

Giới thiệu Một Năm Thiên Hạ

Các bạn đang đọc truyện Một Năm Thiên Hạ xoay quanh những cuộc đấu trí trong cung đình, thời gian dài đằng đẳng. Chớ nói rằng đời đời hoàng hậu đều xuất thân ở đây, thì kết luận tất cả các phi tần hậu cung đều là phụ nữ họ Tô. Thật ra, tình thân trong này có vẻ như nhỏ bé đến mức không đáng kể đến.

Thâm cung luôn diễn ra nội chiến nhưng xảy ra rất âm thầm và lạnh lẽo, mùi máu tanh bị che dấu bởi hương thơm hoa cỏ thanh thoát. Tô Doanh là kẻ sinh không gặp thời cho rằng mình sẽ không bị số mệnh như thế. Song cuối cùng cũng vẫn bị dã tâm của gia tộc đẩy vào chôn cung đình. Không biết bao nhiêu giấc mơ vỡ nát thành từng mảnh nhỏ bởi vì những tranh đấu quyền thế tàn khốc. Số mệnh vẫn cứ từng bước từng bước ép bức. Dùng hai mươi năm gian khổ để đổi lấy một năm quyền khuynh thiên hạ, đổi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đan Xuyên Cung

Mở đầu

Nếu cho cô thời gian một năm quyền khuynh thiên hạ nhưng điều kiện đầu tiên là phải đổi lấy mười năm nhẫn nhục và sau đó phải chịu đựng mười năm cô tịch và đau khổ, cô có đổi hay không?

Chính là quyền khuynh thiên hạ đúng nghĩa. Việc làm của cô là vì mục đích chung nên không có người phản đối. Mỗi tiếng nói, cử chỉ và hành động của cô, tất cả đều hợp lòng người nên tất nhiên sẽ nhận được sự ủng hộ mà không có tiếng nói phản đối. Sự tùy hứng, tàn nhẫn và hoang đường của cô sẽ không ai nhắc đến. Mọi người đối với cô đều có cảm tình, thông cảm và dễ dàng tha thứ, không có mâu thuẫn và cũng không có kháng nghị.

Đương nhiên, cái giá là mười năm nhẫn nhục trước đó. Mọi người xung quanh đều có một khoảnh khắc huy hoàng nhưng chỉ mình cô vô danh tịch mịch. Sự vô danh này chính là sự thờ ơ của bọn họ đối với cô, thậm chí căn bản không coi cô ra gì. Quyết định của bọn họ khiến cô chỉ như nước chảy bèo trôi, hy sinh chính mình. Cho dù khoảnh khắc đó lấp lánh rực rỡ thì cũng sẽ bị bọn họ chôn vùi vào vực thẳm tối tăm. Ngày như vậy kéo dài mười năm . . .

Còn nữa, sau một năm hào quyền là mười năm tịch khổ ____ không có bạn hữu, không có thân thiết, không có người quan tâm đến cô... Từng đêm, cô cô đơn, thần thờ và chỉ có thể buông tiếng buồn than thở trong vắng lạnh. Không ai chia sẻ nỗi thống khổ của cô, không ai chú ý đến cô ngày đêm khóc lóc thảm thiết.

Nếu cô có thời gian là một năm quyền khuynh thiên hạ, có thể chi phối vận mệnh bá tánh, cô có nguyện ý dùng hai mươi năm như vậy để đánh đổi hay không ?

Màu cờ giống như bầu trời nhuộm màu ráng chiều theo gió tung bay, , tiếng cổ nhạc long trọng vang tận mây xanh. Bên ngoài tông miếu, cả trăm nam lẫn nữ đang quỳ lạy, tất cả đều ăn mặc long lanh, khí thái phi thường. Đàn ông đứng ở Đông, phụ nữ đứng ở Tây, tất cả cùng quỳ lạy tề bái trước hương khói các vị tổ tiên đã khuất.

Xuyên qua hương khói lượn lờ, cô bé đang vô cùng bối rối kia chính là Tô Doanh.

Người con gái ấy có một đôi mắt trong suốt và lạnh lẽo. Tô Doanh đã thấy qua rất nhiều mỹ nhân nhưng không ai có đôi mắt như vậy. Lúc này nhìn cô ấy lạnh lùng, im lặng, mang theo quyền uy chí cao vô thượng, lãnh khốc vô tình chi phối toàn dân bá tánh.

Dáng vẻ cô gái cực kỳ xinh đẹp, tùy ý ngồi đó, tựa như tranh vẽ động lòng người. Cô nhẹ nhàng ngồi trên lưng con tuần lộc, nhẹ nhàng vỗ về cái sừng của nó, mười ngón tay hoàn mỹ như bạch ngọc.

Tô Doanh không hiểu, tại sao cô gái kia lại có thể xuất hiện ở nơi đó. Thanh đồng lộc là thần hộ mệnh của Tô thị, cho tới bây giờ chỉ cúng bái chứ không được phép cưỡi. Lúc Tô Doanh còn nhỏ chưa biết chuyện, sau khi kết thúc buổi tế lễ đã lấy tay sờ sờ sừng hươu liền bị phụ thân và mấy vị trưởng bối lạnh lùng trách mắng. Sao cô gái này dám ngồi lên trên ? Còn vào thời điểm lễ lớn của gia tộc.

"Nếu dùng hai mươi năm tới để trao đổi, cô bé có muốn một năm như vậy không ?" Mọi nữ nhân kia vẫn không chớp mắt, chỉ có ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tô Doanh.

"Tỷ hỏi tôi sao?" Tô Doanh ở trong buổi tế ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, lại càng không dám nói, chỉ là trong lòng nghĩ như vậy. Cô thấy mỹ nhân kia khẽ gật đầu.

"Tô Doanh, cô có muốn một năm quyền khuynh thiên hạ hay không ?" Cô ấy một lần nữa gọi đích danh, lần này thì chính xác chứ không lầm rồi.

Tô Doanh ngẩn người, chợt trong lòng cười ha ha, nói : " Tôi không cần. Tỷ hãy đi hỏi các cô ấy." Cô dùng ánh mắt liếc nhìn các tỷ muội xung quanh

đang nín thở ngưng thần.

Nhưng mỹ nhân chỉ lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt, nói: "Ta chỉ vừa ý cô. Nếu cô hồi tâm chuyển ý, hãy trở lại cùng bái tạ."

Nói xong, cô xoay người, tan biến ở trên lưng thanh đồng lộc.

Vào lúc này, người điều khiển nghi thức đại diện dùng âm điệu ngân nga cao giọng thét to: "Con cháu Tổ thị thăm viếng nữ thần thủy tổ -- quý -- lại quý."

Tổ Doanh đi theo tỷ muội chung quanh hướng về tế đàn cúi đầu bái lạy, trong lòng biết rõ: nơi đó đã không còn vị thần để các cô quý lạy nữa.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ vào năm tám tuổi này mang đến hưng phấn cùng thần bí nhưng rất nhanh phai màu trong lòng Tổ Doanh, chỉ còn lại một câu hứa hẹn chưa từng phai đi: "Nếu cô hồi tâm chuyển ý, hãy trở lại cùng bái tạ."

Mùa đông năm Từ Minh thứ hai trút xuống vài trận bão tuyết. Tuyết đọng chưa tan, tuyết mới lại đến. Cả mùa đông chẳng được mấy ngày trời trong, mọi người đều cảm thấy phiền lòng.

Sinh nhật của Tổ Doanh đúng vào thời điểm phiền muộn này. Mặc dù như vậy, nhưng cô vẫn có tâm tình vui vẻ đứng trước cửa sổ, hào hứng nhìn đám chim tước bay nhảy trên tuyết. Tổ Doanh nhìn được một lúc, bỗng nhiên toàn bộ đám chim chóc này vỗ cánh phản phật bay đi. Quân gia Tổ Minh – kẻ hầu thân cận bên người của Đại công tử Tổ Trầm đi vào tiểu viện, cười nói với nàng: "Lục tiểu thư, nghe nói bên phía cô có khúc gỗ trầm hương thượng hạng, đại công tử muốn mượn..."

Tổ Doanh còn chưa đáp lại, nha hoàn bên người của cô - Hiên Diệp đã sa sầm mặt trả lời: "Thật là hay nhỉ! Sinh nhật các tiểu thư khác từ trên xuống dưới trong phủ đều vội vàng tặng quà. Sinh nhật của tiểu thư chúng tôi, không có lễ vật thì thôi vậy mà còn đưa tay muốn cái này cái nọ? Đây là đạo lý gì! Trong tay Đại công tử có thiếu gì thứ tốt, lại nhớ đến tiểu thư nhà tôi có một khúc gỗ ư?" Cô dừng lại trợn mắt nhìn Tổ Minh. Tổ Minh định mở miệng nói gì đó thì Hiên Diệp cố ý cướp lời cắt ngang hấn. Cô lại nói: "Khúc trầm hương này là của cửu phu nhân để lại cho tiểu thư nhà chúng tôi, có thể tùy tiện cho mượn hay sao? Buổi tối tiểu thư ngủ không được ngon giấc, nhất định phải dùng đến khúc trầm hương này để an thần, đâu phải là các người không biết!"

Mặt Tổ Minh lúc đỏ lúc trắng, hấn nói phần nọ: "Già mà của cửu phu nhân, còn không phải lão gia ban thưởng hay sao? Nói giống như là của tổ tiên bà ấy truyền lại! Có cho mượn hay không thì nói. Nói nhiều như vậy làm gì!" Hấn cảm thấy mặt mặt xoay người đi.

Hiên Diệp còn muốn trách móc nhưng bị Tổ Doanh ngăn cản. "Tổ quân gia đừng bước." Cô nhẹ giọng cười hỏi, "Đại ca muốn khúc trầm hương này làm gì?"

Dù sao Tổ Minh đối với Tổ Doanh cũng hơi cung kính. Hấn đáp lại: "Tháng sau là sinh nhật của Đan tần nương nương, đại công tử muốn mời người điều khắc một cái gì đó tinh xảo đưa vào cung."

"Cái gì đó tinh xảo?" Về mặt Tổ Doanh tò mò lộ ra một đôi mắt to trong trẻo tràn đầy chờ mong.

Tổ Minh nhìn vị tiểu thư xinh đẹp hoạt bát này nghĩ thầm: Dù sao cô cũng là một cô bé, đứa hư hỏng chỉ là nha hoàn điều ngoa bên cạnh mà thôi. Việc gì lão phải gây thêm phiền phức cho cô. Dù sao lục tiểu thư cũng chưa làm chuyện gì khiến người ta chán ghét. Trong lòng nghĩ thầm đến chuyện này nên về mặt Tổ Minh cũng dịu đi: "Là một mô hình cung điện nhỏ, bức họa đã vẽ xong ở chỗ tam công tử. Tam công tử cũng đưa một khúc gỗ từ đàn cho Đại công tử __ cái đó cũng là do cửu phu nhân để lại."

Tam công tử Tổ Táp là anh ruột của Tổ Doanh. Bởi vì còn trẻ nhưng có triển vọng nên đãi ngộ tại Tổ gia tốt hơn rất nhiều so với Tổ Doanh. Tổ Minh có ý nói như vậy, đơn giản là ám chỉ với Tổ Doanh một chút.

"Hiên Diệp, mang khúc gỗ trầm hương của tôi đưa cho Tổ quân gia." Tổ Doanh nháy mắt vài cái, rồi cười nói, "Nếu cây từ đàn của ca ca cũng được dùng thì khúc trầm hương này của tôi cũng nên tham gia náo nhiệt."

Hiên Diệp muốn nói gì đó nhưng sau cùng chỉ dậm chân một cái, rồi hờn dỗi trở về phòng ôm ra một khúc gỗ lớn giống như gỗ trầm hương, nhét vào trong lòng Tổ Minh, "Được rồi, được rồi, huynh muội các người cứ để ở tư phòng, sớm muộn cũng bị dẫn vật!"

"Tổ quân gia đừng chấp nhứt với nha đầu này." Tổ Doanh liếc mắt nhìn Tổ Minh, rồi lại khề neo mắt tựa như không vừa lòng vì cách xử sự của Hiên Diệp.

Hiên Diệp trơ mắt nhìn Tổ Minh ôm khúc trầm hương đi, trong lòng không nỡ nên ôm ngực thở dài: "Tiểu thư, cô ở trong nhà này quá dễ bị ức hiếp! Ngay cả một khúc gỗ cũng không cho cô giữ lại."

Khóe miệng Tổ Doanh nhếch lên. Về mặt ngây thơ lập tức tỏa ra khí phách đặc biệt. "Hiên Diệp ơi Hiên Diệp, thật sự uống công khi tỷ lớn hơn tôi một tuổi!" Cô vỗ vai nha hoàn của cô cười: "Tỷ không có nghe nói sao? Đó là sinh nhật của cô cô! Tôi nào dám can thiệp tâm ý của phụ thân."

Hiên Diệp không phục: "Nếu là Quận vương mở miệng, nô tỳ đương nhiên không phản đối. Nhưng mà đại công tử. . ."

Tổ Doanh lắc đầu. "Tỷ thật sự nghĩ cái đó là đại ca tặng hay sao? Tỷ không nghe được: Đó là cung điện điêu khắc bằng gỗ. Đại ca chẳng bao giờ có ý

tướng này. Rõ ràng là phụ thân âm thầm cầu chúc cô cô làm chủ Đan Xuyên Cung, mới muốn điều khắc ra thứ đó. Lại thấy không hay khi trắng trợn tặng với danh nghĩa của mình, nên mới lấy danh nghĩa của đại ca."

Hiên Diệp cắn cắn môi: "Tiểu thư, cô nghĩ nhiều quá rồi."

"Coi như không tin vào suy đoán của tôi cũng được. Nhưng tỷ lại không tin tam ca ư?" Tổ Doanh nhẹ giọng cười, "Huynh ấy và đại ca luôn không vừa mắt lẫn nhau, sao có thể có lòng tốt để lễ vật của đại ca hoàn thành chứ?"

"Được rồi, được rồi." Hiên Diệp cao giọng, "Dù sao cô đã quyết định, nô tỳ cũng không nghĩ nhiều nữa. Chỉ cần tiểu thư không bị mọi người ức hiếp là được."

Tổ Doanh kéo tay nàng lắc lắc, lại bày ra vẻ mặt trẻ con: "Hiên Diệp, nếu bản vẽ ở bên chỗ ca ca, chúng ta đi xem cho biết. Tỷ đi tìm cuốn sách Thượng Thứ ca ca để lại đây, thuận tiện đem qua cho ca ca luôn đi."

Đúng lúc hôm nay Tổ Táp ở nhà, câu nói đầu tiên khi vừa thấy em gái của mình là: "Đến để xem bản vẽ à?"

"Ca ca thật là biết tâm tư của muội." Tổ Doanh bước ba bước đến bên cạnh Tổ Táp. Cô nhìn thấy hắn đang bày ra một cuốn tranh vẽ. Quả nhiên là hình dáng Đan Xuyên Cung.

"Phụ thân thật đúng là không biết kiêng dè." Tổ Doanh mỉm cười, "Vật này đặt trong cung của cô cô, không biết sẽ rước đến bao nhiêu phiền phức."

Tổ Táp lại chẳng hề để ý, hắn cười: "Như vậy không phải khéo để đại tỷ và nhị tỷ 'ngư ông đắc lợi' hay sao?"

"Vẫn là ca ca suy nghĩ hơn muội." Tổ Doanh bĩu môi, cầm bản vẽ đặt qua một bên. "Lần trước ca ca đưa sách cho muội, muội xem xong rồi. Hiên Diệp, đưa sách cho ca ca."

Hiên Diệp đỏ mặt, cúi đầu đi đến bên cạnh hai huynh muội, cầm một chồng sách đặt vào tay Tổ Táp.

Tổ Doanh thấy cô như vậy nên liếc mắt: "Bình thường Hiên Diệp nhanh nhẹn nhanh miệng bao nhiêu, sao vừa đến trước mặt ca ca liền trở thành câm điếc rồi?"

Tổ Táp không đặt trong lòng, chỉ cười qua loa, rồi thân thiết hỏi em gái mình: "Đọc hiểu hết rồi sao? Có gì không hiểu thì hỏi. Mấy ngày nay đúng lúc có vài vị công tử Phạm gia đến làm khách ở trong phủ. Mấy đời nhà bọn họ đều làm sử quan."

Tổ Doanh bĩu môi, "Có gì mà không hiểu. Chuyện tình thời xưa, lui tới tới lui đều mấy chuyện như thế. Lần này muội muốn xem 《Tấn Thư》, ca ca còn có sách gì hay, cho muội mượn hết cả đi."

Tổ Táp vừa lòng vỗ vỗ bả vai của Tổ Doanh rồi thở dài: "Muội thông minh hơn thất muội, bát muội rất nhiều. Đáng tiếc..."

"Muội đọc sách là vì muội thích, cũng không phải vì việc khác. Có điều gì phải đáng tiếc chứ?" Tổ Doanh cúi đầu vuốt phẳng một cuộn bản vẽ, nói hờ hững, "Dù sao cả đời này muội và Đan Xuyên cung không có duyên phận."

Đan Xuyên Cung chính là nơi ở của hoàng hậu. Lúc nó còn đang được xây dựng đã nổi lên mầm mống chẳng lành.

Hoàng đế xây dựng một tòa cung điện mới, khó tránh khỏi nghe được tiếng nói phản đối, điều này cũng không phải hiếm lạ. Ngài đã có cung điện hằng hà sa số nhưng thiên hạ còn có nhiều dân chúng trên đầu không có một mảnh ngói, dưới chân không có một tấc đất. Đương nhiên trong triều sẽ có thần tử đề xuất ý kiến phản đối. Nếu không có những thần tử này thì chính là bi kịch của vương triều rồi.

Nhưng những thần tử này cũng biết: Bọn họ chỉ có thể đề xuất ý kiến, tiếp thu hay không đều là quyết định của hoàng đế.

Vì thế, quyết định xây dựng Đan Xuyên Cung được hoàng đế tuyên bố bị một số triều thần phản đối. Nhưng cuối cùng vẫn được động thổ thi công. Không ai cảm thấy bất ngờ vì kết quả này.

Đại đa số cung điện xây dựng đến bước này đã không còn gì để nói. Nhưng vấn đề tranh luận lớn nhất chính thức nổ ra về Đan Xuyên Cung chính là: Kính phi Tổ thị được hoàng đế sủng ái, không biết là quá thông minh hay là quá ngu xuẩn, bất ngờ có ý tưởng đề nghị hoàng đế dùng nước có Đan Xuyên quét lên khi tòa cung điện này mới hoàn thành.

Hiện giờ nó được gọi là "Đan Xuyên Cung", tất nhiên là bởi vì đề nghị của Kính phi được phê chuẩn. Nghĩ đến dùng nước có Đan Xuyên làm thuốc nhuộm đỏ thật sự là ý nghĩ sáng tạo. Nước của cô Đan Xuyên màu sắc xinh đẹp mang theo mùi thơm đặc biệt phảng phất; Còn không để phai màu, là thuốc nhuộm vải vóc mà cung đình sử dụng. Chưa có người nghĩ dùng tới nó trang trí cung điện, mà kết quả thử nghiệm làm mọi người vô cùng hài lòng.

Nhưng ngay lúc ấy, đề nghị này dẫn tới sóng to gió lớn, cuốn Kính phi vào vòng xoáy "Tính cách xa hoa không tài đức". Bà chỉ biết làm hoàng đế vui lòng, nóng lòng vì tòa cung điện mới của ngài nên mới bày mưu tính kế đến mù quáng quên mất cõi đời này không phải chỉ có mỗi hoàng đế là có khả năng thao túng tiền đồ của nàng.

Mỗi lần nghĩ đến câu chuyện cũ, Tổ Doanh cũng nhin không được một tiếng thở dài: Đây là cung đình, phú quý không thuộc vào loại người tự cho mình thông minh.

Tổ Doanh biết chân tướng của câu chuyện này: Dùng cô Đan Xuyên làm nước son là chủ ý của Thuận phi. Thuận phi Tổ thị giống như vô ý đưa ra ý tưởng này, lại làm ra vẻ như vô cùng hối hận khi tiết lộ ra ngoài. Kính phi suy xét vài lần cũng không có nghĩ ra hiểm ác trong đó, bà lại cướp ý tưởng sáng tạo này đi tranh công.

Kính phi thất bại không phải do bà đi nhầm bước đầu tiên, mà do bà quá mức tự tin mình có thể dùng cảm đầu tranh trong vòng xoáy. Bà quá mức tin tưởng sức hấp dẫn của chính mình. Bà muốn dùng sức hấp dẫn này cùng dư luận tranh giành thiên vị của hoàng đế. Tranh chấp một hồi, sớm không còn liên can đến thuốc nhuộm tòa cung điện kia, mà trở thành sự lên án công khai của triều thần đối với phẩm chất của một tần phi. Là một người hầu bên thiên tử, hiền lành nhún nhường mới đúng là điều bà nên làm. Sao bà có thể ngạo mạn đưa ra kiến nghị trước đông đảo thần tử trong triều như thế?

Sự chỉ trích bủa vây khiến hoàng đế càng ngày càng đau đầu. Còn Kính phi chỉ khẳng khái một mực có thể thắng được cuộc tranh đấu này. Bà càng lún càng sâu nên đã quên kho tàng hậu cung không lồ cỡ nào. Có vô số mỹ nhân có khả năng thay thế vị trí của bà mà không cần khiến hoàng đế đau đầu quan tâm.

Thuận phi hiểu rõ Kính phi. Khi Thuận phi hãy còn là một cô bé, đã nghe được những lời nói từ người cha tướng quân của mình: Bước đầu tiên để đánh thắng một trận chiến là phải hiểu rõ kẻ địch. Bà đã thắng Kính phi, dùng dư luận trong cung và ngoài triều để kích kẻ địch của mình. Căn bản là hoàng đế vốn không đặc biệt sủng ái Kính phi. Còn thêm một trận tranh cãi không hồi kết nên ngài chỉ cần bảo vệ Kính phi một chút là bị triều thần coi là nguyên nhân làm nước loạn. Hoàng đế quay về khuất phục triều thần bởi vì bọn họ nghĩa vô phản cố[2], không cần lo về sau, càng dùng cảm thắng thần can gián kịch liệt. Cũng vì bọn họ muốn lưu danh truyền tụng nghìn đời, để được mỹ danh này, bọn họ không cần bị bãi quan hoặc xử tử. Dù sao, bọn họ cũng biết: hoàng đế không thể làm như vậy. Muốn hoàng đế bất hòa với một phi tử dễ dàng hơn việc muốn ngài gánh vác ác danh hôn quân rất nhiều.

[2] nghĩa vô phản cố : vì đạo nghĩa không cho phép chùn bước

[1] cô đan xuyên

Triều thần thắng hoàng đế. Cuối cùng ngài phải xa lánh người được gọi là "hồng nhan họa thủy" Kính phi kia.

Thuận phi thắng triều thần. Thậm chí bọn họ không biết tất cả các sự kiện là từ một câu nói có vẻ như vô tâm của Thuận phi, nhưng kết quả lại khiến bà hết sức hài lòng.

Nhưng kết cục của Thuận phi cũng chẳng tốt đẹp gì. Bởi vì bà không tìm ra kẻ địch của mình trong cung. Đây là điều nan giải. Nhiều khi ban đầu là đồng minh bỗng nhiên trở mặt thành thù, thật khó lòng phòng bị.

Đúng lúc Đan Xuyên Cung hoàn thành, hoàng đế tuyên bố đem nó ban cho Thuận phi, lại lập tức đưa tới một con sóng triều phản đối : Thái hậu vẫn đang ở tại Trung cung giản dị, lại đem cung điện xa hoa như vậy ban cho phi tần, hiểu đạo ở chỗ nào?

Thái hậu Tổ thị cũng không phải là mẹ đẻ của hoàng đế, thậm chí bà còn trẻ hơn hoàng đế hai tuổi. Gần đây hoàng đế đối với bà cũng không mấy thiện cảm. Nhưng bà là thái hậu, là người phụ nữ cao quý nhất của quốc gia này. Bà vẫn tràn đầy tự tin cho rằng: Tòa cung điện mới hoàn thành này không dành cho bà thì còn ai.

Thuận phi lập tức khôn khéo chủ động nhường bộ. Nhưng thái hậu đã mất đi thiện cảm đối với bà.

Giành được sự yêu mến của người ta rất khó. Nhưng mất đi sự yêu mến của một người lại chỉ cần một sự kiện xảy ra trong phút chốc.

Sau khi trải qua một khoảng thời gian tranh luận, Đan Xuyên Cung trở thành cung điện của thái hậu trẻ tuổi. Khi thái hậu đứng trước Đan Xuyên Cung, bà cười lạnh nhìn cung điện nguy nga lộng lẫy. Các phi tử tự cho mình thông minh nhưng không có duyên nhìn thấy, ngay cả bà cũng không biết sự tình sẽ không kết thúc ở đây.

Vì bảo trì màu son đỏ của cung điện không phai qua thời gian, cứ hai năm lại dùng nước có quét lại một lần nữa. Sản lượng cô Đan Xuyên không thấp, nhưng dùng để son cả một tòa cung điện, vẫn là có vẻ khoa trương. Lúc này nhu cầu cô Đan Xuyên của công trình to lớn này lại do thân thích nhà mẹ đẻ thái hậu cung cấp. Không cần đến hai năm, bọn họ đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích: Chỉ trích bọn họ ức hiếp dân chúng, bớt xén vật liệu, kiểm soát món ăn kén ăn vãn vãn... Lời bàn tán đầy rẫy cung đình.

Thái hậu trẻ tuổi dè dặt không được trận tuyến, vừa nóng vừa giận dẫn tới sinh bệnh mà chết.

"Trên đời này không có cái gì giữ được vĩnh viễn, chỉ có thứ vĩnh viễn không chiếm được." Bà đã nói một câu nói như thế trên giường bệnh.

Sau khi bà chết, nhánh dòng họ Tổ thị của bà cũng đi tới con đường trượt dốc.

Từ đó về sau, Đan Xuyên Cung không sử dụng cỏ thơm quét lên nữa. Cuối cùng bên ngoài trận phong ba cũng đã được bình ổn. Người người đều nói đây là một việc đáng vui mừng, màu đỏ của Đan Xuyên cung là điềm xấu của vương triều này.

Nhưng phải làm chủ Đan Xuyên Cung vẫn là sứ mạng của mỗi một thiếu nữ Tổ gia.

"Số mệnh của Tổ gia, chẳng liên quan đến muội." Tổ Doanh căn môi dưới, ngẩng đầu lên, thay bằng vẻ mặt tươi cười trong sáng, "Muội như bây giờ mới tốt ! Muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn học cái gì, thì học cái đó, không thích cũng không cần miễn cưỡng phải làm."

Tổ Tập không hề nói gì, chỉ cười cười giữ kín như bưng: "Nơi này của huynh còn có khúc trầm hương vô cùng tốt, muội lấy về dùng đi. Hôm nay không phải sinh nhật muội sao? Ca ca lấy nó làm quà mừng cho muội."

"Nương sinh cho muội một ca ca không tồi" Tổ Doanh nghịch ngợm le lưỡi, "Bằng không, muội ở trong nhà này cũng không có hi vọng." Nói xong, cô nựng hai gò má đỏ bừng của Hiền Diệp, lại ôm một chồng sách lớn bước đi.

*** Hết chương 1 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tổ thế gia

Tổ Doanh vẫn luôn luôn tò mò : Sao trên đời lại có một hình thái "Thế gia" kỳ diệu như thế. Người trong một nhà, có một người yêu thích một việc gì đó thì những người khác sẽ tiếp tục kế tục làm công việc này. Thật sự là lạ lùng. Phải biết rằng, cả một gia tộc ít nhất cũng trên dưới một trăm người, sao có thể đều thích một công việc duy nhất?

Đây chỉ là bản khoán của Tổ Doanh ở thời niên thiếu. Khi lớn lên, những nghi ngờ này trực tiếp tự lý giải : Không nhất định những người khác cũng phải thích, mà là nếu có người đi trước lót đường thì theo nghề này sẽ dễ dàng hơn một chút. Lâu ngày, chỉ cần nhắc tới bản thân là người nhà này, thì bước vào nghề này cũng đặc biệt dễ dàng, cho dù không bước vào được thì cũng làm cho người ta kính mình ba phần.

Trên đời có rất nhiều thế gia. Quách gia ở Bột Hải là một thế gia luật học, con cháu có thể nói say sưa các thánh điển từ xưa đến nay. Tổ Doanh thường thấy con cháu Quách gia ở thư phòng của phụ thân cô bàn luận viển vông. Lý gia ở Phồn Dương, nhiều thế hệ am hiểu về võ học, một thanh trường kiếm có thể múa sáng rực cả đình. Tổ Doanh thường thấy bọn họ cùng đại ca luận bàn ở Diễn Vũ đường. Phùng thị ở Lâm An và Tổ gia hơi giống nhau - đời đời trọng nữ khinh nam. Tất cả con gái Phùng gia có giọng hát uyển chuyển, điệu múa nhẹ nhàng, khi tay áo phất lên tựa như tiên nữ trên trời. Trước kia Tổ Doanh thường trông thấy các cô ấy cất cao tiếng hát, xoay vũ y ở trên sân khấu của các chị mình. Các chị cô ngày thường kiêu căng bao nhiêu, lúc này cũng phải nín thở nghiêm mặt, chỉ biết mở mắt mà nhìn cho cẩn thận.

Tổ Doanh nghĩ, hoa tượng, thợ đá, đầu bếp, nhạc sĩ là nghề cha truyền con nối hèn mọn, chức nghiệp không tính là thế gia, nói cách khác, trong nhà của cô từ trong ra ngoài đều bị con nhà thế gia vây quanh. Hiện tại từ trong viện đến ngoài đường tụ tập đầy đủ nhiều thế gia như vậy thật không dễ, thế cho nên lúc nhỏ Tổ Doanh đã từng cho rằng, con người đều lấy nghề nghiệp của dòng họ để phân chia vị trí.

Bởi vì từ nhỏ theo chân bọn họ tiếp xúc, cho nên Tổ Doanh biết: thế gia đều có chút khí tiết quái gở, giống như trên đời chỉ có bọn họ là bắt đầu từ xa xưa, gia phả của những người khác không đủ để nói đến. Loại tự tôn khó hiểu này làm cho chính người trẻ tuổi nhất trong thế gia cũng mang theo một loại kiêu căng, lên mặt cụ non, giống như đã lăn lộn trên đời vài chục năm.

Việc này cũng khó trách. Bọn họ vừa sinh ra đã có nhiều kinh nghiệm như vậy, khó tránh khỏi có tính cách sâu sắc, trầm hậu.

Chỉ là, cho dù con cháu thế gia ngạo mạn nhưng khi thấy tiểu cô nương Tổ Doanh cũng sẽ khách khí vài phần.

Có lẽ là vì cô cũng xuất thân thế gia.

Đương nhiên, trên đời không ai dùng từ "thế gia" này để hình dung Tổ gia, chỉ là Tổ Doanh cảm thấy cực kỳ chuẩn xác - Hậu phi thế gia. Không sai, nhà cô không có văn nhân, kiếm khách, vũ công, danh cơ, mà có hậu phi.

Lịch sử gia tộc và gia đình hoàng gia cùng lâu đời như nhau.

Nghe nói trước kia thật lâu, một vị thiên thần cười con ngựa trắng và tiên nữ cười hươu xanh ở trên mặt đất và đã gặp nhau nơi ngọn nguồn sông La. Bọn họ sinh được một đôi nam nữ, bé trai gọi là Duệ, bé gái gọi là Tổ. Về sau, huynh muội này kết làm vợ chồng, khai sinh bộ tộc. Nhưng vào một năm nào đấy thì chia làm hai, một lấy họ Duệ, một lấy họ Tổ. Càng về sau, hai nhà Tổ - Duệ vì chinh phục thiên hạ lại hợp hai thành một, bọn họ đánh bại rất nhiều bộ tộc. Duệ gia vẫn là người thống trị quốc gia, mà chia đôi huyết mạch với bọn họ chính là Tổ gia với cam đoan thần thánh sẽ cung cấp huyết mạch là nữ nhân nhà mình.

Chuyện này chỉ là một điểm tô đẹp thêm cho truyền thuyết mà thôi. Chân tướng sự tình không ai có thể nói ra chính xác, nhưng muốn đoán được chín phần, cũng không khó: Duệ bộ lạc lấy con ngựa trắng làm vật tổ và Tổ bộ lạc lấy thanh lộc làm vật tổ kết minh lại, thống nhất vùng đất, thành lập quốc gia này. Vì đảm bảo cho nhiều thế hệ chung lòng, bọn họ sáng tạo ra thần thoại hai tộc vốn là cùng một gốc, lại hẹn ước hôn nhân, mãi mãi không thay đổi.

Nói tóm lại, lịch sử vương triều là lịch sử hoàng gia, cũng là lịch sử của Tổ gia.

Theo hoàng đế khai quốc chính là chính thê Cảnh Hoa hoàng hậu Tổ thị, đến thế hệ thứ hai là Vĩnh Hiếu hoàng hậu Tổ thị, thế hệ thứ ba là Duệ Đức hoàng hậu Tổ thị, thế hệ thứ tư là Khải Vận hoàng hậu Tổ thị Rồi đến các thế hệ ngoài hoàng hậu còn gặp nhiều người được sắc phong là phi tần. Đơn giản là Hoa phi Tổ thị, Nhu phi Tổ thị, Mẫn phi Tổ thị, Đức phi, Hiệp phi, Thuận phi, Kính phi, Hiền phi, Thục phi. Một đám lớn danh hiệu mà phía sau tọa lạc hai chữ "Tổ thị", như là thừa nhận chính xác tên cửa hiệu Tổ gia, không đem danh phận trao tặng gia tộc thứ hai.

Dân gian còn nói đùa, rằng hoàng đế không biết con gái trong thiên hạ còn có dòng họ khác. Việc này đơn nhiên chỉ là câu nói đùa. Trong cuốn lịch sử bán triều《 Hậu cung chư phi chí 》,tổ tông đời thứ ba có một vị Điện Quý viện, thân phận không cao, nhưng chen lẫn vào một đám toàn là Tổ thị , cũng đủ ngửa mặt. Ngày đó Tổ Doanh nhìn đến tên bà, liền bội phục năng lực đặt chân vào được trong cung của người phụ nữ này, cũng bội phục dũng khí của tiên đế. Ví như quốc gia là một người, thì Tổ thị là nửa thân thể, cho dù ai cũng không dám dễ dàng bỏ qua một bên. Ông ấy lại ở trong cung đình, bên trong trái tim của một quốc gia, nhớ đến một người phụ nữ khác. Tuy điều không thể cho bà chính là thân phận cao quý nhưng lại có thể cho bà. Đây là trường hợp đặc biệt trong lịch sử vương triều.

Chuyện như vậy không còn xảy ra.

Hậu cung là hậu cung của hoàng đế , cũng là hậu cung của Tổ thị.

Trời sinh con gái Tổ thị một loại vận mệnh - làm chủ hậu cung. Người phụ nữ cao quý nhất an vị ở Đan Xuyên cung chỉ có thể thuộc về Tổ thị.

Chỉ cần đứng đầu hậu cung thì nhất định chính là Tổ thị.

Cho dù đó là nơi không tốt lành, Tổ thị cũng sẽ không chấp tay nhượng ra ngoài.

Cho dù đó là nơi táng thân, cũng là nơi Tổ thị táng thân, không có người ngoài.

Nhưng mà, cũng không phải mỗi người con gái Tổ thị đều có cơ duyên và năng lực đó.

Thế gia này quá khổng lồ, hệ thống gia phả đông người phức tạp . Cho dù hậu cung rất nhiều tần phi đều xuất thân từ Tổ thị, nhưng huyết mạch hai bên cũng khác khá xa. Nhưng lúc này không có họ khác có thể ganh đua cao thấp với con gái Tổ thị nên các cô cũng không nhớ đến tình cảm họ hàng. Tổ thị muốn không phải vinh quang toàn tộc mà là một phòng chỉ có một người. Tổ thị muốn là tự huyết mạch của mình có thể áp đảo những người họ Tổ khác.

Cho nên nói đơn giản là gia tộc Tổ thị hơi trọng nữ khinh nam, nhưng không nghiêm trọng: con gái là vinh hoa trước mắt, con trai duy trì vinh hoa truyền thừa. Huống hồ đàn ông Tổ gia luôn luôn thông hôn với hoàng tộc, mặc dù không bằng các chị em trong cung hồng cực nhất thời, nhưng cũng có thể đảm bảo gia tộc vinh sùng không dứt.

Tại Tổ gia, cả trai lẫn gái đều được sắp xếp ổn thỏa, đều có hi vọng tốt đẹp vô hạn. Chỉ có một loại người không có địa vị: con gái không có khả năng vào cung.

Ví dụ như Tổ Doanh.

Cũng không phải bởi vì Tổ Doanh xuất thân không tốt. Nhánh Tổ thị của cô, vài năm trước cũng từng muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Chủ nhân đầu tiên của Đan Xuyên cung là Tổ thái hậu, chính là em gái tổ phụ của Tổ Doanh. Chỉ là từ khi Tổ thái hậu mất trở đi, thì mạch phong thủy này cũng chuyển đi mất.

Nhưng mà không có vấn đề gì, trước mắt ở trong cung cô cô của Tổ Doanh đã từng bước thăng chức, ba tháng trước vinh phong Đan tần. Hai chị gái ở trong cung cũng đứng vững vàng gót chân, thêm chút thời gian, không lo tìm cơ hội trở hết tài năng. Đại ca cưới con gái trưởng của hoàng đế là Phượng Diệp công chúa. Các nhánh Tổ thị khác đối với Tổ gia hoặc như hồ rình mồi, hoặc nhìn với cặp mắt khác xưa – Đây đúng là điềm báo thời khắc xoay chuyển vận mệnh sẽ đến. Xuất thân Tổ Doanh, thật sự so với Tổ thị nào đó đang xuống dốc thì tốt hơn rất nhiều.

Cũng không phải bởi vì thân thể cô tàn tật. Tuy thừa biết vận khí không có, nhưng ngũ quan đoan chính, tứ chi hoàn chỉnh, đầu óc thông minh, chút phúc khí này cô vẫn có -- Nói như vậy, ông trời không tính toán giao cho cô nhiệm vụ trọng đại, nên cũng không dùng khảo nghiệm tàn khốc hành hạ cô.

Trong mắt phụ thân của Tổ Doanh, chỗ thiếu hụt chết người của đứa con gái này chính là sinh lầm thời điểm.

Không! Không!không! Không phải bất tự của cô quá xấu, mà là cô sinh vào năm không tiền không hậu, lãng phí thân con gái này.

Hoàng gia tôn sùng "Thất", bảy năm mới có một lần tuyển chọn con gái vào cung, tuổi tác tuyển chọn của người con gái tất nhiên phải"Nhị Thất" - mười bốn tuổi, vào cung giáo dưỡng ba năm, mười bảy tuổi chính thức hầu hạ đế vương. Đây là lý do cách bảy năm quốc gia lại nghênh đón Tổ thị đạt đỉnh cao trào của sinh đẻ.

Đúng lúc Tổ Doanh không phải sinh ở cao điểm. Lần tuyển chọn tú nữ trước đó, cô tám tuổi. Lần tuyển chọn tú nữ tiếp theo, khi đó cô mười lăm tuổi – vô duyên với việc tuyển tú nữ. Đương nhiên, việc này không hề có nghĩa là cô sẽ không tới cạnh bên của cung đình. Muốn vào cung, còn có rất nhiều cơ hội: có thể khai thông quan hệ, sửa lại tuổi tác. Nhưng thủ đoạn hạ đẳng như thế lại nguy hiểm lớn, tai họa ngầm nhiều, mọi thời điểm đều có thể bị người trả đũa, chỉ bằng không làm.

Hoặc là có thể nghĩ biện pháp ở bên cạnh hoàng hậu kiêm chức vị nhỏ. Nếu vẫn không được thì thời điểm lớn tuổi vào trong cung dạy dỗ tần phi, không khéo lại được mắt thánh ưu ái. Chỉ là cơ duyên như vậy cực kỳ bé nhỏ.

Huống chi, tuy rằng đương kim hoàng hậu họ Tổ nhưng cũng không phải cùng một nhánh với Tổ Doanh. Hậu cung chư phi càng không chấp nhận được bên người mình có người am hiểu mọi thứ. Và lại, phía dưới Tổ Doanh còn có hai em gái, một người là Tam di nương sinh ra, một người là Thập nhị di nương sinh ra, đều đã sinh ở thời điểm vô cùng tốt, vừa đúng mười bốn tuổi vào cung. Có các cô, cha đối với Tổ Doanh càng ít liếc mắt nhìn, đỡ phải tức giận vì thấy cô sinh không gặp thời.

Con gái Tổ gia được trời ưu ái ban cho năng lực, chính là có được tiềm lực để các cô một ngày kia nắm quyền. Tổ Doanh ngay cả tiêu chuẩn đầu tiên là vào cung đã không đạt được, tự nhiên thuộc loại con gái không có tiềm lực.

Cô giống như con trai trong thế gia võ lâm trời sinh không thể tập võ, người trong thế gia thi họa trời sinh tàn phế không thể phân biệt màu sắc. Cô chính là tồn tại dư thừa trong thế gia hậu phi, ở trong nhà có thể tùy theo ý mình, tất cả đều do có anh trai cùng cha cùng mẹ - Tổ Táp hơn Tổ Doanh bốn tuổi. Năm nay anh mười bảy, làm người hầu thái tử tại Đông cung.

Lúc còn rất nhỏ, Tổ Doanh đã hiểu rõ, tiền đồ của anh trai chính là tiền đồ của cô. Còn cô không có tiền đồ gì đáng nói.

Phụ nữ luôn luôn cần nhờ vào đàn ông mới có thể sống sót - Trước lúc mất, mẫu thân của Tổ Doanh đã nói như thế.

Thời điểm bà ấy lúc lâm chung đã nói những lời này, không biết là cho Tổ Doanh nghe, hay là cho Tổ Táp nghe. Tóm lại, người anh Tổ Táp khi đó cũng rất có khí khái nam tử hán. Tổ Doanh nghĩ, cô rất tin cậy anh trai, dường như có thể cho anh ấy một phần hạnh phúc. Một đứa trẻ như cô cố gắng hết sức dựa vào anh, lấy lòng anh, để cho anh yêu mến cô, cưng chiều cô. Bọn họ giống một đôi động vật nhỏ lẻ loi, từ trên người đối phương tìm thấy ý nghĩa tồn tại của chính mình.

Tổ Táp nỗ lực làm một người đàn ông đáng dựa vào. Trong cái nhà này, anh bảo vệ em gái, một ngày kia, anh sẽ vì Tổ Doanh tìm một người đàn ông đáng để phó thác nửa đời còn lại, đem em gái giao lại trong tay người kia tiếp tục che chở.

Chỉ là khi còn nhỏ, Tổ Doanh cũng không biết rằng, thời điểm đàn ông lớn lên, trong thân thể cũng có một trái tim khác cùng lớn lên. Đó chính là dã tâm.

Anh trai của cô chính là một người có trái tim như vậy.

Chỉ là cô không nhìn thấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vịnh hoa đường

Tháng chạp là thời điểm bận nhất trong năm. Hầu như tất cả các công tử, tiểu thư đều bận tới mảy mòi nhưng bên này Tổ Doanh trước sau như một, vô cùng quanh què, chỉ có Tổ Táp thường xuyên phải người đưa một ít đồ dung hữu ích sau tết qua đây. Tình hình này cũng không phải mới ngày một ngày hai, nhiều năm qua, Tổ Doanh đối với việc này từ lâu đã coi như không thấy gì. Chỉ riêng Hiên Diệp cứ mỗi năm tới sẽ thay Tổ Doanh bắt bình, kết quả là ở ngoài gây gỗ với quản gia và hạ nhân - âm ỉ tới âm ỉ lui cũng không làm ra được cái gì long trời lở đất. Cuối cùng chỉ có mình cô vì Tổ Doanh mà rơi vài giọt lệ chua xót. Ngược lại Tổ Doanh luôn muốn an ủi trấn an cô.

"Tình tình tiểu thư quá lạnh nhạt." Hiên Diệp luôn lắc đầu thờ dài. "Dáng vẻ người cứ nhìn tới nhìn lui, người khác chắc hẳn sẽ không coi trọng tiểu thư người mà ngược lại còn nghĩ tiểu thư có thể để cho bọn họ tùy tiện khi dễ."

"Có lẽ nguyên nhân là sinh vào tháng chạp." Tổ Doanh cười nhẹ nhàng, nói đùa. "Ngày tôi sinh đặc biệt lạnh cho nên đây là do ông trời muốn tính tình của tôi lạnh nhạt, cũng là muốn tôi nhẫn."

Hiên Diệp vì cô than một tiếng, không biết sao lại nói xuất thần: "Ông trời thật không công bằng, sinh nhật kém một tháng thì người và mệnh cũng không khác nhau rồi. Nghe nói Đan tần nương cũng sinh vào một ngày rất lạnh, lại vừa đúng năm ấy là Chính Nguyệt Sơ Thất, vượt qua tuyển chọn tú nữ, lại có chữ "Thất" làm mừng... Hiên giờ nở mày nở mặt..."

Tổ Doanh biết cô ấy đơn thuần, không trách móc nhưng trong lòng cũng có chút mất mát nhàn nhạt.

Giá rét ngày đông tới mạnh mẽ mà đi cũng nhanh chóng. Con gió lạnh cuốn tuyết đọng đi xa, mùa xuân ở Bắc quốc theo đúng hẹn mà tới.

Ngày lập xuân, trên dưới Tổ phủ đều ăn bánh xuân cho hợp cảnh. Nhưng Tổ Doanh ăn lại thấy vô vị. Năm nay bánh xuân có hai loại, một là do Thất di nương đưa tới. Bà ấy là người Loạn Châu, đầu bếp của bà ấy cố ý làm bánh xuân theo vị của Loạn Châu, bánh mỏng nhạt, bên trong có lẫn tôm khô và thịt cua. Tổ Doanh không hề thích hải sản, miễn cưỡng ăn một cái, còn lại phân phát cho đám nha hoàn. Một loại khác là của đại ca đưa tới, lần trước Tổ Doanh cho hắn một khúc gỗ, hắn mượn bánh xuân để bày tỏ cảm kích của mình. Nhưng mà bánh xuân hắn đưa tới lại có nhân là mỡ heo trộn với dầu đậu hũ, Tổ Doanh càng thêm gai mắt, chỉ là khó lòng từ chối. Lần này, cô đành phải cười lấy lòng mà ăn một cái, không dám phân cho hạ nhân để tránh đại ca bất mãn trong lòng. Hai ngày sau đó đã cảm thấy phát ngấy trong bụng, cái gì cũng không muốn ăn.

Nương đã mất của cô là người Miên Châu. Lúc Tổ Doanh còn nhỏ, bánh xuân được ăn đều là cố ý mời đầu bếp Miên Châu làm. Đương nhiên, loại sủng ái này sẽ không đặt lên người cô. May mà trí nhớ Tổ Doanh cực kỳ tốt, chỉ cần có các nguyên liệu chuẩn bị, cô cũng có thể tự tay làm ra bánh xuân ngon vô cùng.

Hôm nay Tổ Doanh có hứng, phân phó Hiền Diệp đi tới chỗ anh trai tìm nguyên liệu nấu ăn cần thiết, bản thân mình thì chạy tới nhà bếp nhóm lửa.

Con gái Bắc quốc không giống như con gái Nam quốc cứ ở Tú lầu như vậy. Tổ gia cũng là nhà có thân phận, mỗi người con gái đều có một tiểu viện, căn nhà giữa để tiểu thư ở, nhà kề hai bên một là để nha hoàn ở, một là nhà bếp. Mọi thứ đều do người trong tiểu viện tự làm, nguyên liệu nấu ăn do phòng bếp cung cấp.

Trên thực tế, tâm tư các tiểu thư không đặt ở trên món ăn. Phần lớn các cô phân phó một tiếng, để cho thời điểm đầu bếp làm cơm cho toàn Tổ gia thì làm thêm một phần đưa tới. Trước kia Tổ Doanh cũng ăn cơm như vậy, nhưng sau khi mẫu thân qua đời, quy củ này thay đổi. Phòng bếp đưa đồ ăn không ngon, càng về sau thì thẳng thẳng không đưa cho cô. Có đôi khi, hạ nhân ý thể hiếp người, lời khó nghe gì cũng dám nói ra. Như là : " Quy củ là tiểu thư ở trong viện của mình tự nấu cơm, cô cho là người nào cũng có thể sai khiến chúng tôi sao?" Loại châm chọc không lọt lỗ tai này coi như là lời nói còn khách sáo.

Từ trước tới nay Tổ Doanh được mẫu thân bảo bọc chăm sóc như vậy, không chịu qua chút ủy khuất nào. Nghe bọn họ nói bóng nói gió mà há hốc mồm, không thể nói được ra một lời phản bác. Vài ngày sau, tam ca Tổ Táp cũng bị đưa vào giám học, cô và Hiền Diệp không nơi nương tựa, chủ tớ hai người đói đến mức ôm nhau mà khóc. Tổ Doanh ý mình còn nhỏ tuổi, trước mặt phụ thân khóc lớn - dù sao trẻ nhỏ không kiên kỵ. Phụ thân bó tay với cô, phân phó phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, để cho bọn nha hoàn nấu ăn chút đỉnh cho cô, không thể thất lễ.

Hiền Diệp từ nhỏ đã vào phủ hầu hạ các tiểu thư, chưa từng học qua nấu cơm. Vì thế phụ thân lại sai một nha đầu biết nấu ăn tới hầu hạ. Ai ngờ nửa tháng sau, Tổ Doanh liền bị thổ tả, nằm ở trên giường nói chuyện, khí lực cũng không có. Hiền Diệp vừa khóc vừa mắng, đuổi nha đầu kia đi. Chính mình tự nấu ăn cho Tổ Doanh, điều dưỡng mất ba bốn tháng, Tổ Doanh mới sinh khí dồi dào trở lại.

Từ lúc đó trở đi, hai chủ tớ các cô lấy việc tự thân tự lực. Vài năm tiếp theo, tay nghề hai người cũng không tệ. Hiền Diệp mới đầu sống chết không cho Tổ Doanh động tay, về sau ngấm lại: ngộ nhờ có lúc chính mình không còn, nha đầu mới tới lại mò mẫm không biết khẩu vị Tổ Doanh, sẽ làm cho cô tiêu chảy. Suy nghĩ như vậy, cô để cho Tổ Doanh nấu cơm.

Đương nhiên Tổ Doanh không thể nói cho người khác biết mình nấu cơm, loại chuyện tự hạ thấp thân phận mình này để cho người khác biết sẽ càng đánh giá cô thấp hơn. Bởi vậy toàn bộ trên dưới quý phủ, mọi người đều cho rằng những món ăn ngon là Hiền Diệp một tay lo liệu. Người nào trong tiểu viện muốn mở các bữa tiệc, đều phải nói vài lời hay để cho Hiền Diệp giúp đỡ bố trí và bày biện mấy thứ.

Vốn Hiền Diệp không sợ trời không sợ đất, có công việc này, càng không sợ các hạ nhân khác. Gặp người không vừa mắt, đừng nói nhờ cô làm điểm tâm, cho dù là mời nàng ăn, ai cũng cần phải ngừng lại nghe cô chửi bới một trận.

Những năm gần đây, Tổ gia trên dưới đều biết tay nghề Hiền Diệp càng ngày càng tốt, tính tình càng ngày càng bá đạo.

Ngược lại, tâm nhân Tổ Doanh càng ngày càng sâu, cũng học cách nhìn người làm việc, gặp anh chị em không thể trêu vào tới nhờ làm hộ, cô trước cười rồi đáp ứng, sau đó khuyên Hiền Diệp rửa tay cầm thìa.

Những năm gần đây, Tổ gia trên dưới cũng đều biết, lục tiểu thư Tổ Doanh càng ngày càng ôn hòa, nhu thuận, nói chuyện càng ngày càng hay.

Tổ Doanh nhào bột nhóm lửa, sắp xếp tất cả rồi chờ Hiền Diệp lấy đồ ăn về. Đi tới đi lui không thấy bóng dáng Hiền Diệp, cô có phần nóng lòng, chạy đến cửa viện nhìn quanh bốn phía. Một lúc sau cô mới nhìn thấy Hiền Diệp thờ phỉ phi đi trở về .

"Làm sao vậy?" Tổ Doanh thấy sắc mặt của cô liền biết không phải chuyện tốt.

Hiền Diệp không rên một tiếng, lập tức đi vào phòng bếp, tức giận ném các loại rau xanh trên kệ bếp, nói: "Những người phòng bếp đó quả thực làm nô tỳ tức chết rồi ! Đi theo bọn họ hỏi muốn cái gì đều nói không có! Miễn cưỡng cho ít hành gừng tỏi, đều là chọn loại xấu còn thừa."

Tổ Doanh nhíu mày: "Không phải tỷ đi đến chỗ tam ca sao, chạy tới phòng bếp làm gì? Vô duyên vô cớ bị khinh bỉ."

Hiền Diệp đỏ mặt, "Bên kia tam công tử không có nhà bếp, nguyên liệu nấu ăn ở chỗ nào có chứ?"

"Tỷ đi nói với huynh ấy, tự nhiên huynh ấy sẽ phái người đi phòng bếp." Tổ Doanh nói thản nhiên, "Coi như huynh ấy không có bếp, phòng bếp cũng không dám thất lễ. Tôi không tin người ở phòng bếp ngay cả tam ca cũng không để vào mắt." Cô vừa nói một bên kiểm tra lại, cười nói: "Phòng bếp Tổ phủ chúng ta cái gì cũng tốt. Những thứ rau xanh này chẳng qua chỉ có khiếm khuyết nhỏ nhỏ, không ảnh hưởng hương vị."

Hiền Diệp vừa rửa rau vừa oán giận. Tổ Doanh nghe mỉm cười, hai người rất nhanh làm ra hai ba mươi cái bánh xuân óng ánh trong suốt. Sau khi vừa cười vừa nói ăn mấy cái, Tổ Doanh bỗng nhiên nói: "Lấy cái hộp đựng thức ăn đẹp mắt, đặt mười hai cái."

Hiền Diệp vừa nghe đã hiểu rõ, nhanh nhẹn tìm ra một cái hộp tròn sạch sẽ xinh đẹp, "Tiểu thư tặng cho Thất di nương?"

Thất di nương Bạch Tiêu Tiêu nhận lễ thích nhất con số mười hai, trên dưới Tổ gia đều biết điều ấy.

Tổ Doanh "Uhm" một tiếng, chọn mười hai cái bánh xuân đáng vẻ tinh xảo đặt ở trong hộp, bày thành một hình hoa đẹp đẽ, nhìn thấy không thể bắt bẻ. Cô vừa lòng dẫn theo Hiền Diệp đi đến tiểu viện của Thất di nương.

Năm ấy mẫu thân Tổ Doanh qua đời, Bạch Tiêu Tiêu sinh hài tử đầu tiên cũng không sống nổi về sau không thể tiếp tục sinh. Bạch Tiêu Tiêu đau lòng muốn chết, nhìn đến anh em Tổ Doanh mất đi mẫu thân vô cùng thương cảm, nên gặp Tổ lão gia nói một tiếng, nuôi nấng hai bọn họ như chính hài tử của mình.

Lúc trước , nha hoàn đưa đến để nấu cơm cho Tổ Doanh cũng là bên Thất di nương đưa qua. Cũng bởi vì lý do này, Hiên Diệp đối Thất di nương vẫn ghi hận trong lòng, cô ấy từ đầu đến cuối cảm thấy, khi đó Tổ Doanh thiếu chút nữa toi mạng là do nha hoàn kia động tay động chân ở trong cơm. Khi đó Tổ Doanh còn nhỏ tuổi, việc của mình không có tư cách tự quyết định. Vì vậy Hiên Diệp lớn hơn cô một tuổi đã thay cô quyết định đuổi nha hoàn kia đi. Vì chuyện đó mà cô ấy không thấy vui vẻ gì khi ở cùng với Thất di nương. Trên danh nghĩa Bạch Tiêu Tiêu là dưỡng mẫu của anh em Tổ Doanh, nhưng từ đầu đến cuối cũng không quá gần gũi.

Khi Tổ Doanh lớn hơn một chút liền hiểu rõ chuyện tình phức tạp trong nhà này. Năm đó có trúng độc hay không vẫn rất khó nói, cho dù thật sự là trúng độc, cũng không hẳn là chủ ý của Thất di nương. Hơn nữa Thất di nương Bạc Tiêu Tiêu tuy không có con nhưng lại hiểu rõ tính tình của phụ thân Tổ Doanh nên vẫn được sủng ái không dứt. Vì thế một hai năm gần đây, Tổ Doanh luôn có ý gần gũi bà. Bạch Tiêu Tiêu cũng hiểu rõ có một ngày nhan sắc mình tàn phai, đến khi đó, có hai anh em Tổ Táp và Tổ Doanh so với hai bàn tay trắng vẫn mạnh hơn. Hai người đều có chủ ý như vậy, ăn nhip với nhau, ở ngoài mặt vui vẻ hòa thuận.

Vậy mà bọn hạ nhân cũng biết rõ, hai người bằng mặt không bằng lòng. Lúc này Bạch Tiêu Tiêu sủng ái chưa giảm, còn chưa chân chính xem trọng anh em Tổ Doanh. Bọn người dưới nhìn vào ánh mắt để ăn cơm, hiểu rõ điểm mấu chốt đó, tự nhiên sẽ không phí tâm tư ở Tổ Doanh, vẫn cứ lạnh nhạt với cô như cũ.

Tổ Doanh cũng hiểu rõ, trước mắt mình không có địa vị gì, sau này cũng không có tiền đồ gì lớn, chịu nhiều điều ỷ khuất. Thất di nương chắc chắn sẽ không chân chính để trong lòng - Dù sao cũng không phải đứa con do chính mình sinh ra. Nhưng cô biết sau này Bạch Tiêu Tiêu chắc chắn sẽ không bạc đãi Tổ Táp, về sau ca ca có chuyện gì bất trắc vẫn còn dựa vào Bạch Tiêu Tiêu để nói chuyện trước mặt phụ thân. Chính vì vậy cô cũng không để ý vị di nương này thấy mình thế nào, cứ bề ngoài làm cho tốt.

Tùng cơ thiếp trong Tổ phủ đều có tiểu viện của chính mình, Bạch Tiêu Tiêu ở vị trí rất tốt. Nơi này do bà ấy dành được từ di nương trước đó sau khi vào cửa. Bởi vì mười mấy năm qua được sủng ái, cánh cửa tiểu viện này bị dẫm lên đến mức trơn bóng.

Tổ Doanh vừa vào cửa đã thấy nha hoàn Bạch Tiêu Tiêu đang sắp xếp một rương quần áo mùa xuân, đại khái là thấy thời tiết tốt, lấy ra phơi. Mỗi một bộ quần áo tỏa ánh hào quang rực rỡ. Chúng được bày ra trong tiểu viện giống như tụ họp từng mảnh nắng chiều điểm lẹ.

Bọn nha hoàn thấy hộp thức ăn trong tay Hiên Diệp liền hiểu rõ ý đồ của cô khi đến đây. "Phụ nhân đi ra ngoài, lục tiểu thư muốn đưa thứ gì đó cứ đặt xuống đây là được." Bọn nha hoàn nói. "Lúc phụ nhân trở về tự nhiên có thể thấy."

Tổ Doanh cười cười không trả lời.

Nếu sau khi Bạch Tiêu Tiêu trở về mà có thể thấy hộp bánh xuân mới là chuyện lạ. Tổ Doanh rất hiểu, chỉ cần cô xoay người rời đi, hộp bánh xuân kia lập tức bị bọn nha hoàn chia nhau. Loại chuyện như thế này không phải cô chưa từng gặp qua. Năm kia cô cũng cùng Hiên Diệp đưa tới một hộp bánh ngọt, liền bị những nha hoàn này ăn. Đến lúc hỏi Bạch Tiêu Tiêu, các cô lại nói : "Dù sao thứ kia không có gì hấp dẫn, chỉ xứng để những hạ nhân như tui tui ném thử, sao có thể lấy ra đặt ở trước mặt phụ nhân ? Bụng của người rất nhạy cảm, ăn vào bị hỏng thì làm sao bây giờ !" Bạch Tiêu Tiêu luôn luôn dung túng cho những nha hoàn này, đơn giản cái gì cũng không nói. Chuyện này nhanh chóng đến tai Tổ Doanh, cô tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, thề sẽ không tin những lời nói xằng bậy của đám nha hoàn này nữa.

"Hôm nay Thất di nương đi đâu vậy ?" Tổ Doanh mỉm cười hỏi.

"Đi Vịnh Hoa Đường tìm nữ tiên sinh"

"Vừa đúng lúc tôi cũng phải đi bên kia một chút, thuận tiện mang qua vậy." Tổ Doanh vừa nói vừa mang ra ngoài.

Bọn nha hoàn vội nói : "Việc này sao lại để tiểu thư phải nhọc công như vậy. Chúng tôi nên đưa qua mới đúng."

"Dù sao Hiên Diệp cũng không có việc gì làm, để cô ấy mang đi cũng tốt. Các tỷ tỷ đây đều đang bận rộn, sao lại có thể làm phiền các tỷ ?" Tổ Doanh mỉm cười từ chối rồi kéo Hiên Diệp rời đi.

Nhìn hai người các cô rời khỏi tiểu viện, một nha hoàn chặc chặc nói : "Đừng cho là lục tiểu thư tuổi còn nhỏ, tâm nhãn cũng không ít . Sau này sẽ còn ra sao nữa đây ? Còn Hiên Diệp kia, tiếp tục nuôi dưỡng cô trong phủ vài năm, chỉ sợ không mấy người có thể lọt mắt cô ta."

Nha hoàn kia không phục, hừ một tiếng. "Cho dù cô ấy thông minh cũng vô dụng! Có bản lĩnh thì tiến vào hoàng cung tranh với đại tiểu thư và nhị tiểu thư đi! Vào cung không được, tâm nhãn có nhiều để làm gì!"

Hiên Diệp vừa đi, liền đánh hai cái hất xì, oán hận nói. "Chắc chắn đám nha đầu chết tiệt kia đang nói nhảm."

"Tĩnh lại đi! Tỷ đấu khí với các cô ấy, có thể đấu đến cùng sao?" Tổ Doanh đi vài bước, bỗng nhiên nói. "Tỷ trở về nhanh, đem đến bốn cái bánh nhân đậu ngọt do chúng ta làm đêm qua."

"Có phải để cho Thôi tiên sinh ở Vịnh Hoa Đường không ?" Hiên Diệp đáp ứng một tiếng. "Cho Thôi tiên sinh, nô tỳ tình nguyện đi thêm một chuyến."

"Tôi ở chỗ này đợi tỷ, nhanh chút - Đừng lấy cái có màu sắc, hoa văn bên ngoài, Thôi tiên sinh không thích."

"Nô tỳ hiểu."

Vịnh Hoa Đường là một đình viện quan trọng trong Tổ phủ. Thời trai trẻ của Đông Bình Quận Vương Tổ lão gia phong lưu phóng khoáng, lại rất có tình thú. Một ngày kia, ông ở trong viện uống rượu mua vui, nhìn đám thê thiếp bên người như hoa, nhất thời cao hứng liền thể chỗ đề tên "Vịnh Hoa Đường". Không chỉ như vậy, ông còn đặt cho mười hai thê thiếp của ông tên loài hoa. Chính thê đương nhiên là Hoa Vương Mẫu Đơn. Thất di nương Bạch Tiêu Tiêu là Ngu Mỹ Nhân. Mẫu thân đã mất của Tổ Doanh là Thủy Tiên Quân.

Niềm vui tuổi trẻ rất nhanh trôi đi, Tổ lão gia phát hiện : Mỹ nhân cũng như hoa, một ngày sẽ suy tàn, bên cạnh ông xuất hiện thêm một đám nhóc Sở thích năm đó rất nhanh không thấy nữa, Tổ lão gia bắt đầu tính toán. Đứa này nên đưa vào cung. Đứa này vô dụng, tìm người môn đăng hộ đối rồi gả đi. Đứa này thân thể yếu, chắc không thể nuôi sống... Bọn nhỏ nên có sở trường, nên đọc sách biết chữ. Tổ lão gia mở miệng : Vịnh Hoa Đường không có việc gì làm, để các tiểu thư sử dụng đọc sách đi.

Có thư phòng, đương nhiên muốn mời tiên sinh vào ở lại. Tam tiểu thư Thôi gia thông minh giữa đám người được đề cử trở hết tài năng, trở thành nữ giáo của các tiểu thư Tổ thị.

Thôi tam tiểu thư tên là Lạc Hoa, bản thân muốn làm Tây Phong nữ cư sĩ, tính tình cũng tựa như gió, tùy ý mà đậm bạc. Năm nay cô hai mươi sáu tuổi, vẫn không lập gia đình. Đây là hiện tượng kỳ quái ở Thôi gia: Thôi gia không ít con gái có tiền đồ nhưng cả đời không lập gia đình cũng rất nhiều. Đại khái là họ thấy nhân tình thế sự, không muốn lập gia đình thôi - Rất nhiều người đều đã nói như thế.

Quan hệ của Thôi gia và Tổ gia cực kỳ chặt chẽ: Thôi thị đòi hỏi đảm nhiệm vị trí giáo viên ở trong cung, giống như là gia sư chuyên dùng cho Tổ thị. Thôi gia nhân biết rõ Tổ thị đối với hậu cung chấp nhất, vì thế bồi dưỡng con cái của mình trở thành giáo viên chuyên giáo dục thiếu nữ. Nhiều năm như vậy đi qua, Thôi thị cũng tích góp rất nhiều kinh nghiệm và người tài, Tổ thị càng ngày càng coi trọng các cô. Mà Thôi thị cũng không tình nguyện chịu ủy khuất làm nhân gia tầm thường, dứt khoát muốn đảm nhiệm chuyên môn ở Tổ gia.

Thôi thị dạy rất nhiều điều, thiên văn địa lý, chính trị lịch sử, đạo lý đối nhân xử thế. Bản thân các cô xem rất nhiều sách. Sau khi nhìn thấy quá nhiều điều, các cô liền than thở vận mệnh người phụ nữ, không đồng ý ủy thân vào đàn ông. Thôi thị nhìn sự tình với ánh mắt hơi độc đáo, dạy điều gì cũng cực kỳ đặc biệt - Các cô có thể phát hiện ra đạo lý sinh tồn trong bất cứ sự kiện gì xảy ra ở hậu cung. Đây cũng là lý do Tổ gia mời các cô.

Khi Tổ Doanh và Hiên Diệp đi đến bên ngoài Vịnh Hoa Đường, vừa lúc nghe được Thôi tiên sinh nói Hán cổ sự. Giọng nói của cô rất thấp, cực kỳ ôn hòa, nhưng trong miệng luôn luôn lộ ra sự ngưng trọng và nghiêm túc.

Tổ Doanh không nghe được cô nói điều gì, chỉ nghe được cô hỏi : " Nếu là các cô, gặp chuyện như vậy, nên làm cái gì bây giờ ?"

Thất muội Tổ Lan cười khúc khích, nói : "Gặp được người như vậy, nếu cô không để cho cô ấy biết cô lợi hại, nhất định cô ấy sẽ leo lên đầu cô. Cho nên, tôi nói - đối với lũ tiểu tử không có tiền đồ này, phải cho các cô ấy biết người nào mới có thể làm chủ nhân."

Bát muội Tổ Hòe ôn nhu nói : "Thật ra có đôi khi, thị oai đối với những người đó không bằng cứ ở chung cho tốt - về sau sẽ có thời điểm dùng đến."

Tổ Lan hừ lạnh một tiếng, "Muội muội thật khờ ! Muội cho là cho người ta một chút ưu đãi, người ta sẽ đối với muội nhớ mãi không quên hay sao ? Yêu cầu của con người, muội không bao giờ cho nổi!"

Tổ Hòe lúng ta lúng túng trả lời. "Muội không thông minh như thất tỷ, không có bản lĩnh đi chọc người."

Bên ngoài cửa sổ, Tổ Doanh nghe được không khỏi có chút tư vị : Hai đứa em gái nhỏ hơn cô một tuổi thôi mà đã không còn là trẻ con từ lâu. Nghĩ lại lại thấy, Hiên Diệp lớn hơn mình một tuổi, chẳng phải thường xuyên ngớ ngẩn hay sao ? Có bản lĩnh hay không so với tuổi tác quan hệ gì ?

Lúc này, nghe Tổ Lan nhất định không bỏ qua hỏi : "Cô giáo, cô tới nói một chút xem, tôi và Hòe muội ai nói đúng ?"

Thôi tiên sinh nói thân nhiên : "Tính cách hai vị tiểu thư đặt biệt khác nhau, đương nhiên ứng xử với người ngoài có chừng mực."

"Cuối cùng thì cách làm của ai đúng ?" Tổ Lan nhất định muốn nói ra kết quả.

Thôi tiên sinh nở nụ cười, nói : "Chuyện thiên hạ, không có gì tốt hoặc không tốt, đúng với không đúng. Cái cợ đúng hay không đúng là chuyện nhằm chán nhất trên đời này, có tranh cãi trăm năm cũng không có hồi kết. Nếu các cô có thể đứng ở chỗ cao nhất trong hậu cung hô hào, mặc kệ cô làm gì đều là đúng."

Tổ Lan và Tổ Hòe có vẻ đăm chiêu, không nói chuyện.

Thôi tiên sinh cất cao giọng hỏi: "Là ai đang ở bên ngoài ?"

Tổ Doanh vội vàng đi tới cửa, cười nói với Thôi tiên sinh : "Nghe cô giáo nói chuyện, Tổ Doanh không dám đi vào quấy rầy."

Thôi tiên sinh vẫn cứ như trước kia, toàn thân chỗ nào cũng sạch sẽ và gọn gàng. Ngày thường, cô không chú trọng chải chuốt, trang điểm. Lúc cô làm giáo viên chỉ thoa phấn nhẹ, bởi vì nữ giáo tập luôn tự mình làm gương, lấy dáng vẻ, hình thái là trọng yếu. Bình thường dáng vẻ của cô đoan chính, nhìn không ra khác người thường điểm nào nhưng mỗi khi mở miệng nói chuyện cũng có phong thái khác biệt.

Thôi tiên sinh hướng Tổ Doanh hơi hơi thi lễ, Tổ Hòe quay về phía lục tỷ lên tiếng gọi. Tổ Lan giống như không nhìn thấy gì, cứ xem sách của cô.

"Buổi chiều các tiểu thư còn có lớp học đàn, lúc này nên trở về chuẩn bị." Thôi tiên sinh đuổi khéo Tổ Lan và Tổ Hòe, quay về phía Tổ Doanh mỉm cười : "Lục tiểu thư đã lâu không tới."

Tổ Doanh nở một nụ cười, không nói gì. Bởi vì cô nhất định không thể bước vào hậu cung, cho nên cũng không cần đến Vĩnh Hoa Đường học đạo lý hậu cung.

Hiên Diệp nói : "Hầu gái làm một chút bánh đậu ngọt, mời ngài nếm thử."

Thôi tiên sinh nhìn Hiên Diệp dùng giấy trắng sạch sẽ bọc bánh ngọt đặt lên bàn, hướng Tổ Doanh gật đầu, giống như biết là chủ ý của cô, miệng lại nói : "Tâm tình Hiên Diệp cũng ngày càng tinh tế."

Hiên Diệp chỉ cho là khích lệ cô, cười hi hi.

Thôi tiên sinh nhặt một cái bánh đậu ngọt nếm nếm, miệng khen không dứt tay nghề của Hiên Diệp. Bên cạnh Tổ Doanh cũng hát đệm, khen ngợi Hiên Diệp đến ngây ngất. Nói xong một hồi, Thôi tiên sinh đột nhiên hỏi: "Lục tiểu thư cũng nghe đến lời nói vừa rồi, không biết lục tiểu thư nghĩ như thế nào?"

Tổ Doanh kinh ngạc hỏi lại: "Tôi không cần quan tâm mấy thứ này, sao Thôi tiên sinh lại hỏi tôi?"

"Tùy tiện hỏi thôi. Nếu lục tiểu thư cảm thấy không tiện, không nói cũng được."

Tổ Doanh thấy sắc mặt Thôi tiên sinh ngưng ngững, trầm tĩnh nói: "Đối với việc này Tổ Doanh không có hứng thú. Chỉ là, ngược lại tôi cảm thấy được... Thật ra mọi thứ đều có cách, cho dù là lão sư hỏi, cũng không nên nói ra."

Ánh mắt Thôi tiên sinh sáng lên. Tuy chỉ là một cái chớp mắt thoáng qua, nhưng Tổ Doanh cũng nhận thấy được vị này lão sư tán thưởng mình.

Thôi tiên sinh lập tức lại làm như không có việc gì, nói dịu dàng: "Tôi có một tỷ tỷ đã lớn tuổi, cũng làm nữ giáo viên, cô ấy thường hay hỏi đệ tử: trong hậu cung, người và rồng hỗn tạp, các cô phải như thế nào mới tốt? Rất nhiều tiểu thư đều có thể nói được đạo lý rõ ràng, chỉ có một vị tiểu thư cái gì cũng không trả lời. Lúc tỷ tỷ của tôi lên hỏi cô ấy, cô ấy cười cười cực kỳ nhạt nhẽo, nói rằng 'Nếu cô giáo là người thông minh, sẽ không tiếp tục hỏi tôi'."

Ánh mắt Tổ Doanh chớp chớp "Người tỷ tỷ này, là vị nào?"

Thôi tiên sinh có nhiều chị em, trong đó không thiếu nữ giáo viên xuất sắc.

"Cô ấy sau này cùng vị tiểu thư đó tiến cung rồi." Thôi tiên sinh vừa ăn đậu bánh ngọt vừa nói từ từ, "Vị tiểu thư đó chính là Đương kim hoàng hậu."

*** Hết chương 3 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bạch Tiêu Tiêu

Tổ Doanh biết Thôi tiên sinh đang khen ngợi cô nhưng không dám tiếp lời, vội nói: "À, thực ra có chuyện này tôi quên mất, bọn nha hoàn nói Thất phu nhân đang ở bên này, sao tôi không thấy?"

Thôi tiên sinh vẫn dậm dậm không tha, gật đầu nói: "Phu nhân ngắm hoa ở phía sau viện, tiểu thư đi qua từ cửa hông là có thể thấy."

Tổ Doanh kéo Hiên Diệp đi vào hậu viện, Thôi tiên sinh cũng nhân lúc lớp học tan, cùng ôm sách đi chung ra ngoài.

Gió xuân vẫn chưa thôi thúc những nụ hoa trong sân viện hé nở, đưa mắt nhìn quanh vẫn là một mảnh tiêu điều. Tổ Doanh liếc mắt liền thấy Thất Di nương Bạch Tiêu Tiêu đang ngồi gần người ở ghé đá, vội vàng đi qua chào hỏi.

Tuổi Bạch Tiêu Tiêu vẫn còn chưa đến ba mươi. Dung mạo có thể coi là khuynh quốc khuynh thành, về mặt lúc nào cũng khát khe sắc bén, giữa trán mang khí chất tàn nhẫn. Đám người dưới vụng trộm xem tướng nói: Bộ dáng Thất phu nhân không giống người có phúc khí trọn vẹn.

Bạch Tiêu Tiêu cũng biết vận mệnh của bản thân mình không tốt nhưng chưa bao giờ để trong lòng. Tổ Doanh nghe bọn nha hoàn nói chuyện phiếm với nhau, Thất phu nhân từng nói thẳng ra rằng: "Dù sao ta cũng không có phúc khí khi về già, lúc này nên thừa dịp sống làm sao được sung sướng thì cứ thế mà sung sướng."

Tổ Doanh đôi khi rất bội phục vị di nương gan dạ và sáng suốt này, nhưng đề nói là thích thì làm thế nào cũng không thích nổi.

Lúc này, Bạch Tiêu Tiêu đang đòi yên ở hậu viện, ăn mặc, trang điểm xinh đẹp. Cho dù nhìn thế nào cũng đẹp không gì sánh nổi. Tổ Doanh mơ hồ cảm thấy hào quang của những hạt châu, hạt ngọc đỏ bao quanh không phải là một mỹ nhân mà là một cỗ khí ai oán, thâm sâu, lạnh băng cự tuyệt người ta ra xa ngoài ngàn dặm.

Bạch Tiêu Tiêu cầm lấy tay Tổ Doanh thở dài : "Năm đó cha con ở nơi này nói đùa, lúc phong chúng ta làm mười hai loài hoa, con mới hai tuổi. Khi đó nương của con còn ở đây! Cha con tặng bà ấy cái tên 'Thủy Tiên Quân', ta nói : 'Thủy tiên gốc vừa nông, hoa lại yếu, rất không may mắn! Lão gia nên đổi cái tên khác cho cứu muôn muội!' nhưng nương của con không nói gì, chỉ cười đáp ứng - về sau quả nhiên bạc mệnh. Lúc trước, cha con tặng ta cái tên 'Ba Tiêu Cơ', nói cái tên 'Tiêu Tiêu' của ta vừa vặn cùng ba tiêu thủy mị thướt tha, ta cũng không đồng ý. Ta chán ghét vẻ ngoài thê lương đậm bạc của ba tiêu. Ta thích ngu mỹ nhân, lá cũng nhanh nhẹn, hoạt bát như ba tiêu nhưng dù sao cũng là đóa hoa náo nhiệt. Đáng tiếc..." Bà nở một nụ cười nhẹ nhàng, bên môi hiện một chút nếp nhăn dễ thấy, "Đáng tiếc ta cũng không tránh khỏi mệnh lẽ loi. Tên đặt không tốt thì lỡ việc cả đời người! Tên Doanh cũng rất hay, khi nào cũng đều trọn vẹn___ Đúng là nương của con thông minh."

Nói xong, bà cũng nhận thấy chính mình nói nhiều, "Ôi! Ta tại sao lại như một lão thái thái nhỉ !"

Có thể đúng lúc bà quá xúc động, nụ cười của bà cũng nhu hòa hơn bình thường một chút. "Sao A Doanh lại chạy đến đây ? Chẳng lẽ hôm nay con đến nghe Thôi tiên sinh giảng bài."

Tổ Doanh đáp dịu dàng : "Hiên Diệp làm chút bánh xuân, đưa tới mời di nương nếm thử."

Thôi Lạc Hoa ở một bên khen ngợi : " Lục tiểu thư trời sinh thông minh, lại một lòng có hiếu, quả thật là hiếm có."

Bạch Tiêu Tiêu cười nói : "Tiên sinh không cần khen ngợi nó như vậy, trẻ con được khen ngợi như vậy sẽ hư hỏng . Ta có đứa cháu trai, bốn năm tuổi nhưng đã thông minh lanh lợi không giống bình thường. Người người đều nói ngày sau hẳn tất nhiên rất có tiền đồ, nhất định có thể sáng rọi cửa nhà. Ai có thể nghĩ đến lúc trưởng thành, đúng là nhân tài vi phạm pháp luật, sau cùng bị đưa vào cung làm cung nô, làm phụ thân hấn mất hết mặt mũi___ Lúc nhỏ thì tốt, lớn chưa chắc tốt ."

Hiên Diệp thấy Tổ Doanh nháy mắt, vội vàng đem bánh xuân đặt trước mặt Bạch Tiêu Tiêu. Bạch Tiêu Tiêu lấy tay cầm lên một cái, tách ra nhìn qua, lập tức cười nói : "Nhân bánh thật lạ! Làm bằng cái gì vậy ?"

Hiên Diệp lập tức trả lời: "Có đậu phụ, măng, nấm, đậu khô, hành lá và tỏi trắng."

Nha hoàn Đinh Mai bên người của Bạch Tiêu Tiêu nghe xong, cười nói : "Đây là tâm lòng hiếu thuận của Lục tiểu thư, nếu là người khác đưa loại chẳng ra gì này, phu nhân chúng ta thật là nhìn không tới."

"Được rồi, cô không nói lời nào không ai nói cô cảm kích." Bạch Tiêu Tiêu quát lớn một câu, đem bánh xuân đặt vào trong hộp, về mặt ôn hòa nhìn về phía Hiên Diệp đang xấu hổ nói : "Cô ấy cái gì cũng không làm được, đây là đang ghen tị với cô đó. Hiên Diệp, đem hộp đựng bánh đưa cho Đinh Mai là được. Ta trở về từ từ sẽ ăn."

Tổ Doanh nhu thuận tiếp lời : "Đúng vậy, nơi này gió lớn, ngồi ăn quả là không thoải mái. Di nương cầm về hâm nóng lên rồi hãy ăn."

"Ta biết." Bạch Tiêu Tiêu cười cười cứng ngắt, nói : "A Doanh cũng trở về sớm một chút, cẩn thận kéo bị cảm lạnh."

Rời khỏi Vinh Hoa Đường, sắc mặt Hiên Diệp ngày càng khó coi. "Tiểu thư, đã nói người đó không biết suy xét. Một cho tiểu thư nhớ đến bà ta. Xem bà ấy như vậy, giống như sợ bánh chúng ta có hạ độc vậy,"

Về mặt Tổ Doanh không có biểu tình gì, nói nhẹ nhàng : "Cần phải cẩn thận như vậy."

"Tiểu thư cũng tức giận hay sao?"

"Tôi giận bà ấy coi tôi như đứa ngốc. Bà ấy tưởng tôi là đứa ngốc, sẽ hại người trắng trợn như vậy hay sao ?" Tổ Doanh nói lạnh lùng. "Tôi còn giận bà ấy so đo với người mẹ đã mất của tôi. Mẹ tôi đã mất lâu như vậy, còn bị bà lấy ra soi mói . Haizz... , chẳng lẽ trong phủ, mọi người đều không lại bà ấy, bà ấy cảm thấy người còn sống không đủ mạnh mẽ, muốn cùng người chết ganh đua cao thấp?!"

Hoa Thủy Tiên ở nước ta

Hoa Ba Tiêu [Cây ma đề]

Hoa Ngu mỹ nhân - Hoa anh túc

Tổ Doanh thở dài một hơi, kéo tay Hiên Diệp nói : "Đến nơi xứ người, tỷ phải nhắc nhở tôi, không thể giống như oán phụ kia."

"Dạ biết!" Hiên Diệp nhìn Tổ Doanh, giọng nói tràn đầy thương tiếc, "Tiểu thư, nô tỳ có lúc cảm thấy, người sống cũng thật là khó khăn."

Tổ Doanh liếc nhìn cô, sự thê lương trong ánh mắt của cô làm cho lòng Hiên Diệp bỗng nhiên nhảy vọt.

"Ít nhất là tôi còn sống, đúng không ?" Tổ Doanh thân nhiên. "Những lúc mọi người khi dễ tôi, họ đều cảm thấy tôi sẽ không có ngày nổi danh. Những lúc mọi người không khi dễ tôi là vì các cô ấy sợ tôi ngộ nhờ có lúc thay đổi, quay trở lại trả thù bọn họ. Cho nên các cô ấy lại ước gì không có tôi trên đời này... Loại chuyện này cứ tới mỗi nơi mỗi khác, cũng không có chuyện gọi là khó khăn hoặc không khó khăn."

Cô hừ một tiếng, nói chậm rãi : "Thật là muốn rời nơi này sớm một chút."

Hiên Diệp cười : "Vài ngày tới, tam công tử giúp tiểu thư tìm một người tốt, người có muốn ở lại cũng không được!"

Tổ Doanh đã mười bốn tuổi, nàng không cần tiến cung, không cần tuân theo nguyên tắc "Nữ thập tứ nhi nạp" của nhà đế vương. Ở Tổ Gia, con gái mười bốn tuổi xuất giá cũng là chuyện bình thường.

Chuyện lập gia đình nói đùa không bao lâu đã có người tới cửa làm mối.

Người tới là nha hoàn Đinh Cúc ở bên người Bạch Tiêu Tiêu. Cô ấy đem theo bánh xuân Bạch Tiêu Tiêu làm đề tạ lễ, thuận tiện nói : "Phu nhân nhà chúng ta có người cháu trai, rất có tiền đồ. Ngài ấy cũng nhậm chức ở Đông Cung giống như Tam công tử, năm nay mười chín tuổi, chưa đón dâu."

Nói xong bốn chữ trong lời cuối cùng, đương nhiên Tổ Doanh biết đây là ý tứ gì. Hai bên má của cô ửng hồng, dạ thưa ứng phó vài ba câu.

"Nếu tiểu thư có lòng, phu nhân chúng ta sẽ nói chuyện này với lão gia." Đinh Cúc nói.

"Ánh mắt nhìn người của di nương dĩ nhiên là đáng tin." Giọng nói Tổ Doanh rất nhỏ, khẩu khí cũng không hẳn là khẳng định.

Đinh Cúc nhanh mồm nhanh miệng, không cho cô có thời gian suy xét, nói tiếp: "Vậy cứ quyết định như vậy - Sang năm Thất tiểu thư và Bát tiểu tư đã tiến cung, chẳng lẽ cô là tỷ tỷ lại muốn đi sau các cô ấy?"

Sắc mặt Tổ Doanh trắng bệch, thấp giọng thì thầm : "Nói cũng đúng. Vậy thỉnh di nương nói chuyện đó với phụ thân."

Ngày đó, Tổ Táp từ Đông cung trở về. Tổ Doanh vội vàng đi qua, nói cho anh ấy biết chuyện Bạch Tiêu Tiêu làm mai mối.

Tổ Táp đang ăn điểm tâm, nói chậm chậm : "Bà ta quá đa tâm rồi! Giống như nếu không sắp xếp chuyện hôn nhân này, muội sẽ không khẳng khẳng một lòng đối tốt với bà ta vậy."

"Muội cũng không biết bà ấy nghĩ như thế nào." Tổ Doanh hơi ủy khuất, "Hôm trước huynh tiến cung, muội còn làm ít bánh xuân biếu bà ấy."

Tổ Táp nghe xong nhíu mày, giọng nói lại nghiêm khắc. "Cũng không phải ăn tết, đừng tùy tiện làm thứ kia tặng người. Nương vì ăn bánh xuân mà chết, người người trong phủ đều kiêng kị thứ này."

Tổ Doanh nghe xong, sắc mặt liền thay đổi. "Sao muội chưa từng được nghe nói đến?"

Tổ Táp im lặng một lúc rồi nói : "Lúc ấy, thầy thuốc không nói như vậy. Ông ta nói thân thể nương suy yếu, lại đột phát kiết lý, không sống nổi. Với huynh thì không rõ: Nương chỉ ăn một cái bánh xuân mà bị đến như thế hay sao ? Trong lòng người khác cũng nói thầm như vậy, chỉ là miệng không nói ra."

Tổ Doanh lặng người, lúc sau mới hỏi : "Ca ca, huynh nhận thấy người thân thích của Thất di nương ra sao ?"

Tổ Táp nghĩ một lúc, "Họ Bạch có vài người, huynh không có giao tình với bọn họ. Huynh cũng không biết người nào là cháu của bà ấy. Nếu đúng là Bạch Tín Mặc thì đúng là người không tệ."

Tổ Doanh nghe xong tên này, lén lút ghi trong lòng. Lại nghe Tổ Táp nói, "Huynh định nói chuyện với phụ thân, để ông ấy không nghĩ tới hôn sự này."

"Tại sao?" Tổ Doanh không rõ.

Ánh mắt Tổ Táp sáng ngời, vỗ vỗ bả vai Tổ Doanh, nói chậm rãi: "Muội xứng với nơi tốt hơn thế."

Tổ Doanh lắc đầu mỉm cười. "Phụ thân sẽ không nghĩ như vậy."

"Để xem ông ấy nói gì." Về mặt Tổ Táp tự tin mà cao thâm, Tổ Doanh nhìn không thấu.

Qua vài ngày, Tổ Doanh được biết, quả nhiên chuyện hôn sự không được. Tổ lão gia gọi Tổ Doanh đến trước mặt, mặt không chút biểu tình, lên tiếng : "Thất di nương muốn cho con một mối hôn sự, nghe nói con cũng tình nguyện. Nhưng cha cảm thấy không cần gấp đến như vậy. Nếu đối phương cũng có lòng thì không ngại chờ một thời gian. Dù sao, tuổi con cũng còn nhỏ."

Về phần vì sao phải đợi, Tổ lão gia không có nói.

Việc hôn nhân này không thành, Thất di nương Bạch Tiêu Tiêu hơi mất hứng. Ánh mắt nhìn Tổ Doanh không khỏi lạnh nhạt hơn.

Vì thế mà Hiên Diệp tức giận, bất bình. "Là lão gia không đáp ứng, có quan hệ gì đến tiểu như nhà ta ?"

Tổ Doanh không tỏ thái độ, chỉ tò mò ca ca nói gì để cho phụ thân giữ cô ở nhà. Đến hỏi Tổ Táp, Tổ Táp không nói gì, mỉm cười. "Không cần gấp gáp, một thời gian nữa muội sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cư quyền thần

Một ngày giữa xuân, bỗng nhiên Tổ Táp cầm một bọc quần áo đến tìm Tổ Doanh. Việc đầu tiên làm ngay sau khi bước vào cửa là đẩy Hiền Diệp ra ngoài, nói với em gái : "Thay cái này đi."

Tổ Doanh kinh ngạc mở bọc quần áo ra, phát hiện trong đó là một bộ quần áo con trai, "Ca ca, để làm gì vậy ?"

"Thay cái này rồi cùng huynh rời nhà một chuyến." Về mặt Tổ Táp ung dung, "Đừng hỏi nhiều. Ca ca có khi nào hại muội chưa ?"

Tổ Doanh bĩu môi. Con gái Bắc Quốc không bị gò bó ép buộc giống như miền Nam, ngày thường ra ngoài cũng không hạn chế gì. Tổ Doanh luôn luôn sợ chọc phải người nhân rồi, nên ít ra ngoài. Nếu thật sự muốn đi dạo chơi trong thành thì cứ như vậy mà đi cũng không có gì là không được. Nhưng sao phải mặc quần áo của con trai ? Cô muốn hỏi nhưng Tổ Táp tuyên bố anh ta sẽ không nói cho cô.

Tổ Doanh ngoan ngoãn thay quần áo trên người, Tổ Táp nhìn nhìn, thỏa mãn. "Không tệ. huynh đem muội đi gặp một người, chỉ là tới nơi đó, muội không thể tùy tiện nói chuyện."

"Muội biết! Bộ dáng của muội giống như người hầu bên người của ca ca, sao dám mở miệng ở trước mặt chủ nhân." Tổ Doanh không biết ca ca muốn dẫn cô đi gặp người nào, trong lòng hơi tò mò.

Tổ Táp cười hi hi. "Huynh biết muội rất lanh lợi." Anh ta nghĩ nghĩ, nói : "Nếu có cơ hội cùng người đó ở riêng một chỗ, tự nhiên huynh sẽ giới thiệu cho muội. Đến lúc đó, mặc kệ ông ta hỏi muội cái gì, muội chỉ cần thảo luận cho tốt là được."

Tổ Doanh càng thêm kinh ngạc, bật thốt lên : "Tóm lại ca ca mang muội đi gặp người nào ?"

"Là một nhân vật lớn." Tổ Táp không nói nhiều, vẫn bộ dáng đã định liệu từ trước.

Tổ Doanh mặc quần áo con trai đi theo sau Tổ Táp, cảm giác được người khác đang nhìn mình. Dọc theo đường đi, cô vẫn đồ mặt, bị Tổ Táp cười chê nhiều lần.

Bọn họ nhanh chóng đi tới phía trước quán rượu lớn nhất kinh thành. Tổ Doanh biết nơi đây có rất nhiều người quyền quý đến gặp gỡ tiệc rượu. Ai ngờ Tổ Táp thân nhiên đi qua Phú Hoa Lâu, lại xuống ngựa ở phía trước quán rượu nhỏ không đáng để mắt tới. Đứng sau con tuấn mã to lớn nói nhỏ với Tổ Doanh, "Huynh đi vào trước. Muội buộc chặt ngựa cho tốt rồi đi quanh một vòng nhìn xem, nếu phát hiện người khả nghi thì đi vào nháy mắt với huynh."

Tuy Tổ Doanh không rõ ca ca vì sao khấn trương như vậy nhưng vẫn gật đầu nghe theo. Tổ Táp cứ như không có việc gì đi vào quán rượu, Tổ Doanh dùng lực kéo ngựa của anh đi tới bên chuồng.

Ai ngờ con ngựa kia không nghe sai khiến của Tổ Doanh, vẩy đuôi tỏ vẻ lắc đầu, trong mũi "xích xích" phun ra hơi thở vừa nóng vừa ẩm, phun đầy trên cổ và mặt của Tổ Doanh. Tổ Doanh sức yếu, cầm dây cương không dám buông tay, thiếu chút nữa thì bị con ngựa ngang ngược làm ngã xuống đất.

Cô đang chột vật, chợt nghe sau lưng có người cười cô. Tổ Doanh vừa xấu hổ vừa hung hăng trừng mắt liếc nhìn người nọ một cái.

Đó là một công tử chừng mười tám, mười chín tuổi, áo quần và mã cụ không hề hoa lệ, có thể nhìn ra là một thợ làm công bình thường. Vị công tử này tướng mạo đường đường, rõ ràng không phải người bình thường, bên người cũng không mang theo tùy tùng, chỉ một mình dựa vào một bên ngựa mỉm cười nhìn Tổ Doanh.

Tổ Doanh không kéo được ngựa của ca ca, hai tay mỏi rã rời, "Công tử, thỉnh công tử giúp một tay..." Ánh mắt của cô tràn ngập năn nỉ, trong mắt vị công tử kia xem ra cũng không đành lòng cự tuyệt. Hắn đi tới bên cạnh cô, cầm lấy dây cương, vững vàng lôi kéo con ngựa vào chuồng, ung dung cầm dây cương buộc vào cọc.

"Con ngựa này nhận ra tôi, là ngựa của Tổ tam công tử. Cậu là hạ nhân của Tổ gia ?" Hắn đầy hứng thú đánh giá Tổ Doanh, trong mắt tràn đầy không tin.

Tổ Doanh đồ mặt gật đầu, không dám nói nhiều.

"Nói như vậy, Tổ tam công tử đã đến đây." Vị công tử kia vỗ vỗ bụi trên người. "Sao cậu vẫn không đi vào ?"

"Tiểu nhân không dám đi phía trước công tử." Tổ Doanh cúi đầu xuống, bắt chước giọng điệu của đám hạ nhân.

Vị công tử kia nở một nụ cười không lên tiếng, liếc nhìn cô một cái, không nói gì nữa, lập tức đi lên phía trước Tổ Doanh.

Tổ Doanh từ từ thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đánh bạo nhìn ngắm bốn phía cẩn thận. Có một hai người đi đường không để tâm trò chuyện ở trước Phú Hoa lâu không xa, hai mắt thường đảo qua đảo lại nhìn vào bên trong nhưng không chú ý đến tiêu điểm không đáng để mắt này. Lòng thấp thỏm của Tổ Doanh buông xuống một nửa, chỉnh lại tóc tai, trang phục rồi mới đi vào.

Phía trước của quán hơi nhỏ nhưng bên trong lại rộng lớn. Ánh sáng không tốt lắm, Tổ Doanh mở to hai mắt thấy ca ca đang đứng ở cửa một gian tối lâu hai đưa tay vẫy cô. Tổ Doanh vội vàng cúi đầu, bước nhanh đi đến bên cạnh anh, nói nhỏ : "Có hai người bên ngoài bất thường, đều đi tới cửa Phú Hoa lâu, không tới bên này." Cô thuận thế nhìn chăm chú vào khe cửa: trong nhà gian có vài vị công tử, Tổ Doanh đến một người cũng không nhận ra. Quần áo bọn họ cực kỳ mộc mạc, tất cả đều lộ ra khí độ bất phàm, tựa như vì cố gắng tránh cho bị lộ mới cố ý mặc thành như vậy. Công tử quý tộc từ nhỏ đã bị môi trường xung quanh giáo dục nhìn đến quen mắt. Sự cẩn thận của bọn hắn khác sự cẩn trọng của nhân sĩ bước vào con đường quan văn, hào khí của cửa bọn hắn so với thân kinh bách chiến của võ tướng hoặc phú hào vùng tiền như rác cũng khác. Tổ Doanh gặp người ngoài không nhiều nhưng sự khác biệt như vậy cũng có thể nhìn ra.

"Nhân lực của muội không tệ." Tổ Táp thấp giọng cười nói. "Huynh cũng thấy hai người đó, có lẽ là chuyên đi theo dõi quyền thần."

Tổ Doanh còn định nói điều gì thì chợt thấy vị công tử giúp cô từ một căn phòng nhỏ bên cạnh đi tới. Gương mặt của hắn đã được tẩy rửa qua làm nét mặt càng thêm tỏa sáng. Cô vội vàng cúi đầu thấp xuống, bước lui về phía sau Tổ Táp.

"Tổ công tử!" Đối phương thi lễ trước mặt Tổ Táp, liếc nhìn Tổ Doanh một cái, rồi nói với Tổ Táp : "Thì ra Tổ công tử cũng bị mời vào hàng ngũ."

Tổ Táp cười âm thầm "Nhờ có được sự nâng đỡ của vị đại nhân kia. Bạch công tử cũng được mời vào hàng ngũ, trái lại khiến cho người ta bất ngờ."

Tổ Doanh nghe người kia mang họ Bạch, nhìn không được đưa mắt nhìn kỹ. Vị Bạch công tử này tướng mạo văn nhã, vẻ mặt rộng rãi, hẳn là người trẻ tuổi thích sôi nổi. Bởi vì từng có ý định cùng Bạch gia thông hôn nên trong Tổ Doanh đối với từ "Bạch" có chút nhạy cảm, tò mò hắn có phải là cháu của Thất di nương hay không.

Bạch công tử nói chuyện phiếm vài câu với Tổ Táp. Lời nói hai người ái muội không rõ, giống như dùng mặt hiệu. Tổ Doanh nghe không hiểu rõ hết, buồn tẻ nhàm chán.

Bỗng nhiên, bọn họ liền không lên tiếng, cung kính bước lùi ra hai bên. Tổ Doanh cũng theo về phía sau vài bước, từ phía sau ca ca nhìn trộm, phát hiện ra trong tiêu điểm lại đến thêm một người. Người này khoác lên người áo choàng nhuộm màu âm trầm, che đầy cả diện mạo, bên người không có tùy tùng, im hơi lặng tiếng. Nếu không phải Tổ Táp và Bạch công tử có phản ứng, Tổ Doanh cũng không phát hiện trong quán lại có thêm một người.

Người nọ đi ngang qua vị Bạch công tử và Tổ Táp, chỉ hơi gật đầu, lên tiếng : "Đi vào ngồi!" Rồi đi tới phòng bên cạnh nhà gian, chắc là đi rửa mặt.

Tổ Doanh bụng đầy nghi hoặc, không khỏi muốn theo ca ca đi vào lại bị Tổ Táp lấy tay ngăn cản. Tổ Táp động tác rất nhỏ nhưng Tổ Doanh lập tức hiểu rõ ý tứ của anh. Cô nhìn không chớp mắt rồi ngoan ngoãn đứng ở cửa.

Vị khách quý kia nhất định là đi theo phòng kia để vào nhà gian. Tổ Doanh không nhìn thấy ông ấy nữa, lại nghe các vị công tử trong nhà gian im lặng, chỉ có một giọng nói lớn tuổi đang nói nhỏ nhỏ cái gì đó.

Trong quán có chút náo nhiệt, giọng nói của hắn ta lẫn trong âm thanh ồn ào khó có thể phân biệt. Tổ Doanh không thể nghe, một lòng một dạ quan sát người lui tới trong điểm. Mãi đến khi chân đứng mất cảm giác, cuối cùng cô không thể kiên nhẫn, tại cửa dậm chân nhún vai nhẹ nhàng nhưng không dám kinh động người ở bên trong. Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, từ bên trong đi ra một công tử. Tổ Doanh sợ tới mức tránh qua một bên, hai mắt yên lặng nhìn sàn nhà.

Vài vị công tử lục tục đi tới, Tổ Doanh mới thở ra, quan sát trộm nhìn bóng lưng bọn họ. Những vị công tử này ước chừng cũng đã mười bảy, mười tám tuổi, lớn nhất không quá ba mươi. Có thể cùng ca ca gặp nhau trên một con đường, nói như vậy thân phận cũng sẽ không chênh lệch quá xa. Chỉ là Tổ Doanh cảm giác: Khi đó ánh mắt bọn họ trao đổi với nhau có chút buồn rầu, như là có chuyện lớn khó có thể quyết định.

Bạch công tử là người rời khỏi sau cùng, đi ngang qua Tổ Doanh, nhẹ giọng cười cười. Tiếng cười đó giống như có dụng ý khác, Tổ Doanh nghe xong không thoải mái lắm.

Hắn giống như không có gì phiền não. Cô nổi lên dưng khí ngắc đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, đáng tiếc Bạch công tử đã đi mất không quay đầu lại.

Tổ Táp không ra ngoài. Tổ Doanh nhìn xung quanh nhà gian đầu nghi hoặc, chỉ thấy ca ca đi đến bên cạnh cửa, dùng giọng nói hết sức dịu dàng. "A Doanh, tiến vào đây bái kiến Cự đại nhân."

Giọng nói của anh trầm thấp, lại ở trong không gian ồn ào ra lệnh làm Tổ Doanh thất kinh.

Đầu tiên là vì họ của người đó : Cự thị ở Bắc quốc có vẻ hiếm thấy. Trong triều có vị Cự tể tướng một mình nắm quyền hành nhưng ông lại không cho họ hàng của mình làm quan. Vì thế quan viên kinh thành từ trên xuống dưới chỉ có một vị Cự đại nhân, đó là Tể tướng Cự Hàm Huyền.

Thứ hai, cô không hiểu nàng bái kiến Cự đại nhân làm cái gì. Cô chỉ là một nữ nhi khuê phòng. Mặc dù cô là con cái của dòng họ không tầm thường nhưng con gái trong Tổ thị nhiều vô kể, nghĩ tới việc với tới một người như Tể tướng thì khó lại càng thêm khó.

Tổ Doanh lấy lại bình tĩnh, đi vào nhà gian, đúng lúc đón nhận ánh mắt lợi hại của vị chủ tọa kia.

Người nọ cùng lắm chỉ ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, vẻ mặt không ôn nhuần tuấn tú bằng Tổ Táp và Bạch công tử nhưng cũng có chút anh minh. Tổ Doanh đối diện với ánh mắt của ông ấy, âm thầm ngó ra một chút - cô biết không nhiều người lắm, người trầm ổn lạnh lùng giống như vậy lại càng lần đầu tiên nhìn thấy. Ông chỉ tùy ý ngồi ở chỗ kia, nhìn thoáng qua Tổ Doanh. Lòng Tổ Doanh cũng không biết như thế nào đột nhiên nhảy, thân thể cũng theo đó run nhẹ. Cô cuống quýt hạ thấp người thi lễ, che dấu sự luống cuống của mình.

Cư đại nhân không nói lời nào, nhìn cô một chút, rồi cười nói sang sảng : "Muội muội của Hữu vệ suất quả nhiên không giống bình thường, tiểu thư thanh tú! Vừa rồi gặp qua mặt, trong lòng ta liên kỳ quái: Vì sao Tổ suất mang một tiểu đồng đến đây - Hiện tại có phải nên nói cho rõ hay không?"

Tổ Doanh cũng cảm thấy kỳ quái: Nhất định các công tử khác xuất thân không tầm thường nhưng chỉ đến đây một mình, chỉ có ca ca là mang theo mình. Ánh mắt cô nhẹ nhàng chuyển qua lẳng lặng nhìn ca ca, chờ anh ấy nói nguyên nhân.

Đồng cung hữu vệ suất Tổ Táp, quan phẩm coi rất cao ____ Khi cô cô sinh hạ Bát hoàng tử, được tấn phong Đan tần, Thánh thượng hai lần ban thưởng cho Tổ gia. Mỗi huynh đệ Tổ gia, quan phẩm đều thăng một bậc. Khi đại tỷ và nhị tỷ dự tuyển tú nữ, được ban cho Lệ viện và Nhu viện thì bọn họ lại được thăng một bậc. Nhờ vào nữ quyền, tuổi còn trẻ nhưng Tổ Táp đã đảm nhận chức vụ quan trọng ở trong Đồng cung.

Cho dù còn trẻ mà đã khí thịnh thì trước mặt Tể tướng, Tổ Táp vẫn cung kính, không có nửa phần thất lễ.

"Tại trước mặt đại nhân không dám ăn nói bừa bãi, hạ quan sẽ nói thẳng vậy." Giọng nói Tổ Táp vững vàng. "Từ nhỏ hạ quan và muội muội đã không có mẫu thân, tâm tư muội muội tinh tế, luôn vì không thể phụng dưỡng mẫu thân mà tiếc nuối. Nghe nói, Cư phu nhân vẫn muốn có một đứa con gái, hạ quan cả gan, muốn mời Cư phu nhân nhận muội muội làm nghĩa nữ."

Khẩu khí của anh như sóng nước không sợ hãi, không hề tính toán kết quả. Tổ Doanh nghe xong vô cùng chấn động : Chuyện Cư phu nhân muốn nhận nữ nhi cô mới nghe lần đầu, càng không hiểu sao ca ca lại dám trước mặt Tể tướng thẳng thắn tiến cử muội muội làm con gái nuôi của phu nhân nhà người.

Cho dù không thấy, Tổ Doanh cũng cảm giác được ánh mắt Cư Hàm Huyền xoay chuyển trên mình vài vòng ____ ánh mắt của ông ấy vẫn lạnh lùng như vậy, cũng không vì lời đề nghị của Tổ Táp mà dậy lên một tia biến hóa. Rất nhanh, ông ấy mở miệng nói chuyện, không phải trả lời Tổ Táp mà là hỏi Tổ Doanh một cách dịu dàng. "Con có biết cười ngửa không ?"

Tổ Doanh nhớ rõ ca ca để cho cô có thể thảo luận bất cứ cái gì, nhẹ nhàng gật đầu. "Học qua."

"Còn bắn tên ?"

Tổ Doanh mỉm cười. "Hiểu sơ một chút."

"Còn đánh đàn?"

Bấy giờ Tổ Doanh nhẹ nhàng thở ra, thoải mái trả lời. "Biết."

Cư Hàm Huyền tựa hồ như biết trước đó cô thiếu tự tin, không hề truy vấn, bỗng nhiên lại hỏi. "Có biết điều hương hay không ?"

"Hả ?" Điều hương là việc chưa từng nghe nói qua, Tổ Doanh không dám trả lời tùy tiện, giương mắt nhìn Cư Hàm Huyền, thấp giọng nói. "Tổ Doanh ngu dốt, chưa từng học qua."

"Ta biết con chưa từng học qua. Con chỉ cần nói 'Biết', sau đó thời điểm ta muốn nhìn con điều hương dấu điểm sơ hở là ta nhận ra." Cư Hàm Huyền không chút che giấu. "Muốn làm con gái nuôi của ta, không thể ngay cả lòng gan dạ cũng không có."

Tổ Doanh mặt đỏ tai hồng lúng túng, Tổ Táp thì lại quá đổi vui mừng, đẩy Tổ Doanh, nói : "Muội còn không nhanh bái kiến nghĩa phụ."

Tổ Doanh đành phải thi lễ.

Cư Hàm Huyền mỉm cười nhìn Tổ Táp, nói : "Người sáng không nói lời tối, ta hiểu ý tứ của cậu. Người khác có tâm tư như vậy, ta nhất định cười hắc hắc không biết tốt xấu. Cậu còn nhỏ như vậy mà đã có tâm kế và dũng khí, ngược lại ta cực kỳ thích. Đáng tiếc, cậu là người của thái tử, ta không thể nhận cậu làm nghĩa tử - thu nhận em gái của cậu, ta còn sợ người khác nói lấy ba làm bốn."

Tổ Táp vội vàng trả lời. "Đại nhân có tâm ý này, Tổ Táp đã cảm kích vô hạn. Chuyện của đại nhân, người khác không dám thêm mắm thêm muối."

Cư Hàm Huyền kéo Tổ Doanh nhìn nhìn, khen : "Quả nhiên cùng huyết mạch với Đan tần. Đan tần luôn luôn biết cất nhắc, sớm muộn gì cũng tiến lên làm phi." Tổ Doanh bị ông nhìn đến đỏ mặt, không dám lên tiếng, bỗng nhiên lại nghe nghĩa phụ hỏi. "Con đối với hương liệu biết được gì ?"

Tổ Táp thấy muội muội không thể nào đáp lại, chen miệng trả lời. "Không biết tại sao đại nhân lại để ý đến hương liệu như vậy ?"

Cư Hàm Huyền cười cười, "Vốn là Bắc quốc chúng ta không quá chú trọng những thứ này, vừa lúc một khoản thời gian trước, bỗng nhiên trong cung lại bắt đầu lưu hành. Đan Xuyên cung vẫn có một nữ quan điều hương cho Hoàng hậu."

Ba chữ Đan Xuyên cung làm cho tâm Tổ Doanh lay động, càng chú ý đến lời nói nghĩa phụ, nghe ông ấy tăng giọng, hừ một tiếng. "Nhưng mà không biết

tốt xấu... Ta thấy cô ta ở trong cung cũng không lâu. Bây giờ, con gái trở về học điều hương, sẽ có thời điểm cần dùng."

Tổ Doanh luôn miệng đáp ứng, trong lòng ngầm nói thầm: Theo như lời ông ấy giống như có thể dễ dàng đưa cô vào cung thế chân cho vị nữ quan kia. Có đúng bàn tay tể tướng có thể vươn đến hậu cung sao? Chuyện như vậy, Tổ Doanh chưa nghe nói qua.

Cư Hàm Huyền và Tổ Táp trò chuyện vài câu, sau đó cáo từ. Ông ấy phủ lên người áo choàng ảm đạm khi đó, sự sắc sảo nhất thời bị che đậy bên trong, nhìn tới lại không thấy có gì hơn người.

Trên đường về nhà, Tổ Doanh vẫn đi theo sau ngựa của ca ca. Râu rĩ một hồi, cuối cùng cô nhện không được, hỏi: "Ca ca, vị đại nhân kia... Ông ấy tại sao lại nói biết ý tứ của huynh? Vì sao lại nói thích tâm kế của huynh?"

Tổ Táp không phản ứng gì, nói: "Việc này muội không cần biết."

Tổ Doanh nổi giận. "Nếu là không muốn cho muội biết thì cũng đừng đưa muội đi làm con gái nuôi nhà người ta! Sao huynh không nhận ông ấy làm nghĩa phụ?"

"Đại nhân cũng nói, không thể nhận huynh. Ông ấy đồng ý nhận muội đã là vượt xa ngoài dự kiến của huynh. Vốn là huynh muốn ông ấy đáp ứng để cho phu nhân mình nhận muội, dù chỉ là một hứa hẹn cũng được. Không nghĩ tới, ông ấy lại thống khoái như vậy. Vị đại nhân kia quả nhiên rõ ràng." Tổ Táp cảm thán vài câu, lời nói xoay chuyển, nói với Tổ Doanh. "Chuyện này không cần để lộ ra ở nhà. Qua vài ngày, tự nhiên đại nhân sẽ bày tỏ."

Tổ Doanh dậm chân nói. "Muội không hiểu các người đang làm cái trò gì."

"Muội có chút thông minh nhưng trước mặt đại nhân lại kém xa. Muốn biết rõ triều thần đang làm gì, muội vẫn là còn thiếu trình độ." Tổ Táp nói ra một câu như vậy, cũng không cùng Tổ Doanh nói thêm gì. Tổ Doanh không có biện pháp, đành không hỏi nữa, đợi về sau có cơ hội tự nhiên sẽ biết.

Cô về nhà không đề cập đến tụ hội trong tiểu điểm. Qua ba ngày sau, quả nhiên Cư phủ phái đoàn người mang theo lễ vật tới Tổ gia. Đối phương không nói rõ ra, nhưng Tổ gia vẫn long trọng tiếp đãi, biết Tể tướng muốn thu nhận con gái thứ sáu của ông làm nghĩa nữ. Chuyện tốt như vậy sao có thể cự tuyệt? Tổ lão gia vội vàng gọi Tổ Doanh tới, thu lễ vật của Cư phủ, chỉ chờ ngày tốt để Tổ Doanh qua Cư phủ làm lễ gặp mặt. Cư phủ nói không cần, âm thầm dẫn dò Tổ lão gia, chuyện này không cần làm ra động tĩnh gì lớn.

Tổ lão gia càng không có ý tứ đó - Tuy cùng tướng phủ đặt mối quan hệ là điều đáng khoe khoang nhưng trong triều ghen tị, đố kỵ, người phải đề phòng chỉ sợ càng nhiều. Huống chi triều thần phe phái luôn luôn bất ổn, dựa vào Tể tướng, chẳng biết lúc nào sẽ cùng với ông ta gặp xui xẻo. Đương nhiên, trước mắt không có dấu hiệu gì về điều này, Tổ lão gia vẫn là vui mừng nhiều hơn lo lắng.

"May mà nghe ca ca của con nói, giữ con ở lại trong phủ. Nếu sót ruột mà nhanh chóng gả con đi thì ngược lại là tính sai." Tổ lão gia vừa nói vừa vỗ tay. "Cư đại nhân sao có thể thu nhận con dâu chưa xuất cửa nhà người làm nghĩa nữ?"

Tổ Doanh nghĩ thầm. 'Không biết ca ca làm trò gì, chỉ cần là muội muội của ca ca, cho dù có là con dâu người khác hay quả phụ, có lẽ tể tướng cũng đồng ý như thường. Nhưng lời nói của phụ thân ngược lại nhắc nhở Tổ Doanh: ca ca không muốn để cô xuất giá, khẳng định trong đó có gì kỳ lạ. Nghĩ kỹ lại, cho tới bây giờ ca ca đều vì tốt cho mình, huynh ấy làm việc lại tỉ mỉ, sẽ không có sai lầm gì.

Chuyện tốt này lập tức trở thành tin tức mới trong Tổ phủ, di nương, muội muội nhao nhao tới chúc mừng. Tổ Doanh biết rõ các cô dối trá nhưng không thể không ứng phó, lần qua lần lại cả ngày mới đem mọi người tới tới lui lui đuổi đi.

Đứng đầu đám người phải nói đến Bạch Tiêu Tiêu, bà cố ý đến trước mặt Tổ Doanh châm chọc. "Thảo nào lúc trước coi thường nhà ta mà im lặng, hóa ra là bám lên cành cao, đợi người tốt hơn."

Tổ Doanh chỉ lẳng lặng trả lời. "Di nương tốt xấu gì cũng được coi là gần như mẹ ruột, ngẫu nhiên A Doanh có chút phúc khí nhỏ, có cái gì là không tốt?"

"Nói như vậy, giống như ta còn muốn hưởng chút ánh sáng của người?" Bạch Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, không cao hứng bỏ đi. Tổ Doanh phát hiện lời nói bản thân mình không chu đáo, nhưng buồn bực bà ấy đa nghi, chả buồn giải thích.

Người cao hứng nhất có thể coi là Hiên Diệp - Cô ấy trước tạ ông trời có mắt, lại tạ cửu phu nhân phù hộ, sau thì đem lần lượt sự đối xử của mọi người quở trách một lần.

Tổ Doanh không có tinh thần giáo huấn cô ấy, buổi tối khi đi ngủ mới nói. "Hiên Diệp, đặc ý cũng không thể thể hiện ra, nếu không về sau sẽ khổ cực."

Hiên Diệp nói: "Tiểu thư lần này là nghĩa nữ của Tể tướng, có gì là khổ cực?"

Tổ Doanh cười nhạt. "Vạn nhất một ngày nghĩa phụ thất thế thì sao?"

"Chuyện đó sao có thể?" Hiên Diệp phi vài tiếng. "Tiểu thư đừng nói diêm xấu như vậy."

Kỳ thật trong lòng Tổ Doanh thầm nghĩ: Vạn nhất có một ngày ca ca ở trong mắt nghĩa phụ không đáng một xu?

Ý nghĩ này đương nhiên không thể nói ra được. Cô thờ dài buồn bã. "Tôi thà rằng gả vào một nhà tốt cũng không muốn như vậy. Giống như ở trên đầu ngọn sóng, bỗng nhiên cất lên cao, chỉ sợ rằng một ngày nào đó vỡ tan tành."

"Tiểu thư thiệt là...!" Hiền Diệp mừng khắp khối. "Đây gọi là khổ tận cam lâm! Càng về sau mọi chuyện sẽ càng tốt lên."

Chuyện tốt mà Hiền Diệp nói tới không ngừng đi đến trước mặt Tổ Doanh.

Vốn là một vị cao thủ về điều hương từ phương Nam bỗng nhiên xuất hiện trước cửa, nói rằng Tổ Phủ có truyền nhân sở hữu mùi hương đặc biệt, ông trời muốn ông thu nhận người này làm đệ tử. Tổ lão gia ngạc nhiên và nghi ngờ, gọi gia quyến trong phủ đến để ông nhìn qua. Ông lập tức nhận ra Tổ Doanh, thu nhận Tổ Doanh làm đồ đệ. Từ ngày đó trở đi, Tổ Doanh bắt đầu thật sự học điều hương.

Cô có một năng lực nhận thức tốt hiếm thấy, sự phụ cực kỳ vừa lòng, có lần không khỏi lộ ra ân ý. "Vốn bị bắt buộc thu đồ đệ, ta cũng không phải là tình nguyện. Xem ra, quả nhiên trên trời đã có an bài..." Tổ Doanh làm bộ như không nghe thấy, thật ra trong lòng cũng hiểu rõ: nghĩa phụ muốn cô học điều hương, đứng dịp liền có thầy giáo tới cửa, nội tình trong đó không cần nói cũng biết.

Vị sứ giả kia nói: "Nghe nói Lục tiểu thư của quý phủ là một cao thủ về điều hương. Trong cung có vị quý nhân muốn mời tiểu thư điều chế một loại hương, tên đặt trong túi gấm này. Trong cung đang cần gấp, làm phiền tiểu thư lập tức điều chế. Mọi việc xong xuôi, tất sẽ có cảm tạ." Hắn không nói vị quý nhân này là ai, Tổ lão gia thăm dò vài lần nhưng không có kết quả, lập tức không hỏi đến nữa, chỉ là dặn đi dặn lại Tổ Doanh, muốn cô phải hết sức chăm chú.

Tự nhiên Tổ Doanh sẽ không có sơ suất, đuổi hết mọi người ở trong phòng mình, mở túi gấm ra đã thấy bên trong có mẫu giấy nhỏ, viết tên gọi là "Lăng tiêu lạc anh" hoặc "Xuân lai phương mấn đình." chỉ chọn một mà thôi. Nét chữ xinh đẹp, thanh lệ nhưng mà nét bút sau cùng bị quệt nhem, như thể người viết chữ không đợi nét mực khô đã vội vàng niêm lại, có thể thấy đúng là cần dùng gấp.

Tổ Doanh chưa từng nghe qua cách điều chế "Lăng tiêu lạc anh", đối với dạng còn kia thì lại có tâm đắc. Lập tức cô hạ quyết tâm, dùng hết tâm tư tuyển chọn hương liệu tốt, mài mài, nghiền nghiền, rồi cẩn thận đem từng dạng, từng hương liệu bỏ vào lư hương mà thái giám mang đến, lại dùng vải lụa bó chặt lư hương, sau cùng là chăm chú viết một tấm thiếp, ghi rõ đốt tới lúc nào thì xuất hiện dạng hương gì.

Sau khi đã chuẩn bị thỏa đáng toàn bộ, Tổ lão gia tiễn vị thái giám kia, trong lòng còn đang kinh ngạc và nghi ngờ. Tổ Doanh đã có ba phần nắm chắc, vội vàng đi tìm Tổ Táp.

"Ca ca, hoa văn cái lư hương kia là Hồng Long ngũ sắc." Nàng vừa nói vừa xem thần sắc của Tổ Táp.

Tổ Táp từ chối cho ý kiến, Tổ Doanh lại nói. "Người đưa tin nói người muốn hương thân phận cao quý. Muội tuy không học qua quy chế trong cung nhưng cũng biết mỗi vị Tần cung được ban cho một lư hương Lam địa hoàng long, mỗi vị Phi trong cung được ban cho một cái lớn và một cái nhỏ lư hương Lục địa Tử Long. Nguyên, Thần, Quý, Huệ tứ phi trong cung được ban hai cái lư hương lớn và bốn cái lư hương nhỏ Hoàng địa Lục Long... Về phần Hồng Long ngũ sắc, chỉ có Đan Xuyên cung mới được ban cho - chính là Hoàng hậu."

"Biết như thế là quá rõ ràng, còn nói không có học qua quy chế trong cung? Khẳng định là nhìn lên vào thời điểm các tỷ tỷ ném sách xuống đúng không?" Tổ Táp nhìn muội muội cười. "Đại khái hoàng hậu không muốn lộ ra việc này, không muốn mượn lư hương của người khác, đành phải mạo hiểm dùng của chính mình - Hôm nay trong hậu cung đầu hương."

Tổ Doanh nhìn ca ca một cách khó hiểu. "Bên cạnh hoàng hậu không phải có người miền Nam tới phụng hương hay sao? Vì sao còn muốn người bên ngoài giúp bà ấy điều chế? Lại nói, sao bà ấy biết muội sẽ điều hương?"

"Người phụng hương kia, hôm nay đã không còn." Tổ Táp trả lời lạnh nhạt. "Người kia không biết nghĩ ra sao, nhất định phải xuất cung mua hương liệu. Lại nói cô ấy xui xẻo, gặp phải cường đạo bị người ta xẻo mất cái mũi."

Khẩu khí của hắn bình thường, Tổ Doanh nghe được sớn gai ốc. "Cái gì?"

"A Doanh, muội cứ điều hương cho tốt là được, chuyện khác đừng hỏi nhiều như vậy. Không cần uống phí công của nghĩa phụ muội trước mặt hoàng hậu cứ khen bản lĩnh của muội."

Tổ Táp nói một câu nhẹ nhàng băng quơ như vậy, Tổ Doanh đã đoán được tám phần. Tể tướng có khả năng thâm nhập hậu cung, đánh đổ người ông ấy không vừa ý và nâng dậy người ông hợp lòng.

Cô hít một hơi thâm sâu. "Ca ca, tới cùng huynh muốn tìm cho muội một dạng nghĩa phụ gì?"

"Nghĩa phụ này sẽ cho muội cuộc sống sau này so với mười bốn năm trước tốt hơn. Huynh thật sự hy vọng như vậy." Tổ Táp nhìn muội muội thâm sâu, tất cả trong mắt đều là sự dịu dàng. Anh lấy tay sờ khuôn mặt gầy gầy của Tổ Doanh, "Ông ấy sẽ bảo vệ muội, sẽ không ai dám khi dễ muội và coi thường chúng ta nữa. Huynh hy vọng như thế. Hiện tại toàn bộ đều theo kỳ vọng của huynh mà tiến hành, muội chỉ cần tin tưởng huynh là được."

Tổ Doanh bất an không yên, nhìn ca ca muốn nói gì nhưng lại thôi.

Cô cảm thấy có điều gì đó không ổn. Nhân vật Cư Hàm Huyền đó, có thể theo một đường quân nhân từng bước một đi đến ngôi vị Tể tướng, sao có thể thỏa mãn tâm nguyện của Tổ Táp mà không cần hỏi đáp? Người như ông ấy, sao yêu cầu hỏi đáp có thể đơn giản? Ca ca lúc trước từng nói qua, huynh ấy chỉ cầu Cư Hàm Huyền phụ nhân có thể thu Tổ Doanh làm nghĩa nữ, không nghĩ tới bản thân ông ấy lại sẵn khoái thu nhận Tổ Doanh. Thỏa hiệp đến mức này, chỉ sợ trong lòng ông ấy có mưu đồ gì đó vượt ra khỏi tương tượng của huynh muội Tổ Doanh.

"Muội sợ ca ca rơi vào thì không thể tự chủ." Tâm sự của nàng càng nhiều, giọng nói cũng theo đó mà nặng nề.

Trên mặt Tổ Táp lướt qua một tia thê lương không bình thường. Hắn cố gắng cười trấn an. "Nha đầu ngốc, trên đời có mấy người có thể sống tự do tự tại? Tuy chúng ta không được tự do nhưng chí ít cũng được cầm y ngọc thực, sai nó gọi tỳ - Chúng ta ở địa vị như thế, còn mong cái gì tốt hơn?"

[1] điều hương : điều chế hương thơm

[2] "Lăng tiêu lạc anh", " Xuân lai phương mấn đình."Loại hương thơm dùng để xông. Atu để nguyên tên gốc nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tổ Hoàng hậu

Ban đầu, Tổ Doanh đối với việc đùa nghịch hương liệu có hứng thú, một vì chơi đùa giết thời gian, hai vì tuy việc điều hương không phải cái gì lớn lao nhưng cô biết mà các chị em khác sẽ không biết. Nhưng từ khi biết còn có loại hương mình chưa nghe nói qua là "Lăng tiêu lạc anh", ngược lại âm thầm kích thích tính cách hiếu thắng của cô, nghĩ lại nếu đã học thì phải học cho ra trò.

Còn nữa, cô đoán được tể tướng không vừa mắt phụng hương nên cắt đi cái mũi của cô ấy. Cô học điều hương vốn là ý của tể tướng, ngộ nhờ chẳng làm ra trò trống gì, tuy mình là tiểu thư Tổ thị nhưng cũng không biết ông ấy sẽ đối đãi như thế nào, lại càng không biết sự vô dụng của cô có làm liên lụy anh trai hay không. Tổ Doanh không muốn nghĩ đến.

Sự việc điều hương đi qua một vài ngày, trong cung không có người hỏi âm. Trong lòng Tổ lão gia hoang mang, ra sức hỏi Tổ Doanh hình dạng của cái lư hương kia. Tổ Doanh tránh né không đáp, nói lư hương bằng đồng, không có hoa văn.

Tổ lão gia suy nghĩ, cho rằng lòng người trong cung tỉ mỉ, ẩn dấu dấu vết. Lại qua vài ngày, Đan tần nhờ người đưa tin nói Tổ lão gia, thỉnh ông ấy mua các dạng hương liệu. Các chủng loại hương liệu trong cung không bì với sự phong phú của dân gian, có chút hương liệu thì phòng lượng thực quản lý, bà không tiện lấy. Lần trước ở đại hội đấu hương, rõ ràng hoàng hậu dùng hương liệu bên ngoài mới đứng nhất, trong lòng Đan tần không phục, cũng dạy dỗ tiểu cung nữ của mình luyện tập điều hương. Tổ lão gia vội vàng mua sắm các loại hương liệu, có ý nói với người được phái đến. "Lục tiểu thư am hiểu điều hương, thỉnh Đan tần lưu tâm. Nếu có cơ hội, để A Doanh đến bên cạnh bà sẽ càng tốt hay sao?"

Lời nói còn chưa truyền tới được Đan tần, sứ giả Đan Xuyên cung đã đến trước cửa.

"Hoàng hậu nghe nói lục tiểu thư có bản lĩnh về điều hương, muốn mời Lục tiểu thư tiến cung giám định và thưởng thức điều hương." Thái giám cười tí tít, nói xong liền đánh giá trên dưới Tổ Doanh, sau đó cực kỳ vừa lòng, "Hoàng hậu gần đây rất thích việc này, tiểu thư tận tâm làm việc tự nhiên hẳn sẽ không chịu bạc đãi."

Trong lòng Tổ Doanh biết điều hương tuy là một việc nhỏ không quan trọng nhưng cơ hội đến với người thường thường là từ các việc nhỏ. Trước mắt trong cung đang thịnh hành điều hương, cứ làm hết sức không hẳn không phải là cơ hội của cô. Tổ lão gia cũng hiểu được đạo lý này, vội vàng đáp ứng, thúc dục con gái rửa mặt, chải đầu, thay quần áo.

Hiên Diệp có dự cảm mơ hồ, thấy Tổ Doanh chải đầu thì có phản chần chừ, thì thào lắm bầm. "Nếu sau này tiểu thư tiến cung, đó là chuyện tốt. Đúng là nô tỳ không nên làm quá..."

"Chỉ nói vậy!" Tổ Doanh thấp giọng quát. "Tỳ đó ! Chung quy nói không đâu vào đâu. Nương nương chỉ muốn nhìn tôi điều hương một chút, nói muốn tôi vào cung khi nào ? Mà coi như tôi tiến cung thật, trong nhà còn có ca ca chiếu cố tỳ mà !"

Hiên Diệp cắn môi, lắc đầu. "Tiểu thư không biết. Hạ nhân có khó xử của hạ nhân."

"Sao tôi lại không biết ?" Tổ Doanh nhìn mình trong gương, thờ dài. "Ngộ nhờ tiến cung làm phụng hương, không phải tôi cũng là hạ nhân hay sao ?"

Hiên Diệp lắm bầm. "Vậy người về sau sẽ biết, bây giờ còn chưa biết."

Thời điểm không còn sớm, Tổ Doanh không dám cùng cô đầu võ mồm trì hoãn, thu dọn ổn thỏa rồi theo thái giám đi.

Chiếc xe bò đến trước cửa vườn thượng uyển thì dừng lại, Tổ Doanh hiểu chỉ có thân phận cô mới có thể đi vào, thông minh nhảy khỏi xe đi theo thái giám của hoàng hậu. Tuy trong lòng cô tò mò nhưng không dám tùy tiện đánh giá xung quanh.

Đi tới một đoạn, thái giám bỗng nhiên gật đầu khen ngợi cô. "Xem ra, Tổ tiểu thư là người hiểu quy củ. Việc này rất tốt, nương nương chúng ta rất phiền lòng đối với loại người tự cho mình là đúng."

Giống như hần mọc mắt phía sau, nhất cử nhất động của cô rõ như lòng bàn tay. Tổ Doanh lại càng không dám thờ mặt.

Hai người cứ yên lặng dọc theo con đường đi về phía trước, thái giám nói. "Có thể thấy Đan Xuyên cung rồi."

Trong lòng Tổ Doanh nóng lên, giương mắt nhìn. Cung điện một màu đỏ thắm yên lặng đứng cách đó không xa, Tổ Doanh dường như có thể ngửi được nó tản mát ra mùi thơm từ xa xưa.

A! Tổ Doanh ngẫm thờ dài một tiếng, trong lòng đập dồn dập: người người đều nói cả đời cô vô duyên với Đan Xuyên cung, hiện tại cô lại đứng phía trước nó. Nhưng mà, cho dù đứng ở chỗ này, cô lại không cách nào thuộc về nơi này... Vui mừng và mất mát đồng thời nảy lên trong lòng Tổ Doanh, cô vội vàng rũ mi mắt xuống, hít một hơi dài.

Nhưng mà vị thái giám phía trước lại giống như nghe được tiếng lòng của cô, cười hắc hắc. "Tiểu thư không cần xấu hổ. Con gái Tổ gia nhìn thấy Đan Xuyên cung không tránh khỏi có cảm xúc. Nếu làm bộ như không có chuyện gì, ngược lại là dối trá." Hần dừng một chút, còn nói. "Tiểu thư có phải băn khoăn tôi làm sao có thể biết người suy nghĩ cái gì và làm cái gì hay không? Đi lại ở trong cung này, nếu không có mắt phía sau thì không thể được."

Tổ Doanh cảm thấy hần hơi nhiều lời, chắc là hần nhìn thấy ánh mắt của cô hiền lành, lời nói tự nhiên cũng nhiều lên.

Hai người đến khoảng rộng trước cung, một đám thị vệ đi tới. Tổ Doanh thấy trang phục bọn họ, vội vàng cúi đầu né tránh.

Người đứng đầu họ là phó vệ úy Đan Xuyên cung. Vị phó vệ úy kia lướt qua bọn họ, tựa như nhìn bọn họ một cái, Tổ Doanh theo bản năng đưa mắt lên nhìn hần một cái rồi lại cuống quýt cúi đầu. Người đó chính là người Tổ Doanh đã gặp qua ở trong tiểu điểm __ Bạch công tử. Đại khái Bạch công tử không nhận ra cô, mặt không đổi sắc tiếp tục dẫn thủ hạ đi qua, cũng không chào hỏi vị thái giám. Tổ Doanh nghe thấy rõ ràng vị thái giám khẽ hừ lạnh một tiếng. Đối với chuyện tình ở Đan Xuyên cung, cô hoàn toàn không biết gì cả, càng không dám tùy tiện phỏng đoán quan hệ của những người này nhưng bản năng nhận thấy được bọn họ có một mối liên hệ không bình thường.

Không nghĩ tới, Bạch công tử tuổi còn trẻ như vậy mà thật sự làm phó vệ úy Đan Xuyên cung. Nếu đã không phải làm quan ở Đông cung thì tất nhiên cũng không phải cháu của Thất di nương, cũng không phải là người suýt trở thành vị hôn phu của cô. Tổ Doanh cảm thấy có chút tiếc nuối __ Cho dù cô rất ít khi dựa vào bề ngoài để đưa ra phán xét nhưng cũng có thể cảm giác được vị Bạch công tử đó là một người thanh niên ưu tú.

"Không biết vừa rồi cái nhìn kia của anh ta có phải nhìn ra cái gì không." Trong nháy mắt, Tổ Doanh nghĩ thầm. "Không biết anh ta có cảm thấy mình quen mắt hay không."

Nàng lập tức đỏ mặt, ngừng lại ý nghĩ này, lại nghĩ: Duyên phận là thứ không cách nào ép buộc, nếu chỉ là thoáng qua, cũng đừng suy nghĩ miên man, nhớ mãi không quên. Lần đầu tiên tiến cung cũng không phải vì việc này.

"Lục tiểu thư, cô chờ ở chỗ này. Một lát sẽ có người gọi cô vào." Thái giám dẫn Tổ Doanh tới một hành lang thoáng mát, dặn một câu rồi đi.

Tổ Doanh xoa xoa thái dương, lúc này mới buông lá gan nhìn xung quanh. Bây giờ là sau giờ Ngọ, ngôi lưu ly ở Đan Xuyên cung dưới ánh mặt trời sắc sỡ lóa mắt.

Tòa cung điện này là tòa lớn nhất trong hậu cung, giống như đang nắm chặt một bảo vật quý giá, thần bí. Hình thức của nó có phần khác biệt, nền cao, chiều cao của nóc nhà chiếm gần một nửa, tâm trụ có chiều hướng hơi nghiêng càng làm cung điện thêm vẻ cao ngất mà ổn định. Bên cạnh cửa cung có hành lang, từ đó nhìn lại phía Đan Thiên Cung hình thức kiến trúc giống như một tiểu đình, tựa như đóa hoa kim chung đảo ngược, vững vàng chìm đắm trong không khí hương thơm ấm áp đầu mùa hạ.

Tổ Doanh biết hành lang dài kia thông đi hướng nào __ kéo dài đến Đức điện của Hoàng triều Bắc Quốc, nơi của Hoàng đế và toàn thể bá quan. Sợi dây hành lang này tượng trưng: trong hậu cung, chỉ có chủ nhân Đan Thiên Cung mới có tư cách từ tâm cung của mình đi thẳng tới chính điện.

Tổ Doanh cũng hiểu rõ - Vốn dĩ hành lang này không tồn tại. Rất nhiều năm về trước, lúc đó tuổi hoàng đế còn nhỏ, không thể không để cho mẫu hậu Tổ thị để ý đến triều chính. Vị thái hậu Tổ thị kia không thích chỗ ở của thái hậu là Sùng Nghi Cung vì quá xa chính điện, không đồng ý chuyển ra khỏi Đan Xuyên cung, hạ lệnh xây dựng hành lang dài này, thuận tiện cho việc bà lui tới. Từ đó về sau, có rất nhiều vị không nguyện ý rời khỏi Đan Xuyên cung, thái hậu hay hoàng hậu đều từ Đan Xuyên cung này đi tới chính điện. Hoặc là, tuổi con trai của các bà còn quá nhỏ không thể quản lý quốc gia này hoặc là các bà muốn ở bên cạnh phu quân để chia sẻ âu lo và khó khăn. Chứng minh rằng hai gia tộc Duệ - Tổ thật sự hòa thuận, chứng minh quốc gia này không thoát khỏi lòng bàn tay bọn họ. Đan Xuyên cung của hoàng hậu và Đức điện của hoàng đế kéo dài một mạch tương liên, ai cũng không thể chặt đứt sự gắn bó này.

Tổ Doanh suy nghĩ rất nhiều, phần lớn là ảo tưởng không bền bờ.

Cô đợi đã lâu, mãi cũng không thấy người tới gọi mình. Tổ Doanh không biết nơi này xảy ra sai lầm gì, không khỏi nhớ lại lời nói cử chỉ của chính mình. Tuy bên người không có ai nhìn này cô nhưng cũng không dám có nửa phần biểu hiện không kiên nhẫn, thần thái càng thêm cẩn thận, cung kính.

Một lúc lâu sau, một cung nữ quần áo điểm lệ đi về phía cô gọi. Tổ Doanh lập tức thì lễ.

"Lục tiểu thư không cần khách khí." Giọng nói vị cung nữ kia cực kỳ thân thiết, hành vi lại không thể hiện ra, chỉ nói ở trước mặt Tổ Doanh. "Nương nương vừa mới rảnh rồi nên gọi lục tiểu thư lập tức đi vào. Bạch công tử rất ít khi nói tốt về ai đó, vậy mà vừa rồi trước mặt nương nương khen ngợi lục tiểu thư - Hiện tại trong cung từ trên xuống dưới đều muốn xem lục tiểu thư có bộ dáng gì."

Tổ Doanh thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói. "Nhận được sự cất nhắc của Bạch công tử, Tổ Doanh then không dám nhận, chỉ sợ trước mặt nương nương và các tỷ tỷ đây đều xấu."

Cung nữ cười cười. "Lục tiểu thư quá khiêm tốn rồi. Nô tỳ là A Phác, chỉ là chân chạy trong Đan Thiển Cung, nào dám tự xưng tỷ tỷ."

A Phác dẫn Tổ Doanh đi đến cửa cung, sau khi thông báo liền cung kính đứng ở ngoài cửa. Hóa ra cô chỉ là cung nữ thấp hèn, ngay cả đi vào cũng không được. Trong cung có cung nữ cao hơn A Phác chờ đón ở cửa cầm tay Tổ Doanh dẫn nàng vào cung.

Tổ Doanh bước vào cửa cung, chỉ dám cúi đầu nhìn thăm nỉ đan hai màu hồng và xanh, ví như đi nơi nào, đến nơi nào, tất cả đều nhờ vị cung nữ kia quyết định. Đi đến một nơi treo rèm che ngũ sắc phía trước, vị cung nữ kia mới buông tay Tổ Doanh. Tổ Doanh biết đây cũng là nơi muốn nàng quý lạy, thuận thế quý xuống, quay về phía bức rèm che hành lễ.

Đan Xuyên cung tràn ngập một hương khí ngọt ngào. Tổ Doanh biết loại hương này tên là "Thiên Sơn vu trọng", sau khi cháy xong sẽ tràn ngập một làn sương màu tím. Loại hương này có công hiệu an thần, Tổ Doanh nhẹ nhàng hít vài hơi, tâm tình cũng theo đó mà thông thả bớt.

Phía sau bức rèm che vài bước là nơi đặt giường của hoàng hậu. Giống như bà ở trên giường mở ra cái gì, Tổ Doanh nghe được âm thanh leng keng rất nhỏ như là tiếng kim loại chạm vào nhau nhưng cực kỳ rõ ràng ở trong cung điện an tĩnh này.

"Cô chính là lục tiểu thư của Đông Bình Quận Vương, Tổ Doanh?" Giọng nói hoàng hậu nhẹ nhàng, nhu hòa, "Ngẩng đầu lên, đừng sợ."

Tổ Doanh sau khi dập đầu thì chậm rãi ngửa mặt lên, ánh mắt vẫn không dám đối diện với hoàng hậu.

"Quả nhiên không khác biệt mấy với Đan tần. Một tiểu thư rất xinh đẹp." Hoàng hậu nhìn người hai bên, cười nói: "Đề cho cô ấy ngồi đi."

Lập tức có hai cung nữ đỡ Tổ Doanh, lại có hai cung nữ kéo bức rèm che, còn có hai cung nữ khác ở đầu giường thả một cái nệm. Tổ Doanh nhu thuận ngồi dưới chân hoàng hậu, hạ thấp người lắng nghe hoàng hậu phân phó.

Lúc này cô vẫn không nhìn đến bộ dạng của hoàng hậu, chỉ nhìn thấy bà ấy mặc một bộ váy trắng, trên váy rải rác những bông hoa nhỏ xanh biếc. Cánh hoa có phần thanh lệ và từng sợi vải trên chiếc váy thêu này đều bị hương quần quạ, giống như mỗi một đóa hoa đều tỏa ra mùi thơm. Trên đầu giường còn có hai cô gái ngồi, Tổ Doanh cũng không nhìn đến dáng vẻ, liếc trộm thì có thể thấy người chân dài chừng mười bốn, mười lăm tuổi, mặc váy lụa màu vàng, phía trên thêu những bông hoa lớn màu đỏ thắm. Cô bé kia mặc một bộ màu xanh lá thêu hoa tím, tay chân đều rất nhỏ, ước chừng chỉ năm sáu tuổi. Cô không an phận cứ cựa xát vào cô gái lớn tuổi hơn bên cạnh, miệng nói thảm. "Cho muội cái kia! Cho muội!"

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng. "Chân Ninh! Không được phép bất quy tắc như vậy."

"Tỷ tỷ không cho con cái kia!" Tiểu cô nương đứng lên tranh cãi, một bên vừa cướp đoạt một bên vừa đùa giỡn với chị gái của mình. "Tỷ ấy có hai cái, con một cái cũng không có!"

"Tỷ ấy có cái mà con không có, con có cướp đoạt cả đời cũng không cướp được. Nếu không biết được thế nào là đủ, một chết người chính là con." Hoàng hậu lạnh nhạt hừ một câu, bỏ qua một bên hai cô con gái không để ý đáp lại.

Tổ Doanh vì thế mà biết được. Cô gái lớn một chút chính là Nhị công chúa Vinh An, tiểu cô nương còn lại là tiểu công chúa Chân Ninh.

Cô không ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ của bọn họ càng không hề biết: hai vị công chúa này, ngày sau sẽ cùng cô dây dưa không ngừng.

Hoàng hậu đối với Tổ Doanh nhẹ giọng cười: "May mà chúng nó là con gái yêu của hoàng thượng, nói cách khác, không biết quy củ như chúng nó, nói chuyện lung tung, ở trong cung sẽ không biết có bao nhiêu khổ cực."

Tổ Doanh mỉm cười không đáp. Hoàng hậu mà nói cô cũng không dám đoán, cô nhớ rõ Thời tiên sinh nói qua: Vị hoàng hậu này là vị thiếu nữ lúc trước đã nói, nếu đúng là nghĩ ra cách gì thì cũng không thể nói ra để người khác biết.

Hoàng hậu lấy tay đưa cho Tổ Doanh một cái lư hương, đúng là cái mà Tổ Doanh đã chứng kiến qua, loại có hoa văn rồng đỏ ngũ sắc. "Nơi này là một loại hương ta mới điều chế, cô tới xem thử, coi hương vị của nó như thế nào." Bà nói xong nhỏ xuống một cây kim trầm, vừa cười vừa đặt trong tay Tổ Doanh. "Nói đúng, cây kim trầm này thường cho cô chơi đùa."

Tay bà trắng nõn, mượt mà giống như óng ánh trong suốt, nhìn không thấy khớp xương, kinh mạch. Tổ Doanh trấn định cầm lấy lư hương, đặt trước mũi người người, rồi mở nắp lò, lấy kim trầm khêu nhẹ tro hương nhìn nhìn, khen: "Hồi bẩm nương nương, một mặt hương này phối có phần tuyệt diệu, hương liệu nghiền nát cẩn thận, hứng thú hơn là, một lúc có thể nhập bốn loại hương vị bất đồng - Vốn là mất rươi lại là ẩm áp, kế tiếp ngọt ngào lại chán nản. Đây là một loại hương giải sầu giải ưu."

Hoàng hậu nghe xong cực kỳ vừa lòng, cười dịu dàng. "Thực ra mà nói! Ta chỉ là cho người phối một loại hương giúp ta ngủ yên, đưa người liên biến thành "giải sầu", "giải ưu"... Được rồi, vậy thì gọi hương này là "Giải ưu" đi, cũng là nhã nhặn. Văn phụng hương cảm thấy như thế nào?"

Nữ quan đứng thẳng bên cạnh hạ thấp người nói: "Hoàng hậu ban thưởng tên hương thì chính là may mắn." Giọng nói người này thanh thúy, êm tai, nếu không phải trở ngại quy củ không dám ngẩng đầu, Tổ Doanh muốn liếc nhìn cô một cái.

Hoàng hậu vỗ nhẹ nhẹ đầu vai của Tổ Doanh, "Vị này là Văn phụng hương, là người phụng hương cho Đan Xuyên cung, cũng là thầy dạy nổi danh. Các cô về sau hãy kết giao nhiều hơn, "Giải ưu" chính là tự tay cô ấy làm ra.

Tổ Doanh vội vàng quay về phía Văn phụng hương hành lễ, trong lòng nghi hoặc không thôi : nghe nói phụng hương Đan Xuyên cung bị cắt cái mũi, vì sao còn ở lại trong cung ? Cô thừa dịp nhìn trộm thấy ngũ quan Văn phụng hương đầy đủ, một khuôn mặt không thể gọi là quốc sắc thiên hương nhưng cũng có chín phần xinh đẹp.

"Tổ Doanh, cây kim trăm này thuộc về cô." Hoàng hậu vừa nói vừa kéo Tổ Doanh, đem kim trăm cắm lên tóc nàng.

Tổ Doanh từ từ đứng dậy bên cạnh hoàng hậu, ánh mắt liền thấy dung nhan hoàng hậu, không khỏi toàn thân chấn động, ở trong lòng thán phục: Thậm chí trên đời còn có mỹ nhân như vậy!

Lẽ ra Tổ hoàng hậu năm nay là ba mươi hai tuổi nhưng bởi vì bảo dưỡng tỉ mỉ, vô luận thể nào cũng chỉ có vẻ ngoài trên dưới hai mươi. Khuôn mặt bà xinh xắn, dung nhan tinh tế, mặt mày dịu dàng vô hạn, mũi cao tinh xảo, môi đỏ mọng hơi nhếch lên mang theo một vài điểm ngại ngùng của thiếu nữ.

Trên mặt Tổ Doanh thoáng lên một tia ửng đỏ, bỗng nhiên cảm thấy đứng trước mặt bà ấy xấu hổ vô cùng.

Có lẽ hoàng hậu không phát hiện ra khoảnh khắc cô thất hồn, vẫn đang giống như không có chuyện gì mà đùa bỡn cái lư hương kia. "Chiếc lư hương này theo ta nhiều năm, hương lan ra luôn như vậy, không nhanh không chậm. Tổ Doanh, cô và cái lư hương này có duyên, chiếc lư hương này đưa cho cô đi."

Tổ Doanh vội vàng nói lời tạ ơn.

Tiểu công chúa Chân Ninh bên cạnh lại lú lú. "Đây là đồ vật trong cung, không thể tùy tiện tặng người."

Hoàng hậu có phần mất hứng, lập tức một bên có nữ quan sắc giọng. "Lời này của công chúa không đúng rồi! Đồ vật trong cung của nương nương, muốn xử trí thế nào là chuyện của nương nương. Lại nói, nương nương làm cái gì, là con gái không nên phản đối."

"Nữ quan dạy dỗ công chúa nếu cẩn thận bằng một nửa Thôi Bình Nghi thì ta sẽ yên tâm hơn." Hoàng hậu liếc nhìn vị nữ quan đó một cái, nhìn không ra là tia vui mừng hay giận dữ.

Tổ Doanh cũng liếc mắt nhìn vị nữ quan đó một cái. Người đó chính là tỷ tỷ của Thôi tiên sinh, là chương quản tuyên, truyền, khai, tấu, kinh, tịch, giấy, bút ở Đan Xuyên cung - Thôi Bình Nghi.

Một nữ quan bên cạnh thấp giọng nhắc nhở vài câu, hoàng hậu cười âm thầm. "Hôm nay còn có chuyện khác, Tổ Doanh về trước đi, hôm khác lại gọi cô tới."

Tổ Doanh dùng lễ bái cáo từ, bỗng nhiên nghe hoàng hậu hỏi : "Cô thấy ta thưởng cô lư hương, sao lại thờ ơ như vậy ? Chẳng lẽ trước đây đã thấy cái tốt hơn nên không có gì là mới mẻ hả ?"

Tổ Doanh vội đáp: "Đồ vật trong cung sao lại có thể bình thường thấy được ? Nô tỳ chỉ là không dám trước mặt nương nương lộ ra vẻ mặt vui mừng để cho nương nương chê cười."

Hoàng hậu ha ha nở nụ cười một tiếng, khích lệ nói: "Bạch công công nói đúng rồi - Quả nhiên là cô nương biết tốt xấu."

Tổ Doanh đi ra khỏi Đan Xuyên cung thì nhìn thấy một vị thanh niên cao ráo mảnh khảnh ôm đàn chờ ở ngoài cung. Chắc là nhạc công của hoàng hậu, đến chơi đàn cho bà. Nhìn thần thái hần tự nhiên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, Tổ Doanh biết hẳn nhất định rất được hoàng hậu hài lòng. Khi đi qua bên cạnh hắn, tự nhiên Tổ Doanh ngửi thấy một phen: trên thân người kia có một loại hương khí triển miên như ẩn như hiện, giống như loại hương tựa hồ như mùi hoa phát ra trên váy hoàng hậu..... Trong lòng Tổ Doanh cả kinh, vội vàng bước nhanh đi ra ngoài rất xa mới yên tâm thở dài.

Có Thôi tiên sinh nhắc nhở vài ngày trước, Tổ Doanh từ lâu đã biết hoàng hậu không phải nhân vật tầm thường. Bà ám chỉ Tổ Doanh không thể nhắc tới chuyện điều hương lần trước, Tổ Doanh tự nhiên hiểu rõ.

Cúi đầu nhìn cái lư hương trong lòng: rõ ràng là cái lần trước đã dùng qua. Tổ Doanh âm thầm suy đoán : hoàng hậu nói, này lư hương theo bà nhiều năm. Lúc này đem lư hương cũ cho cô - Đây là ám chỉ điều gì ?

Tổ Doanh càng nghĩ càng đoán không ra ẩn ý trong đó, tâm tư cảm thán bản thân vẫn là không đủ minh mẫn.

Đưa cô xuất cung vẫn là Bạch công công. Tổ Doanh dịu dàng nói lời cảm ơn. "Đa tạ công công ở trước mặt nương nương cất nhắc Tổ Doanh."

Bạch công công cười cười, không nói.

Lúc này hắn thật biến thành cảm kích rồi. Tổ Doanh không biết người nọ không đáng tin, tiện nói khẽ : "Tổ Doanh muốn thỉnh giáo công công một chuyện. Không biết lai lịch của Văn phụng hương thế nào ? Nương nương nói Tổ Doanh và Văn phụng hương lui tới nhiều hơn. Thật ra Tổ Doanh không biết gì về Văn phụng hương cả..."

Bạch công công hừ một tiếng. "Nghe nói ca ca tiểu thư là Đông cung Hữu vệ suất, lại có Tể tướng đại nhân chiếu cố - Đáng lẽ tiểu thư phải nhanh biết tin tức chứ. Sao lại như thế ? Tiểu thư không nghe nói đến tin tức phụng hương tiền nhiệm gặp chuyện không may ư?"

Chuyện Tổ Doanh bái phụ thân vẫn chưa công khai, chỉ có hai nhà Cự, Tổ biết mà thôi. Trong kinh tuy có nhiều tin đồn nhưng cũng không mấy người có thể xác thực. Bạch công công nói tự tin như thể có thể thấy tin tức của hắn so với người khác vững chắc hơn. Tổ Doanh vội nói: "Hóa ra Văn phụng hương là mới đến."

"Người ấy chính là người làm ra hương bậc nhất." Bạch công công liếc mắt nhìn Tổ Doanh ý tứ sâu xa. "Đáng tiếc cô ta quá đẹp."

Tổ Doanh không hỏi gì nữa, rõ ràng mấu chốt trong đó. Vị điều hương cho hoàng hậu ngày đó, phụng hương tiền nhiệm bị người cắt roi cái mũi. Hoàng hậu cần phải đưa ra một người điều hương, cho mọi người một lời giải thích. Vì thế Văn phụng hương được bà lựa chọn.

Dựa theo loại hương hôm nay Tổ Doanh nghĩ được, Văn phụng hương quả thật tài nghệ cao minh. Nhưng mà Văn phụng hương lại quá xinh đẹp, hoàng hậu không hề thích để cho một người xinh đẹp như vậy theo bên người.

Nghĩ tới đây, hai gò má Tổ Doanh ửng hồng, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng: cái này hương này truyền lại ám chỉ gì, đại khái cô hiểu rõ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hiên Diệp

Tổ Doanh mang theo tặng phẩm của hoàng hậu về nhà, Tổ phủ trên dưới càng thêm chấn động. Ngay cả thất tiểu thư Tổ Lan bình thường không bao giờ bày tỏ điều gì đối với Tổ Doanh, nhưng nay ở trước mặt mọi người cũng biểu lộ ghen tị.

Hiên Diệp đối với việc Tổ Doanh mang kim trâm và hương trở về thì vô cùng yêu thích và ngưỡng mộ. Nhưng khi Tổ Doanh đưa cho cô cầm xem thì cô không dám chạm tay vào, sợ chạm vào sẽ làm sứt mẻ. Khi Tổ Doanh định dùng nó để xông hương, cô càng không đáp ứng.

Buổi tối, ở trước bàn trang điểm, Tổ Doanh mở ra gói hương mà mình vừa mới điều chế xong. Ở một bên, Hương Diệp vừa chải đầu cho cô vừa nói: "Lúc tiểu thư tiến cung, thật sự nô tỳ lo lắng gần chết. Tiểu thư không được học qua lễ nghi trong cung như thất tiểu thư hay bát tiểu thư... Cũng may là không kinh động hay nguy hiểm gì." Tổ Doanh nhếch môi, khóe miệng cong lên tạo ra một nụ cười nhẹ. Hiên Diệp thấy cô cười ở trong gương, tay không khỏi hơi run, hỏi: "Tiểu thư đang cười điều gì?"

"Không có gì." Tổ Doanh chỉ yên lặng rồi nói. "Tỷ về sau sẽ biết."

Hiên Diệp cả kinh, trong lòng đã đoán ra được phần nào, thấp giọng hỏi: "Không phải là nương nương muốn... thật sự muốn tiểu thư vào cung hầu hạ?"

Tổ Doanh không nói gì, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Hiên Diệp bàng hoàng, cầm chiếc lược đặt lên trên bàn trang điểm, buồn bã nói. "Tiểu thư muốn vào nơi đó sao?" Tổ Doanh khép hờ mi mắt, chậm rãi trả lời. "Tôi muốn hay không muốn thì có liên quan gì?"

"Nô tỳ còn tưởng rằng tiểu thư sẽ được gả vào một nhà bình thường, nô tỳ có thể cùng đi theo để trải qua một cuộc sống thoải mái"

"Chuyện đời khó lường." Tổ Doanh nói, "Mặc dù tiến cung nhưng ngày sau có lẽ sẽ đi ra, sẽ được gả cho một người chất phát. May ra là gả cho một người chất phát hoặc là không có duyên phận với cuộc sống bình yên. Tất cả mọi chuyện trên đời này đều không thể khiến chúng ta hài lòng."

"Tiểu thư cũng biết tính tình nô tỳ. Nếu như thật sự cô vào cung, bọn họ nhất định sẽ đuổi tôi khỏi phủ. Cả đời này sẽ không có cơ hội gặp lại rồi..." Hiên Diệp nói xong bỗng nhiên rơi xuống hai giọt nước mắt.

Tổ Doanh biết: Một khi bản thân tiến cung tuyệt đối không thể mang theo Hiên Diệp đi cùng. Duyên phận của Hiên Diệp và Tổ phủ cũng không tốt, lo lắng của cô là có căn cứ.

"Ngộ nhờ thật sự như vậy, tôi cầu ca ca đưa tỷ qua đó, sẽ không để tỷ phải chịu khổ." Tổ Doanh trấn an. "Đi theo ca ca so với theo tôi thì tốt hơn rất nhiều." Cô cười hi hi. "Xem chúng ta đang nói cái gì đây! Nói cứ như ngày mai là chia ly rồi đó."

Chuyện Tổ Doanh tiến cung đến Tổ phủ vào một ngày hơi khô nóng.

"Bảy ngày sau là ngày tốt, mời tiểu thư sớm chuẩn bị." Vị thái giám đã nói như thế.

Tổ Doanh, Tổ Táp đã sớm có đáp án, không có chút kinh ngạc. Thậm chí Tổ lão gia và các di nương cũng có chút dự cảm, không hề tỏ ra bất ngờ. Tổ lão gia nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: "Tiến cung hầu hạ nương nương không thể giống như lúc con đi vào rồi ra, tự mình giải quyết cho tốt." Trên mặt ông nhìn không ra là vui hay buồn nhưng Tổ Doanh hiểu rõ ông ấy không được cao hứng. Chỉ có đám người dưới thích nói ngắn nói dài là hết sức kích động.

Hôm nay rất nhiều người tới chúc mừng. Tổ Doanh bình thần xua đuổi bọn họ rồi mang theo Hiên Diệp đi đến tiểu viện của Bạch Tiêu Tiêu. Con gái Bắc quốc trước khi xuất giá rời nhà sẽ dâng cho mẫu thân một chén thịt băm, ý nói mình muốn rời mẫu thân đi, trả lại trong bụng mẫu thân một miếng thịt. Không biết từ khi nào xuất hiện, con gái tiến cung cũng dâng lên mẫu thân mình một chén cháo theo đạo lý này.

Mẫu thân Tổ Doanh đã không còn nhưng về danh nghĩa, Bạch Tiêu Tiêu được xem như là dưỡng mẫu nhận nuôi nàng. Tổ Doanh và bà ấy tuy rằng không thân nhưng liên quan đến chuyện này thì một chút cũng không bỏ lỡ. Sáng sớm cô đã bắt đầu lựa chọn gạo nếp và thịt thật tốt, tự mình nấu một chén cháo thịt, thừa dịp còn nóng mang đến nơi ở của Bạch Tiêu Tiêu.

Bạch Tiêu Tiêu hiểu rõ trước giờ Tổ Doanh làm việc gì không quên miệng lưỡi thiên hạ. Hôm nay cô nhất định sẽ đến. Bởi vậy, bà cố ý trang điểm ăn mặc một chút. Nhìn thấy Tổ Doanh quỳ gối dâng bát cháo ở bên cạnh, bà cười cười nói : "Di nương biết sớm hay muộn thì cũng sẽ ăn chén cháo thịt của Tổ Doanh nhưng không nghĩ rằng lại dành cho sự kiện này."

Tổ Doanh cười khách sáo. "Mấy năm nay Tổ Doanh để cho di nương bận tâm rồi."

Trên mặt Bạch Tiêu Tiêu thoáng hiện vẻ tươi cười khác thường, giống như một con sóng lướt qua trong khoảnh khắc chớp mắt liền mất đi dấu vết.

"Doanh..."

Bạch Tiêu Tiêu liếc mắt, nha hoàn bên cạnh lập tức đem qua một cái mâm. Bạch Tiêu Tiêu nhắc lên tấm vải đỏ ở trên đó, dịu dàng nói. "Di nương không có cái gì để cho con đem vào cung, cái lư hương này là của hồi môn của di nương, ít nhất nó có thể được dùng đến. Nó đi theo di nương giống như là người giỏi không được trọng dụng, con cầm lấy vào trong ấy dùng, đừng để cho người ta cười chê phủ Đông Bình Quận Vương của chúng ta."

Tổ Doanh tiếp nhận lư hương thì hoảng hốt. Đây là một chiếc lư hương tay cầm Bát Bảo cổ xưa trang nhã khéo léo xinh đẹp. Trên nắp lư khảm một cảnh đào trắng, từng đường vân đều phân khá rõ nét, hồ phách bao quanh tạo thành từng đóa hoa nhỏ, vô cùng đẹp mắt. Trên thân lư rải đều hoa văn hình hoa sen, ngay chính giữa nụ gắn một viên ngọc quý màu sắc không giống nhau.

"Vật này quá quý giá, Doanh nhi không dám nhận." Tổ Doanh kinh sợ từ chối, lại nghe Bạch Tiêu Tiêu nói : "Nếu là thân nương của con đưa, con cũng từ chối hay sao ?"

Tổ Doanh không biết trả lời như thế nào, đám nha hoàn bên cạnh đều lên tiếng khuyên nhủ. "Lục tiểu thư hãy nhận lấy đi."

"Đây là phu nhân xem lục tiểu thư như con gái của mình, lục tiểu thư không nhận là không đúng rồi. " Nghe các nàng nói như vậy, Tổ Doanh đành phải liên tục nói lời cảm ơn, để cho Hiên Diệp tiếp nhận lư hương.

"Cái lư hương này, di nương chưa dùng qua lần nào." Bạch Tiêu Tiêu nói : "Nghe nói vật mang vào cung không thể còn mới hoàn toàn, con hãy tùy đó mà xử trí."

Cung quy của Bắc quốc : Vào cung chỉ có thể đem theo vật thường dùng bên người, không thể tách rời. Vì tránh đứt lót người trong cung, vật mang vào cung không thể mới hoàn toàn, phải được sử dụng rồi."

Buổi tối hôm ấy, Hiên Diệp lựa chọn một chút hương liệu mà mọi người tặng bỏ vào trong lư hương của Bạch Tiêu Tiêu để đốt xông quần áo của Tổ Doanh.

"Tiểu thư sẽ đi thật rồi." Cô buồn bã nói : "Không biết khi nào mới có thể trở về một lần."

"Tôi đã nói qua với tam ca, một hai ngày tới, huynh ấy sẽ gặp tổng quản nói chuyện, bảo tỷ qua bên kia." Tổ Doanh an ủi cô rồi trêu ghẹo. "Lần này không phải đúng như nguyện vọng của tỷ hay sao ? Sớm tới đi theo ca ca, chẳng phải chuyện tốt hay sao ?"

Hiên Diệp nở một nụ cười chua xót, chuyển đề tài. "Tiểu thư! Có thể dùng cái này để xông quần áo hay sao ? Nô tỳ cảm thấy dùng "Nguyệt lung sa" này không bằng dùng "linh lăng hương" cũng tốt mà."

"Lại vờ ngớ ngẩn rồi." Tổ Doanh sắc giọng. "Tôi đã từng nói qua với tỷ, loại hương dùng để xông quần áo của hoàng hậu chính là Văn phụng hương điều chế, 'nguyệt xuất vân hải'. Tôi sao có thể dùng hương so với hoàng hậu không thua không kém chứ? Coi như hoàng hậu không phát hiện thì Văn phụng hương sẽ không thể không biết."

Hiên Diệp ngẩn người, cười nói : "Thấy tiểu thư cẩn thận như vậy, ngược lại nô tỳ không quá đau lòng. Không chừng đây chính là tiền đồ của tiểu thư... Mỗi người đều có số, nô tỳ không nên nói gì nữa."

Xông quần áo có một quy định kỳ quái : Kiêng kỵ nhất là ban ngày ồn ào, hơn nữa không thể làm dưới ánh mặt trời, nhất định phải đúng thời điểm đêm khuya yên tĩnh, để cho hương từ từ cháy lên, chậm chậm bám vào quần áo. Hơn nữa kiêng kỵ nóng vội, luống cuống tay chân, không cần thận. Lư hương phải di động chậm rãi, để cho mỗi tác vãi đều nhiễm khí hương, thấm vào từng sợi vải. Sau khi xông quần áo thật tốt thì không thể lập tức lấy ra mặc, nhất định phải đặt hai ngày tại chỗ thoáng mát, như vậy hương thơm lưu lại mới có thể như có như không, hay còn được gọi lại "Hương thâm lan tỏa".

Tổ Doanh và Hiên Diệp cùng nhau bận rộn ở trong phòng một lúc, đem quần áo móc lên thật tốt, bắt đầu đốt hương. Lúc Tổ Doanh học điều hương đã đi kiếm mười bảy, mười tám cái lư hương, lúc này đều phát huy công dụng, trên mặt đất nườm nượp nhả khói có phần nghi ngút. Hiên Diệp thấy Tổ Doanh có chút mệt mỏi, vội khuyên cô nghỉ ngơi sớm một chút.

"Nhớ kỹ, không thể để gió đêm thổi vào." Tổ Doanh dặn dò một câu, rồi trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, thời điểm nắng chiều rực rỡ thì Tổ Doanh mới tỉnh dậy. Vừa mở mắt, cô cảm thấy xung quanh có chút không thích hợp. Cô dậy trễ, Hiền Diệp không những không tới gọi mà còn không chuẩn bị dụng cụ rửa mặt.

Một làn hương khí bay vào phòng, Tổ Doanh "Oa" một tiếng : Hiền Diệp nên tắt tất cả hương khí mặt trời chưa mọc, xem ra nha đầu kia ngu thiếp đi rồi.

Tổ Doanh lắc đầu cười, tự mình mặc quần áo chỉnh tề, không rửa mặt chải đầu mà đi tới bên nhà kê.

"Hiền Diệp! Trời sáng rồi." Cô vừa nói vừa đẩy cửa ra, thấy Hiền Diệp ngã trên mặt đất, bỗng có cảm giác kỳ lạ. Trong phòng tràn ngập sương khói màu xám trắng nhẹ nhàng bay lên từ mặt đất, mang theo bí hiểm và điềm xấu. Ở trong hương khói trùng điệp, Hiền Diệp không nhúc nhích tí nào.

"Hiền Diệp" Tổ Doanh gọi một tiếng nhẹ nhàng, đi về phía trước một bước.

Tư thế của Hiền Diệp không giống như đang ngủ. Mặt cô quay về bên trong, thân thể cuộn mình kỳ lạ.

Tổ Doanh lại gọi một tiếng, giọng nói càng thêm thấp trầm. Hô hấp của cô đã mang theo hơi thở lạnh lẽo, giống như truyền đến từ mặt đất u ám.

Tổ Doanh run rẩy lấy tay đặt lên người Hiền Diệp, dùng sức lật lại thân thể cô...

Toàn thân Hiền Diệp lạnh lẽo, trên mặt hiện lên một màu xám xanh. Cô đã chết.

Khi Tổ Táp vội vàng đi tới trước cửa phòng của em gái, các di nương và các nha hoàn đang đứng trước cửa lập tức lảng lạng lui qua một bên. Tổ Táp không nhìn đến các bà ấy, lập tức đi tới trước đây cửa nhưng phía bên trong đã cài then. Tổ Táp nhủ mảy, một cước đá vỡ cửa phòng.

Ở trên giường, Tổ Doanh ngồi ôm đầu gối cuộn tròn, bên cạnh bày ra mấy cái lư hương nhỏ. Cô vừa vuốt ve mấy cái lư hương vừa thì thầm tự hỏi : "Là mi hại chết Hiền Diệp sao ?... Không phải sao ? a..." Cô vừa nói xong thì tiện tay ném mạnh chiếc lư hương kia xuống đất.

Trên mặt đất đã có vài cái lư hương vỡ nát và hương tro vụn vãi. Về mặt Tổ Doanh hoàn toàn lấy tay vuốt ve vừa hỏi chiếc lư hương tiếp theo rồi lại đem nó ném trên mặt đất. Bị tro bay đầy, Tổ Táp nhăn mày khi thấy Tổ Doanh không quan tâm hay liếc nhìn ca ca mình một cái. Ánh mắt của cô mờ mịt và hơi điên cuồng nhìn chăm chú vào đám lư hương đặt câu hỏi.

Tổ Táp tùy ý để em gái mình tiếp tục những hành vi cổ quái mà không nói được lời nào.

Chiếc lư hương cuối cùng là quà tặng của Bạch Tiểu Tiêu. Tổ Doanh nhẹ nhàng vuốt ve hỏi : "Là mi hại chết Hiền Diệp có đúng không ? ... Quả nhiên..."

Tổ Táp không đợi cô nói tiếp đã ra tay tát vào mặt cô một tát. Bị đánh một bạt tai, Tổ Doanh kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã vào trong giường.

"Muội xem bộ dạng bây giờ của muội là dạng quỷ gì !" Tổ Táp hung dữ kéo Tổ Doanh dậy rồi tát thêm một tát vào mặt.

Bên ngoài phòng, đám người dưới hoảng sợ nhưng không có ai dám vào khuyên can. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đó ngoại trừ một hai người thích nghe chuyện trốn dưới cửa sổ vụng trộm nghe lén.

Tổ Táp đi đến trước cửa đuổi bọn họ đi rồi đóng chặt cửa lại. "Muội chưa thấy qua người chết hay sao ? Chết một nha hoàn mà muội không sống nổi nữa đúng không ? Muội không muốn sống thì chết đi cho huynh thấy ! Để huynh coi cái mạng này của muội đúng là để tiện đến nỗi chỉ có thể chôn cùng với nha hoàn hay không ?"

"Đó không phải là một nha hoàn để tiện! Đó là Hiền Diệp!" Tổ Doanh nắm chặt tay lại khóc nức nở.

"Doanh... Doanh nhi!" Tổ Táp lắc bả vai của em gái mà kêu lên. "Muội muốn vào cùng với bộ dạng này hay sao ?"

Tổ Doanh nhào vào trong lòng ca ca khóc không thành tiếng. Tổ Táp vừa ôm vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng em gái giống như lúc trước bọn họ gặp chuyện ủy khuất không thể chịu đựng được vậy. "Doanh nhi!" Hắn nói, "Người đã chết, muội cứ như thế này thì sao đây ? Muội nổi điên thì người khác sẽ thừa nhận đã hại Hiền Diệp hay sao ? Muội khóc lóc nức nở hay đau khổ không thể tả thì bọn họ sẽ có lương tâm hay sao ? Nếu thật sự muội muốn tức giận thì hãy tìm ra điểm làm bọn họ đau khổ mà không nói được. Muội hãy để bọn họ nếm mùi đau khổ giống muội."

Tổ Doanh lắc đầu, giọng khàn khàn : "Muội không tin lời bọn họ nói hươu nói vượn. Bọn họ nói Hiền Diệp vì sợ bị đuổi sau khi muội rời đi mà tự sát. Hiền Diệp không tự sát! Muội tận mắt nhìn thấy đáng về tỷ ấy khi chết, làm sao có thể tự sát được ? Bọn họ cứ không ngừng lừa gạt muội còn thuyết phục muội tự lừa gạt chính mình. Cuối cùng thì bọn họ muốn gì ?"

Tổ Táp chỉ lảng lảng ôm muội muội vừa vỗ nhẹ trên lưng nàng vừa nói : Bọn họ muốn muội dừng để chuyện này vào trong lòng vì sợ muội không thoải mái khi tiến cung."

"Muội nói ca ca sẽ đem Hiền Diệp qua đó, Hiền Diệp sẽ không tự sát. Bọn họ còn nói căn bản ca ca không muốn đem Hiền Diệp qua đó hầu hạ nên không có an bài chuyện của Hiền Diệp. Bọn họ nói Hiền Diệp vì không trông cậy được nên mới chết." Tổ Doanh nghẹn ngào đưa mắt nhìn Tổ Táp.

"Huynh biết muội rất muốn Hiền Diệp đi theo huynh." Tổ Táp bình tĩnh nói. "Đúng là huynh cũng có quyết định của riêng huynh. Tính tình Hiền Diệp như

vậy, đi theo cạnh huynh không thích hợp."

Tổ Doanh lắc đầu rồi từ từ nói : "Hiên Diệp thích huynh..."

"Nhất định huynh phải an bài một nô tỳ thích huynh sớm tối ở bên cạnh thì mới được hay sao ?" Giọng nói của Tổ Táp có chút lạnh nhạt. "Tuy huynh không nhận cô ta qua nhưng sẽ tìm cho cô ta một nơi tốt mà không để cô ta chịu ủy khuất."

"Nghe giọng nói của ca ca giống như cũng cho rằng Hiên Diệp tự sát?" Tổ Doanh đẩy Tổ Táp ra hung hãn nói : "Hiên Diệp sẽ không tự sát." Cô mở ra trong lòng bàn tay là một sợi tóc. "Là bọn họ hại chết tỳ ấy !"

"Doanh nhi!" Tổ Táp vội vàng ngăn cô lại. "Muội phải vì một nô tỳ mà trở mặt với cả nhà hay sao ? Một tiểu thư Tổ thị lại nổi giận vì một cái chết của một nô tỳ. Quả đúng là chuyện cười của thiên hạ."

Tổ Doanh vừa định nói cái gì thì Tổ Táp lập tức che miệng cô. Về mặt của hắn nghiêm lại, ánh mắt lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi, Tổ Doanh sợ tới mức không dám lên tiếng.

"Muội cho muội là ai ?" Ánh mắt Tổ Táp lạnh lùng, thấp giọng nói : "Muội ở nhà chỉ là một lục tiểu thư thất sủng, tiền cung làm phụng hương, nói khó nghe hơn là đi là nha đầu cho người khác sai bảo. Muội cho rằng lúc này muội có bản lĩnh để trở mặt với tất cả mọi người trong nhà này ? Muội cho ra có người sợ muội hay sao ?"

Tổ Doanh nghe xong toàn thân run lên rồi khóc rống. Cô không muốn thừa nhận nhưng cô cũng không thể phủ nhận. Tuy cũng là tiền cung nhưng tiền đồ của cô đáng để khoe ra như đám tỳ muội.

Khóc được một lúc, cô cầm nhánh tóc bị nước mắt làm ướt nhẹp kia nhét vào tay Tổ Táp rồi nhe răng nói : "Ca ca! Hiên Diệp không phải như nha hoàn khác. Tỳ ấy là người duy nhất cùng muội lớn lên, là nha hoàn bảo vệ muội ở nơi này. Huynh hãy giữ gìn cho tốt lọn tóc này... Tốt xấu gì thì tỳ ấy cũng một lòng thích huynh."

"Doanh nhi! Đừng đau khổ." Tổ Táp cảm lấy lọn tóc rồi dịu dàng nói: "Ngày sau muội sẽ chứng kiến những chuyện mà so với hôm nay còn tàn khốc vào ghê tởm gấp trăm lần ____ Muội muốn hãy luôn ghi nhớ lời huynh : Tình cảnh hiện tại của muội, căn bản không có người nào sợ muội. Muội muốn trả thù bọn họ thì phải chịu đựng cho đến khi trở nên vượt trội, để cho bọn họ không thể làm gì muội."

Sau khi Tổ Táp rời đi, Tổ Doanh miễn cưỡng kìm nén nỗi đau trong lòng nhưng không có sức đứng dậy mà nằm trên giường không thể nhúc nhích.

"Sớm muộn gì cũng sẽ giải oan cho Hiên Diệp!" Cô vừa nghĩ vừa khóc, mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Chính tại thời điểm đó, một người phụ nữ đẩy cửa tiến vào đi đến bên giường Tổ Doanh ngồi xuống, nói : " Đứa trẻ đáng thương, nếu lúc đó đáp ứng điều kiện của tôi, mấy năm nay chịu khổ đã không phải uống phí..."

"Bà là ai ?" Tổ Doanh có thể khẳng định bà không phải là người của Tổ phủ nhưng lại cảm thấy đã nhìn thấy qua người này ở nơi nào đó, vừa muốn biết lai lịch của bà lại không thể nào ngồi dậy được.

"Tổ Doanh ơi là Tổ Doanh." Về đẹp của người kia làm cho người ta hoa mắt, trong mắt bà tràn ngập sự thương hại. Giọng nói bà vô cùng dịu dàng cứ khẽ lặp lại cái tên Tổ Doanh. "Tôi cho cô quyền khuynh thiên hạ thì sao nào ? Khi đó, người trong Tổ phủ có tính là gì ? Khắp thiên hạ không ai dám nói 'không' với cô. Cho dù đó là hoàng đế, hoàng hậu cho dù là nghĩa phụ độc chiếm triều chính kia của cô... Người nào cũng không thể cự tuyệt cô... Cô có đồng ý hay không ?"

Tổ Doanh bừng tỉnh : "Là bà! Sáu năm trước đã từng nói với tôi ở trên buổi tể."

Người kia không trả lời chỉ hỏi : "Cô có đồng ý hay không ? Nếu đồng ý thì từ hôm nay trở đi mọi cực khổ của cô đều có giá trị. Mười năm sau là thời điểm cô xoay chuyển."

"Không!" Tổ Doanh chậm rãi lắc đầu. "Tôi không cần quyền khuynh thiên hạ. Còn nhiều thời gian, tự nhiên tôi sẽ tìm ra người hại chết Hiên Diệp và sẽ có năng lực vì tỳ ấy báo thù. Tôi muốn thiên hạ để làm gì ?"

Cô gái kia chỉ lẳng lặng lắc đầu bỏ đi, vừa đi vừa nói : " Đứa trẻ đáng thương, cô không biết rằng.. khổ sở của cô còn ở phía sau..."

Tổ Doanh không biết mình ngủ bao lâu, khi từ từ tỉnh lại thì đột nhiên cả kinh : bên giường có một người đang ngồi lẳng lặng. Cô nhìn kỹ mới nhận ra là Bạch Tiêu Tiêu.

"Tôi biết trong lòng cô nghi ngờ tôi." Về mặt Bạch Tiêu Tiêu nghiêm lại, không tự nhiên. "Tôi không thích cô. Đối với cô cũng không nghĩ sẽ hại chết cô. Nếu thật sự tôi muốn hại cô thì chỉ mong sao cô tiền cung sinh long đoạt hổ, để người trong cung hại cô. Khi đó cô ngay cả bản thân mình chết như thế nào cũng không biết."

Bà nói xong lời này liền đứng lên đi.

Tổ Doanh vội vàng nói: "Di nương! Doanh nhi nghi ngờ cái chết của Hiên Diệp không rõ ràng, Nha hoàn bên cạnh tự nhiên chết thì tại sao trong lòng lại không sinh nghi ? Cũng không có nhằm vào di nương, vậy tại sao di nương lại chạy lại đây nói những lời này ?"

Bạch Tiêu Tiêu đứng ở cửa nhàn nhạt nói : "Coi như cô không nghi ngờ tự nhiên sẽ có người làm mưa làm gió khiến cô hoài nghi tôi. Nếu như tôi không đến để gỡ bỏ liên quan thì người khác sẽ quay về phía tôi mà hắt thêm nước bẩn. Cô cho rằng thời gian tôi sống ở cái nhà này sẽ dễ chịu hay sao ?"

Sau khi nói những lời này. Nhất thời hai người cũng không biết nên làm gì. Bạch Tiêu Tiêu chỉ lẳng lặng rời đi còn Tổ Doanh thì yên lặng đứng đây, đi đến bàn trang điểm chải đầu.

Tối hôm qua Hiền Diệp vẫn giúp cô chải đầu, hôm nay trong gương chỉ còn một người. Tổ Doanh cứ đưa lược chải chải, nước mắt muốn tuôn trào. Cô vội vàng nhìn xuống, nghĩ thầm. Tổ Doanh ơi là Tổ Doanh! Khóc có ích gì ? Người khác sẽ đồng tình với mình sao ? Sẽ xót thương mình sao ? sẽ giúp mình sao ? Không khóc ! Tổ Doanh, mi không được khóc!

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tổ phụng hương

Phụng hương chính là tên gọi mà hai người hoàng đế và hoàng hậu nhất thời đặt ra, không phải là tổ chế cũng không quy định số người.

Khi Tổ Doanh đi vào Đan Xuyến cung, Văn phụng hương vẫn ở trong cung hầu hạ hoàng hậu.

Văn phụng hương không phải xuất thân con gái nhà quyền quý, trong nhà cũng không có người đảm nhận chức vụ trong triều. Tuy cô tới Đan Xuyến cung trước, tư cách hay kinh nghiệm đều hơn Tổ Doanh nhưng cô cũng biết Tổ Doanh xuất thân không nhỏ, còn có cô cô và hai tỷ tỷ ở hậu cung, một ca ca ở Đông cung. Vì vậy khi nhìn thấy Tổ Doanh cô luôn có chút ngại ngùng.

Tổ Doanh đối với Văn phụng hương cũng không để trong lòng. Cô gái này trước sau cũng sẽ bị hoàng hậu đuổi ra ngoài. Cô ấy chậm chạp ở trong cung không đi, ngược lại với Tổ Doanh không có dự định đến.

Một ngày, cô nói bóng nói gió hỏi tiểu cung nữ hầu hạ bên cạnh cô. "Văn phụng hương gần đây có phải để tâm điều chế hương liệu mới hay không ? Mấy ngày nay không thấy cô ấy dâng hương cho hoàng hậu."

Hai tiểu cung nữ bên cạnh Tổ Doanh là Uyển Vi mười sáu tuổi và Lệnh Nhu mười bảy tuổi, tuổi lớn hơn Tổ Doanh, đều ở trong cung đã nhiều năm, nói chuyện cực kỳ cẩn thận và chừng mực. Các cô liếc nhìn nhau, Lệnh Nhu mỉm cười nhìn Tổ Doanh, nói : "Văn phụng hương không chỉ có dâng hương cho hoàng hậu, hương liệu ở bên chỗ hoàng thượng cũng do cô ấy điều chế." Uyển Vi nói : "Phòng của hoàng thượng chỉ dùng hương liệu do Văn phụng hương điều chế. Hoàng thượng nói, Văn phụng hương điều chế hương liệu rất có pháp duyên."

Đương kim thánh thượng cực kỳ tôn sùng Phật giáo, cứ hai ba ngày sẽ tụ họp mọi người giảng kinh, còn bố trí Phật đường ở ngay trong cung, mỗi ngày đều dâng lên hoa tươi quả ngọt.

"Tổ phụng hương cần chung sống với Văn phụng hương thật tốt." Uyển Vi nói : "Văn phụng hương rất thông minh, sớm muộn gì cũng ra tay."

"Ừ..." Tổ Doanh cúi đầu đáp ứng, trong lòng cũng cẩn thận hơn đối với Văn phụng hương.

Qua hai ngày, cô nói với Uyển Vi. "Trong cung, mọi người thuận miệng đều nói một vài câu kinh Phật. Tôi lúc ở nhà không học qua điều này, các tỷ giúp tôi tìm hai bản kinh Phật để đọc thử."

Uyển Vi và Lệnh Nhu thừa lúc Tổ Doanh không để ý nhìn nhau cười. Tổ Doanh thấy được, liền hỏi : "Sao thế ? Muốn xem kinh Phật là điều cực kỳ buồn cười hay sao ?"

Cô cố ý nói thật nhẹ nhàng, trên mặt mang theo một vẻ mặt cô bé ngây thơ, hồn nhiên. Uyển Vi và Lệnh Nhu không nghĩ nhiều, nhẹ nhàng cười nói : "Phụng hương có điều không biết, từ khi hoàng thượng thờ Phật, mọi người trong cung đều vất óc tìm mưu tính kế niệm kinh và cũng không để một ai có thể nhờ đó nhận được ưu đãi. Hiện tại phụng hương muốn có sách, khả năng có được là rất khó. Mùa đông năm trước trong cung đều đốt kinh để nhóm lửa sưởi ấm, hiện tại không biết có còn hay không !"

Tổ Doanh "phốc" nở một nụ cười. "Đó là hoàng thượng! Sao mọi người có thể niệm một hai câu kinh là có thể lửa được ? được rồi, các tỷ chỉ cần tìm giúp tôi là được, ít nhiều không sao, càng nhiều càng tốt."

Chuyện Tổ doanh tìm kinh thư không biết vì sao lại bị đại tỷ Lệ viện và nhị tỷ Nhu viện biết rõ. Các cô ấy mỗi người sai một người đưa tới một xấp kinh thư, còn có các món đồ chơi nhỏ khác. Tổ Doanh vội vàng gói lấy mấy gói hương liệu tốt, đi đến cảm tạ hai vị tỷ tỷ.

Lệ viện và Nhu viện đang ở cung Nhụy Châu của Lệ viện dùng trà, lần gặp mặt giữa Tổ Doanh và các cô cũng cách đây sáu năm. Lần hoàng gia tuyển tú nữ, đại tỷ Tổ Mi và nhị tỷ Tổ Thuần, tam tỷ Tổ Ninh, tứ tỷ Tổ Huệ, ngũ tỷ Tổ Lạc đều ở tuổi mười bốn, các cô đều vô cùng xinh đẹp. Tổ lão gia đối với các cô mong đợi rất nhiều. Đáng tiếc, tam tỷ trước lúc tuyển chọn đột nhiên bệnh nặng, chưa kịp đến tham gia tuyển chọn đã qua đời. Tứ tỷ và ngũ tỷ thì

nhằm bệnh nhẹ. Tổ lão gia hoảng hốt đi cầu thần bái Phật.

Có người nói thấy và nghe được giọng nói của tổ tiên, nói Tổ Huệ và Tổ Lạc trong vòng một tháng phải lập gia đình thì mới giữ được tính mạng. Tổ lão gia không tin, căn bản không định làm theo. Vài ngày sau, Tổ Huệ mất không nhìn thấy, Tổ lão gia mới vội vàng mời bà mối đưa danh thiếp chọn cho Tổ Huệ một người chồng rồi gả cô đi. Nói ra cũng kỳ lạ, Tổ Huệ từ khi xuất giá, thân thể từ từ khôi phục, không lâu sau trở lại bình thường. Tổ lão gia đành cảm thán vận mệnh không tốt của cô.

Tổ Lạc vẫn kiên cường chống đỡ, thà chết chứ không chịu lập gia đình. "Phụ thân muốn con lập gia đình, con lập tức chết. Ngã nào cũng chết, phụ thân chỉ bằng đừng động vào con." Lúc ấy Tổ Lạc nói như thế, Tổ lão gia cũng hết cách với cô, đành phải mặc cho số phận. Tổ Lạc về sau không biết sao lại có sự chuyển biến tốt đẹp, sau khi tham gia kỳ tuyển tú nữ được lựa chọn vào cung. Nhưng mà trong cung nhanh chóng truyền đi tin tức của Tổ Mi và Tổ Thuần: Thân thể Tổ Lạc không tốt, ở trong cung tâm bố không tốt, buổi tối một ngày nọ đột nhiên qua đời.

Lúc này, con gái Tổ gia tiến cung chỉ còn Tổ Mi và Tổ Thuần bình yên vô sự. Các cô là một đôi song sinh, dáng vẻ giống nhau như đúc khiến mọi người vô cùng yêu thích lại còn như hình với bóng, tính cách vô cùng tốt đẹp. Tất cả mọi người đều cảm thấy chị em song sinh này vô cùng đáng yêu. Các cô nói chuyện êm tai, cư xử khôn khéo, dần dần đạt được mối duyên tốt.

Tổ Doanh nhìn thấy hai vị tỷ tỷ, phát hiện dáng vẻ hai cô có điểm không giống nhau. Chân mày Tổ Mi luôn nhẹ nhàng nhíu lại, vẻ mặt lo lắng vô cùng. Bộ dáng này giống như trở thành thói quen, chính cô ấy cũng không phát hiện. Về ngoài Tổ Thuần có chút lỗ mãng, ánh mắt luôn luôn liếc nhẹ về hai phía giống như xem thường hoặc là cảnh giác. Dáng vẻ các cô bây giờ và trong trí nhớ của Tổ Doanh cách xa vạn dặm, Tổ Doanh thiếu chút nữa không nhận ra các cô.

Vừa nhìn thấy Tổ Doanh, Nhu viện Tổ Thuần lập tức thân thiết đỡ cô đứng lên, nhìn qua nhìn lại khen không ngớt: "Nhiều năm không gặp, muội muội đã trở thành một đại cô nương rồi."

Lệ viện Tổ Mi hàn thuyên vài câu, bảo người bên cạnh rời đi rồi hỏi Tổ Doanh: "Muội muội có qua lại bên chỗ cô cô hay không?"

Tổ Doanh nhìn thấy vẻ mặt của cô có phần khổ sở, nhẹ giọng trả lời: "Muội vẫn chưa rảnh rồi để đi qua phía bên cô cô."

Nhu viện vội vàng thân thiết nói: "Tính tình cô cô mà chúng ta biết năm xưa không giống bây giờ. Muội muội phải cẩn thận mới được."

Tổ Doanh đối với Đan tần Tổ Ngọc Thiên không có gì ấn tượng: thời điểm Đan tần tiến cung thì Tổ Doanh vẫn chưa biết gì. Nghe Nhu viện nói như vậy, Tổ Doanh chỉ cười nhạt, nói: "Nói như thế thì muội nên nhanh chóng đi bái kiến cô cô mới đúng để tránh cô cô quở trách."

Lệ viện hừ lạnh: "Bà ta trách móc cái gì? Có tỷ và Nhu viện ở đây sẽ không để cho bà làm khó dễ muội."

Trong lòng Tổ Doanh thầm cười lạnh. Hai bọn họ cộng lại cũng không đủ bản lĩnh bằng Đan tần, nói ra lời này là ở trước mặt cô giả vờ giả vịt. Nhưng các cô đã nói những lời hay thì Tổ Doanh cũng không thể thờ ơ vì thế mà vội trả lời: "Có các tỷ tỷ chăm sóc, muội muội yên tâm hơn nhiều. Dù sao cô cô cũng là người trong nhà, chắc sẽ không làm khó Tổ Doanh."

Nhu viện cười cười, đổi đề tài, ba tỷ muội nói này nói nọ hơn nửa ngày. Tổ Doanh biết tâm tư các cô không ở nơi đây, buộc miệng hỏi: Tuy muội không phải là người thông minh như các tỷ tỷ biết cái này cái kia nhưng cũng nhìn ra được các tỷ tỷ có điều muốn nói. Không biết các tỷ tỷ có cần Tổ Doanh hỗ trợ gì hay không? Nếu là chuyện điều chế hương liệu, Tổ Doanh chỉ mong sao được vì các tỷ tỷ mà cống hiến sức lực."

Lệ viện và Nhu viện nhìn nhau, Lệ viện nói: "Có một số việc hai tỷ không nói, muội sau này cũng sẽ phát hiện ra. Không bằng hai tỷ nói ra: Đan tần ở hậu cung luôn tự cho mình thanh cao, không vừa mắt hai tỷ muội chúng tôi cũng nhiều ngày rồi. Theo lý người một nhà trong hậu cung phải giúp đỡ lẫn nhau thế nhưng lại không thể hy vọng ở Đan tần... Bây giờ muội muội hầu hạ ở bên cạnh hoàng hậu, có cơ hội phải giúp các tỷ tỷ mới đúng. Chúng ta là tỷ muội một nhà không thể so sánh như người khác."

Tổ Doanh cười nói: "Muội còn tưởng chuyện gì! Những lời này các tỷ tỷ không cần nói thì Doanh nhi cũng sẽ làm như vậy. Mấy ngày nay Doanh nhi tiến cung không có ai ức hiếp không phải đều nhờ các tỷ tỷ hay sao?"

Lệ viện thở ra, gạt đầu cười. "Quả nhiên Doanh nhi thông minh hiểu chuyện."

Tổ Doanh biết các cô đã nói ra điều cần nói, bản thân ở lại cũng không có ý nghĩa nên đứng dậy cáo từ.

Buổi tối hôm nay hoàng đế tới Đan Xuyên cung ngồi một lát, Văn phụng hương ở trong cung hầu hạ. Tổ Doanh rảnh rồi, tỉ mỉ lựa chọn hương liệu, trang điểm một chút rồi tới Lưu Tuyền cung của Đan tần bái kiến cô cô.

Lưu Tuyền cung lớn gấp đôi Nhụy Châu cung, bên trong cung nguy nga lộng lẫy, bốn phía xa hoa. Cung nữ hầu hạ Đan tần quần áo xinh đẹp giống như sao quanh trăng sáng ôm lấy đan tần. Đan tần đang tự rót rượu uống một mình, hương rượu mạnh nồng bốc lên.

Tổ Doanh theo quy cũ quay về phía Đan tần hành lễ, nghe thấy cô cô hỏi: "Nghe nói Cư đại nhân nhận cô làm nghĩa nữ?"

Tổ Doanh ngẩn ra, không hiểu bà vì sao lại nói vấn đề này trước tiên hướng hồ chuyện này cũng không nên nói thẳng. Cô im lặng không nói, chú ý lắng nghe ẩn ý trong lời nói của Đan tần, bà cười lạnh: "Tôi đã nói mà, sao hán có thể đem tôi đặt qua một bên không thèm nhìn, hóa ra là tìm được một công cụ tốt."

Trong lòng Tổ Doanh kinh ngạc, lại nhìn thấy cung nữ bên cạnh nháy mắt ra hiệu, cô biết trong đó có điểm khác thường.

Đan tần vừa uống rượu vừa cười nói : "Nha đầu chết tiệt kia, cô tìm đến tôi làm cái gì ? Có chuyện nói nhanh! Tôi trước kia thích phỏng đoán tâm tư người khác. Hiện tại, tôi chẳng muốn phỏng đoán mà trực tiếp đem bọn họ đánh chết."

Tổ Doanh bị bộ dáng của bà làm kinh sợ, định thần rồi nói : "Cô cô say rồi, Doanh nhi có hương thơm tỉnh rượu..."

Cô còn chưa nói xong, Đan tần đã ném ly rượu ngay trước mặt cô, nói : "Hỏi cô cái gì mà cô đáp lại như vậy ! Cô tìm tôi làm gì ? Sao không tìm các tỷ tỷ của cô đi ?"

Tổ Doanh chưa thấy người phụ nữ nào nổi điên như vậy nhất thời có chút hoảng hốt nhưng nhanh chóng bình tâm trả lời : "Cô cô là bề trên, tự nhiên Tổ Doanh nên tới ra mắt. Lại nói, nửa năm nữa thất muội Tổ Lan sẽ tiến cung, muội ấy và đại tỷ, nhị tỷ là chị em ruột thịt, đối với cháu sẽ khác nhau. Đến lúc đó, đại tỷ và nhị tỷ sẽ không có tâm tư mà để ý đến cháu." Giọng nói Tổ Doanh dừng lại, khôi phục bình tĩnh: "Đối với cô cô mà nói, chúng cháu đều là cháu gái cả. Ngày sau cho dù việc lớn hay việc nhỏ, cô cô sẽ không thiên vị bên nào hay bạc đãi bên nào..."

Một lúc lâu Đan tần không nói chuyện. Tổ Doanh cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt của bà chỉ cảm thấy tim mình đập bịch bịch.

Qua một lúc sau, Đan tần mới cười ha ha: "Thấy Lệ viện và Nhu viện như vậy, cô cô cứ xót thương cho ca ca: Con gái ngoan không đưa vào mà chỉ vào hai người suốt ngày là nhà mình mất mặt. Nhìn cháu xem ra cũng có chút phúc khí. Doanh nhi, đứng lên để cô cô nhìn xem."

Tổ Doanh vội vàng đứng dậy.

Đan tần hé mở đôi mắt say mộng lung, trước sau nhìn cô, nhũ mày nói : "Cách ăn mặc của cháu cũng quá đơn giản rồi! Ánh Vinh, lấy ra đây cho tôi hộp trang sức ngày hôm qua!"

Cung nữ bưng ra một cái hộp nhỏ, Đan tần mở ra. Từ bên trong bà lấy ra một vài cái trâm cài tóc, các khuyên tai rồi khoa tay múa chân trên người Tổ Doanh một lúc lâu, nói : "Phải ăn mặc như thế này. Cháu phải chăm chút lại bản thân mình thật tốt."

Tổ Doanh vội nói : "Chẳng qua cháu gái chỉ là một phụng hương, không dám ăn mặc quá phô trương."

Đan tần hừ lạnh một tiếng : "Phụng hương thì sao ? Văn Thái Hoàn không phải phụng hương hay sao ? Chẳng phải mỗi ngày cô ta đều trang điểm xinh đẹp ?"

Tổ Doanh sợ bà nói ra lời khó nghe, vội vàng nói : "Cái đó của cô cô là do hoàng thượng ban tặng, Doanh nhi không dám nhận."

Đan tần cười : "Ông ta? Ông ta sẽ không thêm cho cô cô đâu! Ông ta chỉ thích con hồ ly tinh kia... Cô cô không nên nói nhiều với cháu như thế. Doanh nhi, ở Đan Xuyên cung đi lại phải cẩn thận."

Tổ Doanh mang tâm trạng hoảng sợ rời khỏi Lưu Tuyền cung. Tính cách và tác phong của cô cô không giống như trong tưởng tượng của cô. Theo lý, tính tình Đan tần tùy ý như vậy sẽ không sống yên được trong chốn hậu cung. Nhưng bà lại sống tốt, còn không để người nào trong mắt. Tổ Doanh cảm thấy được nguyên nhân là do quan hệ giữa bà với nghĩa phụ nhưng không biết rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Khi cô trở lại phòng, Uyển Vi và Lệnh Nhu đang nóng lòng chờ cô, vừa thấy cô liền nói : "Phụng hương đi đâu vậy ? Nương nương tìm cô hai lần."

Tổ Doanh hoảng hốt vội hỏi : "Đêm nay không phải Văn phụng hương ở trong cung hầu hạ hay sao ?"

"Hoàng thượng ngồi được một lát liền đi, Văn phụng hương cũng không biết tung tích, nương nương tìm vài lần nhưng không được thì phát cáu. Lại cho người tìm cô nhưng cô cũng không có. Lúc này nương đang rất nổi giận đó."

Tổ Doanh yên lặng suy nghĩ, vội vàng lấy trong ngăn tủ hương liệu phối xong ôm vào trong ngực, nói : "Tôi vào thế này. Nhìn trên người tôi xem có chỗ nào không ổn không ?"

Uyển Vi và Lệnh Nhu đồng thời lắc đầu: "Phụng hương đi nhanh lên thôi!"

Lúc này, một vị thái giám trẻ tuổi tới hỏi : "Ai là Tổ Doanh?" Tổ Doanh đoán anh ta từ Đan Xuyên cung tới, vội vàng theo ra ngoài.

Đi một đoạn đường, cô cảm thấy không đúng lắm liền hỏi : "Công công muốn đi đâu ? Đan Xuyên cung phải đi lối này mới đúng."

Vị thái giám kia trả lời: "Không đi Đan Xuyên cung. Chúng ta đi Ngự hoa viên."

"Chẳng lẽ trong lòng nương nương đang buồn bực nên đến Ngự hoa viên giải sầu ?" Tổ Doanh lại hỏi, vị thái giám kia chỉ nói quanh co, không nói tí mĩ.

Tổ Doanh mới tiến cung được mấy ngày nên chưa biết rõ hết từng người trong Đan Xuyên cung, không biết tính tính của vị thái giám này nên không tiện hỏi nhiều.

Đi đến phía trước một cung điện hẻo lánh, vị thái giám bỗng nhiên đưa tay sờ sờ bên hông, nói : "Không xong rồi! Bài tử rút rồi. Phụng hương chờ một chút." Xoay người đi tìm.

"Mời công công." Tổ Doanh vừa mới đứng đợi được một lát. Bên trong cung điện âm u bỗng vọt ra một người bịt miệng cô lại kéo vào phía trong.

Tổ Doanh liều mạng vẫy vùng. Người nọ cũng không miễn cưỡng, đem cô đẩy ngã trên đất rồi chạy vội ra ngoài khóa cửa lại.

Tổ Doanh chạy vội tới trước cửa cố gắng đẩy, lớn tiếng quát: "Người muốn làm gì?"

Nhờ ánh trăng cô có thể thấy rõ được người đẩy mình xuống đất là một thái giám đang cùng với vị thái giám dẫn đường cho cô rời đi.

Tổ Doanh bỗng nhiên hiểu ra: mình bị lừa.

"Này...này!" Cô la lớn lên vài tiếng cũng không thấy có người tới. Như vậy đây là một nơi ít dấu chân người. Cô thở dài chán nản, lúc này mới cẩn thận đánh giá tình hình bên trong: trống trải không có thứ gì.

Tổ Doanh đứng dựa vào cánh cửa không dám đi bậy. Cô nghĩ không biết đây là chủ ý của ai nhưng hẳn là không muốn lấy mạng cô. Nhiều nhất là muốn cô nếm khổ cực. Nghĩ như vậy, Tổ Doanh bớt sợ hãi, đổi qua tư thế ngồi thoải mái hơn.

Bóng đêm chìm xuống, Tổ Doanh buồn ngủ chợt nghe trong điện có tiếng bước chân. Cô không biết mình đang tỉnh hay mơ mà xuất hiện ảo giác hay không, định lên tiếng cầu cứu nhưng lại nghe tiếng người nói: "Là thật hay giả?"

Một người khác trầm giọng trả lời: "Nếu không phải vì lý do đó, sao Tả Vệ suất có thể rời Đông cung?"

"Hữu vệ suất cũng ở trong nhóm đó?" Người đầu tiên hỏi.

Tổ Doanh nghe được chuyện của ca ca càng không dám lên tiếng, chỉ im lặng lắng nghe.

Người thứ hai cúi đầu "Ừ" một tiếng.

Người đầu tiên giận dữ đánh một quyền vào cánh cửa điện, cung điện vắng vẻ phát ra một tiếng vọng lại buồn bã làm Tổ Doanh sợ tới mức thiếu chút nữa kêu lên.

"Thật là biết người, biết mặt khó biết được lòng..." Giọng nói của anh ta tràn ngập thất vọng và giận dữ. "Làm sao bây giờ? Tả vệ suất đã rời Đông cung, Hữu vệ suất là đồng đảng với Cur tộc... Thật sự ông ta đã đem tôi bọc kín không còn chút kẽ hở nào!"

"May mắn là chuyện kia đã có chút tin tức, ngài cũng nên có chút yên tâm."

"Không trừ được ông ta, tôi không thể nào yên tâm được."

"Lần này thần gửi ngài một lời nhắn _ Mừng năm tháng sau"

"Mừng năm tháng sau." Thân phận tương đối cao kia lặp lại một lần, giọng nói hơi hưng phấn.

Sau khi bọn họ tán thưởng thì rời đi, Tổ Doanh sợ tới mức không dám lên tiếng. Trong lòng cô đã đoán được người kia là ai, càng không dám có động tĩnh.

Thời gian trôi qua, sắc trời dần sáng. Bên ngoài cửa điện vang lên tiếng bước chân vội vàng. Từ khe cửa Tổ Doanh vội trộm nhìn ra ngoài, thấy một người quen thuộc _ Bạch công tử đang đi ngang qua bên ngoài điện.

"Này! Phó vệ úy!" Tổ Doanh kêu lên một tiếng, anh ta lập tức quay người lại.

"Làm ơn! Phó vệ úy làm ơn giúp tôi!" Cả người Tổ Doanh cứng đờ bỗng nhiên có cảm giác, toàn thân run rẩy khi cảm giác được hơi lạnh sáng sớm.

"Tổ phụng hương? Sao phụng hương lại ở trong này? Từ trên xuống dưới Đan Xuyên cung đều đang tìm cô." Bạch phó vệ úy cầm lấy khóa ở trên cửa điện nhìn nhìn. "Là ai đã khóa phụng hương chỗ này?"

Tổ Doanh lắc đầu, nước mắt tuôn rơi. Trong lòng cô tự trách mình thật kém cỏi: đã nói là không được khóc nhưng lại vì một chuyện nhỏ này mà rơi lệ.

Hai tay Bạch vệ úy dùng lực, "rắc" một tiếng vặn đứt xích quần trên cửa, cửa mở.

Tổ Doanh nhìn thấy mà tròn mắt há mồm. Cái xích sắt kia không lớn nhưng cô chưa bao giờ thấy ai có thể tay không vặn đứt xích sắt.

Bạch vệ úy thấy đáng vẻ cô hai mắt ngấn lệ nghẹn ngào, nhin cười không được nói: "Tôi thấy cái này bị rỉ nên dễ dàng chặt đứt. Tổ phụng hương không cần kinh ngạc, nhanh chóng trở lại Đan Xuyên cung đi."

Tổ Doanh vội vàng cúi đầu nói lời cảm tạ, lách mình đi qua anh ta.

"Tổ phụng hương." Bạch vệ úy bỗng nhiên nói. "Thất phu nhân Bạch thị là đường mẫu của cô?"

Tổ Doanh lẳng lặng gật gật đầu, nghe hần nói tiếp. "Đó là cô cô của tôi."

Trong lòng Tổ Doanh bỗng nhiên nổi gió, may mắn là cô quay lưng về phía anh ta nếu không nhất định anh ta sẽ thấy vẻ mặt cô phiếm hồng.

"Nói như vậy thì chúng ta cũng coi là thân thích. Nếu Tổ phụng hương có gì khó khăn, Bạch mã sẽ hỗ trợ." Anh ta ngập ngừng, nói : " Tôi là Bạch Tín Mặc."

Cái tên này Tổ Doanh đã biết , quả nhiên là anh ta! Trong lòng cô ngàn lời vạn chữ không hiểu bà ấy nói cháu nhậm chức ở Đồng cung nhưng vì sao lại đến Đan Xuyên cung. Nói như vậy chuyện lúc nãy nghe được và nghĩa phụ có quan hệ. Cô cũng không muốn nghĩ nhiều, nói khẽ: "Đa tạ phó vệ úy quan tâm ... Trời đã sáng , để người ta thấy tôi và phó vệ úy ở một chỗ sẽ không tiện."

Cô mới nói xong liếc mắt nhìn thấy xa xa có hai vị thái giám đi tới, vội nói : "Chính là bọn họ! Bọn họ nhốt tôi ở chỗ này."

Hai vị thái giám kia cũng thấy bọn họ, vội vàng xoay người bỏ chạy.

"Mời phụng hương về Đan Xuyên cung trước." Bạch Tín Mặc nói xong liền đuổi theo.

Tổ Doanh nhìn bóng dáng anh ta vút nhanh có chút thất thần, trong lúc đó không biết mình nên đi đâu nên cứ đứng trước điện một lúc sau mới theo lối hôm qua trở về.

Cô tóc tai bẩn thỉu không dám tới Đan Xuyên cung thỉnh an nên quay về chỗ ở của mình trước. Uyển Vi và Lệnh Nhu vừa thấy cô trở về vừa khóc vừa cười: "Phụng hương và vị thái giám vừa đi không thấy tăm hơi, thật làm cho mọi người lo lắng."

"Được nửa đường thì bị bỏ lại." Tổ Doanh hoảng hốt, cười cười nói : "Tôi không biết đường trong cung, kết quả là bị lạc đường."

Uyển Vi lắc đầu nói : "Phụng hương thật là nhân hậu! Chúng tôi đều biết chuyện. Cung nữ bên người của Văn phụng hương đã bẩm báo với nương nương, rằng hai ngày trước Văn phụng hương đã nói sẽ ra uy với cô. Chuyện tình lần này cô ta không thoát khỏi liên quan."

Lệnh Nhu cũng nói : "Tôi hôm qua xảy ra chuyện gì vậy? Phụng hương, nương nương còn chờ cô trả lời đó."

"Dáng vẻ tôi thế này sao đi được?" Tổ Doanh lắc đầu không ngừng.

Uyển Vi và Lệnh Nhu cùng kêu lên: "Dáng vẻ này có gì không ổn? Trang điểm lại thì vẫn cứ là vậy thôi. Phụng hương nên đến Đan Xuyên cung đi."

Tổ Doanh thấy lời nói các cô có chút kỳ lạ nhưng không tiện hỏi nhiều.

Trên đường Tổ Doanh tiến cung mới nghe được: Tôi hôm qua hoàng thượng và hoàng hậu nói lời không vừa mắt, sau khi hoàng thượng phát tay áo rồi đi, hoàng hậu cảm thấy không vui muốn châm một lò hương giải sầu. Lại nói Văn phụng hương không biết chạy đi đâu. Hoàng hậu để ý thấy cung nữ bên người Văn phụng hương cứ ấp úng, lại cho tìm Tổ Doanh. Tìm ba lần, nghe Uyển Vi và Lệnh Nhu nói Tổ Doanh đã tới Đan Xuyên cung hầu hạ, trong lòng hoàng hậu dấy lên nghi ngờ, cho người tìm khắp nơi nhưng không tìm thấy.

Vừa lúc cung nữ bên người Văn phụng hương nói Văn phụng hương đối với Tổ Doanh không có cảm tình. Hoàng hậu vừa bực vừa giận, cả đêm không chợp mắt, muốn thái giám và vệ úy phải tìm ra Tổ Doanh, sông phải thấy người, chết phải thấy xác.

Tổ Doanh nhanh chóng hiểu ra hoàng hậu muốn nhân cơ hội này loại bỏ Văn phụng hương, trong lòng liền có đáp án.

Hoàng hậu cả đêm không ngủ nhưng vẻ mặt vẫn như thế, bà nghe Tổ Doanh thuật lại sự tình từ đầu đến cuối, an ủi vài câu rồi hỏi Bạch Tín Mặc: "Phó vệ úy, hai vị thái giám kia là ai?"

Bạch Tín Mặc trả lời : "Bọn họ nói là người của Chiêu Văn các."

Hoàng hậu nhẹ nhàng chuyển mình: "Nhất định là nói láo. Anh dẫn bọn hần lên đây, tôi sẽ tự hỏi."

Tổ Doanh biết Chiêu Văn các là thư phòng của hoàng thượng nhưng không hiểu chuyện này có liên quan gì tới hoàng thượng.

Tín Mặc đi ra cửa gọi hai thái giám kia vào, vừa lúc có cung nữ đi lướt qua vai anh ta, vội vàng đi tới nói nhỏ bên tai hoàng hậu. Sắc mặt hoàng hậu chợt biết, thấp giọng hỏi : "Đúng không ?"

"Phía Chiêu Văn các đã nói như vậy."

Hoàng hậu suy sụp tựa vào trên giường, thở dài. "Đi gọi Bạch phó vệ úy trở về."

Tín Mặc trở về không hiểu chuyện gì, tự nhiên nhìn Tổ Doanh liếc mắt một cái. Tổ Doanh vẫn chưa quay đầu nhưng lại biết anh ta đang nhìn mình nên nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoàng hậu xoa xoa trán nói : "Phó vệ úy, chuyện này không cần tra xét nữa. Anh lui xuống đi."

Lần này Bạch Tín Mặc không hiểu, Tổ Doanh càng không hiểu gì.

Hoàng hậu không nói chuyện một hồi lâu, vô cùng mệt mỏi. Được một lúc, bà mới nói : "Tổ Doanh, tôi thấy cô rất có duyên nên mới giúp cô một chút, đúng là... Chỉ sợ sau này cô phải chịu ủy khuất."

Tổ Doanh nghi hoặc lên tiếng, lại nghe hoàng hậu nói tiếp: "Đây là trò đùa của Văn tài viện và hoàng thượng. Sự việc cơ mật trong cung, không nên nói ra."

"Văn tài viện?" Tổ Doanh cảm thấy kinh sợ.

Hoàng hậu lại nói : "Tôi hôm qua ở Chiêu Văn các, hoàng thượng sủng hạnh Văn phụng hương, lập tức phong cô ấy làm tài viện. Không biết cô ấy ở trước mặt hoàng thượng nói gì đó, hoàng thượng mới cho hai tiểu thái giám tới bắt cô." Bà cười lạnh. "Đây là chỗ tốt trong cung: chỉ cần có chút thông minh, được hoàng thượng chạm nhẹ là có thể một bước lên trời, làm xằng làm bậy." Dứt lời, bà là quay về Tổ Doanh thở dài. Cô phải chịu ủy khuất, không thể nói rõ cho người khác... Đây là chuyện gì cơ chứ!"

Tổ Doanh vội nói : "Trong lòng nương nương vì Tổ Doanh mà kêu oan, Tổ Doanh đã đội ơn vô cùng."

Hoàng hậu có vẻ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi nên nói : "Bị dày vò một đêm, cô cũng nghỉ đi, hôm nay không cần quay trở lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đông cung Thuận

Ở trên giường, Tổ Doanh trần trọc không ngủ được, nhắm mắt được một lúc thì bật dậy. Cô biết hôm nay ca ca đang trực ở Đông cung, thời điểm này chắc đang rảnh rồi được một lúc. Tổ Doanh nhìn thật cẩn thận dáng vẻ của mình ở trong gương, ngoài cái trâm cài đầu có chút đẹp đẽ và rực rỡ thì so với cung nữ không khác nhau là mấy. Tổ Doanh lấy nó xuống cất kỹ rồi nhìn lại mình thêm một lần nữa mới gật đầu vừa lòng.

Lần này đi này cô không muốn mọi người chú ý tới.

Cô từng thấy qua một bức bản đồ nội cung trong sách các tỷ tỷ vứt đi, lúc ấy không để tâm ghi nhớ mà chỉ nhớ mang máng bên cạnh Đông cung của thái tử có hai đình lớn cách nhau vài bước chân, phía trước gọi là "Lăng Hư", phía sau gọi là "Ngự Phong". Tổ Doanh đi một lúc quả nhiên nhìn thấy hai đình thật lớn, phía bên kia là Đông cung có nhiều người lui tới vô cùng náo nhiệt.

Tổ Doanh đi đến trong đình, không biết đi nơi đâu để tìm Tổ Táp trong khi những người ở Đông cung chỉ toàn là gương mặt xa lạ. Cô đang sốt ruột thì chợt nghe phía sau có người gọi: "Tổ phụng hương!"

Tổ Doanh quay đầu nhìn lại : Bạch Tín Mặc đang đi về phía cô. Cô vội vã hành lễ. Tối hôm qua, thời điểm Bạch Tín Mặc cứu cô, cô vì căng thẳng nên quên rằng cấp bậc của anh ta cao hơn cô rất nhiều.

Tín Mặc mỉm cười hỏi cô: "Tổ phụng hương đến tìm Hữu vệ suất hay sao ?"

"Vâng!" Tổ Doanh đáp lời, "Nếu ca ca biết chuyện hôm qua, huynh ấy không hiểu tường tận thì sẽ lo lắng."

Tín Mặc gật đầu : "Tổ phụng hương cứ chờ chỗ này, tôi đi tìm xem sao. Chắc lúc này Hữu vệ suất sẽ rảnh rồi."

Lúc đầu anh ta nhậm chức ở Đông cung, chắc sẽ biết chỗ bạn hữu thường lui tới. Tổ Doanh lại thi lễ chào anh ta, nghĩ thầm: Anh ta không hề hỏi chuyện tối qua cuối cùng xảy ra chuyện gì, xem ra không hề quan tâm tới cô. Tổ Doanh không biết lúc cô nhẹ nhàng thờ ra cũng mang một chút thất vọng, không quay đầu nhìn anh ta nữa.

Cô đem tâm tư đặt vào một gốc cây hoa tường vi ở bên ngoài đình, cánh tay chạm nhẹ vào cánh hoa, khe khẽ thờ dài rồi rút khăn lau chậm chậm một chấm bẩn trên đóa hoa.

Một người đi ngang qua bên ngoài đình, Tổ Doanh tưởng rằng là ca ca nhưng người kia là một người hoàn toàn xa lạ. Cô vội vàng nghiêng người, xoay mặt qua một bên.

Người kia nở một nụ cười rồi đi. Tổ Doanh cũng không để anh ta vào trong lòng chỉ là bỗng dưng bị người lạ bắt gặp làm cô có chút không quen. Lúc trước ở nhà, tuy không coi cô ra gì nhưng đàn ông đi lại trong nhà cũng không tùy tiện nhìn cô.

Tổ Táp nhanh chóng đi tới.

"Sao rồi ?" Anh ta nhìn quanh trái phải không có ai mới thân thiết mở lời, "Sáng nay vừa vào cung liền nghe Đan Xuyên cung náo loạn cả đêm, nói rằng

phụng hương mất tích. Huỳnh lo lắng muội có chuyện."

Tổ Doanh nói : "Muội không sao. Đầu tiên phải nói điều này, dù sao hoàng hậu không phải vì muội mà làm ầm ĩ. Ca ca..." Cô lo lắng nhìn quanh, nhỏ giọng nói : "Mùng năm tháng sau..."

Tổ Táp vừa nghe mấy chữ đó, sắc mặt liền đổi.

Tổ Doanh biết trong đó có chuyện, nói tiếp: "Muội không biết mùng năm tháng sau xảy ra chuyện gì nhưng ca ca nên cẩn thận một chút."

"Muội nghe ai nói ?" Tổ Táp kéo muội muội sang một bên, "Mùng năm tháng sau, hoàng thượng ra ngoài đi săn. Hoàng hậu, cô cô, thái tử, Cự đại nhân đều đi theo. Mấy ngày nay trong cung đang chuẩn bị."

"Ca ca sẽ đi cùng thái tử ư?"

"Đương nhiên!" Tổ Táp hỏi: "Sao thế?"

Tổ Doanh căn cứ môi : "Thái tử biết chuyện của ca ca..."

"Huỳnh có chuyện gì ?" Tổ Táp vội vàng ngắt lời cô, thấp giọng nghiêm túc: "Trong cung không như ở nhà, có gì càng không thể tùy tiện nói ra."

Tổ Doanh há mồm, bỗng nhiên nháy mắt. Tổ Táp biết cô thấy có người đến, xoay người lại thấy phía sau đang có một người trẻ tuổi đi tới. Tổ Doanh nhận ra người kia là người cười với mình. Đang không biết làm sao cho phải, Tổ Táp đã khom người hành lễ trước người đó, quay về Tổ Doanh nói: "Sao không chịu quỳ bái kiến thái tử ?"

Tổ Doanh vội vàng quỳ xuống lại nghe thấy người kia cười nói : "Tổ suất, đây là ai ?" Giọng nói của hắn trong sáng dễ nghe và không dễ dàng quên được. Hơn nữa, tối hôm qua Tổ Doanh đã từng nghe qua nên càng khẳng định không nhận nhầm.

"Bẩm điện hạ, đây là em gái của thần, đang phụng hương ở Đan Xuyên cung, Tổ phụng hương."

"À..." Giọng nói thái tử nghe mơ hồ, có vẻ không để ý lắm, "Phụng hương, tối hôm qua phía bên Đan Xuyên cung xảy ra chuyện gì? Sáng sớm hôm nay tôi đi bái kiến mẫu hậu, thế nhưng bà ấy lại ngã bệnh."

Tổ Doanh suy nghĩ không lập tức trả lời. Tổ Táp nhẹ giọng thúc giục: "Điện hạ hỏi sao muội còn không nhanh nói chi tiết."

Tổ Doanh ra vẻ như khó xử, không vội vàng trả lời: "Bẩm điện hạ... Nương nương đã dặn dò không được phép làm lớn chuyện, nô tỳ không dám nói lung tung."

Thái tử từ từ nói : "À..., có thể nói cho Hữu vệ suất nhưng lại không thể nói cho tôi biết."

Tổ Doanh không biết trả lời ra sao, Tổ Táp đã giải vây: "Thần muội mới vào cung, xin điện hạ đừng làm khó xử."

Thái tử cười ha ha, sáng khoái nói : "Cũng được. Tổ phụng hương, cô đứng lên đi. Từ nhỏ Tổ suất đã đi bên cạnh tôi, không giống như những người khác. Nếu sau này cô tới Đông cung tìm anh ta thì không cần né tránh mà cứ thế đi vào."

Tổ Doanh liên tục vâng dạ, nhân cơ hội ngắn đầu liếc mắt nhìn thái tử một cái. Vừa rồi không thấy rõ, lúc này mới thấy thái tử là một người cực kỳ thanh tú, có bảy phần giống hoàng hậu, giữa trán có vài phần khí khái nam nhi, ánh mắt rất có thần. Ánh mắt của đôi mắt kia lạnh lẽo giống như nóng lòng muốn nhìn thấu được đôi phương. Tổ Doanh và hắn bốn mắt nhìn nhau, trong lòng cũng thầm đánh giá. Tạm thời cô không thể giải thích được lý do tại sao lại khẩn trương né tránh ánh mắt anh ta, chỉ có thể lễ phép nói một câu : "Nô tỳ xin cáo lui..."

Về mặt Tổ Táp tỏ ra bình thường rồi rời đi cùng với thái tử. Tổ Doanh nhìn thấy bọn họ rời đi, ôm ngực thầm nghĩ: Hiền Diệp quả nhiên nói không sai - làm hạ nhân rất khó xử, bản thân phải làm mới hiểu được. Cô sớm chuẩn bị tốt mọi tình huống xảy nhưng luôn luôn đến lúc xảy ra mới biết bản thân mình chưa đủ lanh lợi.

Cô nhớ lại màn đối đáp hồi nãy không cảm thấy được có gì không ổn, lúc này mới ung dung quay về chỗ ở.

Hoàng hậu đã từng nói hôm nay không cần Tổ Doanh dâng hương nhưng buổi trưa lại phái người tới gọi cô.

Tổ Doanh không đoán được hoàng hậu đang nghĩ gì, tiến cung càng cẩn thận hơn mọi khi.

Sau khi hoàng hậu nghỉ ngơi, sắc mặt của bà đã tốt hơn nhiều, đằng sau nụ cười tươi sáng chói lọi kia đang cất giấu điều gì đó. Chờ Tổ Doanh hành lễ xong, hoàng hậu nói : "Mùng năm tháng sau, tôi sẽ theo hoàng thượng đi săn. Tôi vốn dự tính sẽ cho Văn phụng hương theo cùng nhưng cô ta lúc này đã là Tài nữ nhân rồi... Chuyện xảy ra quá đột ngột làm cho mọi người không thể chuẩn bị được. May mắn là trong cung còn có cô - Tổ phụng hương, cô có biết đi săn thú sẽ phải dùng hương gì hay không ?"

Tổ Doanh đáp lời : "Nô tỳ biết sau khi đi săn phải đốt hương 'Tường vân cao' để xông y phục."

Hoàng hậu không nói gì, cung nữ ở Bình Các là Duệ thị đã nói : "Sau khi buổi đi săn hoàn thành, hoàng thượng sẽ đốt hương "Thanh u" [thanh tịnh và đẹp đẽ] để khử đi mùi máu tanh của con mồi, đến lúc chiều đãi tiệc sẽ đốt hương "Đồng khánh" để giúp vui. Khi bệ hạ lui về trường thì sẽ đốt hương "Trường dạ" để xua tan mùi của thần tử bày tôi. Những loại hương này sẽ được chuẩn bị bảy phần. Còn phải chuẩn bị thêm mười bốn phần "Bảo triều", hai mươi mốt phần "Tiểu lộ", bốn mươi chín phần "Bạch lộ". Những loại hương trên là để hoàng thượng ban thưởng cho chúng thần xông quần áo. Mặc khác sẽ chuẩn bị mười bốn phần hương "Yêu nhiên" hoặc là "Du nhiên" để nương nung ban thưởng cho phi tần đi theo cuộc săn tắm rửa.

Tổ Doanh ghi nhớ từng việc ở trong lòng. Cung nữ Duệ Bình các lại nói : "Nương nung, người muốn chuẩn bị loại hương gì ?"

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, khua tay nói : "Trước kia tôi chỉ dùng một loại nhưng lần này dùng hương nhất định phải tốt nhất. Tổ Doanh, Văn Tài viện cũng đi theo chuyến này... cô cũng biết, cô ấy cũng cực kỳ am hiểu điều hương."

Tổ Doanh hiểu rõ bà ấy không muốn Văn Tài viện vượt mặt nên nói : "Nương nung hãy yên tâm. Nương nung là chủ quản hậu cung, mọi thứ sử dụng dĩ nhiên sẽ hơn hẳn các phi tần khác."

Hoàn hậu lắc đầu, nói : "Hương tốt hay xấu không liên quan đến cấp bậc, dùng hợp với người mới được tính. Mặc dù dùng hương có đẳng cấp cao nhất nhưng người khác không thích thì cũng không thể xem là hương thơm."

Tổ Doanh biết bà đang ám chỉ Văn Tài viện. Hoàng thượng từng nói Văn Tài viện phối hương rất có duyên pháp. Hoàng hậu cũng vì lời nói này mà canh cánh trong lòng. Nhưng mà dùng loại hương gì mới có thể có được niềm vui của hoàng thượng đây ? Trong lòng Tổ Doanh không có đầu mối nào, bất an theo đó mà dâng lên. Hoàng hậu nhìn thấy trong mắt, mỉm cười, thuận tay lấy bên cạnh mình một cái gì đó ném tới trước mặt Tổ Doanh. "Trong cung cũng nhiều người niệm kinh này nhưng không có người nào có được tâm nhãn như Văn Tài viện."

Tổ Doanh nhìn thấy đó là một tờ giấy nhàu nát, nhặt lên thì thấy trên đó chính là kinh Phật nói một ít về hương thơm. Tổ Doanh bừng tỉnh đại ngộ, "Nương nung yên tâm, nô tỳ sẽ không để cho người thất vọng."

"Cô lui xuống chuẩn bị đi." Hoàng hậu cười cười, nhìn Tổ Doanh lui ra ngoài cửa cung, bỗng nhiên nói : "Tổ phụng hương, cô là người thông minh nên không cần tôi phải nói nhiều đúng không ? Văn Tài viện cũng là người thông minh nhưng có lẽ cô ta chưa đủ thông minh. Cô ta không biết rằng ở trong cung này nếu lao đi quá nhanh thì sẽ rơi vào kết cục cực kỳ bi thảm. Cô là con gái của Tổ gia, từ nhỏ nên hiểu đạo lý này."

Tổ Doanh lập tức quỳ xuống. "Nô tỳ đã biết."

Tổ Doanh cảm thấy được hoàng thượng mà cô chưa bao giờ gặp mặt là một người kỳ quái. Ông ta giảng kinh niệm Phật nhưng lại thích săn thú. Ông ta cực kỳ sủng ái hoàng hậu, cứ hai ngày ba bữa lại ban cho đủ loại lễ vật nhưng xoay người thì sủng hạnh phụng hương ngay bên cạnh hoàng hậu. Tể tướng Cur Hàm Huyền càng ngày càng lạm quyền nhưng ông ta tỏ ra không có việc gì, vẫn cứ thấp hương tụng phật mỗi ngày như cũ, lập kế hoạch đi săn. Cur Hàm Huyền thì vẫn đối với ông ta tất cung tất kính [lễ độ và cung kính], từ nội tâm đến cử chỉ không có chút nào là thất lễ. Vậy rốt cùng ông ta là loại người gì ? Tổ Doanh rất tò mò, không dám tự mình đoán bậy.

Cô ngồi ở trong màn trướng [lều trại] bắt đầu điều chế hương liệu. Mặt đất dưới chân rung lên nhẹ nhẹ, nơi xa truyền tới tiếng hô quát đinh tai nhức óc. Hoàng đế muốn dẫn theo vệ sĩ của ông ta xông vào núi rừng. Nhiệm vụ của Tổ Doanh sẽ bắt đầu khi bọn họ trở về, lúc này chỉ ngồi lắng lắng ở sau màn trướng.

Đây là lần đầu tiên cô tham gia săn bắn của hoàng gia, cũng không thể rời màn trướng mà đi vào núi rừng. Lúc này Tổ Doanh có một chút tiếc nuối nhưng cô thà ngồi trong màn trướng chứ không đồng ý ở bên cạnh hoàng hậu để nhìn sắc mặt của cô cô và hai vị tỷ tỷ.

Một vài canh giờ trước, Tổ Doanh đi tới trường của cô cô để đưa một số hương liệu vừa điều chế. Vừa bước vào đã thấy cảnh bà ấy giận dữ mắng mỏ Lệ viện và Nhu viện.

"Hai thứ vô dụng!" Đan tần nói gay gắt : "Mất công các cô đã được dạy dỗ từ nhỏ! Vậy mà nháy mắt đã để một phụng hương bò lên cùng ngồi ăn với các cô. Các cô hầu hạ hoàng thượng như thế sao ? Để cho một cái họ khác bò lên long sàng sao!"

Thấy Tổ Doanh tiến vào, giọng nói Đan tần hòa hoãn đôi chút. "Nếu các cô vẫn biết đến thể diện thì hãy cân nhắc chuyện này giải quyết như thế nào cho tốt. Hiện tại cả hậu cung đều đang cười nhạo hai cô. Các cô có thể nhịn lần này thì ráng mà nhịn. Lần sau đừng gọi tôi là 'cô cô', tôi không muốn phải nén giận cùng với hai cô."

Tổ Doanh cũng là phụng hương, Đan tần không mắng Văn phụng hương là nô tỳ ở trước mặt cô, hiển nhiên là để cho cô mặt mũi. Tổ Doanh nhìn qua mọi người : Cả người Đan tần là trang phục đi săn, tư thế oai hùng hiên ngang, uy phong lẫm liệt. Lệ viện và Nhu viện cũng trang phục đi săn như vậy nhưng nhìn không ra được phong độ giống như Đan tần. Các cô ấy ở trước mặt Đan tần sợ hãi rụt rè, không dám tranh luận. Nhu viện bị Đan tần mắng một hồi thì rơi nước mắt.

Tổ Doanh vội vàng khuyên nhủ các cô, nói vài lời hay, Đan tần mới hừ lạnh một tiếng, nói với Lệ viện, Nhu viện. "Hôm nay săn bắn nếu động dao động kiếm, khó tránh khỏi có người bị thương. Các cô còn muốn tự nhận mình là người của Tổ thị thì hãy làm một chút chuyện gì đó để nhóm người tiện nhân kia biết hai người các cô không dễ trêu chọc."

Lệ viện và Nhu viện khúm núm rời khỏi màn trướng, Tổ Doanh mới nói : "Cô cô sao phải tức giận ? Chuyện của Tài viện, tất cả mọi người trong hậu cung sẽ không tha cho cô ấy, cần gì các tỷ tỷ phải ra tay..."

Đan tần cười lạnh lùng, nói : " Đúng là như thế, tất cả hậu cung đều có thể làm cho Tài viện xảy ra chuyện. Nhưng trong hậu cung này chỉ có bọn nó là cùng cấp bậc với cô ta, bọn nó không ra tay thì đương nhiên người khác sẽ coi thường bọn nó. Người khác có bản lĩnh trừ bỏ đi Tài viện thì cũng có bản lĩnh loại bỏ bọn nó. Cho dù bọn nó có đầu óc để chinh Văn Tài viện hay không thì ít nhất làm bộ làm dáng cũng khiến người ta kiêng kỵ vài phần." Bà nói xong, thân nhiên liếc nhìn Tổ Doanh một cái. "Cô biết cháu không trông cậy vào hai vị tỷ tỷ này và cũng không coi trọng bọn nó. Nhưng hiện tại ở chốn hậu cung này chỉ có bọn nó là người một nhà với chúng ta. Cô cô không thích bọn nó nhưng cũng không thể để người khác dẫm đạp bọn nó được."

Trên lưng Tổ Doanh đã chảy mồ hôi lạnh, mặt thì vẫn mỉm cười, nói : "Tổ Doanh là người không có chủ ý. Cô cô nói nên làm như thế nào thì sẽ làm như vậy."

Đan tần đứng dậy vuốt thẳng váy điệp, hỏi : "Bộ quần áo này của cô cô có đẹp mắt hay không?"

Tổ Doanh thật lòng khen ngợi, nói : "Cô cô mặc cái gì cũng đẹp mà."

"Đẹp cũng vô dụng..." Bỗng nhiên Đan tần không đầu không đuôi thờ dài ai oán, "Trong lòng người đó không có cô cô... Ôi! Cô cô nói với cháu chuyện này để làm gì chứ! Cháu nhanh chóng trở về đi để lúc hoàng hậu cho người gọi không thấy lại làm làm ầm cả lên."

Hồi kèn đầu tiên vang lên ba lần, Tổ Doanh biết đại đội nhân mã của hoàng thượng và hoàng hậu xuất phát. Cô không hề cảm thấy thú vị gì. Trong lúc đang kiểm kê hương liệu, Tổ Tập vội vàng đi vào màn trường làm Tổ Doanh giật mình.

"Ca ca! Sao huynh ở chỗ này ?" Cô nhìn thấy vẻ mặt Tổ Tập đầy lo lắng, không biết là xảy ra chuyện gì. "Phía Đông cung có chuyện hay sao ?"

"Không phải." Tổ Tập trả lời qua loa. "Có hương liệu làm cho người ta ngủ mê hay không ?"

Trong lòng Tổ Doanh cả kinh, bất giác hỏi lại : "Ngủ ư ? Bao lâu ?"

"Muội nghĩ đi đâu vậy!" Tổ Tập nhú mày. "Nếu có thì đưa nhanh cho huynh."

"Hôm nay sẵn bản, người khởi hành hận không thể có thêm tám lỗ tai, mười đôi mắt! Ai sẽ dùng đến hương liệu gây mê này!" Tổ Doanh kiên quyết nói, "Lại nói ra ngoài hương liệu mang theo chỉ có hạn! Sao có thể đưa cho huynh? Ca ca, huynh... Huynh không nên là ra chuyện gì nguy hiểm."

"Huynh không có thời gian để nhiều lời với muội." Vẻ mặt Tổ Tập nôn nóng, xoa xoa tay nói : "Doanh nhi, chuyện không hay rồi! Thái tử muốn nhân lúc sẵn bản hôm nay làm ra chuyện bất lợi với Cự đại nhân."

"Cái gì?" Tổ Doanh hô nhỏ! "Thái tử có phải điên rồi không? Ngài ấy đối phó nghĩa phụ không khác nào lấy trứng chọi đá!"

Tổ Tập hạ giọng nói : "Huynh không muốn để Thái tử tổn thất... Muội hiểu chưa ?"

"Biết rõ!" Tổ Doanh gạt đầu, mở ra mấy bọc giấy lấy một chút hương liệu đưa cho ca ca: "Trong tay muội chỉ có cái này - sau khi đốt đặt ở chóp mũi đối phương sẽ làm người đó ngất đi."

Tổ Tập nhận lấy gọi hương liệu, do dự nói : "Nếu... Muội phải biết điều này: Mọi người bên cạnh thái tử đều bị Cự đại nhân lung lạc, không có một người nào đáng tin cậy. Nếu huynh không thể ngăn cả thái tử, muội phải nghĩ biện pháp báo cho hoàng hậu. Hoàng hậu và Cự đại nhân có giao tình... ôi ôi ! Huynh không nói nữa, muội hãy nhớ kỹ!"

"Đã nhớ!" Tổ Doanh gạt đầu, giữ chặt cánh tay áo của ca ca chực như muốn khóc. "Ca ca... huynh sẽ không gặp chuyện gì chứ ?"

Tổ Tập định nói cái gì đó chợt nghe hồi kèn lần thứ hai vang lên. Đó là tín hiệu thái tử sắp đi sẵn. Hắn cầm lấy tay Tổ Doanh không nói điều gì.

Sau khi hồi kèn thứ hai vang lên tiếng đầu tiên, một lúc sau mới vang lên tiếng thứ hai. Tổ Doanh đứng ngồi không yên lắng nghe tiếng thứ ba... Nếu tiếng thứ ba vang lên thì chính là thái tử sẽ đi sẵn theo kế hoạch và Tổ Tập thất bại rồi.

Sau khi tiếng kèn thứ hai vang lên, mãi một lúc sau vẫn không có tiếng thứ ba... Tổ Doanh đứng ngơ ngẩn ở trong màn trường, trong lòng trống rỗng. Khoảng thời gian này sẽ là bao lâu ? Thậm chí Tổ Doanh nhiều lần xuất hiện ảo giác, cảm thấy tiếng kèn thứ ba đã vang lên từ sớm hoặc đang vang lên ở bên tai cô.

Nói như vậy bên ngoài trường của thái tử, nhóm người hầu cũng đang lo lắng bất an chẳng ? Cô tính toán thời gian... nếu Tổ Tập thành công thì lúc này thái tử đã ngủ thiếp đi.

Bỗng nhiên, tiếng kèn vang lên "hu hu...u...u...", một tiếng hoan hô sấm dậy từ xa, đất đai run rẩy. Đại đội nhân mã của thái tử sĩ khí trào dâng, gào thét xông thẳng lên trước.

Tổ Doanh đứng thẳng bất động đờ đẫn, cả người đông cứng.

"Ca ca!" Cổ họng của cô khó khăn bật lên một tiếng, cả người chao đảo, ngã sấp xuống.

Nếu đúng như lời của Tổ Tập, đại đội nhân mã của thái tử chỉ có một mục tiêu: Tể tướng Cự Hàm Huyền. Nhưng con mồi bọn họ không giống như con hổ hay con thỏ, không biết đến nguy hiểm mà chỉ biết chạy trốn chết.

Tổ Doanh chỉ nhớ ca ca muốn cô đi tìm hoàng hậu bèn nhanh chóng chạy về phía màn trướng của hoàng hậu.

Tuy hoàng hậu không có ở trong trướng nhưng tùy tùng trực ở lại trong đại trướng sẽ biết bà đi hướng nào. Tổ Doanh không dám lộ ra về mặt bối rối, nói vài câu với các cung nữ quen biết, không mất nhiều công sức hỏi được nơi hoàng hậu dừng chân. Cô vội vàng rời đi tìm ngựa. Chuồng ngựa phía bên kia thì đứng ngẩn ngơ, hẳn ta tuyệt đối sẽ không cho cô mượn dễ dàng. Chỗ vệ úy Đan Xuyên cung còn có rất nhiều ngựa, Tổ Doanh vô cùng hy vọng hôm nay Tín Mặc cũng đến đây nhưng không cách nào để tìm được anh ta.

Cô ở bên ngoài trướng vệ úy sốt ruột chợt có nghe có người quát hỏi : "Cô làm cái gì vậy ? Tại sao cứ quanh quẩn ở ngoài trướng?"

Tổ Doanh nhìn thấy đôi phuơng trang phục vệ úy vội vàng hành lễ nói : "Đại nhân, nô tỳ là hầu của Đan Xuyên cung cần tìm gặp phó vệ úy."

"Người hầu ? Cô là người hầu gì ?" Vệ úy đánh giá Tổ Doanh trên dưới, nói : "Tìm phó vệ úy là gì ?"

"Nô tỳ..." Tổ Doanh đang định đáp lại, liếc mắt nhìn thấy Bạch Tín Mặc đang cười ngửa từ xa xa đi tới, vội nói : "Nô tỳ là thân thích của phó vệ úy, có chuyện cần nói."

Vệ úy thấy cô ấp a ấp úng liền gọi Tín Mặc đến trước mặt hỏi : "Vị người hầu này là ai ? Cô ta nói biết anh."

Tín Mặc im lặng liếc mắt nhìn Tổ Doanh, thấy cô gấp đến độ sắc mặt đỏ bừng vội vàng khom người đáp: "Đây là thân thích của hạ quan." Nói xong quay về phía vệ úy nói vài câu rồi kéo Tổ Doanh sang một bên hỏi : "Tổ phụng hương chạy đến đây là gì ?"

"Bạch đại nhân, tôi muốn mượn một con ngựa." Tổ Doanh nói.

Tín Mặc có chút kinh ngạc: "Cô muốn ngựa làm gì ?"

Tổ Doanh nhăn mày có chút khó xử : "Bạch đại nhân, nô tỳ..."

"Chỉ có hai chúng ta ở đây, cô không cần gọi 'đại nhân' hay 'nô tỳ', cứ nói tôi biết đang xảy ra chuyện gì." Tín Mặc nghiêm mặt nói. "Có phải trong cung xảy ra chuyện gì rồi hay không ?"

Tổ Doanh cắn môi không biết nên làm thế nào cho phải, nôn nóng đến mức nước mắt sắp rơi xuống, cô cố nén nói : "Đại nhân thấy có tình cảm đối với Bạch di nương, xin đừng hỏi. Nếu đại nhân không cho mượn thì nhanh nói cho Tổ Doanh, khỏi mất công Tổ Doanh mất thời gian ở đây."

Tín Mặc im lặng nhìn cô, thờ dài bất đắc dĩ nói : "Cô luôn nhìn người như vậy... Tôi không hỏi nữa." Hắn nhìn bên phải bên trái không có ai vội cời áo choàng ra choàng lên người Tổ Doanh, nói : " Ở trong khu sân bắn mà như vậy là không được, đừng để người ta thấy được trang phục của cô. Ngựa của tôi tính tình ôn hòa, so với ngựa của ca ca cô nghe lời hơn rất nhiều, cô hãy dùng nó đi."

Tổ Doanh biết anh ta nói đến quán rượu nhỏ lúc hai người mới gặp, vội vàng tiếp nhận dây cương. Tín Mặc quả nhiên cái gì cũng không hỏi, đỡ Tổ Doanh lên ngựa nhìn cô vụt đi nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Biến cố trong cuộc săn bắn

Phần lớn quý tộc Bắc quốc đều yêu thích săn bắn. Trước đây Tổ Doanh cũng từng học qua cưỡi ngựa bắn cung nhưng cô đã lâu không cưỡi, kỹ thuật tất nhiên vụng về, may mà con ngựa của Tín Mặc dễ bảo, thận trọng dẫn dắt Tổ Doanh thẳng tiến vào sâu trong thảo nguyên.

Vị trí khu vực săn bắn của hoàng gia tốt vô cùng. Phía Tây có thảo nguyên tươi tốt, chủng loài động vật nhỏ nhiều, phía Đông là rừng rậm, cảm thú chim muông muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Phía Nam là một mặt hồ lớn với nhiều loại cá. Phía Bắc là núi non, nơi mãnh thú to lớn thường lui tới cũng là nơi hoàng đế thích nhất.

Hoàng hậu thích đi săn ở thảo nguyên. Mùa này, cỏ dại cao ngang người cứ vậy mà lớn lên, cho dù bao nhiêu người tiến vào thảo nguyên thì cũng bị sự rậm rạp của chúng che khuất bản thân đến mức không thấy bóng dáng.

Ở trên ngựa Tổ Doanh nhìn xung quanh, căn bản không thể tìm ra tung tích của hoàng hậu. Trong lòng cô sốt ruột, nhẹ giọng thúc giục con ngựa kia mang cô đi dạo xung quanh. Sau một lúc lâu chậm rãi tìm kiếm vẫn không thấy hoàng hậu, ngay cả người hầu hộ tống hoàng hậu cũng không thấy. Tổ Doanh có chút sợ hãi : Ngộ nhờ hoàng hậu đã trở về bản doanh thì sao ? Ngộ nhờ hoàng hậu cần dùng cô và đang ở trong doanh tìm cô thì phải làm sao đây ?

Gió thổi làm cho cô ruột gan rối bời, những cây cỏ cao lung lay trong gió tạo nên tiếng rào rào làm cho cô vừa kinh vừa sợ. Con ngựa cảm nhận được sự do dự của cô, ngừng bước. Tổ Doanh định đánh ngựa đột nhiên giật mình - Gió mang đến âm thanh như là tiếng người mơ hồ. Cô lắng lắng tập trung lắng nghe, sau một khắc có một câu nói truyền đến. Trong lòng Tổ Doanh mừng rỡ, nhảy xuống ngựa, một mình tìm kiếm sâu trong bụi cỏ.

Cô đi chuyển thật cẩn thận vì sợ kinh động đến người nói chuyện. Không biết đối phương là ai nên dừng để bọn họ biết cô thì tốt hơn. Tiếng gió lay động trên thảo nguyên che dấu đi tiếng bước chân của cô. Tổ Doanh vừa bước đi thật chậm vừa nghe ngóng nhưng không thể nghe được bọn họ nói tiếp cái gì. Cô vừa mới dừng bước lại đã nghe rõ ràng giọng nói của một người ở cách đó không xa truyền đến: "Người ở bên cạnh nương nương đều đáng tin hay sao?"

Tổ Doanh hoảng sợ. Cô không ngờ mình đã đến quá gần bọn họ vội vàng ngồi xuống từ từ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Người bên cạnh tôi biết nên nghe cái gì và không nên nghe cái gì." Hoàng hậu trả lời thần nhiên.

Người cùng đối đáp với bà cười cười, hỏi: "Không biết Tổ Doanh ở bên cạnh nương nương có nghe lời hay không?" Tổ Doanh nghe ra giọng nói này là của nghĩa phụ Cừ Hàm Huyền, trong lòng kinh ngạc không hiểu vì sao ông ấy ở đây, lại còn nhắc tới mình.

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, nói: "Ông còn chưa bắt đầu sai bảo cô ấy, đương nhiên cô ấy sẽ nghe lời tôi."

"Lời nói của nương nương đầy hàm ý."

"Trong lòng ông hiểu rõ mà."

Bọn họ nhận thấy lời nói hai bên hơi khác thường nên trầm mặc một hồi.

Mãi một lúc sau, Cừ Hàm Huyền thở dài thật sâu, nói: "Tĩnh nhi, bà còn nhớ dáng vẻ của tôi như thế nào hay không?"

"Ồi! Dáng vẻ của đại nhân... tôi làm sao dám quên?"

"Vậy bà còn nhớ thời điểm bà nhìn thẳng vào tôi là lúc nào hay không?" Cừ Hàm Huyền nói chậm chậm, "Thời điểm không có người ngoài, bà cũng cần phải đưa lưng về phía tôi hay sao?"

Hoàng hậu không lên tiếng, hỏi lại sâu xa: "Nếu không như thế thì ông muốn thế nào?"

Cừ Hàm Huyền không trả lời chỉ lẳng lặng nhìn bà, bỗng nhiên lời nói xoay chuyển: "Bà có biết hôm nay thái tử tính làm cái gì không?"

Nhất thời Tổ Doanh ghen hờn, giọng nói của hoàng hậu thì không nhanh không chậm: "Nếu nó có bản lĩnh thì muốn làm gì thì làm, tôi mặc kệ."

"Nhưng nó quá tự phụ. Nó cho rằng hai trăm tử sĩ có thể chế phục được tôi, tiền trăm hậu tấu."

"Ừ..." Hoàng hậu trầm giọng nói. "Điều đó thì đúng là nó quá ngây thơ rồi."

"Chỉ là thái tử âm thầm lặng lẽ nuôi dưỡng hai trăm tử sĩ trong bóng tối, thực sự khiến tôi nhìn với cặp mắt khác xưa." Cừ Hàm Huyền cười cười. "Thỉnh hoàng hậu giúp tôi một chuyện - giám sát chặt chẽ con của bà."

Hoàng hậu không trả lời. Tổ Doanh nghe thấy có người dùng roi ngựa quật nhẹ nhàng cổ đại, lực đạo rất nhẹ, chắc là hoàng hậu vừa suy nghĩ vừa vung roi. Tiếng roi quất vào cổ đại nhanh chóng dừng lại.

"Được." Hoàng hậu trả lời, "Nhưng ông cũng cần giúp tôi một việc."

"Nương nương có gì phân phó, tất nhiên Cừ mẫu sẽ hết lòng."

"Ông cũng biết chuyện của Văn Tài viện làm tôi vô cùng phiền muộn trong lòng."

Cừ Hàm Huyền cười nói: "Chỉ là một nô tỳ không biết lượng sức mình, tự nhiên trong cung sẽ có người xử lý cô ấy, nương nương bận tâm làm gì?"

"Nhưng cô ta là người bên cạnh tôi." Giọng nói của hoàng hậu có chút mập mờ, cười yếu ớt. "Ngay cả người bên ngoài tôi cũng quản không được thì làm sao quản được một hậu cung rộng lớn? Đại nhân có thể đem lời này nói cho đứa con gái nuôi của ông, người bên cạnh tôi đừng hy vọng dẫm lên tôi để bò lên."

Cừ Hàm Huyền không đáp lời, hỏi ngược lại: "Nương nương muốn đối phó với Văn Tài viện như thế nào?"

"Nếu như cô ta chỉ là một phụng hương... tôi sẽ có biện pháp đối phó với phụng hương. Nhưng hiện tại cô ta lại là Tài viện, trong vài ngày ngắn ngủi đã bước lên trời, đương nhiên tôi không dám thất lễ." Hoàng hậu đi tới vài bước, dường như đi đến bên cạnh Cừ Hàm Huyền nói nhỏ với ông ta gì đó rồi nói: "Như thế, cả người đại nhân đây vết máu cũng không cần lo lắng giải thích."

Tổ Doanh nghe thấy tiếng quần áo va chạm, có lẽ ở nơi cô không thấy được đã xảy ra chuyện vượt qua cấp bậc lễ nghi. Quả nhiên hoàng hậu quát khê: "Buông ra!"

"Tĩnh nhi, chỉ cần bà cảm thấy thỏa đáng, đương nhiên tôi sẽ không cản trở." Cừ Hàm Huyền ôn nhu nói: "Có tôi ở đây, cả hậu cung sẽ là của bà..."

"Không có ông, cả hậu cung cũng nằm trong lòng bàn tay tôi." Hoàng hậu cảm giận thoát ra, nói: "Nếu ông không tin thì thử xem xem - Để xem Đan tần

mà ông dày công bồi dưỡng có thể cướp đi hậu vị của tôi hay không ?"

Tổ Doanh nghe thấy cả người run sợ - Cô sớm đã biết mình là một quân cờ của nghĩa phụ, sớm hay muộn cũng bị ông ấy sử dụng. Không nghĩ rằng Đan tần từng bước thăng chức cũng là công cụ do người khác an bài.

Nhất thời cô mất hết ý chí chỉ muốn nhanh chóng rời đi. May mà hoàng hậu và Cừ Hàm Huyền cũng không tiếp tục ở lại, mỗi người lên ngựa, mỗi người một ngã. Tổ Doanh cúi thâm người, nán lại đến khi xung quanh không còn động tĩnh mới vội vàng đi tìm ngựa của mình.

Không nghĩ rằng ngựa kia tham ăn cỏ đã đi ta. Tổ Doanh thờ hồn hển đi đến con ngựa trước mặt không khỏi há hốc mồm. Bên cạnh con ngựa có một người, chính là thái tử.

"Điện hạ! Điện hạ!" Tổ Doanh thấy cả người Duệ Tuấn toàn vết máu, tay chân lún cuồn, vội vàng gọi : "Điện hạ mau tỉnh lại!"

Duệ Tuấn nghe tiếng cô gọi, mở to mắt nhìn, chần chừ nói : "Đây là ngựa của Tín Mặc... Tín Mặc đâu ?"

"Bạch đại nhân không có ở đây." Tổ Doanh nâng Duệ Tuấn dậy rồi nói : "Điện hạ bị thương ư ?"

Duệ Tuấn lắc đầu, cẩn thận đánh giá Tổ Doanh rồi đột nhiên đẩy cô ra, hừ lạnh : "Cô là muội muội của Tổ Táp!"

"Đúng vậy. Thỉnh điện hạ để nô tỳ Tổ Doanh đỡ người lên ngựa."

"Hừ!" Duệ Tuấn cười lạnh, "Tổ suất khá lắm!... là hấn phái cô tới ?"

Tổ Doanh gạt đầu: "Nô tỳ không biết vì sao điện hạ lại ngất lúc này. Chỉ là nô tỳ có thể thay Hữu vệ suất đảm bảo với người, Hữu vệ suất sẽ không có lòng rời khỏi thái tử."

"Cô là phụng hương. Hấn dùng hương để đánh mê tôi, là cô đưa?" Tổ Doanh lạnh lùng nhìn Tổ Doanh, "Nếu cô và hấn là đồng đảng thì đảm bảo này có ý nghĩa gì ?"

Tổ Doanh trấn tĩnh nhìn ánh mắt hấn, nói từng câu từng chữ : "Nô tỳ không biết Hữu vệ suất dùng mê hương làm cái gì. Chỉ là... nếu lúc ấy điện hạ bị mê hương làm ngất đi thì lúc này không có gì để lo lắng hoảng sợ."

Trong mắt Duệ Tuấn có một tia sáng lóe lên nhưng nhanh chóng biến mất. "Đỡ tôi lên ngựa."

Tổ Doanh giúp anh ta lên ngựa, cánh tay bỗng nhiên bị hấn giữ chặt.

"Cùng lên đây đi!" Duệ Tuấn thờ ơ nói.

"Nô tỳ không dám!"

"Cô cứ đi về như vậy sao ?" Duệ Tuấn không khỏi thanh minh, lập tức nhắc Tổ Doanh lên ngựa, để cô ngồi trước mặt hấn.

"Yên tâm" Duệ Tuấn nói bên tai cô. "Chúng ta cứ đi về phía tây nam doanh trại, sẽ không ai thấy."

Tổ Doanh không biết vì sao doanh trại tây nam không có người nhưng không dám hỏi, đành phải theo Duệ Tuấn.

Ngựa của Tín Mặc đúng là con ngựa khỏe, chở hai người về mà bốn chân vẫn như gió. Tổ Doanh nhanh chóng nhìn thấy doanh trại hoàng gia, góc tây nam không có ai.

Duệ Tuấn đặt cô xuống, nói : "Thời điểm này không còn sớm, cô trở về nhanh đi, không nên để bỏ lỡ thời điểm dâng hương. Con ngựa... tôi sẽ đưa đến nơi của Tín Mặc."

Tổ Doanh thi lễ rồi nói : "Điện hạ, Hữu vệ suất có nỗi khó xử của huynh ấy - huynh ấy chỉ muốn ở trong cung làm việc cho tốt, không muốn đắc tội Cừ đại nhân. Nhưng huynh ấy chưa từng nghĩ tới sẽ phản bộ điện hạ. Điện hạ cũng từng nói, Hữu vệ suất và người lớn lên cùng nhau. Xin người thông cảm cho nỗi khổ tâm của Hữu vệ suất mà tha huynh ấy một lần."

Ánh mắt Duệ Tuấn nhìn phía xa, nói nhỏ : "Tôi không hiểu cô đang nói cái gì. Hôm nay thời điểm tôi đi thân thể khó chịu, ngủ hơn nửa ngày. Rồi doanh trại không lâu liền trở lại, sẵn cũng không được gì."

Tổ Doanh không dám nói nhiều, cung kính tiễn Duệ Tuấn đi xa, nghĩ thầm : Lời nói dối của hấn khó thuyết phục! Nhiều người cùng hấn đi sẵn như vậy, chẳng lẽ hấn muốn che miệng từng người ?

Về sau cô mới hiểu: những người đó đã chết ở khu vực săn bắn rồi...

Tổ Doanh sợ hoàng hậu muốn cô dâng hương sẽ cho tìm mà không thấy mình. Nhưng sau khi trở về màn trướng lại nghe tiểu cung nữ nói hôm nay không cần cô dâng hương.

"Vì sao ?" Tổ Doanh cực kỳ kinh ngạc, lo lắng người nào đó thừa dịp cô sơ hở đoạt đi thì thật là chuyện xấu.

Tiểu cung nữ lại nói : "Nô tỳ không biết. Lời này là từ thượng cung, theo từng người truyền từ trên xuống dưới. Nô tỳ chỉ là truyền lại."

Tổ Doanh giật mình, lại hỏi : "Tin này truyền tới bao lâu rồi ?"

Tiểu cung nữ nhìn cô, cẩn thận đáp lời : "Từ lúc bữa cơm, ca múa đều miễn."

"Ủa ? Hôm nay hoàng thượng không săn được con mồi vừa ý hay sao ?"

"Nô tỳ không biết" Tiểu cung nữ đáp một câu đơn giản rồi vội vàng cáo từ.

Tổ Doanh biết rằng có chuyện không ổn - trong ngự trướng [màn trướng của vua] đang xảy ra chuyện lớn. Cô không thể nói rõ đây là chuyện gì nhưng dựa vào trực giác có thể đoán được: nghĩa phụ của cô và hoàng hậu nương nương cũng không phải thuộc dạng tính cách nhân nhượng, chắc chắn bọn họ gây sóng gió.

Cô nghĩ nghĩ rồi đi thẳng đến ngự trướng.

Xung quanh ngự trướng vô cùng yên tĩnh, tròng ngập mùi máu. Số thị vệ cũng đột nhiên tăng nhiều, bầu không khí vô cùng kỳ lạ. Thị vệ ngăn Tổ Doanh lại không cho cô tiến gần hơn, Tổ Doanh vội hỏi : "Nô tỳ là người hầu phụng hương của Đan Xuyên cung, vừa rồi được biết hôm nay không cần dâng hương, không biết là việc truyền lời có sai lầm gì không..."

"Không sai." Thị vệ nghiêm mặt trả lời. "Ngự thiện đều miễn hưởng chỉ là dâng hương!"

Tổ Doanh thấy tình thế nghiêm trọng, trong lòng mơ hồ nặng trĩu. Có thể thấy nạn nhân hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn, có lưu lại được toàn thân hay không còn chưa biết.

Thật sự là kỳ lạ! Tổ Doanh nghĩ thầm rằng. Cô và Văn Tài viện không thể nói là có giao tình tốt. Thời điểm Văn Tài viện vẫn là phụng hương, đối với gia thế của Tổ Doanh cứ canh cánh trong lòng. Ngày cô được thánh thượng sủng hạnh đã nhờ hai tiểu thái giám trên cột Tổ Doanh. Đại khái cô muốn thể hiện rằng hoàng đế rất sủng nịnh và dung túng cô nhưng việc này lại đắc tội với cả hậu cung từ trên xuống dưới đều là Tổ thị - một gia tộc có năng lực khác thường. Vốn Tổ thị đối với họ khác vô cùng bài xích vậy mà một cái họ khác lại được phong làm Tài viện đã khiến cho các cô tức giận và bất bình. Đã vậy cái họ khác lại dám khi dễ con gái của Tổ thị thì đúng là tạo phản! Các cô cũng không phải vì Tổ Doanh mà trút giận mà chỉ là cùng một thời điểm nhìn không vừa mắt một người. Cuối cùng kẻ thù chung của các cô sẽ xảy ra rất nhiều sự cố.

Tổ Doanh biết rằng Văn Tài viện không có nhiều ngày bình yên trừ khi thánh ân mệnh mông cuông cuông vì nàng mà ngày ngày gia phong, hàng đêm chuyên sủng, khiến cho cả hậu cung ghen tỵ và kiêng kỵ, nói các khác, sớm hay muộn thì cô cũng bị nhóm người Tổ thị liên thủ đuổi vào Bắc cung, cũng chính là lãnh cung.

Thật ra vào thời điểm Văn Tài viện bị hại, trong lòng Tổ Doanh có chút tiếc nuối cho cô. Vốn Văn Thái Hoàn chỉ là một cung nữ sở hữu khuôn mặt xinh đẹp mong chờ trở nên nổi bật mà thôi.

Lời hoàng hậu nói vẫn còn vang vọng bên tai Tổ Doanh : "Nếu chỉ là phụng hương, tôi đều có biện pháp để đối phó phụng hương. Nhưng cô ta lúc này đã trở thành Tài viện rồi... Tôi cũng không dám thất lễ."

Tổ Doanh nhớ tới giọng điệu của bà liền không lạnh mà run. Cô hiểu trong cung này thêm một việc không bằng bớt một việc cho nên cho dù trong lòng lo lắng vì việc này nhưng vẫn quay về trong màn trướng chờ tin tức.

Đợi đến lúc bóng mặt trời nghiêng về Tây, trong doanh lại náo nhiệt trở lại. Một loại náo nhiệt khác với thời điểm hưng phấn lúc khởi hành mà lại mang theo khản trương, ồn ào và náo động.

Bạch công công của Đan Xuyên cung đến trong lều của Tổ Doanh truyền lời : "Phụng hương hãy thu dọn mọi thứ, chuẩn bị đi thôi."

Trong đầu Tổ Doanh chỉ duy nhất một ý niệm : cô nghe lên hoàng hậu và Tể tướng bị phát hiện nên lúc này muốn xử lý cô. Tay chân cô lạnh lẽo như gập sét đánh âm ỉ, giọng run run hỏi : "Vì... vì sao..." Cô biết rõ trong cung có hồi lý do cũng vô dụng nhưng cũng muốn biết rõ ràng.

Không nghĩ rằng Bạch công công lại trả lời thẳng thắn: "Ngự giá hồi cung!"

"Hồi cung ?" Tổ Doanh thở nhẹ một hơi, bỗng nhiên nhớ tới: nghĩa phụ còn chưa chính thức sử dụng cô nên không dễ dàng để cho cô rời khỏi cung đình. Căn bản cô không cần khiếp sợ như vậy.

"Bạch công công, hôm nay có chuyện gì vậy ? Chuyện tình như vậy không hợp lẽ thường cho lắm!"

"Phụng hương không biết gì sao ?" Bạch công công cố tình kinh ngạc nhìn Tổ Doanh, thành thật nói với cô : "Thích khách miền Nam ám sát hoàng thượng!"

"Hả?! Bây giờ hoàng thượng sao rồi ?"

"Không có việc gì." Bạch công công cười nói : "Thích khách đánh đến vừa lúc có Cự đại nhân, một tay tiêu diệt, cô không chứng kiến thấy Cự đại nhân cả người đầy máu. Thật sự là dọa người. Nghe nói thích khách cả trăm người, may mắn là thanh y vệ theo hầu Cự đại nhân đều đứng cảm và mạnh mẽ."

Tâm Tổ Doanh nhảy dựng thành thích, nói : "Nói như thế, tâm tình của hoàng thượng nhất định không tốt nên ngay cả ngự thiện cũng không cần."

"Đúng vậy đó!" Bạch công công nói qua loa, "Còn nữa, nghe nói Tài viện nương nương là gián điệp của miền Nam - Thật sự là khó tin!"

Toàn thân Tổ Doanh run lên, hô to: "Cái gì ? Tài viện ? Văn Tài viện ?"

"Suyt!" Bạch công công vội vàng ngăn cô lại, "Tôi thấy phụng hương là người giữ mồm giữ miệng mới dám nói ra! Phụng hương ngạc nhiên như vậy không phải là hại tôi sao ?"

"Sao Tài viện lại là gián điệp miền Nam được ?"

"Loại chuyện này sao chúng ta biết được ?" Bạch công công thở dài, "Là Cự đại nhân tra khảo thích khách mới biết được. Hoàng thượng giận dữ muốn điều tra rõ chuyện này. Hoàng hậu nương nương ra lệnh khám xét hành trang của Tài viện mới tìm ra rất nhiều tờ hồng. Trên đường hoàng thượng đi săn cũng có nhiều vị trí buộc tờ hồng, nếu không phải là ám hiệu của Tài viện để lại cho thích khách thì cái gì ?"

"Ồi..." Tổ Doanh ngạc nhiên và nghi ngờ, lại hỏi : "Bây giờ Tài viện ra sao ?"

"Không biết." Bạch công công thần nhiên nói : "Phụng hương nhanh thu dọn mọi thứ đi, thánh giá lo ngại sẽ còn có thích khách nên đêm nay sẽ suốt đêm hồi cung."

Quả nhiên chuyện có liên qua đến thái tử. Tổ Doanh không tiện hỏi nhiều, Bạch công công rời đi liền thu dọn hành lý.

Chốc lát sau, Tổ Tập đến. Tổ Doanh vừa thấy ca ca lập tức chuyển buồn thành vui: "Ca ca, phía thái tử..."

"Không có chuyện gì." Trên mặt Tổ Tập có một khối bầm tím như thể đã bị đánh từ lâu.

Tổ Doanh tìm một hộp hương cao, xoa trên mặt ca ca rồi hỏi : "Thái tử có nói gì không ?"

"Thần sắc thái tử không tốt lúc này vẫn ngủ. Lúc này cũng theo hộ giá hồi cung." Tổ Tập đáp lời. "Doanh nhi, hôm nay thật sự là tình thế bất buộc, ca ca bắt buộc đi mới muốn muội mạo hiểm. Về sau bất luận là ai muốn muội làm chuyện như vậy thì tuyệt đối không thể đáp ứng. Muội cứ điều chế dâng hương cho tốt..."

"Ca ca có chuyện gì muốn nói với muội đúng không ?" Tổ Doanh thấy lời nói của ca ca ấp úng mở nên đoán huynh ấy có chuyện gạt mình.

Tổ Tập lắc đầu cười, "Không có". Rồi lại nghiêm mặt nói : "Thu đoạn của nghĩa phụ muội... Muội cũng chứng kiến rồi. Về sau cẩn thận với ông ấy."

Ngự giá trở lại cung vào lúc nửa đêm, các tần phi đều trở về cung của mình. Sau khi thái tử khải an hoàng thượng cũng quay trở về nghỉ ngơi.

Khi Tổ Doanh đi ngang qua Ngọc Anh cung cố ý nhìn thoáng qua - trong cung là một màn đen tối, im lặng và vắng vẻ. Chủ nhân Ngọc Anh cung, Văn Tài viện một đi không trở về. Dựa theo quy củ trong cung, cung nữ và thái giám của cô ở bên cạnh thánh giá khi đó đã bị cung chính ty mang đi tra hỏi.

Gió từ Ngọc Anh cung thổi tới làm cho Tổ Doanh cảm thấy không thoải mái, cô nhanh chóng cước bộ đi qua bỗng nhiên cảm thấy trên mái nhà có động tĩnh.

"Người nào ?" Tổ Doanh sợ tới mức quát to một tiếng.

Đó là một bóng dáng màu trắng vô cùng xinh đẹp. Cô lẳng lặng ngồi ở nóc nhà Ngọc Anh cung, nói với Tổ Doanh: "Cô thấy đó, một phụng hương muốn tiến lên vinh hoa thiếp là không dễ... cô ta đã chết."

Tổ Doanh nhận ra đó là cô gái thường xuyên muốn cùng cô giao dịch, cả người không khỏi run lên: "Rốt cuộc cô là ai ?"

Cô gái kia không trả lời, còn nói : "Cô nhìn xem, người khác muốn giết chết một phụng hương cũng thật là dễ dàng bao nhiêu... Thật là, Tổ Doanh, tôi cho cô một năm thiên hạ , cho cô không cần e sợ bọn họ, cho cô khả năng thao túng vận mệnh của bọn họ."

"Tôi không sợ..."

"Nói dối." Cô gái kia ung dung và thần nhiên. "Nếu không sợ, vì sao trong mọi thời điểm cô đều cân nhắc cử chỉ, lời nói và việc làm của bản thân mình ? Vì sao khi nghe thấy Tài viện gặp chuyện không may thì sắc mặt lại tái nhợt ? Vì cái gì lại suy đoán hai người kia nói chuyện có thấy cô hay không ?"

"Tôi không làm sai chuyện gì, bọn họ vì sao lại nhắm vào tôi ? Tôi không mưu toan bám vào hoàng thượng, cứ thành thật làm chuyện của mình, bọn họ sẽ không làm tôi khó xử. Tôi không can thiệp vào vận mệnh người khác." Tổ Doanh che lỗ tai rồi nhanh chóng rời đi.

Giọng nói của cô gái kia lại truyền tới trong đầu cô: "A... Hóa ra là bây giờ cô không cần... Rất nhanh, rất nhanh thôi, cô sẽ cần."

Chương 11: Thái tử phi

Từ ngày sản bản trở về, thân thể của Tô Doanh có chút suy yếu. Tinh thần cũng không tốt, đêm đến luôn cảm thấy có người gõ cửa sổ phòng cô làm cô ngủ không yên. Nhiều lúc cô nửa mê nửa tỉnh nghe thấy tiếng nói nho nhỏ phía bên ngoài cửa sổ : "... Đã ngủ chưa ? Hoàng hậu... hoàng hậu...đâu rồi ?" Cô cảm thấy đó chính là hồn ma của Văn phụng hương đến tìm hoàng hậu , vội vàng nói : "Không phải tôi! Tôi không biết! Đừng tới nơi này của tôi! Cô...cô cần gì mà lại tới nơi này của tôi ?"

Bóng đen kia không biết có nghe được câu hỏi của cô hay không, nói yếu ớt : "Hương...thơm quá..."

Trong phòng Tô Doanh đang cháy hương thơm giúp người ngủ say. Cô vội vàng bật dậy, quơ lấy ly trà trên bàn hắt nước trên ly hương. Từ đêm đó trở đi, trong phòng cô tuyệt đối không đốt hương nữa.

Uyển Vi và Lệnh Nhu không biết cô bị tâm bệnh, nghĩ là nửa đêm trở về nên bị phong hàn, vài lần khuyên cô : "Gần đây nương nương hậu đãi phụng hương vô cùng. Hay là phụng hương bẩm báo với nương nương một tiếng xin nghỉ ngơi ít ngày. Thân thể không thoải mái mà mỗi ngày vẫn phải điều hương thì không thỏa đáng lắm."

Tô Doanh vừa xoa bóp trán vừa nói : "Một chút bệnh nhỏ mà thôi không đến mức mắc bệnh. Gần đây nương nương đối tốt với tôi thì tôi càng không thể phụ lòng tốt của nương nương."

Mấy ngày nay quả thật hoàng hậu đối xử với Tô Doanh không tệ. Ngày hôm sau đi sản trở về, bà liền nói với Tô Doanh : "Hương thơm xông trang phục ngày hôm qua thật là tốt! Hoàng thượng rất là thích, còn hỏi tôi gần đây thường tụng kinh có đúng hay không." Bởi vậy mà thưởng cho Tô Doanh một vài thứ nhỏ nhỏ.

Thật ra, loại hương nhang kia chẳng qua là từ vài loại hương hay sử dụng để thờ cúng Phật phối thành.

Hoàng đế thích tụng Phật, người trong cung vất óc tìm kế niệm kinh nhưng không biết được nội dung cốt yếu. Hoàng đế không việc gì phải hỏi bọn họ có tụng kinh hay không, có lĩnh ngộ được chỗ nào trong kinh Phật hay không. Hoàng đế chẳng quan tâm, bọn họ niệm cũng uống công, đánh bỏ cuộc. Chỉ có Văn phụng hương hiểu ý, dùng những hương này xông quần áo, hoàng đế khẽ nghĩ liền biết là hương thơm nơi thờ Phật nên cho rằng Văn phụng hương cũng là người thành tâm lễ Phật.

Bề ngoài Tô Doanh thân nhiên nhưng trong lòng lại nói thầm : không biết tại sao trên người nhạc công Lý Nhu cũng có loại hương khí này ?

Trong mấy ngày nay, Tô Doanh có một lần đi đến Đông cung tìm ca ca, trùng hợp gặp Đông cung thái tử Duệ Tuấn.

Về mặt Duệ Tuấn đối với cô ôn hòa, đối với Tô Tập cũng ôn hòa không ít, so với lần gặp mặt hư tình giả ý * trước đó trước đó thì khác hoàn toàn. Thậm chí anh ta còn có hứng thú đặt ra câu hỏi về hương liệu với Tô Doanh.

- Hư tình giả ý : giả dối, không có ý tốt

Tô Doanh đối đáp rõ ràng. Anh ta hỏi cái gì đáp cái đó, chỉ nói đến việc tuyển chọn hương, kỹ xảo điều hương mà không hề đề cập đến chuyện khác.

Cuối cùng Duệ Tuấn nói : "Điều hương là một việc rất thú vị. Hôm nào mời Tô phụng hương ghé qua thể hiện một phen."

Tất nhiên Tô Doanh không dám cự tuyệt, trong lòng thầm đoán thái tử có mục đích khác.

Dư âm sản bản nhanh chóng biến mất, trong cung không còn ai nhắc tới Văn Tài viện...

Tô Doanh từng hỏi : "Những người hầu ở Ngọc Anh cung có được thả ra hay không ?"

Uyển Vi và Lệnh Nhu cười nói : "Phụng hương quản chuyện này làm gì ?"

"Cũng không phải muốn quản, chỉ cảm thấy các cô ấy có chút oan uổng, theo phái người hờ dờ."

Uyển Vi vội vàng nói : "Phụng hương 'oan uổng' là hai chữ không thể tùy tiện nói ra. Ai biết được trong số đó có người dẫn lối cho Văn Tài viện hay không, nên cẩn thận vẫn là tốt hơn."

Lệnh Nhu cũng nói : "Huống chi thái độ của Văn Tài viện đối với phụng hương hà khắc, một chút tình người cũng không có. Lúc này phụng hương lại lo lắng cho người hầu của cô ấy thì đúng là tổn hại bản thân. Nếu cảm thấy nhàn rồi chi bằng nghỉ ngơi điều dưỡng tinh thần."

Tổ Doanh nhìn cái này, xem cái kia, cũng không nói thêm gì nữa.

Cô gần đây nghi thần nghi quỷ, cảm thấy mọi người xung quanh mình đều dụng tâm kín đáo.

Vào một ngày thời tiết quang đăng, thái tử cho người gọi Tổ Doanh đi qua để biểu diễn điều hương.

Hôm nay Tổ Doanh tinh thần không tốt, vốn định nghỉ ngơi nhưng không còn cách nào khác là xốc lại tinh thần, sắp xếp lư hương, ngân bản, ngọc bản, nghiêng bát, đưa ngà voi và các hương liệu tốt nhất. Uyển Vi và Lệnh Nhu giúp cô rửa mặt, chải đầu chỉnh tề, nhìn thấy cô có thần sắc bị bệnh nên khi trang điểm cố ý làm cho cô điểm lệ hơn vài phần so với ngày thường nhằm che dấu vẻ tiều tụy của cô.

Ngày thường Tổ Doanh chỉ đi tới đi lui ở Đan Xuyên cung, cho dù ngẫu nhiên tới Đông cung tìm kiếm ca ca thì cũng không đi vào. Lần này bước vào Đông cung ngay lập tức có một loại cảm giác khác. Một mùi hương mát mẻ phả vào mặt làm vẻ mặt Tổ Doanh khẽ rung lên. Toàn bộ Đông cung bài trí theo lối phong cách cổ xưa thanh lịch, không có dấu vết xa hoa. Đặt mình vào trong Đông cung giản dị và thanh khiết, nhất thời tinh thần Tổ Doanh thanh tỉnh, cảm xúc cũng theo đó mà dâng lên.

Sau khi bái kiến thái tử, Duệ Tuân 'Ồ' một tiếng hỏi: "Gần đây thân thể phụng hương không tốt sao?"

Tổ Doanh nói: "Tạ điện hạ hỏi thăm. Có lẽ sau khi đi săn về nô tỳ bị cảm lạnh, không đáng lo."

"Đứng lên đi."

Sau khi Tổ Doanh tạ ơn thì đứng qua một bên. Vốn Duệ Tuân lịch sự tuần tú, khí chất văn nhã. Ngày hôm nay, anh ta mặc trường bào màu xanh, đường viền thêu hoa văn, cả người trắng trong thuần khiết, linh hoạt hơn ngày thường. Chỉ mới liếc mắt nhìn anh ta một cái, Tổ Doanh lại cảm thấy áp lực trong lồng ngực trong phút chốc tan thành mây khói. "Ồi..." Tự nhiên trong lòng cô than một tiếng rồi vội vàng gục đầu xuống.

Duệ Tuân tựa như không để ý đến vẻ mặt của cô, nhìn vào bao đồ trong ngực cô hỏi: "Đây là dụng cụ điều hương?"

"Đúng vậy" Ở trước mặt anh ta Tổ Doanh mở ra bao đồ, lấy ra từng dạng, nói: "Thật ra cũng không gì là khó, bí quyết là dùng các loại hương liệu đúng chừng mực thì chắc chắn thành công."

Duệ Tuân cười nói: "Hôm nay thời tiết tốt, chúng ta ra bên ngoài lần qua lần lại mấy thứ này." Lời anh ta còn chưa dứt, lập tức có một vị thái giám giúp Tổ Doanh kết lại gói đồ rồi nói: "Phụng hương, mời đi lối này."

Tổ Doanh biết đây là thái giám tâm phúc của thái tử vội vàng cung kính đi theo.

Duệ Tuân vừa đi về hướng Trùng Lan đình ở phía Nam điện của Đông cung vừa hỏi: "Năm nay Tổ phụng hương bao nhiêu tuổi?"

"Nô tỳ cũng đã gần mười lăm rồi."

"Hóa ra là tuổi không thích hợp. Khó trách người trong nhà của cô không hy vọng cô được tiến cung phụng dưỡng quân vương." Duệ Tuân cười cười.

Tổ Doanh vội vàng đáp: "Nô tỳ ở trong cung làm phụng hương cũng là một dạng hầu hạ hoàng gia."

Duệ Tuân quay đầu cười cười, cũng không nói gì.

Bọn họ nhanh chóng đi đến trong Trùng Lan đình. Sau khi Duệ Tuân ngồi xuống, Tổ Doanh kính cẩn đứng một bên, vị thái giám đem lư hương và hương liệu đặt ở trên bàn đá ở trong đình.

"Không biết điện hạ muốn xem phương pháp điều chế loại hương gì?" Tổ Doanh hỏi, ánh mắt khó hiểu nhìn Duệ Tuân rồi nói tiếp: "Hương có hai loại, một là thuần, hai là phối hợp nhiều loại. Thuần hương như đàn hương, hương trầm, ti bách, son thưng từ chỉ cần nghiền nát là được. Hoàng hậu nương nương yêu thích chính là hương phối hợp nhiều loại. Nô tỳ thường dùng hương bạc hà, quế hoặc phối với nhau. Đây là một loại hương nương nương vô cùng yêu thích."

"Hương phải như thế nào mới được gọi là phối hợp nhiều loại?" Duệ Tuân nghe thấy vô cùng thú vị. "Là phân tầng để đặt? hay là nghiền nát rồi trộn lại với nhau?"

"Hai cách mà điện hạ nói đến là hai phương pháp phối hương thường dùng." Tổ Doanh cười nói: "Hóa ra điện hạ hiểu được phối hương?"

Duệ Tuân lắc đầu cười nói: "Tôi sao có thể biết được? Chỉ là thường xuyên nhìn thấy bên trong lư hương là hai cách xông này..."

Nói đến chỗ này, anh ta có phần lúng túng cũng không nhắc tới tại sao anh lại nhìn bên trong lư hương, lại nói: "Phụng hương sở trường nhất là phối hương loại gì? Nếu không ngại thì phối tôi xem."

"Không biết điện hạ có đặc biệt kiêng kỵ mùi gì không?"

Duệ Tuân lắc đầu: "Phụng hương là người cẩn thận, đừng chọn những mùi gì cay độc là được."

Tổ Doanh đáp ứng một tiếng, dùng khăn lụa lau tay sạch sẽ rồi lấy hương liệu ra đặt lên trên ngọc bản dùng lực nhẹ đập vỡ.

"Đây là cái gì?" Duệ Tuân nhặt một miếng hương liệu lên hỏi.

"Đây là cây giáng hương, là một loại ở miền nam mà ở chúng ta không có." Tổ Doanh nói. "Cây giáng hương có thể giúp khí huyết lưu thông, cũng là loại thuốc có thể uống."

Duệ Tuân lại nhặt lên một miếng hương liệu khác, hỏi: "Cái này là gì?"

"Đây là long não." Tổ Doanh nói. "Là thuốc để chữa chứng đau đầu. Hôm nay nô tỳ không cần nó."

Tổ Doanh nói xong liền tập trung vào nghiền nát hương liệu, bỗng nhiên Duệ Tuân lại đưa qua một mảnh hương liệu hỏi: "Cái này là cái gì?"

Tổ Doanh liếc nhìn một cái, chân mày nhíu lại: cái này không phải hương liệu cô mang đến đây. Cô tiếp nhận từ trong tay Duệ Tuân vật khô héo kia, tách ra ngửi một chút, sắc mặt liền thay đổi.

Đôi mắt trong suốt kia của Duệ Tuân nhìn chăm chú vào cô không rời, nhìn phản ứng của cô là biết ngay nó không phải thứ gì tốt, chậm rãi nói: "Tóm lại nó là gì?"

Tổ Doanh nghe thấy giọng nói của hắc ẩn chứa điều chẳng lành vội vàng quay xuống, trong chớp lát miệng lắp bắp nói: "Nô tỳ không biết... cái này... này... không phải là hương liệu của nô tỳ chuẩn bị."

"Nếu đúng là không biết, cô vì sao lại có biểu tình như vậy?" Duệ Tuân chia tay nâng cằm Tổ Doanh lên, nhẹ nhàng nói: "Nói đi, tóm lại cái này là gì? Tôi sẽ không nói cho người khác biết là cô nói."

Tổ Doanh mắt khép hờ, ánh mắt nhìn qua một bên mới phát hiện ra vị thái giám kia đã đi từ lúc nào.

"Nó chính là quả đông san hô." Tổ Doanh không hiểu nội tình, không dám giấu diếm nói: "Nó không thể dùng để điều chế hương."

"Có độc đúng không?" Duệ Tuân thu tay, ánh mắt thay đổi nhìn vào một thân cây hay một gốc hoa.

"Cái này... Tuy là có một chút độc tính nhưng nếu không dùng thì sẽ không gây tổn thương.. Huống chi, độc tính của quả đông san hô không giống với điệp tử."

"Là như vậy..." Duệ Tuân thán nhiên mở miệng, giọng nói như có như không. "Tôi cũng không nói thứ này được phát hiện trong lư hương."

"Điện hạ."

"Cô nói cho tôi biết, quả đông san hô và điệp tử là loại gì? Trùng độc có bệnh trạng gì?"

"Điện, điện hạ..."

Duệ Tuân thu hồi ánh mắt xa xăm, ôn nhu nhìn vào ánh mắt của Tổ Doanh: "Tổ phụng hương, cô là muội muội của Tổ Táp, ở trên thảo nguyên đã giúp tôi. Tôi tin tưởng cô nên mới có thể hỏi điều này."

Tổ Doanh biết lúc này tuy về mặt anh ta thành khẩn hỏi cô nhưng tương lai tất nhiên sẽ lên thăm dò chứng thực. Nếu cô nói sai thì anh ta nhất định cho rằng cô có ý đồ xấu. Nghĩ đến đây, cô thành thật trả lời trôi chảy: "Trùng độc của quả đông san hô đầu sẽ choáng váng, buồn nôn và hay cảm thấy buồn ngủ. Nếu nghiêm trọng thì trong bụng sẽ đau đớn kịch liệt. Nô tỳ chưa bao giờ nghe đến chuyện tử vong, chắc là chỉ cần không tiếp tục dùng thì tính mạng sẽ không có gì lo lắng."

Duệ Tuân im lặng không nói, một lúc sau cắn chặt răng nói: "Cô đứng lên đi."

Vốn là Tổ Doanh đã suy yếu lại thêm giật mình cả kinh, khi đứng lên liền ngã sấp xuống nên vội vàng tựa vào bàn đá. Duệ Tuân thấy cô đứng không vững, bản năng đưa tay đỡ, cầm lấy tay của Tổ Doanh. Tổ Doanh vội vàng phui tay thối lui hai ba bước.

"Được rồi, phụng hương tiếp tục điều hương đi." Duệ Tuân thấy vẻ mặt cô xấu hổ nên nghiêng người đưa lưng về phía cô.

Tổ Doanh làm sao có được tâm tư phối hương, mặt cứ lúc đỏ lúc trắng không biết nên nói cái gì.

Hai người trầm mặt được một lúc, Tổ Doanh mới mở miệng nói: "Điện hạ..." Lại nghe Duệ Tuân cũng đồng thời mở miệng nói: "Phụng hương..."

Hai người đồng thời càng im lặng nhìn đối phương, phút chốc ánh mắt đều điều đi nơi khác. Tổ Doanh hít một hơi thật sâu, nói: "Điện hạ có gì phân phó?"

"Không có gì." Hai mắt Duệ Tuân khép hờ, mở ra hương liệu trên bàn, nói tiếp, "Phụng hương đã từng nói, hữu vệ suất có điều khó xử không thể không nghe lời tể tướng. Vậy... có lời đồn nói phụng hương bá tể tướng là nghĩa phụ, việc này là vì sao?"

Tổ Doanh bắt đầu làm hương liệu, thấp giọng trả lời : "Nô tỳ không biết..."

"Không biết ?"

"Nô tỳ chỉ là một cô gái yếu đuối không có hi vọng, có nhiều chuyện bản thân không thể làm chủ." Tổ Doanh thở dài, lại nói: "Nếu điện hạ không thích hương ở Đông cung, chỉ cần nói với nô tỳ loại hương muốn dùng là được."

Duyệt Tuân lắc đầu. "Vốn tôi không thích mấy loại hương thơm này... không nói chuyện này nữa. Lúc này cô đang phối là loại gì đó ?"

"Nô tỳ đang phối là một loại hỗn hương gọi là 'Cửu hoa hương', có thể xông trong năm canh giờ, tỏa ra chín loại hương thơm." Tổ Doanh nhắc tới hương liệu liền thở ra nhẹ nhàng.

Duyệt Tuân hỏi : "Có dùng chút hương liệu này không ?"

"Loại này là hương thảo." Tổ Doanh nói.

Duyệt Tuân cầm ở trong tay nhìn nhìn, than nhẹ. "Bá tây đô chi lệ thảo hề, ứng thanh xuân nhi ngưng huy"

"Lưu thủy diệp vu tiêm kha hề, kết vi căn vu đan trì. Tín phồn hoa chi tốc thực hề." Tổ Doanh nhỏ giọng nói tiếp. "Phát kiến điều vu nghiêm sương"

Duyệt Tuân mỉm cười nhìn cô, nói : "Tổ suất đã từng nói qua muội muội của hần thích thơ của Tào Tử Kiến.[2]"

Tổ Doanh không có nói cho anh ta biết : trong tác phẩm ‘Mê diệt hương’[3] của Trần Tư Vương Tào Thực, cô nhớ nhất là một câu 'Phụ ngọc thể dĩ hành chi hề, thuận vi phong nhi thư quang' - giống như cô, không cam lòng chỉ là nở hoa kết quả chống lại sương giá nhưng kết quả chỉ là dựa vào người khác, vì người khác mà dẹt hoa trên gấm.

Cô cố gắng kìm chế cảm xúc, cầm lấy một loại hương liệu khác: "Đây là long não."

"Long não?" Duyệt Tuân cũng cầm lấy một chút đặt lên chóp mũi khẽ ngửi. "Không phải nói hôm nay không cần nó sao ?"

Lập tức Tổ Doanh phát hiện chính mình xuất thần, ấp a ấp úng nói : "Nô tỳ, nô tỳ...."

Duyệt Tuân thấy cô lúng túng, nở nụ cười khoáng đạt: "Phụng hương, cô thật là thành thật! Có đúng long não tốt nhất là do Ô Trương quốc sản xuất sao ?"

"Việc này... nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ biết là thời kì Trinh Quán, Ô Trương quốc đã dâng hiến hương long não cho Đại Đường, chắc là cũng không sai."

Duyệt Tuân gật đầu khen ngợi cô: "Luôn luôn nghe Tổ suất khen ngợi cô học rộng biết nhiều. Tôi đã nghĩ, con gái mà học rộng biết nhiều suy cho cùng chỉ là xem qua vài cuốn sách. Không nghĩ rằng cô đọc rất nhiều."

Tổ Doanh mỉm cười, đang định nói loại hương thứ ba thì bỗng nhiên Duyệt Tuân nghiêm mặt đứng dậy. Tổ Doanh theo ánh mắt của anh ta quay người ra phía sau nhìn, vội vàng quỳ xuống.

Tuy rằng chưa bao giờ may mắn chiêm ngưỡng dung nhan của hoàng thượng nhưng Tổ Doanh có thể nhìn thấy người đang đi tới Trùng Lan Đình với đám người hầu vây quanh chính là hoàng đế.

"Phụ hoàng sao lại đi đến nơi này ?" Sau khi Duyệt Tuân hành lễ, mỉm cười hỏi.

"Chỉ là tiện đường đi qua vừa lúc gặp Ly nhi đi về phía này nên cùng nó đi qua đây nhìn con." Giọng nói hoàng đế nhẹ nhàng trong sáng, Tổ Doanh có một cảm giác dịu dàng ngoài ý muốn. Cô rất muốn nhìn xem người được xem là quân lâm thiên hạ có dáng vẻ như thế nào nhưng cô không thể ngăn đầu trước mặt hoàng thượng. Lúc mới nãy thoáng nhìn qua cô chỉ thấy hoàng thượng mặc một bộ thường phục màu trắng, cổ tay áo thêu hoa văn. Một cô gái đi theo bên cạnh ông ta, váy đỏ như son trên đó thêu hoa mạn lúc bình minh.

Cô gái kia hành lễ với Duyệt Tuân, nhẹ nhàng nói với anh ta : "Thiếp thấy thời tiết hôm nay rất tốt nên làm một chút điểm tâm, là cơm nắm mà điện hạ rất thích."

Duyệt Tuân nói lời cảm ơn rồi tiếp nhận đĩa điểm tâm đặt lên bàn.

"Nhị Lang, con đang làm cái gì vậy ?" Hoàng đế gọi nhũ danh của thái tử, chỉ vào hương liệu ở trên bàn đá hỏi , "Hương liệu này dùng để làm gì ?"

Duyệt Tuân nói : "Nhất thời nhi thần tò mò nên mời Tổ phụng hương ở Đan Xuyên cung đến để biểu diễn điều hương."

"A..." Hoàng đế nhìn Tổ Doanh hỏi : "Cô là người hầu Tổ thị phụng hương ở Đan Xuyên cung ?"

Tổ Doanh vội vàng đáp : "Vâng ạ."

Không biết hoàng thượng đang nghĩ điều gì mà chẳng nói câu nào. Ông ta không nói thì người xung quanh tốt nhất không nên nói cái gì, nhất thời trong

đình một mảnh yên tĩnh. Không ngờ cô gái áo đỏ kia khơi chuyện: "Gần đây thiếp đối với hương liệu cũng rất tò mò. Phụng hương!" Cô cầm lấy một mảnh hương liệu, cười hỏi. "Đây là cái gì? Dùng để làm gì?"

Tổ Doanh cúi đầu đáp: "Điện hạ, đó là trầm hương."

Cô cũng đoán được, thiếu nữ này chính là thái tử phi Tổ thị.

Cho dù người và người xuất thân giống nhau nhưng cảnh ngộ cũng sẽ khác nhau rất nhiều.

Ngày sinh của thái tử phi Tổ thị cũng bỏ lỡ tuổi tuyển chọn phi. Nhưng cô là cháu gái của hoàng hậu, mười hai tuổi được chọn làm thái tử phi, mười bốn tuổi tiến cung giáo dưỡng, trước mắt đã có danh phận thái tử phi. Sang năm cô được mười bảy tuổi sẽ cùng với thái tử chính thức kết hợp.

Tổ Doanh nhìn trộm thấy cô gái này vẻ mặt hiền hòa nhưng khác xa hoàng hậu. Nghe nói năm đó có rất nhiều mỹ nhân chờ mong được tuyển là thái tử phi, thậm chí còn có cô gái Tổ thị vẻ mặt xinh đẹp khiến hoàng hậu cũng phải thốt lên: "Thiên hạ lại có mỹ nhân như vậy sao!" Nhưng cuối cùng người trúng tuyển lại là Tổ Ly mà không phải vị mỹ nhân kia. Bởi vì hoàng hậu nói: "Từ xưa đến nay, mình quân đều vì mỹ nhân và thân bại danh liệt, thái tử phi chỉ cần tài đức vẹn toàn chứ không cần quá xinh đẹp."

Thái tử phi thấy hoàng thượng thờ ơ đành phải tùy tình hình mà nói chút chuyện xưa, truyền thuyết về hương liệu ít ai biết để trợ hứng.

Bọn họ hàn thuyên một lúc lâu, Tổ Doanh vẫn quỳ trên mặt đất đã cảm thấy xuân hàn (tiết lạnh mùa xuân) theo hai chân từ từ nhiễm lên toàn thân làm cô cắn chặt răng.

"Phụng hương, đây là cái gì?" Bỗng nhiên hoàng thượng nhặt lên một loại gì đó hỏi Tổ Doanh: "Giống như đã thấy qua chỗ nào rồi." Thấy ông ấy hỏi Tổ Doanh, lập tức mọi người an tĩnh lại.

Tổ Doanh nhìn vật trong tay hoàng thượng, ánh mắt không dám lệch quỹ đạo nửa phần, trả lời: "Bẩm hoàng thượng, đó là cam tùng. Vị hương cuối cùng trong 'ngũ hương ẩm' do vị hòa thượng nhà Tùy làm ra."

Ánh mắt hoàng thượng chớp một cái rồi đặt cam tùng xuống, tùy ý nói: "Trẫm không nhớ rõ loại này là gì... cam tùng có thể sử dụng cách khác hay không?"

Tổ Doanh suy nghĩ thật nhanh, lập tức đáp: "Chắc là bệ hạ đã từng thấy qua khi tắm Phật. Nô tỳ nhớ rõ ghi chú trong 'Dục tượng công đức kinh' hương liệu phối chế nước hương có cam tùng."

Không biết vì sao, sau khi Tổ Doanh nói xong cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình không tốt lắm.

Thái tử phi cũng phát hiện không khí xung quanh mình không tốt lắm, vội vàng nói: "Đúng rồi, đúng rồi! Tôi cũng nhớ là có một loại nước hương như vậy."

"Lại ă nói lung tung." Hoàng thượng mỉm cười trách mắng cô. "Nước hương kia là dùng cho đàn ông, con sao có thể thấy được?"

Thái tử phi vội vàng biện bạch: "Thiếp chỉ nhớ là có một loại nước hương như vậy chứ không phải là tận mắt nhìn thấy."

"Ồ! Đứa nhỏ này! Lúc nào cũng có lí." Hoàng đế đứng lên rồi nói, "Được rồi, trời đã không còn sớm, trẫm còn có chuyện khác. Nhóm người trẻ tuổi tại con tiếp tục tán gẫu đi."

Tổ Doanh quỳ không nhúc nhích, những người khác lại hành lễ tiễn hoàng đế âm ỉ một lúc mới yên tĩnh.

Thái tử phi nói: "Phụng hương nhanh nhanh đứng lên đi! Chúng ta đều là con gái của Tổ gia, ở nhà là trên châu bảo bối, vào cung sao có thể chịu tội như vậy."

Chân của Tổ Doanh đều đã mất cảm giác, miễn cưỡng đứng lên, ngàng đầu nhìn hoàng thượng đang đi các lúc càng xa. Ông ấy đưa mắt nhìn về phía xa, bóng lưng cao to có chút cô đơn. Dáng vẻ của ông ta vẫn còn trẻ tuổi, hết sức anh tuấn, vẻ mặt ôn hòa điềm đạm hiếm có, khoe mắt đuôi mày hàm chứa một khí chất thoát tục, làm người ta vừa thấy đã say mê. Giống như cảm nhận được ánh mắt của Tổ Doanh, ông ta quay đầu thoáng qua Trùng Lan Đình, ánh mắt tuy không rơi vào trên người Tổ Doanh nhưng lại làm cho cô cảm thấy được một hồi ấm áp.

Thật là kỳ diệu. Tổ Doanh cúi đầu nghĩ thầm. Mấy ngày vừa rồi, cô toàn nhìn thấy mọi người đều là một dạng thần tiên.

Một nghĩa phụ Cư đại nhân, ánh mắt của ông ta rét lạnh, đối diện với ông ấy giống như đi băng cốc gió lạnh thấu xương. Người thứ hai là hoàng hậu, ánh mắt của bà thật đẹp. Ánh mắt quá lợi hại làm cho người ta không dám đối diện với bà, ánh mắt gặp nhau liền muốn động thổ. Người thứ ba là thái tử, ánh mắt anh ta trong suốt như thủy tinh làm người ta thấy anh là người vô cùng sạch sẽ, có khi lại giống như hơi nước, nhu hòa và mơ hồ, có khi lại ngập tràn cảnh giác tựa như loài động vật đang kinh hãi. Thứ tư chính là vị hoàng đế vừa quay đầu nhìn lại kia. Nhưng trong thoáng chốc, Tổ Doanh không thể khẳng định bản thân mình có nhìn thấy đúng vẻ mặt của ông ta hay không. Ánh mắt ông ta giống như quanh quẩn với thế gian bên ngoài, trong những người Tổ Doanh từng thấy qua có một người rất giống với anh ta chính là cô gái áo trắng trong quá khứ...

Thái tử phi nhìn thấy vẻ mặt biến đổi của Tổ Doanh, cho rằng cô không khỏe, nói: "Nơi này không có việc gì, phụng hương lui xuống đi."

Tổ Doanh đáp ứng một tiếng, cho đến khi cất bước mới cảm giác dưới chân không còn sức lực. Cô không dám lộ ra mà chỉ lẳng lặng rời khỏi Trùng

Lan đình.

"Xin phụng hương dừng bước." Duệ Tuấn nhặt từ mặt đất lên một cái gì đó, hỏi: "Không nghĩ rằng phụng hương không những học rộng biết nhiều mà trước mặt hoàng thượng cũng là một người nói hay. Tôi muốn hỏi phụng hương, đây là gì?"

Tổ Doanh nhìn một lát, đáp : "Bầm điện hạ, đây là cây cửu lý hương."

Ánh mắt Duệ Tuấn sáng quắt nhìn chằm chằm Tổ Doanh. "Tổ phụng hương có từng đọc qua 'thủy dĩ vi hương tiến nhập, chung vu quyên khí hoàng nhưỡng' ? Chỉ một câu này mà làm cho người ta liên tưởng đến mặt khác của một vị phụng hương."

Hắn biết rõ Tổ Doanh thích thơ cổ biến văn, cố ý trích một hàm ý sâu xa trong 'Vân hương phú'. Nghĩ đến Văn Thái Hoàn lấy thân phận hèn mọn thân cận thánh giá mà rơi vào cảnh chết oan giữa đồng hoang, lập tức về mặt Tổ Doanh biến sắc, giải thích: "Nô tỳ..." Cô vội vàng nói hai chữ, đột nhiên cảm thấy lồng ngực có một cơn khó chịu, trước mắt tối sầm...

[1] Mê diệt hương : cây hương thảo (Rosemary)

Rosemary xuất phát từ tên gọi Latinh, từ “rosmarinus” – có nghĩa là “sương mai của biển”.Rosemary xuất hiện ở hầu khắp các châu lục. Ở Hoa Kỳ, nhiều nhà thường trồng rosemary trong sân vườn nhà vừa để làm cảnh, vừa để sử dụng như 1 loại gia vị cho các món ăn.

[2] Tào Thực (曹植) tự là Tử Kiến (子建), khi mất có tên thụy là Tư, nên còn được gọi là Trần Tư Vương. Ông là một nhà thơ nổi bật nhất trong số văn nhân thời Kiến An, Trung Quốc.

[3] Rất tiếc là tớ không tìm được dịch nghĩa bài thơ ‘Mê diệt hương’ của ông trên mạng >"<. Nên tớ đề nguyên nhé T_T bạn nào giúp tớ dịch ổn ổn với T_T. Trọn vẹn bài thơ như sau:

Bá tây đô chi lệ thảo hề,

Ứng thanh xuân chi ngưng huy.

Lưu thủy diệp vu tiêm kha hề,

Kết vi căn vu đan trì.

Phương mộ thu chi u lan hề,

Lệ côn luân chi anh chi.

Tín phồn hoa chi tốc thệ hề,

Phất kiến điều vu nghiêm sương.

Ký kinh thi nhi thu thái hề,

Trục u lan dĩ tăng phương.

Khứ chi diệp nhi tự ngưng hề,

Nhập tiêu cốc chi vụ thường.

Phụ ngọc thể dĩ hành chi hề,

Thuận vi phong nhi thư quang.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thị phi

"Tổ Doanh, câu nói kia nên nói như thế nào nhỉ?" Cô gái áo trắng ở trước mặt Tổ Doanh lúc ẩn lúc hiện, "Quan lại bắt kẻ tài đức hay ngu dốt, vào triều tất sẽ thấy đồ kị..."

"Đàn bà bắt kẻ đẹp hay xấu, vào cung sẽ thấy ghen tuông..." Tổ Doanh không tự chủ được nói tiếp đoạn dưới, dứt lời lại chấn động toàn thân. "Tránh ra!" Cô muốn la lên nhưng yết hầu khô khốc và đau đớn, không thể phát ra tiếng được.

Cô gái áo trắng lui về phía sau vài bước, ngồi vào chiếc bàn bên cạnh Tổ Doanh, mở ra bộ trà ở trên đó.

"Cô vì sao luôn quấn lấy tôi? Cầu xin cô buông tha tôi đi! Đi tìm người khác!" Tổ Doanh lại cầu xin.

Cô gái kia không nói gì, ngón tay tuyết trắng lướt qua tay cầm bằng bạc của ấm trà. Một lúc lâu sau, cô bỗng nhiên dùng một ngón tay lật chuyển một tách trà gốm đen.

Tách trà lộc cộc lộc cộc lăn vài vòng ở trên bàn, "Bốp" một tiếng rơi xuống, Tổ Doanh cả kinh, mở mắt.

Trong phòng đã đột đèn và cũng không người con gái áo trắng.

Hóa ra... là mơ.

Tổ Doanh chống thân nhìn trái phải: Uyển Vi và Lệnh Nhu chẳng biết đi đâu nhưng đúng là có một tách trà không biết vì sao rơi trên mặt đất, xác trà bên trong vấy đầy đất. Tổ Doanh định gọi các cô tới thu dọn sạch sẽ nhưng yết hầu lại phát không ra tiếng. Cô nằm xuống nghỉ ngơi một lát, trong lòng cảm thất bất lực. Ánh trăng chiếu trên vũng nước đọng, ánh ra một tia sáng lạnh lẽo làm cô thoáng khó chịu.

Cô đứng dậy rót một chén nước trong, thuận tiện nhặt các mảnh nhỏ lên. Nhặt nhặt, cô ngừng tay nhú mày nghi hoặc, mọi thứ có vẻ không giống trà vụn.

Tổ Doanh mở ra ấm trà, lấy tất cả xác trà bên trong đổ ra trên bàn, lập tức nhìn thấy một chút màu sắc khác thường như là hoa toái điệp. Cô không uống trà hương, sao trong bình có cánh hoa? Tổ Doanh ngẩn ra, lưỡng lự lấy ra một chút ngâm trong miệng.

Hương thơm của lá trà che dấu đi hương vị ban đầu, Tổ Doanh nhai nhai, không nếm ra là hương vị gì nhưng trực giác cảm thấy thứ kia không phải cái gì tốt đẹp nên vội vàng nhổ ra.

Ngay trên cửa chiếu bóng hai người, nói nhỏ: "Cô ấy có ngủ không?"

"Vào xem." Hai người nói xong vội tiến vào phòng.

Tổ Doanh ngớ ra ra một lúc, dứt khoát dùng lực lấy cái bàn, ấm trà và tách trà lộc cộc lăn ngã trên đất.

"Phụng hương!" "Phụng hương!" Uyển Vi và Lệnh Nhu đồng thời chạy vào trong phòng, nhìn cái bàn đang ngã, trên mặt đất toàn mảnh sứ vỡ, Tổ Doanh sắc mặt tái nhợt ngồi trên mặt đất.

"Phụng hương đừng nhúc nhích! Cẩn thận bị thương!" Uyển Vi gấp gấp hô một tiếng.

Lệnh Nhu oán trách nói: "Sao phụng hương lại xuống giường?"

"Tôi cảm thấy khát nước." Tổ Doanh hơi hơi mở to mắt, lông mày nói, "Không biết phải làm như thế nào, đứng cũng đứng không vững..."

"May là thời điểm ngã xuống không dựa vào cái gì mà dựa vào đúng cái bàn. Nếu làm mình bị thương thì phải là sao!" Lệnh Nhu đỡ Tổ Doanh trở lại giường, sắp xếp giúp cô nằm ngủ, lại hỏi: "Hôm nay phụng hương lại gặp ác mộng hay sao?"

Tổ Doanh nhắm mắt gật đầu.

Uyển Vi nói: "Vừa rồi Đông cung hứa vệ suất có cho người đến xem cô đó! Còn có phó vệ úy..."

"Sao lại quấy rầy bọn họ rồi?" Tổ Doanh nói yếu ớt. "Sau khi tôi ngã đã xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không nhiều chuyện lắm." Lệnh Nhu cười nói: "Tiểu thái giám ở Đông Cung đưa phụng hương trở về, nói người ngất xỉu ở bên kia. Một lúc lâu sau thái tử phi cho người đưa tới một phần điểm tâm, hoàng hậu nương nương cũng biết, cho người truyền nói một hai ngày tới cô không cần phải vào hầu. Sau đó phó vệ úy phái người đến xem xem, hữu vệ suất bận rộn nhưng cũng cho người đến xem."

"Phụng hương có đói bụng hay không? Hay là nô tỳ lấy phần điểm tâm của thái tử phi hâm nóng lên?" Uyển Vi hỏi.

Tổ Doanh gật đầu, cô bèn ra ngoài thu xếp.

Lệnh Nhu giúp Tổ Doanh pha trà nóng thêm lần nữa, nói: "Vừa rồi thái tử cũng cho người đem tới bữa ăn khuya nói là tránh để ban đêm phụng hương lại đói bụng. Sau khi tôi nói lời cảm ơn thì có một nha đầu lạ mặt ở nên thái tử phi đi tới, người thái tử cũng vội vã rời đi. Nha đầu kia cùng tôi hỏi han vài câu, toàn nói chuyện không đầu. Lâu sau cô ấy mới nói là muốn phần điểm tâm của thái tử."

Tổ Doanh mơ hồ cảm thấy không ổn. "Nếu cô ấy muốn cứ cho cô ấy là được."

Lệnh Nhu gật đầu nói: "Thái tử và thái tử phi đều không nên đắc tội. Dù sao cũng chỉ là một phần điểm tâm mà thôi, thái tử có hỏi thì phụng hương cứ

nói đã ăn, ngài ấy sẽ không truy cứu. Trái lại phía bên thái tử phi nếu lập tức không đưa cô ấy, sau này sẽ không thiếu phiền toái."

Tổ Doanh cảm thấy cô làm việc cẩn thận, liền hỏi: "Điểm tâm là gì?"

"Là một hộp cơm nắm."

"Hả...? Đã từng dùng qua chưa?"

"Không có."

Tổ Doanh ngăn người, nghĩ thầm: chẳng lẽ là hộp mà thái tử phi đưa cho thái tử? Thái tử sao lại hộp điểm tâm còn nguyên của phi tử mình thưởng cho đây? Cô không rõ chân tướng, suy xét một lúc không nói được lời nào, càng cảm thấy mỗi một hơn.

Thái tử phi tự mình đưa điểm tâm cho thái tử lại bị ban thưởng cho một phụng hương, chuyện này lại bị thái tử phi biết được nên đem điểm tâm kia mang trở về. Xem ra, cô ta với việc này không vừa lòng... Tổ Doanh mơ hồ có thể tưởng tượng được dáng vẻ thái tử phi chân mày dựng đứng, nổi giận dưng dưng. Cô càng nghĩ càng thấy khó xử, một chút muốn ăn cũng không có.

"Lệnh Nhu, nói Uyển Vi không cần hâm nóng bữa ăn khuya nữa. Các tỷ đi nghỉ ngơi đi."

"Nhưng mà... Bữa ăn khuya sẽ được hâm nóng rất nhanh."

"Tôi không muốn ăn gì cả." Tổ Doanh thờ dãi, cười khô nói: "Các tỷ ăn đi. Nếu thái tử phi hỏi tới, tôi sẽ nói là đã dùng qua, cô ấy cũng sẽ không để ý."

Sắc mặt Lệnh Nhu khẽ biến, lúng túng nói: "Phụng hương đang trách nô tỳ không nhận lễ của thái tử sao?"

"Tỳ làm rất tốt, sao tôi có thể trách tỳ được?" Tổ Doanh ngửa mặt nằm xuống. "Đi ngủ đi! Tranh thủ đêm nay còn chưa qua, có thể ngủ được giấc một an ổn."

Tổ Doanh không biết mình chọc hoàng hậu điều gì, Đan Xuyên cung vài ngày liên tiếp truyền lời nói cô không cần tiến cung hầu hạ. Đó là một tín hiệu nguy hiểm. Người trong cung mà bị lạnh nhạt, nếu không thể thay đổi thế cục thì nhất định sẽ rơi vào số phận như bức tường sụp đổ. Tổ Doanh ngầm phỏng đoán, địa vị của cô ở trong cung tràn đầy nguy cơ có lẽ là vì thái tử phi ở trước mặt hoàng hậu nói gì đó, hoặc là bản thân hoàng hậu thấy cô trước mặt hoàng thượng bày trò khôn vặt nên bày tỏ bất mãn, lấy lạnh nhạt để ám chỉ cô.

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không thông nên tranh thủ thời gian rảnh rỗi đi tìm ca ca thương lượng.

Tổ Tập đối với thái độ của hoàng hậu cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể khuyên mọi người cẩn thận lời nói và việc làm, đừng để người ta nắm được nhược điểm.

Tổ Doanh than phiền cũng vô dụng lại không thể giữ ca ca cùng mình tán gẫu nên đành phải cáo từ.

Khi đi ngang qua hoa viên của phía Đông cung, Tổ Doanh chỉ mãi miết đi bộ mà không đoán được là sẽ thấy thái tử đang luyện bắn tên. Cô vội vàng né tránh nhưng vẫn bị Duệ Tuân nhìn thấy, cho gọi cô đến trước mặt.

"Khí sắc của phụng hương vẫn chưa được tốt lắm nhì!" Duệ Tuân cẩn thận nhìn Tổ Doanh một lát, giọng điệu ôn hòa, "Sao không tĩnh dưỡng cho tốt?"

Tổ Doanh trong lòng tủi thân, trả lời thần nhiên. "Đa tạ lần trước thái tử ban thưởng điểm tâm. Nhận được sự yêu mến của điện hạ, nô tỳ được lợi không nhỏ."

Duệ Tuân cẩn thận kéo dây cung, ngắm bia nơi xa bắn ra ba mũi tên, mỗi một tên đều ở giữa hồng tâm. Anh ta đối với kết quả cực kỳ vừa lòng, cười nói với Tổ Doanh: "Tĩnh cảnh của phụng hương không tốt. Cớ sao phụng hương lại muốn trách trên đầu tôi?"

"Nô tỳ không dám."

"A... miệng nói không dám nhưng trong lòng không biết nghĩ như thế nào." Duệ Tuân lại cầm mũi tên, nói chậm rãi. "Tối hôm nay tôi muốn đến Đan Xuyên cung một chuyến. Cô hãy về chuẩn bị, không chừng tối đến nương nương sẽ triệu kiến cô."

Tổ Doanh vui mừng như có mây, quay về phía Duệ Tuân hành lễ nói lời cảm ơn: "Đa tạ điện hạ đã nhớ!" Dứt lời cô nói nhỏ: "Thật sự nô tỳ không biết mình làm sai cái gì, nếu nương nương cứ trách mắng nô tỳ ngược lại nô tỳ sẽ thấy an tâm."

Duệ Tuân lại bắn ba mũi tên, cười lạnh: "Phụng hương vào cung cũng được ít ngày, sao lại còn nói mấy lời nói càn này? Nếu cô cứ trông chờ người khác nói cho cô biết đáp án thì cuối cùng cả chính mình chết như thế nào cũng không biết."

Về mặt Tổ Doanh chấn động, vội vàng nói: "Đa tạ điện hạ nhắc nhở..."

"Tổ Doanh, lần này tôi thành tâm giúp cô. Cô hãy nói thật cho tôi..." Duệ Tuân buông cánh tay xuống, ánh mắt nhìn vào tâm bia phía xa. "Điểm tâm ăn có ngon không?"

Tổ Doanh nghĩ một lúc, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ... nô tỳ không biết."

"Sao hỏi cô cái gì cũng không biết vậy ? Về mặt này không giống như ăn ngay nói thật."

"Nô tỳ không có ăn, không biết có ngon hay không." Tổ Doanh đáp sự thật. "Điện hạ cho người đưa điểm tâm đến lại đúng lúc bị cung nữ thái tử phi nhìn thấy, cô ấy đem điểm tâm đi rồi."

Duyệt Tuấn hừ một tiếng, "Chắc là khó ăn nên cô ấy mới không muốn để cho người ngoài biết."

Tổ Doanh nghe thấy giọng nói của anh ta có hàm ý khác, không dám tùy tiện trả lời, chỉ nói : "Đó là tâm ý của thái tử phi, tự nhiên sẽ không muốn để nô tỳ phá hỏng rồi."

"Cô nghĩ là chính cô ta làm hay sao ?" Duyệt Tuấn đặt cung tên xuống, cười lạnh. "Cô ta là một đại tiểu thư, chỉ sợ làm món rau thối cũng thấy mơ hồ, làm gì có chuyện làm những cái này." Anh ta liếc mắt nhìn Tổ Doanh, nở nụ cười. "Tôi nghĩ nếu nói những lời này ở trước mặt hữu vệ suất thì sẽ bị hấn trách móc. Điện hạ nói lời này là không đúng rồi, muội muội của hạ quan cũng biết nấu ăn' ... Ca ca của cô luôn luôn đem cô treo bên miệng."

Tổ Doanh vốn tưởng rằng chuyện hôm đó sẽ khiến anh ta nảy sinh thành kiến với mình, hôm nay thấy lời nói của anh ta vẫn rất quan tâm, âm thầm thở ra nhẹ nhàng. Lại nghe thấy anh ta khen ngợi mình, trong lòng vừa cao hứng nhưng vừa cảnh giác, khuôn mặt không khỏi phiếm hồng. Cô rất sợ nói nhiều sẽ thất lễ nên vội vàng cáo lui, rồi đi đã xa nhưng đôi má cứ không ngừng nóng lên.

Tối hôm đó quả nhiên hoàng hậu triệu Tổ Doanh tiến vào Đan Xuyên cung. Tổ Doanh sớm có chuẩn bị nên tiến cung bái kiến không có chút hoang mang. Cô nhìn thấy Duyệt Tuấn ngồi ở bên cạnh hoàng hậu, mẫu tử hai người đang cao hứng nói chuyện gì đó.

Thấy Tổ Doanh tiến vào, hoàng hậu chỉ gạt đầu mím cười nói : "Mùi của thái tử thật thính, vừa vào đã nghe mùi hương trong cung không giống với lần trước. Nó thích cô điều hương, ngay tại đây cô hãy điều chế đi."

Tổ Doanh đáp ứng một tiếng, vội đầu vào một góc sáng sửa điều phối hương liệu, nghe hoàng hậu nói với thái tử. "Chuyện con nói cũng thú vị, có thể thấy cuộc sống trong cung đình ở miền Nam cũng không nhẹ nhàng. Chỉ là câu chuyện có vẻ không hợp lý rồi... Ai lại không muốn làm người tốt ? Nếu dễ dàng làm người tốt thì thiên hạ chẳng phải thái bình rồi hay sao."

"Đúng vậy..." Duyệt Tuấn định nói gì đó nhưng hoàng hậu cười cười. Nụ cười tươi của bà luôn luôn cất giấu một tâm sự khó nắm bắt.

"Phải biết rằng, trong cung này không có 'người tốt', 'người xấu' mà chỉ có 'người sống' và người chết'. " Hoàng hậu nói.

Tổ Doanh nghe xong rung mình một cái.

Thật lâu sau này cô mới biết: hoàng hậu luôn luôn mím cười như vậy khi nói ra lời nói khác thường.

Tổ Doanh không nghe được câu chuyện thái tử nói đến nên không để nó ở trong lòng nhưng riêng những lời hoàng hậu nói lại tồn tại rất lâu trong đầu cô rồi mới rời đi.

Mùa xuân vội vàng qua đi, đảo mắt đã là tháng năm.

Năm nay mùa hè không hề khô nóng, không khí cung đình lại có phần quái lạ. Mọi người giống như đứng ngồi cũng khó khăn. Ví như khi các cô nói chuyện, lời nói hơi có lỗi là các bà ấy giống như bị vô số kim châm, nổi giận lôi đình.

Lệnh Nhu và Uyển Vi biết trong đó có mấu chốt, nói với Tổ Doanh: "Tháng bảy là thời điểm tuyển chọn tú nữ vào cung, trong lòng các cung mỗi viện đều có ý xấu, chắc là đang định âm mưu lừa gạt gì đó. Người mới đến, các bà ấy đều có cảm giác già thêm bảy tuổi nên người nào người nấy đều không thoải mái. Phụng hương hãy cẩn thận hầu hạ."

Tổ Doanh hiểu rõ thời điểm quan trọng này, lại nhớ đến hai muội muội trong nhà. Tuổi của thất muội Tổ Lan tuy nhỏ nhưng sắc nước hương trời, tinh thông tài nghệ. Thêm nữa, trong đám tỷ muội ở nhà, muội ấy thứ bảy, vừa đúng chuyện vui, vào cung sẽ nắm chắc chuyện lớn. Bát muội Tổ Hòe luôn luôn ôn nhã và an tĩnh, vẻ ngoài khiêm tốn, tình cảm với Tổ Doanh cũng không tệ. Nếu muội ấy vào cung, Tổ Doanh sẽ thấy vui mừng nhưng sẽ không tránh khỏi vì muội muội này mà ngày sau phải phiền muộn.

Cô rất lâu không về nhà, không biết tình cảnh trong nhà như thế nào nên đi đến ca ca hỏi thăm.

Tổ Táp liên tục cười lạnh. "Người khác chưa từng coi muội là gì, sao muội phải sốt ruột vì chuyện của người ta ?"

"Muội chỉ hơi tò mò." Tổ Doanh nói thăm một câu, cảm thấy chán ngán. "Dù sao cũng là tỷ muội của chính mình."

Tổ Táp lạnh lùng nhìn cô, hừ một tiếng: "Lệ viện và Nhu viện cũng là tỷ muội nhà mình, có từng cho muội chút ưu đãi nào không ? Đến đây lâu như vậy, chỉ có thời điểm bọn họ cần hương thơm mới nhớ tới muội. Việc này coi như có thể. Khó chịu là bọn họ còn hỏi thăm đủ chuyện ở Đan Xuyên cung, muốn muội ở trước mặt hoàng hậu lấy lòng cho bọn họ. Huynh thấy, nếu hôm nào bọn họ một đồ một tẩm đi tới, không phải nói muội đem tính mạng đặt lên tay các cô mới lạ. Bọn họ chỉ thích sai khiến người khác, có khi nào có chút cảm kích với muội không ?"

"Ca ca nói như vậy, giống như muội muội không biết cách làm việc đúng chừng mực." Tổ Doanh mỉm cười. "Hiện tại trong cung không có chuyện, muội

với đại tỷ và nhị tỷ gần gũi hơn một chút cũng không có gì sai. Nếu như có việc, tự nhiên muội muội biết nên đi theo người nào mới là thức thời, người nào không nên mất công lấy lòng."

Tổ Táp lúc đầu cười khỏ: "Trong cung là gì có thời điểm không có chuyện ? Chỉ là muội không nhìn thấy những chuyện ấy thôi. Chuyện ập lên đầu thì có chạy quanh cũng không cứu được ."

"Ca ca!" Tổ Doanh nở nụ cười, chậm rãi nói, "Ồ trong cung muội học được một đạo lý, khi nào dựa vào người khác cũng không trễ, chỉ cần mình còn hữu dụng. Nếu bọn họ nhìn thấy trước mắt muội không có giá trị, có thể giúp đỡ hay không thì cũng không thèm để ý muội trước kia đứng về bên nào. Dựa vào bọn họ sớm thì sao nào ? Thời điểm vô dụng không phải cũng bị người ném xuống hay sao ? Được rồi được rồi, chúng ta nói sơ sơ đi. Tổ Lan và Tổ Hòe chuẩn bị được gì rồi ?"

Tổ Táp than lên một tiếng đau đớn nói : "Phụ thân muội như vậy, muội cũng nên hiểu ông ấy. Tổ Lan nắm chắc việc lớn, ông ấy liên tục tập trung toàn bộ tâm tư lên người Tổ Lan. Tổ Hòe thì thôi, phải nhờ vào vận khí. Hiện tại trong nhà từ trên xuống dưới đều nịnh bợ Tổ Lan, thật sự là khó coi!"

"Chắc hẳn trong cung đại tỷ và nhị tỷ cũng không thiếu bản lĩnh. Nói như vậy thật muội nắm chắc thắng lợi trong tay ?" Tổ Doanh nghe xong tuy không bất ngờ cũng không vui mừng. Cô suy nghĩ một chút, lúc đầu nói : "Mấy chuyện này luôn khó nói. Ca ca đừng xử tệ với bát muội. Thập nhị di nương, mẹ của muội ấy tính tình nhu nhược, thời điểm này e là chống đỡ không nổi."

Tổ Táp gật đầu nói : "Bên phía muội ấy huynh sẽ hết lòng chăm sóc. Bản thân bát muội đối với chuyện tuyển chọn tú nữ cũng sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, rất có khí phách. Muội ấy luôn luôn tiết kiệm lời nói nhưng tâm tư một chút cũng không kém. Nếu đây cũng là thủ đoạn của muội ấy ở trong nhà... thì đến một ngày thật sự vào cung, chỉ sợ muội ấy cũng là một người đáng để lo lắng."

"Cho dù người nào vào thì ở trong cung sống như thế nào là chuyện của các muội ấy, không quan hệ đến chúng ta." Tổ Doanh nói, "Ca ca ở Đông cung, muội là một phụng hương, trái phải đều không sợ phải nhìn thấy các muội ấy."

Tổ Táp dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn Tổ Doanh, từ từ nói : "Muội cho rằng ca ca tìm cách đưa muội vào cũng chỉ là để muội dùng thời gian của mình làm một nữ quan cừu phẩm cho tốt hay sao ?"

"Ca ca!" Tổ Doanh vội vàng ngăn hãm lại, quay nhìn bốn phía không thấy bóng người mới trách móc: "Lời này sao lại có thể nói ra! Tâm tư của ca ca, muội muội cũng có thể đoán được vài phần nhưng huynh nên biết trong cung này có bao nhiêu tai họa. Nếu ca ca có ý nghĩ này thì chỉ nên suy nghĩ mà thôi. Mọi việc đều tùy duyên, sao chúng ta có thể cưỡng cầu!"

Hai người đang nói chuyện bỗng nhiên có một trận gió như sấm dậy. Hai huynh muội vội vàng nhường đường. Tổ Doanh liếc mắt liền thấy một cô gái mặc trang phục cười ngựa màu lam. Chính là Vinh An công chúa. Cô ấy không coi ai ra gì, giục ngựa giờ roi chạy băng băng trong cung.

Tổ Doanh không khỏi nhú mày. Công chúa này ý được phụ hoàng và mẫu hậu sủng ái, thường hay có tình gây sự, quấy động làm cho cả cấm địa là vườn ngự uyển cũng không được yên ổn. Hai ngày trước Tổ Doanh nghe thấy cô ta ở trước mặt hoàng hậu năn nỉ muốn cưỡi ngựa xuất cung, chắc là không được cho phép nên ở trong cung chạy khắp nơi.

Tổ Doanh đang định chia tay Tổ Táp thì ngựa của Vinh An công chúa lại theo đường cũ quay trở lại. Cô như con bão đến bên cạnh Tổ Doanh, nảy ra ý tưởng, dùng roi ngựa quất trên hoa ngay trên đầu Tổ Doanh.

Tổ Doanh cực kỳ hoảng sợ, vội vàng trốn sau thân của ca ca. Ai ngờ Vinh An công chúa chưa dừng lại, cô lách mình hết sức nhưng con ngựa vẫn chạy về phía trước làm cho cô mất trọng tâm, quất to một tiếng: "A....a!" Rồi ngã xuống ngựa.

Tổ Táp không nghĩ ngợi mà phi thẳng lên, đưa hai tay tiếp công chúa. Hắn đỡ Vinh An công chúa đứng vững rồi quỳ xuống ở một bên. Tổ Doanh cũng bước lên phía trước quỳ xuống.

Vinh An công chúa không hề sợ cũng không loạn, cười hi hi nhìn Tổ Táp nói : "Anh chạy thật là nhanh! Tôi còn nghĩ lần này sẽ ngã thật thảm... không nghĩ là anh cứu!"

"Đây là bổn phận của thần!" Giọng nói Tổ Táp cung kính và trang trọng, cũng không tự ti hay kiêu ngạo. Vinh An công chúa nhìn hắn vài lần, quay đầu nói với Tổ Doanh: "Cô không nên trốn tránh để cho bản công chúa quất đóa hoa kia, bản công chúa sẽ không té ngựa. Vì một đóa hoa mà làm hại bản công chúa thiếu chút nữa bị thương, cô dám đương nổi sao ?"

Tổ Doanh bất đắc dĩ, thấp giọng nói : "Thỉnh công chúa trách phạt nô tỳ!"

Vinh An công chúa nở nụ cười : "Tôi không biết nên phạt cô như thế nào. Nhẹ thì không có ý nghĩa, nặng thì làm người khác nói xấu sau lưng tôi. Cô là người Đan Xuyên cung, nên giao cho mẫu hậu phạt thì có vẻ thỏa đáng hơn."

Tổ Doanh cảm thấy khó xử, đang định năn nỉ thì Tổ Táp đã mở miệng xin cho cô: "Muội muội của thần chỉ là một người hầu, có chết cũng không dám làm công chúa mất vui. Hoàng hậu nương nương xử sự phân minh, nếu việc này giao cho Đan Xuyên cung chỉ sợ bà ấy biết rõ ngọn nguồn, lúc trách phạt muội muội thần thì cũng không tránh khỏi trách cứ công chúa. Công chúa cần gì phải vì cô ấy mà rước lấy phiền toái ? Cầu công chúa bỏ qua một lần."

"Anh sao có thể nói như vậy được ?" Vinh An công chúa liếc mắt nhìn Tổ Táp một cái rồi lại cười tít mắt nói : "Tôi buông tha cho muội muội của anh nhưng anh cũng phải giúp tôi làm vài việc. Những việc này sau này tôi nghĩ ra thì sẽ tìm anh thanh toán. Hiện tại bản công chúa đang vội. Các người nhanh đi đi chớ chọc tôi phiền lòng."

Tổ Táp vội vàng đáp một tiếng tạ ơn rồi kéo Tổ Doanh tránh đi xa.

Tổ Táp liếc mắt một cái, thấy công chúa gọi ngựa rồi cười nó rồi đi. Cô cảm thấy Vinh An công chúa nói chuyện với ca ca rất quen thuộc, giọng điệu hết sức kỳ quái. "Sao ca ca có thể nhận ra Vinh An công chúa ?"

"Có khi công chúa đi qua Đông cung chơi đùa, huynh có gặp vài lần." Tổ Táp nói mập mờ, Tổ Doanh cũng không hỏi nữa, chỉ thấy ca ca có chuyện gì mà làm cho cô rất không yên lòng.

hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tổ Hòe

Tháng bảy, trong cung bắt đầu náo nhiệt. Ngự hoa viên, nơi bố trí cuộc tuyển chọn tú nữ, được thu dọn sạch sẽ. Các cô giáo dạy dỗ tú nữ được chọn cũng lần lượt vào cung. Các cung nữ thích náo nhiệt tiếp cận với cung nữ và thái giám tham gia tuyển tú nữ hỏi thăm tình hình năm nay, lên bình luận người nào là người làm cho mọi người kinh ngạc.

Hôm nay ngày mười bốn tháng bảy, bảy mươi tuyển nữ trăm năm hiếm có vào cung cùng một lúc, trong cung không khỏi trông ngóng. Tổ Doanh cũng cùng mọi người hòa vào đám đông xem.

Chỉ thấy bên ngoài Đan Xuyên cung trải dài thảm đỏ, trên đó đặt màn trướng bảy màu. Đương kim thánh thượng và hoàng hậu mang theo thái tử, công chúa và vài vị phi tần mỗi người ngồi ở một màn trướng màu sắc khác nhau. Nơi nhóm tuyển nữ quỳ gối cách trướng chừng mười bước chân, sau khi bị gọi tên sẽ tiến lên bái kiến.

Tổ Doanh phân biệt từng người nhưng nhóm người tuyển nữ đều được các cung nữ búi tóc, trên mặt trang điểm giống nhau nên trong phút chốc không nhận ra tỷ muội nhà mình.

Chỉ nghe thái giám điều khiển buổi lễ quay về hoàng thượng và hoàng hậu báo tên các tuyển nữ. Bảy mươi cái tên tuyển nữ đều là Tổ thị, không có dòng họ thứ hai. Tổ Doanh và các cung nữ vây xem cùng nhau chú ý lắng nghe: những cung nữ này sẽ hỏi báo cho nhóm người nữ quan và phi tần không tới xem lễ, nhìn xem tỷ muội, cháu gái của các bà ấy có được trúng cử hay không. Tổ Doanh cũng muốn biết trong đó có muội muội của mình hay không.

Chỉ một lát sau, cô nghe được tên của Tổ Hòe nhưng đến cuối cùng cũng không nghe thấy Tổ Lan được gọi vào.

Tổ Doanh cho rằng mình nghe sót nên càng cẩn thận nhìn nhóm tuyển nữ tiến lên bái kiến để hậu. Quả nhiên, Tổ Hòe rất nhanh liền nhẹ nhàng tự nhiên cúi đầu đi lên phía trước, làm một đại lễ hoàn mỹ.

Trong đám cung nữ có người nhận ra Tổ Doanh nên nói lời chúc mừng với cô, Tổ Doanh vội vàng nói lời cảm ơn rồi quay lại nhìn kỹ muội muội. Tổ Hòe thay đổi trang phục giống như biến thành một người khác. Nhóm tú nữ đều trang điểm giống nhau, khó tránh khỏi khuôn mặt không rõ, khó phân biệt. Nhưng cô trang điểm lại kiều mỹ và khéo léo, vẻ mặt càng thanh tú cùng nụ cười đáng yêu. Cô lúc ở nhà tóc tai rồi tung nhưng lúc này đầu tóc lại búi lên, lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn, một loại phong độ và ý vị khác biệt.

Tổ Doanh lại nhìn phản ứng của Đế hậu và phi tần: hoàng thượng thờ ơ, hoàng hậu từ đầu đến cuối đều cười tự nhiên, chứng phi tần thì ẩn ẩn cảm xúc, chỉ có mặt mày Đan tần là hớn hờ, gật đầu thần thiết với Tổ Hòe.

Tổ Hòe hình dáng muôn vẻ lui xuống. Tổ Doanh đợi đã lâu cũng không thấy bóng dáng Tổ Lan, lúc này cô mới tin tưởng: như vậy muội muội cực kỳ có hy vọng kia đã không được tuyển chọn rồi.

Buổi tối hôm ấy, sau khi nhóm tuyển nữ được dàn xếp tốt, Đan Xuyên cung truyền lời: Theo lệ thường, tối nay chúng phi tần hậu cung mời các tuyển nữ nói chuyện, không được bày cơm, rượu, diễn tâm, chỉ dùng trà ở mức tam đẳng.

Thói quen này trong cung đơn giản vì tuyển nữ có nhiều thân thích ở hậu cung, khó có thể gặp nhau, nếu không đề tụ họp một xú thì chỉ sợ không hợp tình người. Nhưng trong cung đối với đồ ăn thức uống có chút hạn chế, sợ nhóm người phi tần cao hứng rồi loạn quy củ, lại sợ nhóm tuyển nữ ăn bậy gì đó mà nhiễm bệnh không thể kiểm chứng cho nên đối với ăn uống của các cô cũng có quy chế.

Đan tần mới Lệ viện, Nhu viện và Tổ Hòe nhưng không gọi Tổ Doanh cùng nhau đi qua.

Tổ Doanh biết loại chuyện này không phần mình, bản thân cũng không chờ đợi và cũng không thất vọng. Nhưng cho dù các cô không ngờ lời thì bản thân Tổ Doanh là nữ quan hầu hạ cũng không thể lặng im không tiếng động. Cô chuẩn bị lễ mọn ở phòng mình, phán đoán tụ họp phía bên Đan tần đã tan mới ra ngoài đi từ từ về phía Lưu Tuyền cung.

Cô đi được nửa đường bỗng nhiên thấy xa xa có bóng người hơi quen mắt, đến gần thì thấy đúng là Bạch Tín Mặc.

"Vi sao phó vệ úy ở trong này ?" Tổ Doanh cười nói với Bạch Tín Mặc. "Chẳng lẽ đang nhìn nhóm người tuyển nữ ?"

"Phụng hương lại nói đùa!" Tín Mặc quay mặt qua mỉm cười, "Phụng hương đi tìm Đan tần nương nương sao ?"

Tổ Doanh lắc đầu : "Không, tôi đến để xem muội muội có rời Lư Tuyền cung chưa."

"Chắc là chưa." Tín Mặc thuận miệng trả lời, "Chỉ là nên nhanh chân đi."

Tổ Doanh kinh ngạc nhìn anh, cười trêu đùa: "Sao thế kia? Phó vệ úy chẳng lẽ vẫn đứng ở chỗ này? Sao anh có thể biết được rõ ràng chuyện ở Lư Tuyền cung vậy ?"

Tín Mặc xấu hổ cúi đầu cười cười, thờ dài nói : "Phụng hương không biết sao ? Khụ... phụng hương không phải người ngoài, tôi cũng không vòng vo, muội muội phụng hương dường như đã từng có ý định kết hôn với tôi."

"Cái gì ?!" Tổ Doanh trừng to mắt. Từ nhỏ Tổ Hòe đã được tính toán vào cung, từ khi nào có ý định lập gia đình ?

Tín Mặc còn nói : "Cô cô đã từng vì tôi mà cầu hôn vị tiểu thư nào đó ở quý phủ. Nhưng sau khi cô cô nói tới, chuyện này vẫn không có đoạn dưới. Trước đó vài ngày, gia phụ có hỏi lệnh tôn việc này, lệnh tôn mới nói, không nghĩ rằng cô ấy đã tiến cung rồi... Đây là tôi với cô ấy vô duyên. Đúng là... phụng hương cũng biết đấy, người luôn luôn có một chút lòng hiếu kỳ."

Tổ Doanh đưa mắt nhìn ngôi lưu ly ở trên cung điện phía xa xa, không khỏi cười lạnh.

Phụ thấy khá lắm! Chắc hẳn ông ấy thấy Tín Mặc tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tất nhiên một ngày nào đó tiền đồ vô hạn nên thêm muốn vị rể quý này, thấy hôn sự Tín Mặc và Tổ Doanh không thành liền tính toán thời điểm Tổ Hòe lạc tuyển sẽ gả muội ấy đi. Dù sao Bạch phủ cũng không biết người mà Tín Mặc cầu hôn là vị tiểu thư nào.

"Phụng hương ?" Tín Mặc nhìn về mặt Tổ Doanh âm trầm, không biết cô đang suy nghĩ điều gì.

"Phó vệ úy luôn làm việc ồ ạt, lúc này sao lại phạm sai lầm rồi ?" Tổ Doanh nhỏ giọng nói, "Tổ Hòe không biết việc của anh và muội ấy. Cho dù là biết... Muội ấy là người phụng dưỡng hoàng gia, biết những điều này thì có thể làm gì ? Lại nói, ở trong cung nhiều hơn một việc không bằng bớt đi một việc, loại việc này để cho người khác biết luôn luôn không tốt."

Cô nói chân thành, sắc mặt Tín Mặc thu lại rồi thì lễ với cô: "Phụng hương nói rất đúng, thiếu chút nữa Tín Mặc phạm sai lầm. Tôi nên rời khỏi đây để miễn người khác tự mình đoán bừa."

Tổ Doanh mỉm cười gật đầu với anh, nhìn anh đi vài bước lại quay trở về nói với Tổ Doanh: "Tín Mặc ở trong cung này ngày không ít ngày, có thể nghe được ai thật lòng thật dạ, ai hư tình giả ý. Phụng hương luôn luôn thẳng thắn thành khẩn với Tín Mặc, tự nhiên Tín Mặc sẽ không quên phụng hương."

Ánh mắt của anh sáng ngời, Tổ Doanh bị anh nhìn đến lúng túng nên vội nói: "Tôi phải đi!" Cô cất bước chạy đi được một trượng, nhìn không được quay đầu lại, thấy Tín Mặc vẫn đứng ở chỗ đó. Tổ Doanh dầm dẫm chân, trách anh không đủ quyết đoán, đi tiếp được hai bước, khi cô quay đầu lại thì Tín Mặc đã rời đi.

Tổ Doanh ở ngoài Lư Tuyền cung chờ một lát, quả nhiên Tổ Hòe xuất hiện.

Đan tần phái một tiểu cung nữ dẫn đường cho Tổ Hòe, Tổ Hòe từ chối vài câu không mang cung nữ kia. Con gái Tổ gia ngày đêm mong nhớ tiến cung, không một đường nào trong cung là không biết, sao có thể để người khác dẫn đường ?

Thấy Tổ Hòe đã rời xa Lư Tuyền cung, Tổ Doanh vội nhanh đuổi đến bên cạnh cô.

"Muội còn tưởng rằng người nào! Hóa ra là tỷ tỷ!" Tổ Hòe mỉm cười kéo tay Tổ Doanh, "Sao không qua sớm chút để nói chuyện! Một mạch lên đi theo muội, hại muội còn tưởng rằng người nào!"

Tổ Doanh nhìn cô cẩn thận tỉ mỉ, phát hiện vẻ mặt cô so với trước cởi mở hơn nhiều, nhẹ nhàng hỏi : "A Hòe, mấy ngày nay mệt mỏi rồi ?"

"Cũng may có tam ca giúp đỡ." Vẻ mặt Tổ Hòe vắng lặng nói, "Hương của tỷ tỷ nhờ tam ca mang về cũng giúp rất lớn. Tam ca và tỷ tỷ chiều cô, cả đời Tổ Hòe không quên."

Tổ Doanh gắt gao cầm tay cô, nói : "Sao lại không thấy Tổ Lan ? Muội ấy không vào thi chắc Lệ viện và Nhu viện sẽ thất vọng chăng?"

"Đó là tự nhiên." Tổ Hòe cười nhẹ. "Các cô ấy là tỷ muội ruột thịt! Muốn trách thì trách phong thủy nhà chúng ta không tốt. Thời điểm thất tỷ tuyển chọn cũng bị bệnh giống như các vị tỷ tỷ kia. Phụ thân mời người đến xem, thấy tướng nói tỷ ấy chỉ có con đường lập gia đình. Thất tỷ muốn gả cho thánh thượng, sao có thể nghĩ tới người khác ? Tỷ ấy thà chết chứ không chịu lập gia đình, muốn học sự kiên cường của Lạc tỷ tỷ nhưng lại không có vận khí tốt như Lạc tỷ tỷ. Mắt thấy mỗi ngày chống đỡ không xong, mẫu thân tỷ ấy mới sốt ruột, muốn phụ thân tìm cho tỷ một nhà khá giả. Phụ thân muốn tỷ ấy gả đến nhà Bạch gia - chính là vị công tử dự định sẽ gả Doanh tỷ tỷ. Nhưng mà tỷ ấy mắt nhìn rất cao, sắp chết còn kén cá chọn canh, cuối cùng kết thân với nhị công tử của Cur đại nhân, lúc này mới chuyển biến tốt đẹp."

Tổ Doanh nghe được ngạc nhiên không thôi, "Sao tỷ không nghe tam ca nói những điều này ?"

Tổ Hòe vội vàng xua tay: "Phụ thân không cho nói! Lời này truyền tới tai Cừ đại nhân sẽ không tốt! Nếu để cho người ta biết nhà chúng ta vì cứu mạng mới cùng họ kết thông gia thì không phải nhục mạ nhà người ta hay sao?"

"Vậy Tổ Lan có tốt hơn không?"

"Lại vui về!" Tổ Hòe ngượng ngùng đáp. "Lại vui về ở nhà la lối khóc lóc! Gả cho con thứ của Tể tướng thì có gì là không tốt?"

"Chẳng lẽ nhà chúng ta có tà khí?" Tổ Doanh thờ dãi nói. "Lần trước đã hao tổn ba vị tỷ tỷ, lần này lại rơi vào Tổ Lan."

Tổ Hòe cười lạnh. "Muội thấy đây là báo ứng."

Tổ Doanh nhận thấy ánh mắt của Tổ Hòe không bình thường, buột miệng hỏi: "Báo ứng cái gì?"

Tổ Doanh cảm thấy lờ lờ, vội vàng đổi đề tài: "Doanh tỷ tỷ, những lời này chúng ta về sau hãy nói. Thời điểm hôm nay đã không còn sớm, muội phải nhanh đi về."

Tổ Doanh vỗ trán cười nói: "Muội xem, tỷ nhìn thấy muội rất cao hứng nên quên cả thời gian. A Hòe, đây là hương liệu tỷ tỷ điều phối, muội lấy xông quần áo đi. Loại hương này trong cung không có người sử dụng đâu!"

"Tay nghề của tỷ tỷ thì muội luôn yên tâm." Tổ Hòe cười nói. "Quả nhiên vẫn là tỷ tỷ có lòng, khác với đám người ngóng trông muội."

Hai tỷ muội nói vài câu rồi từng người tách ra.

Xung quanh tối mờ mịt, Tổ Doanh càng đi càng kinh ngạc, không phải sợ bóng đêm mà sợ chính tâm sự của mình.

Không biết vì cái gì, cô mơ hồ cảm thấy việc Tổ Lan sinh bệnh có quan hệ với Tổ Hòe.

Thực ra từ rất lâu về trước, Tổ phủ lưu truyền một lời đồn bí ẩn: trong năm vị tiểu thư tham dự tuyển chọn năm đó chỉ có hai vị do tam di nương sinh hạ là khỏe mạnh, nguyên nhân là mẫu thân của các cô đã đầu độc trong thức ăn của ba vị tiểu thư khác, bức các cô ấy lập gia đình. Về phần ngũ tiểu thư Tổ Lạc về sau ở trong cung chết không rõ ràng cũng có liên quan với đại tiểu thư, nhị tiểu thư mà sau này là Lệ viện và Nhu viện.

Cho nên Tổ Hòe mới có thể nói chuyện của Tổ Lan là báo ứng. Ông trời để cho con gái thứ ba của tam di nương cũng chịu tai họa này.

Nhưng Tổ Doanh lại cảm thấy được, làm chuyện này không phải do ông trời mà do út muội Tổ Hòe.

Muội ấy làm như thế nào? Tổ Doanh vừa đề phòng vừa lo lắng suy nghĩ, sợ rằng sẽ hiểu lầm muội muội.

Muội ấy đã nói gì? 'Hương của tỷ tỷ nhờ tam ca mang về cũng giúp công rất lớn' Hương thơm đó chỉ chứa một loại dược liệu làm cho tinh thần con người thả lỏng. Nếu chỉ như vậy thì sẽ không đủ để làm hại Tổ Lan.

Cô càng nghĩ càng lo sợ. 'Dừng lại! Dừng lại! Tổ Doanh, không cần suy nghĩ nữa!' Cô nói như vậy với chính mình. 'Đó là muội muội của mình mà.'

Cuối cùng, những đầu mối phức tạp cũng dần dần mất đi, gió đêm thổi vào cả đầu đang toát mồ hôi lạnh của cô, vô cùng mát mẻ.

Tổ Doanh thờ hất ra, bỗng nhiên toát ra một ý niệm trong đầu: 'Thật là hâm mộ Tổ Lan... thật muốn về nhà.'

Nhóm người tuyển nữ sau khi vào cung sẽ ở tại Thục Văn điện học tập. Nội dung không có chỗ nào là không học, từ cung quy, văn chương, âm luật, hội họa cho tới cười đùa bắn cung và binh pháp. Mấy thứ này các tuyển nữ đều đã học qua ở nhà nhưng tất cả đều không tính. Chỉ có ở trong cung học cho tốt thì tài năng mới bộc lộ ra hết.

Quá trình giáo dục này dài ba năm, ba năm cũng bao gồm thăm tra sức khỏe và tính nết của tuyển nữ, phán quyết các cô có thể vì quốc gia mà sinh ra hoàng tử với hình dáng khỏe mạnh, thông minh và chính trực hay không. Ba năm qua đi, nhóm tuyển nữ dù tư cách sẽ có cơ hội phụng dưỡng hoàng đế. Riêng những tuyển nữ bị loại bỏ vì nguyên nhân trên thì được xếp vào hàng ngũ nữ quan để thay thế và bổ sung cho các tiền bối xuất cung vì tuổi già.

Gần như tất cả các tuyển nữ đều không an phận thủ thường trong khoảng ba năm này. Nếu không không có tiếng tăm gì thì kết cục thật đáng buồn nên tất nhiên phải trở hết tài năng. Các cô lợi dụng những người thân vào cung đã vài năm vì các cô xây dựng nhân mạch, một mặt thể hiện rõ ràng tài năng của bản thân.

• Nhân mạch: tạm hiểu như mạng lưới quan hệ vậy đó

Trong vòng ít ngày, Đan Xuyên cung cảnh tượng náo nhiệt, rất nhiều tuyển nữ bá kiến hoàng hậu, dùng mọi phương thức để nịnh bợ. Có khi các tuyển nữ không hẹn mà gặp, hai bên đều khách khách khí khí, không hề có cười lạnh hay châm biếm nhau nhưng cũng không có thân thiết hay nồng nhiệt. Tổ Doanh vô cùng bội phục sự giáo dục mà các cô ấy được nhân, loại giáo dục làm cho biểu hiện của các cô dường như không chệch vào đâu được.

Có một lần Tổ Doanh phụng dưỡng ở trong cung, vừa lúc Tổ Hòe đến Đan Xuyên cung, có vài vị tuyển nữ cũng bồi hoàng hậu nói chuyện phiếm.

Hoàng hậu thấy người nào nhiệt nhất thời cao hứng, nói : "Bồn cung thấy các cô vô cùng hòa hợp, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện xưa. Nói về thời Tam Quốc, có vị tướng công thành đoạt đất, đoạt ái thiếp của vị thành chủ kia. Cô gái đó xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành, chuyên sủng ở bên cạnh vị tướng đó. Nhóm người cơ thiếp của tướng quân ghen tị với cô nên nói với cô rằng: 'Nếu cô thường xuyên khóc ở trước mặt tướng quân thì ông ấy sẽ cho rằng cô mang nỗi nhớ quê hương nên sẽ đặc biệt kính trọng cô.' Cô gái ấy nghe xong các cô ấy nói , thường xuyên ở trước mặt tướng quân rơi lệ. Tướng quân thấy tấm lòng của cô nên càng yêu thương hơn. Qua mấy ngày, nhóm cơ thiếp liên hợp lại, bóp chết cô rồi treo ở trên xà nhà. Tướng quân tưởng cô thương cảm và nhớ mong quá mà chết, sao có thể biết bên trong có ân tình ? Cho nên chỉ cho án táng cô trọng thể mà thôi." Hoàng hậu nói tới đây, nhìn đám tỳ nữ đang nín thở nghiêm mặt, cười nói : "Bồn cung thấy các cô hòa hòa khí khí đương nhiên vui mừng, phụ nữ trong cung cảm tình tốt là việc thiện lớn. Chỉ mong các cô đừng có tình cảm tốt đến mức làm ra những chuyện thương thiên hại lý như câu chuyện kia."

- Thương thiên hại lý : làm việc tàn nhẫn không có tình người

Đám tỳ nữ đều nói : "Nương nương đa tâm rồi."

Nói chuyện thêm một lúc, đám tỳ nữ lần lượt cáo từ, chỉ riêng Tổ Hòe có việc cứ day dứt không đi. Cuối cùng chỉ còn một mình cô, hoàng hậu mới hỏi : "Tổ Hòe, cô có chuyện gì sao ?"

Tổ Hòe dịu dàng mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một gói gì đó, nói : "Nô tỳ phôi một ít hương liệu, được biết trong cung chỉ có nương nương là cao thủ về bình phẩm hương liệu nên muốn mời nương nương thưởng thức và đánh giá."

Hoàng hậu liếc nhìn Tổ Doanh một cái, nói với Tổ Hòe : "Lời này không đúng rồi! Tỷ tỷ của cô nổi danh sư môn, mấy ngày nay ở trong cung điều hương khiến cho từ trên xuống dưới đều khen không ngớt. Cô nên để cho cô ấy đánh giá mới đúng."

Tổ Hòe mỉm cười nhìn Tổ Doanh nói : "Tỷ tỷ luôn ôn hòa, cũng không nói lời nói đã thương người khác. Cho dù loại hương này có gì không tốt thì tỷ ấy cũng sẽ không nói. Tất nhiên vẫn là nương nương nhận xét mới chính xác."

Hoàng hậu nghe cô nói như thế, cũng không từ chối, để Tổ Doanh lấy hương qua, lúc này mới châm lên.

Rất nhanh, một mùi thơm theo hương lan tỏa. Tổ Doanh đưa mũi ngửi, lập tức trong lòng trầm xuống. Cái đó chính là hương liệu mà cô đưa cho Tổ Hòe.

Hoàng hậu 'Oa' lên một tiếng, cười với Tổ Doanh: "Hương vị này cũng không kém hương cô điều phôi."

Tổ Doanh im lặng cúi đầu. Hoàng hậu còn nói : "Uhm, hương vị sâu thẳm bát ngát khiến người ta có ý muốn xuất trần... Có thể nói tên không ?"

Tổ Hòe vội vàng nói : "Đang định thỉnh nương nương ban tặng tên."

Hoàng hậu nghĩ một lát , nói: "Vậy hãy gọi là 'Lăng Vân Tiêu' đi. Không nghĩ được rằng cô cũng là cao thủ điều hương."

Tổ Hòe cười hi hi trả lời : "Sau khi tỷ tỷ rời nhà, nô tỳ bèn cầu sư phó truyền dạy, mấy ngày nay cũng học không ít."

Sau khi Tổ Doanh nghe xong trong lòng run lên lại không thể bày tỏ ra ngoài. Sau khi Tổ Hòe cáo từ, cô mới viện cớ cáo lui, đuổi theo Tổ Hòe, cười hỏi : "Muội muội như vậy là có ý gì ?"

Tổ Hòe thành thật xin lỗi, kéo tay Tổ Doanh vô cùng thân thiết, nói : "Tỷ tỷ không biết: những người Thục Văn viên không một ai không nghĩ cách nịnh bợ nương nương... Muội muội không có thủ đoạn gì đặc biệt để tranh với các cô ấy. Tuy có học điều hương nhưng cũng không tinh thông như tỷ tỷ, đành phải mượn hoa dâng Phật. Tỷ tỷ nếu như thực lòng thương muội, cầu xin tỷ đừng trách tội."

- Mượn hoa dâng Phật : Dùng của người này để lấy lòng người khác.

Trong lòng Tổ Doanh không vui, nói với cô ấy vài câu rồi rầu rĩ quay lại chỗ ở của mình. Hôm nay ca ca không có ở Đông cung, cô không biết nên nói chuyện ủy khuất này với ai.

Uyển Vi và Lệnh Nhu không phải là tri âm của cô. Tổ Doanh còn cảm thấy các cô ấy làm việc lén lút, không biết có nói bí mật ra với ai hay không. Lại nói thân thể Tổ Doanh chậm chạp không hồi phục hoàn toàn, lần trước phát hiện trong trà loại gì đó nên trong lòng nghi ngờ các cô làm hại, đối với các cô cũng đề phòng hơn là thẳng thắn và thành khẩn. Huống chi Lệnh Nhu là người đa tâm, từ khi Tổ Doanh có lời hơn phạt lòng vì chuyện thái tử đưa điểm tâm thì cô ấy lại nghi ngờ Tổ Doanh có thành kiến với cô ấy.

Tổ Doanh nhắm mắt nghỉ ngơi trong khoảnh khắc, tâm tình không thể bình tĩnh, lúc này mới thấy mình ở trong cung ngược mắt không quen. Cô than thở, càng cảm thấy áp lực khi ở trong phòng nên bước ra ngoài sân giải sầu.

Còn chưa đi được vài bước, một tiểu thái giám đuổi theo cô, nói : "Phụng hương, thái tử mời người qua."

Tổ Doanh thấy cậu ta mặc trang phục của Đông cung nên vội vàng đáp ứng. "Có cần mang theo hương liệu và hương qua hay không ?"

Tiểu thái giám kia lắc đầu, "Phụng hương chỉ cần qua đó là được."

Khi Tổ Doanh đi theo cậu ta tới Đông cung, Duệ Tuân đang ở bên cạnh bàn đọc sách. Cô vừa tới, Duệ Tuân liền đặt sách xuống, nói : "Hôm nay phụ

hoàng ban cho rất nhiều hương liệu. Tôi không thích dùng mấy thứ này, cô hãy lấy về dùng đi." Nói xong đem bao lụa ở trên bàn mở ra.

Tổ Doanh nhìn thấy trong bao đồ đó có một khối thủy trầm hương, lớn như cái gối đầu. Cô biết cái này quý giá nên vội vàng chối từ. Duệ Tuấn cười nói : "Vật thái tử đưa cô thì sao có thể cự tuyệt được ? Tôi thấy trong cung này không có ai có công phu điều hương như cô nên mới đưa cho cô."

Nhắc tới 'Điều hương', Tổ Doanh lại có chút đau lòng : Tuyệt đối không nghĩ là là chế tác đặc ý của mình lại làm áo cưới cho muội muội.

Duệ Tuấn thấy vẻ mặt cô đơn của cô, tuy không biết được nguyên nhân nhưng cũng đoán ra được cô ở trong cung không thoải mái.

Trong lúc Tổ Doanh vô tình ngẩn đầu vừa lúc va chạm với ánh mắt ân cần của anh, đột nhiên nơi nào đó trong lòng nổi lên đau xót, hai mắt ngấn lệ.

Duệ Tuấn không hỏi cô nguyên nhân, chỉ dùng ánh mắt ấy nhìn cô.

Người trong cung có một chút thân phận, bao gồm cả tỷ tỷ của Tổ Doanh là Lệ viện và Nhu viện, lúc nhìn Tổ Doanh đều khiến cô liên tưởng đến dáng vẻ Tổ Táp nhìn Hiên Diệp - tươi cười rạng rỡ, thân thiết hiền hòa, thậm chí có vẻ thành thật với nhau nhưng quay đầu thì khóe mắt đuôi mày giấu không được vết tích chả thềm ngó đến. Nhưng ánh mắt Duệ Tuấn và ánh mắt của các cô ấy không giống nhau. Anh ấy nhìn ánh mắt cô, nhìn một cái đã biết cùng một dạng người với anh.

Tổ Doanh miễn cưỡng cười cười, lau đi nước mắt ở khóe mi.

Tuy nhiên anh ta không nói gì, không làm gì, trong khoảnh khắc chỉ im lặng nhìn cô nhưng Tổ Doanh cảm thấy thoải mái hơn nhiều : ít nhất trong cung còn có một người dùng ánh mắt này nhìn cô.

Tâm tình của cô sáng tỏ thông suốt, nói lời cảm tạ thái tử rồi ôm lấy khúc trầm hương kia.

"Tổ Doanh." Duệ Tuấn nhẹ nhàng nói : "Nếu ở Đan Xuyên cung quá khó khăn, chỉ bằng đến Đông cung được không ?"

Tổ Doanh cảm kích nhìn anh, cúi đầu âm thầm nói: "Nơi nào trong cung đều giống nhau."

"Nhưng người trong cung không giống nhau."

Tổ Doanh nói sâu xa: "Sớm muộn cùng đều thành một dạng."

Duệ Tuấn chép chép miệng như cái gì cũng chưa nói, chỉ thờ dài, phát tay để Tổ Doanh rời đi.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Xuất cung

Ngày hôm sau, Tổ Táp tiến cung. Tổ Doanh đã chờ bên ngoài Đông cung từ sớm. Tổ Táp thấy vẻ mặt em gái thê lương, thờ dài. "Sau thế?"

Tổ Doanh đem chuyện Tổ Hòe dâng hương nói với anh trai, nói đến phần sau thì giọng nói run rẩy tức giận. "Muội cũng không phải người bụng dạ rộng rãi, cũng không tốt đến mức dùng tâm huyết của mình để giúp muội muội dệt hoa trên gấm. Thật không nghĩ được A Hòe lại làm ra loại chuyện này, trước mặt muội lại dùng hương đó để lấy lòng hoàng hậu."

Tổ Táp lắc đầu: "Muội chỉ là một phụng hương. A Hòe là tuyền nữ, sao có thể việc gì cũng nói với muội ? Muội coi cô ấy là em gái và đối xử tử tế. Đây là lòng tốt của muội. Cô ấy có đáp lại lòng tốt của muội hay không thì lại là một chuyện khác. Nếu muội đưa cho cô ấy cái gì thì nên nghĩ như vậy một chút."

Tổ Doanh cắn cắn môi. "Muội không nghĩ muội ấy cũng là loại đó."

"Haizz... A Doanh, muội thay đổi rồi." Tổ Táp nhìn kỹ em gái mình, giọng nói hơi đau lòng. "Lúc mới vào cung, huynh thường xuyên nhìn muội, sợ muội sẽ gây ra chuyện ở nơi này. Muội luôn nói rằng có thể ứng phó, vẻ mặt đầy tự tin, làm việc chu đáo và mạnh dạn. Muội xem muội hiện tại. Muội làm việc sợ đầu sợ đuôi. Huynh không trách muội, dù sao như vậy so với lỗ mãng và hiếu thắng tốt hơn nhiều. Nhưng muội cứ ba ngày hai bữa đến Đông cung kể khổ với huynh, tháng trước bảy lần, tháng này không quá vài ngày, hôm nay là lần thứ hai muội đến tìm huynh. Đây là muội sao ?"

Tổ Doanh nhìn ngơ ngác anh trai, ánh mắt tràn đầy ai oán. "Nếu là kể khổ cũng không thể, sẽ khiến cho muội chết ở trong cung này thôi."

"Nói bậy gì vậy!"

Tổ Doanh quay đầu nhìn nơi khác, cho dù Tổ Táp có trấn an như thế nào thì cô cũng chỉ chăm chú cắn chặt môi dưới không nói lời nào. Tổ Táp hết cách với cô nên đành nói : "Huỳnh ở Đông cung còn có việc phải làm, muội về sớm một chút đi. Nếu để người của thái tử phi thấy muội cứ ở đây lưu luyến, không biết lại muốn đoán mò điều gì."

Lời của anh còn chưa dứt, nước mắt Tổ Doanh chảy xuống, bụng mặt chạy đi.

"A Doanh!" Tổ Táp cuốn quạt đuổi theo cô, liên tục hỏi : "Lại làm sao vậy ? Sao lại khóc như thế?"

"Trong cung này không có người nào nghĩ tốt cho muội. Muội sẽ chết mất thôi!"

Tổ Doanh khóc không thành tiếng, nói nghẹn ngào: "Muội và Thái tử có làm gì đâu ? Lại khiến cô ấy nghi thần nghi quỷ ? Cô ấy là thái tử phi, muội chỉ là phụng hương, lẽ nào cô ấy sợ muội đoạt Thái tử hay sao ?"

Ra ngoài cung, Tổ Táp vỗ về lưng cô, liên tục thở dài. "Không hẳn là sợ muội. Tóm lại, ngày thường muội nên cẩn thận một chút, đặc biệt đối với Thái tử, không nên chọc giận Thái tử phi. Lâu ngày, suy nghĩ của mọi người sẽ thay đổi. Biết đâu sau này phát sinh biến đổi, cô ấy lại mong muội qua lại với thái tử."

"Đủ rồi!" Tổ Doanh căm hận, nói : "Muội luôn cho rằng thời gian sẽ giúp muội chứng minh tất cả. Nhưng nhiều ngày đã qua, cái gì cũng không thay đổi. Hiện tại coi như muội đã rõ: cần bản muội không nên chứng minh với các cô ấy bất cứ điều gì! Các cô ấy thích đoán sao thì cứ đoán như vậy. Nếu e ngại muội thì cứ giết muội đi."

Tổ Táp thấy tâm tình của cô kích động, khuyên cô: "Trở về châm một lò hương thơm ngát, nghỉ ngơi một lúc cho tốt!"

Tổ Doanh hất tay anh trai ra, vừa lau nước mắt vừa run rẩy đi về. Mỗi bước chân của cô như đạp trên mây trôi, không có chút lực, giống như chỉ cần lệch đi một chút sẽ rơi xuống mặt đất.

Giận giữ rồi giận dữ, sau khi tĩnh tâm lại, Tổ Doanh vẫn cứ ở trong cung qua lại cẩn thận với mọi người như trước. Có chuyện khó hiểu là liên tiếp mấy ngày Đan Xuyên cung không gọi cô vào hầu hạ.

Trước đây Tổ Doanh đã từng gặp chuyện như vậy, lúc này không tránh khỏi hoảng hốt, không biết lại xuất hiện tại vạ gì, cả người rầu rĩ sốt ruột.

Uyển Vi và Lệnh Nhu khuyên nhủ cô: "Thật sự phụng hương quá an phận! Trách nhiệm của nô tỳ là hề gọi là tới nhưng trong cung không gọi cô thì cô không đi vào đó sao ? Nương nương không cho gọi thì cô càng phải ân cần một chút mới đúng. Như thế mới thể hiện trong lòng cô chỉ nhớ đến nương nương. Chúng tôi không tin, phụng hương đi đến cửa cung, nương nương sẽ đuổi cô trở về."

Tuy Tổ Doanh đối với các cô có chú ý nhưng lúc nghe xong lời đề nghị này cũng không cảm thấy có gì không ổn nên tận tâm điều phối một bộ hương liệu, dự tính dâng lên hoàng hậu.

Ai ngờ mới đi đến cửa cung, Tổ Doanh đã ngửi thấy từng đợt mùi thơm đặc biệt, nghe được một hồi tiếng cười từ trong xung truyền bay ra ngoài. Trong lòng cô hoảng sợ, sau khi chờ hoàng hậu đồng ý để cô vào cung, cô liếc mắt nhìn thấy Tổ Hòe đang ngồi thân thiết ở bên cạnh hoàng hậu, trong tay bưng lư hương. Hoàng hậu đang cẩn thận ngửi mùi hương trong lư, nhìn thấy Tổ Doanh tiến vào, cười nói : "Phụng hương, bản lĩnh của muội muội cũng giống cô!"

Bà ấy một câu hai nghĩa, Tổ Doanh ngoại trừ cười khổ thì cũng không thể bày tỏ thêm gì.

Dáng vẻ Tổ Hòe ngày xưa ở nhà an tĩnh cẩn thận, ở trước mặt hoàng hậu trở nên nói năng lưu loát, lâu lâu lại nói một chút chuyện xưa, tin đồn thú vị. Rõ ràng hoàng hậu thích thái độ hồn nhiên lanh lợi của cô, đám nữ quan xung quanh mỉm cười nhìn cô.

Thật ra kỹ xảo Tổ Hòe điều phối hương liệu kém hơn Tổ Doanh một chút. Nhưng ở trước mặt hoàng hậu Tổ Doanh không cách nào tự nhiên cởi mở như em gái mình, càng không thể quên thân phận nói nói cười cười. Cô luôn lo lắng thái độ không đúng khiến các nữ quan khác liếc mắt nhưng Tổ Hòe lại không kiêng kị những điều này. Vì thế Tổ Doanh chỉ có thể chán nản nhìn cô nói nói cười cười ở trong Đan Xuyên cung.

Hôm nay tất cả mọi người trong Đan Xuyên cung đều vô cùng vui vẻ, chỉ riêng Tổ Doanh có tâm sự khác, càng lộ ra khác với mọi người. Hoàng hậu thấy cô im lặng một mình, biết ở đây cô khó xử nên lấy cớ đuổi cô ra ngoài.

Tổ Doanh rời Đan Xuyên cung, tâm tư lập tức lung lay, càng nghĩ càng cảm thấy chính mình nguy hiểm.

Cô không nói lời nào bước nhanh đi đến Đông cung, tìm Tổ Táp, cũng không quản hấn bạn hay không bạn, có vui vẻ khi thấy cô hay không, mở miệng nói: "Muội ở Đan Xuyên cung gốc không được. Hoàng hậu nương ghét bỏ Văn phụng hương mưu lợi tiếp cận hoàng thượng, đối với muội cũng vô cùng cẩn thận. Lần trước ở trước mặt thánh thượng, lời nói của muội không đủ thận trọng, bà ấy đã nghi ngờ muội muốn trèo cao... Lần này không cần muội nữa, nhất định bà ấy sẽ đuổi muội ra khỏi cung."

Tổ Táp ngạc nhiên : "Sao lại không cần dùng muội nữa ?"

Tổ Doanh cười lạnh vài tiếng: "Tổ Hòe biết điều chế hương liệu, cô ấy và hoàng hậu rất hợp nhau. Một người muốn nịnh bợ, một người muốn mượn cớ đuổi đi. Huỳnh nói Đan Xuyên cung còn có đất để muội cắm dùi hay sao ?

"Chuyện này cũng khó nói." Tổ Táp nhíu mày trầm tư trong khoảnh khắc. "Tâm tư hoàng hậu nương nương khó đoán. Lại nói, cho dù huynh không hy vọng việc muội suy đoán sẽ thành sự thật nhưng nếu đúng là bà ấy tuyên bố đuổi muội thì chúng ta cũng chỉ có thể nhượng bộ. Muội đừng vội, nghĩ xem có cách nào xoay chuyển tâm ý của hoàng hậu hay không."

"Thái tử điện hạ từng nói, nếu muội không muốn ở lại Đan Xuyên cung thì có thể qua bên này." Tổ Doanh thở dài một hơi. "Ca ca có thể ám chỉ ngài, nghĩ cách để muội qua đây."

Tổ Táp lắc đầu nhẹ nhàng: "Sự việc âm ỉ, muội muốn sống đề xuất cung cũng không được! Để hoàng hậu và thái tử phi biết muội có bản lĩnh này, muốn vào Đan Xuyên cung lập tức vào Đan Xuyên cung, muốn đi Đông cung lập tức đi Đông cung, sao bọn họ có thể chấp nhận muội? Hoàng hậu đã sớm cho rằng con trai của bà sẽ cưới một con gái trong nhánh Tổ thị của bà, tuyệt đối sẽ không đồng ý ở trong Đông cung tồn tại người sẽ tranh đoạt thái tử với cháu gái mình. Chạy trốn tới Đông cung không phải là biện pháp giải quyết, ngược lại còn tệ hơn."

Tổ Doanh ngầy người, bóp trán, lẩm bẩm: "Muội cũng không biết phải làm sao, nghĩ đến việc bị đuổi khỏi Đan Xuyên cung là nghĩ ngay đến thái tử sẽ thu nhận muội... Cho dù không thích sống trong cung, nhưng muội cũng không cam tâm bị chính muội muội mình đuổi ra ngoài."

Tổ Táp nói nhẹ nhàng: "Chỉ cần muội mở miệng, nhất định thái tử sẽ thực hiện lời hứa. Thật ra, ở trước mắt thái tử cũng có rất nhiều chuyện không như ý. Theo như huynh thấy vẫn không nên để chuyện này liên lụy tới ngài, tránh để sau này cả hai đều gặp phiền phức."

Tổ Doanh nói chưa xót: "Ca ca, không phải muội đa tâm. Chỉ sợ muội xuất cung là chuyện sớm muộn. Muội vô dụng... cũng không biết tình cảnh lúc đó như thế nào."

"Nếu đúng là không thể tránh khỏi, thì rời cung đình, né tránh gió bão. Ca ca chỉ hy vọng, khi đó muội lùi một bước nhưng cũng là một bước nổi trời." Tổ Táp vuốt ve tóc em gái, lên tiếng nhẹ nhàng. "Lùi một bước không phải là cái gì quá nhục nhã. Lùi một bước nhưng nổi trời, so với bí quá hóa liều thì có ích hơn trăm lần."

Sau một lúc nói chuyện với anh trai, trong lòng Tổ Doanh bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trong cung ngày qua ngày vẫn như cũ, Tổ Doanh lại có thể cảm thấy dao động trong không khí không hề yên ổn, từng đợt từng đợt đánh úp vào cô. Những ánh mắt, thái độ của thái giám, cung nữ nhìn cô cũng theo những gợn sóng này từ thay đổi. Từ trong ánh mắt của bọn họ, Tổ Doanh biết: quyết định tiền đồ của cô ngày càng đến gần.

Ngày đó, phía trên truyền ra ý chỉ, đại khái nói là: Vốn trong cung không có chức phụng hương, từ khi thêm chức này, trong cung có xu hướng mê muội quên mất ý chí. Hơn nữa, yêu phụ như Văn thị lại càng ý vào những kỹ xảo mê hoặc này để mưu đồ gây rối. Để chính đồn hậu cung, đặc biệt bãi chức này. Phụng hương Tổ thị ngay ngày hôm đó về nhà.

Tổ Doanh bình tĩnh tiếp chỉ, trong lòng dờ khóc dờ cười: Mọi chuyện đều do bọn họ định đoạt, bọn họ nói điều hương thanh lịch và tao nhã. Bọn họ nói điều hương là kỹ xảo mê hoặc, nó là mầm mống tai họa mê loạn hậu cung.

Cô đi đến Đan Xuyên cung dập đầu từ biệt hoàng hậu, thấy Thái tử Duệ Tuân cũng ở trong cung. Về mặt hoàng hậu không hề giận, ung dung và thản nhiên. "Vốn điều hương không phải là chuyện xấu, cũng có thể coi là nhất nghệ tinh. Chỉ là từ xưa bậc đế vương yêu thích cái gì thì dân gian sẽ đua nhau noi theo. Hiện giờ dân gian nhào nhào coi điều hương là con đường tắt lấy lòng mọi người, đây không phải là chuyện tốt. Trong cung hủy bỏ chức phụng hương chẳng qua là làm gương cho dân gian, cũng không phải là thành kiến cô, hy vọng cô đừng hiểu lầm."

"Khiến nương nương khổ tâm, Tổ Doanh lấy may mắn cho người trong thiên hạ, sao dám tư tâm suy đoán phán quyết của nương nương." Tổ Doanh không biết vì sao bà mất hứng, nghĩ đến chuyện về sau không cần đoán tâm tư của bà nữa cũng thở ra nhẹ nhàng. "Về sau nếu ngẫu nhiên nương nhớ tới thú chơi hương thì hãy cho gọi Tổ Doanh vào. Tổ Doanh nhất định tận tâm cống hiến sức lực."

"Việc này không cần làm phiền cô rồi. Tổ Hòe ở bên cạnh cũng như nhau." Hoàng hậu nói lạnh nhạt.

Tổ Doanh nghĩ không ra lời nào khác nên cúi người hành lễ.

Sau khi hoàng hậu thấy cô thì lễ từ biệt, sắc mặt mới thoáng ôn hòa, nói: "Ta đã cho người chuẩn bị lễ vật cho cô. Cho dù nói thế nào, cô cũng theo hầu bên cạnh ta mấy ngày nay, ta cũng không nỡ với cô. Huống chi cô luôn luôn an phận và nhu thuận, trong cung từ trên xuống dưới đều thích cô. Đây này, thái tử còn biện hộ cho cô, muốn cô qua bên chỗ nó."

Tổ Doanh liếc nhìn Duệ Tuân, không hiểu vì sao anh ấy lại làm chuyện vô dụng đó. Thánh ý như vậy, chuyện cô đi đã định, cầu xin chỉ làm cho người ta nghi ngờ hai người bọn họ có quan hệ ái muội, có hữu ích gì đâu?

Duệ Tuân không nhìn cô, cũng không nói gì.

Hoàng hậu lại nói với thái tử: "Thánh thượng hủy bỏ chức phụng hương vì sợ người trong cung chìm đắm, mê muội quên mất ý chí. Con là thái tử, sao lại hồ đồ rồi hả?"

Thái tử không trả lời, Tổ Doanh thấy mẹ con bọn họ có lời muốn nói, bản thân không nên ở lại nên cung kính cáo lui.

Về đến nơi ở, Tổ Hòe đã đợi cô từ lâu. Vừa thấy Tổ Doanh, cô ấy đứng lên giữ chặt tay cô, lời nói vô cùng hối hận. "Ngày đó hoàng hậu nương nói, sau này muốn xem hương liệu sẽ ngẫu nhiên gọi muội. Muội còn thắc mắc không biết chuyện này là sao, không nghĩ rằng tỷ tỷ phải chịu đối đãi như vậy."

Tổ Doanh liếc mắt thần nhiên nhìn Tổ Hòe, "Muội muội có được niềm vui của hoàng hậu là chuyện tốt, cứ nắm tiền đồ cho tốt, quản chuyện tỷ tỷ làm gì?"

Về mặt Tổ Hòe xấu hổ, lúng ta lúng túng nói: "Muội biết nhất định tỷ tỷ tức giận trút lên đầu muội. Nếu có thể làm cho tỷ vui vẻ, muội muội cũng tình nguyện nhận tội. Nhưng tỷ tỷ cũng nên suy nghĩ một chút: Nếu tỷ tỷ có chỗ độc đáo làm cho hoàng thượng và hoàng hậu rồi không được hương của tỷ tỷ, cho dù có ngàn lời đồn thì bọn họ cũng không nở đuôi tỷ ra ngoài. Sao tỷ tỷ không suy nghĩ một chút muội muội làm sai cái gì? Chỉ vì muội có thể làm việc mà tỷ có thể làm. Chuyện tỷ tỷ làm không được, muội cũng chỉ có thể làm hơn vài món mà thôi."

Tổ Doanh thấy cô ấy đang gây sự, làm gì có ý định xin lỗi? Cô thờ dài, cầm tay Tổ Hòe nói nhẹ nhàng: "Trong cung thị phi phải trái, còn nói làm gì? A Hòe... Hôm nay không còn phụng hương, tuyền nữ, tỷ chỉ là lục tỷ của muội, muội chỉ là muội muội của tỷ. Nói thật, tỷ rất lo cho muội. Phải biết rằng, trong cung đình, muốn để cho người khác biết muội 'thông minh' là một chuyện cực kỳ dễ dàng, để cho người khác cảm thấy muội 'ngốc' mới là việc khó. Thật ra tỷ quá đắc ý mà quên mất bài học kinh nghiệm này. Văn phụng hương đã chết giờ luôn cúi hơn tỷ, không phải người linh lợi như tỷ, lúc này đây cũng không như tỷ phải rời khỏi cung đình."

Tổ Hòe thấy lời nói của cô thành khẩn, hai mắt đỏ lên, nói khẽ: "Muội muội không nghĩ rằng mọi chuyện lại biến thành như vậy..."

"Những chuyện này nếu không nghĩ tới được thì thôi. Về sau nếu còn có chuyện không nghĩ đến được thì có thể sẽ cực khổ đó!" Tổ Doanh vỗ vỗ mu bàn tay của Tổ Hòe. Xuất cung là kết cục đã định, trong lòng cô hề vì mình mà khổ sở, ngược lại còn cảm thấy lo lắng cho tương lai của em gái.

Tổ Hòe nắm chặt tay Tổ Doanh, nói nhỏ: "Tỷ tỷ không nên suy nghĩ bậy bạ. Tỷ bị trục xuất khỏi cung không phải do muội ở trong làm khó dễ mà là do thái tử phi ở trước mặt hoàng hậu xúi dục. Ngày đó muội ở bên cạnh hoàng hậu đốt hương, sau khi cô ấy đi vào đã nói mấy thứ này là mê muội quên mất ý chí. Muội bị cô ấy nói đến thẹn đỏ cả mặt nên rời khỏi Đan Xuyến cung. Về sau không biết cô ấy nói với hoàng hậu cái gì, muội còn cho rằng cô ấy nhầm vào muội..."

Tổ Doanh lấy tay đặt ở môi cô, nói khẽ: "Nơi này không phải chỗ có thể nói huyền thuyên. Chuyện trong cung phức tạp khó lường, mắt thấy cũng không phải là sự thật. Tỷ bị trục xuất còn không biết là vì chuyện gì. Muội muội không cần nghĩ đến điều này, cứ bảo vệ chính mình cho tốt."

Tổ Hòe cất bước, Tổ Doanh bắt tay vào thu dọn đồ đạc của mình. Đồ của cô vốn không nhiều, Uyển Vi và Lệnh Nhu cũng cùng giúp đỡ nên xong rất nhanh.

Tổ Doanh thấy trong phòng còn một ít đồ chơi nhưng cũng không cần thiết, vốn nghĩ sẽ đưa cho các cô làm kỷ niệm. Lại nghĩ bản thân ở cùng các cô nhiều ngày như vậy nhưng không có giao tình, đưa vậy cũng như cho không. Cô đem mấy thứ đó gói vào một cái bọc, để cho Lệnh Nhu mang qua cho Tổ Hòe.

Uyển Vi thấy vậy đã nói: "Suy cho cùng vẫn là máu mủ tình thâm. Cuối cùng tiểu thư vẫn nhớ đến muội muội của mình."

Cô ấy đổi cách xưng hô Tổ Doanh thành tiểu thư, Tổ Doanh cũng không để ý, kéo tay Uyển Vi ngồi xuống, miệng gọi tỷ tỷ. "Tôi đi lần này, cũng chẳng có chuyện gì không bỏ xuống được. Chỉ có một việc, mong tỷ tỷ cho Tổ Doanh biết được rõ ràng."

Uyển Vi mỉm cười: "Tiểu thư có chuyện gì đừng ngại cứ nói thẳng."

Tổ Doanh nghiệm mặt: "Tôi thường xuyên thấy trong ẩm trà có một chút hoa lá không biết tên. Muội hỏi tỷ tỷ đó là gì?"

"Nó tỷ không biết tiểu thư nói cái gì." Sắc mặt Uyển Vi khẽ biến. Tổ Doanh chỉ im lặng nhìn cô chăm chăm, để Uyển Vi biết cô không u mê hồ đồ đến mức bỏ qua chuyện này. Uyển Vi không có cách nào đành nói ngập ngừng: "Bây giờ tiểu thư sẽ rời cung còn hỏi những việc này làm gì?"

Tổ Doanh bùi ngùi: "Rời khỏi cung, cả đời này của tôi cũng không biết được đáp án."

"Tiểu thư chỉ cần biết rằng, trong cung thường dùng thứ đó, không có gì hại. Tiểu thư là người thông minh, cái gì cũng không nói ra, chúng tôi còn tưởng tiểu thư biết cái này cho nên biết thời biết thế giả bệnh." Uyển Vi mỉm cười, nói tiếp "Nếu người khác cố ý hại cô, sao có thể dùng thủ đoạn kếm cỏi như vậy được."

Trong lòng Tổ Doanh chán ghét cách nói của cô, hỏi: "Rốt cuộc là gì?"

"Lạc đà bông." Về mặt Uyển Vi tỏ ra không có gì, trả lời tùy ý: "Nếu tiểu thư cũng có được sự giáo dục cung đình giống như nhóm người Tổ thị thì sẽ biết rõ từ lâu."

Cho tới bây giờ thứ này Tổ Doanh chưa từng nghe qua, không biết đó là gì, cũng không hỏi gì nữa, trong lòng hạ quyết tâm sau khi về nhà sẽ hỏi Thôi tiên sinh.

Thời điểm đến, có một vị thái giám trẻ tuổi tới phụ trách đưa Tổ Doanh hồi cung. Tổ Doanh vừa gặp, đúng là Bạch công công của Đan Xuyến cung. Cô cười nói: "Đúng là duyên phận! Tổ Doanh tiến vào rồi ra, đều được Bạch công công chăm sóc."

Bạch công công cười cười không ra tiếng, dẫn Tổ Doanh đến một nơi an tĩnh, nhìn xung quanh không có người mới từ trong tay áo lấy ra một phong thư, nói: "Lúc này phò vệ úy đang có việc, không thể tránh được, muốn tôi đưa cái này cho cô."

Tổ Doanh tiếp nhận phong thư, im lặng một chút mới hỏi: "Không biết công công và phó vệ úy là..."

"Tiểu thư không nhớ chúng tôi đều họ Bạch sao?" Bạch công công cười như không cười nói.

Tổ Doanh bừng tỉnh đại ngộ: "Mấy chuyện này thật sự quá rõ, vậy mà không thấy công công có quan hệ với phó vệ úy."

"Quan hệ của chúng tôi không tốt." Bạch công công mơ hồ nói, "Tiểu thư cũng đừng nghĩ đây là tôi giúp hần."

Tổ Doanh nghe lời ông ấy nói, thật sự là không hiểu, mở phong thư ra thì thấy: Nhất định là Tín Mặc viết vội vàng, đơn giản là đối với chuyện này khó hiểu và kinh ngạc. Trong cung ngoài đình không phát sinh chuyện gì lớn phản đối phụng hương, không hiểu vì sao lại nghiêm trọng như vậy. Đúng là những chuyện bình thường này để cho anh ta nói cũng trở thành nhiệt tình và thành khẩn như thế.

"Phiền công công chuyển lời cho phó vệ úy: Gió to thường bắt đầu từ những nơi thanh bình nhỏ bé.* Trong cung việc nhỏ và việc lớn không khác gì nhau, đều phải có người gặp nạn. Tổ Doanh không phải bị gió to thổi tới mà sai lầm là chỗ quá thanh bình. Trong lòng Tổ Doanh đã có chuẩn bị từ lâu, cũng không quá khó khăn. Tổ Doanh đem phong thư cất vào trong lòng, đi đến cửa cung thứ hai, bỗng nhiên có một tiểu thái giám đi tới nói với Bạch công công. "Công công đưa đến đâu là tốt rồi. Phía dưới sẽ có người đưa tiểu thư ra ngoài."

• những ảnh hưởng lớn, tư trào lớn bắt nguồn từ những chỗ nhỏ nhất khó nhận biết

Bạch công công liếc mắt nhìn hần, thấy trang phục thái giám chỉ là tạp dịch nhưng lại có giọng ngạo mạn. Ông ấy còn đang do dự thì đôi phương đã không kiên nhẫn, nói với Tổ Doanh: "Mời tiểu thư đi bên này." Bạch công công nhìn thái độ ương ngạnh của hần, không dám thất lễ, ông cũng không dám dẫn Tổ Doanh đi tiếp nên đành phải dùng ánh mắt để ám chỉ Tổ Doanh cẩn thận một chút.

Tổ Doanh nghĩ thầm: Nếu như có người tính kế hãm hại, cô có mười cái mạng cũng không đi ra được, sợ thì tác dụng gì? Cô biết Bạch công công là thân thích của Bạch Tín Mặc, quan tâm nhiều đến ông hơn một chút, lo lắng ông ấy đi theo mình sẽ chịu liên lụy nên nói vội: "Đã có người đưa tiễn, xin mời Bạch công công hãy quay về đi." Nói xong cùng tiểu công công đi được vài bước, cô quay lại vẫn thấy Bạch công công không yên tâm rời đi. Cô lại lấy ánh mắt ám chỉ, Bạch công công mới từng bước quay đầu đi khỏi.

Tiểu thái giám không nói lời nào dẫn Tổ Doanh đi đến gần cửa cung, chỉ một đình nhỏ ở phía Đông. Duệ Tuân đang đứng ở trong đình nhìn bọn họ.

Tổ Doanh kinh hãi, bước nhanh vội vàng đi đến phía trước hành lễ. Duệ Tuân im lặng nhìn cô hành lễ rồi đi qua một bên, mới nói: "Tổ Táp nói, cô không muốn liên lụy đến ta nên không lên tiếng... Haizz, đúng là ta cho đến hôm nay, chuyện ập lên đầu mới biết. Có điều, ra ngoài cũng tốt. Cô cũng có nghe hoàng hậu nương nương nói qua, trong cung này chỉ có hai loại người: người sống và người chết. Thừa dịp cô còn sống, nhanh nhanh ra khỏi đây."

Tổ Doanh cúi mặt nói: "Làm phiền thái tử vì chuyện của Tổ Doanh mà phải lo lắng... Điều này khiến Tổ Doanh không dám đương nổi. Thái tử điện hạ, người cũng phải bảo trọng."

Giọng nói Duệ Tuân khàn khàn: "Ta tuy là thái tử... muốn diệt người diệt không được, muốn giữ người giữ cũng không xong, vẫn còn đáng để người khác lo lắng cho tôi sao? Tổ Táp cũng khuyên tôi nói rằng chuyện của cô không lớn, không cần ở trước mặt hoàng hậu nhiều chuyện... Ta không để ý lời hần. Là ta đánh giá cao chính mình."

"Điện hạ không cần phải vì một người như nô tỳ mà nói ra những lời đó." Tổ Doanh hơi hoảng hốt và ngạc nhiên, cũng có chút cảm động, nhìn vị thiếu niên thanh tú trước mặt, giọng nói cô nhẹ nhàng và mềm mại. "Ở trong cung, điện hạ mãi mãi là nhân vật chủ yếu còn nô tỳ chỉ là đóa phù dung sớm nở tối tàn, nhất định sẽ rời đi... Tất cả đều là ý trời, hà cớ gì điện hạ phải vậy? Qua nửa năm hay một năm nữa, tự nhiên điện hạ sẽ quên nô tỳ..."

"Sao có thể quên cô được?" Duệ Tuân từ từ thờ dài, "Trừ cô ra, sẽ còn ai ở trong Lăng Hư đình lấy khăn lụa lau đi bụi trần? Tuy ta đã nói với chính mình: Để cô ra ngoài không hẳn là chuyện không tốt. Chỉ có ra ngoài, cô gái đã cứu ta ở trong đám cỏ kia mới có thể giữ được dũng khí và chính trực của cô ấy... Đúng là..."

"Điện hạ!"

Duệ Tuân không để cho cô cắt ngang, hai mắt nhìn chăm chăm Tổ Doanh, nói tiếp: "Đúng là ta muốn cô ở lại. Trong cung này không có mấy 'người sống', đều chỉ là những cái xác không hồn mà thôi. Ta đã nghĩ muốn thường xuyên nhìn thấy người trước mắt... Nhưng tất cả không do ta quyết định."

"Đây là số mệnh đã định." Tổ Doanh cảm thấy buồn bã, cuối cùng nghĩ không ra lời nào.

Duệ Tuân im lặng nhìn cô một lúc, ra sức vung tay lên: "Cô đi đi."

Tổ Doanh thi hành đại lễ với anh, mãi đến khi anh đi khỏi, nước mắt cô mới chảy xuống. Rõ ràng không cần khóc, nước mắt lại không ngừng rơi.

*** Hết chương 14***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nữ quyền Tổ gia

Thời tiết dần chuyển lạnh, Tổ Doanh đi chân trần bước trên hơi sương sáng sớm, đã không còn những ngày mùa hè mát mẻ, chỉ còn lạnh giá thấm vào từng thớ thịt. Cô đứng trước vườn hoa, thu thập cẩn thận sương sớm trên những bông hoa cúc, cho đến khi đủ một bình nhỏ mới dõng bước chân, lau sạch sẽ bùn đất trên đó rồi mới mang giày vào.

Đây là vườn hoa cúc Ngũ di nương dày công chăm sóc mười mấy năm. Năm đó, bà ấy được Tổ lão gia phong làm cúc tiên, cũng bởi vì xưa nay bà ấy yêu hoa còn hơn yêu người. Bà vẫn cho rằng mang vớ đi giày dẫm đạp lên vườn hoa sẽ làm tổn thương nguyên khí của hoa cúc, ngược lại nếu bước chân trần đi vào thì sẽ đem nhiệt độ và linh khí của cơ thể truyền cho cây hoa. Bởi vậy, toàn phủ trên dưới, bất kể mùa nào, ai tiến vào vườn hoa của bà đều phải cởi giày ra.

Ở vườn hoa, Ngũ di nương nhìn nhất cử nhất động của Tổ Doanh, sợ cô hơi có sơ suất sẽ làm hoa bị thương. Thấy động tác Tổ Doanh dịu dàng từ khi vào vườn cho đến khi ra, chú ý cẩn thận mọi thứ, mọi nơi không làm ra chút sai sót nào, khuôn mặt tao nhã đã già đi của bà mới nở ra một nụ cười tươi. "Lục tiểu thư thật là cẩn thận, giống như Huệ nhi của ta vậy."

Tứ tiểu thư Tổ Huệ là con gái ruột của Ngũ di nương, bảy năm trước đã xuất giá.

Tổ Doanh cười nói chân thành: "A Doanh không có phúc khí giống như Huệ tỷ tỷ."

Ngũ di nương buồn bã: "Huệ nhi của ta có gì là tốt phúc cơ chứ? Cha con vội vàng cho nó lập gia đình, gả vào nhà cũng không có gì là căn cơ."

• Căn cơ: ý là nhà có nền móng, sự nghiệp vững chắc.

"Tỷ phu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vừa nhìn đã biết ngày sau là người có tiền đồ lớn." Khi Tổ Doanh nói đến chuyện đó, thấy trong mắt Ngũ di nương mỉm cười, cười đến mức khách sáo, nên hỏi: "Không biết Ngũ di nương có chuyện gì phân phó hay không?"

Ngũ di nương vội vàng cười rồi nói: "Ồ kìa, sao dám dùng hai từ 'phân phó' với lục tiểu thư! Chỉ là di nương có một chuyện, muốn mặt dày mày dạn nhờ lục tiểu thư giúp đỡ."

Tổ Doanh cười nhẹ nhàng, chờ bà nói tiếp đoạn dưới.

"Nghe nói từ khi tiểu thư từ trong cung trở về, thường đi lại bên tướng phủ... Không biết, không biết lục tiểu thư có thể vì tỷ phu của con mà nói tốt vài câu trước mặt Tể tướng hay không." Sắc mặt Ngũ di nương ngưng ngững, càng nói giọng nói càng khẽ.

Tổ Doanh biết bà luôn luôn tự trọng, không dễ dàng mở miệng cầu người, nếu không vì đứa con gái một của bà, bà cũng không đi năn nỉ một người văn bói.

Tổ Doanh nói lời trấn an: "Nói tới, các tỷ tỷ nếu không gả vào trong cung thì cũng là hương tan ngọc nát, chỉ có Huệ tỷ tỷ gả vào một nhà thường dân. A Doanh mới dám gọi một tiếng 'tỷ phu', cũng chỉ có tứ tỷ phu mà thôi, thân thích này không giống như người khác. Lại nói, lúc Huệ tỷ tỷ ở nhà cũng rất thương con, bây giờ tỷ ấy vất vả, A Doanh không thể không có đạo lý giúp đỡ."

Ngũ di nương vỗ vỗ vào tay Tổ Doanh cảm kích, nói: "Con nhớ đến lợi ích của nó là tốt rồi."

Tổ Doanh lại do dự: "Đúng là A Doanh có đi lại bên tướng phủ nhưng chỉ là ở chỗ của Cur phu nhân nói về chuyện hương liệu mà thôi. Chỉ sợ lời nói của A Doanh ở trong mắt tướng gia không có phân lượng."

"Ồ kìa! Chúng ta nào dám cưỡng cầu Tể tướng đại nhân phải chiều cố nó?! Có phần tâm ý này của con, di nương và tỷ tỷ của con cũng vô cùng cảm kích rồi! Nếu Tể tướng đại nhân có phần coi trọng là vận may của nó. Còn nếu ngài không hỏi chuyện của nó, nó cũng biết là con giúp nó nói chuyện nhiều rồi nên sẽ không quên lòng tốt của con."

Tổ Doanh nói vài câu nhất định sẽ tận tâm tận lực nói giúp rồi mới từ biệt Ngũ di nương, đi theo con đường nhỏ xuyên qua hoa viên đến góc tây bắc của Tổ phủ.

Đi được không bao lâu, qua hồ nước, rừng cây, cảnh sắc trong sáng rộng mở ra trước mắt - một cánh rừng phong xanh um tươi tốt, chưa nhuộm màu đỏ tươi. Con đường trong rừng phong dẫn trước cửa một tòa nhà, dùng một vách tường ngăn cách với Tổ phủ, trên tường có các cửa lớn và cửa hông. Nói là hàng xóm thì quá thân cận, nói là người một nhà thì lại sao phải dùng tường ngăn cách.

Tổ Doanh đi đến trước cửa, lập tức bảo vệ cửa lui ra hai bên, người hầu trong nhà, nha hoàn khách khách khí khí dẫn Tổ Doanh đi vào, vừa đi vừa nói: "Hôm nay phò mã không có ở đây, một mình công chúa đang cảm thấy buồn chán."

Tổ Doanh đã biết như vậy từ lâu, liền hỏi: "Hôm nay thất tiểu thư không cùng nói chuyện với công chúa hay sao?"

"Thất tiểu thư đã tới được một lúc rồi." Bọn nha hoàn dẫn Tổ Doanh tiến vào một tòa xa hoa, giống như cung điện, Tổ Doanh vòng qua bình phong, nhìn Tổ Lan và đại tẩu Phụng Diệp công chúa đang ngồi ở đệm thêu kim ngân ở trên sập nhỏ nói chuyện.

Về mặt Tổ Lan vừa thấy Tổ Doanh đi đến liền tươi cười nghênh đón. Sau khi chờ Tổ Doanh đi qua hành lễ với công chúa, cô ấy mới cầm tay Tổ Doanh thân thiết, kéo cô ngồi xuống bên cạnh Phương Diệp công chúa, hỏi : "Tỷ tỷ có mang đến món đồ gì chơi không ?"

Từ trong ngực Tổ Doanh lấy ra bình nước sương hoa cúc kia, còn có mấy cái hộp và bình nhỏ khác. Tổ Lan mỉm cười : "Nhiều như vậy à ? Nếu đặt ở trên người muội nhất định sẽ lách cách loạn xạ. Vậy mà Doanh tỷ tỷ lại đi im lặng, không có chút động tĩnh."

Phương Diệp công chúa cười nhìn Tổ Lan : "Tỷ tỷ của muội là người đã ở lại trong cung, nói sao thì cũng trầm tĩnh hơn muội."

Tổ Lan chép miệng: "Công chúa vẫn còn lấy chuyện tiến cung để làm tổn thương trái tim muội nha!"

Phương Diệp công chúa mỉm môi cười cười, nói : "Đây là niềm vui của ta. Nếu muội vào cung, tiểu cô của ta thiếu mất một người, người hành lễ với ta cũng ít đi một người, quan trọng là người muốn ta hành lễ qua lại, hao tổn khí lực lại nhiều hơn. Trước giờ ta luôn luôn lười biếng, vừa thấy như vậy sẽ ít đi phiền toái đương nhiên sẽ vui vẻ rồi."

Dung mạo Phương Diệp công chúa tuyệt đẹp, ngũ quan rất giống với mẫu thân hoàng hậu nương của cô nhưng thần sắc thì kém xa nghìn dặm.

Thời thiếu niên của Đường kim hoàng đế được phong làm Lương vương, khi mười bốn tuổi cưới Tổ thị mười ba tuổi, hai năm sau sinh đứa con gái đầu lòng là Phương Diệp quận chúa. Về sau hoàng đế đăng quang, phong Tổ thị làm hoàng hậu, Phương Diệp cũng được phong từ quận chúa thành công chúa. Hai người Đế hậu vô cùng yêu thương đứa con gái này, vì cô mà trong ngàn lần tuyển chọn, chọn ra Tổ Trầm, lại vì cô xuất ra rất nhiều tiền bạc để sửa chữa nhà cửa. Nhưng mà Phương Diệp vẫn cứ buồn bực không vui như cũ - Năm nay cô hai mươi tuổi, gả cho Tổ Trầm đã sáu năm nhưng dưới gối lại không có con cái. Vì thế cuộc sống không tránh khỏi ăn ngủ khó khăn, lâu ngày đã dưỡng thành vẻ mặt u sầu.

Vốn là Tổ Doanh nghĩ đại ca ham phú quý mới vất óc tìm mưu tính kế cưới công chúa làm vợ, không nghĩ rằng anh đối với Phương Diệp công chúa là một tâm chân tình. Những năm gần đây chỉ thủy chung chăm sóc tỉ mỉ cho cô, ngay cả ý nghĩ có một hay hai thiếp thất cũng không. Tổ Doanh thật sự hâm mộ cô, nói : "Có thể giống như công chúa, gả cho một người yêu mình là hạnh phúc vô cùng lớn."

Phương Diệp công chúa gật đầu nói : "Huống chi A Lan là gả vào một nhà đại phú quý, tương phủ quyền khuynh thiên hạ."

Nhắc tới chuyện này Tổ Lan liền có vẻ hứng thú buồn tẻ: "Cũng chỉ có công chúa và Doanh tỷ tỷ là nói như thế - Bây giờ muội mã thất tiền đề*, ánh mắt người trong phủ nhìn muội cũng không như trước. Chỉ có công chúa và Doanh tỷ tỷ khác với bọn họ, trước đối với muội như thế nào, bây giờ vẫn đối với muội như vậy... Ôi, muội bây giờ mới chân biết trong sách nói hoàn toàn đúng - hoạn nạn mới gặp chân tình."

• Mã thất tiền đề : ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm

Tổ Doanh cười trêu chọc cô: "Ánh mắt người khác nhìn muội khác đi vì biết muội sẽ làm con dâu nhà Tể tướng, là hâm mộ muội đó."

Tổ Lan lắc đầu cười khỏ, nói: "Tỷ tỷ đừng nói châm biếm muội. Mấy năm nay, muội muội không học tốt những cái khác nhưng đối phó với người vẫn có chút tâm đắc. Chỉ là bọn họ cứ làm bộ làm tịch vậy ngược lại càng làm cho công chúa và tỷ tỷ không giống người thường."

"Coi đứa nhỏ này! Nói tốt đã dưỡng thành thói quen, khi nào cũng không thể khiến cho người khác mất vui được." Phương Diệp công chúa vừa thưởng thức các hộp bạc nhỏ vừa nói thân nhiên. "Những hạ nhân này thì có kiến thức gì chứ? Ta và Doanh tỷ tỷ của muội đều ở qua trong cung, biết bên trong đó là cái dạng gì. Người gả vào cung tất sẽ có tiền đồ, gả vào dòng dõi khác cũng không nhất định không có có ngày nổi danh. Năm đó có bao nhiêu người đâm đầu vào cung, chỉ có ánh mắt mẫu hậu ta sắc sảo nhìn được ngọc, không đi theo dòng chảy lớn, kiên trì gả cho Lương vương. Về sau Lương vương đăng cơ, Lương vương phi không cần tranh, không cần cướp, tự nhiên vậy mà thành hoàng hậu. Không chừng một ngày nào đó Cự gia nâng cao một bước, về sau muội không cần tốn sức nhiều cũng coi như là trên cả hoàng hậu đó."

Tổ Doanh và Tổ Lan cả kinh hô nhỏ: "Công chúa! Lời này làm sao dám nói lung tung được?"

Phương Diệp công chúa cười cười : "Cũng đúng. Ông ta bây giờ còn nhớ đến ngôi vị hoàng đế làm gì? Ông ta đã là hoàng đế hữu thực vô danh rồi."

Tổ Doanh và Tổ Lan đưa mắt nhìn nhau, không dám chen miệng. Ba người im lặng một lúc lâu, Tổ Lan mới cười miễn cưỡng nói : "Lời này chỉ có công chúa mới dám nói. Nếu từ trong miệng người khác nói ra, cái đó chắc chắn còn nữa."

Phương Diệp cầm tay run run của Tổ Lan, thờ dãi: "Không vào cung là vận khí của muội. Ta rất muốn biết bên trong hoàng cung có ma lực gì? Ngay cả mẫu thân của ta, cũng nhận không ra nữa... Tuy các tỷ muội nhà muội đều có tâm nhãn nhưng nếu không có việc tiến cung này thì hiện tại nhất định sẽ là một đám vui vẻ hòa thuận, ngây thơ hồn nhiên khuê tú, làm cho các quý công tử từ trên triều đình hay dưới dân gian đều muốn tranh đoạt."

Tổ Doanh thấy vẻ mặt của cô u sầu nên vội nói : "Ba người chúng ta rất khó mới không liên quan đến cung đình, còn nói để làm gì ? Tinh thần đều tiêu hao cho nó thì thật là nhảm chán. Hôm nay muội muốn điều son ở trước mặt công chúa."

Tổ Lan lấy lại tinh thần nói : "Đừng đúng đúng. Doanh tỷ tỷ, son của tỷ làm như thế nào ? Quét qua một chút cũng có vẻ rất là mềm mại bóng bẩy."

"Đây là kỹ xảo đó!" Tổ Doanh mở ra chai chai lọ lọ, vừa làm vừa giảng giải cho các cô biết phương pháp điều chế son.

Chỉ một lát sau, một chút son đỏ sinh ra ở trên tay cô.

"Vốn công chúa đã thanh cao xinh đẹp, dùng cái này thì nhan sắc sẽ kiều diễm hơn một chút." Tổ Lan lấy son khoa tay múa chân ở trước mặt Phương Diệp.

Phượng Diệp đẩy nhẹ tay cô ra, mỉm cười nói: "Không sao cả... Dù ta có bộ dáng gì đi nữa thì đại ca của muội đều nói 'đẹp đẹp đẹp'".

"Ui! Đây là cố ý bắt nạt bọn muội!" Tổ Lan làm mặt quỷ với Tổ Doanh: "Doanh tỷ tỷ, chúng ta nhất định sẽ không chịu thua, sau này sẽ gả cho một người đàn ông tốt, mỗi ngày đều được chàng ấy khen ngợi."

"Tỷ mới đúng là 'ngày sau', phu quân muội muội đã gần ngay trước mắt rồi." Tổ Doanh cười nói: "Hai ngày trước tỷ đi tể tướng phủ, vừa lúc nhìn thấy nhị công tử..."

Hai gò má Tổ Lan ửng hồng, Tổ Doanh thấy thế không đùa giỡn nữa, nghiêm túc nói: "Anh ta là một công tử anh tuấn và chừng chạc. Muội muội thật có phúc."

"Phúc khí của tỷ tỷ cũng sẽ không tệ." Tổ Lan đỏ mặt nói một câu.

Hai tỷ muội ở lại cho đến trước, cùng Phượng Diệp công chúa dùng cơm, thấy cô ấy muốn nghỉ ngơi mới cùng nhau cáo lui.

Trên đường hai cô quay trở lại tiểu viện, tinh thần Tổ Lan phấn khởi, nói: "Hiện tại không cần nói tới chuyện tiến cung, tiến cung, tiến cung, cũng không cần phải vất vả suy nghĩ làm sao mới có thể ở trong vô số mỹ nữ trở hết tài năng... Thật sự là quá thoải mái."

Tổ Doanh im lặng đi được vài bước, nói nhỏ: "Bách công tử cũng là người tốt, vì sao lúc ấy muội muội không muốn gả cho anh ta?"

"Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt." Tổ Lan có chút thẹn thùng, nói: "Ồ trước mặt tỷ tỷ, muội cũng không sợ nói thật: mắt nhìn người của muội vẫn cao hơn đình, lại thêm lúc đó hơi sức bị kìm nén, nghĩ thầm: Nếu đã tùy ý gả cho một người thì sẽ làm cho người trong nhà xem thường! Cho nên nhất định phải gả cho một hôn phu nổi tiếng, mới có thể miễn cưỡng giảm thương tâm cho chính mình. Lại nói, cách xuất giá còn một khoảng thời gian, nếu muội gả cho một người không có tiền đồ, mấy ngày nay muội ở nhà cũng sẽ bị bọn họ ức hiếp!"

Tổ Doanh thở dài. "Con người tranh nhau hơi sức cũng không có gì sai. Nhưng mà có đôi khi cũng không hẳn là chuyện tốt. Tỷ cũng vì không chịu kìm nén hơi sức mà nhất định phải tiến cung - Người đời nói tỷ cả đời vô duyên với cung đình, thì nhất định tỷ phải tiến cung cho bọn họ thấy. Kết quả ư?... Cung đình giống như một giấc mơ làm cho tim gan run sợ... May mà tất cả đều đã qua."

Hai chị em vừa nói vừa cười trên đường về. Khi Tổ Doanh trở lại tiểu viện của chính mình, nha hoàn Hiên Nha hầu hạ cô đã chạy tới nói: "Tam công tử vừa tới được một lúc, đang ở trong phòng của tiểu thư."

Tổ Doanh không biết Tổ Táp có chuyện gì, vội vàng đi vài bước vào trong phòng, cười hỏi: "Giữa trưa sao ca ca không nghỉ ngơi?"

Về mặt Tổ Táp lạnh lùng, đánh giá Tổ Doanh từ trên xuống dưới, nói: "Mấy ngày hôm trước tới, nha hoàn nói muội đi tể tướng phủ. Lần trước tới, nha hoàn nói muội lại đi tể tướng phủ. Hôm nay muội lại tới người nào đây?"

Tổ Doanh vừa đặt vật nhỏ lên bàn vừa nói: "Muội đi qua chỗ đại ca, điều son cho công chúa."

"Muội tính toán gì vậy hả?" Tổ Táp hừ một tiếng. "Mỗi ngày đều điều son, vẽ tranh, chạy quanh bốn phía tán gẫu với người trong nhà cho qua ngày?"

"Đây chính là điều học được của cô cô khi ở trong cung. Muội cần phải bày tỏ thái độ, để cho người trong nhà biết rõ không thể ức hiếp muội, muội có quyền thế của tể tướng để dựa vào, còn có công chúa hướng về muội. Nếu không người vào cung rồi bị đuổi ra như muội, ở nhà cũng sẽ không dễ chịu." Tổ Doanh chậm rãi nói tiếp: "Còn như điều son, vẽ tranh, chỉ là giết thời gian thôi. Hiện tại trừ chuyện lập gia đình, sinh con đẻ cái, đời này của muội cũng không có chuyện lớn phải làm... Muội còn phải như thế nào?"

"A Doanh!"

Tổ Doanh không để cho anh trai nói chen vào, nói chậm chậm: "Tấm lòng của ca ca muội đã rõ. Ca ca không nguyên chịu thua, muội cũng không thể quả trách. Nhưng mà chúng ta không phải chưa từng thử qua. Cung cũng vào, hoàng thượng và thái tử cũng từng gặp qua. Mệnh của muội là tiểu môn tiểu hộ, không có duyên với hoàng ân mệnh mệnh. Đã tới cục diện như ngày hôm nay, chẳng lẽ ca ca vẫn còn tính toán điều gì? Ca ca... An phận thủ thường cũng là một loại sáng suốt. Ông trời đều có an bài cho muội, chúng ta trăm phương ngàn kế có ích lợi gì?"

Tổ Táp thấy cô nói bình thường, nhìn cô sâu xa, nói: "Thái tử vẫn rất nhớ muội. Ngai ấy thường xuyên hỏi thân thể của muội như thế nào, có phải còn khỏe hay không..."

"Đó là bởi vì tấm lòng của thái tử thiện lương, chỉ cần là người qua lại với ngài một chút, ngài ấy sẽ không dễ dàng quên được." Nhắc tới thái tử ôn hòa và nho nhã, Tổ Doanh có chút phiền muộn thoáng qua. "Cho dù ngài ấy một mực nhớ đến muội cũng không có nghĩa cả đời này, ngài ấy không có muội thì không thể sống."

Tổ Táp gạt mình, không phân bác được. Qua một lúc lâu, anh nói: "Muội đã có ý như vậy, huynh không còn gì để nói nữa... Muội muội, A Doanh à, ca ca vẫn cảm thấy muội có thể mạnh mẽ chiến thắng những người phụ nữ như kim như ngọc trong chốn cung đình. Muội so với bọn họ càng xứng đôi với người tốt nhất."

Tổ Doanh cười nói: "Đó là ca ca thương yêu muội, nếu ca ca không thương yêu muội thì ca ca sẽ không nghĩ như thế. Mọi người đều có số... Ca ca nói qua, lùi một bước đẹp là chuyện tốt. Có lẽ bước lùi này của muội, không phải ông trời để cho muội chuẩn bị tiến một bước mà là ông ấy cho muội trời cao biển rộng. Ca ca hãy cho muội đi một bước nhìn một bước đi."

Tổ Táp vuốt vuốt khuôn mặt Tổ Doanh, cười bất đắc dĩ. "Ca ca cũng nhìn ra được, mấy ngày nay muội ở nhà thư thái hơn. Miễn cưỡng với muội quá cũng không tốt... Muội đã có chủ ý của chính mình..."

Anh than thở hai tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó: "Bạch Tín Mặc cũng nhiều lần hỏi muội."

Tổ Doanh thấy vẻ mặt ca ca không hờn giận, ngạc nhiên nói: "Từ trước ca ca giống như đã không thích Bạch phó vệ úy. Muội thấy anh ta là một người chính trực và thành khẩn, không biết sao lại làm cho ca ca bất mãn."

"Hừ!" Tổ Táp cười lạnh. "Người người đều nói hấn chính trực thành khẩn. Nhưng muội còn nhớ lời nương từng nói qua trước khi mất hay không? 'Trăm nghìn lần không thể tin tưởng người gần như hoàn mỹ, không thể tham dự vào những kế hoạch cơ hồ không chệch vào đâu được! Sau lưng người hoàn mỹ thường là vực sâu đáng sợ nhất'."

Tổ Doanh nhún mày, nói nhỏ: "Nhưng phó vệ úy không phải là con người toàn vẹn. Quan hệ giữa anh ta và Bạch công công cũng không tốt."

"Đây là chỗ giao hoạt của hấn." Về mặt Tổ Táp khó chịu, nói với Tổ Doanh, "Muội không cần thân thiết với hấn quá. Hấn là người rất khó nói."

Tổ Doanh trêu chọc: "Muội thấy ca ca là lấy tâm tư tiểu nhân đo lòng quân tử."

"Huynh thà rằng là người tiểu nhân, cũng không để cho những người giống tiểu nhân nhưng lại không phải tiểu nhân, giống quân tử nhưng không phải quân tử tiếp cận muội."

Tổ Doanh cười cười, không nói chuyện.

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cầu hôn

Tháng chín, hoàng gia lại có lần đi săn thứ hai quy mô lớn, đội ngũ săn bắn theo sau là một đội quân tinh nhuệ.

Tổ Doanh nghe nói đội quân đi săn lần này vẫn đi xa, đã vượt qua khỏi phạm vi khu vực săn bắn. Cô lại nghe nói hoàng thượng ngày càng trầm mê săn bắn, săn không biết mệt.

Nếu là người khác, đối với tin đồn như vậy nhiều nhất là Tổ Doanh cười cho qua chuyện. Cô cũng không phải nhân vật lớn nào, không đáng vì hoàng gia quan tâm. Nhưng mà suốt ngày chinh chiến hò hét ở trong rừng sâu, đại mặc là một hoàng đế với vẻ mặt văn tú đậm bạc, điều này làm cho Tổ Doanh hơi ngạc nhiên: Cô đã từng thấy qua mặt ông, thật sự không có cách nào tưởng tượng một người an tĩnh như vậy sẽ rong ruổi như thế nào trước thiên binh vạn mã, khí thế sẽ ra sao khi giương cung bắn tên, đuổi gấu săn hổ.

Nghĩ lại, cô đối với những điều này không để ở trong lòng: mỗi người đều có một mặt mà cô không biết. Thái tử điềm đạm lúc sáu tuổi đã hộ tống hoàng thượng đi săn, khi đó anh ấy đã có thể bắn chết một mãnh hổ, làm cho hoàng thượng tán thưởng không dứt. Nghe nói hoàng hậu ung dung, cao quý là một tay cung tốt, trầm phát trầm trúng không trật phát nào.

Tổ Doanh lại nghe nói, có một vài triều thần đối với việc hoàng đế ngày càng yêu thích sâu sắc săn bắn nên đề xuất ý kiến bắt đồng. Bọn họ lo lắng ngài sẽ theo gót của Thái Khang đế, bọn họ hi vọng ngài sẽ chăm lo việc nước. Nhưng mà hoàng đế lại dùng một câu nói đầu tiên khiến tất cả không thể chê ngăn: "Trẫm cai trị thuận theo tự nhiên." Ông nói, "Không phải các khanh luôn chê hoàng đế quản quá nhiều chuyện, ngóng trông xuất hiện một hoàng đế cai trị thuận theo tự nhiên mà không làm gì cả hay sao?"

Cho dù ngài lấy việc mượn danh nghĩa thuận theo tự nhiên, vẫn có một nhóm quan lại vẫn nói đến như trước - phần lớn là đám quan viên nhỏ không có tiền đồ lên tiếng. Nói bậy cùng lắm là chết, bọn họ mới không sợ. Bọn họ sợ chính là sau này không lưu danh trên sách sử. Bề tôi chính trực có gan thẳng thắng can gián, xác suất lưu danh sử sách lớn hơn rất nhiều. Nếu đời này khó có được vinh hoa phú quý, một bước lên trời thì ít nhất bọn họ vì giành được tiếng thơm muốn đời mà cố gắng.

Hoàng hậu cũng gia nhập vào hàng ngũ của bọn họ - Tổ Doanh biết, bỏ qua một bên tâm cơ có sâu nặng hay không, có thành khẩn nói chuyện với người ngoài hay không, ánh mắt của bà đều nhìn rất xa, nhiều năm qua trước sau vẫn tự cảm thấy nhất quốc chỉ mẫu phải hiểu rõ chuyện gì tốt với quốc gia này.

Bà hiểu rõ là một hoàng đế, vĩnh viễn không nên giằng co, đoạn tuyệt với đám quan viên. Thế lực của quan lại trăm ngàn mắc xích; quan viên này thân thích quan viên kia, quan viên kia lại là đệ tử của quan viên nọ, quan viên nọ lại cùng một đám quan viên khác ở trong đội quân giết địch, hoặc cùng nhau học hành trong một trường... Đối với hoàng đế thuận theo và cung kính là vì từ nhỏ bọn họ được giáo dục, là bọn họ luyện thành thói quen, nghĩa vụ. Nhưng nếu bọn họ liên kết giúp đỡ vùng lên thì quan hệ của bọn họ sẽ thân thiết hơn quan hệ giữa họ với hoàng đế nhiều.

Nếu thật đến lúc đó, ví như hoàng đế không thể không chế bọn họ thì cũng sẽ bị đem lên gác xố. Tổ hoàng hậu đã xem qua quá nhiều lịch sử, một quốc gia khổng lồ được thống trị bởi một hôn quân chưa chắc đã sụp đổ trong phút chốc là bởi vì quốc gia có những bề tôi này - Bọn họ lo lắng, tình cảm đối với hoàng thất và quốc gia rất sâu đậm. Nếu cô phụ tâm thâm tình của bọn họ... thì cả đời trượng phu của bà lấy thân phận hôn quân, kết cục sẽ sống thọ ở trong tam điện của mình hay là bị nạn mất sớm vẫn còn khó nói.

Hoàng hậu mong có thể làm dịu đi quan hệ giữa hoàng đế và quan lại nhưng sự cố gắng của bà chỉ có một kết quả - tâm của hoàng đế dần dần cách xa bà.

Người vừa lòng với việc này nhất là Đan tần.

Tuy Tổ Doanh chỉ có thể biết được một vài tin tức lạc hậu hơn người khác nhưng cô cũng có thể từ trong không khí của cả nhà phát hiện - Ở trong cung, con đường thăng tiến của Đan tần đang rộng mở. Hoàng đế có hai vị phi, Tổ Trinh phi và Tổ Văn phi đã thất sủng nhiều năm. Chỉ là thấy phụ thân của các bà nằm đó phụ tá Lương Vương đang cơ có công lao lớn nên hoàng đế đối với các bà nhe nhả lễ độ. Hai vị tỷ muội này lại dưới gối không con, tuổi tác ngày càng cao, dù sao cũng không thể có biện pháp tranh sủng với Đan tần xinh đẹp và chua ngoa.

Vì nguyên nhân này, suốt ngày trước cửa Tổ phủ xe ngựa không ngớt. Tổ lão gia quyết tâm không ngừng cố gắng, gắng sức vì gia tộc có thêm vinh quang mới. Tuy ông ấy được thụ phong làm Đông Bình Quận Vương, dưới gối có tám đứa con gái nhưng không có một người nhận được thiên ân, được phong làm quận chúa. Tổ lão gia liên tục ám chỉ với Đan tần: thừa lúc Tổ Doanh và Tổ Lan chưa xuất giá, nghìn lần vạn lần cầu xin thánh thượng ban cho các cô một cái phong hào, để thời điểm các cô lập gia đình có sức mạnh tràn đầy.

Đan tần nhanh chóng truyền lời: ở trong cung Tổ Doanh đã hầu hạ qua hoàng hậu, đã từng làm hạ nhân của hoàng gia, muốn được phong làm quận chúa không dễ dàng.

Trái lại Tổ Lan rất nhanh nhận được một tờ phong cáo, thụ phong làm Đức Xương quận chúa. Vốn Tổ Lan gan lớn và chua ngoa, sứ giả vừa đi, cô đã cầm tấm chiếu chỉ kia cười lạnh: "Nếu phong cho tôi một miếng đất tốt, tôi đi Cư gia còn có thể mở miệng. Quận Đức Xương là gì? Đất cỏ không mọc, chim không bay qua... Một năm chả cấp cho tôi bao nhiêu bạc, tôi lại nợ Đan tần một nhân tình! Nói ra vẫn là chuyện cười của thiên hạ! Thật là không bằng không có."

Cô có nói bất cứ điều gì, Tổ lão gia cũng không để trong lòng. Lòng của ông đang như mở cờ trong bụng, tập trung vì kế hoạch thứ hai: Vinh An công chúa mười bảy tuổi, gái lớn không thể giữ, mắt thấy đã có thể lập gia đình rồi. Ông vội vã truyền lời với Đan tần. "Tổ Táp nhà chúng ta cũng là một thanh niên tốt! Thật sự là muốn văn có văn, muốn võ có võ, nhìn từ trong triều từ trên xuống dưới trong ngoài đều không tìm thấy một người đàn ông hoàn mỹ như vậy. Với lại Tổ Táp và Vinh An công chúa bằng tuổi nhau, thanh niên ở độ tuổi này không có hôn phối càng ít. Ngàn vạn lần muốn trước mặt thánh thượng nhắc đến Tổ Táp nhiều hơn."

Lần này Đan Tần truyền lời có chút không kiên nhẫn: Hôn sự của Vinh An công chúa đang bàn luận, tuy nói là người đề cử không nhiều nhưng cũng không ít - Tổ Táp đã ở trong đó, thời điểm về sau hãy nói, hiện tại nói cũng vô ích.

Trong lòng Tổ lão gia cũng có hy vọng, người cũng vui vẻ hòa khí hẳn lên. Bọn hạ nhân thấy mỗi ngày ông đều vui sướng, tự nhiên cũng cùng ông vui vẻ, trên dưới Tổ phủ xuất hiện cục diện hòa thuận chưa từng có.

Tổ Táp cũng làm bạn với Thái tử đi theo đại đội người ngựa đi săn. Chuyển ra ngoài này của anh đi mãi đến tháng chạp mới về, chính là lúc cả nhà đang chuẩn bị ăn tết. Anh mang về rất nhiều con mồi được ban cho, càng làm cho Tổ phủ tăng thêm không khí vui mừng. Cùng một lúc anh tặng cho Tổ Doanh bốn mươi tấm da cáo vô cùng tốt, một tấm da gấu tuyệt đẹp, còn có da hươu, da hổ, da chồn không đếm được. Việc của Tổ Doanh vốn là trống trải, ngay lúc đó ngôn ngữ đồ vật chất đầy.

Trong cung lại đưa tới cho Phụng Diệp công chúa da gấu thượng đẳng, da cáo, da hươu bảy mươi bảy tấm, mười bảy tấm các loại da chồn, còn có bảy rương đồ chơi quý giá, đầm đương chi phí ăn tết của cô. Trời sinh Phụng Diệp công chúa đậm bạc, tùy ý lục nhìn một lần rồi phân cho trên dưới Tổ phủ, Tổ Doanh và Tổ Lan mỗi người được bảy tấm da gấu, mười tấm da hươu, da cáo và vài thứ trang sức vàng bạc tinh xảo.

Tổ Lan làm nũng nói: "Tam ca bất công, Doanh tỷ tỷ có nhiều thật đó! Muội đúng là không có xu dính túi, đến lúc công chúa ban thưởng cũng không chiếu cố muội..."

Tổ Doanh cười nói: "Đây là công chúa làm việc công bằng, cũng không phải không thương muội."

Phụng Diệp công chúa cũng cười cô: "Muội là người được gả làm con dâu tể tướng, còn sợ ngày sau không có mấy thứ này hay sao? Chỉ sợ sau này muội thấy mấy cái này cũng chóng mặt đó."

Cô tâu lại vô cùng nào nhiệt, chọn kiểu dáng, dạng hoa thêu, chọn ra quần áo và trang sức ngày tết.

Qua vài ngày, Tổ Táp theo Thái tử trở về, mang cho Tổ Doanh một cái hộp gấm, nói: "Đây là tâm ý của thái tử, huynh thay muội nhận."

Tổ Doanh mở ra đã thấy: trong hộp chia làm hai ngăn, bên trái là một nhánh hoa thơm khô héo, bên phải là một trâm cài tóc bằng bạc có nhánh hoa giống như nhành hóa kia như đúc. Tổ Doanh không nhận ra đây là hoa gì, dùng ánh mắt hỏi ca ca.

Tổ Táp chỉ lẳng lặng nhìn cô, nói: "Đây là bất lão hương tiến cống - mặc dù là hoa khô nhưng hương không mất, mùi thơm kéo dài ngào ngạt, nghe nói có thể lưu giữ trăm năm."

"Hiếm thấy thái tử vẫn nhớ đến muội..." Tổ Doanh có một chút phiền lòng.

Tổ Táp nói tiếp: "Đây là thái tử tặng cho muội - Nếu là ban cho, muội cứ nhận lấy là được. Nhưng đây là ngài ấy đặc biệt tặng, nên muội cũng nên hồi lại một phần lễ, có qua có lại thôi."

"Hả?" Tổ Doanh bật cười. "Thật là! Muội làm gì có thứ gì đưa ra xứng đôi với đồ của ngài ấy?" Cô thấy vẻ mặt Tổ Táp trịnh trọng, tất cả không có ý cười, đành phải thật sự suy nghĩ, từ trong rương lấy ra lư hương mà Bạch Tiêu Tiêu tặng. "Cả người muội từ trong ra ngoài chỉ có cái lư hương này được coi là quý giá, tuy không phải mới tinh nhưng đã theo muội tiến cung rồi lại ra ngoài, cũng coi như có chút lai lịch. Nếu thái tử không ghét bỏ, thỉnh ngài ngẫu nhiên đặt lên bàn thờ hương, cũng không tiếc một khoảng thời gian chúng ta quen biết."

Tổ Táp tiếp nhận ở trong tay, than thở một tiếng, tâm sự nặng nề rời đi.

Bước qua tháng giêng, thân thích của Tổ phủ nhao nhao đi tới đi lui, cũng không ít người cầu hôn Tổ Doanh. Tổ lão gia bắt đầu tính toán tỉ mỉ: trước mắt Tổ phủ tiền đồ sáng lạng, con gái của ông chưa đính hôn chỉ còn duy nhất Tổ Doanh, có thể nói là một món có giá trị.

Năm trước ông vẫn phát sầu vì đứa con gái này chưa có hôn phối, không nghĩ được năm nay thời thế tay đổi, hậu duệ quý tộc nhà cao cửa rộng ùn ùn kéo đến. Hôn sự của Tổ Doanh lại biến thành một việc tính toán hàng đầu. Ông không hề sốt ruột mà yên tĩnh chờ đợi rẽ hiền hợp ý xuất hiện.

Tổ Doanh hiểu rõ tình thế bây giờ đối với cô là tốt nhất. Tuổi của cô mà chưa lập gia đình có thể xem là lớn nhất, chính cái gọi là không thể nán lại, bỏ qua năm tốt này, nếu còn muốn chọn chọn lựa lựa trong đám thanh niên xuất thân cao quý tức là muốn ông trời không chiếu cố cô rồi.

Mỗi ngày cô nghe tới nghe lui bọn hạ nhân thường xuyên ở trước mặt cô khen ngợi người này, bình phẩm người kia. Tuy cảm thấy ngượng ngùng nhưng trong lòng cô cũng thật tâm suy nghĩ về nhóm thanh thiếu niên quý tộc này, kết quả cảm thấy người này thiếu chút này, người kia cũng cũng thiếu chút gì đó, không có người có thể để cô vô cùng ái mộ.

Ngày đó mừng mười, Tổ Doanh và Tổ Lan hẹn nhau ngắm tuyết. Ai ngờ Tổ Lan không biết từ nơi nào nghe được: Hôm nay, Cư nhị công tử muốn chủ trì Cư phủ giúp đỡ, phát cho người nghèo cháo thịt, thịt khô. Cô lại cải trang một chút, vụng trộm đi nhìn vị hôn phu của mình, quảng Tổ Doanh ở trong một hậu viên yên tĩnh.

Trái phải Tổ Doanh không có ai, đơn giản chỉ một mình lưu luyến ở một vài gốc hoa mai.

Cô thưởng hoa một lúc, đang định trở về lại nghe phía sau đất tuyết bị giẫm lên sột soạt. Quay người lại, cô trừng to mắt, kinh ngạc nở nụ cười vui mừng: "Bạch phó vệ úy!"

Trên người Tín Mặc không khoác áo choàng, đại khái vừa mới ra ngoài từ căn phòng kia. Anh đứng cách cô ba bốn bước, cười dịu dàng. "Xa xa nhìn phụng hương như là... Ồ, cô xem tôi, gọi có 'phụng hương' cũng quen, hiện tại không biết nên xưng hô như thế nào..."

"Người trong nhà đều gọi tôi là 'A Doanh'." Tổ Doanh mỉm cười đánh giá Tín Mặc, "Bạch phó vệ úy vẫn khỏe từ khi chia tay chứ?"

"Không tệ." Tín Mặc nhìn Tổ Doanh cẩn thận, dịu dàng: "Nhìn cô cũng tốt lên - trên khuôn mặt không u sầu, tinh thần cũng cởi mở hơn rất nhiều."

Tổ Doanh dẫn Tín Mặc tới phía trong tiểu đình ngồi một lát, còn nói chút chuyện của nửa năm qua. Lúc hỏi đến Tổ Hòa, giọng nói Bạch Tín Mặc hơi thất vọng, nói: "Cô ấy là người cơ trí, làm sao giống cô được. Bộ dáng cũng không giống, tính cách cũng không giống."

Anh dừng một chút, yên lặng nhìn Tổ Doanh rồi nói: "Tôi vừa mới ở chỗ cô cô nghe nói - thật ra lúc trước vị tiểu thư đề cập đến với tôi là cô."

Ánh mắt Tổ Doanh vội vàng dời đi nơi khác. Hai mắt Tín Mặc nhìn chằm chằm vào cô không rời. "A Doanh, nếu hôm nay tôi chưa đến viếng thăm cô, cô có không nói ra chuyện này - Có phải cả đời này của cô cũng sẽ không để cho tôi biết?"

Tổ Doanh liếc mắt nhìn Tín Mặc một cái, hỏi lại: "Vốn là chuyện làm không đến nơi đến chốn, lại còn nói đến chuyện cũ này làm gì?"

Tín Mặc lắc đầu: "Nhưng mà với tôi không như vậy - Tôi không nhìn được mà nhớ tới cô gái nhỏ đã từng cải trang thành tùy tùng của anh trai mình, ngay cả con ngựa cũng kéo không được; nhớ tới cô gái nhỏ đầy lòng tin tưởng tiến vào cung đình nhưng dần dần trở nên trầm trầm và đáng yêu, ngay cả như vậy, cô vẫn chỉ càng cẩn thận và trói buộc chính mình, chưa từng nghĩ sẽ tổn thương người khác, nhớ tới cô gái dịu dàng ít nói thiếu chút nữa trở thành thê tử của tôi - Thật ra tôi đã từng nghĩ những điều này cần một một thời gian, chỉ là từ tiểu viện của cô cô đến nơi này chỉ là một khắc ngắn ngủi. Nhưng mà một khắc ngắn ngủi này khiến cho tôi cảm thấy được, một cô gái tốt như vậy tôi không nghĩ sẽ bỏ qua..."

Tổ Doanh nghe thấy mà mặt đỏ tai hồng, chậm rãi rũ tuyết rơi trên áo choàng.

Về mặt của cô yêu kiều, tinh xảo, khuôn mặt trong trắng phớt hồng giống như cánh sen đầu hạ. Ở xung quanh tuyết rơi ngập trời, cô lại dịu dàng và đáng yêu như vậy. Tín Mặc si ngốc nhìn cô một lúc, đứng lên, đi tới bên người Tổ Doanh cầm tay của cô.

"Gả cho tôi!" Giọng của anh kiên định nhưng dịu dàng. Tổ Doanh nhất thời hoang mang lo sợ, không biết phải trả lời như thế nào.

"Còn có rất nhiều người cầu hôn đó..." Cô lòng dạ rồi bởi mở miệng không đắn đo, đột nhiên toát ra một câu nói như thế.

Tín Mặc chỉ lẳng lặng nhìn cô, "Chuyện này cùng tôi và nàng có quan hệ gì? Bằng lòng thì chính là bằng lòng, không muốn chính là không muốn, cầu hôn

nhiều người hay ít người, có thể thay đổi quan điểm của nàng đối với tôi hay sao ? A Doanh à, trong lòng nàng cảm thấy được hay không được ?"

Ánh mắt của anh sáng rực nhìn xuống chăm chăm, lòng Tổ Doanh rung động mãnh liệt, bật thốt lên nói : "Được!"

Tín Mặc lập tức nở nụ cười rạng rỡ, Tổ Doanh tránh đi nụ cười của anh, nhỏ giọng nói : "Nhưng mà cha em không chắc là sẽ thấy vừa lòng... Ông ấy còn có tính toán của ông!"

"Tôi không cho rằng lệnh tôn nghĩ tôi không làm được gì mà cản trở chuyện này." Tín Mặc tự tin cười cười, từ đáy lòng thở phào nhẹ nhõm. "Tôi chỉ sợ điều duy nhất là chỉ mình tôi tình nguyện, nàng cũng không đặc biệt đối đãi với tôi."

Tổ Doanh nhẹ giọng nói : "Chẳng lẽ em sẽ không nhớ tới người luôn luôn giúp em, thiếu chút nữa thành trượng phu trẻ tuổi của em hay sao ?" Nói xong, mặt của cô đã đỏ hồng đến cổ.

Tín Mặc mở cờ trong bụng, cầm chặt tay Tổ Doanh đặt trên ngực.

"Một lời đã định." Anh nói. "Chậm nhất ba ngày, nhất định Bạch phủ sẽ đến cầu hôn."

"Một lời đã định." Mặt Tổ Doanh đỏ bừng, sợ để lâu sẽ có người thấy, nhẹ nhàng rút tay ra rồi đi.

"A Doanh!" Tín Mặc gọi cô, cúi xuống trên cổ tay một miếng ngọc phi thúy, đặt vào lòng bàn tay Tổ Doanh.

Bạch phi thúy sáng trong bốn phía, mặt trên khắc một đóa hoa nở rộ, năm đóa hoa đều màu tím tự nhiên, nhụy hoa hơi có màu vàng nhạt. Tổ Doanh vừa thấy đã thích, nhìn sâu vào Tín Mặc, dịu dàng nói : "Một mảnh tâm ý này của Bạch công tử, nhất định A Doanh không phụ lòng..."

Chuyện Tín Mặc cầu hôn, Tổ Doanh không dám làm lớn chuyện, chỉ dám vụng trộm nói với một người là Tổ Táp.

Ai ngờ Tổ Táp vừa nghe đã nổi giận lôi đình: "Huynh đã nói với muội, không được thân cận quá với hắn! Muội có biết hắn ta là cái loại người gì không? Vậy mà muội lại tùy tiện đáp ứng hắn?"

Tổ Doanh tràn đầy ủy khuất, nói thầm : "So sánh với các công tử khác, muội cũng có biết về anh ấy. Muội nghĩ không có lý do để cự tuyệt anh ấy."

"Hiểu biết?" Khóe miệng Tổ Táp mang theo trào phúng, nhìn Tổ Doanh nói : "Trên đời này, người hiểu hắn chỉ sợ ba người cũng không có! Muội mới gặp hắn vài ngày, lại cho rằng mình hiểu hắn ?!"

Tổ Doanh nói tiếp: "Cho tới bây giờ, ca ca chưa bao giờ nói một lời hay về Tín Mặc, luôn luôn cảm thấy bụng dạ anh ấy khó lường. Một khi đã vậy, ca ca hãy nói rõ cho muội biết: anh ấy có gì không tốt ? Ca ca một phen trách móc muội, sao có thể để cho muội chịu uất ức như thế?"

Tổ Táp vừa cười lạnh hai tiếng vừa nói : "Được! Huynh không cần phải nói nhiều, nói cho muội một chuyện, chính muội hãy suy nghĩ hắn là người như thế nào."

Anh nói: "Có nhớ ngày muội báai Cự đại nhân làm nghĩa phụ hay không ? Ngày đó ở nơi tụ họp các vị công tử, có thị vệ Đông cung, còn có thống lĩnh cấm cung. Tụ hội với ý đồ gì - mọi người đều hiểu ở trong lòng nhưng không nói. Tể tướng nghĩ muốn mượn sức của chúng ta. Chuyện này không dám cũng được, nói không tốt thì là không tốt, nếu xử lý không ổn, sẽ vô cùng khó giải quyết. Khi đó Bạch Tín Mặc là Hữu vệ suất Đông cung, là đồng nghiệp của huynh."

Anh liếc mắt nhìn Tổ Doanh một cái, tiếp tục nói : "Đối với đề xuất của đại nhân khi đó, các vị công tử tụ họp cũng không dám dễ dàng lên tiếng, hắn lại dứt khoát chống đối. Huynh đã nghĩ rằng : Nếu người này thật sự không phải chính trực, ngay thẳng thì chính là hắn và Cự đại nhân đã sớm có cấu kết, cố ý dùng phương thức này lôi kéo những công tử chưa có quyết định cùng hắn nói lời phản đối, để Cự đại nhân liếc mắt qua thấy ngay những người chống đối ông. Ngày sau đại nhân sẽ giết gà dọa khỉ, đem tất cả chức vị quan trọng của nhóm người đó kéo xuống. Trong khoảng khắc đó, huynh đã cho rằng như thế. Huynh đã nghĩ, nếu Bạch Tín Mặc thật sự trung thành với Cự đại nhân, thì cho dù nhân sự thay đổi như thế nào, hắn cũng sẽ không xuống dốc không phanh, nhiều nhất chỉ xuống một hai cấp mà thôi."

Tổ Doanh mỉm cười nói : "Ca ca có nhiều tâm nhãn, thì người khác cũng như thế hay sao ?"

Tổ Táp nhìn cô một cái, đành phải nói : "Cung đình là nơi nào, muội không phải chưa từng thấy qua. Muội nói có người nào tâm nhãn không nhiều ? Huống chi... Huynh so với người khác, còn kém xa." Anh cười lạnh, nói tiếp, "Ngày đó, đại đa số công tử đều giống huynh muốn nghĩ cách, không ai dám đứng bên cạnh Bạch Tín Mặc, tất cả mọi người muốn nhìn một chút kết cục sau này, hắn sẽ có phản ứng gì. Muội không cần tức giận, tuy trong cung đình không thể nói rõ mệnh người nào thấp hèn hơn nhưng cũng không đáng vì người khác mà đem mệnh chính mình gộp vào."

Khóe miệng Tổ Doanh lạnh lùng cong lên, không nhìn ca ca.

"Đúng là Bạch Tín Mặc này nằm ngoài dự đoán của mọi người." Tổ Táp lắc đầu cười nói : "Huynh không biết nên bội phục hắn là nên sợ hãi hắn - bởi vì quan hệ với Cự đại nhân, hắn không thể nào sống yên ở Đông cung, hắn lại đem chuyện tình tụ họp ngày đó bẩm báo với thái tử, vì thế thái tử vạn lần oán giận, thế phải chấm dứt tể tướng. A Doanh, muội là con gái ở nhà suốt ngày nhưng cũng biết rõ thái tử không phải đối thủ của tể tướng, sao Bạch Tín Mặc có thể không biết ? Huynh không biết hắn ta muốn gì mà lại đem thái tử đẩy vào con đường đó. Huynh chỉ biết hắn như cá gặp nước, chẳng những được thái tử tín nhiệm còn được thái tử giới thiệu thuyên chuyển qua Đan Xuyên cung."

Tổ Doanh há hốc miệng thở dốc, không nói điều gì.

Tổ Táp nhìn về mặt cô do dự, cười khổ nói tiếp: "Không sai, ca ca của muội, hoàn cảnh khác hẳn với hẳn. Huynh mất đi sự tin cậy của thái tử." Anh thở dài: "Lại nói, bản thân chuyện thuyền chuyền này cũng vô cùng kỳ lạ - Quan hệ giữa hoàng hậu nương nương và tể tướng cực kỳ phức tạp, huống chi hai người đều là nhân vật vô cùng quan trọng, nói như vậy, nếu bọn họ có xung đột, sẽ cùng nhau điều hòa giải quyết. Chỉ riêng đối đãi với Bạch Tín Mặc - Tể tướng muốn giáng hấn xuống, hoàng hậu lại để cho hấn thăng một bậc, để bên cạnh mình - cái này không nghi ngờ gì là làm trái lại với tể tướng. Tể tướng muốn lập kế hoạch mượn cơ để dọa các vị công tử, hoàng hậu không phải không biết. Chỉ bằng một câu thái tử, cơ bản không đủ để hoàng hậu nương nương có loại lựa chọn này... Trong này còn có chuyện gì, sợ rằng cũng không thể biết..." Anh nhìn muội muội, buồn bã nói, "Bạch Tín Mặc là loại người gì, hẳn ở trong cung có nhiều căn cơ, muội không có khả năng tương tượng ra!"

Tổ Doanh cẩn nhẹ môi, đầu nghiêng qua một bên.

"A Doanh, muội nhìn người quá đơn giản!" Tổ Táp lắc đầu nói, "Huynh biết muội có ý nghĩ của chính mình, nhưng muội biết không? Lòng người như hồ nước sâu không lường được, muội tự cho mình nhìn thấu, thật ra cũng lắm chỉ cần nhìn đến tầng thứ hai, tầng thứ ba hoặc là tầng thứ tư - Chân tướng còn ở ngàn tầng dưới đó."

"Chiếu theo cách nói của ca ca, trên đời này người nào là người tốt chứ?" Tổ Doanh nói thân nhiên. "Người nào không có ngàn tầng, không cho mọi người nhìn thấu chân tướng? Muội không nghĩ sẽ tồn công, một đời theo đuổi chân tướng. Muội chỉ muốn anh ấy ở tầng thứ hai, tầng thứ ba thật lòng với muội, cả đời này có thể như thế là tốt rồi."

Tổ Táp ngơ ngẩn nhìn cô, Tổ Doanh còn nói: "Hôm nay ca ca nói đến chuyện này, đã đi vào lòng muội, muội không thể làm bộ như không biết. Việc này muội sẽ hỏi Bạch Tín Mặc một chút, xem huynh ấy giải thích như thế nào. Nếu muội cảm thấy lời giải thích của huynh ấy có thể tiếp nhận, sẽ chuyển lại ca ca - Khi đó, ca ca không cần nghi ngờ nữa, cũng không cần lập lại suy đoán. Không phải như thế thì muội không an tâm - Ca ca hãy để cho muội an tâm lập gia đình đi."

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bạch Tín Mặc

Ngày thứ ba kể từ khi Bạch Tín Mặc lên cầu hôn Tổ Doanh, quả nhiên Bạch phủ phái người tới cầu hôn. Vượt ra ngoài dự kiến của Tổ Doanh: phụ thân của cô vô cùng vui mừng hứa hôn, như là đã chờ Bạch gia tới từ lâu.

"Cậu thanh niên Tín Mặc này không đơn giản." Tổ lão gia nói riêng với Tổ Doanh, "Với tiền đồ của hắn, không quá vài năm có thể làm thống lĩnh cảm quân."

Ông nói như vậy, ngược lại Tổ Doanh thấy bất an: phẩm vị của phụ thân và cô luôn luôn cách xa vạn dặm, cho đến lúc này, người mà Tổ Doanh và phụ thân thật sự thích, để ý đến chỉ có người mẹ đã qua đời của Tổ Doanh và Tổ Táp mà thôi, không xuất hiện thêm người thứ ba. Trong lòng cô nói thầm: Tín Mặc quá tốt, người gặp người thích, nhưng mà anh ấy lại có mặt Tổ lão gia thích mà Tổ Doanh không nhìn thấy sao?

Tổ Doanh cố gắng không muốn nghĩ đến chuyện này, nghĩ tới là phiền lòng. Cô hy vọng Tín Mặc sẽ tới nhanh thăm cô. Nhưng mà ngay giữa tháng giêng Tín Mặc lại đi theo hoàng thất theo con sông sản ngỗng. Tổ Táp cũng hộ tống Thái tử đi tham gia yến tiệc, thậm chí Tổ Trầm và Phụng Diệp công chúa cũng được hoàng hậu mời đi. Nhóm người hậu duệ quý tộc nhao nhao rời khỏi kinh thành đi theo, Tổ phủ quanh quệ đi nhiều, chỉ còn lại Tổ Lan cũng không có việc gì nên đến trò chuyện với Tổ Doanh.

Từ lúc Tổ Lan vụng trộm đi gặp vị hôn phu của cô, sau khi trở về vô cùng vui mừng - Cô muốn xuất giá ngay khi hết tháng Giêng. "Nghĩ đến chuyện cả đời này cùng một người đàn ông sớm chiều đôi lập có chút nhàm chán." Tổ Lan vừa nhắc đến người cô phải gả liền mừng khôn xiết. "Nhưng mà xem ra Cừ nhị công tử không tệ! Bộ dáng một chút kiêu căng cũng không có, cho dù có nhìn như thế nào cũng là người cực kỳ khoan dung, làm việc có chừng mực. Huynh ấy cũng không đối xử với hạ nhân quá thân thiết để mất đi thân phận. Muội đối với huynh ấy vô cùng thỏa mãn."

Tổ Doanh trầm nghĩ: Nếu chỉ cầu điểm này, Tín Mặc so với Cừ nhị công tử vẫn tốt hơn nhiều phần.

Suy nghĩ đến điểm tốt của Tín Mặc, cô nhìn không được suy nghĩ thật kỹ, đem tất cả những điều có thể nghĩ đến ở trong lòng liệt kê một lần, để cho những ưu điểm của anh sưởi ấm lòng cô. Có thể nghĩ rằng, kết luận luôn luôn - vị hôn phu của cô là con người hoàn mỹ nhất. Mỗi lần nghĩ tới đây, cô lại không lạnh mà run: Con người toàn vẹn luôn luôn là con người dối trá, anh ấy không nên là con người hoàn mỹ. Nghĩ trước nghĩ sau, cô lại trở nên cực kỳ kinh hoàng, lại có chút sợ hãi anh.

Tổ Lan thấy vẻ mặt tỷ tỷ không ổn, biết cô nhớ Tín Mặc nên cười cô: "Hóa ra tỷ tỷ cũng sợ thành thân."

"Tỷ? Chỗ nào?" Khẩu khí Tổ Doanh phản bác không đủ kiên định, Tổ Lan cười cô: "Muội sợ hãi vì muội chỉ vì dòng dõi của Cừ gia mà gả đi, không biết bản thân mình gả cho dạng người gì, sợ thông minh bị thông minh lừa dối, đem hạnh phúc của cả đời mình đánh đổi. Tỷ tỷ sợ cái gì? Trước lúc đính hôn, tỷ đã biết lục tỷ phu, lại cùng huynh ấy làm việc chung ở trong cung..."

"Nhưng mà tỷ cũng không biết tỷ muốn gả cho người nào." Tổ Doanh nhỏ giọng.

Tổ Lan thấy giữa trán cô mây đen đè nặng, trong lòng biết cô thích suy nghĩ miên man, không biết đang nghĩ điều gì, vội vàng đổi đề tài: "Tỷ tỷ, tỷ biết không? Nghe nói buổi tiệc sắp ngổn ngang này, là muốn để Vinh An công chúa tuyển chọn phò mã đó."

"A...?" Quả nhiên Tổ Doanh tò mò, hỏi : "Sao muội biết được ?"

"Đoán." Tổ Lan cười hi hi, nói : "Vài ngày trước đại tỷ và nhị tỷ gửi vài thứ cho muội, muội đã cùng với người hầu trong cung nói chuyện vài câu."

"Muội chỉ biết đề ý chuyện tốt của người khác." Tổ Doanh cười nói, "Trách không được thiếu niên trong kinh thành dường như đều dốc sức tham gia."

"Đúng vậy! Các bữa tiệc sắp ngổn ngang* trong những năm qua, hoàng thượng đều mang hậu cung nữ quyến và vài vị đại thần cùng đi. Năm nay lại để đại tỷ và nhị tỷ ở lại, dẫn theo một đám tiêu tử không liên quan - không khó để đoán." Tổ Lan còn nói, "Ngay cả đại ca và đại tẩu cũng bị kéo đi, khẳng định là muốn tiếp thu ý kiến quần chúng, đảm bảo cho hạnh phúc cả đời của Vinh An công chúa."

• nguyên văn của nó là Ngang đầu yến, Atu không biết dịch sao nên để thành vậy >"<

Tổ Doanh gật đầu: "Hoàng hậu vẫn cảm thấy Phụng Diệp công chúa gả sớm, không thể hưởng thụ vài năm vui thú cùng gia đình nên vẫn không nỡ để Vinh An công chúa sớm gả đi. Một khi đã đem công chúa gả ra ngoài thì không thể tùy tiện."

"Không biết tam ca có cái phúc này không." Tổ Lan cười hắc hắc: "Không phải muội nói khó nghe: chuyện này chỉ sợ có chút khó. Đại ca chúng ta đã thượng chủ, hai vị công chúa gả cho một nhà là chuyện không nhiều. Trừ khi tam ca đặc biệt ưu tú, không có người có năng lực sánh bằng, không phải vậy..."

Tổ Doanh nhớ tới lúc thân thiết của Tổ Táp và Vinh An công chúa khi đó, cũng cười nói : "Thế sự khó lường, chúng ta cứ chờ xem là được."

Tổ Doanh cũng không nghĩ đến, nhìn đến cuối cùng, cô cũng thành người diễn trò, để cho người khác đến nhìn náo nhiệt của cô.

Sau khi Tín Mặc hồi kinh, rất nhanh đến thăm Tổ Doanh. Tuy Tổ Doanh từ ca ca đã nghe được đủ chuyện lý thú ở tiệc sắp ngổn ngang nhưng khi nghe Tín Mặc nói tiếp một lần thì vẫn làm cho cô hứng thú dạt dào.

Tính tình Tổ Táp thận trọng, không có trương dương, nhưng Tổ Doanh đoán nhất định ở sông Áp Xuyên, bản lĩnh của anh trấn áp quần phượng. Quả nhiên lần này từ trong miệng Tín Mặc biết được Tổ Táp biểu hiện phi phàm.

"A Doanh, chắc là ngay cả nàng cũng chưa từng thấy qua bộ dáng hăng hái như vậy của Tổ suất." Tín Mặc mỉm cười nói. "Những năm qua, cậu ta thay mặt Thái tử ở tiệc sắp ngổn ngang thể hiện vô cùng đặc sắc, năm nay thái tử phái cậu ta cùng với Đan Xuyên cung, ngự tiền thị vệ và cấm trung thị vệ ganh đua cao thấp, biểu hiện của cậu ấy càng khiến cho người ta tán thưởng."

Trong mắt Tổ Doanh mỉm cười, nhìn Tín Mặc, hỏi : "Như vậy, chàng cũng bại bởi huynh ấy rồi hả ?"

Tín Mặc nói sáng khoái: "Tất cả mọi người đều biết lần tỷ thí là vì cái gì, tôi đã có hôn ước trong người, cần gì phải cùng người tranh phong?"

Một câu nói của anh làm cho Tổ Doanh nhướng mày vui mừng. Cô nghĩ thầm: không phải cô không biết hoài nghi mà là anh ấy quá đáng yêu, cô không biết phải hoài nghi như thế nào.

"Ừa?" Tín Mặc nhìn trên cổ tay Tổ Doanh đeo một khối phi thủy, trong mắt sáng lên, cầm lấy tay Tổ Doanh nói : "Cái này không phải phi thủy của tôi sao ? Sao lại trở nên xinh đẹp thế này ?"

Tổ Doanh vội vàng rút tay về, giọng hơi quở trách: "Làm gì có chuyện đó ? Ngay cả mặt tơ lụa ở trên em cũng chưa thay, vẫn giống như trước kia."

Tín Mặc vui mừng nhìn cô, nói : "Ngày hôm qua, cha tôi vẫn hỏi ngọc phi thủy của tôi ở đâu rồi. Tôi nói đã tặng nàng - Người người đều biết ngọc phi thủy hợp hoan của Bạch gia là truyền cho con dâu, đương nhiên nên tặng cho nàng mới đúng."

Tổ Doanh nâng niu Phi thủy trong tay nhẹ nhàng vuốt ve. Có một số việc, cô muốn hỏi nhưng lại không muốn biết đáp án.

Nhưng cô cũng biết, việc này đặt trong lòng thì sớm muộn cũng bề tắc. Cuối cùng cô nói khẽ: "Mấy ngày nay bỗng nhiên em nhớ đến một chuyện. Thời điểm trước lúc rời cung, Bạch công công ở Đan Xuyên cung giúp chàng mang hộ một phong thư đến đưa cho em. Giờ em mới biết, ông ấy là đại ca của chàng. Nhưng mà em không hiểu, quan hệ giữa ông ấy và chàng như thế nào, tốt hay là không tốt ?"

Tín Mặc sửng sốt một hồi, vỗ vỗ mu bàn tay Tổ Doanh, nói : "Chuyện này, ngay cả nhiều người trong nhà của tôi cũng không rõ nội tình nhưng nàng là người gả cho tôi, tôi sẽ nói với nàng. Đại ca là một người tốt, hơn mười năm trước tuổi trẻ khí thịnh phạm phải sai lầm nên bị tiến cung làm nô tài. Tính tình của huynh ấy hơi cực đoan, ở trong cung có một vài bằng hữu nhưng người không vừa lòng càng nhiều hơn. Lúc tôi tiến vào Đông cung cũng giống như tam ca của nàng, mới bảy tám tuổi. Huynh ấy sợ mối nhân duyên này làm phiền tôi nên cố ý đối đãi với tôi thành dảng vẻ bất hòa với huynh ấy, ngày sau cũng thuận tiện từ người khác biết chúng ta là hai người như thế nào."

Tổ Doanh ngạc nhiên: "Muốn biết thế nào ?"

Tín Mặc cười cười, đẩy nhẹ trán cô một cái, "Nàng ở trong cung nhưng không biết người khác nói gì ở sau lưng tam ca của nàng, tam ca của nàng cũng không biết người ta thầm nói gì về nàng. Tất cả mọi người đều biết hai huynh muội sống nương tựa vào nhau, là huynh muội tốt, tự nhiên ở trước mặt các người làng tránh. Tôi và Tín Tắc lại khác, tất cả mọi người đều biết chúng tôi bất hòa mười năm nay, chắc chắn sẽ không làm bộ, đối với huynh ấy có gì bất mãn cũng không kiên dè khi ở trước mặt tôi, bất mãn đối với tôi cũng không vì trước mặt huynh ấy mà im lặng."

Anh nhìn thấy vẻ mặt Tổ Doanh có chút tức giận liền ngừng đề tài này, nói dịu dàng: "Những lời này tôi không nói cũng được nhưng nàng lại khỏi, tôi không nhin được, muốn trả lời thành thật. Nếu vì chuyện đó mà nàng xem thường tôi, tôi cũng không thể nói gì hơn..."

"Người đi lại ở trong cung, có ai lại không có nhiều tâm nhân chứ? Ý nghĩ của Bạch công công là một loại đặc biệt, quả thật người thường sẽ không nghĩ đến. Sao có thể trách móc?" Tổ Doanh cười nhạt với Tín Mặc. "Vốn là em không hiểu sao chàng có thể điều nhiệm qua Đan Xuyên cung. Giờ ngẫm lại, nói như vậy cũng là do Bạch công công từ trong đó giúp sức."

Tín Mặc nhìn Tổ Doanh, lắc đầu cười: "Lời này không phải do nàng nghĩ đến. Là Tổ suất nói ra đúng không?"

Anh nói một câu trúng mục tiêu làm cho Tổ Doanh hơi xấu hổ: "Em chỉ cảm thấy rất kỳ lạ."

Tín Mặc lắc đầu: "Không thể trách các người thấy kỳ lạ, tôi cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi mà - Tôi nhận được tin tức từ bằng hữu, trước đó nói cho tôi biết, Cur tướng đã chuẩn bị công văn đem điều tôi rời đi kinh thành, đóng ở biên quan. Ngay cả hành trang tôi cũng chuẩn bị tốt, nhưng công văn truyền xuống lại là đi Đan Xuyên cung - Thật sự là không thể tưởng tượng. Đến bây giờ tôi cũng không biết là ai từ bên trong tương trợ, tôi đành phải ở trong đó tự do thám ân tình."

Tổ Doanh thấy lời nói của anh thành thật, cũng cảm thấy được chính mình hơi quá đáng, nói: "Mấy năm nay em quen sống cẩn thận, khó tránh khỏi đa tâm, chàng đừng vì thế mà phiền lòng..."

"Sẽ không." Tín Mặc cười nói, "Nếu nàng đa tâm, nói ra để tôi biết là tốt rồi, tự nhiên tôi sẽ giải thích cho nàng. Tam ca của nàng cũng có điểm không tốt này: lòng nghi ngờ luôn luôn trừng diện nhưng lại không nói với người khác."

Tuy anh nói Tổ Táp nói bậy nhưng Tổ Doanh biết anh không có ác ý, cũng không cảm thấy chói tai, cười hiểu ý. "Em có một ca ca thông minh cho nên có thể an tâm sống qua ngày. Nếu em không có vị ca ca đa tâm này, chỉ sợ ở trong nhà này sống không nổi."

Một ngày thời tiết quang đăng của tháng hai, Tổ Lan xuất giá. Hôn lễ hoành tráng đến mức kinh thiên động địa, hoàng thượng tự mình ban thưởng rất nhiều lễ vật, người đến xem náo nhiệt tuần đầy phố lớn ngõ nhỏ, có vô số cảnh tượng tung bừng. Chuyện này do Tổ Doanh từ trong miệng đám nha hoàn biết được. Cô ở trong nhà giúp đỡ thu xếp, không có rời khỏi Tổ phủ.

Cả nhà trên dưới đều vui sướng, nhưng trung tâm của đề tài cũng dần dần từ trên người Tổ Lan dời đi, dời đến chỗ hôn lễ của Tổ Doanh. Tổ Lan một khi gả đi thì cũng chính là kết thúc cuộc sống của cô ở Tổ phủ, không còn gì hay đề nói. Dù sao trên người Tổ Doanh còn có nhiều điều chưa biết, càng khiến người mặc sức tưởng tượng.

Tổ Doanh xong việc liền đi tìm đại tẩu Phụng Diệp công chúa - trước khi lấy chồng cũng chỉ còn mình cô cùng Phụng Diệp công chúa nói chuyện phiếm giết thời gian.

Không biết vì cái gì, từ khi Phụng Diệp trở về từ sông Áp Xuyên, ánh mắt nhìn Tổ Doanh có chút kỳ lạ, luôn luôn lạnh lạnh, cảm giác vô cùng đau lòng. Tổ Doanh cho rằng cô đã sâu đa cảm, vì những ngày sau khi hai vị tiểu thư Tổ phủ xuất giá mà buồn ngủ, nên càng chịu khó làm bạn với cô, nhiều lúc nỗ lực làm cô vui vẻ.

Hai người nói chuyện trời đất, đề tài không rời khỏi hôn nhân của Tổ Lan. Phụng Diệp công chúa nhiều lúc muốn nói lại thôi, không biết vì sao lại ưu sầu và lo lắng.

Tổ Doanh cũng muốn hỏi cho rõ ràng nhưng bỗng nhiên có một nha hoàn lạ mặt đến, nói là từ Tướng phủ tới, hỏi tại sao lục tiểu thư không đi qua để uống rượu mừng.

Tổ Doanh cười nói: "Nơi nào có chuyện tỷ tỷ chưa xuất giá đi nhà chồng của muội muội uống rượu mừng?"

Nha hoàn kia đáp: "Mấy ngày nay phu nhân rất nhớ tiểu thư. Coi như là không phải uống rượu mừng đi, tiểu thư cũng nên qua thăm phu nhân."

Tổ Doanh cảm thấy sinh nghi: coi như Tể tướng phu nhân nhớ, cũng không nên chọn một ngày bận rộn như vậy gọi cô qua đó. Cô biết trong đó có chuyện khác, vội vàng cáo từ Phụng Diệp công chúa.

Phụng Diệp công chúa cũng không giữ lại, chỉ buồn bã gục đầu xuống không nói một lời.

Ngay trước cửa Tướng phủ chất đầy lễ vật chúc mừng, xe ngựa của Tổ Doanh đứng ở cửa Tây vắng vẻ. Cô đối với nơi này cũng khá quen thuộc, bước nhanh qua hoa viên phía tây, tới chỗ ở phía sau.

Ai ngờ nha hoàn bên người kéo tay Tổ Doanh, nói: "Tiểu thư đứng chờ ở chỗ này một chút."

Tổ Doanh lại càng không hiểu nguyên nhân, lúng túng đáp một tiếng, nhìn lại bốn phía.

Lẽ ra hôm nay là ngày trọng đại của Cur phủ, phải vô cùng náo nhiệt mới đúng nhưng mà Tây hoa viên này lại có không khí an tĩnh dị thường, như là cố ý làm cho yên tĩnh, không để người khác quấy rầy. Cảnh tượng dị thường này làm cho Tổ Doanh thầm cảm thấy lạnh ớn đi nhiều.

Rất nhanh, một thiếu niên cao lớn khôi ngô bước đi trầm ổn đi về phía Tổ Doanh.

Tổ Doanh biết hắn đi về phía mình nhưng nghĩ tới nghĩ lui không biết đây là người nào.

"Tổ lục tiểu thư?" Hắn đi đến trước mặt Tổ Doanh mới dừng lại, dùng ánh mắt đánh giá trên dưới Tổ Doanh.

Tổ Doanh thấy tầm vóc của hắn cường tráng, khí thế bất phàm, lại thêm vẻ mặt bình tĩnh, không tầm thường, đoán hắn hơn phân nửa không phải quan viên trong kinh mà ước chừng là công tử xuất thân nhà võ tướng. Cô hơi hơi gật đầu, không biết một người như vậy tìm mình làm gì.

"Tại hạ là Bạch Tín Đoan."

Tổ Doanh ngẩn ra, hóa ra là đệ đệ của Tín Mặc, Uy Nghị tướng quân Bạch Tín Đoan. Nghe nói vị này năm mười tám tuổi đã được phong làm Cường nỗ tướng quan, cách năm đã thăng chức làm Uy Nghị tướng quân tuổi trẻ, hôm trước mới từ U Châu trở về, chắc là cố ý tới tham gia hôn lễ của Cur phủ. Chỉ là hắn quá dày dặn kinh nghiệm, nhất thời Tổ Doanh không đoán được hắn là người tuổi trẻ như thế.

"Nghe gia huynh khen ngợi tiểu thư là người thông minh." Vẻ mặt Bạch Tín Đoan không chút biểu tình, nói : "Đa phần người thông minh đều không thích người khác nói vòng vo. Vừa lúc tại hạ là người thô kệch, đối với việc quanh co lòng vòng cũng không lành nghề, cho nên chúng ta cứ đi thẳng vào vấn đề đi!"

Tổ Doanh cười âm thầm: "Chính bản thân cũng muốn thỉnh giáo ý đồ đến đây của tướng quân."

Bạch Tín Đoan nhấp môi, nói : "Tĩnh tình gia huynh tùy ý, đối với vật ngoài thân cũng không để ý, thường hay cao hứng nhất thời, đem vật bên mình tặng người dễ dàng - Nghe nói gia huynh đem ngọc phi thúy gia truyền tặng cho tiểu thư, tại hạ theo lệnh của gia phụ, đặc biệt mời tiểu thư trả lại."

Tổ Doanh chấn kinh, trong lòng càng nghi ngờ: Vì sao lại vào lúc này? Vì cái gì mà lại ở nơi đây? Vì sao hắn lại đề xuất yêu cầu lạ lùng như vậy?

Trên mặt cô vẫn mỉm cười tự nhiên, dường như không có việc gì: "Tuy phi thúy là trân quý nhưng Tổ Doanh cũng không phải là loại người tham tài. Trong kinh, mọi người đều biết ý nghĩa khối phi thúy nho nhỏ này của Bạch gia là gì, Tổ Doanh cũng không ngoại lệ. Nếu tướng quân dứt khoát muốn nó, Tổ Doanh không ngại hỏi một câu: Bạch phủ đòi về miếng phi thúy là vốn định ngày thành thân trịnh trọng đưa cho Tổ Doanh hay là vẫn tính toán đưa cho người khác?"

Quả nhiên khoe môi Bạch Tín Đoan giật giật, cười nói : "Lục tiểu thư đã nghĩ tới, hà tất phải nói toạc ra?"

Trong nháy mắt, trước mặt Tổ Doanh biến thành màu đen, dường như trong lòng dậy lên sóng to gió lớn, mãnh liệt va chạm vào lồng ngực của cô, giống như muốn đem thân thể của cô phá nát thành từng mảnh nhỏ.

Cô cố gắng trấn định nhưng không được, chính mình cũng có thể nghe âm thanh hàm răng run lên.

"Hôn sự của tôi và Tín Mặc là theo đúng lễ nghi mà thành, một người như tướng quân, nói một câu là có thể thu hồi hay sao?" Tổ Doanh cố gắng bảo trì vẻ mặt, giọng nói lộ ra ý lạnh. "Tướng quân cho rằng Tổ Doanh là ai? Đông Bình Quận vương phủ là cái dạng nhà gì?"

Vốn là Tín Đoan thấy khó xử, trong lòng biết rõ việc này có lỗi với cô, nhưng thật sự không thể không làm như vậy. Hắn nhìn thấy vẻ mặt bi phẫn[đau buồn phẫn nộ] của Tổ Doanh, cõi lòng tràn đầy áy náy, nói: "Chỉ cần tiểu thư đáp ứng việc này, cho dù tiểu thư muốn gì, nhất định Bạch gia sẽ hai tay dâng lên."

"Tôi muốn cái đầu của Tín Mặc, anh sẽ lấy ra sao?" Tổ Doanh quát hỏi lạnh lùng, mây đen giữa hai chân mày nhất thời hóa thành sấm chớp, màu nước nhẹ nhàng trong mắt cũng thoáng chốc hiện lên vô số đao quang kiếm ảnh. Chỉ trong nháy mắt, cô gái bé nhỏ này trở nên nghiêm nghị không thể xâm phạm. "Từ khi hắn chết, nếu không chuyện từ hôn sẽ không bàn nữa."

Tín Đoan là người thẳng tính, người khác đối với hắn như thế nào, hắn lại đối với người đó như thế ấy. Thấy thái độ của cường ngạnh của cô, giọng nói của Tín Đoan cũng gay gắt. "Tiểu thư lấy tính mạng áp chế, sẽ không sợ tính mạng mình có gì đáng lo sao?"

"Sao Bạch tướng quân có thể nghĩ ra cách nực cười như vậy?" Tổ Doanh nhìn Tín Đoan, không chút nào lùi bước cười lạnh, "Nếu tôi chết lúc này, khắp thiên hạ đều biết: Bạch gia từ hôn không được, mới hại chết tôi!"

Hai người giằng co ở chỗ này, không ai nói lời nào.

"A Doanh!" Lúc này Cur Hàm Huyền đi đến gần bọn họ, thấy vẻ mặt hai người không ổn, dịu dàng nói với Tổ Doanh, "A Doanh, từ hôn đi. Nghĩa phụ sẽ xem xét cho con một nhà tốt hơn."

Lông mày Tổ Doanh nhíu lại, giọng nói mỉa mai: "Sao lại thế? Sao nghĩa phụ lại nói vậy với con gái mình? - Để cho con gái gánh vác tiếng xấu từ hôn vì tham vinh hoa phú quý hay sao?"

Cur Hàm Huyền đã quen nhìn vẻ mặt của người khác, không hề đem tức giận của Tổ Doanh để trong lòng, trấn định bình thản nói với cô: "Con không

biết sự khó xử ở trong này."

"Nên biết đến, con đã biết đến rồi đó." Tổ Doanh lạnh lùng nhìn Bạch Tín Đoan, hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Cư Hàm Huyền nhìn bóng dáng của cô, gật đầu cười nói: "Ta cũng sớm biết con không thể nói mấy câu là có thể lay chuyển."

"Hôm nay con gái cũng mới biết được: nhận đại nhân làm nghĩa phụ cũng thật có nhiều ưu đãi." Tổ Doanh quay đầu nhìn bọn họ một cái, không chút do dự rời đi.

Bạch Tín Doanh chưa từng nghĩ đến Tổ Doanh nhu nhược ôn hòa từ trong miệng ca ca, lại chính là gặp cường sê cương, là người thà gãy chứ không chịu uốn, ngay cả khi Cư tề tướng hòa giải, cô ấy cũng không thêm ngó tới. Tín Đoan vô cùng ngáp ngừng, quay về phía Cư Hàm Huyền xin giúp đỡ: "Việc này là Bạch phủ mắc nợ lục tiểu thư, nếu lục tiểu thư đồng ý buồn tha cho gia huynh, chắc chắn Bạch phủ sẽ mang ơn - cầu xin đại nhân ra mặt hòa giải. "

"A Doanh là người thông minh, chắc sẽ không cố tình gây sự." Cư Hàm Huyền không nhanh không chậm đáp, "Đến thời điểm, cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi, nó sẽ không gây ra chuyện gì đâu - Nó là người có lý trí, sẽ không nhất thời xúc động mà làm điều hối hận."

Tổ Doanh trốn vào xe ngựa, lúc này nước mắt mới như mưa. Cô không biết bản thân mình làm điều gì mà để cho Bạch gia từ hôn, còn lấy tính mạng uy hiếp. Càng nghĩ càng không có manh mối, càng nghĩ càng thương tâm, cô chỉ biết nghẹn ngào nức nở.

Ngươi hầu và tùy tùng vội vàng khuyên nhủ: "Lục tiểu thư! Hôm nay là vui của thất tiểu thư, không thể khóc được!"

Tổ Doanh vội vàng cố nén nước mắt, nhưng chính mình lại kìm nén đến choáng đầu hoa mắt.

Cư phủ đánh trống đình tại nhức óc, nhưng cô lại phiền muộn bức dọc, trong lòng đau xót, cuối cùng nôn ra một ngụm máu. Nước mắt và máu tươi nhiễm bẩn áo choàng của cô, Tổ Doanh thuận tay kéo xuống áo choàng, hung hãn kéo rách phần nhuộm máu của áo choàng, đưa tay ra ngoài cửa sổ nói với tiểu đồng bên cạnh xe: "Ngươi đem cái này đưa đến trên tay Bạch Tín Mặc, nói với hắn, hôm nay là ngày đại hi của muội muội tôi, tôi không đành lòng để cho người nhà phải đau lòng. Nếu không phải vì việc này, khi huynh đệ của hắn mở miệng, tôi sẽ chết cho hắn thấy!"

Tiểu đồng không biết cô đã trải qua chuyện gì, thấy miếng vải vụn nhuộm máu đáng sợ kia, sợ tới mức không dám nhận.

"Nhanh đi!" Tổ Doanh quát một tiếng chói tai, trong lồng ngực lại có chút đau đớn, vội vàng ngồi yên điều hòa hơi thở.

Tiểu đồng chưa từng thấy qua vẻ mặt dọa người như vậy của lục tiểu thư, hiểu rõ không nên thất lễ, vội vàng tiếp nhận miếng vải kia rồi nhanh chân chạy đi.

Tổ Doanh định thần, đem quan hệ của Tín Mặc và mọi người mấy ngày gần đây nghĩ đến một lượt nhưng cũng không phát hiện ra chỗ nào không ổn. Chỉ riêng một chuyện làm cho cô nghĩ tới: Ngày đó Bạch Tín Mặc đã nói qua, phụ thân đã hỏi phi thủy của hắn. Lúc ấy Tổ Doanh cũng không nghĩ nhiều, hiện tại cũng cảm thấy được Bạch gia muốn từ hôn là ý đồ đã có.

Đúng là trong đó có nguyên nhân nhưng cô càng nghĩ càng không ra. Từ ngày cầu hôn đến ngày phụ thân Tín Mặc muốn phi thủy, trước sau cũng chỉ có vài ngày, nếu trong vòng vài ngày đã có ý bất mãn với cô thì sao lúc trước vẫn đi cầu hôn?

*** Hết chương 17***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Vinh An công chúa xuất giá

Tổ Doanh về nhà còn chưa ngồi yên, Tín Mặc đã hấp tấp nhảy vào phòng cô.

Vốn là Tổ Doanh tràn đầy bi phiền và nén giận, đang không biết trút vào nơi nào. Vừa lúc nhìn mặt của canh, nhìn dáng vẻ khổ sở của anh, lòng cô cũng dịu xuống, không phát hỏa với anh như tưởng tượng ban đầu của mình, chỉ có thể thở dài thật sâu.

Cái thở dài của cô sâu thẳm mà đau thương, hai dòng nước mắt rung rung muốn rơi. Tín Mặc nâng khuôn mặt trắng xanh của cô, nhìn vết máu còn sót lại ở trên miệng cô, không khỏi hoảng hốt: "Hắn làm gì nàng rồi?"

Tổ Doanh thấy anh như vậy, tin tưởng anh cũng không biết hành động lần này của Tín Đoan, lắc đầu cười khổ: "Hắn làm cho em rất giận ... Đầu em tức giận đến phát hỏa, muốn tìm chàng để hả giận."

"Không phải hắn nói bậy bạ gì đó chứ?" Một tay Tín Mặc lau đi vết máu trên cằm của Tổ Doanh, một tay siết chặt thành quả đấm.

Tổ Doanh kẻ mặt vào lòng bàn tay của anh, "Hắn muốn miếng ngọc phi thúy của chàng từ em. Em nói, mạng đầu của Tín Mặc tới đổi. Trừ khi Tín Mặc chết, tôi tuyệt đối sẽ không trả lại..." Cô lắc đầu cười khò, "Em cho rằng, tuy là chúng ta lên ước định, nhưng cũng đáng để sống chết cùng nhau. Nhưng mà Tín Mặc à, em không rõ, cuối cùng nhà của chàng suy nghĩ điều gì?"

Tín Mặc nhẹ nhàng khẽ vuốt khuôn mặt của cô, nói dịu dàng: "Không có việc gì, nàng cứ yên tâm chờ tôi tới cưới nàng."

"Có thể sao?" Tổ Doanh nhắm mắt lại, nói chậm rãi: "Em sợ Bạch tướng quân nhà chàng sẽ không đồng ý, cố ý bảo em đi tướng phủ, muốn Cur tướng hòa giải - Điều này dĩ nhiên có thể là hắn kiên kỵ thế lực nhà của em nên không tiện mạnh tay. Nhưng mà Cur tướng lại đứng về phía hắn... Thật là nghĩ không thông. Tín Mặc, cuối cùng chàng có gì gạt em phải không? Trong lòng em vô cùng bất an..."

"Không có việc gì, nàng còn có tôi mà." Tín Mặc cầm bàn tay lạnh lẽo của Tổ Doanh, "A Doanh à, nàng hãy tin tưởng tôi. Tôi sẽ tới cưới nàng, điều gì cũng không thể thay đổi."

Tổ Doanh cầm miếng phi thúy trong tay, than thở một tiếng.

Từ đó về sau, Bạch phủ không thấy có động tĩnh gì. Trái lại người tướng phủ lại tới vài lần, khuyên Tổ Doanh từ hôn. Bọn họ chọc giận Tổ Doanh, đơn giản cô chỉ đóng cửa không cho người vào. Có lần hành động này của cô làm cho người của tướng phủ tức giận, ở ngoài cửa cười lạnh với Tổ Doanh: "Tiểu thư không cần phải ý vào Tể tướng phu nhân thương cô, vì cô mà tức giận với đại nhân thì có thể cho rằng địa vị của cô và đại nhân ngang nhau. Tể tướng đại nhân đối với cô cũng coi nhưng hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu như cô không đồng ý thì ngày sau sẽ hối hận."

Tổ Doanh nghe lời hắn nói rất kỳ quặc, tự nhiên cũng sẽ nhàn rồi, nhờ Tổ Lan giúp cô tìm hiểu. Tổ Lan vừa mới gả đến tướng phủ, chưa thân thiết với mọi người nhưng dù sao lòng của cô cũng quay về phía tỷ tỷ nên nghiêm túc hỏi thăm nhiều người, nhưng dù thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân. Tướng phủ lớn như thế, từ trên xuống dưới gần ngàn người, lại không thể lộ ra một ý tứ gì.

Chị em nhà Tổ gia cũng không phải loại người mù quáng lạc quan, nhìn thấy tình huống như vậy, càng cảm thấy trong đó có căn nguyên, mà căn nguyên này kín không khe hở, làm cho các cô không thể xem thường.

Tổ Doanh ngày càng nôn nóng, tuy Tín Mặc thường xuyên tới gặp cô, không ngừng trấn an cô, nhưng Tổ Doanh thấy anh luôn úp mở nên lo lắng đối với anh cũng dần tăng lên.

Một ngày tháng tư, Tổ Doanh đang ở trong phòng tuyển chọn hương liệu, một tiểu nha hoàn chạy tới, lắp bắp nói: "Tiểu thư, tiểu thư! Nô tỳ nghe nói... Phò mã của Vinh An công chúa đã định rồi..."

Tổ Doanh thấy vẻ mặt nha hoàn này trắng xanh không bình thường, trong lòng biết hơn một nửa là tin xấu, ca ca không được tuyển rồi sao. Cô cười ôn hòa với nha hoàn, nói: "Nếu là tin tức tốt, không tới phiền cô báo tin. Đám nha hoàn phía trên thấy chuyện xấu nên đùn đẩy đây mà - Nói đi, tôi không trách cô. Phò mã không phải tam công tử, đúng không?"

Tiểu nha hoàn núp ở cạnh cửa gạt đầu, nói: "Tiểu thư, phò mã là Bạch công tử..."

Thân thể Tổ Doanh đột nhiên chấn động, ngơ ngác hỏi: "Là Bạch công tử nào?"

"Là Bạch nhị công tử..." Tiểu nha hoàn thấy mặt Tổ Doanh đen lại, không dám nói gì nữa, ra sức gọi: "tiểu thư, tiểu thư, cô có khỏe không?"

Tổ Doanh cả kinh như muốn nhảy dựng lên, cơ thể cứng lại như bị núi đè xuống không thể nhúc nhích, trên đầu như bị vạn đỉnh ghìm sâu, cô ép buộc bản thân thoáng động. Tay cô dựa vào cái bàn bên cạnh, cánh tay run rẩy, ngay cả bộ khay trà ở trên bàn cũng rung rung.

"Cô nói bậy bạ gì vậy?" Giọng cô nhấn mạnh, "Công chúa luôn luôn gả cho Tổ thị! Từ khi nào đến phiên Bạch gia?"

Tiểu nha hoàn bị vẻ mặt của cô làm sợ tới mức muốn òa khóc, nức nở nói: "Nô tỳ cũng không biết, nô tỳ chỉ nghe những người khác nói, vốn Bạch gia cũng là một chi của Tổ thị, bởi vì mấy đời trước phạm pháp nên bị đuổi khỏi dòng họ, đổi thành "Bạch"..."

Chuyện này Tổ Doanh cũng có nghe qua, cô cuối cùng nghĩ cũng ra nghi vấn, bỗng nhiên cảm giác trong lòng một mảnh hư không.

"Hắn phải làm phò mã? Vậy còn... tôi?" Yết hầu của cô khô khốc, không thể lên tiếng.

Tiểu nha hoàn thờ lón cũng không dám nhưng lại không thể không đáp, "Hiện tại Bạch tam công tử đang ở ngoài cửa của tiểu thư... Tiểu thư muốn ngài ấy tiến vào hay không?"

Tổ Doanh nỗ lực ngẩng đầu, thấy ở sân nhỏ đứng một người thân thái hừng khởi, không phải Bạch Tín Quả thì là ai?

Tổ Doanh cười lạnh: "Hắn còn có gì để nói sao?"

Bạch Tín Đao không đợi Tổ Doanh mời, đã đi đến trước cửa phòng Tổ Doanh, nhìn sắc mặt xanh mét của Tổ Doanh nói: "Tổ lục tiểu thư vẫn khỏe chứ?"

Tiểu nha hoàn thấy vẻ mặt hai người bọn họ không tốt, cuống quýt bỏ chạy.

"Bạch tướng quân muốn lấy lại miếng phi thúy kia sao?" Tổ Doanh nhìn ánh mắt Bạch Tín Quả, trong lòng hận chết nụ cười của hắn. Cô tuyệt vọng như

vậy mà hấn lại có thể cười đến xuân ý dạt dào.

Bạch Tín Đoan nhìn xung quanh không có ai, cười nói: "Vinh An công chúa là người hiểu lý lẽ, cô ấy nói đã có Tín Mặc, có miếng phi thúy hay không không sao cả. Gia phụ sợ trong lòng công chúa trách móc, hy vọng tiểu thư hiểu rõ lý lẽ, đem miếng phi thúy kia trả lại, gia phụ sẽ thu xếp ổn thỏa lễ vật thay lời cảm tạ, công chúa sẽ hiểu lòng dạ tiểu thư bao dung."

"Lòng của tôi bao dung hay không bao dung, có liên quan gì đến cô ta đâu?" Về mặt Tổ Doanh trấn định lại, giận tái mặt nói: "Tôi là một người lòng dạ hẹp hòi thì sao nào?"

Bạch Tín Đoan không nghĩ tới sự tình lại đến mức này, cô vẫn ngu xuẩn như thế. Nhưng thật sự muốn nói cô như thế nào cũng không được. Hấn chỉ có thể uyển chuyển nói: "Hoàng gia định ra hôn sự, chúng tôi không biết làm sao, hy vọng tiểu thư thông cảm. Nếu tiểu thư nhớ đến thâm tình với Tín Mặc, cũng không nên làm khó Bạch gia."

Khóe miệng Tổ Doanh mỉm cười, lạnh lùng nói: "Bạch gia vì cưới công chúa mà thật sự muốn từ hôn, đem tôi quăng ra một bên không hay biết gì, ngay cả một tiếng thông báo cũng không có - Chuyện như vậy còn có thể làm được thì có chuyện gì còn có thể làm khó các người?"

"Tuy công chúa là người thông tình đạt lý nhưng lúc đại hôn, Bạch gia lấy không ra miếng phi thúy thì cũng không xem là chuyện tốt..."

"Thời điểm nhà các người cưới công chúa nhìn có được hay không được thì liên quan gì đến tôi?" Ánh mắt Tổ Doanh âm trầm, nói, "Anh có vẻ không phát hiện ra, Bạch gia làm chuyện này thật sự làm cho nhà tôi rất khó coi."

Trước đó Bạch Tín Đoan đã nghĩ ra rất nhiều lý do từ chối, hấn đã nghĩ đến rất nhiều cảnh tượng gặp mặt nhưng biểu hiện của Tổ Doanh hoàn toàn không giống như mong muốn của hấn. Nói cô nhón nhác thì mồm miệng của cô vẫn linh hoạt gây sự với người. Tín Đoan hiểu rõ võ mồm không hơn được cô nên giả vờ tức giận nói: "Chẳng lẽ tiểu thư muốn tự mình phụ thân của tôi bồi tội với cô thì cô mới bằng lòng trả miếng phi thúy hay sao?"

Tổ Doanh im lặng nhìn hấn, bỗng nhiên Bạch Tín Đoan cảm thấy ớn lạnh trong lồng ngực: Hấn không hề chán ghét Tổ Doanh. Tuy nhiên hấn không bày tỏ ra ngoài, thật ra trong lòng hấn hơi vì cô mà cảm thấy bất bình, thậm chí hấn cũng hiểu Tổ Doanh không nên chịu đối đãi như vậy. Hấn bất lực, hấn chỉ có thể ở trong lòng đồng tình với cô gái nhỏ này, nhưng mặt ngoài thì phải làm cái gì nên làm.

Nhưng mà cô gái nhỏ dùng ánh mắt từ trên cao nhìn hấn - Cô không oán giận hấn, cô khinh bỉ hấn.

Bạch gia có được vinh quang trên người nhưng mà một cô gái như vậy, ở tại căn phòng âm u này khinh bỉ bọn họ. Thật sự Tín Đoan rong ruổi sa trường, là võ tướng chiến công hiển hách, nhắc tới hấn không ai không phục. Nhưng bởi vì loại chuyện tình này, một cô gái tay trái gà không chặt lại khinh bỉ hấn.

Tín Đoan ở dưới ánh mắt của cô bỗng nhiên cảm thấy phần nộ và bất an, nhưng hấn cái gì cũng không nói nên lời.

"... Hãy để cho Bạch Tín Mặc tới lấy miếng ngọc phi thúy của hấn." Tổ Doanh nói chậm rãi. "Tôi chờ hấn."

Tổ Doanh không biết, thời điểm cô và Bạch Tín Đoan đang giằng co ở tiểu viện thì Tổ phủ đang nổ oanh.

Tổ lão gia đề nén lửa giận, tập trung nhìn vào vị khách ở trong phòng - Người Bạch gia phái tới đều có tài ăn nói nhưng ở trước mặt Tổ lão gia chỉ có thể im lặng.

"Tổ Bình, đem sinh lễ của Bạch phủ quăng đi." Tổ lão gia nói bình thản, "Lần này bọn họ tới, không phải để lấy sinh lễ về hay sao? Tổ phủ ta cũng không thiếu mấy cái thứ đó."

Tổng quản Bạch phủ vội vàng cười tiếp: "Quận vương hiểu lầm chúng tôi rồi - Tại hạ là phụng mệnh của chủ nhân, đặc biệt tới dâng lên lễ vật quý giá, tạ lỗi với Quận vương..."

"Càng nói càng khinh thường nhà chúng ta rồi!" Tổ lão gia trợn mắt, cười khan: "Các người tưởng Tổ phủ là nhà của ai? Bỏ ra vào thứ đáng tiền thì có thể coi là tạ lỗi hay sao? Nhà của chúng ta chưa thấy qua núi vàng núi bạc hay sao?"

Tổng quản Tổ Bình thấy không khí không hòa hợp, bước lên phía trước giải hòa: "Quận vương, người của Bạch phủ và chúng ta là thân thích, cần gì phải làm cho người ta không có mặt mũi? Người cứ như vậy, chỉ sợ phía bên Bạch phủ sẽ hiểu lầm chúng ta..."

"Nhà hấn làm chuyện như vậy mà còn ta còn sợ hiểu lầm hay sao?" Tổ lão gia vì quá giận mà cười châm biếm, chỉ vào tổng quản của Bạch phủ nói, "Được rồi, vì tránh cho hiểu lầm, người hãy về phủ nói với chủ nhân của người - Chuyện này ta không thể quên! Hấn đừng tưởng rằng trong nhà cưới được một cô công chúa thì lên mặt! Coi như nhà các người mấy đời trước mang họ Tổ nhưng hiện tại thì không phải - Ngược lại ta muốn để hấn thấy, Bạch phủ cưới một cô công chúa sẽ được ưu đãi nhiều hơn hay vẫn là trêu chọc một nhánh Tổ thị như ta sẽ có kết cục thảm."

Lời của ông dứt khoát đoạn tuyệt là cho Bạch tổng quản cuối cùng không thể ở lại.

Bạch tổng quản vừa đứng lên, Tổ lão gia lại nói: "Tổ Bình, đem mấy cái ghế mà mấy người này ngồi đi đốt đi."

Tổ Bình biết Tổ lão gia lại nổi nóng, làm việc khó tránh khỏi quá đáng, vội vàng khuyên nhủ: "Quận vương, hôn sự của lục tiểu thư đã không thể cứu vãn, cần gì phải cương với Bạch gia?"

Tổ lão gia vỗ "Bốp" vào cái bàn, quát lớn: "Ta để cho con gái ta mệnh khổ cũng không tới phiên bọn họ ra tay! Vậy mà trước đó không thông báo với ta một tiếng, đến lúc muốn kết hôn với công chúa mới chạy tới đây - ở nơi này ta lỗi? Rõ ràng là không muốn để cho A Doanh sống mà!"

Trên mặt Bạch tổng quản bị ông mắng không còn chút sắc, nhưng lại đuối lý, đành phải dạ thưa nói: "Tam công tử nhà của chúng tôi đã có đề cập qua..."

"Vậy sao hần không nói rõ ràng cho A Doanh: Bạch Tín Mặc muốn kết hôn với công chúa? Các người nói sớm, tự nhiên ta sẽ hiểu rõ con gái của ta không thể so sánh với công chúa, sẽ vui vẻ từ hôn, sẽ không biết phải trái như lúc này hay sao?" Tổ lão gia thấy tổng quản Bạch gia không thể phản bác được, cười lạnh, "Đừng cho là ta không biết chủ ý trong đầu của các người - Không phải Bạch gia các người sợ sau khi nói ra chuyện này với chúng ta, chúng ta sẽ làm khó dễ từ bên trong, Tổ Táp sẽ đoạt công chúa của nhà các người, phá hủy chuyện tốt của các người, mới không dám làm lớn chuyện này hay sao? Người trở về nói với chủ nhân của người - Cả hai việc này ta đều nhớ kỹ! Không phải ta là người không khoanh dung mà là các người làm chuyện này ta không chấp nhận được!"

Bạch Tín Đoan mới từ chỗ Tổ Doanh trở về, đang lúc buồn bực trong bụng, thấy tính tình Tổ lão gia quá ngang ngược, cũng nổi giận nói: "Bạch gia tự biết đuối lý nên mới bỏ qua tất cả, Quận vương không cần được một tắc lại tiến một thước! Tục ngữ nói, mua bán không thành nhưng cũng phải biết nhân nghĩa..."

"Ta muốn mua mua bán nữ nhân thì chỗ nào có thể tới phiên lão nhị nhà ngươi!" Tổ lão gia đứng lên đi về phía trước mặt hần, hung hãn nói, "Ta chỉ nghe qua không thành thông gia thì thành thù - Ngươi ở trước mặt ta vẫn còn nói cái gì là 'nhân nghĩa'?! Tổ Bình, đem mấy người này đuổi ra cho ta!"

Tổ Bình vội hỏi: "Ồi! Quận vương à! Đây chính là Bạch tướng quân đó..."

"Ngươi cho là ta không biết hần sao? Đuổi ra đi!"

Bạch Tín Đoan thấy tình hình càng ngày càng hỗn loạn, nhin một hơi nói tiếp: "Không cần nhọc công Quận vương!" Dứt lời nổi giận đùng đùng mang theo người nhà vung tay áo rời đi.

"Quận vương..." Tổ Bình muốn khuyên giải vài câu, Tổ lão gia lại khề đưa tay ngăn cản hần lại, nói vô cùng lưu loát, "Lập tức đi xem hiện tại Tổ Doanh đang làm gì, tình hình của Tổ Doanh như thế nào, lại phải người tiến cung hỏi Đan tần nương nương, nhóm phi tần trong cung đối với việc Vinh An công chúa xuất giá có phản ứng gì. Hôm trước Nhị công tử hỏi tình hình của Táp Nhi và A Doanh, ngươi lập tức cử người hỏi âm cho nó, tuyệt đối không cần thêm mắm thêm muối, tốt nhất là nói ra chân tướng tình hình thực tế - Tổ Chấn ghét nhất là lời nói của người khác không đúng sự thật."

"Quận vương!" Tổ Bình cười khổ, "Với tính cách của Nhị công tử, còn có tình cảm của ngài ấy đối với Lục tiểu thư... Nhất định ngài ấy sẽ không chịu để yên. Quả thật Quận vương muốn làm lớn chuyện này hay sao?"

"Việc này còn không đủ lớn hay sao?" Tổ lão gia tròn trừng hai mắt, "Lập tức theo lời ta mà làm"

Tổ Doanh đóng chặt cửa phòng, đem mình khóa trong u tối. Phấn uất và bất mãn đều phát tiết lên Tín Đoan, cô chỉ cảm thấy bản thân vắng vẻ trống không, hai bàn tay trắng.

Không biết qua bao lâu, có người gõ cửa: "Lục tiểu thư..."

Tổ Doanh nhắm hai mắt núp ở một góc xó, uể oải tự giễu: "Tiểu thư đã chết, buổi tối hãy tới chiêu hồn đi."

"Lục tiểu thư, Phụng Diệp công chúa tới thăm cô."

Tổ Doanh mở hai mắt, chợt lại nói buồn bã: "Nơi này của tôi không may mắn, thỉnh công chúa quay về."

"A Doanh..." Phụng Diệp công chúa ở ngoài cửa nói áy náy, "Không phải ta không đau lòng vì muội... Nhưng trước lúc chiều cáo vị hôn phu của công chúa hoàng gia, không cho phép bất cứ kẻ nào được để lộ ra. Ta cũng trách móc Vinh An, nói Tín Mặc đã định hôn, muội ấy không nên cướp đoạt tình yêu. Nhưng từ nhỏ tính tình Vinh An công chúa kiêu căng, chỉ vì niềm vui của bản thân, nào có nghe lời người khác... Tín Mặc là người tốt, nếu trên đời có người Tín Mặc thứ hai, ta sẽ không để cho Vinh An cướp đoạt người này của muội."

"Đại tẩu không cần áy náy." Tổ Doanh vừa nghe hai chữ "Tín Mặc", đau buồn, "Sự khó xử của công chúa, A Doanh hiểu rõ."

Phụng Diệp công chúa trầm mặc một hồi, miễn cưỡng nói: "Lần đầu tiên muội gọi ta là 'Đại tẩu', không biết vì sao, ta nghe xong lại càng thương tâm. A Doanh, không cần tự hoại bản thân - không đáng."

Công chúa biết nhiều lời cũng không như nhau, nếu như Tổ Doanh nghĩ không thông thì cũng không phải tại công phu người an ủi có tài giỏi hay không. Cô lại an ủi vài câu rồi rời đi.

Bên tai Tổ Doanh vừa mới thanh tịnh một hồi, lại có người đến gõ cửa, trong lòng như lửa đốt nói: "Lục tiểu thư, việc lớn không tốt rồi!"

"Còn có bao nhiêu việc lớn không tốt, cùng nhau nói ra hết đi." Tổ Doanh nói sâu xa, "Tôi cũng muốn nhìn xem chính mình có thể chịu đựng nhiều hay hết, chịu đựng được bao lâu."

"Không thấy Tam công tử! Đao cũng mang đi, ngựa cũng không thấy trong chuồng... Không biết đi nơi nào rồi!" Nha hoàn ở bên cạnh nha hoàn kia khóc nói, "Quận vương đã cho người trong nhà đi tìm ngài ấy, chỉ sợ ngài ấy làm chuyện dại dột." Cô còn chưa nói xong, Tổ Doanh đã mở cửa chạy ra,

"Không thấy từ khi nào? Thật sự là mang theo đao đi?"

Nha hoàn khóc ròng, nói: "Tam công tử nghe nói phò mã được chọn không phải ngài ấy, cũng không quá buồn phiền. Nhưng đến khi nghe đến là Bạch công tử thì giận tím mặt - Sau đó ngài ấy cũng không có hành động gì, nhưng chỉ qua một lúc sau, người cũng không thấy tăm hơi. Quận vương cho nô tỳ đến gặp tiểu thư hỏi, xem Tam công tử có tới chỗ này không."

Tổ Doanh tĩnh tâm suy nghĩ, lập tức nói: "Không cần lo lắng, Tam ca không đi xa, tôi có tìm ra huynh ấy. Hiện tại cô giúp tôi chuẩn bị một con ngựa, chạy nhanh một chút."

Phía Nam kinh thành giáp với một khu rừng bạch dương, lúc này là mảng xanh mướt trải dài vô tận.

Tổ Doanh xuống ngựa nhìn xung quanh, thấy ngựa của Tổ Táp đang cột ở một gốc cây dương. Cô vội vã đi nhanh vài bước, quả nhiên Tổ Táp đang ngồi ở trên bãi cỏ dựa vào một gốc cây dương.

Tổ Doanh yên tâm, im lặng tiến đến ngồi bên cạnh anh, nói: "Đám người dưới còn tưởng huynh quá đau khổ..."

"Huynh chỉ không muốn bọn họ nhìn thấy." Tổ Táp ngửa đầu nhìn bầu trời qua các tán lá, hít sâu một hơi, nói: "Huynh không muốn để cho người khác nhìn thấy, huynh vì một người con gái mà đau lòng."

Tổ Doanh dựa đầu vào vai ca ca, nói khẽ: "Nhìn thấy Vinh An công chúa như thế, muội còn nghĩ cô ấy cực kỳ thích huynh."

"Huynh cũng có ảo tưởng đó. Đại khái là vì muội không nghĩ tới mà huynh lại cực kỳ xem nhẹ: nàng ấy vậy mà thích Tín Mặc." Giọng nói Tổ Táp trầm thấp thông thả, nói chậm rãi: "Khi huynh và Tín Mặc ở Đông cung, một người là Hữu vệ suất, một người là Tả vệ suất, nàng ấy thường tới Đông cung chơi đùa. Thái tử biết, nàng ấy sẽ chọn lựa một trong hai chúng ta - ngay cả thái tử cũng cho rằng nàng sẽ chọn huynh."

Tổ Doanh nhẹ nhàng thở dài: "Ở nơi này đừng nói đến những chuyện ấy!"

"Mới trước đây, chúng ta là hai người bị khi dễ, nhớ lúc ấy trốn nhà nhưng xa nhất cũng chỉ có thể trốn tới nơi này. Chúng ta cảm thấy nếu lớn hơn một chút có thể đi xa hơn, ai ngờ đến ngày này vẫn chỉ có thể là cánh rừng dương." Tổ Táp thở dài nói tiếp, "Nếu không có nhiều do dự, chúng ta đã có thể lưu lạc thiên thai... Nhưng với tính tình hai người chúng ta, làm gì cũng không thể không kiêng dè. Nếu huynh không phải là người nghĩ nhiều như vậy, có lẽ đã cầm đầu của Tín Mặc đi tự thú - Hẳn ruộng bỏ muối, cưới người con gái mà huynh yêu. Huynh thật sự có đầy đủ lý do để giết hán. Nhưng mà huynh lại có quá nhiều lý do để nhìn xuống - giết hán, trừ bỏ chuyện huynh biến thành một tội phạm giết người thì điều gì cũng không thể thay đổi."

"Ca, chúng ta về nhà đi." Tổ Doanh ôm lấy eo của Tổ Táp, vùi đầu vào ngực của anh.

"Việc đã đến nước này, chúng ta lại không thể xoay chuyển trời đất, ngoại trừ việc chấp nhận thì còn đường nào khác?" Tổ Táp trầm giọng thở dài, "A Doanh, nếu huynh là người dễ xúc động, nhất định sẽ không để muội chịu ủy khuất như thế, nhất định sẽ khiến Bạch gia hối hận."

"Ủy khuất gì gì đó, không phải là chuyện quan trọng." Tổ Doanh nói dịu dàng, "Muội không cần ca ca xúc động. Chúng ta cứ sống cho tốt, cuối cùng sẽ có chuyện tốt xảy ra."

Thời điểm Tổ Doanh ở trong tiểu đình xông một lò hương tốt nhất - Cô vốn là dùng loại này để xông cho giá y của mình nhưng hôn lễ của cô sẽ không bao giờ có. Cho dù lập tức có một người tới lấp vào chỗ trống mà Tín Mặc để lại thì Tổ Doanh cũng khó để tưởng tượng mình có thể dùng tâm tình vui vẻ để xông quần áo. Lại nói, lò hương này là vì tương lai của cô và Tín Mặc mà chuẩn bị, hiện tại, không còn gì nghi ngờ, bọn họ đã không còn tương lai.

Ngoài đình, những bông hoa dương bay trong gió, giống như một màn tuyết rơi cuộn cuộn dưới ánh mặt trời.

Khi những bông tuyết chân chính bay trong không trung, ở nơi này Tín Mặc đã cầu hôn, trong lòng Tổ Doanh vô cùng ấm áp. Nhưng vào một ngày cuối xuân này, cô chỉ nhìn thấy những bông hoa dương trắng giống như tuyết mà cũng đã cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Nước mắt chảy xuống, bị gió sấy khô, lại chảy xuống... Trên mặt Tổ Doanh cũng dần cứng ngắt, thất thần giống như một tấm mặt nạ bao trùm lấy niềm vui nỗi buồn của cô.

Hương từ từ bay, chẳng biết lúc nào, bên cạnh cô có thêm một người phẩm hương, cùng ngắm hoa dương.

Tổ Doanh đã quên thời điểm lần trước nhìn thấy người con gái này, cô dường như muốn đem người con gái đang tồn tại trong đình này thành ảo giác. Nhưng rõ ràng cô ấy ấy lại đi tới bên cạnh cô, ngồi ở nơi cô có thể đụng tay tới.

"Rất đau lòng ư..." Cô gái áo trắng thương cảm, "Sinh mệnh vừa mới có chút niềm vui lại bị người đá vào một xó. Còn có cách nào khác chứ? Chỗ những người đó đứng so với cô thật là cao nên có thể dễ dàng đá bay vận may trên đầu của cô. Nhưng mà A Doanh à, ta có thể cho cô chỗ đứng so với bọn họ còn cao hơn..."

"Cô còn chưa chịu từ bỏ ý định đối với tôi hay sao?" Tổ Doanh thất thần thì thào.

Cô gái kia nở nụ cười: "Bởi vì con người của cô, không biết 'hết hy vọng' là thế nào. Vừa rồi không phải cô còn đang nói với chính mình - 'A Doanh, điều này không phải là tận cùng của đời người. Chỉ cần vùng vẫy, luôn luôn có hi vọng'... A Doanh đáng thương! Sức lực của cô có thể vùng vẫy được bao

lâu? Ta lập tức sẽ đem người đàn ông ấy đến cho cô, có được không?"

Tổ Doanh nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Tín Mặc đang đứng ngoài đình. Đại khai là hắn đã đứng một lúc lâu, trên đầu và trên người dính một chút hoa dương.

Tuy lòng tràn đầy phiền muộn nhưng Tổ Doanh vừa nhìn thấy anh lại không cảm lòng nổi mà mỉm cười - Vốn cô muốn chung sống với người này cả đời, cho dù anh xấu hay tốt. Cô đã từng ngẫm nghĩ sẽ vĩnh viễn nhìn ưu điểm của anh, mỉm cười với anh.

Tín Mặc thấy nụ cười thê lương của cô, cuối cùng kìm nén không được, bước lên phía trước, đem cô ôm vào lòng.

Ngực của anh dày rộng và ấm áp như thế, Tổ Doanh không nhịn được thở dài. Có lẽ kiếp này đây là lần sau cùng có cơ hội ghi nhớ hơi thở của anh.

"Anh lấy về đi." Tổ Doanh vươn tay, lòng bàn tay trắng xanh nâng lên miếng ngọc phi thúy, "Ban đầu tôi lưu lại là không muốn làm anh khó xử. Hiện tại... Không thể để lại."

"Là không thể giữ hay là không muốn giữ?" Tín Mặc cứ ôm cô không muốn buông ra.

Tổ Doanh thở dài: "Hai cái đều có. Vinh An công chúa lấy không được miếng phi thúy, hẳn là cuối cùng sẽ không yên tâm. Coi như tôi thành toàn cho hôn sự của Bạch gia, đưa cho các người từ trên xuống dưới một viên định tâm hoàn."

"Tôi không quan tâm bọn họ." Tín Mặc nắm tay Tổ Doanh, để cho cô gắt gao nắm lấy miếng đá lạnh băng kia, "Nàng mới là người tôi chọn."

"Tín Mặc..." Tổ Doanh lắc đầu nói, "Đừng làm khó dễ chính mình. Chúng ta chỉ có thể dừng ở đây mà thôi."

Tín Mặc nắm lấy bả vai Tổ Doanh, đẩy nhẹ cô ra, nhìn kỹ khuôn mặt của cô, lắc đầu, bỗng nhiên kéo tay cô, nhanh chóng rời đi.

"Tín Mặc! Anh muốn đi đâu?" Tổ Doanh bị anh lôi kéo, cước bộ lao đảo theo anh chạy trốn.

Tín Mặc không đáp, vẫn lôi kéo cô tới chuồng. Coi những lời hô to gọi nhỏ của nhóm người coi ngựa như không, anh nhảy lên ngựa, một tay kéo lấy Tổ Doanh lên ngựa, để cô ngồi trước mặt mình.

Tổ Doanh có chút kích động, trong lòng đầy hoài nghi nhìn anh. Tín Mặc vung lên áo choàng, bao phủ đầu cô lại, thúc ngựa lao ra cửa bên của Tổ phủ.

"Tín Mặc... Tín Mặc!" Ở trước ngực anh, Tổ Doanh không ngừng run rẩy, gió bên tai thổi vù vù, cô cảm thấy anh muốn đem cô mang đến tận cùng của thế giới.

Nhưng thật là kỳ lạ, cô một chút cũng không muốn phản kháng.

Cô đếm nhịp tim anh đập, đếm không biết bao nhiêu chỉ cảm thấy sắc trời dần dần âm đạm, gió lạnh quanh mình bắt đầu nổi lên, ngựa không chạy bốn chân như bay nữa mà chậm chậm dừng lại. Cô biết bọn họ đã cách xa kinh thành, bọn họ quay lưng về phía trời chiều, chạy băng băng về phía bóng đêm.

Ngựa của Tín Mặc cuối cùng mệt mỏi cũng dừng lại, Tổ Doanh mở to mắt nhìn cảnh tượng trước nay chưa từng có: Bầu trời lưu lại sắc đỏ đang lui dần ở hướng tây, phía đông là mùa trời đêm u ám mênh mông trống trải vô bờ và vài bóng cây thưa thớt. Một mặt hồ yên lặng đang phản chiếu sao chổi trong không trung.

Tín Mặc quăng đi roi ngựa, chỉ vào chân trời ở xa xôi: "Theo hướng đông này đi mất bốn ngày, chúng ta có thể đến một thôn núi không tên sông mai danh ẩn tích."

Tổ Doanh nhìn mặt anh, nói dịu dàng: "Nhưng mà, chàng không thể làm như vậy, em cũng không thể."

"Đúng vậy. Tôi không thể mang nàng cao chạy xa bay, cũng không thể phản kháng lễ kết hôn với công chúa." Mắt Tín Mặc khép hờ, ôm chặt Tổ Doanh, hôn cô thật sâu. "Tôi không thể chọn người tôi muốn cưới nhưng tôi có thể chọn người tôi muốn yêu - Tôi làm như vậy, là để mọi người biết trái tim của tôi thuộc về nơi nào, tôi muốn bọn họ biết: Tôi chỉ muốn cùng nàng như hình với bóng."

Bọn họ ở lưng ngựa lẳng lặng ôm nhau, mãi cho đến khi một vệt đỏ cuối trời tây cũng biết mất không còn dấu vết. Bóng đen của trời đêm bị đánh vỡ bởi đại đội kỵ sĩ, vừa hô quát vừa bao vây bọn họ.

"Công tử!" "... Lục tiểu thư!"

Tổ Doanh và Tín Mặc im lặng nhìn những người này, giữa bọn họ vừa có gia đình của Tổ phủ, cũng có người hầu của Bạch phủ.

Bọn họ nhìn những người này, làm gương mắt nhìn nhau thật sâu - Cảm giác mát mẻ của trời đêm giống nhưng từ trên cao vạn trượng rơi xuống quanh bọn họ, ở trong mắt bọn họ ngưng kết lại một giọt nước lạnh băng.

"Bảo trọng." Tổ Doanh thay đổi ánh mắt, không muốn Tín Mặc nhìn thấy thời điểm cô rơi lệ.

Tín Mặc vẫn cầm lấy cổ tay của cô, dùng lực nắm một chút - Anh xác định miếng phi thúy kia vẫn ở trên cổ tay của cô mới nén đau bụng cô ra, để cô

nhảy xuống lưng ngựa.

"Bảo trọng."

*** Hết chương 18***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lưu Bình Cung

Tháng bảy, hôn sự của Tín Mặc và Vinh An công chúa vô cùng sôi nổi. Xuất phát từ lễ nghi, Tổ phủ cũng biểu tặng một phần hậu lễ - Dù sao thì tân nương cũng là em gái ruột của con dâu Tổ gia, cô cô của chú rể lại là phu nhân của Tổ phủ.

Cho dù có quan hệ thân thích như thế, từ trên xuống dưới Tổ phủ vẫn luôn buồn bực và oán hận hôn lễ này. Người người đều hiểu rõ, hai nhà Bạch Tổ không thể có khả năng hòa giải.

Địa vị của Bạch Tiêu Tiêu trở nên hết sức khó xử, mười năm qua Tổ lão gia luôn luôn sùng bà không dứt, chỉ trong một đêm đã trời long đất lở. Bà luôn ngạo mạn, lúc này vẫn cần răng găng giọng, không chịu để người khác xem thường dù chỉ một chút.

Chỉ khi ở trước mặt Tổ Doanh, bà mới bằng lòng để xuống vẻ ngoài lạnh lùng và cao ngạo kia, thán một câu thâm sâu: "Trong nhà này, chỉ có con - Chỉ có con hận ta, ta không lời nào để nói. Coi như con hận không thể đem Bạch gia san thành bình địa, ta cũng không thể nói gì hơn. Nhưng mà bộ dáng này của con..."

Tổ Doanh đang ở dưới một cây tử đằng một lòng một dạ vẽ tranh, nghe vậy giương mắt, mỉm cười nhẹ nhàng với Bạch Tiêu Tiêu: "Con cũng biết thánh mệnh sao không thể tuân theo? Con chưa bao giờ mong Bạch gia sẽ vì con mà từ chối công chúa ngoài cửa. Muốn trách thì trách... Số mệnh trở trêu như thế, trách di dương có ích lợi gì?"

Cô vẽ thêm hai nét bút, nói nhàn nhạt: "Con là một tiểu thư không xuất giá được, coi như người trong cái nhà này vì chuyện này mà thương con thêm một chút nhưng cũng sẽ không cảm thấy lời nói của con nặng thêm dù ít hay nhiều. Coi như A Doanh nguyện ý vì âm ức của di nương thì cũng không thay đổi được tâm tư của người khác. Chỉ sợ người trong nhà còn tưởng con làm bộ làm tịch - Di nương đừng trách con không nói một lời, phải biết rằng trong lòng A Doanh không muốn trách di nương."

"Ta biết đến tình cảnh này, cũng sẽ cường cầu có ai vì ta mà âm ức." Bạch Tiêu Tiêu thuận tay nhặt tiếp một mảnh lá cây, liếc mắt nhìn sâu xa Tổ Doanh, nói: "Tín Đoan đã xem tướng... 'Cô gái kia không phải là phạm nhân, ca ca sẽ không giữ được cô ấy' - Đây là lời cậu ấy nói."

Tổ Doanh cũng không ngắt đầu lên, chỉ mỉm cười: "Bạch tướng quân quá coi trọng con rồi. Sao hắn ta không đưa lời ấy nói ra giữa bàn tiệc? Cũng đỡ để phụ thân phải giận dữ với hắn."

"Ai..." Bạch Tiêu Tiêu xem xét Tổ Doanh, nói thấp giọng: "Ngày sau muốn để cha con biết là không có khả năng, còn không biết bàn tính gì ở trên cái thân của con."

Tổ Doanh yên lặng hoàn thành bức tranh, cũng không coi lời nói của Bạch Tiêu Tiêu là quan trọng.

Không biết có phải vì chuyện trên trời có ba lần sao băng rơi xuống không mà tháng tám không hề có khí thu, ngược lại vô cùng nóng, xem ra lại là một năm đại hạn. Tổ phủ có kế hoạch rời khỏi kinh thành, đi vùng sơn trang tránh nóng. Số người Tổ lão gia chọn để cùng đi theo tự nhiên lại nhiều vô cùng. Cả nhà lập tức bận việc chuẩn bị hành lý.

Tổ Doanh cũng cần phải đi cùng - Con cái Tổ lão gia chỉ còn lại mỗi đứa con gái xấu số này nên gần đây đối với cô vô cùng yêu thương, cố ý chuẩn bị cho cô ngựa và cung tên, để cô có thể đi vào núi săn thú giải sầu. Tổ Doanh không đặc biệt thích săn bắn nhưng dù sao đây cũng là hoạt động vô cùng lưu hành ở triều đại này, cô cảm thấy nếu ngẫu nhiên chơi một chút cũng không tệ, cũng thỏa mãn lòng mong muốn thử tài một lần.

Chớp mắt thì Tổ phủ đã đến thời điểm muốn rời kinh, bỗng nhiên trong cung phải tới hai thái giám.

Tổ lão gia vừa thấy người lạ mặt, không phải người trong cung của Đan tần, Lệ viện, Nhu viện. Ông cũng không biết ý định của người tới nên không khỏi ngần ngại.

Tổ Doanh mới đầu chưa để chuyện này vào trong lòng, chỉ theo nhóm người di nương đến sân sau xem náo nhiệt và nghe thêm một chút tin tức.

Ai ngờ nghe lên tin tức của tiểu nha hoàn hốt hoảng trở về nói lại: "Nương nương có thai rồi!"

Các vị di nương đều mừng rỡ, hỏi: "Vị nương nương nào?"

Tiểu nha hoàn nói tiếp: "Thuần viện nương nương có - Đã bốn tháng."

Các di nương ngạc nhiên, nói: "Nhà chúng ta có Đan tần, Lệ viện, Nhu viện, làm gì có Thuần viện?"

Tiểu nha hoàn ấp úng nói: "Nghe đại nhân ở trong cung nói, không hiểu sao Bát tiểu thư mang thai long chủng, đặc biệt thăng làm Thuần viện... Bởi vì việc sủng hạnh tuyền nữ là chuyện không có tiền lệ, tiểu thư lại giấu diếm, người khác cũng không biết cô có thai cho nên mãi đến hôm qua mới vội vàng thụ phong..."

Các di nương đưa mắt nhìn nhau, mỗi người đều cười gượng gạo: "Thật sự là hiếm lạ! Chúng ta nhất thời bị mông muội, nhìn không ra chuyện xấu hay là tốt rồi!"

Các bà đang nhao nhao nghị luận, một nha hoàn chạy đến tìm Tổ Doanh, nói: "Quận vương cho gọi Lục tiểu thư nhanh qua đó."

Tổ Doanh không biết chuyện gì, các di nương cố ý dẫn dò: "Nếu có chuyện gì thì nhanh báo tin về đây, một đám lão tỷ muội chúng ta đang dò mắt chờ tin tốt."

Tổ Doanh cười cười, cùng nha hoàn đi đến chính sảnh, thấy hai thái giám trẻ tuổi đang ngồi trước mặt Tổ lão gia, sắc mặt không nhìn ra buồn hay vui.

Tổ lão gia thấy Tổ Doanh, chép miệng nói: "A Doanh, con hãy cùng với hai vị công công này nói chuyện."

Tổ Doanh lo sợ bất an hành lễ, hai vị thái giám cũng hoàn lễ, một người trong đó nói: "Bát tiểu thư của quý phủ đã được phong làm Thuần viện. Thuần viện nương nương đã có thai gần bốn tháng, muốn Lục tiểu thư tiến cung chăm sóc ngài ấy..."

Tổ lão gia lắc đầu nói: "Đứa nhỏ này hồ đồ rồi chẳng? Làm gì có chuyện tỷ tỷ tiến cung hầu hạ muội muội!"

"Phụ thân không nên gấp gáp." Tổ Doanh trong lòng tự phỏng đoán, lại cười nói: "Từ trước đến nay muội muội không phải là người cố tình gây sự, cô ấy sẽ tự có lý của mình. Phụ thân hãy nghe hai vị công công đây nói như thế nào."

Hai vị thái giám thấy thái độ của cô nhu hòa, cũng thở ra, nói: "Thuần viện nương nương được ban ở tại Lư Bình cung, chúng tôi là hai người bên người của ngài ấy. Chắc là vì nương nương có thai nên tính tình vô cùng nhạy cảm, lại thêm lúc chưa được thụ phong gặp chuyện ngoài ý muốn, gần đây tâm tình của ngài ấy thật sự lo lắng. Lại nói, trong Lư Bình cung cũng không thiếu người nhưng nương nương chỉ muốn Lục tiểu thư vào."

Bọn hắn nhìn Tổ Doanh, cười khò nói: "Không phải chúng tôi ở trước mặt ngài nói huyền thuyên – Tình tình Thuần viện nương nương hay nổi nóng, thật sự lời khó nghe cũng có thể nói ra. Chúng tôi vào cung cũng được một vài năm, biết rõ nương nương cứ giữ dáng vẻ như thế này thì sớm muộn gì cũng thất sủng - Chúng tôi là người ở bên cạnh của nương nương, tự nhiên sẽ hi vọng tâm tình của nương nương vui vẻ, ăn sủng không dứt. Cho nên muốn thuận theo tâm tư của ngài ấy, mời Lục tiểu thư vào cung..."

Tổ Doanh biết sự tình không đơn giản như thế, chỉ lẳng lặng nói: "Hai vị công công đừng lấy làm phiền lòng, tha thứ cho tôi nói thẳng: muội muội mà tôi biết đến, cô ấy không phải là người tùy tiện làm ra hàng loạt chuyện lớn như vậy. Cuối cùng thì Thuần viện nương nương làm sao vậy? Công công nói rõ để trong lòng tôi hiểu ngọn nguồn."

Hai vị thái giám nhìn nhau vài lần rồi nói: "Đầu tháng này, suýt nữa nương nương đã sinh non. Theo như cách nói của ngự y, thời điểm này thời tiết không tốt, lại thêm mọi người không biết ngài ấy có thai nên chăm sóc không thỏa đáng mà gây ra như vậy. Nhưng không biết nương nương như thế nào lại nói có người muốn hại ngài. Thời điểm chúng tôi đến, ngài ấy nói, ngoại trừ tiểu thư thì người nào ngài cũng không tin."

Tổ lão gia giật mình, nói với thái giám, "Xin lỗi, không thể hầu chuyện chút", rồi kéo Tổ Doanh vào bình phong phía sau.

"Lệ viện và Nhu viện vào cung đã bao nhiêu năm, cũng không thấy mang thai. Ta biết trong đó chắc chắn có nguyên nhân." Ông giảm bớt lời nói khách sáo, đi thẳng vào vấn đề, "A Doanh, con đi vào giúp muội muội của con đi!"

Tổ Doanh nghĩ tới kết cục của Văn Tài viện, cả người phát lạnh, do dự nói: "Nhưng mà, phụ thân... con sợ!"

"Sợ cái gì?"

Tổ Doanh bối rối nói: "Văn tài viện dù sao cũng là người thân cận hoàng thượng, vẫn chưa hoài thai mà đã bị hoàng hậu lấy trọng tội hãm hại. Người trong cung của cô ấy đến bây giờ vẫn không biết chết sống! Con mà vào Lư Bình cung, chỉ sợ sẽ cùng muội muội cùng chết bên trong đó rồi!"

"Cái đứa nhỏ này! Điềm xấu thế mà cũng nói được! Xưa đâu bằng nay!" Tổ lão gia vội la lên: "Hiện tại trong cung, cô cô của con đang chiếm thượng phong, chắc chắn sẽ không để người hoàng hậu đến ngang chân." Ông dừng dừng, thở dài: "Ta cũng không biết Đan tần đối với việc Thuần viện có thai sẽ phản ứng ra sao... Nếu như bà ấy cũng tới hại A Hòe thì ta cũng không có cách gì. Dù vậy, bà ấy sẽ không để hai con cùng tổn thương... A Doanh, con nói chuyện đã đến tình cảnh này, chúng ta phải biết làm sao bây giờ? Trơ mắt nhìn muội muội của con vô vọng mà chết hay sao?"

"Con nghĩ cũng không muốn đi vào." Tổ Doanh thấy lời của phụ thân ý tứ không buông, ủy khuất muốn khóc, thấp giọng nói, "Trong nhà đưa mấy người đáng tin cậy vào hầu hạ A Hòe không được hay sao?"

Tổ lão gia lắc đầu: "Nếu làm được như vậy, A Hòe sao có thể chỉ đích danh con? Con cứ suy nghĩ, chuyện này không vội. Nhưng mà chậm nhất trong ngày mai, con phải đưa ra quyết định mới được."

Thái giám rời đi, Tổ Doanh và phụ thân ngồi ở trong sảnh, cẩn thận suy nghĩ đối sách. Hai cha con còn chưa ngồi yên, Thập Nhị di nương đã khóc lóc chạy vào. Tổ lão gia biết Thập Nhị di nương nhất gan, gặp chuyện thì chỉ biết trong lòng khó chịu, là người không có chủ ý. Ông cũng yêu thương đáng về này của bà, an ủi: "Đường Quân, con gái của nàng được thụ phong, lại mang thai huyết mạch của hoàng gia, đây cũng là chuyện tốt..."

"Quận vương chỉ biết lừa thiếp thôi!" Thập Nhị di nương nức nở, "Nếu như là chuyện may mắn lớn như vậy, vì sao trong cung có rất nhiều nương nương đã hô phong hoán vũ nhiều năm cũng không gặp phải chuyện tốt như vậy? Thiếp thấy đây là vì A Hòe số khổ..." Nói xong bà lại không ngừng nức nở.

Tổ Doanh cũng hiểu được đáng về khổ sở này của bà, không khỏi ở bên cạnh trấn an.

Thập Nhị di nương bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Tổ Doanh, Tổ Doanh sợ tới mức vội vàng dìu bà.

"Lục tiểu thư, ta không biết tiền đồ của A Hòe là vui hay là buồn, chỉ biết nó không muốn gặp mặt người mẹ này mà chỉ muốn thấy con - có thể thấy Lục tiểu thư là hy vọng cuối cùng của nó. Ta van cầu Lục tiểu thư, con hãy vào cung giúp nó đi, đây là tâm nguyện... của A Hòe ta, ngày sao còn không biết ra sao... Lục tiểu thư hãy giúp nó an tâm vài ngày đi!"

Tay chân Tổ Doanh luống cuống nhìn bà, lại nhìn phụ thân, lại nhìn các vị di nương vì ủng hộ mà vào. Người người đều vì Thuận viện mà trong lòng thấp thỏm, căn bản không có người nào bận tâm cô có tình nguyện hay không. Cho dù trong lòng Tổ Doanh vạn lần không muốn, cũng không cách nào từ chối, chỉ có thể im lặng mà rơi lệ.

Tổ lão gia thấy cô lúc này còn do dự, đau lòng nói: "A Doanh, đó là muội muội của con đó!"

Ông vừa nói như vậy, đột nhiên Tổ Doanh nhớ tới một Tổ Hòe đáng yêu, trong lòng đau xót, nức nở: "Di nương mau đứng dậy đi! A Doanh cũng không bỏ được muội muội ở bên trong cô đơn, hốt hoảng và lo sợ, con sẽ đi chuẩn bị vài thứ... Mặc kệ lần này con đi có hữu dụng hay không, giúp đỡ cô ấy ít ngày thì dù sao cô ấy cũng sống dễ chịu hơn.

Lời nói tràn đầy tình cảm của cô vừa nói xong, Thập Nhị di nương bật khóc, hận không thể tam quỳ chín bái với Tổ Doanh.

Tổ Doanh thấy Thập Nhị di nương khóc đến tê lương, nghĩ thầm, rằng: mẹ con liền tâm, chỉ sợ trong lòng bà đã có dự cảm xấu.

Cô cũng biết trong cung nguy hiểm đáng sợ, tuy nói rằng xưa đâu bằng nay nhưng mà thân phận đi vào cũng không giống ngày xưa, tiền đồ như thế nào, thật sự khó có thể lường trước được.

Ngày hôm nay, Tổ lão gia chọn giờ lành, đem Tổ Doanh giao cho vị thái giám từ trong cung tới. Tổ Doanh quay đầu nhìn ông một cái, thấy vẻ mặt của ông còn có rất điều điều muốn dặn dò. Cô biết phụ thân đối với cô cũng có một tia không nỡ, trong lòng cũng vui mừng thêm một chút.

Dọc theo đường đi, Tổ Doanh vốn tưởng rằng chính mình sẽ vô vàn cảm xúc, nhưng trong lòng cô lơ mơ mãi cho đến cửa cung cũng không nghĩ được gì. Thái giám mời cô xuống xe, lúc đó cô mới run cầm cập, biết là không còn đường để trở về rồi.

Cung điện vẫn nghiêm túc và trang trọng như cũ, Tổ Doanh nhìn không chớp mắt, cứ vui đầu đi theo sau thái giám.

Ai ngờ đi được mấy vòng, cô đâm đầu vào nhóm người Vinh An công chúa mang theo mấy nha hoàn.

Vinh An đã thay đổi búi tóc phụ nhân, trang điểm cũng có nhiều thay đổi. Nhất thời Tổ Doanh không nhận ra công chúa, trái lại công chúa liếc mắt một cái đã nhận ra cô, vẫn đứng đó không nhúc nhích, thờ ơ nhìn Tổ Doanh.

Thái giám thực hiện cung lễ với công chúa, Tổ Doanh cũng theo cấp bậc lễ nghĩa mà chào công chúa. Vinh An công chúa không có ý từ giã, chỉ nhìn Tổ Doanh như vậy, cười đến kỳ quái: "Nghe nói Thuận viện muốn cô tiến vào chiếu cô cô ta? A, nhà các người phò tướng cũng không nhỏ. Ta cũng không biết, sao mọi chuyện đều xảy ra với người nhà các cô vậy? Nói cho cùng vẫn là tại mọi người trong nhà các cô không hiểu như thế nào an phận!"

Lẽ ra, nữ quyến tiến cung thăm viếng phi tần, thậm chí ở cũng đã có tiền lệ. Huống hồ, Thuận viện có thái, mời chị em mình vào cung làm bạn giải sầu thì cũng không có gì đáng chỉ trích. Nhưng Tổ Doanh nghe lời nói của cô là có ý bói móc, lại không muốn tranh chấp với cô ấy nên chỉ nghiêm mặt đứng đấy không đáp.

Vinh An công chúa thấy cô không làm gì khác, trong lòng cảm thấy phần uất, thấp giọng: "Nhìn cô xem, chỉ biết Thuận viện là ai. Là một người con dâu không thành của nhà người, lại vẫn chiếm tìn vật của nhà người ta dấy dưa không dứt; Suy cho cùng cũng chỉ là tuyển nữ mà đã có bầu - Tỷ muội các người thật sự một đám người vô si!"

Tổ Doanh biết nhất định là cô lấy việc này làm khó, cũng sớm đoán được, cũng bất giác nổi giận. Lại nghe công chúa nghiêng rằng nói: "Các người cho rằng chính mình là ai? Tổ Doanh, cô cho là cô là người thế nào? Tìn Mặc đắc tội với Tề tướng, ta ở trước mặt mẫu hậu vì chàng mà khổ sở năng nỉ, mẫu hậu mới không để ý xung đột với Tề tướng - đưa chàng đến Đan Xuyên cung - Là ta giúp chàng ở lại trong cung, ở lại trong kinh, không đến vùng hoang sơ chịu khổ. Ta là công chúa. Còn cô? Cô có tài cán vì chàng làm được gì nào?"

Tổ Doanh yên lặng lắng nghe, chỉ cảm thấy chuyện cũ như khói, nghe trong tai mà cảm thấy mù mịt như xa cách mù khơi.

Vinh An công chúa nhìn thấy Tổ Doanh giống như một hồ lô không nói một lời, cảm giận trong lòng nhưng cũng biết không còn gì thú vị, hừ lạnh một tiếng dẫn người đi qua.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà Tổ Doanh lại nói nhỏ: "Công chúa, cô cảm thấy chàng sẽ để ý hay sao?" Cô nhẹ nhàng nâng mắt nhìn Vinh An công chúa, dùng giọng nói vô cùng dịu dàng: "Cô cảm thấy được, chàng sẽ để cô có tài càn làm cái gì cho chàng và tôi không thể làm cái gì hay sao?"

Khuôn mặt Vinh An công chúa đột nhiên trắng xanh, đưa tay muốn đánh vào mặt Tổ Doanh.

Tổ Doanh né tránh, tay của cô ấy đánh vào hư không, lại trở tay đánh cái thứ hai.

"Dừng tay!" Đan Tần lúc này mang theo hai vị thái giám, bốn cô cung nữ đi tới, thấy dáng vẻ Vinh An công chúa thẹn quá thành giận, quát, "Đường đường là công chúa, lại giống như người đàn bà chanh chua giữa ban ngày ban mặt đánh người, còn ra thể thống gì?"

Vinh An vừa thấy bà, nén giận cười nói, "Tốt thật! Các người một nhà cấu kết với nhau! Đan tần, bà muốn giáo huấn ta sao? A... hậu cung này còn chưa phải của bà mà!" Cô dứt lời, ống tay áo run run, chân cao khí ngạo hiên ngang mà đi, rõ ràng không đem Đan tần để vào mắt.

Đan tần cũng không cùng cô tranh luận mà đi thẳng đến trước mặt Tổ Doanh, nói dịu dàng: "Ta nhìn xem, có bị thương không?"

Tổ Doanh thi lễ với bà mới nói: "Dạ không có." Nhưng lời của cô còn chưa dứt lại thấy vành tai đau nhứt, hóa ra là bị móng tay của Vinh An công chúa làm bị thương.

Đan tần thấy tóc mai ở tai Tổ Doanh bị Vinh An công chúa bới ra bèn lấy tay vuốt lên cô, nhìn Vinh An công chúa ở phía xa hừ lạnh một tiếng, "Nha đầu này không biết trời cao đất rộng, cho rằng cô ta vẫn là viên dạ minh châu hay sao? Gả ra ngoài rồi mà cứ hai ba bữa lại chạy về - không biết là ai không có thể thống!" Bà quay đầu lại nhìn Tổ Doanh, cười nói, "Thuần viện đang sốt ruột chờ cháu mới cầu ta đến xem, vừa đúng lúc thấy cảnh này. Từ nay về sau nếu thấy cô ta làm khó cháu, cháu cứ nói cho ta biết. Ta không tin không trị được cô ta."

Tổ Doanh vội nói: "Lúc này là tại miệng của cháu gái không chịu đo, cháu về sau sẽ cẩn thận thì sẽ ổn."

"Được, muội muội cháu đang sốt ruột ở bên kia. Nhanh đi đi." Đan tần thân thiết kéo tay Tổ Doanh. Hai người vừa bắt chuyện vừa đi đến Lư Bình cung.

Sau khi tiến cung, Tổ Doanh đầu tiên theo quy cũ hành lễ với Thuần viện nhưng Tổ Doanh lại vô cùng vui mừng đỡ cô dậy, cô mới nhìn thấy dáng vẻ của Tổ Hòa, không khỏi vừa sợ vừa đau lòng.

"Nương nương..." Tổ Doanh đánh giá trên dưới, thấy dáng vẻ Tổ Hòa tiêu điều, rõ ràng là gầy đi rất nhiều, không có vẻ là người mang thai bốn tháng, "Nương nương làm sao thế, sao lại biến thành như vậy?" Lòng Tổ Doanh chưa xót, nghĩ đến lúc Tổ Hòa mới vào cung đặc ý cớ nào, thần thái phấn khởi mà lúc này lại giống như biến thành một người khác. Chắc là hôm nay nhìn thấy Tổ Doanh, lòng cô tràn đầy vui mừng nên trên khuôn mặt gầy gò cũng tỏa sáng, nhìn cũng không tệ, không biết bình thường trong lòng sẽ chứa bao nhiêu sầu lo.

Thuần viện nắm lấy tay Tổ Doanh, nhất thời nói không nên lời, lời nói mang theo tươi cười nức nở: "Chỉ sợ tỷ tỷ không muốn tới. Thấy tỷ tỷ, muội yên tâm rồi."

Tổ Doanh sợ cô xúc động quá sẽ thương tổn đến thân thể, vội vàng vui vẻ mà nói lời an ủi cô.

Đan tần biết chị em các cô có chuyện không muốn nói ở trước mặt mình, lập tức đứng dậy từ biệt. Thuần viện cũng không cố giữ, trong lòng muốn đem ủy khuất nói hết với Tổ Doanh nhưng ở trước mặt Tổ Doanh lại không biết nên nói việc gì đầu tiên.

Thời điểm này Tổ Doanh ở đây cũng không phải nhàn rỗi. Cô tùy mặt gửi lời, thấy tất cả người hầu ở Lư Bình cung đều lạnh lợi, không giống như dáng vẻ chịu để sai bảo nhưng Thuần viện đối với bọn họ vô cùng đề phòng. Bọn họ bụng nước trà và điểm tâm lên, Thuần viện đựng cũng không đựng. Tổ Doanh biết muội muội có lý, trong lòng thấy thương xót: Nhìn dáng vẻ này thì nhất định lúc Thuần viện ăn cơm sẽ càng cẩn thận, trách không được gầy như vậy.

Hai chị em nói chuyện không phân biệt thời gian, nói đến bữa ăn tối. Tổ Doanh để ý xem quả nhiên thấy Thuần viện không thể ăn được. Cô có ý nói: "Nương nương là người có thai, như vậy không được! Nương nương có phải thấy bữa ăn không hợp khẩu vị hay không?"

Thuần viện vội vàng đáp: "Không biết tại sao, muội luôn luôn nhớ đến điểm tâm mà Hiên Diệp đã làm."

Tổ Doanh cười nói: "Việc này thì dễ dàng. Lúc tỷ ở bên cạnh Hiên Diệp không ít lần nhìn cô ấy nấu cơm, coi như không thể sánh bằng cô ấy nhưng ít nhất có thể nhìn trái bầu vẽ cái gáo. Nương nương nếu không chê, tỷ sẽ làm cho nương nương ném thử."

Thuần viện vui sướng vô cùng, nói: "Hóa ra tỷ tỷ cũng biết làm? Thật sự là phúc khí của muội."

Thuần viện thấy cô vô cùng cẩn thận, bàn tay tinh tế không ngừng vuốt phẳng bột mì, xác định trong đó không có dị vật, sau đó rửa sạch trái cây trong nước, yên tâm nói: "Muội biết mời tỷ tỷ tới sẽ không sai."

Tổ Doanh thở dài: "Nương nương tin tỷ mới gọi tỷ vào, tỷ nên cẩn thận như vậy. Thật sự không nghĩ tới nương nương lại thành như vậy..."

Thuần viện gục đầu xuống, nước mắt tràn mi, "Trong lòng tỷ tỷ nhất định tưởng là muội thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc. Tỷ tỷ không biết những chuyện xảy ra với muội..."

Cô muốn nói thì vừa đúng lúc có cung nữ tiến vào thu dọn dụng cụ nấu ăn của Tổ Doanh, cho nên cô cái gì cũng không nói.

Tổ Doanh làm điểm tâm hương vị trong và mát mẻ, lúc này Thuận viện mới ăn nhiều hơn một chút, Tổ Doanh cũng ăn một ít. Hai cô vừa nói chuyện vừa ăn, ăn xong nghỉ một lát đã đến thời điểm châm đèn.

Tổ Doanh sợ Thuận viện nói chuyện quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến thân thể, ban đêm khó ngủ nên lảng lảng khuyên cô một hồi. Nhưng Thuận viện vẫn muốn đem chuyện nửa năm qua nói với cô, mãi đến khi đi ngủ cô vẫn chưa nói xong, dứt khoát nói: "Tỷ tỷ hãy ngủ với muội đi! Tỷ hôm nay mới tiến cung, muội không nỡ để tỷ đi!"

"Như vậy sao được!" Tổ Doanh cười nói, "Vạn nhất Thánh thượng ghé qua, tỷ không kịp né tránh, còn ra thế thống gì!"

Khóe mắt Thuận viện giật giật, cổ gấn nở ra một nụ cười, nói buồn bã: "Thánh thượng sẽ không ghé qua đây."

Tổ Doanh thấy cô nói quá thương tâm, không đành lòng cự tuyệt thịnh tình của cô nên hai chị em một trong một ngoài nằm ngủ trên giường nhỏ.

Cung nữ giúp hai cô trải giường rồi lui ra ngoài, Thuận viện chờ cô ấy đi mới đem chăn nệm xốc đệm, từng tắt từng tắt cảm một chút. Tổ Doanh nhìn, trong lòng cả kinh, "Nương nương... Muội đây là..."

"Không phải có câu, gọi là 'sử dụng cẩn thận thì thuyền dùng được vạn năm' đấy thôi." Thuận viện lơ đãng, cười nhợt nhạt, nằm vào phía trong giường.

Hai chị em lảng lảng một lúc, Tổ Doanh nghe thấy hơi thở của Thuận viện mới biết cô không ngủ được, nói dịu dàng: "Hiện tại nương nương không thể so như ngày xưa, mặc kệ điều gì cũng phải nghĩ đến thân thể của chính mình. Buổi tối âm khí nặng, nương nương nên nghỉ ngơi cho tốt mới đúng."

Thuận viện thờ dài: "Ai... Ngủ không được! Muội có một khoảng thời gian ngủ không yên, cảm thấy buổi tối có người đến nhòm ngó."

Tổ Doanh sợ cô nghĩ đến chuyện không tốt, vội vàng lấy lời dặn dò an thai dưỡng thần của Thập nhị di nương từng điều nói ra.

Thuận viện vỗ về bụng nói: "Nếu không vì Thánh Thượng, muội cũng không biết có thể chịu đựng như thế nào."

Tổ Doanh đã sớm tò mò cô đã tiếp cận hoàng đế như thế nào, lúc này uyển chuyển hỏi: "Muội muội còn chưa nói cuối cùng là chuyện gì xảy ra đó."

Thuận viện im lặng một lát, mỉm cười: "Lần trước hoàng gia đi săn, muội cũng đi theo - Nhóm tuyển nữ chỉ có hai ba người có thể đi theo, muội đã hao phí không ít công sức! Đúng ngày đi săn đầu tiên, đã có người đem giấu cung tên của muội... Muội cũng không thèm nghĩ đến người đó là ai, may mà nếu không như thế thì muội cũng chẳng gặp được Hoàng thượng."

Tổ Doanh nghiêng đầu nhìn, phát hiện dáng vẻ của muội muội bình thản và vui vẻ, trong lòng không khỏi sinh nghi: cái này không giống như khoe thành công mà ngược lại giống như nhớ tới mối tình đầu.

Thuận viện không chú ý đến dáng vẻ của Tổ Doanh, hé miệng cười: "Bên cạnh muội chỉ còn một cây ná nên đành phải tìm nơi cao ráo, lấy ná bắn chim chóc. Thánh thượng... Ngài ấy lại đột ngột xuất hiện trước mặt muội! Lúc ấy muội tròn mắt - Toàn thân của ngài ấy đều mặc áo giáp vàng chiếu rọi, trên lưng ngựa treo đầy hồ ly, thỏ hoang... Giống như chiến thần hạ phàm!" Thuận viện nghĩ đến chỗ vui vẻ, nghiêng đầu tựa lên vai Tổ Doanh nói, "Tỷ tỷ, muội nói cho tỷ biết... trong cung này chỉ có Thánh Thượng là người tốt! Ngài là người tốt nhất! Tỷ không biết, ngài... Ngài ấy vậy mà dạy muội bắn ná! Ngày đó, thời điểm muội bắn chim dưới tàng cây, ngài ấy mỉm cười nhìn nói 'Người như vậy sẽ bắn không tới chỗ cao. Đưa cây ná cho ta, ta dạy người'...ai, tỷ tỷ! Muội nghĩ đến thời khắc kia liền cảm thấy chết không uổng phí."

Tổ Doanh thấy cô vui vẻ, nghĩ thầm: Bốn tháng trước, thời điểm Thuận viện thụ thai cũng là lúc Thánh thượng ra đạo thánh chỉ, đem Tín Mặc của cô chọn làm Phò mã, thời điểm cướp đi hôn sự của cô... Nghĩ đến đây thì cô không cách nào vui vẻ với Thuận viện.

Giống như hai chị em có linh cảm lẫn nhau, Thuận viện dựa vào vai Tổ Doanh liền biết cô đang nghĩ điều gì, từ từ nói: "Lúc này nhất định tỷ tỷ đang oán giận chuyện công chúa lựa chọn phò mã - Điều đó cũng không phải lỗi của Thánh thượng, ngài ấy biết Bạch Nhị công tử có hôn ước cũng không muốn đồng ý. Nhưng vì Vinh An công chúa lấy cái chết để uy hiếp lại thêm hoàng hậu nương nương vì ái nữ mà sốt ruột, khuyên nhủ hoàng thượng... Thánh thượng là người nhã nhặn và hòa nhã, chán ghét chuyện bọn họ cứ không ngừng huyên náo nên mới... mới tìm muội..." Cô có phần khó xử, cũng hơi buồn rầu, "Muội thấy ý của Thánh thượng cũng là không muốn đáp ứng hôn sự này. Cũng không hiểu Tể tướng như thế nào cũng chọn rộn tiến vào, vì hoàng hậu phụ họa làm cho Hoàng thượng khó có thể cự tuyệt - Có lẽ là hoàng hậu nhờ Tể tướng. Muội thấy quan hệ hai người bọn họ không thích hợp."

"Suyt!" Tổ Doanh nhẹ giọng ngăn lại, trong lòng đối với chuyện công chúa xuất giá cũng hiểu rõ, nói dịu dàng: "Mọi chuyện đều đã qua, không cần nói ra."

Thuận viện cắn môi dưới lắc đầu: "Không. Còn chưa có qua! Tội lỗi của bọn họ đều đổ lên đầu của hoàng thượng, mặc dù người trong cung biết nội tình không nói gì. Nhưng quần thần bên ngoài cứ một mực nghị luận, nói hoàng thượng bởi vì yêu quý con gái mà đoạt người. Còn nói hoàng thượng làm trái tổ chế, sủng hạnh tuyển nữ, sai với thánh đạo... Ai! Thật sự là muội không biết sao lại thành như vậy, thậm chí có rồi... Để cho ngài ấy, ngài ấy chịu miệng lưỡi của người đời..."

Tổ Doanh thấy ngực cô phập phồng sợ cô lại thương tâm chán nản, vội vàng giúp cô mát xa. Thuận viện nói những lời này, tinh thần có vẻ không tốt, kéo tay Tổ Doanh nói: "Có tỷ tỷ bên người, muội có chuyện cũng dám nói ra, so với vài ngày trước thoải mái hơn." Cô nói liên miên, lại hỏi: "Muội sợ tỷ tỷ oán giận muội, sẽ không vào... Dù sao tỷ tỷ vẫn là người đại lượng."

Tổ Doang nghe xong không khỏi sợ run: Bởi vì muội muội mươn hoa hiển phật hương của cô, cô không trả thù. Bởi vì công chúa đoạt vị hôn phu của cô, cô không oán giận - Thế là cô liền cùng một chỗ với từ "Đại lượng".

"Tỷ làm gì có cao thượng như vậy. Tổ Doanh ngửa mặt mở to ánh mắt, từ từ nói, "Ngày đó, không biết sao, bỗng nhiên nhớ tới muội trước đây - thời điểm mới bốn năm tuổi, có một lần tại nhà của chúng ta phía sau rừng phong . . ." Cô nói xong nghiêng mặt đi xem muội muội, phát hiện cô nhắm mắt lại, hô hấp an ổn nhẹ nhàng, ngủ thật say.

*** Hết chương 19***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lưu Bình cung II

Tổ Doanh ở lại trong Lưu Bình Cung được vài ngày, mỗi ngày để nghỉ cách chuẩn bị bữa ăn cho Thuận viện. Về sau, ở một gian sạch sẽ bỏ không ở Lưu Bình cung đã được dùng đặt đồ ăn cho Thuận viện. Thuận viện thấy tỷ tỷ cẩn thận tin cậy, dần dần ăn nhiều trở lại, khí sắc tốt hơn rất nhiều.

Trong cung nhiều người nhiều miệng, đối với việc này vô cùng chê trách, nghiêng về phía cho rằng Thuận viện quá kiêu căng.

Nhưng Đan tần lại thường xuyên lui tới Lưu Bình cung, cứ hai ba ngày lại tới ngồi một lát, để cho Tổ Doanh làm điểm tâm cho bà và hiển nhiên luôn đặc biệt che chở hai chị em này. Trong cung những người khác kiêng kỵ Đan tần nên không dám nói thêm điều gì nữa.

Hôm nay Đan tần lại tới thăm, nhắc tới những lời nói sau lưng của người trong cung, nói Lệ viện và Nhu viện cũng hòa theo đám người đó ồn ào, chỉ trích muội muội mình quá phận. Bà cười cười nói với Thuận viện: "Coi như ta thiên vị thì bọn nó có thể làm gì ta? Các nàng có bản lĩnh thì cứ làm vài chuyện để ta bắt bình ra mặt! Lệ viện và Nhu viện là hai đứa vô dụng, thời điểm mấy năm trước tiền cung cũng không tới, cho dù có làm người ta thích hay không nhưng tốt xấu cũng là người nặng động. Gần đây càng ngày càng chọc cho người ta phiền lòng, động một tý là khóc lóc om sòm, thấy vẻ mặt của người khác thì thở mạnh cũng không dám thở - Hai đứa bất lực, mỗi ngày đều sợ này sợ kia. Nếu ta là nam nhân cũng không thích hai đứa nó!"

Bởi vì bà là trưởng bối của Thuận viện, nói cái gì cũng không quan trọng nhưng chính mình hòa theo bà chỉ trích cả tỷ tỷ là điều không phải nên cô chỉ cười cười chứ không đáp lời.

Đan tần ngồi được một lúc, cười nói: "Thuận viện cũng nên ra ngoài đi lại. Vài ngày trước, thân thể không được tốt, đi lại sợ tổn hại. Nhưng mấy ngày này thời tiết bên ngoài rất tốt, nên ra ngoài hít thở không khí trong lành nên suốt ngày trốn mãi ở trong phòng."

Một bên Tổ Doanh cũng đồng ý lời đề nghị của bà, Thuận viện cũng có ý định này nên lệnh cung nữ ra ngoài lấy vài thứ rồi một tay nâng Đan tần một tay lại lôi kéo Tổ Doanh ra ngoài cung.

Không ngờ vừa đi đến cửa Lưu Bình cung, bỗng nhiên một thái giám từ bên ngoài ngăn Tổ Doanh lại, nói: "Tiểu thư xin dừng bước."

Đan tần bị hấn làm giật mình, tức giận quát lớn: "Người từ đâu tới? Ở trong cung sao dám đụng chạm vào phi tần?"

Vị thái giám kia vội vàng tạ lỗi, nói tiếp: "Hoàng hậu nương nương khẩu dụ: Tổ lục tiểu thư vốn không phải là người trong cung, bởi vì chăm sóc Thuận viện nương nương nên mới tiến vào nên chỉ đi lại ở Lưu Bình cung, không thể đi loạn ở những nơi khác."

Tổ Doanh nghe xong liền hiểu: rõ ràng việc này là muốn giam cầm cô ở Lưu Bình cung.

Tính tình Đan tần vốn nóng nảy, không kiên nhẫn, cười lạnh với Tổ Doanh: "Hôm trước ta đã nói với cháu, tiểu bát phụ Vinh An kia tha cho cháu sẽ không dễ chịu, cháu còn không chịu tin! Chuyện này khẳng định là cô ta xúi giục mẹ mình ra tay. Ngược lại ta muốn đến Đan Xuyên cung hỏi cho rõ - bà ta xem Tổ Doanh nhà chúng ta là mật thám hay là tội phạm?"

Vốn dĩ Thuận viện đang hào hứng, giờ phút này đâm ra loại ở thế khó xử. Nếu như nói, "Tỷ tỷ không thể đi, muội cũng không đi" thì tất nhiên Đan tần càng không chịu từ bỏ ý định, nhất định sẽ gây ra một hồi phong ba còn nếu như nói, "Việc đã như vậy thì thôi đi!" Đó chính là để cho Đan tần quyết định việc của Tổ Doanh mà để cho Đan tần không thể không nói thì còn phải xem bản thân Tổ Doanh như thế nào.

Tổ Doanh thấy chuyện liên quan đến mình bế tắc, trong lòng hiểu rõ các cô đều có tính toán, chỉ có mình cô là một nhân vật nhỏ bé không danh không phận, lúc này nên lùi bước vì vậy nói: "Đan tần nương nương không cần phải tức giận. Hoàng hậu nương nương làm việc luôn luôn chu đáo, cho dù là khẩu dụ gì thì cũng có đạo lý của nó."

Đan tần nghĩ lại, nếu hoàng hậu đã đưa ra được tức là đã có đối sách để ứng phó với chất vấn của bà, đi cũng chính là tự làm mình mất mặt. Bà nhìn Tổ Doanh cười: "Vẫn là con diêm tinh."

Tổ Doanh cười uyển chuyển, nói: "Hôm nay thời tiết tốt như vậy, xin mời nương nương mang theo Thuận viện nương dạo quanh một chút. Con ở trong này chuẩn bị điểm tâm, xin đợi hai vị nương nương trở về."

Kỳ thật trong lòng Thuận viện không buông tý tý ra, cảm thấy nếu không có cô ấy bên người thì không biết Đan tần và cung nhân sẽ làm gì mình, hỏi vội : "Đứng ở cửa này một lúc, muội cảm thấy mệt mỏi nên chỉ sợ đi ra ngoài sẽ tổn hại tinh thần. Lòng tốt của cô cô, cháu gái không thể không phụ lòng."

Đan tần thấy sắc mặt của cô đúng là không có sức, cũng không quá miễn cưỡng, lại đưa mắt trừng tên thái giám canh giữ trước cửa Lư Bình cung một cái rồi mới đem các cung nữ của mình rời đi.

Thuần viện nhìn bà đã đi xa, nắm tay Tổ Doanh nói: "Chúng ta dạo một chút ở phía sau hoa viên đi."

Tổ Doanh nghĩ thầm, nơi đó cũng có thể gọi là hoa viên hay sao? Cũng chỉ có mấy cây xuân hộc hạ liễu thưa thớt, vài cục đá rải trên con đường nhỏ mà thôi. Cô cũng không thể làm Thuận viện mất hứng nên nâng cô ấy chậm rãi đi vài vòng sau hậu viện của Lư Bình cung.

"Vinh An công chúa thật sự là khó coi!" Thuận viện vừa đi vừa lên giọng mỉa mai, "Thái độ ấy mà cũng không sợ người khác chê cười! Nếu phò mã còn nhận chức ở Đan Xuyên cung, cô ta lo lắng còn có phần đạo lý. Nhưng Phò mã đã được chuyển khỏi nội cung, cô ta còn sợ tý đi lại trong cung làm gì chứ?"

"Nương nương nghĩ nhiều rồi!" Tổ Doanh nói khẽ, "Tỷ và phò mã không duyên phận, ở nơi này quẩn quýt nhau thì còn có ích gì? Có lẽ công chúa chỉ muốn trả thù tỷ một chút vì tỷ đã giữ lại phi thúy của Bạch gia."

"Tỷ tỷ quá thuận theo ý của cô ta rồi!" Thuận viện than một tiếng.

"Người nào để cô ấy làm công chúa thì chính là có năng lực, tỷ có thể làm gì đây?"

Các cô quay trở lại chính điện của Lư Bình cung, vừa đúng lúc gặp hoàng đế mang theo hai ba người hầu tiến vào. Tổ Doanh vội vàng hành lễ, Thuận viện vốn mang bầu nên được miễn hành lễ, vô cùng vui mừng đi đến bên cạnh hoàng đế.

Hoàng đế thấy Thuận viện từ một bên cung điện đi ra nên tò mò hỏi : "Sao nàng lại từ nơi nhỏ hẹp đó đi ra?"

Hoàng đế biết cô có lời muốn nói, kéo tay cô đi đến chỗ ánh nắng tươi sáng, thấy sắc mặt của cô tốt hơn rất nhiều, trong lòng khuây khoả, hỏi: "Mấy ngày nay nàng cảm thấy thế nào? Ban đêm ngủ được không? Khẩu vị sao? Khỏe hơn chưa?"

Thuần viện thấy vẻ mặt thân thiết của ngài, lòng tràn đầy vui mừng: "Thân thể của thiếp tốt hơn nhiều rồi. Chắc hoàng thượng chưa thấy qua tỷ tỷ của thiếp? Đây là lục tỷ của thiếp - Tổ Doanh."

Tổ Doanh tiến thêm hai bước đến phía sau Thuận viện, nghe cô gọi tên mình nên vội vàng hành lễ với hoàng đế.

Hoàng đế tùy ý đáp lời, ánh mắt vẫn đặt ở trên người Thuận viện, nói chân thành: "Người trong cung này quá vô dụng, tỷ tỷ của nàng biết nàng muốn cái gì, muốn ăn cái gì thì cứ việc để cô ấy phân phó cấp dưới chuẩn bị. Hậu cung truyền đến truyền đi vài lời đồn đãi, ta cũng có nghe - mặc kệ là phi tần nào có thai thì các nàng đều không để người khác được thanh tĩnh, cũng không chỉ nhằm vào một mình nàng. Nàng đừng để ý đến."

Đôi mắt Thuận viện đỏ lên, nhỏ giọng dịu dàng: "Bệ hạ nhớ đến thiếp, tự nhiên thiếp sẽ vui mừng. Thiếp nghe thấy những lời bên ngoài... Nếu không phải tình thế bất đắc dĩ, thiếp cũng không nguyện ý ở phía sau làm ồn ào, khiến bệ hạ phiền lòng."

Tổ Doanh biết, Thuận viện gọi "những lời bên ngoài" cũng chính là nhóm triều thần tranh luận gần đây.

Mấy ngày nay triều thần ngoài việc khuyên can chuyện săn bắn của hoàng đế, lại dâng tấu chương nói ngài quá sùng ái Thuận viện - Vốn là chuyện riêng của hậu cung nhưng bọn họ Thuận viện được đặc cách thụ phong, lại được đãi ngộ đặc biệt, nên đã coi Thuận viện là hồng nhan họa thủy, lại càng sợ cô sinh hạ được hoàng tử, hoàng tử kế thừa sẽ gặp rắc rối - Chuyện này vô tình làm họ hơi bất an. Triều thần luôn luôn sợ sự tình xảy ra trước vài năm, thậm chí mười mấy năm nên đều dự đoán trước kết quả, mà kết quả luôn luôn vô cùng đáng sợ... Vì thế bọn họ tận sức tận lực lập lại hậu quả mười mấy năm trước, bức bách hoàng đế ở thời điểm chuyện chưa xảy ra nên lập tức đi vào khuôn khổ.

Hoàng đế cũng không vừa lòng. Ngài không thể đẹp phiền muộn này, đành ra thỏa hiệp, gần đây không quá thân cận Thuận viện. Nhưng triều thần vẫn truy đánh tới cùng, càng tiến thêm một bước yêu cầu ngài đuổi tỷ tỷ của Thuận viện ra khỏi cung làm cho ngài vô cùng giận dữ, hạ quyết tâm không màng đến lòn bàn tán của bọn họ.

Ngài thờ dài, vuốt ve khuôn mặt Thuận viện, dịu dàng thôn thức: "Trước mắt cũng chỉ có lòng nàng hướng về ta. Ta nên bồi nàng mới đúng nhưng những người đó bên ngoài không muốn để ta được yên tĩnh. Nếu không như thế, mỗi ngày nên cùng nàng như thế này."

Tổ Doanh thấy hai người bọn họ tình chân ý thiết, hơi ngạc nhiên - Cô vốn tưởng rằng chỉ có muội muội có mình uống thuốc mê, không nghĩ rằng hoàng thượng cũng có lưu luyến.

Thuần viện lắc đầu cười, "Thiếp biết 'tâm ý' của bệ hạ ở trong này cùng thiếp!" Cô thoải mái nói tiếp, "Hai ngày nay tinh thần của thiếp không tệ, muốn cùng tỷ tỷ đi dạo Ngự Hoa viên một chút."

Hoàng đế vuốt cằm nói : "Muốn đi thì cứ lựa nơi cảnh đẹp một chút mà đi, kiểm chỗ thoáng mát mà đi. Nàng đã tin tưởng tỷ tỷ của nàng, có thể để cô ấy đi theo - Thân thể của nàng không thể sơ xuất."

Thuần viện nháy mắt mấy cái với Tổ Doanh, Tổ Doanh cũng đáp lại cô một cái mỉm cười. Có được lời vàng ngọc của hoàng thượng, cho dù ai cũng

không thể ngăn Tổ Doanh rồi.

Thuần viện và hoàng đế đang nói nói cười cười, bỗng nhiên Đan tần đi tới, nhìn thấy tình cảnh này không khỏi một phen sùng sột, cười nói: "Trùng hợp vừa nãy ta đánh rơi một viên minh châu nên vội vã tới tìm. Nếu không thế thì vẫn không thấy được khuôn mặt vàng ngọc của bệ hạ."

Hoàng đế biết bà luôn có lá gan lớn, mồm miệng lại lợi hại, ngồi một hồi nhất định sẽ nói ra cái gì đó khiến người khác mất mặt. Ngài nói chuyện hàn thuyên vài câu với Đan tần và Thuần viện rồi đi.

Bóng dáng của ngài vừa khuất, Đan tần xoay mặt nhìn Thuần viện, hừ một tiếng lạnh lùng. Ánh mắt kia khiến Tổ Doanh vừa thấy đã hốt hoảng, Thuần viện mặt không đổi sắc, cười hi hi: "Viên minh châu của cô cô như thế nào? Cháu cho người đi tìm."

"Đứa nhỏ này sao cũng phạm hồ đồ rồi?" Mặt Đan tần lạnh băng, khẩu khí có chút tiếu nạo, "Nếu như là con gái nhà bình thường, ta sẽ coi như cô ta không biết. Nhưng chúng ta là con gái của Tổ gia, đều được dạy dỗ từ nhỏ - Tiên sinh đã dạy cháu như thế sao? Đưa cháu vào, là để cháu bị ma quỷ ở nơi này ám ảnh hay sao?"

Thuần viện cắn môi dưới không lên tiếng. Đan tần cười ra từ cổ tay một chuỗi hạt san hô, nói với Tổ Doanh: "A Doanh, vòng trang sức này vốn có ba viên dạ minh châu giống nhau như đúc. Cháu đi tìm cho ta."

Tổ Doanh biết bà muốn mình rời đi, định chìa tay ra tiếp nhận thì cánh tay lại bị Thuần viện giữ chặt.

"Nếu cô cô muốn nhanh chóng tìm thấy thì cháu sẽ cho người đi tìm. Nếu cô không vội thì hãy để tỷ tỷ ngồi ở đây nói chuyện đi. Ba người chúng ta náo nhiệt một chút." Khóe miệng Thuần viện cười như không cười, im lặng nhìn Đan tần.

Đan tần thấy vẻ mặt ung dung của cô, lại than một tiếng. "A Hòe ơi A Hòe! Cháu phải biết rằng: ở địa phương này, 'sùng cháu' và 'ái cháu' là hai việc khác nhau. Người bị hấn 'sùng' có thể hô phong hoán vũ, người bị hấn 'ái' sẽ không có kết cục tốt. Trông cậy vào tình yêu của hấn phủ hộ cho cháu là điều tuyệt đối không thể tin!"

"Đạo lý kia, cháu và cô cô đều đã học qua!" Một cơn gió nhẹ xoẹt qua, Thuần viện hơi ngẩn đầu nhìn về phía cơn gió thổi tới, không nhìn Đan tần.

Đan tần lắc đầu cười khổ: "Lời nói của ta cháu không tin cũng được. Nhưng mắt nhìn của bản thân nên tăng nhiều hơn."

Thấy Đan tần không vui rồi đi, Thuần viện mới nhìn Tổ Doanh nói: "Tỷ tỷ, bên ngoài nổi gió, chúng ta vào đi."

Tổ Doanh nâng cô từ từ đi trở về phòng, vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên một giọt nước mắt rơi xuống trên tay. Tổ Doanh giật mình nhìn Thuần viện: Cô chi im lặng, nước mắt chảy đầy mặt.

"Nương nường, tính cách cô cô không nói không vui muội cũng biết rồi, vì sao phải vì việc này mà thương tâm?" Tổ Doanh vừa lau khô nước mắt cho cô vừa trấn an.

Thuần viện lắc đầu chậm rãi: "Tỷ tỷ, tỷ không hiểu. Tỷ từ nhỏ không được nuôi lớn giống như muội. Có một số việc không ai dạy tỷ, tỷ vĩnh viễn sẽ không biết."

Tổ Doanh cười cười dịu dàng, nói: "Không học qua nhiều như vậy nên tỷ mới có thể theo cách nhìn đơn giản nhất để thấy rõ sự thật - tỷ có thể nhìn thấy, Thánh thượng là người tốt, muội đối với ngài như vậy..."

"Đúng vậy, sai là sai ở điểm này." Thuần viện lau nước mắt, buồn bã nói tiếp: "Thôi tiên sinh dạy nhóm người bọn muội rất nhiều, lại không dạy qua tỷ muội chúng ta thương ngài - Ngài ấy không phải là người chúng ta có thể yêu. Chúng ta có thể làm bất cứ chuyện gì để ngài ấy vui nhưng chỉ riêng không thể yêu ngài."

Tổ Doanh mềm giọng nói: "Ai lại quy định trên đời này người muội không thể yêu? Thôi tiên sinh? Sao ngài ấy có thể biết nhân duyên của muội ở nơi nào?"

Thuần viện chỉ lắc đầu: "Cho nên muội mới nói tỷ tỷ không hiểu - Tỷ muội Tổ gia chúng ta tiến vào cung không phải để tìm nhân duyên. Phụ nữ trong chốn cung đình này chỉ dốc lòng vì một người bởi trong lòng các cô ấy nặng nhất chính là bản thân, vì bản thân, vì người nhà mình, dĩ nhiên mới có thể đứng lên mạnh mẽ. Dù cho có yêu người khác thì cũng tốt hơn so với yêu ngài ấy - yêu ngài, sao có thể quyết tâm ngoan độc âm mưu tính kế trước mặt ngài, ra điều kiện với ngài, muốn vinh hoa phú quý từ ngài?"

Cô thở dài một hơi, rơi xuống hai dòng nước mắt: "Không đối gạt tỷ tỷ - trái tim của muội lúc này, đã hồ đồ không thể cân nhắc được rồi. Nếu không phải yêu ngài thì tự nhiên muội thể thừa dịp hiện tại được sủng ái, vì chính bản thân, vì phụ thân vì các ca ca mà muốn này muốn nọ. Nhưng trong lòng này chỉ có mình ngài - Nếu ngài thỏa mãn tâm nguyện của muội thì sẽ không biết chịu bao nhiêu lời chê bai. Muội không muốn làm ngài khó xử."

Tổ Doanh nghe xong chỉ cảm thấy mơ hồ vô cùng, không khỏi lắc đầu.

"Muội biết trong lòng tỷ lúc này muốn cái gì. Có đôi khi muội cũng biết chính mình quá ngốc - nơi này không phải nhà bình thường, thứ vô dụng nhất chính là lòng si mê này. Chỉ là, muội có thể tuyệt tình dứt bỏ, cũng thật quá khó khăn." Thuần viện vừa bóp trán vừa nói "Những lời này không thể truyền tới tai phụ thân. Ông ấy sẽ không giáo huấn muội như cô cô lại không thiếu những ý nghĩa kỳ lạ, tính toán lung tung."

Tổ Doanh gật đầu. Nghĩ tới phụ thân, cô cũng cảm thấy được: Nếu ông ấy biết tình hình của hoàng đế và Thuần viện, chỉ sợ sẽ thực sự trông cậy một

ngày kia Thuần viện được lập làm Hoàng hậu.

Suy nghĩ này đòi hỏi với người nào cũng không tốt.

***Hết chương 20 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cái chết của Thuần viện

Hoàng đế thấy thân thể của Thuần viện dần dần khỏi sắc, chọn ngày mười chín tháng này là ngày hoàng đạo để tụng kinh cầu phúc cho cô, cầu tất cả Thần Phật phù hộ cô sinh hạ bình an.

Thậm chí các cung tần phi tử, nhóm tú nữ ở hậu cung cũng tới giúp đỡ sôi nổi, hoặc là tặng kinh thiên*, hoặc là tặng pháp khí*, ở ngoài mặt đều cầu tốt cho Thuần viện.

- Kinh thiên : =.! Tớ không hiểu từ này, nàng nào biết giúp đỡ J

- Pháp khí: nhạc cụ của thầy tu

Hậu cung không tiện thu xếp việc cúng bái hành lễ, hoàng đế hạ lệnh triệu tập mười vị cao tăng đến An Tế điện chuẩn bị cho Thuần viện. Đến lúc đó, trên An Tế điện thiết lập một ngọc tọa*, Thuần viện sẽ ngồi ở đó nghe tăng nhân tụng kinh, tiếp nhận khẩn cầu.

- Ngọc tọa : chỗ ngồi

Thuần viện đoán trước lúc đó người người hỗn tạp, sẽ phát sinh sai lầm. Nhưng sự việc này ra khỏi Lưu Bình cung, ở đó đủ loại công việc mà cô không cách nào nhúng tay vào, chỉ có thể uyển chuyển nhờ thái giám quản sự tận tâm nhiều hơn.

Sáng sớm ngày mười chín, các cung nữ giúp Thuần viện ăn mặc chải chuốt rồi đi, một nhóm cung nhân với trang phục trắng lộng lẫy vây quanh cô cùng đi đến An Tế điện.

Vì Thuần viện vẫn khẩn khẩn kiên trì nên Tổ Doanh cũng hầu hạ ở bên. Cô mặc chiếc váy dài sắc màu đơn giản, đi theo phía sau Thuần viện từng bước để ý đến xung quanh.

Tế An điện bố trí thỏa đáng, cờ lụa tung bay, hoa thơm quả ngọt đầy đủ mọi thứ. Nghĩ đến thân thể của Thuần viện, hoàng đế còn cố ý hạ lệnh trong điện không đốt hương, sợ mùi hương đốt lên sẽ làm cô khó chịu.

Phía trên ngọc tọa là tấm đệm được thêu đủ thứ chỉ vàng chỉ bạc, phần lớn là hoa sen hoặc là hoa văn cát tường. Tổ Doanh biết đó là của mỗi cung, mỗi viện đưa cho Thuần viện, để cẩn thận hơn đã đi đến trước Thuần viện lấy tay nhất lên lật lật xem. Sau khi Thuần viện chờ cô gạt đầu, dưới sự dìu dắt của cung nữ ngồi xuống. Lựa chọn bốn phía ngọc tọa đồng loạt buông xuống, ngay cả Tổ Doanh cũng bị ngăn ở bên ngoài. Cô cách một lớp sa mỏng nhìn Thuần viện, chỉ thấy khuôn mặt muội muội mờ mờ ảo ảo, giống như sự ngăn cách với người của thế giới ở bên kia ở trong cõi mộng, trong lòng cô hơi bất an. Đây là một loại điềm báo, Tổ Doanh cũng không thể nói rõ ràng.

Cô nhìn mọi nơi, trong lúc vô tình thấy một cung nữ thoáng qua bên khung cửa sổ. Trang phục không phải người của Tế An điện hay là Lưu Bình cung, đại khái là của cung nào đó được phân công đến xem náo nhiệt. Khuôn mặt kia hơi ấn tượng nhưng Tổ Doanh không có nghĩ nhiều.

Mười vị cao tăng cúi đầu đi vào trong điện, ngồi ở trước mặt Thuần viện một khoảng không xa, sử dụng ngôn ngữ xa xưa là tiếng Phạn để tụng kinh cầu phúc. Mặc dù Tổ Doanh đã xem qua kinh Phạn nhưng lại chưa nghe tiếng Phạn nên bị ngữ điệu mới lạ kia hấp dẫn thoáng chốc. Mồ trong tay họ từ từ phát ra âm thanh hàm chứa thâm ý, Tổ Doanh nghe được một lúc, tâm tư cũng tĩnh lặng.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi bên người có âm thanh thanh thúy gì đó vang lên, Tổ Doanh mới từ cảnh giới mơ màng sức tỉnh, vội vàng nhìn Thuần viện - Thân thể của cô thoáng lung lay, Tổ Doanh nghe được đó là tiếng va chạm của trang sức trên đầu của cô.

"Nương nương!" Xuyên qua lớp sa mỏng, Tổ Doanh nhìn thấy sắc mặt muội muội tái nhợt, lồng thêm một lớp âm đạm u ám không phải vì cái bóng của Tế An điện rơi xuống khuôn mặt cô mà vì mất máu mà lưu lại hậu quả.

"Tỷ tỷ!" Thuần viện rên rỉ một tiếng rất nhỏ, vươn tay đến Tổ Doanh, móng tay nhọn hoắc xé rách lớp vải mỏng, nắm chặt cổ tay Tổ Doanh. "... Tỷ tỷ!" Thân thể Thuần viện ngã lệch qua một bên.

Tổ Doanh thét một tiếng kinh hãi, các cung nữ lập tức tiến đến đỡ lấy Thuần viện.

Nhưng mà máu vẫn chảy xuống - Khoảnh khắc Thuần viện nghiêng người, từ dưới thân cô vài giọt màu xanh như ngọc thạch rơi xuống phía trên chiếc

đệm thêu màu tím nhạt.

Lập tức Tế An điện rời bỏ. Trong lòng Tổ Doanh không còn âm thanh siêu phàm thoát tục, chỉ còn một mớ âm thanh hỗn tạp buồn bã, lần lượt nổ vang từ cõi xa sâu thẳm, trước mặt cô biến thành một màu đen.

"A Hòe!" Cô đứng bất động vô thức, hét to một tiếng.

Thuần viện đã được nhóm người vội vàng nâng lên rồi khỏi An Tế điện, Tổ Doanh chỉ nhìn thấy trong màu xanh của trang phục cung nữ lộ ra vài điểm sắc vàng từ áo của cô. Tổ Doanh nhìn thoáng qua thấy sắc mặt cô trắng bệch, trên sàn nhà tại nơi cô đi qua vurun lại vết máu loan lổ.

Không ai có tâm trí để gọi Tổ Doanh. Mấy vị cao tăng kia chân tay luống cuống ngồi yên một chỗ, nhóm tiểu thái giám trong An Tế điện đưa mắt nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm.

Tổ Doanh lấy lại tinh thần, cả người run run ngã xuống. Cô xoay người lại nói với một vị thái giám chưa rời đi: "Làm phiền công công trông chừng các đồ vật hiện có trong An Tế điện, một thứ cũng không được thiếu. Chuyện này không phải chuyện nhỏ, công công hãy tận tâm."

Vị thái giám kia trừng mắt nhìn Tổ Doanh đầy ngạc nhiên, "Lúc này mà tiểu thư còn có tâm trí để quản những việc này ư? Vẫn là nên nhanh đi nhìn xem Thuần viện nương nương thế nào!"

"Coi như là công công giúp Thuần viện nương nương, sẽ không thiệt đâu." Tổ Doanh dặn dò một câu rồi vội vã chạy về phía Lưu Bình cung.

Trong một khắc ngắn ngủi, bên ngoài Lưu Bình cung đã tập trung nhiều người, chắc là được tin nên lập tức tới xem tình hình. Tổ Doanh nhìn từ xa xa thấy có Đan tần, đôi mắt đỏ lên, chạy tới cầm chặt cổ tay Đan tần, một tiếng "cô cô" còn chưa kịp gọi thì nước mắt đã rơi xuống.

Đan tần thấy Ngự y đã vào cung giúp Thuần viện chữa trị mới kéo Tổ Doanh sang một bên, hỏi lạnh lùng: "Đây xảy ra chuyện gì?"

Tổ Doanh đem tình hình vừa nãy nói ra, Đan tần lập tức nói với nha hoàn ở phía sau: "Ánh Vinh, người lập tức đem mọi thứ ở An Tế điện đến đây - Nói là ta muốn."

Đan tần thấy Tổ Doanh lo lắng, kéo tay cô đi đến trước cửa phòng ngủ Thuần viện. Nhưng thái giám canh cửa bất luận thế nào cũng không cho hai người đi vào. Đan tần biết đây là quy củ, cũng không tiện cứng rắn nên đành phải ở bên ngoài với Tổ Doanh, trong lòng cả hai đều nóng như lửa đốt.

Tổ Doanh đợi đã lâu nhưng không thấy trong phòng truyền ra tin tức, trong lòng càng lúc càng lạnh, nhin không được khóc nức nở: "Cô cô... Có phải con của A Hòe..."

"Không được phép nói lung tung..." Đan tần cũng không khá hơn Tổ Doanh, trước giờ bà cũng không nói vài câu an ủi người khác nên lúc này muốn nói cũng không nói nên lời, đành phải dậm chân gậm dừ: "Thật sự là gấp muốn chết! Ta đã muốn Chu thái y qua đây nhưng bọn họ lại nói tìm người không thấy. Cái người Phương thái y này có thể chữa hay không chứ?"

Đúng lúc cả hai đang sốt ruột, một vị thái y đi ra từ phía bên trong, thấy Đan tần vội khom người hành lễ.

Đan tần không còn kiên nhẫn nên phát phát tay, hỏi: "Phương thái y, Thuần viện nương nương như thế nào?"

Đan tần thấy hần ta ấp a ắp úng, cũng không có rảnh để cùng hần tiêu dao, một tay đẩy hần qua một bên, tay còn lại kéo Tổ Doanh bước vào trong cung. Các nàng vừa mới tiến vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của nhóm người hầu. Đan tần ngăn ngó tại chỗ, Tổ Doanh cũng dừng lại - Khác một trời một vực với đám người hầu hạ, Thuần viện chỉ lẳng lặng nằm trên giường, im hơi lặng tiếng. Trong không gian toàn tiếng khóc than, sự im lặng của cô làm cả người Tổ Doanh lạnh lẽo.

"A Hòe..." Từ trong lồng ngực Tổ Doanh phát ra một tiếng gọi khó khăn, bước từng bước lên trước rồi ngã nhào xuống. Nước mắt làm nhòe đi tầm mắt, màu xanh vàng rực rỡ của Lưu Bình cung hóa thành một màu mờ nhạt lạnh lẽo. Tay cô chạm vào một vùng chất lỏng ẩm ướt, mở lòng bàn tay ra mới phát hiện ra đó là máu tươi của Tổ Hòe, màu đỏ khiến cho người ta hoảng sợ.

Trong nháy mắt Tổ Doanh nhớ tới một ngày trước đây: Sau giờ ngọ, Tổ phủ vô cùng an tĩnh, Tổ Doanh không muốn ngủ trưa nên lên ra rừng phong ở phía sau hậu viện để chơi đùa. Ai ngờ Tổ Hòe đã ở nơi đó. Cơ thể nho nhỏ của cô đứng ở một góc dưới gốc cây phong, ngược đầu lên nhìn trời. Nghe thấy bước chân của Tổ Doanh, cô cười ngại ngùng với Tổ Doanh, vurun ngón tay nhỏ chỉ ở đỉnh cây, mang theo niềm vui sướng và e lệ, nói dịu dàng: "Tỷ tỷ, nhìn đi!" Đầu cành là một mảng sắc đỏ của lá phong. Cô phát hiện ra quan trọng nhất của mùa thu là sắc đỏ của lá phong nên vô cùng vui vẻ đem bí mật này chia sẻ với Tổ Doanh...

Sẽ không có người dùng âm thanh ấm áp như vậy để nói: "Tỷ tỷ, nhìn đi!"... Sẽ không còn nữa.

Chỉ vì mọi người đã làm chuyện này nên Tổ Doanh kìm nén nức nở, giống như đem tất cả lạnh lẽo của Lưu Bình cung thu vào lồng ngực, lực phủ ngũ tạng đều đau nhứt vô cùng.

"Các người hãy ra ngoài đi!" Giọng nói Đan tần lạnh như băng, mang theo sự bá đạo của bà.

Cung nhân không dám làm trái ý bà, nhao nhao thối lui ra ngoài.

Tổ Doanh nhìn ngơ ngác Đan tần đi đến bên giường Thuần viện, nhìn bà vuốt vuốt khuôn mặt, nâng đầu Thuần viện dậy rồi kéo ruột gối mềm phía dưới

ra.

"Cô cô?!" Tổ Doanh không thấy rõ, vội đi đến gần bà, "Cô cô, người..."

Đan tần không để ý đến Tổ Doanh, tay ở trên gối nhẹ nhàng vuốt phẳng, khoe miệng từ từ treo lên một nụ cười tàn khốc, "Người tới sờ sờ xem." Bà đưa chiếc gối đầu cho Tổ Doanh, "Cái này vẫn còn khá ấm ướt." Giọng nói của bà âm trầm, Tổ Doanh nghe xong thấy sợ hãi.

"Ý của cô cô là gì?"

Đan tần một mắt nhắm hai mắt lại, giọng mệt mỏi: "Mặt dù có thể không giữ được hải tử, nhưng mệnh của A Hòe không thể mất đi dễ dàng như vậy được - Huống chi chuyện này quá nhanh. Không tới một canh giờ, cả lớn và nhỏ đều không còn, điều này sao có thể?"

Bà đột nhiên mở mắt ra, "Ta nghĩ bọn họ... Dùng cái này để hại chết muội muội của cháu."

Chiếc gối mềm trong tay Tổ Doanh vụt rơi trên mặt đất.

"Là ai? Là ai làm như vậy?" Toàn thân cô run rẩy, không biết bản thân mình là giận dữ hay là sợ hãi.

"Ai biết được." Đan tần yên lặng nhìn mặt Thuần viện. "Có lẽ là một phi tần nào đấy, có lẽ là nhiều phi tần liên thủ lại..."

"Cô cô!" Tổ Doanh quỳ gối trước mặt Đan tần, hai mắt đầm lệ nhìn bà không nói nên lời.

Đan tần lắc đầu bất đắc dĩ, kéo tay Tổ Doanh: "A Doanh, ta không làm được... Không phải ta không muốn báo thù cho A Hòe, chỉ là ta bất lực. Những đứa trẻ chết ở trong cung còn ít hay sao? Nhưng mà có mấy lần có thể bắt được hung thủ? Nếu ta có khả năng đó, sao Bất hoàng tử có thể... Làm sao có thể u mê hồ đồ ngả lâu mà chết? Ta chỉ có thể nói cho cháu, việc của A Hòe và ta không có liên quan. Trừ chuyện đó ra, ta không thể nói cho cháu điều gì hơn."

Tổ Doanh vừa nghe vừa dùng sức lắc đầu, "Không, A Hòe không đáng chịu như vậy, muội ấy không làm sai điều gì..."

"Chớ nên như thế." Giọng điệu của Đan tần hơi thay đổi, lời nói âm trầm: "Ta quyết sẽ không bỏ qua như vậy. Chẳng qua là, ngay cả lúc chúng ta nói nó bị hại chết thì chỉ sợ cũng không tìm được bằng chứng. Cho dù bắt được người trị tội thì cũng là do đối phương tặng không cho chúng ta để chôn cùng với Thuần viện."

Đột nhiên Tổ Doanh ngừng lắc đầu, đứng lên chạy ra ngoài Lưu Bình cung.

Nước mắt lưu lại trên khuôn mặt bị gió thổi qua càng làm cô đau đớn.

"Tổ Doanh, người nhìn xem, cho dù là Đan tần cũng có thời điểm không thể làm gì. Nhưng mà ta lại có thể khiến người không có người nào sánh kịp!" Cô gái toàn thân áo trắng từ trên trời giáng xuống, ống tay áo dài trắng toát tung bay giống như đang bao lấy cô.

Tổ Doanh dừng bước, hít thật sâu nhìn cô, hỏi: "Cô muốn tôi phải thế nào?"

Ánh mắt cô gái áo trắng sáng lên, tràn ngập nụ cười: "Mười năm nhẫn nại, mười năm tịch khổ."

Tổ Doanh trầm mặc. Một lúc lâu sau, cô mới lắc đầu, nói: "Tôi... không được."

"Tiểu thư... Tiểu thư!" Cách đó không xa có một giọng nói hốt ha hốt hoảng truyền đến, tâm tư Tổ Doanh rung mình, phục hồi tinh thần lại thì cô gái áo trắng kia đã không thấy đâu.

"Lục tiểu thư!" Ánh Vinh cùng với đám thái giám chen lấn nhau không nghĩ, Dao Dao thấy Tổ Doanh mới nhanh chóng nhờ cô giúp đỡ.

Tổ Doanh bước nhanh lên phía trước, thấy trang phục của đám thái giám kia là của Ti khố, không biết bọn họ đang cầm cờ phướng và nệm thêu ở An tế điện để làm gì.

"Các vị công công đang làm cái gì vậy?" Cô cao giọng hỏi: "Đan tần nương nương đang chờ tiểu nữ cầm những đồ này qua đó."

"Tiểu thư là người đã từng ở trong cung, sao lại hồ đồ như thế?" Thái giám đứng đầu cười châm biếm Tổ Doanh. "Cúng bái ở An Tế điện đã làm xong, tự nhiên đồ vật phải nên trở về kho phủ. Có quan hệ gì đến Đan tần nương nương cơ chứ?"

Trong lòng Tổ Doanh biết mặc dù quy cũ là không sai nhưng lại không thể đột nhiên như thế. "Lời này của công công hơi thiếu thỏa đáng. Những vật này là do các nương nương trong cung tặng cho Thuần viện nương nương, nếu là muốn sắp xếp cũng nên để Lưu Bình cung tùy ý bảo quản."

Vị thái giám liếc mắt nhìn Tổ Doanh không hề mang theo ý tốt, nói lạnh lùng: "Nhưng nhất thời Lưu Bình cung đang vô chủ, ngộ nhỡ xảy ra sai sót, phải làm thế nào cho đúng đây?"

Tổ Doanh bị lời nói của hắn là cho đau nói, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt thành quyền.

Bỗng nhiên Ánh Vinh kéo tay áo Tổ Doanh, nháy mắt với cô.

Tổ Doanh qua đầu nhìn lại, cả người liền cứng đờ - Thái tử Duệ Tuân mang theo người hầu đang đi tới về phía cô.

Tổ Doanh và đám cung nhân vội vàng quỳ xuống lễ bái.

Duệ Tuân đi đến bên cạnh cô, ánh mắt nhìn sâu xa, hỏi : "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ánh Vinh nghe thấy giọng nói Thái tử có vẻ hòa hoãn, lại đang hỏi Tổ Doanh, rõ ràng là có ý hơi thiên vị nên đem chân tướng nói ra một lần. Cô nhanh nhồm nhanh miệng, vừa nói nhanh vừa rõ ràng, không cho đám thái giám ở Ty Khố xen miệng vào. Thái tử sau khi nghe xong, nói với thái giám của Ty Khố: "Dem đồ vật đó đưa cho cô ấy đi."

Thái giám bối rối nói : "Điện hạ cũng biết, vị tiểu thư này không phải là người của Lưu Bình cung... Ngay tại đây chúng tiểu nhân đem đồ này phá hủy, cùng lắm mọi người chịu trăm bản. Nếu đem những món đồ ở trong cung giao cho người ngoài cũng chính là muốn bị trục xuất khỏi cung. Hẳn nhìn Thái tử một cái, lấy hết dũng khí nói tiếp, "Thứ cho nô tỳ nói thẳng : theo như cung quy, sự việc của Khố phủ sẽ có nội quan quản lý, cho dù là Điện hạ, nếu không vì sự việc trọng đại, cũng không nên hỏi tới."

"Ý công công là, thà rằng đem đồ phá hủy, cũng không nguyên giao cho tiểu nữ hả ? Nếu như vậy, tiểu nữ cũng không dám liên lụy công công." Tổ doanh mất lạnh nhìn hần, thần nhiên nghiêng người khom mình trước Duệ Tuân, nói: "Đao của điện hạ có thể cho nô tỳ mượn dùng một chút hay không? Nô tỳ hôm nay cho dù là chết, cũng muốn hiểu một chuyện."

"A Doanh, tội gì xúc động như vậy?" Thái tử nhíu mày nói, "Cô rốt cuộc đang tìm cái gì? Cô cho rằng những thứ đó, cùng thuận viện. Có quan hệ?"

Tổ doanh nhìn Duệ Tuân kiên định, cúi đầu thật thấp, "Cầu : van xin Điện hạ thành toàn."

Sau khi Duệ tuân bình thân, "Thân phận của cô bây giờ, làm hư tổn đến chế vật phẩm là tội gì, cô cũng đã biết?"

Tổ doanh lại cúi đầu trước hần, "Cầu : van xin Điện hạ, thành toàn A Doanh!"

Duệ tuân đưa tay lên run run, cuối cùng lấy xuống bội đao, chậm rãi nói: "Ngươi."

Hần nắm thật chắc vỏ đao, cây đao đưa tới trước mặt Tổ Doanh. Tổ Doanh đón lấy, thế nhưng hần lại không buông tay.

"A Doanh, ta muốn nhắc nhở cô -- Nếu như ngươi thật sự thấy cái gì, cho dù là ta, cũng không thể bảo vệ vật này ra khỏi cung đình..."

Tổ Doanh cắn răng một cái, đưa tay định rút đao. Nhưng thân thủ của Duệ Tuân so với cô nhanh hơn, trong nháy mắt đã rút đao ra khỏi vỏ, giờ tay chém xuống, một đường sắc bén chém thẳng vào chông nệm thêu đang ở trên tay vị thái giám kia. Thái giám bị làm cho hoảng sợ đến ngã nhào, bóng lút bên trong bắt đầu bung lên.

Anh thu đao trở lại vào vỏ, im lặng nhìn Tổ Doanh một cái. Tổ doanh nhìn anh, môi bặm lại, không kịp nói gì đã nghe ánh Ánh Vinh la lên một tiếng, giống như là phát hiện điều gì.

Ánh mắt Ánh Vinh sắc bén, khom lưng cúi xuống lấy ra từ trong ruột một chiếc đệm thêu một vật - Là một hình nhân bằng giấy, trên đó viết ngày sinh tháng đẻ của Thuận viện. Ánh quang vinh hốt hoảng, đem người giấy dâng đến trước mặt Duệ Tuân : "Điện hạ, có người ở trong cung là chuyện trừ ếm!"

Duệ Tuân thấy trong nệm thêu thật sự tìm ra dị vật, sắc mặt trầm xuống, nói: "Tìm đi!"

Tổ Doanh quỳ trên mặt đất, đem từng cái từng cái ruột nệm mở ra, ở trong đó lục lọi một lúc, ngón tay mới vừa chạm được một chút đồ vật không biết tên là gì thì đã nghe có người lạnh lùng nói: "Dừng tay!"

Tổ Doanh nghe tiếng khẽ run lên -- là hoàng hậu mang theo Vinh An công chúa và Thái tử phi tới.

Hoàng hậu quét mắt nhìn Thái tử một cái, lớn tiếng quát hỏi: "Cấm địa của cung đình bị đám người các ngươi biến thành cái nơi nào ?"

Duệ tuân vội vàng đem người giấy đến trước mặt mẫu hậu, thấp giọng nói mấy câu. Chân mày hoàng hậu nhíu chặt, lại nói: "Cho dù như thế, cũng không nên biến thành như vậy -- còn ra thể thống gì!" Bà đưa tay ra hiệu cho phía sau, "Đi thu những thứ đó lại - Chuyện tình của hậu cung, sẽ có trong cung hoàng hậu tới xử lý. Con là Đông cung, cũng nên có mấy phần đáng vẻ của thái tử !"

Tổ Doanh thấy người của Đan Xuyên cung tới lấy nệm thêu, đành phải ngồi yên đứng ở một bên, để các cô tùy ý thu lại vậy kia.

Hoàng hậu lạnh lùng ngo sang Tổ Doanh, nói từ tốn: "Tổ Lục tiểu thư, ta vẫn xem ngươi là người thông minh, không nghĩ tới ngươi cũng phạm hồ đồ như vậy -- ngươi nên hiểu thân phận của mình, sao dám ở trong cung can rở? Ngươi phải biết, đối với người ngạo mạn, ta sẽ luôn luôn không tha thứ."

"Mẫu hậu." Duệ Tuân đang muốn nói gì, hoàng hậu khoát tay ngăn lại hần, còn nói: "Được rồi, ta biết, con ở trong cung vì cô ta mà động đao, tự nhiên sẽ vì cô ta mà cầu tình. Tổ Doanh, chuyện của muội muội ngươi, tự nhiên ta sẽ nhà các người công đạo. Nếu Thuận viện đã về trời rồi, ngươi còn ở đây làm gì?"

Tổ Doanh chỉ lẳng lặng khầu đầu trước bà, "Nô tỳ sẽ thu dọn đồ đạc xuất cung."

Hoàng hậu không hề liếc nhìn nàng một cái nào nữa, ngược lại lạnh lùng nhìn chăm chăm thái tử nói: "Con đi theo ta."

Duệ Tuân im lặng theo đoàn người hoàng hậu rời đi, đám thái giám Khố phủ cũng thấp tha thấp thỏm mà bước đi thẳng. Tổ Doanh vẫn quỳ ở trên mặt đất, một lúc lâu, cô mới mở ra tay -- trong tay cô là một mảnh lụa tơ tằm màu đen được lấy ra từ trong đệm thêu.

*** Hết chương 21 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cạm bẫy

"Các nàng ấy cũng thật là nhọc tâm..."

Đan tần kéo xuống một sợi tơ ni lông vải lụa tơ tằm màu đen, để sát gần ngọn nến. Lập tức ánh nến thiêu sợi vải, phát ra âm thanh tách tách rồi hóa thành một làn khói đen. Đan tần khẽ run, hoảng sợ lập tức rút tay về, hít một hơi lạnh: "Lại có thể dùng tâm tư như thế đi hại người!"

Tổ Doanh ở một bên nhìn, trong lòng không khỏi trầm xuống, lại nghe Đan tần nói như vậy nên càng dự cảm không tốt. "Cô cô..." Cô hỏi nhỏ, "Đây là cái gì vậy?"

Đan tần cắn môi, đưa mắt liếc nhìn Tổ Doanh một cái, nói: "Không nên hỏi. Riêng chuyện muốn biết đây là cái gì thì nên hỏi trời. Ta chỉ muốn nói cho cháu biết, đây là một loại thiết thời âm đức. Chỉ mong trên đời này không chỉ không có ai nói tới nó mà còn không có ai nhớ tới nó mới tốt."

Tổ Doanh nhìn thấy bà thận trọng, cũng không để tâm hỏi tiếp, hướng chỉ căn bản bà cũng không biết phải gọi nó là gì. "Cô cô, có phải thứ này đã làm A Hòe đẻ non hay không?" Thời điểm cô hỏi, giọng nói không tránh khỏi run run.

Đan tần lắc đầu: "Người dùng tới thứ này, tâm tư hại người rất thâm độc nhưng cũng không đủ để hại A Hòe thành như vậy... Chỉ sợ trong đó có ân tình khác."

Tổ Doanh giật mình, hỏi: "Còn có cái khác ư?" Cô luôn luôn biết biến cố trong cung đình rất khó lòng phòng bị nhưng cũng không nghĩ tới: những cô gái khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng lại tặng những vũ khí ẩn chứa nhiều dã tâm như thế."

"Trong một chòng đệm thêu, tìm ra một tấm có phù chú, còn có cái này. Chỉ sợ có rất nhiều sự thật cháu nhìn không tới đâu." Giọng nói của Đan tần dần mất đi hào hứng, giống như đột nhiên được trút giận, lắc đầu chậm rãi, nói: "Cháu vĩnh viễn sẽ không biết có bao nhiêu ánh mắt đỏ hoe nhìn cái bụng của A Hòe." Giọng nói của bà tràn ngập thất vọng, Tổ Doanh ngẫm cảm thấy bây giờ bà đối với đứa con của Tổ Hòe vô cùng quan tâm, trong thời điểm đó ánh mắt của cô lóe lên một chút nghi hoặc.

Đan tần phát hiện tâm tư của Tổ Doanh, từ từ nói: "Vốn là ta muốn sau khi A Hòe sinh ra đứa con, cầu Thánh thượng để cho ta thu dưỡng." Bà thờ dài, "Đáng tiếc..."

Thân thể Tổ Doanh run lẩy bẩy, cảm thấy đột nhiên trong cung thật lạnh lẽo. Khi Bát hoàng tử do Đan tần sinh ra tập tễnh học đi, các cung nữ trong một khắc giám sát không chặt chẽ, không biết tại sao lại phát hiện hắt ngả từ trên lầu xuống mà chết. Nhìn quan hệ của Đan tần với Hoàng đế, bà muốn sinh hạ thêm một hoàng tử nữa là rất khó. Mà chỗ dựa của A Hòe ở trong cung chưa đủ vững chắc, bản thân chịu rất nhiều chỉ trích, nuôi dưỡng đứa nhỏ sẽ gánh thêm nhiều nguy hiểm... Do đó để Đan tần nuôi đứa nhỏ của cô, quyết định này sẽ không sai, đối với hai người đều tốt. Nhưng Tổ Doanh biết cô có đối với đứa cháu gái là mình dụng tâm kín đáo nên nói chung vẫn cảm thấy không thoải mái.

Mười ngón tay của cô đan lại với nhau, cố gắng hết sức nhỏ giọng: "Hôm nay hoàng hậu ban lệnh xuống, đuổi cháu gái đi, cháu gái phải về nhà rồi... Cô cô, người hãy bảo trọng."

Đan tần đưa mắt lên nhìn Tổ Doanh, cười khổ sở: "Cháu có thể đi được sao? Hôm nay ông ta rất giận dữ. Tất cả những người ra vào Lưu Bình cung đều phải đưa đến Cung Chính Phòng để thẩm vấn, một người cũng không bỏ sót."

Tổ Doanh chán kinh, liền nói vài tiếng "Cô cô", những lời khác lại chưa nói ra.

"Yên tâm. Chắc là những người bên phía Cung Chính Phòng sẽ không làm khó cháu." Đan tần bình tĩnh nói tiếp: "Người bên đó, ít nhiều cũng còn cho ta chút mặt mũi. Hơn nữa những các nệm thêu nệm gấm gì đó, đều được liệt kê ra trên giấy, ai đưa đều có cả, không có quan hệ đến con."

Tổ Doanh mới thở ra nhẹ nhàng, nhìn về mặt Ánh Vinh khổ sở đi tới, vừa thấy đã biết là không có chuyện gì tốt. Ánh Vinh cũng không kiên dè Tổ Doanh, nói với Đan tần: "Nuơng nuơng, Nhu viện nuơng nuơng ở bên ngoài cầu kiến. Nô tỳ nói với nàng ấy rằng tâm tình của người hôm nay không tốt, muốn thanh tĩnh nhưng mà nàng nhất định không đi, ở bên ngoài nói ra nói vào rồi khóc rống."

Đan tần nhú mày, nói: "Nó cũng không nhìn coi hôm nay là cái ngày gì! Không vì muối mè mà khóc hai tiếng lại chạy tới nơi này của ta khóc!" Bà hằm

hừ nói thầm hai tiếng, khua tay: "Để cho nó vào đi. Trời đã định ta hôm nay sẽ phải khó chịu rồi."

Ánh Vinh thấy bà gật đầu, không nói lời nào liền đi mời Nhu viện.

Trong lòng Tổ Doanh mơ hồ cảm thấy có một chuyện gì đó không bỏ xuống được, lúc này linh quang chợt lóe, "A" lên một tiếng: "Cô cô, nói đến chuyện sổ sách, cháu bỗng nhiên nhớ tới: quân sự An Tế điện vì để lấy lòng A Hòe đã từng đưa qua một bản sao cho A Hòe xem, lúc đó cháu cũng thấy... Cái đệm không có chút thu hút nào chính là cái có chỉ thêu màu tím bạc - trong sách không có loại đó."

Về mặt Đan tần căng cứng, miệng hơi mở rộng, trừng mắt nhìn Tổ Doanh.

Tổ Doanh nổi lên dừng khí lại nói: "Thời điểm cháu ở An Tế điện, nhìn thấy một cung nữ, là A Phác ở Đan Xuyên cung! Lần đầu tiên cháu tiến cung thì chính là do cô ấy dẫn cháu tới cửa Đan Xuyên cung."

Đan tần nhẹ nhàng lắc đầu: "Người Đan Xuyên cung đến xem não nhiệt, cũng không hiếm lạ."

"Nhưng trang phục cô ấy mặc ngày đó không phải là trang phục của Đan Xuyên cung." Tổ Doanh cố gắng nhỏ giọng, "Cô ấy mặc trang phục của tiểu cung nữ nhất đẳng."

"Cháu không nhìn lầm chứ?" Ánh mắt Đan tần chợt lóe, còn đang định nói vài ba câu gì đó thì Nhu viện đang thút thít nước mắt lau nước mắt đi vào. Đan tần ngừng lại, không nói gì nữa.

Nhu viện thấy Tổ Doanh cũng ở đó, do dự nói một vài câu, một hồi lâu cũng không nói rõ ra ý gì. Đan tần thấy thế vỗ bàn, lớn tiếng quát: "Người khóc một hồi lâu rồi đến trước mặt ta nói những lời này ư? Có chuyện thì nói đi, cho thỏa lòng thỏa dạ."

Ánh Vinh thấy có vẻ bất thường, lập tức lặng lẽ lui ra ngoài. Tổ Doanh cũng đoán được Nhị tỷ không định nói trước mặt mình nên cũng thừa cơ cáo từ nhưng lại bị Đan tần ngăn lại.

"Hiện tại nơi này đều là người nhà, cần gì phải nói quanh co?" Đan tần thờ ơ nhìn Nhu viện, "Nói đi! Ta biết nếu thời điểm người không cần ta thì người sẽ không đến chỗ ta."

Nhu viện nghe xong, cả người không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ lên, vội vàng quỳ xuống dưới chân Đan tần, vừa khóc vừa nói: "Cô cô cứu cháu! Tính mạng của cháu gái dựa vào cô cô rồi."

Đan tần kinh hãi, vội vàng hỏi: "Đây là ý gì? Tính mệnh của người sao lại nguy ngập?"

Nhu viện không dám nói, chỉ nước mắt, khóc thút thít. Đan tần để cô khóc một trận, cuối cùng không thể kiên nhẫn nữa: "Không gặp người, người đứng ở cửa khóc. Gặp người, người đứng trước mặt ta khóc. Chỉ biết khóc rồi khóc! Hôm nay người muốn gặp ta vì có chuyện hay là muốn khóc chết cho ta nhìn đây?"

Tổ Doanh ở một bên hết khuyên nhủ rồi lau nước mắt, mãi một lúc lâu sau nước mắt của Nhu viện mới ngừng.

"Cô cô..." Giọng nói Nhu viện khàn khàn, ập a ập ứng: "Phía bên Cung Chính Phòng bắt đầu kiểm tra thực hư danh sách quà tặng ở An tế điện..."

Cô vừa nói, Đan tần liền hiểu rõ một vài phần, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi: "Đưa nhò ngọc này, không phải người tặng cái gì kiên kỳ đó chứ?"

Nhu viện lấy khăn che mặt, vừa khóc vừa nói: "Cái hình nhân bằng giấy được bí mật giấu trong đệm thêu, ở trên danh mục quà tặng viết là... là... của cháu đưa..."

Đan tần bỗng đứng lên, ánh mắt trừng Nhu viện, tựa như hận không thể nuốt cô: "Tổ Thuần! Người điên rồi! Tốt rồi... Ngay cả chính muội muội mình cũng không tha thì còn cầu xin cô cô là ta làm gì?"

"Cô cô, cô cô!" Nhu viện cầm vạt áo Đan tần khóc lóc. "Cháu gái là vì nhất thời ghen ghét A Hòe, nghĩ sai nên làm hồ đồ hồng việc... Cháu chỉ muốn làm cho hả giận thôi, không nghĩ tới lại đi hại muội ấy... cô cô, người cứu cháu với!"

Đan tần ngồi xuống chậm rãi, không ngại lắc đầu: "Người có biết trù yểm ở trong cung là tội gì không? Người cho là cô cô có thể cứu được người sao?... người đã quên? Tuy rằng ta có thể sai khiến vài người nhưng ta lại không phải là chủ nhân của hậu cung này - hoàng hậu mới đứng. Người đem chuyện lớn như vậy nói thật với ta, muốn ta giúp người, ta đây cũng nói với người vài câu chân thật: ta không giúp được người. Nếu ta vì người làm gì đó chỉ sợ chính ta cũng bị vạ lây."

Về mặt của bà tràn ngập tiếc hận như thể đoán trước được tương lai của Thuần viện.

Nhu viện nhìn thấy không còn hy vọng, bi thương trong mắt liền biến thành tuyệt vọng, tuyệt vọng lại biến lạnh nhạt. Cô đứng lên không nói lời nào, cũng không quay đầu liếc mắt nhìn Đan tần, thất thểu đi ra ngoài.

Đan tần cũng không giữ cô, chỉ yên lặng nghe tiếng bước chân của cô đi xa dần, trầm mặc một hồi mới phát ra một câu rất nhỏ: "Nơi này không phải là nơi để cho người làm chuyện điên rồ..."

Tổ Doanh âm thầm nói: "Cháu gái không tin Nhu viện lại muốn hại chết A Hòe. Thật sự cô cô không có biện pháp nào hay sao?"

Đan tần liếc mắt nhìn Tổ Doanh một cái, thờ dãi: "Biện pháp không phải không có - muốn cứu nó thì phải dùng đến một người khác vì nó mà gánh tội thay. Ta chính là không đồng ý làm việc này nên mới đi lên trong hậu cung bằng một con đường khác."

Không cần đến một ngày, người ở Lưu Bình cung đều bị Cung Chính Phòng tra hỏi qua. Có bốn cung nữ vốn là người canh giữ một bên Thuần viện thời điểm sinh non, sau khi bị Cung Chính Phòng tra hỏi qua thì không xuất hiện nữa. Không chỉ Lưu Bình cung, tất cả hậu cung từ Trinh phi ở Ngưng Hoa cung, Văn phi ở Ngưng Phụng cung, cho tới nhóm người tú nữ ở Yến Vân cung, dường như lúc nào cũng có thể thấy tiểu thái giám lui tới gọi người đi tra hỏi. Trong lúc người người ở trong hậu cung hoảng sợ, hoàng hậu cũng đứng ngồi không yên, nói với các tú nữ của bà: "Xảy ra việc này tất nhiên rất đáng giận nhưng mà nghiêng trời lệch đất như vậy cũng hơi quá."

Trong đó có một tú nữ nói hùa theo ý của bà, tiếp lời: "Đúng vậy! Long thai có phải ai cũng có thể sinh được hay sao? Chỉ có người có phúc khí như nương nương mới sinh được thôi. Nếu nói thì phải nói phúc khí của Thuần viện mỏng, không có cái mệnh đó nên ngay cả mạng của mình cũng mất - Trong thiên hạ vẫn có người không giữ được thai mà mất, chỉ trùng hợp là cô ấy ở trong cung cũng như thế. Lại biến thành giống như có ai muốn ám hại cô ta vậy."

Hoàng hậu liếc mắt nhìn cô một cái, vừa ngắm nhìn miếng ngọc bội trong tay vừa nói: "Có phải có người tác quái hay không, trong lòng mọi người đều rõ ràng. Hình nhân bằng giấy này do Cung Chính Phòng thu được! Ai dám nói trong hậu cung không có ai là có ý xấu?"

Vị tú nữ kia lại vội vàng theo lời bà nói tiếp: "Đúng vậy! Nếu chứng cứ phạm tội đều có, ai làm đều rất rõ ràng, vậy thì vẫn còn huy động mọi người làm gì, làm cho mọi người không một phút nào yên bình?"

Hoàng hậu không nhanh không chậm vuốt phẳng miếng ngọc bội của bà, nhẹ nhàng cười nói: "Các người không làm việc gì trái với lương tâm, sợ cái gì?" Những lời này còn nguyên từ Đan Xuyên cung truyền tới Đan tần ở Lưu Tuyền cung, rồi lại từ miệng Đan tần đến tai của Tổ Doanh.

"Cháu nói đã thấy A Phác ở Đan Xuyên cung, ta cố ý làm cho người ta hỏi thăm động tĩnh ở Đan Xuyên cung: A Phác bởi vì phạm sai lầm nên đã bị Đan Xuyên cung điều tới phía xưởng nhuộm. Đúng như cháu nhìn thấy, cô ta hiện tại là một cung nữ hạ đẳng." Đan tần nói, "Như vậy, lúc ấy cô ta xuất hiện ở An Tế điện cũng không có gì đáng trách. Lại nói, Đan Xuyên cung cũng không có không khí gì lạ - loại chuyện này ta biết, nếu thực sự có liên lụy đến Đan Xuyên cung, hoàng hậu có liên quan thì cũng không có cách nào để bưng bít đến mức kín không có khe hở gió lọt qua."

Nghe bà nói như vậy, mặc dù Tổ Doanh cảm thấy còn canh cánh trong lòng nhưng cũng không còn lời nào để nói, nếu không thì chính là cổ tình gây chuyện.

Đan tần thấy cô thất thần, hỏi: "Cung Chính Phòng tìm cháu tra hỏi rồi hả?"

Tổ Doanh gật đầu. "Sáng sớm hôm nay đã tra hỏi rồi. Cung chính, Tư chính, Điện chính đều ở đây, hỏi cháu cũng coi như có khách khí." Lúc này cô không lo lắng cho mình mà lo lắng cho Nhu viện, "Cô cô, cháu hỏi thăm những tiểu cung nữ ở Cung Chính Phòng, sau khi Nhu viện rời khỏi nơi này đã bị giam lỏng ở trong cung, bất luận kẻ nào cũng không được thăm viếng..."

Đan tần hơi thương cảm, khẽ thờ dãi: "Đi là A Hòe của chúng ta, người tạo nghiệt lên nhà chúng ta là nó! Làm sao người khác có thể vì nó mà cầu tình được?"

"Nhị tỷ sẽ ra sao?" Tổ Doanh nhìn Đan tần đầy bất an. Trong lòng cô đã rõ ràng, chỉ là muốn nghe chính miệng Đan tần nói cho cô.

Đan tần nâng cốc trà bạch ngọc trong tay, nâng lên rồi đặt xuống, đặt xuống rồi lại nâng lên, nhấp một chút, hai mắt nhìn thất thần vào trong lá trà, nói dịu dàng: "A Doanh, thật ra người của Cung Chính Phòng đã đến chỗ ta... Đại khái là rất nhanh là cháu có thể về nhà. Còn Nhu viện, một chút cũng không thể. Cha cháu có hỏi tới, cháu cứ nói chỉ tiết là được, tự nhiên ông ấy sẽ hiểu rõ."

Tổ Doanh nghe được rõ ràng, trong lòng không khỏi chua xót, rơi xuống hai giọt lệ: "Quả thực không có ai có thể cứu Nhu viện hay sao?"

"Cứu?" Đan tần liếc xéo cô một cái, cười lạnh: "Cháu ở trong này đã chứng kiến qua bỏ tất hiển linh chưa? A Doanh, nơi này ngục Tu La - không có ai vì cứu cháu mà tới."

Sự tình thật sự như theo lời Đan tần, Tổ Doanh chỉ chờ hai ngày sau là có khẩu dụ cho phép cô xuất cung.

Cô từ biệt Đan tần, rồi đi cùng từ biệt Lệ viện và Nhu viện. Không khí Nhị Châu cung của Lệ viện vô cùng khẩn trương, Tổ Doanh không biết đại tỷ Lệ viện vì sao lại lo lắng trùng trùng, có lẽ cô ấy vì chuyện Nhu viện mà khó chịu nên nói vài câu trấn an. Nhưng Lệ viện vẫn từ đầu đến cuối có dáng vẻ không yên, Tổ Doanh cáo lui rồi đi đến Nhị Kỳ cung của Nhu viện.

Nhu viện bị giam lỏng cho đến nay vẫn chưa được thả, Nhị Kỳ cũng vẫn bị đóng cổng nghiêm ngặt như cũ. Tổ Doanh đành nể nể vị thái giám giữ cổng đưa lời nhưng mà một lúc sau vẫn không nghe Nhu viện đáp lời. Tổ Doanh ra vào vô cùng khó khăn nên không dám lưu lại lâu, đành phải rời đi.

*** Hết chương 22 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Tổ Nhị công tử

Tổ Hòe gặp chuyện không may cũng đã ba ngày, hơn nữa không khí trong cung mấy ngày liên tiếp khản trương, người người ố ố còn không mang nổi mình ố. Bởi vậy không có người nào đặc biệt nhớ phải mang dùm đến Tổ phủ lá thư. Hai người Đan tần, Tổ Doanh sợ trên giấy nói không rõ ràng, làm người nhà thêm khủng hoảng, đơn giản cũng không báo tin cho nhà.

Cho đến khi xe bò chở Tổ Doanh đến cửa Tổ phủ, trong phủ mới biết cô từ trong cung trở về nhà. Mọi người trong Tổ phủ đều trải việc đời, biết rõ chuyện Lục tiểu thư đột nhiên trở về nhất định có nguyên nhân, lúc này trên dưới đều có chút khản trương. Mười mấy hạ nhân tỷ nữ theo Tổ Doanh vào bên trong hậu đường, thấy sắc mặt cô thê lương nên cũng biết không phải chuyện tốt, tất cả đều không dám thở mạnh.

Tổ lão gia bước nhanh vào bên trong, nhíu mày, trong lòng dự cảm điềm xấu đều hiện lên trên mặt. Tổ Doanh vừa thấy phụ thân liền quỳ xuống khó, Tổ lão gia thấy cảnh này nhất thời như sét đánh, mặt xám xịt.

"Thuần viện nương nương..." Ông miễn cưỡng hỏi một câu.

Tổ Doanh lắc đầu không nói nên lời, nước mắt không ngừng rơi.

Ngực Tổ lão gia phập phồng, phút chốc run run quát thất thanh: "Nhu thế nào? Ngay cả A Hòe cũng mất? Đây là đang xảy ra chuyện gì?"

"Hôm trước..." Tổ Doanh không ngại nói với phụ thân thời điểm đen tối đó, mà Tổ lão gia nhìn không nổi chán kinh và bi thương, không đợi Tổ Doanh nhiều lời, âm thanh khóc lớn như chuông đồng đã vang lên. Tổ Doanh nghe tiếng bước chân lẫn lộn ở bên ngoài cửa sổ, biết rõ đó chính là hạ nhân đang trở về nói với chủ nhân tin tức đại sự kinh người. Cô cũng không quan tâm nhiều đến thế, đỡ lấy phụ thân ngồi ở ghế tựa, vừa vỗ vỗ sau lưng ông vừa cùng ông rơi nước mắt.

Không cần đến một khắc, Tổ phủ từ trong ra ngoài đều âm ỉ cả lên. Từ xa có một người phụ nữ đang gào khóc, chạy tới phía Tổ Doanh. Tổ Doanh không cần đoán cũng biết đó là mẹ ruột của A Hòe - Thập Nhị di nương.

Quả nhiên, Thập Nhị di nương rất nhanh được hạ nhân đưa vào trong nhà, khóc đến kinh thiên động địa. Tổ lão gia thấy bộ dáng bà như ruột gang đứt từng khúc, trong lòng càng thêm khó chịu, gọi lên một tiếng "Đường Quân", cũng không ngại người ngoài mà ôm bà vào trong ngực khóc rống.

Các vị di nương còn lại ở một bên dùng lời khuyên giải, Thập Nhị di nương chỉ dựa vào lòng của Tổ lão gia khóc lớn không nói một lời. Khóc đến thương tâm, ngất đi, Tổ lão gia và các di nương sợ tới mức ản huyết nhân trung - giữa mũi miệng, rồi hắt nước lạnh, mãi một lúc lâu sau bà mới tỉnh.

Trong lòng Tổ Doanh vốn đã khó chịu, thấy bộ dáng thống khổ của Thập Nhị di nương lại càng thêm thương tâm, lúc này quỳ gối bên cạnh bà khóc nức nở nói: "Di nương trách mắng A Doanh đi! Là con vô dụng, không chiều cô tốt muội muội."

Nước mắt Thập Nhị di nương rơi đầy mặt, lắc đầu nói: "Thật ra ta đã sớm biết... ta sớm biết rằng đây là họa chứ không phải phúc... Lúc A Hòe đi có con ở đây cũng coi như là nó có phúc khí." Bà dùng lực lau nước mắt nhưng lau chưa sạch đã không lau nữa mà vội vàng hỏi Tổ Doanh: "Muội muội con... nó đi có đau khổ hay không?"

Tổ Doanh không dám nói rõ chân tướng với bà, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Phút cuối của A Hòe... thần sắc vô cùng an bình..."

"Vậy là tốt rồi..." Thập Nhị di nương ôm ngực gọi lên một tiếng: "Con gái của ta!" Rồi lần thứ hai ngất đi. Các vị di nương lại hoảng sợ kêu lên vội vàng cứu bà.

Tổ lão gia lau lau nước mắt, nói với Tổ Doanh: "A Doanh à, mấy ngày này chắc là con chịu không ít khổ. Trở về nghỉ ngơi đi - chờ di nương của con tỉnh lại, ta còn chuyện hỏi con."

Tổ Doanh rơi lệ gật đầu, thấy các vị di nương cũng không để ý đến cô nên không làm lễ cáo lui với các bà mà lập tức quay về tiểu viện của mình.

Hiên Nha ở tiểu viện chờ cô. Tuy đứa nhỏ này chỉ mới mười hai tuổi nhưng thật sự thông minh, nhìn thấy Tổ Doanh chảy nước mắt, vẻ mặt thê thảm, cô bé một câu cũng không hỏi, chỉ đưa Tổ Doanh vào nhà. Cô bé bưng tới một chậu nước ấm, giúp Tổ Doanh lau mặt rồi đưa cô lên giường.

"Tiểu thư chắc mệt lắm? Nghỉ ngơi một lúc đi, đến lúc dùng cơm chiều nô tỳ sẽ gọi cô dậy." Tiểu nha đầu nói xong, giúp Tổ Doanh buông màn một bên giường.

Tâm Tổ Doanh loạn như ma, giống như tất cả khí lực đều đã theo nước mắt rơi ra, thân thể nằm liệt trên giường ngủ thiếp đi.

Cô cảm giác như mình ngủ thẳng đến thời gian đốt đèn, tỉnh dậy cũng không biết chính mình đang ở nơi nào, ngơ ngàng mù mờ nhìn xung quanh mới nhớ tới đây là ở trong nhà mình.

Hiên Nha đang canh ở bên mép giường, nghe động tĩnh liền lập tức hỏi Tổ Doanh có đói bụng không, thấy Tổ Doanh gật đầu, cô bé nhanh chóng bưng một chén cháo thịt trở lại.

"Nha nhi, bên ngoài sao rồi?" Tổ Doanh uể oải đưa vào miệng, trong lòng vẫn nhớ đèn Thập Nhị di nương.

Hiên Nha không hề giấu diếm cô, nói nhẹ nhàng: "Nghe nói Thập Nhị di nương ngã bệnh - vốn thân thể của bà đã ốm yếu, cũng không phải là người có thể vượt qua khi gặp chuyện... Bây giờ chỉ sợ vì thương tâm mà tổn hao tinh thần, khó có thể tốt lên trong phút chốc, cũng phải cẩn thận điều dưỡng một thời gian."

Tổ Doanh nghe cô bé nói, miếng cháo nằm nguyên trong miệng nuốt mãi không trôi, nước mắt lại ào ào rơi xuống.

Hiên Nha vội vàng lấy chum bạc qua để cô nhỏ vào rồi nói: "Tiểu thư đừng đừng khóc! Người cứ khóc như vậy, sẽ còn gì nữa!" Cô bé muốn nói chuyện vui bên nhanh trí: "Tiểu thư, tiểu thư, trong nhà cũng có chuyện lớn, người không biết đâu... Nhị công tử đã trở về!"

Cả người Tổ Doanh đột nhiên run lên, tay run run làm cháo đổ cả lên giường. Hiên Nha gọi lên một tiếng rồi vội vàng thu dọn nhưng cánh tay lại bị Tổ Doanh nắm lấy.

"Huynh ấy... Trở về từ khi nào?"

Hiên Nha thấy Tổ Doanh hỏi dồn dập, chần chừ sợ bản thân mình nói điều gì không nên nói. Hai mắt Tổ Doanh nhìn thẳng vào mắt cô bé, cô bé đành phải nói ngập ngừng: "Trở về được bảy tám ngày rồi... Tam công tử ở trong cung không nhắc tới với cô sao?"

Tổ Doanh không biết có nghe được lời của cô bé không, xuất thần ngơ ngẩn. Hiên Nha cuốn quạt rút ray ra, lấy chân bần thay mới rồi chuyển đề tài: "Vừa rồi Quận vương sai người tới xem tiểu thư, thấy tiểu thư ngủ nên không kinh động. Phò mã, Nhị công tử và Tam công tử cũng đều cho người đến nhìn qua."

Tổ Doanh nói quanh co vài tiếng lại trở về giường. Hiên Nha thấy hành vi của cô kỳ quặc cũng không dám hỏi, hầu hạ cô rửa mặt rồi giúp cô ngủ. Bản thân mình rón rén ra ngoài đóng cửa, giữ trước phòng.

Cả một đêm Tổ Doanh trần trọc, ngủ mà không ngủ, lại thêm mộng liên tục, tựa như gặp được Nhu viện, Thuần viện tới thăm. Hai người tâm bình khí hòa *, dịu dàng thành khẩn nói chuyện với cô. Rồi lại giống như thấy ba cha ca theo thứ tự đi tới, hoặc là ung dung an ủi hoặc là dịu dàng không nói gì hoặc là đau lòng thương tâm... Lại cảm thấy chính mình quan tâm đến Thập Nhị di nương, đi đến phòng bà, nhìn thấy bà đang nói chuyện phiếm với một người phụ nữ khác, nhìn qua thì không nhận ra nhưng nhìn kỹ lại thì chính là mẫu thân đã mất của mình... Cô vừa vui vừa sợ, nhiều lúc mở mắt ra thì trong phòng lại luôn luôn là một mảnh tối đen. Trở mình mãi cũng đã đến bình minh, cô ngủ an ổn được một lúc, thời điểm tỉnh dậy thì từng giấc mộng đêm qua đều không nhớ rõ.

* tâm bình khí hòa : bình tĩnh hòa nhã

Buổi sáng khi Tổ Doanh vừa mới ném qua được chút gì đó thì Tổ lão gia đã phái người tìm đến.

Hiên Nha vội vàng giúp Tổ Doanh ăn mặc chỉnh tề, đưa cô đi đến chỗ Tổ lão gia.

Trên đường đi, bước chân Tổ Doanh tùy tiện vô lực, toàn bộ đều dựa vào Hiên Nha, đi được vài bước đã cảm thấy ngực đập dồn dập.

"Tiểu thư!" Bỗng nhiên Hiên Nha nhẹ giọng nói, "Nhị công tử tới rồi!"

Tinh thần Tổ Doanh rung lên, quả nhiên nhìn thấy một thanh niên mặc thường phục ở cách đó không xa, theo sau là một nha hoàn thanh tú. Cô hít sâu một hơi, hành lễ với anh từ xa.

Xa xa Tổ Chấn cũng gật đầu, xem như trả lễ nhưng không lại gần, nhỏ giọng nói với nha hoàn câu gì đó, nha hoàn vội vàng tới gần Tổ Doanh, mỉm cười nói với Hiên Nha: "Đề tôi thay muội muội một lúc." Nói xong lấy tay nâng đỡ Tổ Doanh.

Tổ Doanh chỉ cảm thấy một mùi hương không nồng không nhạt xông vào mũi, cũng không từ chối cô dịu dàng mà cúi người về phía Tổ Chấn rồi chậm rãi bỏ đi.

Hiên Nha không hề biết nha hoàn tùy tiện trước mắt này, không dám nói nhiều, chỉ tò mò quay đầu nhìn thoáng qua rồi đuổi theo Tổ Doanh.

Tổ Doanh cũng không nói gì với vị nha hoàn đó, yên lặng đi đến cửa thư phòng của Tổ lão gia, nói: "Làm phiền tỷ tỷ!"

"Nô tỳ không dám nhận!" Vị nha hoàn đó cười nói, "Nô tỳ ở bên cạnh tướng quân, chưa từng cầm qua ly trà hay gì đó quá nặng, chỉ sợ không thể hầu hạ tốt tiểu thư."

Vốn Tổ Doanh không phải người nói quá nhiều, mặc dù không chê người khác mồm miệng lanh lợi nhưng nha đầu kia mới mở miệng đã khiến cô chán ghét - chính cô cũng không thể nói rõ vì nguyên nhân gì, chỉ cảm thấy mình với cô ta không có duyên phận. Ở trước cửa phụ thân không thể biểu hiện ra ngoài, cô chỉ cười ảm đạm, không quay đầu lại nhìn vị nô tỳ xinh đẹp kia một cái nào nữa.

Hôm qua Tổ lão gia cũng không ngủ ngon, ánh mắt hơi u ám, tuy tinh thần vẫn kiên cường giữ vững nhưng nhìn cũng như già thêm vài tuổi. Thấy Tổ Doanh tiến vào, ông đưa tay đuổi hết mọi người, trầm mặc một hồi mới mở giọng khàn khàn: "Con nói đi, chuyện của Thuần viện còn có điều gì chưa cho ta biết?"

Tổ Doanh ổn định tinh thần mới đem chuyện trong cung nói một năm một mười với phụ thân. Khi cô nói đến chuyện có người giấu trong đệm thêu hình nhân bằng giấy nguyên rùa Thuận viện, Tổ lão gia dùng một chương vỗ lên bàn, chấn động làm chiếc bàn lung lay muốn đổ.

"Ta sẽ không để yên đâu!" Ánh mắt ông đỏ ngầu, thờ hồng học nói, "Những tiểu yêu nghiệt không biết trời cao đất rộng này! Ta sẽ để cho các nàng đền mạng cho con gái ta!" Thấy Tổ Doanh không dám lên tiếng nữa, ông lại nói : "Tiếp tục nói đi!"

Tổ Doanh trăm điều không muốn, do dự tiến gần phụ thân thêm một bước, nói nhỏ nhỏ: "Phụ thân, người giấy này là của Nhị tỷ làm."

Khóe miệng Tổ lão gia co rúm, nặng nề ngã về ngã về sau ghé ngồi.

Tổ Doanh còn nói : "Hiện giờ Nhị tỷ bị giam lỏng ở Nhị Kỳ cung, tương lai còn chưa biết... Phụ thân, chúng ta phải làm sao để cứu tỷ tỷ ?"

Tổ lão gia thật lâu không nói gì, sau cùng vừa tức vừa đau đớn than: "Thật sự là oan nghiệt! Oan nghiệt!" Ông dùng tay day trán, đem hết những âu sầu nhào nặn càng sâu. "Cô cô của con, bà ấy nói như thế nào ?"

"Cô cô nói bà không giúp được."

Tay Tổ lão gia ngừng lại, vẫn ngồi đó không nhúc nhích.

Ngay tại thời điểm Tổ Doanh cân nhắc tâm tư của ông, ông bỗng nhiên nói : "A Doanh, con đi xin lỗi nghĩa phụ của con đi!"

Tổ Doanh cắn chặt răng, không nói một lời.

"Phụ thân biết, từ khi hôn sự với Bạch gia không thành, trong lòng con cũng trút giận sang nghĩa phụ con, không lui tới Tướng phủ. Nhưng mà lúc này, trừ bỏ ông ấy, còn ai có thể nói giúp tỷ tỷ con vài lời có phân lượng đây?"

Cho dù ông nói điều gì, Tổ Doanh chỉ vô thanh vô tức, cũng không bày tỏ gì.

"Không nói đến việc khắp nơi trên bàn tay đều là thịt, ta không đành lòng mặc kệ Nhị tỷ của con... Mà ngay cả ngấm lại cho nhà của chúng ta, cũng không thể bỏ rơi nó - Thuận viện đã chết, không thể chết thêm một Nhu viện."

"Phụ thân thực cho rằng Tề tướng đại nhân sẽ để ý đến việc con gái có nhận ông ấy hay không ư?" Tổ Doanh nhìn dưới mặt đất, nói lạnh nhạt, "Nữ nhân không có giá trị với ông ta, làm sao ông ta có thể không vì lợi mà nhúng tay vào chuyện hậu cung, làm cho hoàng hậu không vui? Phụ thân hãy nghĩ đến biện pháp khác đi."

Tổ lão gia đối với việc nhờ vả Tề tướng cũng không nắm chắc, nghe Tổ Doanh nói vậy càng thêm do dự. Những gì Tổ Doanh muốn nói đã nói xong, nhân cơ hội cáo lui.

Tổ lão gia lại nói : "Đúng rồi, A Doanh - Nhị ca của con đã trở lại."

Nghe thấy ông đột nhiên nhắc tới người này, Tổ Doanh hơi không tự nhiên, đầu cúi thấp.

"Nếu nó trở lại... Sao chân của con lại không đeo chuông ? Ta đã cho người đem chuông bạc qua chỗ con, con trở về nên đeo vào đi." Tổ lão gia vừa dứt lời, nâng trán lâm vào trầm tư, không để ý đến Tổ Doanh nữa.

Chóp mũi Tổ Doanh đau xót, tràn đầy ủy khuất: "Chẳng lẽ phụ thân vẫn cho rằng..."

Cô nói mới được một nửa, Tổ lão gia cũng không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay, tựa như một chút cũng không muốn nghe cô nói tiếp.

Tổ Doanh giận dữ trợn mắt nhìn ông, ngay cả chào cũng không, oán hận quay người rời đi.

Còn chưa đến cửa phòng, Tổ Doanh đã nghe thấy tiếng một người phụ nữ trung niên đang nói chuyện với Hiên Nha - Cô vừa nghe thấy giọng nói đó đã đau đầu : Đây là Hiên Chi, người lúc trước hầu hạ mẫu thân của cô. Từ sau khi mẫu thân Tổ Doanh qua đời, người bên cạnh bà đều bị phân đi đến nơi khác. Hiên Chi bị phân đến phòng Quân khổ. Tuổi lớn hơn Tổ Doanh nhiều, bà thường hay chạy tới Tổ Doanh oán hận công việc của mình vất vả biết bao nhiêu, trọng trách nặng nề bao nhiêu. Tổ Doanh biết Hiên Chi muốn về lại bên cạnh mình nhưng mà cô ứng xử trong nhà luôn cẩn thận, thật sự không thích một Hiên Chi miệng mồm nhiều chuyện như vậy đi theo bên mình. Vì thế, cô không bày tỏ gì.

Hôm nay nghe thấy giọng nói của Hiên Chi, Tổ Doanh dừng chân ngay tại cửa không đi vào ngay. Cô đang suy nghĩ làm cách nào để đuổi Hiên Chi đi lại nghe Hiên Nha nói ở bên trong : "Tôi thấy Nhị công tử cũng thật là kỳ lạ! Từ khi tiểu thư ở xa hành lễ với ngài ấy cho đến khi tiểu thư đi tới gần, ngài ấy vẫn nhìn. Tôi đều nhìn hết vào trong mắt... trong lòng không khỏi buồn bực."

Trong lòng Tổ Doanh dấy lên lên một nỗi tức giận, cái tiểu nha đầu này ở sau lưng cô thuyết tam đạo tứ* . Cô hít thở, thân thể ngược lại càng bất động, dờ dẩn đứng ở ngoài cửa nghe Hiên Nha tiếp tục nói : "Còn có người hầu gái bên cạnh Nhị công tử, thật sự là yêu tinh! Cô ta cùng lắm chỉ điểu tiểu thư tôi một bên, tiểu thư còn gạt đầu với cô ta, là vì tiểu thư được nuôi dạy. Cô ta lại treo cái mặt lên, ra vẻ quá mức!"

* thuyết tam đạo tứ: ý nói là nói chuyện lung tung

Bản tính Hiền Chi là thích ở xung quanh hỏi thăm tin đồn, cũng coi như là người tinh thông tin tức ở Tô phủ. Hiền Nha vừa dứt lời, bà liền lập tức tiếp lời : "Ỗ vào Nhị công tử sủng cô ta! Nghe nói Hinh Nương này tuy xuất nhà nghèo nhưng là nhà trong sạch, huống hồ lại biết mấy chữ. Bản thân đi theo bên người Nhị công tử, công tử đối xử với cô ta so với hạ nhân khác tốt hơn vài phần. Ta nghe người theo công tử từ Kế thành trở về nói : Vốn tính tình của cô ta cũng không tệ, chỉ là một năm trở lại đây bị sự nuông chiều của công tử mà phá hỏng "

Tổ Doanh nghe tới đó, trong lòng không thoải mái, càng không thể đi vào trong phòng.

Hiền Nha hàm hừ một tiếng: "Chẳng lẽ cô ta muốn trèo lên cành cao biến thành phượng hoàng? Cũng không cần biết đến chúng ta là người nào sao?"

"Người trong phủ chúng ta đứng là lợi hại, cô ta không đủ hiểu biết đâu! Hơn nữa, nói một điều khó nghe, Nhị công tử ở trong nhà chúng ta thì có là gì ?" Hiền Chi nói khinh miệt, "Trên có phò mã, dưới có Tam công tử - so với ngài ấy đều có tiền đồ hơn. Chẳng phải vì thế mà lúc trước Quận vương điều ngài ấy đi đến Kế thành hay sao? Còn không phải vì ngài ấy ở nhà chường mất!"

Không đợi Hiền Nha đặt câu hỏi, Hiền Chi liền cậy già lên mặt, dùng hết miệng mồm, thần thần bí bí nói : "Tuổi người còn nhỏ, đến đây chưa bao lâu, rất nhiều chuyện không biết. Ta nói với người, người cần thận trọng kỹ, miễn cho về sau phạm vào điều kien kỵ của tiểu thư."

Hiền Nha vội vàng lắc tay Hiền Chi : "Chi tỷ nói nhanh lên !"

Trong lòng Tổ Doanh càng buồn bực tiểu nha đầu, trách cô còn nhỏ mà học tính thêm mắm thêm muối. Nhưng cô chưa từng nghe thấy trước người khác ở trước mặt cô xoi mói nhị ca, trong lòng lúc này nảy sinh tức giận, nghĩ rằng : Hạ nhân vô mồm là điều không tránh khỏi, nếu chỉ nói chuyện xưa của tôi thì không sao. Nếu dám làm nhục Nhị ca, nhất định sẽ cô sẽ không tha nhóm người này."

"Người nhìn đây là cái gì? Đã thấy qua chưa ?"

Tổ Doanh nghe thấy tiếng Hiền Chi mở một cái hộp, rất nhanh trong đó liền truyền ra tiếng đình đàn của chuông vang.

"Đây là cái gì?" Hiền Nha chưa từng thấy qua, giọng nói vô cùng tò mò.

Hiền Chi cười hắc hắc, nói : "Đây là để Lục tiểu thư đeo trên chân! Đeo cái chuông này là để người khác từ xa xa đã biết cô ấy đang đi tới."

"Sao lại đưa cho tiểu thư của chúng tôi cái này?" Hiền Nha tức giận nói. "... Cảm thấy đây không phải là thứ tốt lành gì."

Hiền Chi có ý thêm thắt, nói tiếp: "Bởi vì Nhị công tử đã trở lại!" Cô ngừng một lúc, có lẽ là uống một ngụm nước lại tiếp tục nói : "Lão gia nghĩ ra chủ ý này chính là để Nhị công tử cách xa tiểu thư ra một chút - người nói, tiểu thư không phải là muối muối ruột của nhị công tử, ngài ấy đối xử với tiểu thư quá tốt."

"Có cái gì là không tốt!"

"Nếu là tam công tử, đối với tiểu thư tốt, lão gia không phải đối. Nhưng Nhị công tử vốn không phải người nhà chúng ta - Ngài ấy là do Nhị phu nhân nhận nuôi từ một người thân thích bên nhà mẹ đẻ, sớm hơn tam công tử hai mươi tám ngày. Nhị phu nhân không thể sinh nên mới cầu Quận vương đồng ý để bà nhận nuôi dưỡng một người con." Hiền Chi tiếp tục thờ dài, "Nhưng công tử vừa tròn hai tuổi thì nhị phu nhân liền qua đời. Người nói đem đứa nhỏ này trả về cũng không thích hợp. Lại nói ngài ấy rất thông minh, khiến người khác vui vẻ nên Quận vương để Tứ phu nhân nuôi dưỡng. Có ngờ đâu lúc Lục tiểu thư vừa chào đời, hai đứa nhỏ này đã không hợp - phải nói Nhị công tử rất yêu tiểu thư, có cái gì ngon hay là chơi vui đều nhớ tới tiểu thư. Nhưng mà đại khái là bất tự của ngài ấy và tiểu thư tương khắc, người khác cho tiểu thư cái gì cũng điều không có chuyện, ngài ấy đưa viên đường làm thiếu chút nữa tiểu thư nghẹn chết; lấy trái cây chi tiểu thư ăn lại khiến tiểu thư ba ngày đi thổ tả; bắt con chim sẽ để tiểu thư chơi hại tiểu thư thiếu chút nữa bị mổ mù mắt... Người có thấy chân mây phải của tiểu thư bị khuyết không? Đó là vì trước đây Nhị công tử đưa tiểu thư cây ná để chơi, không biết như thế nào, viên đá bắn một phát bay thẳng đến lông mi tiểu thư, lúc ấy máu me đầy mặt, thiếu chút nữa là phá tướng! Khi đó nương của tiểu thư - Cửu phu nhân được sủng ái, sao có thể chấp nhận một người gây họa với tiểu thư như thế? Liền khuyên Quận vương đem Nhị công tử từ nuôi dưỡng bên ngoài, không để ngài ấy trở về."

Hiền Chi dừng lại uống một ngụm, nói tiếp : "Sau khi Cửu phu nhân mất, Tứ phu nhân nhớ Nhị công tử, nói ngài ấy đã ra đi nhiều năm mới khiến Quận vương để ngài ấy trở về. Nhưng mà ngài ấy được nuôi bên ngoài nên tính tình đã hỏng rồi, Quận vương gọi ngài ấy trở về, ngài không về mà chỉ ngẫu nhiên đến thăm Tứ phu nhân. Về sau không nói lời nào đã đi nhập ngũ là Quận vương tức đến giậm chân. May mà ngài ấy thật sự có tài, vài năm đã thăng đến chức Trương Vũ tướng quân - Nói đi nói lại, nếu ngài ấy có năng lực, vẫn đi theo bên người Quận vương thì đâu chỉ là một võ tướng Lục phẩm..."

Hiền Nha nghe cô nói xong, không kiên nhẫn nữa : "Chi tỷ, tỷ nói một hồi, tôi không nghe ra được vị công tử này tốt với tiểu thư nhà tôi chỗ nào!"

Hiền Chi che miệng cười, không có ý tốt : "Đây chính là lời ong tiếng ve không công khai ở trong phủ - ngược lại ta cũng chưa từng thấy qua chỉ là có nghe người khác nói, Nhị công tử ở bên ngoài nhập ngũ được vài năm, chỉ nhớ đến hai người trong phủ, một là Tứ phu nhân, người còn lại là Lục tiểu thư. Thường viết mấy phong thư gửi về nhà đều là gửi cho hai người đó. Quận vương đa tâm, muốn hỏi tiểu thư là ngài ấy viết gì nhưng tiểu thư chết không nói, ngay cả tam công tử cũng không có biện pháp hỏi. Vài lần tiếp theo thì bên dưới đã có lời ra tiếng vào rồi."

Hiền Nha nhẹ nhàng thờ ra, "Tôi cho là chuyện gì! Chỉ là những chuyện này mà tỷ còn thêm thắt vào hại người ! Như vậy chẳng phải là xuyên tạc chuyện tốt hay sao?"

Hiền Chi thấy cô phản ứng không thỏa đáng, trên mặt chùng xuống, nói dứt khoát: "Người chính là nha đầu không có tâm nhãn! Để cho người giống như

Tứ phu nhân ở bên Quyển đình, nhìn thấy Nhị công tử ôm Lục tiểu thư vào trong ngực, bị Quận vương đuổi ra mới tốt!"

Tổ Doanh ở bên ngoài nghe thấy mà tay chân lạnh lẽo, không đi vào mà xoay người nhanh chóng chạy đến tiểu viện.

Nhưng giọng nói của Hiên Chi vẫn truyền tới tai cô : "Đó là ba năm trước đây, Nhị công tử vừa được thăng là Tưng Vũ tướng quân, hồi kinh tạ ơn, thuận tiện về nhà..."

*** Hết chương 23 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vòng xoáy

Khu vườn phía bắc của Tổ phủ có trồng một cây quế. Năm đó chỉ vì một câu nói đùa của Tứ phu nhân Quế nương, Tổ lão gia đã vì bà mà tới miền Nam tìm một cây, nguyên cùng bà giấu hoa dưới trăng. Đáng tiếc nó chỉ ra hoa một lần, thừa thốt mấy đoá. Giống như sủng ái Tứ phu nhân đạt được, tuy không thể nói chưa bao giờ có nhưng cũng chỉ là một lần nở rộ.

Lần hoa quế nở khi đó, là mùa hè năm Tổ Doanh mười ba tuổi, Tổ Lan và Tổ Hòe chưa xuất giá. Cho dù chỉ mấy đoá hoa quế nở lác đác, Tổ lão gia vẫn coi chúng như trân bảo, an bài thể thiếp và người thân tận hưởng một lần. Khi đó Tổ Doanh ở trong mắt phụ thân đã thất sủng từ lâu, cô giống như một người tiếp khách, nhìn người khác náo nhiệt.

Thưởng hoa xong, Tổ lão gia cho người bê cẩn thận cành hoa quế xuống, đưa cho người thân ông quý trọng, cầu xin may mắn. Tổ Doanh không được nhận.

Qua vài ngày sau, cô ngẫu nhiên đi qua nơi này, lại phát hiện ở trên cành tương đối cao lộ ra mấy đoá hoa trắng nhạt, nhìn thật mỏng manh, tựa như lúc nào cũng có thể bị gió mang đi làm cho không có ai biết chúng nó đã từng nở ra ở đây.

Tổ Doanh không biết bản thân mình trong khoảnh khắc đó bị ma quỷ xui thế nào mà một lòng một dạ muốn ngắt lấy chúng trước khi những người khác thấy. Xung quanh không người, cô ném áo khoát, leo lên cây vô cùng hứng thú, thói quen ngày thường nghĩ trước nghĩ sau ném lên chín tầng mây.

Cô cố gắng nhiều lần, cuối cùng cũng đến gần chỗ nhánh hoa quế nhưng còn chưa kịp vui mừng đã nghe tiếng "rắc", cành quế đang nắm rơi thẳng xuống...

Nơi Tổ Doanh vội vàng chạy đến có lẽ là khu vườn phía bắc, nơi này giống như đang bao phủ một bầu không khí yên lặng.

Nhìn cây quế, Tổ Doanh có chút bất đắc dĩ. Cô đi đến vuốt ve thân cành : Nếu ba năm trước nó rắn chắc như hôm nay, có lẽ điều gì cũng sẽ không xảy ra. Hoặc là, nếu nó không sinh ra vài đoá hoa nở muộn... Có lẽ, cô sẽ không ở trạng thái quần áo không chỉnh tề mà rơi vào lòng huyệt ấy...

Trong khu vườn phía bắc bỗng nhiên truyền tới một tiếng sáo du dương.

Tổ Doanh thờ dãi, đi đến hành lang bên dưới cây hoa quế, ngồi thất thần ở lan can.

Tiếng sáo đẹp và tinh mịch mang đến trong lòng cô một chút lạnh - Đó là khúc nhạc tương nhớ màn đêm hoang vu, chỉ có người đã từng nhìn thấy ánh trăng lạnh như tuyết, các ngôi sao trên bầu trời và màn sương trắng xóa thì mới có thể thổi nên làn điệu như vậy.

Người như thế, trong Tổ phủ chỉ có một.

Tổ Doanh lắng nghe, nơi nào đó trong lòng hơi cay cay đồng cảm với người thổi sáo. Chờ đến khi khúc nhạc kết thúc, cô mới nhận ra ngồi đã lâu, tay đã hơi lạnh nhưng trong lòng lại tỉnh hơn rất nhiều. Cô thích tâm tình như thế này, khoan thai và bình thản. Vì thế cô ngồi ở đó không hề di chuyển, lặng lẽ nhìn bầu trời cao biến ảo sau thân quế.

"A Doanh..."

Có người gọi cô một tiếng, giọng nói mềm mại như thể sợ sẽ kinh động đến bướm bướm trên nhụy hoa.

Tổ Doanh hoảng sợ vội đứng lên, ngẩn ngơ không nhúc nhích.

Tổ Chấn vẫn mặc thường phục, áo khoát màu xanh nhạt không có hoa văn, đai lưng xanh ngọc đơn giản rắn chắc. Ngoại trừ lần đó ra, cả người hần không hề có lấy một loại trang sức nào, mộc mạc chứ không giống với một công tử của Tổ thị. Phía sau hần là Hình Nương, trên đầu hay tay đều có vài món trang sức. So với hần thì cô ta còn giống con cái nhà giàu hơn.

Lúc này Tổ Doanh mới liếc mắt nhìn Tổ Chấn một cái: ngày đó vội vàng bỏ đi, cô chỉ thấy nhị ca so với lần gặp trước càng uy nghiêm hơn, chừng chạc

hon. Nhưng giờ phút này, cô lại hoài nghi ngày hôm đó chỉ là ảo giác. Về mặt huynh ấy so với lúc trước lại càng kiên nghị và ôn hòa hơn.

"Nhị ca..." Tổ Doanh gọi lúng túng một tiếng, hơi hạ thấp người.

Hắn tới gần cô một bước, lập tức Tổ Doanh lui về phía sau một bước.

Hắn lại tiến thêm một bước, cô liếc mắt khó xử nhìn hắn rồi lại lui về sau.

Hắn không để cô tiếp tục lùi bước, bước hai bước đến bên cạnh cô, kéo cô cùng ngồi xuống trên lan can ở hành lang gấp khúc. "Nhị ca!" Tổ Doanh chú ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Hình Nương, vội vàng nói nhỏ, "Như thế này không được, phụ thân không cho phép..."

"A Doanh, muội gần đây vẫn thoải mái chứ?" Tổ Chấn không đáp trả mà cầm cây sáo ngọc trong tay đưa đến trước mặt Tổ Doanh, mỉm cười, "Đây, thổi một khúc 'Tổng thu thanh' đi! Huynh đã gặp qua nhiều người nhưng không một ai thổi khúc này hay hơn muội."

Tổ Doanh băn khoăn và bất an liếc nhìn Hình Nương một cái: một tỷ nữ cố gắng làm vẻ mặt không có chuyện gì nhưng rõ ràng cô ấy cũng đang cảm thấy lời nói của hai huynh muội này kỳ quái.

"Muội đã lâu không thổi nữa!" Tổ Doanh không nhận cây sáo ngọc, "Đã không còn nhớ rõ điệu rồi!"

Tổ Chấn quay mặt nhìn cô cười cười, xoay mặt nói với Hình Nương, "Vào phòng ta lấy nhạc phổ ra đây."

Tổ Doanh nhìn hắn thâm sâu, lại thoáng nhìn thấy Hình Nương lộ ra vẻ mặt kỳ quái. Tổ Doanh tựa như đuối lý chỉ biết cúi đầu, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Hình Nương mới than một tiếng: "Nhị ca... Lại để phụ thân biết, sẽ không vui."

"Muội luôn luôn sợ người khác mất hứng, luôn luôn nhớ phải làm người khác cao hứng - Chính muội đã từng cao hứng chưa?" Tổ Chấn cầm sáo ngọc lau nhẹ trên cánh tay áo, "Cây sáo ngọc này đã lâu không gặp lại chủ cũ, ước chừng cũng nhớ người."

Tổ Doanh nhận lấy, nhẹ nhàng vuốt ve cây sáo ngọc màu trắng thoáng hiện sắc xanh mờ ảo, đưa nó lên môi.

"Tổng thanh thu" là khúc nhạc mà mẫu thân đã mất của Tổ Doanh hay thổi nhất và cây "Tiễn thu" này cũng là vật mà bà yêu quý nhất. Hai thứ này Tổ Doanh đều được kế thừa nhưng vận mệnh chúng mang lại cho mẫu thân của cô thì cô không cách nào kế thừa.

Tổ Doanh nhớ rõ mẫu thân đã từng nói, bà nhờ "Tiễn thu" và "Tổng thu thanh" mà gặp phụ thân của Tổ Doanh, có lẽ đó không phải là một kết quả viên mãn nhưng không hối không oán. Khi đó có một tỷ nữ trêu ghẹo, nói lục tiếu thư không cần tiễn cung, không chừng một ngày kia cũng có thể dựa vào hai thứ này mà tìm được một lang quân vừa ý.

Khi đó Tổ Doanh bao nhiêu? Ba tuổi? Quá nhỏ, cho nên đôi khi cô cũng hoài nghi những chuyện tình trong hồi ức này có thực sự xảy ra hay không. Nhưng cô nhớ rõ ràng như thế: Cô nhớ rõ mẫu thân nói: "Đứa ngốc! Chẳng lẽ không tiễn cung thì nó sẽ không phải là con gái của Tổ thị sao?... Nữ nhân của Tổ thị, kết quả đều như nhau..."

Những âm điệu cuối cùng của khúc "Tổng thu thanh" dần dần đi xa, Tổ Doanh đặt cây sáo ngọc xuống, lau đi giọt nước mắt con chưa rơi nơi khóe mi, im lặng không nói.

Tổ Chấn cũng không nói chuyện, yên tĩnh trong một lát rồi nói chậm chậm: "Chuyện của Bạch gia, huynh có nghe nói..."

Tổ Doanh sững sốt. Cô chưa từng nghĩ anh sẽ nhắc tới chuyện này. Cô lắc đầu cười nhẹ: Lúc đó chuyện từ hôn giống như một chuyện long trời lở đất. Hiện tại, nó lại giống như một chuyện cũ lâu năm.

"Nếu như muội hận hắn, không cần chịu đựng..." Tổ Chấn nói tiếp, bình tĩnh nhìn Tổ Doanh.

Tổ Doanh tựa như có thể nhìn thấy sát khí ở trong ánh mắt kia, vội vàng lắc đầu, "Muội không hận Tín Mặc."

"Như vậy là vì thương hắn?"

Tổ Doanh đỏ mặt, cô không có thói quen nghe ca ca nói thẳng thắn ra hai cái chữ kia. "Ca ca, đừng hỏi chuyện này nữa!" Sắc mặt Tổ Doanh bình thường trở lại, nói tiếp, "Hiện giờ trong nhà xảy ra chuyện của Bát muội, tất cả mọi người đều phiền muộn trong lòng, sao huynh có thể có tâm tư để nói những chuyện này?"

"Ngay cả dáng vẻ của Thuần viện thế nào ta cũng không nhớ rõ, chỉ sợ muội ấy cũng không nhận ra ta." Tổ Chấn cười cười, nhìn Tổ Doanh, thấy cô hoảng hốt. "Huống hồ, chuyện của muội ấy, kết quả cũng không khó suy đoán."

Bọn họ trầm mặt một lúc, Tổ Chấn lại hỏi: "Muội đã lâu chưa viết thư cho huynh. Có phải người trong nhà lại xì xầm này kia?"

Tổ Doanh nhẹ nhàng lắc đầu, nói nhỏ: "Chuyện chúng ta viết chỉ là chuyện nhỏ, bọn họ có gì để bàn chứ?"

"Nhưng huynh nghe Tứ phu nhân trong thư gửi đã nói, tính của muội bướng bỉnh, không nói cho phụ thân biết chúng ta đã viết cái gì... Kết quả là chọc giận ông ấy, thiếu vắng hết những bức thư này. Tứ phu nhân nói, muội vì đám tro ấy mà khóc một trận rồi đem chôn chúng cẩn thận - Có phải thật sự như thế không?" Tổ Chấn hỏi.

Tổ Doanh cúi đầu xuống, không trả lời hắn. Tổ Chấn cầm lấy tay Tổ Doanh, đang tính nói cái gì, bỗng nhiên nghe trong gió có cái gì đó bay tới. Hắn vội vàng ôm lấy Tổ Doanh vào trong ngực tránh sang một bên.

Vật gì đó đánh vào vai Tổ Chấn, hắn kêu lên một tiếng.

"Nhị ca!" Tổ Doanh tránh khỏi hai tay hắn, liếc mắt nhìn thấy vật đánh trúng Tổ Chấn là một thanh vô kiếm.

Kiểm vẫn ở trong tay Tổ lão gia. Ông ta tức giận đến sắc mặt xanh mét, có lẽ lúc đầu muốn rút kiếm đánh người nhưng cuối cùng chỉ dùng một bao kiếm nho nhỏ để giáo huấn. Đó là bội kiếm của Tổ Táp. Tổ Táp đứng ở bên cạnh ông, nhìn Tổ Doanh đầy trách cứ, ánh mắt nhìn qua Tổ Chấn khi đó lại biến thành lạnh lùng.

"Người không bằng cầm thú!" Tổ lão gia hét lớn một tiếng, ném kiếm lên mặt đất.

"Phụ thân!" Tổ Doanh kêu một tiếng, lập tức bị Tổ lão gia mắng mỏ, "Người lập tức về phòng chờ đợi! Táp nhi, con dẫn muội muội con về đi!"

Tổ Doanh thấy ông tức giận không muốn giải thích, hiểu rõ tranh luận với ông chỉ phí lời, ảm đạm đi tới nhìn Tổ Táp đang trầm mặt. Tam ca cũng là võ quan nhưng so sánh với Tổ Chấn kinh nghiệm phong sương tuyệt vũ thì giống như một thư sinh yếu đuối. Anh không buồn liếc mắt nhìn Tổ Chấn lấy một cái, vô vô vai Tổ Doanh: "Đi về trước đi!"

Tổ Chấn vẫn ngồi ở chỗ cũ, đột nhiên giữ chặt lấy tay áo của Tổ Doanh, nói chậm chậm: "Cần gì lúc nào cũng mang lại niềm vui cho người khác mà ủy khuất chính mình?"

Tổ Doanh chưa trả lời, Tổ Táp đã đẩy cổ tay Tổ Chấn ra, trầm giọng: "Nhị ca, A Doanh không ngu ngốc giống huynh."

Tổ Táp lôi kéo Tổ Doanh bước đi được hai bước, Tổ Doanh không nhận được quay đầu vừa đúng lúc nhìn thấy Tổ lão gia và một chường lên mặt Tổ Chấn. Khuôn mặt Tổ Chấn lập tức đỏ một mảng.

"Phụ thân!" Tổ Doanh muốn dứt tay ra khỏi Tổ Táp chạy trở lại nhưng Tổ Táp lại nắm chặt tay cô không rời.

Tổ lão gia thờ ơ nhìn Tổ Chấn, nói: "Ta mặc kệ lòng người muốn gì! Danh phận của A Doanh là muội muội của người, cả đời này cũng chỉ có thể là muội muội người! Danh phận của ta lúc này là phụ thân người, cả đời này người cũng không thể bất hiếu với ta. Ta đã nói, không cho phép người lại gần A Doanh trong vòng mười bước, sao người dám ngồi bên cạnh nó!"

Tổ Chấn chậm rãi đứng lên, so với Tổ lão gia cao hơn nửa đầu. Hắn ở trên cao nhìn xuống Tổ lão gia, gần từng tiếng: "Bởi vì cho tới bây giờ tôi không hề tính sẽ làm theo lời ông nói."

"Súc sinh!" Tổ lão gia nhặt vô kiếm lên, trở tay đánh lên người Tổ Chấn."

"Phụ thân! Đừng đánh nữa!" Tổ Doanh thấy Tổ Chấn không hề phản kháng, không khỏi hô to, "Sao có thể đánh người như vậy?!"

"Lão Tam, sao vẫn chưa đem muội muội con đi!" Tổ lão gia thờ phỉ phỉ trợn mắt nhìn Tổ Táp.

Tổ Táp khuyên Tổ Doanh hai câu, cô căn bản không nghe chỉ là dùng ánh mắt hung hãn nén giận nhìn phụ thân. Tổ Táp thấy khuyên cũng vô dụng, đơn giản chỉ ôm lấy thất lưng cô, khiêng ở trên vai bỏ đi.

"Ca! Huynh đặt muội xuống!" Tổ Doanh sợ hãi kêu lên hai tiếng, căn bản là Tổ Táp không hề để ý tới.

Tổ Doanh lại thấy Tổ lão gia đánh Tổ Chấn, vô kiếm chưa hạ xuống đã bị người khác ngăn trở - Chính là Hình Nương đang bung một chồng nhạc phổ đi tới. Cô muốn nhìn xem tiếp theo sẽ như thế nào như Tổ Táp đã khiêng cô quẹo một cái, trước mắt cô là một vách tường. Cô không thể nhìn thấy Tổ Chấn.

Trong lòng Tổ lão gia biết rõ: Ngay cả đem Tổ Chấn đánh đến ba ngày ba đêm thì với tính tình ương ngạnh của hắn cũng sẽ không dừng lại. Cho nên chỉ muốn giáo huấn đứa con nuôi này một chút, đánh vào sự kiêu ngạo của hắn, đợi cho có người tới khuyên giải thì sẽ là thời điểm dừng tay.

Nhưng khi ông tập trung nhìn kỹ mới phát hiện: Che chở cho Tổ Chấn là một nô tỳ lạ mặt. Tổ lão gia sừng sốt một hồi mới phần nộ quát: "Làm càn!"

Khí thế của ông ạt là Hình Nương hoảng sợ. Tổ Chấn trầm giọng nói: "Nơi này không có chuyện của người - Người tránh ra."

Hình Nương nổi lên dũng khí, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào Tổ lão gia: "Quận vương không thể đánh tướng quân! Một hai ngày tới tướng quân còn phải đi tới Tướng phủ làm khách, trên mặt có thương tích thì làm sao gặp người?"

Tổ lão gia trừng mắt nhìn, quả thật ngoài ý muốn. "Người, người đi Tướng phủ làm gì?"

Tổ Chấn không để ý ông, nói với Hình Nương: "Đi thôi." Vứt lại Tổ lão gia, bỏ đi coi như không có chuyện gì.

Bên này, Tổ Táp đi ra thật xa mới đặt muối muối xuống, lẳng lặng nhìn cô sửa tóc. Lúc này, giọng nói của anh đã hòa hoãn đi nhiều : "Muội có biết bây giờ là thời điểm gì không ? Lúc này lại cùng nhị ca quán quít không rõ, thật sự là không sáng suốt."

Thấy anh bình tĩnh và hòa nhã, Tổ Doanh cũng không câu kinh nữa mà nói ủy khuất: "Muội không có... Chẳng lẽ muội lại muốn trêu chọc phụ thân tức giận hay sao? là phụ thân nghĩ miên man thôi! Muội biết mọi người đều vì chuyện bát muối mà đau lòng."

Tổ Táp lắc đầu nhìn cô: "Ta không nói chuyện này. Người chết không thể sống lại, tiếp tục âm ỉ cũng không có ý nghĩa. Đừng nói A Hòe đã chết, cho dù là Thánh thượng cũng có ngày qua đời. Chỉ có ánh mắt người thiên cận mới vì chuyện này mà không ngừng vướn mắt. Huynh có cái nhìn lâu dài hơn - Tháng bảy năm nay Đông cung phi sẽ chuyển vào Đông cung, coi như chính thức thành hôn. Cuối năm nay, Đông cung sẽ chọn một vị Trắc phi."

Tổ Doanh nhìn ca ca ngỡ ngác, bỗng nhiên có chút nản lòng thoái chí, nói lạnh nhạt: "Sao ca ca lại nói chuyện này?"

"Trong cung chỉ có Đông cung phi và Trắc phi sẽ tùy tình hình mà quyết định, không cần phải đúng Thất nguyệt, không cần phải đúng tuổi." Hai mắt Tổ Táp lấp lánh sáng rọi, đây tự tin nói với Tổ Doanh: "A Doanh, thời điểm này muội không thể truyền ra một chút tin tức nào làm nhục thanh danh - Muội phải làm Trắc phi Đông cung, tuyệt đối không thể để cho người ta nắm một chút nhược điểm nào!"

"Muội không đi!" Tổ Doanh một mực cự tuyệt, "Muội sẽ không quay trở lại cung đình!"

Tổ Táp nhìn muội muội, khoe miệng từ từ gọi lên một tia cười : "Thật sự? Muội thật sự nghĩ như thế sao?"

Tổ Doanh quay mặt qua một bên, nói tiếp: "Lại nói, sao ca ca có thể khẳng định muội là người duy nhất được chọn làm trắc phi?"

"Bởi vì, từ thời điểm huynh theo bên cạnh Đông cung thì đã chuẩn bị cho chuyện này." Tổ Táp nâng cằm muội muội lên, cười nói: "Huynh tin tưởng, thiên hạ sẽ không có người vượt qua bản lĩnh của huynh. Cho nên, thiên hạ sẽ không có người nào như muội muội, muội muội của huynh sẽ càng thêm phần thắng."

"Huynh... huynh nói cái gì?" Lòng Tổ Doanh trầm xuống, chìm đến một nơi lạnh lẽo.

Tổ Táp thấy biểu tình khó coi của cô, nói dịu dàng: "Ngày sinh của muội không tốt, nhất định không thể theo hầu Đế vương. Chính phi Đông cung cũng khó có thể đến phiên của chúng ta, cho nên..."

"Cho nên mười năm trước, lúc huynh hầu hạ theo thái tử đã tính toán để muội làm trắc phi?" Tổ Doanh nhìn ca ca, càng nhìn trái tim càng băng giá. "Cho nên, huynh luôn ở bên cạnh ngài ấy nói lời hay về muội, nói muội thích đọc sách, có tài khí, còn tự tay nấu ăn, cực kỳ hiền thực. Ngay cả khi muội bị trục xuất khỏi cung, huynh cũng ở trước mặt ngài ấy nói muội không muốn liên lụy ngài, không muốn ngài vì muội mà cầu xin - huynh cố ý... là huynh cố ý nói như vậy!"

"Còn muội, khi xuất hiện trước mặt ngài đã không làm ngài thất vọng, cũng không làm huynh thất vọng." Tổ Táp lấy hai tay bắt lấy bả vai muội muội, giọng nói ôn hòa, "A Doanh, muội hãy nghe huynh nói - Đông cung không hề thích Đông cung phi. Ngài ấy không thích nữ nhất do Tổ thị nỗ lực dạy dỗ, không thích loại thông minh ứng đáp, đầy tâm kế, tựa như người con gái hoàn mỹ. Muội không chịu qua loại giáo dục này, muội đơn thuần, nhu nhược, có khi lại dừng cầm, có khả năng liều lĩnh cứu ngài, có khi khiếp đảm, có khi nói bậy, rơi nước mắt... Tất cả những gì của muội ngài ấy đều thích! Ngài ấy không quên được muội!"

"Sau đó thì sao?" Tổ Doanh cười lạnh.

Tổ Táp lơ đãng, nói tiếp: "Muội không nhìn thấy sao? Tất cả dấu hiệu đều cho thấy, chỉ cần thấy tên muội xuất hiện trên ngọc sách thì chỉ còn duy nhất tên muội. A Doanh, muội nên biết, sau khi Đông cung lên ngôi thì Trắc phi Đông cung sẽ là Quý phi."

"Ca ca, huynh quá ngây thơ rồi!" Tổ Doanh không kiên nhẫn lắc đầu. "Sự tình sao có thể đơn giản như thế! Hiện tại muội có thể đoán được - Trắc phi của Đông cung có thể là muội muội của Đông cung phi hoặc là đường muội, mà không phải là muội muội của huynh, muội muội của huynh căn bản cũng không có ý nghĩ muốn tham gia tuyển chọn."

Tổ Táp nắm chặt lấy Tổ Doanh, không cho phép cô tránh ra: "Nha đầu ngốc! Đông cung vì muội chưa đủ sao? Muội làm phụng hương bị hoàng hậu lạnh nhạt, ngài ấy vì muội cầu tình; muội bị trục xuất khỏi cung, ngài ấy muốn thu lưu muội; muội và tư khổ tranh cãi âm ỉ, ngài vì muội mà động đao ở hậu cung - Đông cung chịu ràng buộc chốn cung đình, cũng không phải thiếu niên bình thường tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình) như thế, tình cảm của ngài ấy cho muội rất sâu sắc. Ngài hiểu rất rõ và không ngại bày tỏ với muội tâm ý ấy!"

"Cho nên hoàng hậu sẽ không cho phép muội đi bên cạnh ngài." Tổ Doanh vừa lắc đầu vừa nói, "Trước kia ca ca nói với muội, hoàng hậu đã sớm khẳng định Đông cung thuộc về cháu gái của bà. Sao đến lúc này, ca ca đã quên?"

"Nếu, hoàng hậu đối với chuyện buông tay mặc kệ?" Tổ Táp cười bí hiểm, lấy tay véo chóp mũi của muội muội nói, " Muội hãy ngoan ngoãn ở nhà, không sinh sự, không cùng nhị ca truyền ra chuyện linh tinh là tốt rồi - Chuyện khác, không cần suy nghĩ nhiều."

"Ca ca!" Tổ Doanh vẫn còn kháng nghị, về mặt Tổ Táp trở nên nghiêm túc, không để cô nói nhiều.

Tổ Doanh lắc đầu bất đắc dĩ, buồn bã thở dài: "Khi đó... Thời điểm muội muốn lập gia đình, ca ca nói Tín Mặc không phải người tốt - Thật ra, mặc kệ muội muốn gả cho người nào, huynh đều có thể tìm ra một đồng榻 xấu, không đồng ý để muội xuất giá, đúng không? Huynh muốn muội gả cho Đông cung."

Tổ Táp không nói câu nào, mím môi, lấy tay dịu dàng vỗ nhẹ vai Tổ Doanh rồi lập tức thu tay, xoay người rời đi.

*** Hết chương 24 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thu lưới

Trong cung đối với chuyện của Thuần viện đã xử xong, thông qua Tổ Lan truyền tin về lại trong nhà - Nhu viện là tỷ tỷ ruột thịt của cô, cô lại đang ở Tướng phủ, so với người ở Tổ phủ thì đã sớm biết được kết quả.

Theo lời Tổ Lan, Thuần viện qua đời sẽ rất có khả năng được truy phong làm Thuần tần. Trước mắt, hoàng thượng không xác nhận vì trong triều có người gây khó dễ, cho rằng cô lấy thân phận tú nữ được thụ phong làm Thuần viện đã là trường hợp đặc biệt, lấy phong hào này nhập táng đã là ân điển lớn, giờ lại còn phong làm vi tần thì thật sự không hợp lý. Mà hoàng đế dường như đã quyết định dứt khoát, nhất định phải truy phong.

"Nhưng mà chuyện này cũng khó nói. Những chuyện ngai ấy quyết định dứt khoát, có bao nhiêu chuyện không thành, trong lòng mọi người đều rõ ràng." Tổ Lan nói thế.

Tổ Doanh vội vàng liếc mắt nhìn muội muội đầy nghiêm khắc: "Chỉ có nói lung tung! Để cho người khác nghe thấy sẽ không tốt - Con dâu tể tướng không để thánh thượng vào trong mắt, người khác sẽ nghĩ như thế nào về tể tướng?"

"Tỷ tỷ, tỷ thiệt là có quyết tâm, từ lúc Bạch gia từ hôn, tỷ không còn gọi ông ấy một tiếng 'nghĩa phụ'!" Tổ Lan nhìn tỷ tỷ thờ dài, "Thiệt thòi cho mẹ chồng muội vẫn thường nhắc đến tỷ, muốn tỷ cho qua chuyện cũ! Muội đã nói với bà ấy rằng tính tình tỷ không giống như người khác."

"Chờ nghe muội nói chuyện Nhị tỷ, ai lại nghe muội nói chuyện không đâu chứ?" Tổ Doanh trầm mặt. "Vừa rồi muội nói gì với phụ thân? Ông ấy cũng không để người khác vào nghe..."

Tổ Lan nhỏ giọng nói: "Lần này tổng cộng bắt giữ bốn tú nữ ra tay với A Hòe, nghe nói là hận A Hòe treo cao nhanh hơn các cô, muội thấy cũng không hẳn là đúng. Bên trong nước sâu! Nếu nghĩ xấu thì có lẽ hoàng hậu mượn cơ hội này xử lý các tú nữ nổi bật này... Muội chỉ đoán mò, tỷ cứ nghe cho vui vậy thôi."

"Có vất vả đi đoán mò, nói Nhị tỷ!"

"Nhị tỷ còn chưa được quyết định." Tổ Lan có chút thương cảm, "Muội nghe nói từ khi tỷ ấy bị giam lỏng trong cung, cả ngày thần kinh cứ suy nghĩ miên man, chính mình dọa chính mình... Đại tỷ thường đến thăm tỷ ấy nhưng mà tỷ ấy một lần cũng không gặp. Cũng không biết hiện tại tỷ ấy như thế nào." Nói xong, cô cảm không được nước mắt.

Tổ Doanh vội vàng lấy khăn lụa lau nước mắt cho cô: "Đừng khóc, đừng khóc! Cần thận động thai khí!"

Tổ Lan thu nước mắt, cười miễn cưỡng: "Càng kéo dài là chuyện tốt! Chứng tỏ thánh thượng không nỡ với tỷ ấy. Chỉ cần bảo toàn được mạng sống, tất cả đều dễ dàng."

"Làm gì có chuyện nghiêm trọng vậy?" Tổ Doanh mỉm cười, "Nên là, không đến mức phải lo lắng đến tính mạng mới đúng!"

Tổ Lan không lên tiếng, một lúc lâu sau mới nói đầy oán hận: "Muội cầu xin tể tướng nhiều lần, cầu ông ấy giúp Nhu viện. Tốt xấu gì con dâu ông ấy và Nhu viện cũng là tỷ muội ruột thịt. Hiện tại muội lại đang mang trong bụng cốt nhục của nhà họ, quý xuống cũng phải khiến cho ông ấy cảm động chứ? Nhưng ông ta căn bản không coi lời muội nói là quan trọng - Muội và Vân Thùy âm ỉ mấy ngày nhưng mà Vân Thùy đối với phụ thân của chàng cũng không có cách nào khác. Nhìn ông ta như thế muội lại hận - Thật muốn biết một ngày kia, ông ta bị người khác đâm nát dưới lòng bàn chân, sắc mặt sẽ ra sao!"

"Ông ấy là cha chồng của muội, ông ấy sụp đổ, đối với muội có gì tốt chứ? Còn nói càn!" Tổ Doanh vội vàng dùng lời khuyên giải, "Đừng nổi giận! Tỷ mới nhìn thấy A Hòe vì mang thai mà mất đi tính mạng, sợ nhất là nhìn thấy muội ườn bụng mà vẫn nôn nóng, lòng như lửa đốt, muội cần thận hại mình!"

Tổ Lan ngược lại lại an ủi cô: "Tỷ tỷ, chuyện Thuần viện và Nhu viện tự nhiên sẽ có phụ thân quan tâm - tỷ chỉ là con gái trong nhà, sớm muộn gì cũng gả ra ngoài, tội gì phải lo nghĩ nhiều? Ngay cả khi trời sập xuống, tự nhiên cũng sẽ có phụ thân và các ca ca đứng ra chống đỡ. Tỷ cũng đã mười sáu tuổi, hai tháng nữa là qua năm, lại lớn thêm một tuổi. Tuổi này nên lo nghĩ chuyện lập gia đình mới đúng. Lúc trước vẫn thấy phụ thân bận rộn tìm chồng cho tỷ, hiện tại ông ấy bị đá kích nặng nề, đối với việc chung thân đại sự của tỷ chẳng quan tâm, điều này không phải là chậm trễ đời tỷ hay sao? Để muội nói Vân Thùy lưu tâm giúp tỷ xem xét - Bạn hữu chàng ấy nhiều, phần lớn cũng môn đăng hộ đối với nhà chúng ta, tuổi cũng xấp xỉ với tỷ. Tỷ cứ an tâm chờ lập gia đình mới là điều đúng đắn."

Tổ Doanh tất nhiên sẽ không đem chuyện Tổ Táp muốn cô tham dự tuyển cho Trắc phi Đông cung nói với Tổ Lan, nói đôi câu ứng phó tùy ý.

Tổ Lan thấy cô không nhiệt tình lắm, thở dài: "Chẳng lẽ tỷ vẫn còn nhớ đến Bạch công tử ? A... Hiện tại nên đổi xưng hô thành 'phò mã' mới đúng! Tỷ tỷ... Nói thật: Người thì cũng không tệ nhưng không tốt đến mức khiến cho các công tử khác bị lu mờ. Tỷ cũng nên nhìn thẳng vào người khác một chút!"

Lúc này Hiên Nha cúi đầu đi đến, nói nhỏ: "Tiểu thư, Nhị công tử đến đây, đang đứng đầu cửa tiểu viện."

Tổ Doanh đứng lên, một hồi chuông theo lay động theo cô: "Mời Nhị công tử vào đi."

Tổ Lan cười nói: "Muội nói này, sao tỷ tỷ lại mang mấy cái chuông này..."

Khi Tổ Chấn bước vào, Hiên Nha lập tức di chuyển một cái ghế đặt cách Tổ Doanh vài bước, nói: "Mời Nhị công tử ngồi ở đây."

Tổ Lan nhìn kỹ Tổ Chấn, ngạc nhiên nói với Tổ Doanh: "Đây là nhị ca? Nhiều năm không gặp, muội đã không còn nhận ra rồi!" Lại quay lại nha hoàn đang đứng một bên nói: "Đây không phải là vị công tử mà mấy hôm trước ta nhìn thấy xa xa ở trong phủ hay sao?"

Nha hoàn này che miệng cười nói: "Còn không phải sao! Thiếu phu nhân còn nói, vị công tử lạ mặt này rất xứng với lục tiểu thư!"

Tổ Lan liền mắng cô lắm miệng, liếc nhìn Tổ Chấn cười nói: "Hóa ra là ca ca! Tiểu muội thật là có mắt không trông, ngay cả ca ca của mình cũng không nhận ra. Bảy tám năm nay ca ca lui tới nhà không tới vài lần, mỗi lần trở về bất ngờ cũng không nhớ đến muội muội, chỉ sợ cũng không nhận ra muội đó thôi?"

Tổ Chấn mỉm cười: "Ngày đó, nhìn thấy huynh đến thì nữ quyến Tướng phủ đều tránh mặt, không nghĩ đến là muội muội."

Tổ Lan cười nói: "Hóa ra, người đưa cho tướng gia một nô tỳ xinh đẹp là huynh - Ca ca nên cẩn thận đi! Mẹ chồng muội đối với huynh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi đó!"

"Cái này phải nhớ đến muội muội hòa giải." Tổ Chấn cười nhẹ, đáp lại một câu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

"Sao thế? Ca ca đem Hình Nương đưa cho Tể tướng sao?" Tổ Doanh mới nghe nói, có hơi giật mình, nghĩ thầm, khó trách hai ngày nay không thấy bóng dáng Hình Nương, càng không nghĩ nhị ca vậy mà cũng nịnh nọt Tể tướng.

"Hầu gái đó Hình Nương?" Tổ Lan nhìn Tổ Chấn, nói với Tổ Doanh, "Lại nói, mỹ nữ được đưa đến tướng phủ không thiếu, đến nay cũng đến mười tám người, nhưng tướng gia rất ít để vào mắt. Chỉ riêng người mà nhị ca đưa tới... Xinh đẹp thì có xinh đẹp nhưng không đến mức khuynh thành, nhưng mà sự khéo léo của cô ấy rất hợp với tướng gia... Không biết nhị ca nhờ vả chuyện gì nhưng mà muội thấy, nắm chắc thành công thì đúng là không nhỏ!"

Tổ Chấn vẫn cười mà không cười, không hề nói điều gì. Ở trước mặt Tổ Lan, hắn đưa ra một hộp gỗ tự nhiên giản dị, bề mặt hộp không hề có hoa văn họa tiết nào, rất giống với tác phong của hắn.

"Nghe nói hai ngày nay lục muội đến đêm là không ngủ được, vừa đúng lúc huynh có một nhánh hà thủ ô, còn có một ít phục linh, một ít răng động vật hóa thạch... Muội giữ lấy và dùng." Tổ Chấn đặt hộp gỗ xuống, rồi đứng dậy cáo từ.

Tổ Lan nghe xong liền cười nói: "Mẹ chồng muội hai ngày nay cũng ngủ không ngon, đang tìm hà thủ ô mà không có. Nhất định là bản lãnh hỏi thăm tin tức của ca ca ở Tướng phủ chưa đủ - nếu không, ở trước mặt tể tướng phu nhân huynh tặng chiếc hộp có những thứ này thì cô lẽ bà cũng không tức giận việc huynh đưa đến cho Tể tướng một mỹ nhân như vậy đâu."

"Vậy muội cứ mang hộp sang cho phu nhân đi, nhớ nói rõ là nhị ca đưa..." Tổ Doanh không muốn nhận thứ gì từ Tổ Chấn nên đem chiếc hộp đặt vào tay Tổ Lan. Tổ Chấn vội sai bước đến cạnh cô, giữ hộp gỗ ở trên tay cô, nói: "Chẳng lẽ huynh không thể tặng quà hay sao? Đưa tặng muội thì muội cứ giữ lấy!"

Tổ Lan sợ hạ nhân thấy cảnh này sẽ không hay, vội vàng hòa giải: "Đúng vậy, đúng vậy! Mẹ chồng muội muốn tìm được liệu gì mà không thấy? Tỷ tỷ không cần quan tâm, trước mắt hãy giữ gìn thân thể cho tốt."

Tổ Chấn thấy Tổ Doanh không nói gì nữa mới xoay người rời đi. Tổ Lan ngồi lại một lúc rồi cũng trở về nhà.

Tổ Doanh mở chiếc hộp gỗ ra đã thấy: Bên trong là mấy cái ô vuông, mỗi ô đều là một loại dược liệu khó tìm. Hơn nữa, trong đó có một nhánh hà thủ ô, ở phương Bắc rất ít khi gặp loại tốt như thế. Tổ Doanh đếm các loại dược liệu, trong lòng cũng đoán được đây vốn là lễ vật Tổ Chấn chuẩn bị cho Tể tướng phu nhân. Nghĩ như thế, cô càng cảm thấy khó chịu, kiên quyết mặc kệ bản thân mình một lần, cái gì cũng không nghĩ, nói với Hiên Nha: "Đưa đến cho Phạm tiên sinh, để cho ông ta sắc thuốc - em ở bên cạnh nhìn ông."

Qua vài ngày, Tổ phủ bỗng nhiên có người nhà Tướng phủ đến đây, nói là Cur nhị công tử phái tới.

Đơn thuần lão gia lúc này như chim sợ cành cong, vừa nghe do vị hôn phu của Tổ Lan phái tới, chỉ sợ thân thể Tổ Lan phát sinh sai lầm, dẫn người vào gặp ở phòng khách riêng.

Ai ngờ người nọ mang đến tin tức lớn: Ở trong cung, Nhu viện đã tự sát.

Chuyện Nhu viện hạ chú Thuần viện, vốn Tổ lão gia không tiết lộ ở trong nhà, chỉ có Tổ Doanh, Tổ Táp và ông là biết thực tình. Tổ Lan nghe việc này thông qua nhà chồng, cũng không dám nói thật với mẫu thân, chỉ nói cho bà biết Nhu viện bị liên lụy. Tổ lão gia sợ Thập nhị di nương và Tam di nương âm mưu nên đặc biệt lưu tâm hai người này.

Hiện giờ Nhu viện đã chết, rốt cuộc giấy cũng không gói được lửa.

Bình thường các phu nhân ở Tổ phủ cũng được xem là phúc hậu, không hề nói ngắn nói dài. Nhưng một nắm lửa đốt lên như thế này, các bà sẽ nhao nhao ngồi không yên. Huống chi, Nhu viện là con gái của Tam di nương, mà Tam di nương vốn không phải người có nhân phẩm, càng không nói đến có vài vị di nương từ bảy tám năm trước đã hoài nghi bà hạ độc Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư. Hiện giờ Nhu viện tự sát, trong Tổ phủ người cười lạnh chiếm đa số.

Thập Nhị di nương từ sau khi Thuần việc qua đời thì giường bệnh triền miên, Tổ lão gia đặc biệt dặn dò hạ nhân, không cho phép bà thương tâm. Nhưng có người cứ bàn chuyện thị phi, đem Nhu viện nói thành chủ mưu ám hại Thuần viện cho nên mới sợ tội mà tự sát.

Thập Nhị di nương nghe thế liền vùng dậy, muốn liều mạng với Tam di nương.

Trong Tổ phủ lại nháo nhào khuyên can các bà - Tam di nương đột nhiên chịu tang con gái, vốn đã điên cuồng, một mực chắc chắn có người vu hãm Nhu viện, hại chết cô. Lúc này, người thiên vị Thập Nhị di nương thì nhiều, bà nói chuyện lại không đả đo, buông lời khó nghe, càng chọc người sinh ghét.

Thoạt đầu Tổ Doanh chán kinh khi nghe tin Nhị tỷ chết, vốn định đến để khuyên can lại thấy một tràng náo nhiệt khó coi nên trong lòng nảy sinh chán nản, rút lui đến một chỗ hẻo lánh rồi sai người tìm người hầu Cự phủ tới hỏi: "Thiếu phu nhân có biết chuyện này không?"

Người hầu này lắc đầu trả lời: "Nhị thiếu gia sợ thiếu phu nhân động đến thai khí nên không nói cho ngài ấy."

Tổ Doanh gật đầu, nói: Việc này giấu diếm cũng không được nhưng trước tiên phải để em ấy có chuẩn bị, cứ từ từ để em ấy biết. Không biết Cự nhị công tử còn nói điều gì khác không? - Nhu viện nương nương sao lại chết? Trong cung của tỷ ấy không có người nào phát hiện ra hay sao? Sao không đến cứu?"

Người hầu này lại nói: "Nô tài không rõ lắm - Nhị công tử nhà tôi viết một phong thư gửi cho Quận vương, đại khái thì Quận vương cũng đã biết rõ sự tình."

Hôm nay tâm tình Tổ lão gia vô cùng kém, cũng không có sức để nghe một đám nữ nhân tranh cãi âm ỉ, bản thân mình nhốt ở trong thư phòng. Tổ Doanh để người nọ rời đi rồi đến trước cửa thư phòng của phụ thân.

Trên váy của cô buộc mười mấy chiếc chuông bạc, dọc theo đường đi cứ đình đình đang đang, ở Nam viện an tĩnh vang lên những tiếng vọng thanh thúy.

Mấy ngày nay Tổ lão gia hao phí tâm sức, đang ở một mình trong thư phòng thông thả bước. Nghe thấy tiếng chuông ngân từ xa lại gần, ông biết là Tổ Doanh đến đây nên dừng bước chờ cô.

"Phụ thân..." Tổ Doanh cúi đầu gọi ông một tiếng, thấy vẻ mặt lạnh lùng của ông, trong lòng không khỏi rét run, không hiểu sao trong lòng nảy sinh dự cảm không tốt.

Tổ lão gia bước thật chậm tới cạnh Tổ Doanh, có vẻ như trầm trọng đến mức bước không nổi. "A Doanh" ông kéo tay Tổ Doanh vỗ nhẹ, dùng ngữ điệu phó mặc cho trời nói. "Nhà chúng ta, có lẽ phải hết thật rồi..."

Tổ Doanh kinh hãi, nói: "Phụ thân đang nói gì vậy?"

Tổ lão gia cười khò, lấy phong thư đưa tới trước mặt cô: "Nhị tỷ của con, Nhu viện, uống thuốc tự sát."

Tổ Doanh lắc đầu liên tục: "Không phải! Nhu viện bị giam lỏng trong cung, lấy đâu ra độc dược? Nếu như thật sự vì trúng độc mà mất mạng thì chính là có người ám hại!"

"Độc là Lệ viện đưa cho nó." Tổ lão gia nói lạnh nhạt: "Là Đại tỷ của con, Lệ viện cho nó... Nghe nói, Nhu viện đã vài ngày liên tục nhìn thấy ma vào ban ngày, thần trí không rõ. Lệ viện không đành lòng, đưa cho nó một chút thuốc an thần. Ai ngờ, Nhu viện một hơi ăn hết, trúng độc bỏ mình... Ta không đành lòng nói với Ngũ di nương của con - Lệ viện bởi vì ở trong cung cất giữ thuốc làm chết người, ngày hôm nay đã bị lộ phong hào, phải vào Đan Xuyên cung làm cung nô."

Đột nhiên Tổ Doanh nghe tin dữ, ngơ ngẩn nhìn phụ thân, lập đi lập lại "Không có khả năng" chứ không nói lời nào khác.

"Đại ca và Tam ca của con vừa mới tiến cung. Tổ lão gia kéo tay Tổ Doanh, chán nản ngã xuống vào ghế. "Ta thấy, bọn họ đi cũng phí công, chỉ có thể vì Nhị tỷ của con đem xác về mà thôi... Ta đem đứa con gái còn sống đưa vào, nó chết ở bên trong, hoàng gia ngay cả xác chết của nó cũng không cần nên đưa cho chúng ta mạng về."

Trái tim của Tổ Doanh lạnh lẽo - Chỉ có tần phi chịu tội mới cuốn xác trả về, không nghĩ rằng tỷ tỷ ở trong cung trái phải cẩn thận, sau cùng lại chịu kết cục như thế.

"Con nghĩ không thông - Từ nhỏ đại tỷ và nhị tỷ đều được dạy dỗ, ở trong cung sinh hoạt chuẩn bị cũng mười năm... Coi như vài năm nay tính tình thay đổi, nhưng chỉ cần có một chút hi vọng, các tỷ ấy nhất định sẽ không phí hoài bản thân. Con không tin Nhị tỷ lại chết như vậy." Tổ Doanh khê cần mồi,

tăng thêm khẩu khí, "Con lại không tin Đại tỷ lại ngốc đến nỗi phạm vài cung quy là cất giữ thuốc."

"Ta cũng không tin." Tổ lão gia nói sâu xa. "Mà ta đã không đủ sức để suy nghĩ - Thật ra chân tướng sự việc là gì? A Doanh, ta nói cho con biết! Chân tướng là: Có người muốn đuổi cả nhà ta ra khỏi cung đình! Chết thì chết, phế được thì phế... Con hãy chờ xem - không bao lâu nữa, Đan tằm cũng gặp xui xẻo. Có lẽ là hôm nay, cũng có lẽ là ngày mai. Có lẽ có người thần bí, tổ giác nằng làm điều gì đó không rõ; có lẽ có nhiều người cùng ý nghĩ tổ nằng xưa nay làm mưa làm gió, thiết thời đức hạnh; có lẽ, căn bản không cần phí sức như thế, chỉ cần nói nằng ngay cả hai cháu gái cũng mình cũng quản không được, khiến thù tặc tương tan..."

"Phụ thân đừng nói nữa!" Tổ Doanh thấy phụ thân thờ ơ, vội vàng khuyên can.

"A Doanh, con không nhìn thấy sao? Đây là một cái bẫy - từ chuyện mẹ con Thuần viện chết đến chuyện mỗi người nhà chúng ta ở trong hậu cung đều sa vào bẫy - Chúng ta bị người ta một lưới bắt hết rồi."

"Phụ thân quá đa tâm rồi!" Tổ Doanh đi đến rót một ly trà cho ông rồi quỳ gối bên cạnh ông trấn an, "Hậu cung Tổ thị đều như thế, người ta tội gì phải làm khó xử nhà chúng ta?"

Tổ lão gia một hơi uống hết, đặt ly trà xuống, tự trách: "Hiện tại ta thật hối hận - Lúc trước ta đắc ý vênh vác, làm việc quá tuyệt tình, lời nói quá tự mãn! Chọc người ta để trong lòng nên mới có ngày gieo gió gặt bão!"

"Phụ thân nói đi đâu vậy?" Tổ Doanh cười lạnh nói, "Đại ca là phò mã, Tam ca lại đảm đương vị trí quan trọng ở Đông cung, Thất muội là con dâu nhà Tề tướng đại nhân - chỉ cần ba người này ở đây, nhà chúng ta sẽ không có chuyện gì. Ở trong hậu cung chưa có Tổ thị nào từ đầu đến cuối nở mày nở mặt như thế, đó còn không phải là cuộc sống hay sao?"

Tổ lão gia nhìn cô một cái, thờ dãi bi thương: "Nha đầu ngốc! Nếu nói đơn giản giống như con, trong mấy trăm năm qua tổ tiên Tổ thị không cần đưa con gái tiến cung. Không cần nói nhà khác, nói đến nhà chúng ta - Thân thể Phụng hoàng công chúa con cũng biết, yếu như thế, không biết ngày nào sẽ không còn; Tam ca của con, từ nhỏ làm bạn Thái tử, cũng không có công lao gì, hiện tại chỉ làm Hữu Vệ suất, nhiều nhất là sẽ thăng chức lên Tả Vệ Suất, cái này cũng là cao nhất rồi; Lại nói đến A Lan, mặc kệ có phong hào gì thì cũng chỉ là con dâu nhà người ta, cũng không phải bỏ tát! Nó ngay cả trước mặt tể tướng nói tốt cho tỷ tỷ nó một câu cũng không dùng được huống chi là bảo vệ nhà của chúng ta?"

Dứt lời, ông nhắm mắt lại, trầm mặc một hồi lâu mới nói tiếp, "Phía dưới con còn ba đệ đệ nhưng còn quá nhỏ, đợi cho lớn lên cũng phải chịu gian khổ rồi..."

Tổ Doanh có ba đệ đệ, so với Tổ Lan và Tổ Hòe nhỏ hơn bảy tuổi, sinh vào năm tốt nhưng đáng tiếc lại không phải con gái. Hiện giờ bọn chúng đã tám tuổi, đều đang đọc sách ở trong biệt viện.

Tổ Doanh bật thốt: "Làm người từng trải và có kinh nghiệm như nhị ca không phải cũng rất tốt hay sao? Tuy ở biên thành nhiều năm gian khổ, hiện giờ nhiệm kỳ đã đủ cũng có thể triệu hồi về kinh thành rồi. Nhất định là sẽ lên chức, cũng có thể làm cho chúng ta yên tâm một chút..."

Không đợi cô nói xong, Tổ lão gia nhìn cô lạnh lùng. Tổ Doanh thấy ánh mắt của ông, cũng biết chớ có lên tiếng.

"Muốn con trai ta đều phải chịu khổ giống như Tổ Chấn hay sao? Muốn bọn nó phải nom nớp lo sợ mà nhờ cậy vào người quyền thế, gắt sức nhìn sắc mặt người khác hay sao? Ngộ nhớ bọn nó có chuyện, ngay cả một người ở bên cạnh thiên tử cầu xin cũng không có? Con... quả đúng là không giống con gái Tổ thị!" Tổ lão gia hừ lạnh một tiếng, Tổ Doanh cũng theo tiếng hừ lạnh này mà cảm nhận được một ý tứ khác hàm súc trong đó. Cô khép hờ hai mắt, giọng nói khàn khàn: "Phụ thân muốn con gái phải thế nào?"

"Trong nhà ta hiện tại chỉ còn mỗi mình con là con gái, con nói ta muốn con thế nào?" Tổ lão gia nói thản nhiên. "Tam ca con nói với ta cuối năm nay Đông cung sẽ tuyển chọn trắc phi. Nó nói con không có nguyện ý."

Tổ Doanh chậm rãi đứng lên, giọng nói run rẩy lạnh băng, "Phụ thân... Người có tướng tượng qua: nếu con gái đi vào đó, chính là một dạng tìm khổ. Con gái phải luôn nom nớp lo sợ, tận tâm tận lực nhìn sắc mặt người khác, nếu có chuyện sẽ không có đến một người cầu tình... Thậm chí con gái cũng nhưng các tỷ muội, chết ở bên trong..."

Tổ lão gia lẳng lặng nhìn về mặt âm trầm của cô, gần từng tiếng: "Cái này phải xem vận số của cha con ta - Ta phải phóng tay một lần, mà con, cũng phải giữ bản thân mình không thể chết được! Con hiểu chưa?!"

Thoáng chốc, ánh sáng trong phòng trầm xuống, bỗng nhiên Tổ Doanh thấy hình ảnh của mười mấy năm trước: cũng trong một căn phòng ảm đạm như thế này, mẫu thân xinh đẹp của cô nói với tỷ nữ bên cạnh: "Nữ nhân Tổ thị, kết quả đều như nhau..."

Nghĩ tới đây, Tổ Doanh nở nụ cười, không biết là cười nhạo phụ thân mê muội hay là tán thưởng lời tiên tri của mẫu thân.

"Con gái... hiểu rõ rồi." Cô từ từ khom người, chào phụ thân rồi rời khỏi thư phòng.

Tiếng chuông ở trên người Tổ Doanh lại vang lên, một hồi âm thanh lạnh lạnh. Mặc kệ người giăng lưới là ai, chắc hẳn người đó phải nên vui vẻ vì có thêm một phần thu hoạch - trong cái lưới này, có thêm một con cá nhỏ là Tổ Doanh.

*** Hết chương 25 ***

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Tổ Chấn không biết đã đứng trước thư phòng phụ thân từ lúc nào. Lúc Tổ Doanh đi ra cũng không nhìn thấy hắn, vẫn ngờ ngàng, mù mờ đi về phía trước. Tổ Chấn liền lặng lẽ đi theo nàng.

Tới một nơi an tĩnh, Tổ Doanh lấy lại tinh thần, nghe thấy tiếng bước chân của Tổ Chấn—— không cần quay đầu lại xác nhận, nàng cũng biết là hắn.

Nàng dừng lại, quay lưng về phía hắn, hỏi: "Nhị ca, có chuyện gì?"

Tổ Chấn thấy mái tóc nàng xoã dài trên lưng, hai vai nhỏ nhắn, không nhìn được đau lòng, nhẹ giọng nói: "Lời của cha và muội, huynh đã nghe hết —— sao muội lại miễn cưỡng bản thân, làm chuyện mình không nguyện ý như vậy chứ."

Tổ Doanh vẫn quay lưng về phía hắn, giọng điệu có chút tức nuối: "Nhị ca là nam tử, không muốn nghe theo, không muốn làm theo, thì có thể bỏ đi, có thể mình xông xáo mà đi. Muội chỉ là một nữ nhi, không muốn nghe thì sao? Cũng chỉ có thể nghe theo. Không muốn làm theo, cũng chỉ có thể làm theo."

"A Doanh." Tổ Chấn bước tới sau lưng Tổ Doanh, nhỏ giọng: "Không thể trì hoãn thêm một chút nữa sao?"

Tổ Doanh thấy hơi kỳ quái, hỏi: "Sao phải trì hoãn? Muốn kéo dài đến lúc nào?"

"Không lâu lắm đâu —— huynh sẽ dẫn muội đi, sẽ không để cho muội phải vào cung, sẽ không để cho muội đi vào vết bánh xe đổ của những nữ nhân kia." Thanh âm của Tổ Chấn ngày càng trầm thấp, cuối cùng dường như là đang nỉ non bên tai Tổ Doanh.

Lòng Tổ Doanh có một khoảnh khắc ảm áp, nghĩ thầm: dù sao vẫn có một người, sẽ không đứng yên nhìn nàng trở thành công cụ bị đưa vào hậu cung. Nhưng nàng biết, Tổ Chấn không phải là người điên nói mộng, vì vậy chút ảm áp này chỉ thoáng qua, rồi biến mất. Nàng miễn cưỡng cười nói: "Nhị ca lại đang nói đùa." Nói xong lại bước về phía trước mấy bước, bỏ Tổ Chấn lại sau lưng.

Tổ Chấn sai bước đuổi theo nàng, nhỏ giọng nói: "Nếu như muội thật sự nguyện ý, thì hãy bày tỏ ra cho ta xem liền đi —— cách để tránh đi tham tuyển không phải ít. Nhà của chúng ta lại có nhiều tỷ muội như vậy, thì sao lại không thể vào được hậu cung, đúng không?"

Hắn nói như vậy, lại khiến cho Tổ Doanh không an lòng, xoay người hỏi: "Nhị ca, huynh. Huynh muốn làm gì?"

Tổ Chấn cũng không nói toạc ra, chỉ tỉ mỉ nhìn Tổ Doanh một cái, rồi xoay người bỏ ra ngoài.

Đêm hôm đó, Tổ Trầm và Tổ Táp mang thi thể của Nhu Viện về nhà. Sắc mặt hai người đều rất khó coi, chỉ ở thư phòng nói chuyện với phụ thân một lát, rồi cũng trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Tam di nương nằm rạp xuống, khóc rống lên, tự tay giúp nữ nhi sửa sang quần áo, giống như cho rằng nàng vẫn còn sống. Chúng tỷ nữ bị bộ dáng của nàng hù dọa, không dám đến gần. Bọn hạ nhân sợ nàng đau lòng quá độ sẽ làm chuyện đại dốt, liền đi mời đại phu nhân đến làm chủ, nhưng Tổ phu nhân cũng mấy di nương lại ngại người chết xúi quẩy, không đề ý, cũng không hỏi tới.

Bọn hạ nhân tìm đến chỗ của Tổ Doanh, nhưng trong lòng Tổ Doanh cũng sợ nhìn thấy người chết. Huống chi nàng vốn dĩ không muốn vào cung, lại bị bắt phải vào, sợ rằng sau khi thấy thi thể của tỷ tử, mai này đối với chốn cung đình sẽ càng thêm kinh hãi. Có điều nghĩ đến bọn họ dù sao cũng là tỷ muội, máu mủ tình thâm, Tổ Doanh lấy từ trong hộp nữ trang ra bộ trang sức tốt nhất, là Thất Bảo Kim Ngân gồm một đôi trâm cài tóc, một đôi khuyên tai, một đôi vòng tay cùng một cái mạng cầu (một cái móc bằng ngọc hay sừng, để gắn trước thắt lưng hay gài áo). Nàng dặn Hiên Nha: "Đây là lúc rời khỏi cung, hoàng hậu nương nương ban thưởng cho ta —— cũng xem như là bảo vật trân quý. Cứ đeo lên cho tỷ tử đi, coi như là chút tâm ý của muội muội ta."

Hiên Nha nhát gan, không nguyện ý đi cho lắm. Được một lúc thì mặt mày tái nhợt chạy ngược về, dường như bị dọa đến mất hồn nói với Tổ Doanh: "Tiểu thư, bộ dáng kia của Tam phu nhân, quả thật dọa chết người!"

Tổ Doanh vội hỏi: "Không xảy ra chuyện gì chứ?"

Hiên Nha cơ hồ khóc lên, nói: "Lúc nô tỳ đến, chỉ thấy nàng và nhị tiểu thư. Ở trong phòng, ngay cả nha hoàn bên người nàng cũng không dám đi vào —— Nghĩ lại, nô tỳ cũng không biết mình là gan lớn hay là nhát gan. Tóm lại, nô tỳ nói một câu khách sáo với Tam phu nhân, để đổ xuống rồi chạy ngay."

Tổ Doanh khổ sở một hồi, lại hỏi: "Tam di nương đang làm gì? Không có nói gì với em hết sao?"

Hiên nha về mặt đau khổ, giống như muốn nôn mửa: "Tam phu nhân căn bản không nhìn thấy nô tỳ —— nàng, nàng đang nhìn thi thể của Nhị tiểu thư. Nàng coi y phục của Nhị tiểu thư ra, còn miệng thì cứ lẩm bầm lẩm bầm."

Tổ Doanh ngạc nhiên trong lòng, "Nàng nói cái gì?"

Hiên Nha xoa ngực nói: "Nô tỳ không biết. Hình như nàng đang nói: ‘ nốt ruồi đâu? Nốt ruồi đâu mất rồi?'"

Tổ Doanh chợt lạnh cả người, lớn tiếng hỏi: "Em nghe rõ ràng?"

Hiên Nha giật mình, hốt hoảng lắc đầu liên tục: "Nô tỳ, nô tỳ cái gì cũng chưa nghe được! Cái gì cũng chưa nghe được!"

Tổ Doanh ngăn ra, vẻ mặt ôn hoà nói: "Ta chỉ tùy tiện hỏi một câu, xem em bị dọa thành cái dạng gì rồi! Thôi, chuyện tối nay em xem như cũng đã chịu đủ rồi —— trong phòng bếp nhỏ còn chút điểm tâm, em ráng ăn hai khối cho đỡ sợ, rồi nhanh đi ngủ đi."

Hiên Nha như được đại xá, vội vàng chạy đi.

Đêm nay, Tổ Doanh luôn có cảm giác mình có thể nghe được lo lắng vang động truyền từ nơi nào đó trong phủ tới. Lòng nàng sợ hãi, lặng lẽ đứng dậy thắp đèn, mở mắt nằm ở trên giường, không dám ngủ. Nằm như vậy một lát, nàng càng lúc càng tỉnh táo, dứt khoát khoát áo bước xuống, rón rén lấy từ trong rương ra một cái túi nhỏ.

Nàng có thói quen đem những thứ quý trọng tách ra, giấu ở chỗ khác. Như vậy, ngộ nhỡ có gì sơ xuất, thì cũng không đến nỗi mất sạch. Chính vì thói quen này, mà tin tức Tổ Chấn gửi tới cũng chỉ bị Tổ lão gia đoạt đi một nửa đem đốt, vẫn còn một chồng giấu dưới đáy rương của Tổ Doanh.

Tổ Doanh ngồi bên ánh đèn, cầm từng phong thư một lên nhìn. Chỉ liếc nhìn lá thư, nàng cũng có thể nhớ tới nội dung trong đó nói gì —— Tổ Chấn ngày trước, mỗi hai tháng lại gửi tới một phong thư. Mỗi lá thư tích tụ từng ly từng tý những chuyện xảy ra trong hai tháng, mỗi ngày viết một đoạn ngắn. Tổ Doanh cảm thấy cách viết này của hắn hết sức mới mẻ, cũng bắt chước làm theo, hồi âm cho hắn. Tuy là hai tháng mới cùng hắn trao đổi thư từ một lần, nhưng lại giống như hai người, mỗi ngày, đều cùng nhau trò chuyện.

Khi đó, tuổi của Tổ Doanh không lớn cũng không nhỏ, tâm tư mẫn cảm, mặc dù thân thiết với Tam ca, nhưng cũng bởi vì quá thân, mà có mấy lời, ngược lại, lại không tình nguyện nói với hắn. Tổ Chấn, thứ nhất, cùng nàng tựa như huynh muội nhưng lại không giống huynh muội, cũng sẽ không hươ tay múa chân đối với chuyện Tổ Doanh làm; thứ hai hắn cách xa mình ngàn dặm, không trực tiếp nói thẳng mặt cũng dễ chịu hơn; ba là nội dung bức thư sẽ không bị người ngoài biết được, không khiến mình lúng túng. Vì thế, có những chuyện Tổ Doanh không muốn nói với Tổ Táp, nhưng sẽ nói cho Tổ Chấn nghe.

Nghĩ đến chuyện này, mặt Tổ Doanh đỏ hồng, mở một phong thư ra đọc.

Nội dung trên đó, Tổ Doanh đã thuộc nằm lòng. Nàng chỉ nhìn từ đầu chí cuối nét chữ đẹp đẽ của Tổ Chấn: chữ của hắn to, nhưng lỗi lạc, nét bút trầm ổn có lực, không chút gì phù phiếm. Tổ Doanh, khi còn bé, đã từng len lén bắt chước qua, nhưng chữ của nữ hài nhi so ra vẫn có vài phần xinh đẹp, dù thế nào cũng không thể giả giống.

Ở nơi xa chợt truyền đến một tiếng thét thê lương. Tiếng thét chói tai đó giữa đêm khuya thanh vắng lại truyền đi càng xa. Tổ Doanh sợ hết hồn hết vía, ngồi ở cạnh bàn không dám nhúc nhích.

Cửa phòng bật mở, Tổ Doanh nhảy dựng lên, gần như hét lên: "Người nào?!"

"Tiểu thư. Tiểu thư, em, nô tỳ sợ." Thì ra là Hiên Nha vẫn chưa đi ngủ, đang đáng thương gõ cửa phòng Tổ Doanh. Vẫn, đáng thương đất gõ Tổ Doanh cửa.

Tổ Doanh cuống quýt gói thư lại, bỏ vào trong rương lần nữa, rồi mới lên tiếng: "Vào đi."

Hiên Nha sợ đến sắp khóc, thút tha thút thít hỏi: "Tiểu thư. Người có nghe âm thanh hồi nãy không?"

Tổ Doanh choàng lại y phục, kéo Hiên Nha đến, nói: "Đừng sợ! Chúng ta đi xem một chút —— nếu cứ ở chỗ này đoán mò, càng nghĩ tới sẽ càng dọa người, đi xem một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thì sẽ không sợ nữa."

Hiên Nha chết cũng không dám đi, Tổ Doanh lại an ủi nàng đôi câu, tiểu nha đầu mới chịu xách lồng đèn, cùng Tổ Doanh tiến về chỗ Tam di nương.

Tổ Doanh tới tiểu viện của Tam di nương ở cách đó không xa, vừa vặn nhìn thấy mấy phụ nhân tráng kiện lôi Tam di nương, xô xô đẩy đẩy, nhét vào một chiếc xe bò. Nàng kinh ngạc không hiểu, vội vàng bước nhanh tới trước, hỏi: "Các người đang làm cái gì vậy?"

Không ai để ý tới nàng.

Tổ lão gia từ trong tiểu viện đi ra, hướng về phía những người này, nói: "Đi thôi!" Phu xe người trầm giọng quát một tiếng, bánh xe liền chậm rãi chuyển động.

Tổ Doanh nghe Tam di nương bên trong xe trâu phát ra tiếng rên ư ử mơ hồ, thanh âm buồn bức không rõ, hiển nhiên miệng đã bị bịt chặt, không khỏi chột dạ, kêu một tiếng: "Cha."

Tổ lão gia ánh mắt sáng quắc, tựa như ánh sao trong đêm lạnh lẽ. "Hơn nửa đêm không ngủ, ra đây làm cái gì?"

"Nữ nhi không ngủ được, nghe bên này có tiếng động." Tổ Doanh cảm thấy tay chân có chút lạnh, giọng nói cũng càng ngày càng thấp: "Di nương, nàng sao rồi?"

Tổ lão gia không nói lời nào, Tổ Doanh lại truy vấn một câu: "Di nương rốt cuộc ra sao?"

"Tam di nương của ngươi vì quá đau khổ, chịu không nổi, điên rồi." Tổ lão gia nhìn lên bầu trời tối tăm phía trên trạch viện, nhẹ nói, "Ta đưa nàng đến biệt viện nghỉ ngơi, ở bên kia có lẽ sẽ tỉnh táo lại."

Hắn đã nói như vậy, Tổ Doanh cũng không dám hỏi thêm, lúng ta lúng túng dẫn Hiên Nha quay trở lại tiểu viện của mình. Lòng nàng đã rõ ràng, khi về trước cửa phòng liền nhắc nhở Hiên Nha: "Chuyện tối nay không nên đề lộ ra ngoài, em nhớ không được phép nhắc tới với người nào hết."

Hiên Nha gật đầu không ngừng. Tổ Doanh lại nói: "Còn có. Em cũng biết, Tam phu nhân điên rồi, lời của nàng là không thể tin là thật. Mấy chuyện em nghe được, tuyệt đối không được phép nhắc tới —— ta biết đứa nhỏ em thích nói mấy chuyện tình yêu, nhưng coi chừng Quận Vương biết được, làm khó dễ em."

Một đêm này, Hiên Nha đã chịu đủ kinh sợ, lúc này làm sao dám chống trả lời nàng, liền trực tiếp quỳ xuống năn nỉ Tổ Doanh, nói: "Nô tỳ về sau cũng không dám cùng bọn đại nha hoàn cùng lão bà tử giữ cửa kia nói hươu nói vượn nữa! Nô tỳ cái gì cũng không nói —— nô tỳ thật sự cái gì cũng không nhìn thấy!"

Tổ Doanh vội diu nàng đứng lên, lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói: "Ta biết em là đứa nhỏ tâm địa không xấu, chỉ đôi lúc không biết giữ miệng. Ta thấy em cũng thường thiên vị cho ta, kể cho ta nghe những chuyện hữu ích, cho nên ta cũng không thể đứng yên nhìn em gặp chuyện không hay. Ở trong cái nhà này, nói chút chuyện xấu cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, chỉ là nếu dưỡng thành thói quen, không biết giữ miệng, cuối cùng sẽ chịu khổ đấy!"

"Nô tỳ không dám nữa." Hiên Nha khóc sụt sùi, thề thốt, Tổ Doanh thấy nàng thật sự sợ hãi, lại dỗ nàng mấy câu, rồi bắt nàng đi ngủ.

Ngày thứ hai cả phủ đều biết: Tam phu nhân bởi vì đau lòng thành điên, bị Tổ lão gia cả đêm biệt viện ở Kỳ thành.

Đào mất đã tới tháng mười, Tổ phủ hạ táng Nhu Viện, bởi vì cái chết của nàng có phần ám muội, nên cũng không thể vì nàng mà tổ chức một tang lễ phô trương, chỉ có thể làm một tang lễ không gây mất thể diện. Hoành thành xong tang lễ, lại tới chuyện chuẩn bị cho Tổ Doanh tham tuyển Đông cung trắc phi, người nào cũng loay hoay đến đầu óc choáng váng.

Lúc này Tổ Doanh lại nghe nói: Hoàng thượng tổ chức đi săn.

Vốn dĩ, nàng đối với chuyện hoàng gia săn thú không để ý mấy, bây giờ, nghe được tin này lại không khỏi giận dữ: Thuận Viện Nhu Viện hài cốt còn chưa lạnh, vậy mà nam nhân khiến cho các nàng tranh tới đoạt lui đã vứt các nàng ra sau đầu.

Lần đi săn này, đối với Tổ lão gia, cũng không có gì đặc biệt, nhưng suy nghĩ của hắn bất đồng với Tổ Doanh: hắn thấy chính là Đan tằm không thể đi theo —— đây là lần đầu tiên, sau khi vào cung, nàng không được đi cùng Hoàng đế. Tổ lão gia không khỏi có chút lo lắng, nên càng tận lực sắp xếp chuyện của Tổ Doanh.

Cuối tháng mười, Tổ gia điều động chọn người tham tuyển vị trí Đông cung trắc phi ở tất cả bảy chi, mỗi chi một người. Bản thân Tổ Doanh được liệt vào diện hậu tuyển, trong cung còn có lời đồn đãi, nói Tổ Doanh cùng Đông cung đã sớm có giao tình, tham tuyển lần này, phần thắng cực lớn. Tổ lão gia lần này cũng đã biết khôn ra, trước sau cũng không dám có nửa phần nông cuồng. Để có người nhắc tới chuyện này với hắn, hắn liền khéo léo lảng đi.

Mùa đông năm nay tuyết tới rất muộn. Đến trước sinh nhật của Tổ Doanh một ngày, trận tuyết đầu mùa mới rơi, mà tuyết vừa rơi, đã phủ trắng toàn bộ, không tới một ngày đã cao đến đầu gối.

Tổ Doanh vào ngày này đều dậy đón bình minh, đứng bên cửa sổ nhìn tuyết, nhìn mấy chú chim nhỏ nghịch trên tuyết. Hôm nay, nhìn không đến một khắc, tiểu viện của nàng liền trở nên náo nhiệt, khiến chú chim nhỏ bị dọa mà bay mất.

Sau khi mẫu thân mất, nàng cũng chưa từng trải qua một ngày sinh nhật nào náo nhiệt như thế: bọn hạ nhân liên tục lui tới, có người thay mặt các vị di nương, huynh đệ tặng lễ, còn có người thì đến chúc mừng Tổ Doanh, vui sướng nhất thời, khiến Tổ Doanh cảm thấy không quen. Tổ lão gia phái người đưa tới đủ thứ vật liệu may mặc cùng trang sức, để chật giường Tổ Doanh. Tổ Táp hôm nay phải trực trong cung, nhưng cũng không quên sai nha hoàn đưa tới một đôi Minh Châu hắn đã chuẩn bị cho Tổ Doanh.

Đợi đến khi người tới đã thưa dần, thì có một nha hoàn bưng một cái khay phủ vải đỏ đi vào, hướng Tổ Doanh, nói: "Đây là lễ vật Nhị công tử tặng cho tiểu thư mừng sinh nhật. Công tử giao phó: tiểu thư nếu không có ý giữ lại, thì xin để cho nô tỳ mang về nguyên dạng."

Tổ Doanh xóc chiếc khăn đỏ ra, thấy thứ Tổ Chấn đưa tới là một cái hộp gỗ nhỏ, liền mở ra xem. Bên trong là hai mươi viên hoàn đan màu nâu, lớn nhỏ đồng đều. Nàng không biến sắc, khép lại hộp gỗ cười nói: "Quà Nhị ca tặng, sao ta lại không cần? Ta phải nhận chứ. Hãy thay ta cảm tạ tâm ý của hắn."

Mười hai tháng chạp, chính là ngày Tổ Doanh phải vào cung tham tuyển. Có lẽ, hôm sinh nhật đó, Tổ Doanh cả ngày bị người khác quấy rầy tinh thần bị ảnh hưởng, lại thêm mấy ngày liên tiếp khăn trương, lo lắng, cả người không có sức lực, nằm bẹp trên giường đã nhiều ngày, nhìn qua có vẻ như bị bệnh, không cách nào xuất môn. Tổ lão gia gấp đến đứt đầu mẻ trán, chỉ sợ nàng đến lúc tham tuyển gặp phải sơ xuất gì.

Không ngờ, sáng sớm ngày mười hai, nha hoàn tới bẩm báo, nói: Lục Tiểu Thư đã dậy từ sớm, thay đổi quần áo, tinh thần lanh lẹ, hoàn toàn không giống

như người có bệnh, so với thường ngày còn dịu dàng hơn mấy phần. Tổ lão gia thở phào nhẹ nhõm. Theo như tập tục, hôm nay, hẳn không thể gặp Tổ Doanh được, vì thế, phải tám chín lão nô tỳ có kinh nghiệm, thay nàng sửa soạn, rồi an bài xe trâu, đưa nàng ra cửa.

Tổ Doanh được bọn nha hoàn hộ tống đến cạnh xe thì chợt dừng lại, dường như đang chờ đợi gì đó. Bọn nha hoàn đoán không ra tâm tư của nàng, nên thúc giục nàng mấy câu, nhưng nàng vẫn lặng yên bất động.

Đến khi nhìn thấy Tổ Chấn chạy tới, Tổ Doanh mới nhẹ nhàng nở nụ cười, nói với bọn nha hoàn: "Các người lui ra đi."

Tổ Chấn đến trước mặt Tổ Doanh, thấy nàng khoác một kiện áo choàng đuôi ngân hồ, bên trong là một chiếc áo đỏ thêu hoa bạc, làm tôn lên da thịt như hoa như ngọc. Đôi môi thoa chút son đỏ, nhìn tựa như hoa nở rộ. Nàng nhẹ thở một hơi, phảng phất như hương hoa uyển chuyển trong gió; chiếc cầm lay động, ẩn trong cổ áo lông hồ thật dài.

Hai mắt Tổ Chấn lấp lánh, hô hấp dồn dập nặng nề, mang theo nóng bỏng, phả ra trong khí lạnh bao trùm từng đợt khói trắng.

Tổ Doanh nhìn hắn, yên lặng rút từ trong tay áo ra một cái hộp nhỏ —— chính là quà mà mười ngày trước Tổ Chấn đã tặng cho nàng.

Tổ Chấn ước lượng một chút cũng biết thuốc trong đó không thiếu một viên. Hắn siết cái hộp ở trong tay, thanh âm không buồn cũng không vui: "Muội không có uống."

Tổ Doanh không trả lời hắn, chỉ nói: "Mười mấy năm qua, có ba nam tử đã từng nói muốn dẫn muội đi —— người thứ nhất là Tam ca, khi còn nhỏ huynh ấy đã nói muốn dẫn muội rời khỏi cái nhà này. Nhưng xa nhất chỉ có thể đưa muội tới rừng cây dương ở Nam Giao; thứ hai là Bạch công tử, hẳn đưa ta đến nơi xa nhất có thể trên một con ngựa sức cùng lực kiệt; người thứ ba chính là huynh, Chấn." Đây là lần đầu tiên nàng kêu tên của hắn, bởi nàng biết, lúc hắn nói hẳn muốn mang nàng đi, hẳn không dùng thân phận của người huynh trưởng. Nàng thấy thân mình hẳn chấn động, nở nụ cười, lắc đầu nói: "Có điều, nhị ca. Huynh có thể dẫn muội đi thật sao? Huynh là nhị ca của muội, đây là chuyện không bao giờ có thể thay đổi được. Người ở ca ca như huynh, có thể mang muội đến nơi nào đây?"

Sự nóng bỏng trong mắt Tổ Chấn dần dần nguội lại, "Huynh đã nói rồi, chỉ cần muội tin huynh một lần."

"Muội rất muốn tin tưởng huynh, cho nên mới nhận lấy cái hộp này —— nhưng huynh cũng không thể thẳng thắn nói cho muội biết, vậy huynh muốn muội tin tưởng cái gì?" Tổ Doanh chậm rãi nói, "Muội 'bệnh' mấy ngày nay, muốn đợi huynh tới thăm, thuận tiện cho muội một lời giải thích. Nhưng huynh không đến. Huynh. Chỉ muốn muội thuận theo ý huynh, nhưng cái gì cũng không nói với muội."

Nàng lắc đầu cười khò, cũng không muốn nghe hắn nói gì nữa, từ từ xoay người bước lên xe.

Bọn hạ nhân vội đuổi theo tới bên cạnh xe. Xe trâu chậm chậm, lăn trên tuyết đọng.

Tổ Doanh nghe được tiếng bánh xe kéo kẹt, ép trên nền tuyết; nghe được tiếng người gọi ý ới khi xe xuất phủ; nghe được tiếng mấy người khách bộ hành vội vã đi ngang qua. Nàng nghe thấy tất cả, duy chỉ có âm thanh trong lòng mình là không nghe được —— tâm vừa tĩnh lại vừa lạnh, phảng phất như nền tuyết cô tịch trong một ngày nào đó ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thực - ngoài ý muốn

Sau khi Tổ Doanh vào cung, thì được an bài trong một gian phòng ấm áp ở thiên điện, chờ hoàng hậu cùng Đông cung cho gọi.

Nàng biết sáu vị tiểu thư khác cũng được an bài ở nơi nào đó, nhất nhất chờ đợi người ta truyền vào. Nàng không thêm để ý họ là ai, cũng không muốn so sánh mình với họ xem ai hơn ai kém. Nàng biết trong cung thời điểm này rất nhộn nhạo, nhất định có rất nhiều cung nữ và hoạn quan đang ở trong bóng tối xem náo nhiệt, chỉ chờ chờ bọn họ lộ diện để bắt đầu soi mói. Nàng cái gì cũng không để ý, chỉ cảm thấy, nếu thiên điện ấm lên một chút thì tốt hơn, trước ngực và sau lưng của nàng sẽ không lạnh như vậy.

Nàng gượng người ngồi bệch xuống đất, cổ và thắt lưng đều đau nhức.

Một hoạn quan đẩy cửa bước vào, cúi thấp đầu nói: "Tổ Lục Tiểu Thư, xin mời."

Tổ Doanh liền thần thò đi theo hắn.

Nàng cứng nhắc đi vào Đông cung, bước chừng năm bước đến trước mặt hoàng hậu cùng đôi phu thê của Đông cung, hành một đại lễ hoàn mỹ, không tỳ vết, rồi lẳng lặng quỳ yên ở đó.

Theo lý, hoàng hậu nên vào lúc này, nói vài câu chuyện phiếm với Tô Doanh, hỏi thăm người nhà nàng một chút, rồi hỏi xem nàng yêu thích những gì. Nhưng hoàng hậu lại không lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn Tô Doanh.

Đồng cung lớn như vậy, nhất thời lại tĩnh lặng như không gian ở bên ngoài. Tô Doanh có thể nghe được cả tiếng lép bép của than củi bị đốt vỡ, phát ra từ trong chậu đồng.

"Người nhà của Tô Lục Tiểu Thư, ta cũng có quen biết." Hoàng hậu nhếch miệng cười, hướng các nữ quan và cung nữ xung quanh, nói: "Nàng là tỷ tỷ của Thuần Viện, cũng là muội muội của Lệ Viện cùng Nhu Viện."

Chúng nữ nhân xung quanh phần lớn đều biết rõ chuyện này, bây giờ còn trao đổi ánh mắt, nghiền ngẫm nhìn nhau, xong lại nhìn Tô Doanh với vẻ khác thường.

Hoàng hậu lại nói: "Có điều Tô Lục Tiểu Thư mấy năm trước đây có từng ở bên người ta một thời gian, nhân phẩm của nàng, ta cũng rõ ràng —— là một đứa nhỏ lạnh lợi, hiểu quy củ, khác xa với bọn tỷ muội của mình."

Tô Doanh vẫn im hơi lặng tiếng, quỳ ở nơi đó, coi lời nói của nàng như gió thổi bên tai.

"Không biết Tô Lục Tiểu Thư bình thường thích làm những gì đây?" Hoàng hậu lại mỉm cười hỏi.

Tô Doanh còn chưa kịp trả lời, Đồng cung thái tử phi đã cười, xen miệng nói: "Nương nương không phải đã hỏi thừa sao? Lục Tiểu Thư thích nhất là phối hương đó mà! Trước kia, ở bên người ngài, không phải đã từng làm qua chuyện này sao?"

Mấy cung nữ nghe xong liền cúi đầu cười ra tiếng. Hoàng hậu tròn mắt nhìn thái tử phi một cái, lại thấy Tô Doanh từ đầu chí cuối cũng không nói một câu, rốt cuộc giận tái mặt, nói với thái tử: "Chính người muốn chọn trắc phi. Giờ người tự mình chọn đi."

Thái tử vẫn ngồi bên người hoàng hậu, dường như này giờ cũng không nhìn Tô Doanh lấy một cái. Bây giờ, hắn cầm một cây sáo ngọc từ trên bàn lên, tới trước mặt Tô Doanh, dịu dàng nói: "Nghe nói muội gần đây thích thổi sáo —— hay là thổi thử một khúc đi."

Tô Doanh thuận thế ngẩng đầu nhìn thái tử một cái: ánh mắt của hắn vẫn giống như trong ấn tượng của nàng vậy, cái nhìn mang vẻ trêu mến xuất phát từ nội tâm. Trong chốn cung cấm này cũng chỉ có hắn mới nhìn nàng như thế.

Tô Doanh nhận lấy sáo ngọc, thầm nghĩ có lẽ những gì ca ca nói là sự thật, có lẽ thái tử thật sự có chút thích nàng —— Chuyện này ngày trước nàng cũng chưa từng nghĩ tới, bởi vì bản thân Tô Doanh cũng chưa bao giờ đoán được, mình và Đồng cung, tương lai, sẽ có quan hệ gì. Mà thời khắc này, Tô Doanh chỉ hi vọng, nếu hắn thật muốn chọn nàng, chỉ mong hắn quả thực như lời ca ca nói, có một chút thích nàng.

Nghĩ tới đây, Tô Doanh liền thổi một khúc "Nguyệt Xuất", thổi xong lại nhìn thái tử một cái, thấy hắn vẻ mặt hòa hoãn, rõ ràng là đang thưởng thức tiếng sáo thanh lệ và uyển chuyển của nàng.

"Quả nhiên là thanh thanh động động ——" Thái tử trầm giọng khen một câu lúc nàng mang trả sáo ngọc, "Người nào có thể thường xuyên nghe được giai điệu này thì thực là có phúc."

Hắn nói câu này nhưng cũng không có bày tỏ gì khác. Vậy mà sắc mặt của hoàng hậu và thái tử phi đã có vẻ không vui.

"Người lui ra đi!" Hoàng hậu cao giọng phân phó, điệu bộ vẫn giống như lúc Tô Doanh còn làm phụng hương nữ quan bên người mình.

Tô Doanh hồ hững hờ hành lễ, chậm rãi thổi lui khỏi Đồng cung, nhưng vẫn nghe được hoàng hậu nói với thái tử: "Nữ nhân nhà nàng con cũng biết. Ta khuyên con nên suy nghĩ cẩn thận."

Tô Doanh nghe xong, lại nhàn nhạt nở nụ cười, ngay cả mình đối với phản ứng này cũng có chút ngoài ý muốn.

Nàng ra khỏi Đồng cung mới ngẩng đầu lên, ánh mắt yên tĩnh nhìn lướt qua một mảnh tuyết trắng trước mắt, chợt nhìn thấy thấp thoáng trong tuyết có một cung nhân áo xanh, đứng ở xa xa nhìn nàng —— chính là tỷ tỷ của nàng, Lệ Viện.

Tô Doanh kinh hãi, muốn mở miệng gọi nàng, nhưng nàng đã thật nhanh, xoay người chạy mất. Tô Doanh mắt lạnh nhìn bóng lưng của nàng khuất sau một góc sâu trong vườn thượng uyển, vẫn như cũ, đi tiếp con đường của mình.

Theo như thói quen từ thời tổ tiên truyền lại, nữ nhi bị hoàng gia chọn lựa, sau khi về nhà, người trong nhà không được phép hỏi chuyện quá nhiều. Hỏi nhiều sẽ bị giảm phúc khí.

Hôm nay, sau khi Tô Doanh về nhà, người trong nhà chỉ nhìn mặt nàng nói chuyện, cũng không hỏi nhiều. Tuy nhiên, sắc mặt của nàng rất khó nắm bắt, chỉ có Tô Táp cứ nhìn nàng cười cười, còn những người khác đều không đoán được là hung hay là cát.

Lúc Hiến Nha hầu hạ Tô Doanh thay quần áo, cẩn thận từng li từng tí, nói: "Tiểu thư, lúc này. Nhị công tử tặng qua."

Tô Doanh cũng không nhìn, tùy ý nói: "Trả trở về đi ——" nàng thay xong y phục, bước ra khỏi bình phong, đã trở lại thành Tô Doanh đậm bạc của ngày thường.

Hiên Nha khỏ sở nói: "Nhưng. Thứ nhị công tử đưa tới, không trả lại được."

Tổ Doanh ngán ra, hỏi: "Là cái gì?"

Hiên Nha cười hì hì nói: "Là chữ viết trên tuyết. Nhị công tử nói, tiểu thư đã hỏi ngài ấy một chuyện, đó là đáp án của ngài ấy —— bây giờ còn lưu lại trên bề cửa sổ đó."

"Chữ gì?" Tổ Doanh vừa hỏi, vừa đi đến bên cửa sổ.

"Tiểu thư quên sao? Nó tỳ không biết chữ." Hiên Nha ở phía trước, thay Tổ Doanh mở cửa sổ.

Tổ Doanh nhìn thấy trên lớp tuyết ở cửa sổ có bốn chữ: chân trời góc biển.

Nàng vội vươn tay phát nhẹ, lại phui phui cho đến khi tuyết ở trên cửa lá tả rơi xuống hết, lộ ra bề cửa sổ màu xanh, mới đem đôi tay lạnh như băng đặt ở trên miệng, giọng điệu run run. "Còn có ai khác nhìn thấy chữ này không?"

"Dạ không có." Hiên Nha ngoan ngoãn mà trả lời.

Tổ Doanh gật đầu một cái, âm thanh như có như không: "Rất tốt. Về sau, nếu nhị công tử có đến nữa, em cũng không được cho ngài ấy vào."

"Sao vậy?" Hiên Nha mở to hai mắt, không biết nhị công tử đã viết cái gì khiến tiểu thư mất hứng.

"Ta không muốn để cho người khác đàm tiếu —— mọi người đều biết, nhị công tử không phải thân huynh trưởng của ta." Tổ Doanh vừa giữ giữ tay áo bám đầy bông tuyết, vừa lảng lạng trả lời.

Nàng vốn không muốn tin tưởng lời người bên cạnh nói, cho dù phụ thân của nàng cũng nhìn ra đầu mối, nàng vẫn không muốn tin. Nhưng hôm nay, nàng đã biết lời bọn họ nói không sai: nhị ca thực chất không có xem nàng như muội muội của hắn.

Nàng vốn không sợ lời của người khác, bởi vì nàng căn bản không tin, lúc ấy chỉ cho đó là lời vô căn cứ. Nhưng hôm nay.

"Không ai thấy vẫn tốt hơn." Nàng nhỏ giọng nói, rồi khép cửa sổ lại.

Sáng sớm mười lăm tháng chạp, lúc trời còn tờ mờ sáng, Tổ Táp đã giao ban trong cung, rồi xuất cung trở về nhà.

Hôm nay là ngày nghênh đón Đông cung trắc phi vào cung. Mặc dù dùng một chữ "Nghênh", nhưng cũng không thể nào đem đi đánh đồng với nghi thức long trọng lúc rước Đông cung chính phi. Tất cả cũng chỉ có một đội hoạn quan mang lễ vật tới nhà gái, sau đó trong vòng hai canh giờ, phải đem tất cả nghi lễ nhanh chóng thực hiện, rồi sau đó, đưa trắc phi vào trong cung.

Tổ Táp trì hoãn một chút, chậm rãi đi tới gần cửa cung, quả nhiên trông thấy một đội hoạn quan đang giao nộp lễ phẩm sắc sỡ trong tay cho thị vệ ở cửa cung kiểm nghiệm. Một trong hai gã hoạn quan đứng đầu vừa nhìn thấy Tổ Táp, đã vội quay mặt sang chỗ khác.

Tổ Táp sững sờ một chút, không xác định được mình có phải bị hoa mắt hay không —— hẳn rõ ràng đã lên lút lo lút cho tên hoạn quan này. Nếu Tổ Doanh được chỉ định làm trắc phi, thì lúc này, gã hoạn quan sẽ ám hiệu cho hắn biết.

Hắn chỉ muốn cẩn thận một chút, nên mới nhờ vả đối phương. Chứ thật ra, đối với kết quả của đợt tuyển trắc phi này, hắn đã nắm chắc.

Tên hoạn quan thế nhưng cũng không thèm nhìn hắn một cái, lễ vật nghiệm xong liền dẫn theo đội ngũ ra khỏi cửa cung.

Tổ Táp ngờ ngác đứng yên một chỗ, đầu ngón tay hơi run run —— có lẽ là do hắn nhìn không rõ, có lẽ tên hoạn quan này đã ám hiệu rồi.

"Người đang nhìn cái gì đó?" Một âm thanh truyền đến từ sau lưng hắn.

Tổ Táp quay đầu lại, thì thấy thái tử đang chấp tay, đứng cách hắn không xa lắm.

Tổ Táp nhanh chóng ổn định tâm thần, trấn tĩnh hỏi ngược lại: "Vẫn còn điện hạ lại đang nhìn cái gì?"

Thái tử không trả lời hắn, chỉ kinh ngạc nhìn người cuối cùng trong đội hoạn quan biến mất sau cửa cung. Khi phiến màu rực rỡ trên cờ xí của đội ngũ hoạn quan kia chậm chậm biến mất, cửa cung lần nữa khôi phục lại vẻ vắng lạnh của buổi sáng mùa đông. Đuôi mây của thái tử cũng nhuộm vẻ thê lương, một làn sương trắng nhàn nhạt bay ra từ khóe miệng hắn. Tổ Táp biết hắn lại đang thờ dãi.

"A Doanh sẽ hiểu cho ta." Thái tử nói.

Lòng của Tổ Táp sự lạnh lẽo xung quanh cuồng lấy, run giọng hỏi: "Thần. Chỉ muốn hỏi: đây là, quyết định của Điện hạ sao?"

Đông cung gật đầu một cái, "Con gái thứ tư của Tây Lăng Quận vương —— đúng, là ta tự mình chọn nàng."

Tổ Táp mắt hờn nhìn hắn, thanh quản khô khốc, không phát ra được âm thanh nào.

"Người cũng nên xuất cung thôi." Thái tử chán nản, xoay người.

Tổ Táp đột nhiên lên tiếng: "Thần cả gan hỏi một câu: Điện hạ có phải hay không bởi vì tể tướng đại nhân lần này hết lòng với A Doanh, nên mới. . . ."

"Không có quan hệ gì tới hần." Thái tử giọng điệu mơ hồ, "Nếu người không hiểu, thì tự đi hỏi A Doanh đi."

Tổ Táp ở xa xa, theo sát phía sau đội hoạn quan, thấy bọn họ sau khi làm lễ ở ngã tư đường, thì hướng về phía hoàn toàn ngược lại với Đông Bình Quận Vương phủ mà đi. . . . Sáng sớm, cả bảy gia tộc đều phái người đến đứng chờ sẵn, vừa thấy cảnh này, liền có hạ nhân mấy nhà nhanh chóng chạy về báo tin — trong đó cũng có người của Tổ phủ. Còn hai người khác, nhà ở trên hướng đội hoạn quan đi tới, cũng bận rộn, không ngừng theo sát một bên, chỉ đợi công bố kết quả ở đầu đường kế tiếp.

Tổ Táp đứng ở ngã tư, yên lặng nhìn đội nghi thức dần dần khuất bóng. Cho đến khi mặt trời nhô lên, kéo dài bóng hần trên nền tuyết; tuyết đọng sương trắng đã được trải một màu hồng của nắng, thì hần mới nhẹ nhàng kéo dây cương, cả người vô thần, mặc cho ngựa chở đi, lao đảo về nhà.

Tổ phủ đã nhận được tin tức, lúc Tổ Táp đi vào thư phòng của Tổ lão gia thì hần vẫn còn đang ngỡ ngàng, không hay không biết. Tổ Táp không có gì để nói, nên cũng lẳng lặng thôi lui.

Có nha hoàn một bên hỏi hần: "Tam công tử có muốn đến nhìn tiểu thư một cái không?"

Tổ Táp trầm mặc chốc lát, rồi lắc đầu.

Khi hần trở lại phòng thì đã thấy Tổ Doanh chờ ở đó, đang ngồi cạnh bàn của hần đọc sách. Thấy hần đi vào, nàng nhẹ nhàng để sách xuống, đứng lên nhìn hần, trong mắt lại không có chút gì kinh ngạc, cũng không có thương cảm, thậm chí không có lấy một tia thất vọng.

Một khắc đó Tổ Táp nhìn nàng, không biết sao lại nhớ tới mẫu thân mất sớm — Năm cuối đời, mắt của mẫu thân cũng là thường thường yên lặng tinh táo như vậy, giống như những bi thương kia là chuyện của người khác, không liên quan đến người.

Hần xoa nhẹ lên mặt của Tổ Doanh, xác định đó là muội muội đang sống sờ sờ chứ không phải mẫu thân hoàn hồn.

"Ca ca của muội, là một đứa ngốc. . . ." Tổ Táp nói ra những lời này trong tâm cảm thấy đau đớn, nhưng hần cũng không rõ đau đớn này là vì ai, "Ta ở bên cạnh hần mười năm, mà ta cũng không hiểu rõ hần. . . . Người trong hoàng gia, chắc ai cũng khó hiểu như vậy — Huynh nghĩ rằng Vinh An yêu thích mình, nhưng không phải như vậy. Huynh cho rằng hần sẽ chọn muội, nhưng hần cuối cùng cũng không chọn. . . ." Nói đến chỗ này, mắt hần có một giọt chực trào ra. Hần vội vàng ngước mặt lên — nhưng Tổ Doanh vẫn kịp nhìn thấy sương mù trong mắt hần.

Tổ Doanh đôi mắt tinh táo, ra vẻ như không quan tâm, định đem chuyện này ra cười trừ một tiếng, nhưng nàng làm không được. Nàng muốn cười an ủi ca ca, nhưng khuôn mặt tươi cười ngày thường hề cần là nở rộ, lúc này lại không biết đã trốn ở nơi đâu, vô luận thế nào cũng không cười lên được. "Ca ca cũng đã nói, thái tử không giống với thiếu niên tầm thường, hành động tùy ý. Lựa chọn như thế, tuy là do bản thân ngài ấy tự chọn, nhưng cũng không nhất định là ý nguyện chân chính của ngài."

Tổ Táp cúi đầu, nói với muội muội nói: "Chuyện cho tới bây giờ, huynh không ngại nói thật với muội — lần này, huynh mời nghĩa phụ của muội giúp một tay. Chính người đã khuyên hoàng hậu đừng làm khó dễ muội. . . . Chúng ta làm có thể làm tất cả, tất cả mọi chuyện cũng không có vấn đề, nhưng thái tử vẫn không có chọn muội. . . . Hần nói muội sẽ hiểu cho hần. Hần không chọn muội, mà lại nói muội có thể hiểu!"

Lông mi Tổ Doanh rung rung, nghiêng nhìn ca ca hỏi: "Cư đại nhân muốn tới giúp muội? Ngay cả muội, cũng còn cảm thấy khả nghi. Huống chi là thái tử. Ca ca, xin huynh hãy nói cho muội biết: huynh với Cư đại nhân đã giao dịch những gì? Hần cũng không phải là người rảnh rỗi tới mức nhiệt tình đi giúp người khác."

"Nghĩa phụ của muội vẫn bắt hòa với thái tử. Thái tử đã nghĩ tới muốn diệt trừ hần. Cho nên, Cư đại nhân vẫn cứ tìm cách lung lạc người bên cạnh thái tử, có điều hần vẫn cảm thấy chưa đủ — hần cần một người vô cùng thân cận với thái tử, vô cùng vô cùng thân cận." Tổ Táp nói xong không có vẻ thẹn thùng, coi chuyện này là chuyện hiển nhiên: "Mà huynh, huynh hy vọng muội có thể đến bên cạnh thái tử. Về phần muội nguyện ý thân cận với thái tử hay là thiên vị nghĩa phụ của muội, huynh mặc kệ, cũng không ai có thể quản được trái tim muội. Chỉ cần vào được Đông cung, chuyện ngày sau tự có biện pháp giải quyết dễ dàng. Nhưng mà hiện tại. . . . Tất cả coi như đã trở thành bọt nước, có nói gì nữa cũng vô dụng."

Tổ Doanh lẳng lặng nghe xong, chợt lạnh lùng ném xuống một câu: "Về sau, đừng gọi hần là nghĩa phụ của muội nữa. Muội không có nghĩa phụ như vậy."

"Nếu như muội không có tác dụng đối với hần, cho dù là nữ nhi của hần, hần cũng chưa chắc để muội trong mắt." Tổ Táp thờ dãi nói, "Huynh chưa bao giờ xuất lực giúp hần chuyện gì, hần vẫn nghi ngờ lòng huynh còn hướng về phía thái tử, cũng không nguyện ý ra sức làm việc cho hần. Muội tuy là nghĩa nữ của hần, nhưng lại không cùng hần lui tới. Về phần cô cô, nguyên bản không phải là con cò hần cần phải để ý tới. . . . Đây chính là người ta nhắc đến trong cung —"

"Trong cung không người nào là không dựa dẫm nhau chứ? Huynh khi nào lại học được câu cửa miệng của phụ thân vậy?" Tổ Doanh hừ một tiếng, cười trêu nói: "Đường đường Đông cung Hữu Vệ suất, vô quan tứ phẩm, không gả được muội muội, không cảm thấy vui vẻ, thì trời liền sập sao?! Ca ca, bộ dạng này của huynh — muội thấy không được chút nào."

"A Doanh?"

Tổ Doanh nhìn thẳng vào mắt của hần, nói: "Muội vẫn tưởng rằng, ca ca cùng người khác bất đồng. Mặc dù làm việc tầm thường, nhưng trong lòng vẫn mong muội muội được tốt. Chẳng lẽ, ca ca chung quy cũng chỉ là nhi tử vô dụng của Tổ gia, chỉ muốn bám vấy muội muội từng bước thăng chức?"

Tổ Táp kinh ngạc há miệng. Tổ Doanh không đợi hắn trả lời, liền nói: "Ca ca mới hai mươi tuổi, văn thao võ lược không kém người khác, nếu hôm nay muội muội chết đi, chẳng lẽ ca ca cũng sẽ không có đường tiến thân sao?"

"Không được nói vậy!" Tổ Táp trong lòng vẫn sợ nằng vì chuyện lạc tuyến mà nghĩ không thông, nghe nàng nói ra một chữ "Chết", vội vàng lạnh lùng quát nàng dừng lại. Thấy Tổ Doanh vẻ mặt thản nhiên, cũng không có tâm tư coi thường mạng sống của mình, hắn mới thở phào một hơi, vỗ nhẹ bả vai Tổ Doanh, nói: "Ca ca chỉ là. Chỉ cảm thấy không phục. Huynh từ nhỏ ở trong cung làm bạn với Thái tử, đã thấy đủ mọi hạng người quyền quý ra vào chốn cung đình —— phụ huynh của hoàng hậu có tài đức gì chứ? Nhìn chung cũng chỉ là một đám. Một đám phế vật! Ý vào nhà hắn ba đời nay đều có người làm hoàng hậu, những phế vật kia không biết tiến thủ, quan to lộc hậu, làm mưa làm gió. Mà cho dù thế nào đi nữa, thì Cư đại nhân cũng là người biết làm đại sự nên mới dẫn đến cục diện quyền khuynh triều dã ngày hôm nay, dù có rất nhiều người không phục hắn, nhưng đối với chiến công của hắn cũng không thể chỉ trích. Mà những ngôi ăn bám gia tộc kia? Cũng sớm nên có người thay thế!"

Tổ Doanh vừa nghe vừa lắc đầu: "Chỉ bằng vào tài năng, khó có thể nhanh chóng thăng chức —— những lời đó, vẫn không nên nói nhiều thì tốt hơn. Ca ca nếu còn nhớ tới dặn dò của mẫu thân lúc làm chung, thì từ nay về sau xin hãy bỏ qua ý định đưa muội vào cung, mà hãy giúp muội tìm một người có thể phó thác chung thân."

Tổ Táp thấy nàng hình như không khổ sở chút nào vì chuyện lạc tuyến, có phần ngạc nhiên: "A Doanh, muội không đau lòng chút nào sao? Chẳng lẽ muội, chưa bao giờ để thái tử ở trong lòng sao?"

Tổ Doanh hai mắt khép hờ, nhẹ nói: "Thật ra thì, ngày đó trở lại, muội đã muốn nói cho huynh biết rõ ràng chuyện này. Thái tử đã từng nói, ngài ấy sợ muội ở chốn cung đình, sớm muộn sẽ trở thành một giuộc với bọn tần phi cung nữ kia. Nên hiện tại, vẫn còn chưa hẳn tâm muốn muội nhập cung. Thái tử là một người vô cùng, vô cùng tốt. Ca ca, xin huynh vĩnh viễn đừng phản bội ngài ấy."

cho mình hỏi HE không? Xem văn án bên trường tồn nghĩ ngờ quá. Mình có ý kiến : "1 chương dài quá thì bạn chia làm 2,3 phần xong phần nào đăng phần đó. Chữ đăng 1 chương dài như vậy. bạn nhìn thấy cũng nản. người đọc chờ cũng lâu. thay vì 1 tuần 1 chương. bạn chia nhỏ 2, 3 phần thì người đọc có thể đọc phần bạn đã edit xong. cho đỡ ngóng trông". Theo mình nghĩ là như vậy thôi. Còn làm sao thì tùy bạn a. Bạn thích là được

Mình mới tập tành edit. Có gì chưa ổn mong góp ý

Thanks Sulli đã hướng dẫn nhiệt tình.

Edit: Legi

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tai kiếp xích mã

Mới bắt đầu năm Từ Minh thứ sáu, thiên hạ người người ai cũng dự cảm đây không phải một năm tốt, nhất định lắm tai ương. Những năm trước đây, Miền Nam cũng từng lan truyền một câu nói rất kỳ quái đó là: "Xích mã hồng dê nhiều kiếp nạn", vào năm Bính Ngọ hay Đinh Mùi, thiên hạ tất có loạn. Năm Từ Minh thứ sáu vừa khéo lại trùng vào năm Bính Ngọ, tuy dân chúng ngoài miệng không nói ra nhưng khẽ gặp chuyện gì bất trắc đều không nhận được mà nghĩ ngay đến lời tiên tri đó ở trong lòng.

Mặc dù đã có một đạo thánh chỉ truyền xuống, không được dùng tà thuyết mê hoặc lòng dân, ai vi phạm sẽ bị nghiêm trị, nhưng trên đời khó nhất đó là kiểm soát lòng người. Hoàng mệnh cũng không thể thu hẹp được nỗi hoang mang lo sợ đang lan tràn trong dân chúng, huống chi trong cung là nơi đầu tiên xảy ra những biến cố. Đầu tiên là vào tháng Giêng, sinh thần của Đan tần, nàng buồn bực không vui, một mình uống rượu cho tới say mềm, không biết một cung nữ xui xẻo như thế nào lại đụng phải nàng, bị nàng động thủ đánh chết. Trong hậu cung, việc trách phạt cung nữ cũng không hiếm thấy, thậm chí có cung nữ bởi vì không chịu nổi đau đớn mà tự vẫn cũng không có gì kì lạ. Vì vậy, Hoàng đế sớm có mệnh lệnh rõ ràng, không cho phép hậu cung phi tần tự mình tra tấn cung nhân. Tin Đan tần lỡ tay đánh chết cung nữ truyền đến tai Hoàng thượng, Hoàng thượng nổi giận ra lệnh nghiêm trị, nhưng niệm tình nàng đã từng có hoàng tử nên không tăng thêm hình phạt, chỉ là hai ngày sau giáng Đan tần xuống làm Đan viện.

Tổ phủ năm ngoái ở trong cung đã mất đi mấy vị tiểu thư, nay lại nghe phải tin xấu này, không nghi ngờ gì nữa, chính là họa vô đơn chí. Chỉ có Tổ lão gia sau khi nghe thấy tin này lại chỉ thờ dài rồi nói: “Cũng may là chỉ có bị giáng xuống một cấp. Đúng vào thời điểm như thế này, với tính tình của Đan tần, vẫn là lùi một bước thì tốt hơn”.

Mồng một tháng hai, Quốc cữu gia đang mở tiệc thiết đãi Hoàng thượng thì nhận được tin dữ của Tam công chúa Thịnh Nhạc đã xuất giá được vài năm. Phò mã của nàng, Chính Lỗ tướng quân đang xuất chinh dẹp giặc ở Tây Thù thì bị Tây quốc giết chết, linh cữu đang được chuyển về kinh.

Trong triều nhất thời lại loạn mất hai ngày. Tây quốc dù chỉ là nước mới thành lập, nhưng lại hiếu chiến, luôn có dã tâm bưng bưng, huấn luyện binh mã chỉ chờ thời cơ hành động. Chính Lỗ tướng quân tung hoành sa trường mười năm, chiến công hiển hách, từ trước đến giờ chỉ thắng, không bao giờ thất bại, đóng ở Tây Thù bốn năm chưa bao giờ có sơ xuất, không ngờ lại mất mạng chỉ trong một buổi sáng.

Hoàng thượng mấy ngày liền triệu tập quần thần để bàn về việc trấn thủ Tây Thù. Quốc sự đang sút đầu bể trán, hậu cung lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Năm nay, sau khi sông Khai Phong tan băng, có sự khác thường, giếng nước trong cung cũng bị ảnh hưởng sâu đến bảy phần, chất lượng nước không còn được tốt như xưa. Đầu tiên nhóm cung nhân cũng chưa để ý, vẫn dựa theo quy củ cũ mà lấy thuốc và kim bạc tinh lọc nước giếng, thấy không có vấn đề gì nên vẫn sử dụng như cũ. Ai ngờ chưa đầy mấy ngày sau, từ cung nhân cho đến phi tần trong hậu cung đều bị nhiễm bệnh, ngay cả Hoàng hậu, Trinh phi cũng không may mắn thoát khỏi. Thái y viện bị chứng bệnh bất ngờ ngày làm cho trở tay không kịp, chỉ có thể dốc toàn lực cứu chữa cho Hoàng hậu cùng Trinh phi. Nhóm tú nữ cũng bị bệnh rất nhiều, nhất thời khó có thể chẩn đoán hết, cho nên trong vòng bảy tám ngày đã có hơn mười người chết bất đắc kỳ tử.

Tình quan thông qua việc nhìn sao vào ban đêm bẩm báo rằng tình trạng không lành, hậu cung loạn. Lúc này thân thể hoàng hậu hơi có khởi sắc, thấy hậu cung một mảnh sầu thảm, liền cầu xin Hoàng thượng để những cung nữ lâu năm xuất cung tìm duyên số, ngay cả nhóm tú nữ, nếu muốn trở về nhà nghỉ ngơi, cũng đều cho phép, đợi khi tình loạn qua đi, lại một lần nữa đón vào cung. Hoàng thượng giờ phút này cũng không còn tâm trạng để ý những chuyện đó, liền để cho nàng làm chủ.

Cung nữ xuất cung là một chuyện không có ai không muốn, nhưng trái lại nhóm tú nữ mỗi người có một tâm tư riêng, không biết nên ở lại hay rời cung trở về nhà. Vậy mà không đến mười ngày, trong nhóm tú nữ lại có mười người chết bất đắc kỳ tử, giống như có người sợ các nàng không đi, mạnh mẽ tới đuổi đi. Nhóm tú nữ thấy tình trạng của những người chết đều giống với những người chết vì bệnh do nước trước kia, chỉ đành phải rồi rít cầu xin xuất cung. Chỉ có những người gia cảnh khốn khó, không thể trở về mới bất đắc dĩ ở lại trong cung cẩn thận sống qua ngày. Qua phen giày vò này, Thục Văn điện, nơi ở của nhóm tú nữ chỉ còn lại chừng hai mươi người.

Trinh phi Tố thị cùng với tỷ tỷ của nàng Văn phi đã hơn mười năm nay không tham dự thị phi trong cung, mỗi ngày khép chặt cửa cung ăn chay niệm Phật, không màng đến hồng trần thế sự. Lần này Trinh phi nhiễm bệnh, cũng không gấp gáp chữa bệnh, ngược lại giống như xem thấu ý trời, sớm không còn để ý đến chuyện sống chết, chỉ chờ bỏ đi thân xác để đến cõi phương Tây cực lạc. Không phải là nàng cự tuyệt uống thuốc của Thái y, vậy mà bệnh tình hoàng hậu ngày càng có khởi sắc, nàng lại dần dần suy yếu, rốt cuộc lặng yên không một tiếng động qua đời. Tỷ tỷ nàng, Văn phi thấy thế cũng không nén nổi bi thương liền xuống tóc, cầu xin Hoàng thượng cho nàng đến Hoàng Cực tự ở trong kinh thành xuất gia, vì Hoàng gia cầu phúc.

Trong hậu cung nhất thời tiêu điều ảm đạm, không khí cũng khác xa so với ngày trước.

Tổ Doanh sớm đã không còn để tâm chuyện ở hậu cung, nhưng thân thích lui tới của nhà nàng đều ít nhiều có dính dáng đến hoàng gia, nên các loại tin tức không mời mà vẫn tự đến. Vì vậy, trong những ngày này, những chuyện nàng nghe được nhiều nhất vẫn liên quan đến cung đình.

Ngày hôm đó nàng đến viện các di nương nghe tán gẫu, cảm thấy vô vị tẻ nhạt liền một mình đi đến hoa viên hóng mát.

Dương liễu đang nảy mầm, trong viện không có hoa nở cũng không có tuyết rơi, không có gì hay để nói. Tổ Doanh đi vài bước, chợt nhìn thấy trên cành mai phía trước vẫn còn sót lại năm sáu đoá bạch mai xinh đẹp, nhẹ nhàng thanh thoát, lão đảo như muốn ngã. Nàng thấy thích, muốn đem cành mai này cho Phụng Diệp công chúa xem một chút, vì vậy nhẹ nhàng đi tới gần, cẩn thận vịn cành bẻ.

Phụng Diệp công chúa khó khăn lắm đầu năm nay chần được hỉ mạch, Tổ gia chìm trong vui mừng, so với thường ngày lại càng thêm tỉ mỉ che chở, kể cả ly trà cũng không cho nàng tự mình bưng. Ai ngờ chưa hết tháng giêng, phía công chúa đang được nâng niu xảy ra chuyện, cái thai đang yên đang lành lại bị sảy. Thân thể Phụng Diệp công chúa cũng vì thế mà cũng bị tổn thương không nhẹ. Nàng từ lúc mất con, vừa thương tâm, thân thể lại bị ảnh hưởng nên cả ngày nằm trên giường từ chối tiếp khách. Tổ Trâm cũng rất đau lòng vì mất con nhưng lại càng lo sợ vợ mình buồn bực để xảy ra chuyện, một mặt ở bên cố gắng dỗ nàng vui vẻ, một mặt tìm Tổ Doanh nhờ vả thỉnh thoảng sang viện làm bạn cùng nàng.

Tổ Doanh đến dưới cành mai, ngửi thật sâu, hương thơm thoang thoang làm cho người ta sáng khoái tinh thần, liền mỉm cười nhón chân lên, miễn cưỡng cũng gần đến được tầm tay lại không dám dung sức quá mức, sợ làm cánh hoa rơi mất. Đang loay hoay cố gắng, chợt có một cánh tay đưa ra từ sau lưng nàng, nhẹ nhàng bẻ cành mai xuống.

Tổ Doanh giật mình quay người, ngay lúc đó dường như ngã vào lòng người đứng phía sau.

Nàng cuống quýt lui nửa bước chân, kinh ngạc nhìn mặt người nọ, sau đó mới cúi đầu kêu một tiếng: “...Bạch đại nhân...”

Bạch Tín Mặc lẳng lặng nhìn nàng một lát, đem cành mai cho nàng, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Nàng dạo này có khỏe không?” giống như chào hỏi thông thường, tựa như sợ có ai khác nghe ra điều bất thường.

Tổ Doanh gật đầu, lại nhẹ nhàng hỏi: “Đây là hậu viện, Bạch đại nhân sao lại...” Hỏi một nửa, nàng liền dừng lại... Dù sao hắn cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện tại nơi này. Nghĩ đến đây, nàng liền không ngừng được nhớ tới lần trước gặp nhau ở trong vườn, hắn cầu hôn nàng... Tổ Doanh vội vàng dùng lời nói đem suy nghĩ của mình chuyển hướng: “Bạch đại nhân đến thăm Thất di nương sao?”

Bạch Tín Mặc lơ đãng “Ừ” một tiếng, ánh mắt vẫn dõi theo Tổ Doanh, nhưng lại không nói câu nào. Tổ Doanh yên lặng cúi đầu thờ dài: “Đại nhân cứ quay lại con đường nhỏ này, ở chỗ rẽ đầu tiên, rẽ trái là có thể quay về viện của Thất di nương”.

“Ta biết rõ đường...” Giọng nói của hắn vẫn trầm trầm như vậy.

Tổ Doanh hơi hạ thấp người nói: “Như vậy tiểu nữ xin cáo lui, đại nhân đi thông thả...”

Nàng đang cầm cành mai trên tay, vừa mới quay người, Bạch Tín Mặc yên lặng đi đến bên cạnh, bắt lấy cổ tay nàng.

Tổ Doanh theo bản năng xoay cổ tay muốn thoát ra, hắn lại cầm chặt không buông. Cành mai kia vốn mỏng manh, bị họ giằng qua giằng lại như vậy, cánh hoa rơi toán loạn trên mặt đất.

Tổ Doanh thấy cành hoa đã bị hủy, bắt đắc dĩ phải vứt đi. Bạch Tín Mặc lẳng lặng sờ tới trên cổ tay nàng, thấy vẫn treo một khối thô ráp hình tảng đá, lúc này mới buông tay ra.

"Ta nghe công tử nhà Khánh Nguyên hầu nhắc tới nàng... là về chuyện hôn sự. Dường như mọi việc đã được sắp xếp, phụ thân nàng ước chừng đã xác định". Bạch Tín Mặc lặng yên chán nản nói: "... Nàng phải gả cho hần? A Doanh! Hần... Hần cũng không phải người có thể tin tưởng để phó thác cả đời."

Tổ Doanh lắc đầu: "Bạch đại nhân không cần nghe những tin đồn vô căn cứ, cũng không cần lo lắng cho ta."

Bạch Tín Mặc dường như còn muốn nói điều gì, đôi môi giật giật, nhưng cuối cùng không nói ra. Hần dường như lại một lần nữa muốn cầm nắm lấy cổ tay của nàng, nhưng còn chưa chạm đến, liền nghe một tiếng quát bảo ngưng lại.

"Người là người nào?" Tổ Chấn như hồ rình mồi nhìn chăm chăm vào Bạch Tín Mặc hỏi: "Đến hậu viện làm gì?"

Tổ Doanh vội nói: "Nhị ca, vị này... Vị này là phò mã... Bạch đại nhân..." Nàng thấy vẻ mặt Tổ Chấn giống như sắp nổi giận, càng nói âm thanh càng thấp, lại giới thiệu với Bạch Tín Mặc: "Đây là nhị ca ta."

Bạch Tín Mặc nhìn Tổ Chấn một cái rồi cười nói: "Hóa ra là vị sắp nhậm chức Hồ Bí lang... Thất lễ".

Tổ Doanh biết Tổ Chấn vừa mới hoàn thành nhiệm vụ ở Kê thành, sau khi trở về vì chuyện nhậm chức mới mà tổn mất không ít công phu, nhưng chưa từng nghĩ nhị ca có thể nhậm đến chức Hồ Bí lang, so ban đầu còn thăng lên một cấp. Huống chi Trung Vô quan hầu hết là thăng chức từ Hồ Bí lang, hơn nữa còn là thăng được cực nhanh, nếu đạt được chức vị này, Vũ Lâm lang liền nằm trong tầm tay. Tổ Doanh thực sự cảm thấy vui mừng cho nhị ca, mặc dù chưa có công văn chính thức, nhưng Bạch Tín Mặc đã nói như vậy, nhất định là điều không thể nghi ngờ.

Tổ Chấn cũng không để ý nhiều đến Bạch Tín Mặc, chỉ nhìn Tổ Doanh dịu dàng nói: "A Doanh, muội theo ta xuất môn một chuyến."

Tổ Doanh không quá tình nguyện muốn cùng hần xuất môn, nhỏ giọng nói: "Muội muốn đến chỗ Phượng Diệp công chúa."

Tổ Chấn nói thẳng: "Vĩnh An công chúa đang đi thăm nàng, muội muốn đến đó tham gia nào nhiệt?"

Tổ Doanh "Ah" một tiếng, nhìn Bạch Tín Mặc cười cười: "Thì ra là đại nhân đến trước công chúa." Nói qua đột nhiên cảm thấy mình không nên xen vào chuyện nhà hần, hần tại sao không đi cùng công chúa căn bản không liên quan đến nàng. Vì vậy nàng cúi chào Bạch Tín Mặc, đi tới bên cạnh Tổ Chấn nói: "Nhị ca, chúng ta vừa đi vừa nói."

Tổ Doanh thăm nghĩ mượn cơ hội rời khỏi cuộc gặp gỡ với Bạch Tín Mặc, nhưng dù có đi xa đến mấy vẫn cảm giác được có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng, thế nào cũng không thoát khỏi.

Cùng với Tổ Chấn vòng ra khỏi hậu viện, Tổ Doanh nghĩ đã thoát nạn, nhẹ nhàng thở ra. Ai ngờ Tổ Chấn lại bắt lấy cổ tay nàng, nói: "Cũng chỉ vì câu kinh với Tể tướng mà ngay cả Tổ Lan muội muội sinh con muội cũng không đến nhìn?"

Đây cũng là việc vui duy nhất của Tổ gia trong năm nay: Tổ Lan hồi đầu tháng sinh được một đôi song thai bảo bảo, Cư phủ vui mừng ngất trời, Tổ phủ cũng vì chuyện này mà vui vẻ hơn. Tuy Tổ Doanh vì Tổ Lan mà vui mừng, nhưng cho dù có ai khuyên bảo như thế nào nàng cũng kiên quyết không đến phủ Tể tướng.

Nghe Tổ Chấn nói đến, Tổ Doanh giận tái mặt, hất tay hần ra nói: "Nhị ca nếu muốn đem muội đến Tướng phủ thì đừng nghĩ muội có thể thuận theo".

Tổ Chấn lắc đầu một cách bất lực nói: "Ta không lạ gì cái sự cứng đầu của muội, ngày đó, dưới tàng cây hoa quế, khi muội nhìn thấy ta bị đánh cũng ngoan cố quật cường như vậy. Chẳng lẽ muốn ta giống như Tổ Táp phải dùng tay đung chân thì muội mới chịu đi?"

Tổ Doanh hoảng sợ chạy trốn sang một bên, biết đâu hần sẽ giống như Tổ Táp, khiêng nàng lên vai đi.

Tổ Chấn thấy nàng nhất thời kinh sợ mà luống cuống thì cười rộ lên: "Ta biết muội không muốn người khác thấy chúng ta xuất hiện cùng nhau. Vì vậy, ta đi trước, xe ngựa sẽ chờ ở cổng Tây". Lời nói của hần hoàn toàn không cho phép Tổ Doanh có cơ hội từ chối.

Tổ Doanh vẫn có chút không tình nguyện, nhưng từ khi Tổ Lan sắp sinh, chị em cũng đã hơn một tháng chưa được gặp mặt, quả thật là cũng có chút nhớ nhung. Mấy chị em Tổ gia còn lại cho đến hiện tại ngoài Tổ Mĩ và Tổ Huệ ở trong cung, không mấy khi được phép về thăm nhà thì chỉ còn nàng và Tổ Lan thường xuyên lui tới. Nghĩ đến điều này, Tổ Doanh kêu Tổ Chấn một tiếng, nói: "Nhị ca đợi chút... ta đi tìm vài món quà tặng. Đi thăm A Lan, cũng không thể tay không được."

"Đã giúp muội chuẩn bị rồi." Tổ Chấn cười tuần mã, dùng roi ngựa đẩy rềm xe ngựa, bên trong xe có không ít hộp gấm vóc thượng hạng, chỉ còn ngồi một chỗ nhỏ để cho Tổ Doanh ngồi.

Tổ Doanh không còn gì có thể nói, nghiêng người ngồi vào trong xe, hạ rèm, lúc này mới cẩn thận quan sát, thấy những quà tặng này vô cùng hoa lệ, rất không giống phong cách bình thường của Tổ Chấn mà đúng là kiểu Tổ Lan thích.

Nàng cũng không hiểu rõ vì sao Tổ Chấn nhất định phải kéo nàng cùng đi thăm muội muội, dù sao cũng đã lên đường, nên không suy nghĩ nhiều nữa.

Tổ Lan từ khi sinh con, ở Tướng phủ liền được coi như báu vật, cung phụng hết mực. Chính nàng cũng bị chiều sinh cao ngạo, không khỏi có chuyện vênh mặt hất hàm sai khiến. Thấy Tổ Doanh tới, Tổ Lan vui mừng liền ra lệnh nha hoàn đem đủ loại quà tặng nhận được lấy ra cho chị ngắm. Bọn nha hoàn tay chân chậm chạp, đều bị nàng quở trách. Tổ Doanh nhìn vào cảm thấy không được, liền khuyên nàng mấy câu: "Hiện tại quan trọng hơn là nuôi tâm tính, nếu không đến lúc già, không còn đắc sủng liền sinh ra lăm chuyệ! Chuyện nhỏ cũng đừng so đo nhiều như vậy, bỏ qua được thì bỏ qua."

Tổ Lan bĩu môi nói: "Muội hiểu rồi tỷ tỷ. Thật không đúng lúc, hai đứa bé bị bà nội bọn chúng bế đi cho Lại Bộ Thượng thư cùng Vũ Lâm lang phu nhân xem, bằng không đã đem đến cho tỷ tỷ nhìn một cái."

Tổ Doanh cười nói: "Về sau còn nhiều thời gian mà, sợ gì không được gặp cháu ta. Nhưng thật ra quà mừng trong phòng này của muội làm ta hoa cả mắt, sợ không dám đem quà mừng của mình ra".

"Tỷ tỷ làm sao giống như người khác, quà của tỷ tốt xấu gì thì muội cũng thích". Tổ Lan hé miệng oán trách.

Thấy Tổ Doanh gọi người mang quà tặng đến, Tổ Lan "Ah" một tiếng, nhìn Tổ Doanh, mỉm cười lắc đầu nói: "Đây không phải là tỷ tỷ chuẩn bị. "Nói xong mở ra một hộp màu thạch trúc, mắt liền sang lên, trong hộp là một đôi vòng tay ngọc bích nam vàng xen lẫn bạc, nhìn vào liền biết là vật đáng giá ngàn vàng, hoa văn cao quý tinh tế. Tổ Lan ngay lập tức đem vòng tay đeo lên, còn nói: "Người chọn món quà này thực sự hiểu tâm tư của muội. Tỷ tỷ nói thật đi, rốt cuộc là người nào chuẩn bị?"

Tổ Doanh đành phải trả lời chi tiết.

Tổ Lan lại mở tiếp mấy hộp quà, tặc lưỡi nói: "Không nhìn ra nhị ca cũng có mắt nhìn đồ. Còn tưởng rằng huynh ấy ra ngoài đã lâu, không có kiến thức gì!"

Hai tỷ muội nói chuyện một lúc lâu, Tổ Doanh thấy thời gian không còn sớm, không muốn ở lại Tướng phủ dùng cơm, liền đứng dậy cáo từ.

Tổ Lan không giữ được nàng, vội sai người lấy một hộp bạc nhỏ, nói: "Đây là tể tướng đại nhân ban cho đồ tốt, trong cung cũng chỉ có hoàng hậu nương nương mới có."

Tổ Doanh mở hộp ra, nhất thời một cỗ thơm ngào ngạt bay ra, thì ra là một hộp cao hương đậm đặc.

"Đây là Cừ gia dùng giá trên trời mới có được bí quyết của cách phối hương mới nhất, nghe nói có thể an thần". Tổ Lan hạ giọng nói. "Nghe nói trong cung gần đây xảy ra mấy chuyện ma quái, vong hồn của A Hòe và A Thuận tỷ tỷ đều đến chỗ Hoàng hậu nương nương đòi mạng, quấy nhiễu không cho nàng nghỉ ngơi... Tể tướng đại nhân liền mời một đám cao thủ chế hương vào cung". Nàng nói xong liền bật cười, đang cười thì bỗng chuyển sang cảm phẫn nói: "Ai cũng nói hai tỷ tỷ chết không minh bạch, bây giờ không phải rõ ràng ai hại chết người sao!"

Tổ Doanh không nói gì tiếp, đem cao hương đặt ở chóp mũi ngửi nhẹ, nhàn nhạt khen: "Thơm quá... Thì ra là hoàng hậu nương nương dùng, không trách được giống như ta đã ở nơi nào đó ngửi qua."

Tổ Lan lại nói: "Muội ăn ngon ngủ ngon, hộp cao hương này để đây cũng vô dụng. Tỷ tỷ thường xuyên không ngủ được, lấy về dùng thử, nếu là người gặp quỷ cũng có thể dùng hương này mà ngủ, tỷ tỷ chỉ là tinh thần không yên, chắc chắn sẽ có hiệu quả. Lại nói, muội nghĩ, cha chồng ta đã sớm biết ta không cần dùng đến những thứ như thế này. Nhưng mới sáng sớm nhất định đem vật này đến cho muội, ắt hẳn là có ý để cho tỷ. Nhà chúng ta cũng chỉ có tỷ là người có duyên với những thứ này hương hoa này." Nàng nhìn Tổ Doanh, khuyên nhủ: "Tỷ tỷ cũng nên mượn cái bạc thang này, xuống nước đi, một lần nhận nghĩa phụ mà thành ra như thế này thì cũng không hay ho gì."

Tổ Doanh vẫn đang mãi mê thưởng thức cao hương, đột nhiên hỏi: "Muội có biết Hoàng hậu nương nương dùng cao hương này đã lâu chưa?"

"Chắc là cũng đã nhiều năm..." Tổ Lan nhún nhún vai: "Nghe nói nàng từ đã sớm từ trước ngủ không yên giấc". Nàng cười lạnh một tiếng, nói nhỏ: "Nghe nói Tể Tướng chính là vì nguyên nhân này mới không tiếc bỏ ra rất nhiều tiền tìm bí truyền, thật không dễ dàng để tìm ra hương này."

"A Lan! Lời muội vừa nói, ta không có nghe thấy. Biết chưa?" Tổ Doanh nhìn muội muội nghiêm nghị.

Tổ Lan cho rằng nàng không muốn cùng Tể Tướng giảng hòa, cũng không nguyện xen vào chuyện thâm cung bí sử, đành phải lắc đầu thờ dãi nói: "Được rồi, muội nhớ kỹ rồi."

Tổ Doanh không hề nói gì nữa, từ chỗ muội muội đi ra, chọn hành lang vắng người qua lại trong Tướng phủ đi.

Ai ngờ ở hành lang gấp khúc, nàng nhìn thấy Cừ Hàm Huyền- Cừ tể tướng, nhàn hạ yên tĩnh ngồi trong đình.

Tổ Doanh không thể xoay người đổi hướng đi, chỉ đành phải nhắm mắt bước lên, hành lễ.

Cừ Hàm Huyền chỉ là nhìn nàng vào nàng, không để cho nàng đi, nhưng cũng không cùng nàng nói chuyện. Ông không có phản ứng, Tổ Doanh cũng không lên tiếng, đứng nghiêm ở nơi đó chờ ông nói chuyện.

Qua không biết bao lâu, Cừ Hàm Huyền mới đứng lên, giống như muốn rời khỏi, đi qua bên cạnh Tổ Doanh thì dừng lại liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "Tính khí như vậy, có thể có tiền đồ được sao?"

Tổ Doanh nhàn nhạt cười một tiếng, cũng không trả lời.

Cư Hàm Huyền nhìn thấy trong hộp bạc trong tay Tổ Doanh, dường như có dụng ý khác, hỏi: “Cao hương này như thế nào?”

"Là hương tốt." Khóe miệng Tổ Doanh như ẩn như hiện mỉm cười, "Nhưng cho con dâu ngài dùng, không khỏi có chút. . . Có chút... mất thân phận."

Cư Hàm Huyền nhìn Tổ Doanh cười lên: "A Lan không có nói với ngài về lai lịch của cao hương này sao?"

Tổ Doanh giống như là kinh hãi, do dự nói: "A Lan chỉ nói tiểu nữ cùng với hương liệu có duyên phận, liền đưa qua. . . nhưng chung quy lại tiểu nữ vẫn cảm thấy mùi thơm này giống như đã từng ngửi qua."

"Đứa nhỏ ngốc, đây là hương trong cung. Ngài chắc đã từng ngửi qua ở Đan Xuyên cung." Trong mắt Cư Hàm Huyền dường như có chút giễu cợt.

Tổ Doanh không nhìn ánh mắt của ông, gật đầu nói: "Đúng là như vậy, tiểu nữ mới phát hiện ra hương này không phải thượng phẩm. Nếu không, trên người nhạc công Lưu Nhược Ngưu tại sao cũng ngửi thấy mùi hương này. . ." Nàng chưa nói xong, len lén nhìn vào mắt Cư Hàm Huyền, thấy trong mắt ông chợt ngưng tụ một tầng lạnh lẽo, kinh ngạc nói: "Đại nhân. . .Ta. . . Ta không nhớ rõ. . ."

"Ngươi đi đi!" Cư Hàm Huyền dùng sức vung tay áo, kế tiếp sai bước đi.

Tổ Doanh nhìn bóng lưng ông, hơi khom người, sau đó mỉm cười theo hành lang rồi đi.

Tổ Chấn đã sớm chờ ở bên ngoài cửa chính của Tướng phủ, thấy Tổ Doanh ra ngoài liền dìu nàng lên xe, hỏi: "Đã gặp tể tướng đại nhân rồi hả?"

Tổ Doanh hung hăng liếc hắt một cái, dùng sức hạ rèm xuống.

Tổ Chấn từ từ đem rèm vén lên, ánh mắt nhu hòa nhìn Tổ Doanh, chân thành nói: "A Doanh! Ta cũng không muốn cầu xin ai nhưng ta lại không thể không cầu xin ông ta. Ông ta nói, thật lâu không thấy muội, có chút nhớ. . .ta không cách nào cự tuyệt. . ."

Tổ Doanh mặt mày âm u, âm thanh lại rất bình tĩnh: "Chuyện đã qua, không nói nữa. Nhưng về sau, muội sẽ không cùng huynh đi ra ngoài nữa."

Tổ Chấn biết nàng đang nổi nóng, cũng không cãi cọ với nàng, chần chờ chốc lát mới thả rèm xuống, sai người lên đường.

Tổ Doanh ở trong xe cả người không ngừng run rẩy, lại lấy ra hộp bạc nhỏ kia, mở ra nhẹ nhàng ngửi một cái. . .mùi hương rất quen thuộc. . . Nàng tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

Đó là khoảnh khắc cả đời nàng cũng không quên, khi nàng ở tại nơi đó, rút ra một sợi bông màu đen trong tấm đệm, sợi bông đó nằm trên lòng bàn tay nàng, cũng ngửi được mùi hương ngát ngào như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Giải hạn

Mọi thứ trên đời này đều là do gặp thời mà sinh ra, có chính chiến thì sẽ có bình sĩ; có tranh quyền đoạt vị thì sẽ có việc được làm vua thua làm giặc; có vương thì sẽ có hậu và sau hậu thì sẽ tồn tại hoàng hậu thế gia. Hôm nay, theo như đồn, kiếp số năm Bính Ngọ đã đến, kinh thành liền xuất hiện rất nhiều đạo nhân phương sĩ, là người hóa giải kiếp nạn.

Tổ lão gia cảm thấy trong thiên hạ nhà ai cũng không cần những đạo sĩ tài giỏi như Tổ phủ, vì vậy vào một ngày, một vị rất có tiên phong đạo cốt gọi là Bô Y thần toán được mời vào mật thất của Đông Bình Quận vương phủ.

"Không biết Quận Vương muốn giải kiếp nạn gì?" Vị thần toán này một thân đạo bào rất mộc mạc, nhưng thái độ thông dong, giống như là không quan tâm đến thiệt hơn, cũng không cần tìm hiểu hồng trần thế sự.

Tổ lão gia thấy giữa lòng mi vị đạo sĩ này hiền lương, đã có ba phần tin tưởng: "Tiểu nữ ra cửa gặp tà, xin tiên sinh chỉ điểm phương pháp trừ tà." Tổ lão gia chân chừ không muốn, nhưng cuối cùng vẫn là không thể không đem tình trạng của Tổ Doanh hiện nay và nguyên nhân tại sao nói ra. Nàng đang rất bình thường đi Tướng phủ thăm muội muội, trở về phủ liền buồn bực nhốt mình trong phòng, không ngừng run run, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, trên người lúc lạnh lúc nóng. Sau khi tình trạng này xảy ra, người khác hỏi cái gì, nàng có thể trả lời trời cháy, chỉ nói là sau khi trả lời thần sắc mơ hồ, giống như đang phân tâm nhìn người khác nhưng rõ ràng là không có ai.

Thần toán gật đầu một cái, nói: "Gần đây trong kinh thành có rất nhiều những thứ bất thường, tiểu thư xuất môn bị trúng tà cũng không có gì lạ". Nói qua hắn lấy ra một hộp rất lớn chứa đầy thuốc viên giao cho Tổ lão gia, nói: "Mỗi đêm trước khi ngủ ở chóp mũi ngửi trong khoảng thời gian một ly trà là đủ."

Tổ lão gia nhận thuốc, lại hỏi: "Năm xấu này có vẻ như gây cho phủ ta khá nhiều bất lợi, nhi tử ta gặp nhiều tai ương. Không biết tiên sinh có thể hay không chỉ điểm một chút?"

"Điều này phải xem qua bát tự mới có thể nói." Thần toán nói: "Kiếp nạn có thể là phải cũng có thể không phải là kiếp nạn, mỗi người khác nhau thì thuật hóa giải cũng khác nhau."

Tổ lão gia sớm bị giấy bút, tự mình viết ra bát tự của mấy nữ nhi. Nhưng mà trong cung đã từng có chuyện lấy ngày sinh tháng đẻ để nguyên rủa Thuận viện, Tổ lão gia lần này suy nghĩ cẩn thận sau đó viết ra tất cả bát tự của năm huynh muội Tổ Trầm, Tổ Táp, Tổ Mi, Tổ Doanh cùng Tổ Lan, làm người ta khó có thể đối chiếu.

Thần toán xem qua tất cả bát tự một lượt, nói: "Bản đạo xem qua nhóm bát tự này, xin Quận Vương nhớ kỹ. Tờ thứ nhất này, sinh ở cung Khôn, và lại canh giờ cực tốt, Ngũ Hành đầy đủ, duy hơi thiếu Thổ, bất lợi cho sinh trưởng. Nếu là tiểu thư, có khả năng thao túng thiên hạ, đáng tiếc lại không có con cháu kế thừa. Nếu là công tử, thì làm bạn cả đời với phú quý tốt bậc, đáng tiếc cũng không có con cháu kế thừa, và lại mệnh yếu, không thọ."

Tổ lão gia liếc mắt nhìn, thấy là bát tự của Tổ Trầm, trong lòng rất không sáng khoái, cũng không nhiều lời, chờ hắn nói tiếp.

Thần toán lại xem xét mấy bát tự, trong đó có cái tốt có cái xấu, có một cái mệnh cực kỳ phú quý, đáng tiếc là Tổ lão gia tiện tay viết ra. Cho đến cầm lên một bát tự, đạo sĩ kia bấm đốt ngón tay một lúc chợt cười nói: "Đây nhất định là Quận Vương trên cột bản đạo, bát tự trên giấy này là của người đã mất!"

Tổ lão gia thầm nghĩ hẳn quả thật có chút tài năng, thậm chí những bát tự viết bừa cũng có thể coi là ra. Nhưng khi nhìn vào bát tự kia chính là của Tổ Mi đang ở trong cung, trong lòng Tổ lão gia sớm đã có nghi kỵ, lúc này không khỏi cả kinh, thần sắc cũng thay đổi, trong lòng sinh ra sát ý.

May mà đạo sĩ kia cũng không để ý, cầm một bát tự lên, liên tục gật đầu mỉm cười: "Đây nếu là bát tự của công tử thì số mạng tốt lắm. Người này sinh ở cung Tốn, vừa gặp lúc thuận buồm xuôi gió, cả đời không yên tĩnh, nhất quyết xông xáo, và lại gặp chuyện là thắng, bất kể trong hoàn cảnh nào! Nếu yên lặng mà sống thì thật tiếc cho số mệnh tốt như vậy."

Tổ lão gia thấy hắn cuối cùng cũng nói ra được một lời tốt đẹp, và lại còn nói tốt cho Tổ Táp như vậy thì mới đem sát ý kia thu lại.

Các bát tự trên tay thần toán không còn nhiều, liền cảm ra một tờ, kinh ngạc không nói nên lời, sau đó phán: "Vị này có số mạng gần giống như vị thứ nhất ta đã xem, đều sinh ở cung Khôn, nhưng số mạng lại tốt hơn vị kia nhiều lần, sinh đúng ngày Thái m, quả thật là rất viên mãn. Đây nếu là một vị tiểu thư thì số mạng định là theo bước chân của vị Thái hậu đầu tiên của Tổ thị".

Vị Thái hậu Tổ thị đầu tiên rất có danh tiếng trong lịch sử hoàng triều. Nàng lấy thân phận cung nhân sinh hoàng tử, sau này chính là Tĩnh đế. Bởi vì Hoàng hậu đầu tiên có thân phận hèn mọn, và lại dưới gối không có hoàng tử, liền đem Tĩnh đế nhận nuôi dưỡng. Tĩnh đế sau khi lên ngôi phong mẹ ruột của mình là Tổ thị lên làm Thái hậu. Hoàng hậu đầu tiên không phục liền tự phong Thái hậu, đòi phế mẹ ruột của Hoàng đế, lấy gia tộc của mình chen ép lật đổ vị Thái hậu là mẹ ruột Hoàng đế, nắm chắc Hậu cung, mấy đời sau vinh danh phú quý".

Tổ lão gia lấy làm kinh hãi, nhìn đi nhìn lại bát tự ở trong tay, lại nghe thần toán nói tiếp: "Điểm không được hoàn mỹ duy nhất chính là ý trời khó vi phạm; trăng có khi tròn khi khuyết, vận có khi thịnh khi suy. Số mệnh của vị này, đang lúc cực thịnh lại gặp phải vấn đề, khi đó giống như trời đất nghịch chuyển, chỉ sợ . . ."

"Xin tiên sinh chỉ giáo biện pháp?" Tổ lão gia vội hỏi.

Thần toán bấm đốt ngón tay một lúc, lắc đầu thở dài: "Nếu có thể sinh nở, thiếu gì thời cơ có thể dựa vào, đủ để bù vào chỗ thiếu. Nếu là không có con, thì cứ như vậy mà sống, vạn lần không được nuôi con người khác, nếu không chỉ sợ vận mệnh lại giống như vị Thái hậu bị phế truất kia." Hắn không nói thêm lời nào, cầm bát tự cuối cùng lên tỉ mỉ nhìn một chút, gật đầu nói: "Vị này mệnh cũng rất tốt, cả đời phú quý, và lại có tướng hậu phi, con cháu hòa thuận".

Tổ lão gia thấy bát tự của Tổ Lan, càng thêm kinh ngạc. Tổ Lan đã là dâu của Tướng phủ, làm sao có thể có tướng hậu phi? Tổ lão gia đối với lời nói của vị đạo sĩ kia có tám phần không tin, dứt khoát trực tiếp hỏi: "Xin hỏi tiên sinh, ta đây có một hài tử, phải làm như thế nào để qua xích mã chi kiếp năm nay?"

"Quý phủ tại sao lại gặp kiếp số?" Thần toán vuốt râu cười nói: "Số mệnh các vị công tử tiểu thư không thiếu Phú Quý, kiếp nạn năm nay làm sao có thể lay chuyển. Huống hồ còn có vị công tử thuận buồm xuôi gió kia cùng vị tiểu thư đang lúc trần đầy này, hai vị này càng gặp tai kiếp thì lại càng thịnh tướng mệnh, năm nay chính là một năm đầy cơ hội lớn, làm gì có kiếp hạn?"

Tổ lão gia sau khi nghe xong, cười ha hả, cảm lấy ngân lượng sớm đã chuẩn bị xong thưởng cho thần toán, tự mình đưa hắn ra cửa.

Đội bóng dáng vị thần toán kia ra cửa phủ không xa, mặt Tổ lão gia lập tức trầm xuống, truyền tử sĩ trong phủ đến, lệnh cho bọn họ mau đem tên đạo sĩ kia diệt khẩu. Giao phó xong tất cả, Tổ lão gia đem tất cả giấy viết bát tự cẩn thận xử lý, mới cảm thuốc viên đi tìm Tổ Doanh.

Tổ Táp kể từ khi biết tình thần muội muội không ổn định, lúc ở nhà, một ngày tới thăm mấy lần. Thân thể Tổ Doanh cũng không phải có gì xấu, nhưng Tổ Táp nhìn một cái cũng biết nàng có tâm bệnh.

"A Doanh . . ." Hôm nay tìm Tổ Doanh, uyển chuyển hỏi: "Có phải hay không chịu uất ức gì? Không thể nói với ca ca sao?"

Về mặt Tổ Doanh cũng không có gì khác thường, chỉ là trong mắt ảm đạm không chút ánh sáng. Mấy ngày liên tiếp câu hỏi của người khác nàng cũng lười trả lời, nghe Tổ Táp hỏi, rốt cuộc cầm tay ca ca, vô lực nói: "Ca ca, muội cảm thấy hơi sợ . . . muội sợ muội suy nghĩ chưa chu toàn đã hành động, sẽ nguy hiểm. Nhưng mà . . . muội không có hối hận chút nào. Điều này làm cho muội càng sợ, muội không nghĩ hóa ra muội có thể quyết định làm những

việc như vậy”.

"Việc gì?" Tổ Táp ngạc nhiên nói: "Muội đã làm cái gì? Ở Tướng phủ lại chọc giận Tể Tướng sao?" Hắn cười vỗ vỗ tay Tổ Doanh, trấn an: "Không có việc gì! Ông ấy sẽ không làm khó muội đâu."

Tổ Doanh cười cười có chút cổ quái: "Không phải như vậy! Lần này, là ông ta cho ta một cái đại ân cũng giúp nhà chúng ta một đại ân!"

Tổ Táp càng cảm thấy kỳ lạ, chợt thấy vẻ mặt Tổ Doanh biến đổi, trong nháy mắt khó nén sợ hãi. Hắn thấy thế vội vàng dịu dàng hỏi: "A Doanh, muội làm sao vậy?"

Tổ Doanh lảng tránh ánh mắt của hắn, xoay mặt hướng khác. Thực ra một năm bốn mùa đều có một nữ nhân mặc áo lụa trắng luôn ở bên cạnh Tổ Táp, thế nhưng huynh ấy lại không nhìn thấy. Tổ Doanh hồ hấp thật sâu, cố ý coi thường sự tồn tại của nữ nhân kia, tiếp theo nhìn Tổ Táp mỉm cười: "Ca ca, có một việc, muội chưa từng nói với huynh . . ."

Nàng đi tới cửa bên, nhìn xung quanh một lượt không thấy có người nào, ổn định tinh thần, rồi quay lại ngồi cạnh Tổ Táp, ung dung nói: "Muội từ nhỏ đã thấy một bạch y nữ nhân." Nàng dùng khoeo mắt nhìn bạch y nữ nhân đang ngồi ở chỗ đó mỉm cười, cũng không quấy rầy nàng nói ra sự tồn tại của mình. "Nàng luôn nói với ta một số điều mơ hồ, làm cho ta rất lo lắng. . . Nhưng thật lâu rồi, nàng không có xuất hiện, muội cho rằng nàng sẽ không bao giờ trở lại trước mặt của ta nữa. Nhưng . . ."

Tổ Táp sờ trán Tổ Doanh, cố gắng ra vẻ tin tưởng tất cả những gì nàng nói, dùng giọng điệu kiên nhẫn hỏi: "Nữ nhân đó nói những gì?"

Tổ Doanh mím chặt miệng, không trả lời.

"Nếu như chỉ là chuyện không quan trọng, muội sẽ không lừa gạt ta nhiều năm như vậy." Tổ Táp dùng sức cầm bàn tay của muội muội, khích lệ nàng nói tiếp: "A Doanh, nói ra đi, nói ra khi muội còn muốn nói." Hắn biết nàng có một cái khúc mắc.

Tay Tổ Doanh đặt ở trong lòng bàn tay hắn khẽ run, cả thân thể cũng run rẩy, vài lần há miệng, cũng không nói ra lời nói.

"A Doanh, ngươi làm sao vậy?" Bạch y nữ nhân cười cười, dùng giọng điệu nhẹ nhàng ôn hòa nói: "Sợ ca ca cũng không tin tưởng ngươi, coi ngươi là kẻ điên? Hay là sợ hãi Tể Tướng cũng không tin tưởng lời nói của ngươi, cũng không bị quý kẻ của ngươi lừa gạt? Hay sợ tình cảm của hắn đối với Hoàng hậu vượt xa suy đoán mà nhìn thấu chiêu ly gián của ngươi, quay lại đối phó với ngươi? Ngươi lại không chuẩn bị đường lui cho chính bản thân? Như vậy, ta làm cho bọn họ không chút do dự tin tưởng ngươi, có được hay không? Khiến người người trong thiên hạ không ai dám hoài nghi ngươi, phản bác ngươi, có được hay không?"

Tổ Doanh sắc mặt âm trầm, chậm rãi trả lời: "Ta không sợ Tể Tướng . . . Ta làm vậy chỉ là bởi vì ta tuyệt đối không tha thứ cho người ở ngay trước mặt hại chết muội muội ta!" Giọng điệu của nàng bén nhọn lạnh lẽo, khiến Tổ Táp giật mình kinh hãi.

"Nhưng ta cũng không phải vì muốn báo thù mà đem tương lai ra làm liều." Tổ Doanh nói tiếp.

Tổ Táp kinh ngạc nhìn, càng thêm dùng sức nắm chặt tay của nàng. "A Doanh?" Sắc mặt của hắn khẽ trắng bệch, không muốn tin tưởng những điều mình thấy cũng như nghe được, lại càng không muốn suy đoán. Nếu chuyện như vậy xảy ra đối với người khác, hắn không cần phải do dự, chỉ trong một cái chớp mắt là có thể kết luận người nọ đầu óc có vấn đề. Vậy chuyện lại xảy ra với muội muội của hắn, đối với hắn mà nói, bất luận như thế nào thì nàng cũng không có khả năng là người có vấn đề về thần kinh.

Nữ nhân áo trắng nhìn Tổ Doanh, cười đến vô cùng ám áp: "Biết tại sao ta luôn luôn xuất hiện trước mặt ngươi không?" m thanh của nàng như gió xuân ấm áp, "Bởi vì ngươi vẫn luôn như vậy, không cam lòng để người khác định đoạt số mạng của mình. Ngươi vẫn luôn như vậy, một mặt cảm giác mình nhỏ bé không đáng kể, ai cũng có thể chà đạp; một mặt lại cảm thấy mình không có một chút không giống người khác, có thể làm một số chuyện mà ai cũng không làm được . . ."

"Cảm ơn!" Tổ Doanh cúi đầu quát lên một tiếng, trên tay vừa dùng lực, móng tay liền đâm vào lòng bàn tay Tổ Táp, nhưng nàng không hề hay biết, vẫn còn ngồi thẳng tắp cùng nữ nhân kia găng co.

"Ta cho ngươi một cơ hội, để cho ngươi nhìn nhận, người nào là con người chân chính của ngươi. Ta cũng có thể để cho ngươi chứng minh cho mọi người xem, ngươi cũng không phải là con rối mặc cho người khác chi phối, ngươi có khả năng thao túng thiên hạ . . ."

"Cảm ơn!" Tổ Doanh quát to một tiếng: "Ta không cần chứng minh cho bất luận kẻ nào! Ta cũng không cần khả năng thao túng thiên hạ..."

Khi Tổ Doanh hô lên một câu cuối cùng kia, bạch y nữ nhân vui đầu cười một tiếng, lặng yên không nói nữa. Tổ Táp kinh ngạc đứng lên, che miệng nàng lại.

"A Doanh, ngươi phát sốt rồi." Hắn dịu muội muội đến trên giường, "Ta đi gọi người sắc cho ngươi thuốc hạ sốt”.

"Ca ca!" Tổ Doanh đột nhiên kéo lấy ống tay áo của hắn, năn nỉ nói: "Ca ca, hãy nghe ta nói..."

"Uh... không cần hoảng loạn." Tổ Táp ôm lấy nàng, vỗ nhẹ phía sau lưng, kiên định nói: "A Doanh, muội chỉ là đang sốt mà thôi! Uống thuốc, sẽ rất nhanh không có việc gì."

Hắn quay người bước khỏi phòng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy phụ thân ngo ngắc đứng ở trước cửa, hiển nhiên là đã nghe thấy lời nói của Tổ Doanh.

Cũng không nhiều lời, hai cha con trao đổi ánh mắt, Tổ Táp liền hiểu phụ thân cũng đang có suy nghĩ giống như hắn: Từ giờ trở đi, Tổ Doanh sẽ không có thể học tập hay nói chuyện cũng như được phép có người phục vụ.

Tổ lão gia rón rén đi vào bên trong phòng, nhìn thấy nữ nhi chán nản ngồi ở trên giường, vùi mặt ở giữa gối.

"A Doanh!" Ông cẩn thận đánh giá nữ nhi này, nhớ tới đạo sĩ đoán số mệnh của nàng, càng nghĩ càng thấy nghi hoặc.

Tổ Doanh ngẩng mặt lên, nhanh chóng lau nước mắt trên mặt: "Phụ thân! Sao người lại tới đây?" Nói xong vội vã muốn đứng dậy.

Tổ lão gia ngăn nàng lại, không nhanh không chậm nói: "Năm nay năm có kiếp nạn, con không nên ra cửa cũng như đi ra ngoài. Con không nghe người ta nói sao? Bính Ngọ là năm luôn xảy ra tai ương đấy! Ta tìm đạo sĩ xin cho con một ít thuốc trừ tà, mỗi ngày ngửi một chút, người trúng tà thường nhìn thấy những thứ kỳ quái, không có gì đáng sợ, trừ tà là ổn thôi."

"Phụ thân cũng tin tưởng những lời đồn đãi kia sao?" Tổ Doanh cau mày: "Từ xưa những người tin tưởng mấy chuyện này, phần lớn là lo sợ không đâu. Lại nói, lại nói. . . "Nàng vốn muốn nói chuyện nhìn thấy nữ nhân kia cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng lại không muốn cùng phụ thân nói về chuyện này, liền đem câu chuyện gác lại.

Tổ lão gia thấy nàng đối đáp như thường, cười ha ha: "Có một số việc con có thể không tin, từ xa xưa, nghe người ta nói Thương Thang diệt Hạ, Chu Vũ diệt Thương đều rơi vào năm này, cũng không biết là thật hay giả. Chỉ nói đến sự việc có căn cứ- Hán Cao Tổ băng hà, Lã thị đoạt quyền, không phải ở năm Bính Ngọ hay sao? Vĩnh Thủy năm thứ hai, Hán Thành Đế lập Vương Mãng làm Đại Tư Mã, không phải ở Bính Ngọ?"

Ông mới đưa ra hai ví dụ, Tổ Doanh liền cười nói: "Nếu quả thực như vậy, Thương Chu hai đời Kiến Quốc, hai đời Lữ thị hưng thịnh, cũng không phải dựa vào năm này?"

Tổ lão gia nghe nàng nói như vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc, cũng không nói gì thêm, cười cười nói: "Suy nghĩ của con cùng với người khác đúng là bất đồng, cũng rất khác biệt."

Hai cha con nói chuyện phiếm một lúc, Tổ Táp bụng chén thuốc nóng hồi đi vào. Tổ Doanh nghe lời uống, rất nhanh đã buồn ngủ.

Tổ lão gia cùng Tổ Táp để nàng yên tĩnh nghỉ ngơi. Cùng đi ra khỏi tiểu viện, về mặt hai người đều không tốt lắm.

"Ta nhớ phòng bếp có một nha đầu vừa câm vừa điếc, cũng không biết chữ." Tổ lão gia nói: "Được cái khá thông minh, nhưng mà tay chân lại có chút thô kệch, tới phục vụ A Doanh sợ rằng không đủ chu đáo."

"Dạy dỗ mấy ngày, hẳn có thể sai bảo." Về mặt Tổ Táp tiêu điều: "Con vốn là muốn nói với muội ấy chuyện sẽ đi Tây Thủy. Nhưng nhìn muội ấy như vậy, cũng không biết làm cách nào mở miệng."

"Con cứ yên tâm mà đi!" Tổ lão gia nói như đinh chặt sắt: "Làm sao có thể vì muội muội bị bệnh liền trì hoãn tông chính? Muốn tạo dựng sự nghiệp còn phải dựa vào trận chiến này. Huống chi lần này là Thái tử tiền cử, nếu con không toàn tâm toàn ý, mặt mũi của ngài sẽ để đi đâu."

Tổ Táp yên lặng gật đầu, vừa khấn khoản nói: "Xin phụ thân hãy vì A Doanh mà tìm danh y. . ."

"Con không nói ta cũng sẽ làm vậy." Tổ lão gia vuốt cằm cười: "Ta còn chờ ngày đứa nhỏ này làm nên chuyện mà!"

Kiếp nạn Xích mã mang tới khủng hoảng to lớn nhất ở tháng tư. Nữ nhạc sư trong cung tố cáo hoàng hậu Tổ Nhược Tĩnh cùng một nhạc công tư thông, tạo ra làn sóng căm phẫn trong lòng vua và dân chúng. Người luôn ở giữa che chở cho Hoàng hậu- Tề Vương, lần này không còn giúp đỡ Hoàng hậu mà chủ trương phế hậu. Vây cánh trong triều của Tề Vương tất nhiên lên tiếng phụ họa, thanh thế bọn họ có chút hùng hổ, Hoàng đế đang trong lúc tức giận công tâm, nghe bọn họ xúi giục liền đưa ra quyết định: phế truất Hoàng hậu Tổ thị, trục xuất ra khỏi kinh thành.

Tổ lão gia trong lòng vui buồn lẫn lộn: Trước mắt hậu vị trống, trong cung gần nhất chiếc ghế Hoàng hậu chính là muội muội của ông- Đan viện, nếu đem hết khả năng vì Đan viện cố gắng, vị trí kia rơi vào tay nàng là rất có khả năng. Nhưng trước một khoảng thời gian, những lời đạo sĩ kia đã nói ông cũng không thể nào không để ý. Tổ Doanh là người mà vị đạo sĩ kia nói, vào lúc kiếp nạn này của người ta là thời điểm cực thịnh của nàng.

Tổ Táp đã đến Tây Thủy, nghiệm chứng cho lời của đạo sĩ kia nói về hắn: Tài ba của hắn trong chiến tranh mới được bộc lộ rõ ràng, không để cho bất kỳ kẻ nào xem thường. Tổ lão gia không cách nào không tin lời nói của đạo sĩ về số mệnh của Tổ Doanh.

Không biết bao nhiêu người đang chăm chăm nhìn vào chiếc ghế Hoàng hậu, lúc này không phải lúc có thể chần chừ suy tính, nhưng Tổ lão gia lại do dự: Muội muội cùng nữ nhi dù sao cũng có sự khác biệt, ông thật sự không muốn đem Tổ Doanh ngồi lên vị trí đó?

Chỉ là cơ hội này tới quá nhanh, ông còn chưa có vì Tổ Doanh suy nghĩ cận kề . . . Huống chi, ngày ấy, khi từ sĩ trong phủ mang theo đạo bào nhuộm máu về, đã truyền lại lời nói cuối cùng của đạo sĩ lúc lâm chung: "Tất cả lời phán xét của ta, chỉ nói phần nửa sự việc. Còn dư lại một nửa, các người vĩnh viễn sẽ không biết . . ."

(1): là vị Hoàng đế duy nhất của nhà Tân trong lịch sử Trung Quốc. Từ vai trò ngoại thích trong triều đình nhà Hán, Vương Mãng đã từng bước lên nắm những chức vụ cao nhất, thao túng việc triều chính và cuối cùng cướp ngôi nhà Hán. Tuy nhiên chỉ sau 16 năm, triều đại nhà Tân mà ông sáng lập đã sụp đổ cùng cái chết của ông.

Chương 30: Tổ Doanh thụ giáo

Gần đây, có một nha hoàn vừa tròn 15 tuổi được phái đến hầu hạ Tổ Doanh. Ban đầu cũng không có tên, do bị cấm diệc nên mọi người gọi nàng là Ách muội. Nha đầu kia từ lúc tám chín tuổi đã làm việc nặng ở phòng bếp, tuy tay chân thô ráp nhưng cũng không ngu ngốc. Nàng biết làm việc bên cạnh tiểu thư khác với mấy việc thô tục ở phòng bếp cho nên hầu hạ cũng cẩn thận hơn vài phần. Ngay cả như vậy nàng vẫn rất vụng về, chân tay lóng ngóng, hấp tấp hấp tấp nên gây ra không ít rối loạn.

Tổ Doanh cũng biết không thể mới dăm ba ngày, Ách muội đã có thể trở nên nhanh nhẹn tháo vát. Vì vậy, có thấy lỗi lầm gì cũng chỉ cười rồi cho qua, không trách móc gì thêm. Mặc dù Ách muội vừa câm vừa diệc nhưng cũng có thể nhận thấy vị Lục tiểu thư xinh đẹp mềm mỏng, đối xử rất rộng lượng với nàng nên thêm vài phần kính yêu.

Như thói quen trong nhà, nha đầu trong viện của các di nương, tiểu thư đều có danh xưng đẳng hoàng, và lại Tổ Doanh thấy Ách muội thật thà đơn hậu, muốn nàng hầu hạ bên người lâu dài nên đặt cho Ách muội một cái tên mới gọi là Hiên Nhân. Ách muội suy nghĩ hồi lâu mới hiểu được tiểu thư đặt tên cho mình, coi việc được đặt tên như nhật được trân bảo. Tổ Doanh viết hai chữ “Hiên Nhân” cho nàng xem. Ách muội vốn không biết chữ nhưng cũng biết đây chính là tên mà tiểu thư đặt cho nàng, cất giữ tờ giấy kia một cách cẩn thận.

Tổ Doanh thấy nàng chân thành không tà niệm, cũng muốn dạy nàng một vài chữ. Đã lường trước mặc dù Hiên Nhân không nói được, nghe người ta nói cũng khó khăn, nhưng nếu chịu khó bỏ công tốn sức chắc cũng có kết quả. Nhưng mỗi khi nghĩ đến, phụ thân đã coi nàng như một người tâm thần không ổn định mà đối đãi, người hầu đưa đến không biết chữ, cũng không nghe, không nói. Mỗi lần nghĩ đến điều này, Tổ Doanh cũng sẽ không khỏi nản lòng thoái chí, mỗi khi muốn làm việc gì, ý nghĩ đã hóa thành bụi bặm trong nháy mắt.

Hiên Nhân cũng không biết tiểu thư bị bệnh gì, chỉ là vài ngày lại thấy hai ba vị đại phu đến khám bệnh rồi bắt mạch kê đơn cùng không ngừng bê thuốc đến trước mặt nàng. Lão gia nghiêm khắc giao phó phải canh chừng tiểu thư uống thuốc đúng giờ. Hiên Nhân trầm nghĩ, thuốc đắng như thế, người mù đã thấy sợ hãi, nếu tiểu thư sợ đắng không uống thì nàng cũng không biết phải làm như thế nào.

Nhưng mà, tiểu thư khi thấy nàng bung thuốc đến mảy cũng không thèm nhìn lấy một cái, giữa cổ uống hết, chỉ là có đôi khi nàng thấy tiểu thư cười khổ một cái. Đã mười ngày trôi qua, Hiên Nhân cũng thấy thương cảm cho vị Lục tiểu thư này, mỗi lần sắc thuốc đều cố ý xin bằng hữu ở phòng bếp thêm một ít kẹo hay mút hoa quả để Tổ Doanh dùng để sau khi uống thuốc bớt đắng.

Tổ lão gia không cho phép Tổ Doanh đọc sách, đồng thời ngăn cản việc qua lại chuyện trò với người khác. Cả ngày nàng bị cấm túc ở trong tiểu viện, hết ngủ rồi lại uống thuốc, ngoài ra chẳng còn việc gì làm. Mới đầu nàng có oán thầm phụ thân và ca ca, nhưng sau đó không kim được nghĩ ngợi, nếu là tỷ muội khác nói với mình lời vô căn cứ này, nàng cũng sẽ cho là kẻ điên. Vì thế tự nhủ bản thân phải thật bình tĩnh. Bị cấm túc trong tiểu viện này chừng được một tháng, được cũng không biết đã uống hết bao nhiêu.

Hôm nay, Tổ Doanh đã buồn bực muốn chết nên đem lư hương cùng hương liệu ra, nghĩ phối chế ra mấy thứ linh tinh, may ra tâm trạng khuây khỏa chút ít. Nhưng mới điều chế được một nửa, nàng lại nghe thấy Hiên Nhân ú ớ ở ngoài cửa, không biết lại có điều gì tranh chấp với người khác.

Tổ Doanh cảm thấy tò mò, đi đến cạnh cửa nhìn ngó xung quanh liền gặp người. Hai người đến đều đang mang một thân hành trang gọn gàng, hành lý chưa cất, tuy có chút phong trần mệt mỏi nhưng vẫn mang khí phái bất phàm. Một người trong đó đúng là người truyền giáo lúc trước ở Vịnh Hoa đường – Thôi Lạc Hoa.

“Thôi tiên sinh” Tổ Doanh kinh ngạc kêu lên một tiếng, đem Thôi tiên sinh và bạn của nàng vào phòng.

Tổ gia chưa bao giờ nuôi dưỡng những người vô dụng trong phủ nên sau khi Tổ Hòe vào cung, Tổ Lan lấy chồng, không cần tiên sinh dạy học nữa. Tổ lão gia liền không khách khí mời Thôi tiên sinh xuất phủ. Nhưng cũng niệm tình nhiều năm chủ tớ nên đã trả cho nàng một số tiền không nhỏ trước lúc ra đi. Khi Tổ Doanh bị tước hàm phạt hương, xuất cung thì Thôi tiên sinh đã rời đi rất nhiều ngày.

Tổ Doanh vừa gặp lại Thôi tiên sinh mà lại nghĩ tới chuyện này đầu tiên, không khỏi xấu hổ: “Phụ thân đối xử với tiên sinh như vậy mà ngài vẫn còn nhớ đến ta sao?”

Thôi tiên sinh cười cười: “Ta đã sớm nghĩ đến việc bị mời đi. Lại nói, từng người họ Tiêu đều trải qua chuyện như vậy, không có gì đáng ngạc nhiên”. Nàng nhìn kĩ Tổ Doanh, trong mắt đầy sự khen ngợi: “Mới một năm không gặp, tiểu thư càng ngày càng thanh lệ động lòng người”.

Tổ Doanh cười cùng trò chuyện với Thôi tiên sinh vài câu, lại quan sát vị nữ tử đi cùng. Nàng khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, vóc dáng đã hiện lên dấu vết của thời gian nhưng thái độ bình tĩnh, đôi mắt an tĩnh nhưng ẩn sâu là sự tình tường.

Thôi tiên sinh giới thiệu với Tổ Doanh: “Đây là tiểu thư nhà họ Vương của thế gia nổi tiếng ở Túc Châu, y thuật nhà họ nổi danh thiên hạ”.

Về mặt Tổ Doanh hơi thay đổi, miễn cưỡng cười nói: “Hóa ra tiên sinh đây là mời người tới khám bệnh cho ta.”

“Thu Oánh tiểu thư là một vị thần y sống ẩn dật, Lục tiểu thư xin hãy tin tưởng nàng”. Thôi tiên sinh khẽ gật đầu với Tô Doanh: “Lục tiểu thư là người hiểu lý lẽ, ắt hẳn biết nên làm thế nào là tốt cho bản thân”.

Tô Doanh lắc đầu, nhìn Vương tiểu thư cười nói: “Đối với bệnh của ta, sợ là uống thuốc hay châm cứu cũng không có ích gì”.

Vương Thu Oánh không cười cũng không hề tức giận, nhìn Tô Doanh nói: “Lệnh tôn đã có nói sơ qua tình trạng của tiểu thư cho ta hay. Nếu lời lệnh tôn là đúng thì tiểu thư không phải là người bị trúng tà nặng nhất. Ta từng thấy qua một vị tiểu thư luôn cho rằng có một con bạch long vòng quanh thân thể mình, cùng nàng nói thăm qua lại. Vị tiểu thư kia sợ quá, gần như hóa điên. Nhưng tiểu thư biết chân tướng là gì không?”

Tô Doanh thấy nàng nói chuyện rõ ràng lưu loát lại thẳng thắn, nhất thời không biết nói sao, chỉ có thể lắc đầu.

Vương Thu Oánh cười hiền hòa nói: “Thật ra chỉ là vì vị tiểu thư kia ăn một loại quả kì lạ, người khác nếu ăn thì không gặp vấn đề gì, riêng vị tiểu thư này ăn vào thì lại bị ảo tưởng, tự mình dọa mình. Từ khi không ăn loại hoa quả kia, lại điều dưỡng mấy chục ngày thì mọi chuyện lại trở lại bình thường”.

“Ừm...” Tô Doanh nghe xong câu chuyện, đứng lên đi lại trong phòng suy nghĩ rồi nói: “Nhưng ta, từ nhỏ đều tự đặt thức ăn, chưa từng ăn qua cái gì kì lạ”.

“Không nhất định là do thức ăn, cũng có thể là nước uống, cũng có thể là do hoa.” Vương Thu Oánh nói, “Không biết tiểu thư bắt đầu xuất hiện bệnh trạng từ khi nào?”

Tô Doanh chậm rãi thông thả nói: “Từ lúc tám tuổi”.

Vương Thu Oánh nhíu mày nhìn Thôi tiên sinh, lại hỏi: “Mấy năm qua, tiểu thư chưa hề nghĩ đến chuyện thỉnh đại phu hay sao?”

Tô Doanh bước tới phía bên cửa sổ, nhìn ra ngoài bầu trời, cười nhẹ: “Ta có lẽ điên rồi, nhưng ta không ngốc. Nếu ta nói ra, không phải từ đó sẽ phải sống như thế này hay sao?”

Vương Thu Oánh hơi giật mình, nhưng vẫn lấy giấy bút từ trong hàng trang, vừa chấm mực, vừa suy nghĩ và hỏi: “Một năm bốn mùa, tiểu thư gặp ảo giác này nhiều nhất là khi nào?”

Tô Doanh trầm mặc trong chốc lát, lắc đầu nói: “Cũng không nhất định. Có lẽ thấy nhiều nhất là ở trong cung”.

Vương Thu Oánh suy nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy lần cuối cùng tiểu thư nhìn thấy là khi nào?”

Tô Doanh quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt ẩn chứa một chút lạnh lùng: “Hiện tại”.

Vương Thu Oánh nhìn Thôi tiên sinh, cực kỳ kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng trấn định hỏi Tô Doanh thấy là cái gì, chuyện ăn uống như thế nào, uống thuốc ra sao, cuối cùng mới hỏi: “Không biết nữ nhân kia nói chuyện gì với tiểu thư?”

Thân mình Tô Doanh cứng ngắc, lạnh lùng nói: “Chuyện này có liên quan gì?”

Thôi tiên sinh thấy lời nói của Tô Doanh cứng rắn, liền đứng ra làm dịu: “Thu Oánh tiểu thư cũng chỉ là vì Lục tiểu thư mà suy nghĩ. Dù sao đối với việc xem bệnh, đại phu càng biết tường tận sự việc thì càng tốt. Hơn nữa, tâm bệnh còn phải từ tâm sự để bắt đầu chữa trị”.

“Ta cũng vì hai vị mà suy nghĩ”. Tô Doanh mặc dù vẻ mặt ôn hòa, lời nói chân thành nhưng giọng điệu có phần lạnh lẽo: “Hai vị cũng biết, Tô gia không phải là gia tộc bình thường. Nói những điều không nên nói, nghe những điều không nên nghe, đều phải trả giá đắt”.

“Như vậy chờ đến khi nào Lục tiểu thư nguyện ý thì lại nói cho ta nghe”. Vương Thu Oánh thu dọn đồ đạc, nở nụ cười ấm áp với Tô Doanh: “Ta chưa bao giờ là người sợ phải trả giá”. Nàng nói xong tiện tay cầm một ít hương liệu trên bàn, nói: “Nếu tiểu thư không ngại, cho ta xin một ít hương liệu này được không?”.

Tô Doanh gật gù đầu, gọi Hiền Nhân gói kỹ những hương liệu này, đem cho Vương Thu Oánh. Sau đó tiễn hai người ra tận cửa, lại hỏi: “Thôi tiên sinh lần này trở về là mời Vương thần y xem bệnh cho ta?”

Thôi tiên sinh biết Tô Doanh nhất định sẽ hỏi về vấn đề này, đã sớm chuẩn bị, chậm rãi trả lời: “Ta trở về là để dạy học. Lão gia đặc biệt mở lại Vịnh Hoa đường vì Lục tiểu thư”.

Tô Doanh yên lặng nhìn hai vị Thôi Vương ra khỏi tiểu viện của nàng, cho đến khi mấy nha đầu canh cửa thúc giục mới quay vào.

Đình viện vắng vẻ, trong phòng cũng âm đạm, nữ nhân kì lạ kia đang dương dương tự đắc mà ngồi. Nàng ta đã không nói một lời ngồi đó từ lâu, cao ngạo mỉm cười nhìn Tô Doanh.

“A Doanh! Người xem, người ở trong mắt họ đúng là như vậy, là một con rối. Cho dù họ có cho rằng người có chút điên cuồng, vẫn không bỏ qua cho người, vẫn muốn giật dây người làm theo ý của họ, toàn bộ cử chỉ, tính cách, sở thích của người phải theo ý họ”.

Tô Doanh không thêm đề ý đến nàng, ngồi ở ghế, mắt nhìn bức tranh trên tường đối diện.

“Nhưng là người kia cho dù là thần y phương nào thì cũng không thể đuổi ta đi được”. Nữ nhân kia mỉm cười: “Người đã bắt đầu hoài nghi đây không

phải là một loại ảo giác. Vậy ta chính thức nói cho ngươi biết, ta cũng không phải là một loại bệnh”.

Lần mi Tổ Doanh hơi lay động, hạ xuống, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Vậy rốt cục ngươi là thần thánh phương nào?”

“Ta là ai đâu có gì quan trọng. Nếu ta xưng danh, nêu rõ lai lịch thì cái nhìn của ngươi đối với ta cũng sẽ không thay đổi, quan hệ của chúng ta cũng sẽ chẳng khác gì”. Nàng kia hai tay chống cằm, mở to hai mắt, cười giảo hoạt: “Có một ngày, chính ngươi sẽ hiểu rõ”.

Tổ Doanh buồn bực trong lòng, đứng lên đi ra phía bậc cửa, nhìn lên bầu trời cao xa vô tận, trong lòng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Hiên Nhân đang ở trong tiểu viện sắc thuốc, nhìn về mặt mặt mờ của Tổ Doanh, không biết nàng có gì phân phó liền tiến đến, nhìn chăm chú vào môi của Tổ Doanh.

Tổ Doanh biết Hiên Nhân có thể hiểu sơ qua lời nói của nàng thông qua việc nhìn vào môi, vì vậy từ từ nói: “Ngươi qua phòng bếp, đậu cao ngày hôm qua còn dư, gói lại sáu khối với giấy sạch sẽ....nhất quyết không dùng giấy gói màu đỏ. Sau đó đem đến Vịnh Hoa đường, mời Thôi tiên sinh”. Nói xong, Tổ Doanh bỗng cảm thấy cực kỳ đau xót, nhìn không được rơi nước mắt.

Hiên Nhân kinh ngạc, thấy Tổ Doanh chỉ khóc, nước mắt cũng không lau, cho rằng là vì nàng không mang khăn tay nên vội vàng chạy vào phòng tìm. Khi quay lại thì Tổ Doanh đã trở về với vẻ mặt đạm mạc yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Đi đi!”. Tổ Doanh nhìn Hiên Nhân, cười cười nói: “Ta không sao, chợt nhớ đến Hiên Diệp”.

Hiên Nhân cho tới bây giờ chỉ biết việc quan trọng nhất là làm theo lời của Tổ Doanh, liền cẩn thận gói đậu cao, lập tức đem đi.

“A Doanh, ngươi định đi bái nữ nhân kia làm thầy?” Nữ nhân bạch y vốn đang ngồi bên bàn, nhaoáng cái bay đến bên cạnh Tổ Doanh: “Ngươi muốn biến thành nữ nhân như vậy của Tổ gia?”

Tổ Doanh quát mắt nhìn nàng, chậm rãi nói: “Có thể tự do đi đến Vịnh Hoa đường như vậy cũng tốt. Nếu làm trái ý phụ thân, ta đừng hòng mong có thể bước chân ra khỏi tiểu viện này một bước.”

Sáng sớm hôm sau, phụ thân Tổ Doanh phái hai nha hoàn đến để cùng nàng đi tới Vịnh Hoa đường.

Thôi tiên sinh sớm đã chờ, thấy Tổ Doanh không tỏ vẻ gì là bất mãn hay oán hận gì trên mặt, liền nhìn nàng cười hiền hòa: “Tiểu thư, cùng ta đi dạo ở hậu hoa viên một chút”.

Tổ Doanh sớm biết Thôi tiên sinh luôn có cách làm khác biệt, rất ít mang theo sách vở, có gì thì giảng đó, nhưng cũng không hiểu đi dạo ở hậu hoa viên nhằm mục đích gì, cũng yên lặng theo sau.

Trong hậu hoa viên, sắc xuân tràn đầy, trăm hoa đua nở. Hai người tùy ý nói chuyện vu vơ bỗng thấy một đôi bướm bay đến.

“Không biết tiểu thư đã nghe qua câu chuyện xưa về Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chưa?” Thôi tiên sinh hỏi.

Tổ Doanh gật gù đầu mỉm cười: “Cả đời này gặp được một người, khi sống thì yêu thương chia sẻ, lúc chết thì cùng nhau một mộ, cuộc đời này vậy là đủ”.

“Nếu lúc trước tuyển phò mã, Bạch công tử vì ngài mà kháng chỉ, thậm chí là tự tử...thì tiểu thư cũng sẽ theo hấn chứ?”

Tổ Doanh buồn bã lắc đầu: “Hắn sẽ không, mà ta cũng không...”

Thôi tiên sinh gật đầu: “Là như vậy, đều không phải là tham vinh hoa phú quý mà là mỗi con người sinh ra đều mang trong mình trách nhiệm, đều không thể chỉ mù quáng yêu mà làm hại đến người thân. Hơn nữa nữ nhi Tổ gia, trên mình còn mang trách nhiệm nặng nề hơn nữa. Cho nên mới nói, với trách nhiệm đó, có lẽ cả đời tiểu thư cũng không gặp được một Sơn Bá”.

“....Vậy a...”. Tổ Doanh ngờ ngác nhìn đôi bướm kia lượn lờ trên hoa trên lá mà bay đi.

Thôi tiên sinh lại hỏi: “Ta muốn hỏi tiểu thư vấn đề thứ hai, đối với tiểu thư, có phải tiếc nuối lớn nhất là không được sánh đôi cùng với Bạch công tử?”

“Hối tiếc lớn nhất...là không hiểu được nguyên nhân cái chết của Hiên Diệp”. Tổ Doanh lắc đầu nói.

“Tiểu thư có từng cố gắng tìm hiểu chân tướng không?”

“Đâu chỉ có một lần tìm kiếm, nhưng mà chân tướng luôn cách ta quá xa, cuối cùng cũng không cách nào biết được”.

Thôi tiên sinh trầm mặc một lát: “Trên đời này, có những sự việc chính là như vậy. Tiểu thư có thể chọn đi đến chân trời góc bể tìm ra sự thật, nhưng cũng có thể...”

“Buông tha?”

“Không! Buông tha chỉ khiến cho bản thân cả đời mơ hồ và tiếc nuối. Có lẽ cách tốt nhất là từ chính bản thân mình tìm ra đáp án mà nó có thể làm cho

chính bản thân tiểu thư tin tưởng, cũng khiến người khác có thể tin tưởng”

“Ta thực sự không biết chuyện gì xảy ra, làm sao có thể thuyết phục người khác?” Tô Doanh lắc đầu.

“Quan trọng là chính tiểu thư tin tưởng, chân tướng có gì là quan trọng?”. Thôi tiên sinh nhìn thẳng vào mắt Tô Doanh nhẹ nhàng nói, làm cho nàng cảm thấy cả người xuyên vào một trong suốt đậm sâu.

“Nghe nói phế hậu bị phế là bởi vì tư thông với nhạc công. Nhưng thực tế ai biết được sự thật nằm nơi đâu. Là người khác nói cho chúng ta nghe cái gọi là chân tướng, chúng ta không thể phản bác lẫn hoài nghi, chính vì người đưa ra chân tướng này là Hoàng thượng”. Thôi tiên sinh thân nhiên nói.

Tô Doanh kinh hoàng, trầm giọng hỏi: “Tiên sinh cũng không tin?”

Thôi tiên sinh cười cười: “Tỷ tử của ta chính là sư phụ của phế hậu nên ta cũng có hiểu biết chút ít về nàng. Đã có mặt trời sáng lạng trên cao, có sao lại phải dây dưa với đám cỏ dại không đáng gì?”. Thôi tiên sinh dừng lại một chút: “Dù có ngồi trên hậu vị thì cũng có những việc không thể lường trước được...Những chuyện này, ngày sau tiểu thư sẽ rõ”.

Tô Doanh cúi đầu. Nữ nhân áo trắng không biết từ khi nào đã đến bên cạnh, cười cười: “A Doanh, người xem, nàng đang cố muốn thay đổi chủ ý của người”.

“Thôi tiên sinh, tại sao ngài lại muốn ta học những thứ này?”

“Chuyện này chắc tiểu thư cũng có thể đoán được. Ngắm lại vào thời điểm này, Quận Vương cũng có chủ ý bồi dưỡng tiểu thư”. Thôi tiên sinh nhẹ giọng nói.

“Ông ấy thực sự muốn đẩy ta vào con đường này?” Tô Doanh không ngừng lắc đầu: “Thời điểm không phù hợp, càng không hợp với quy củ...Ý nghĩ của phụ thân thật sự rất kỳ lạ”.

“Ta đã sống ở Tô phủ mấy năm nay nên cũng biết Quận Vương không phải là người giấu tài hay có những ý nghĩ kỳ lạ”. Thôi tiên sinh mặc cho gió thổi tung tà áo, nói với Tô Doanh: “Tiểu thư, chúng ta trở về thôi”.

Tô Doanh đứng ở giữa cảnh xuân tươi đẹp, thân nhiên cười: “Tiên sinh, mời ngài trở về. Thứ cho ta không thể phụng bồi”.

“....Tiểu thư?”

Tô Doanh nhanh tay bắt lấy một nhành liễu, lại thôi nó bay đi: “Ta sẽ không tiến cung, cũng không cần học để biến thành người khác”.

Giữa trưa hôm sau, Vương Thu Oánh mang theo một chén thuốc cho Tô Doanh.

“Tiểu thư xin hãy ngừng dùng những loại thuốc trước đây”. Vương Thu Oánh không cho nàng cơ hội phản bác, nói luôn: “Trong vòng mười ngày chúng ta sẽ đổi thuốc một lần, chắc chắn có thể tìm ra nguyên nhân bệnh”.

Tô Doanh không lên tiếng, cười cười uống xong chén kia thuốc, hỏi: “Thôi tiên sinh là do phụ thân ta mời về, nhưng Vương thần y là do ai mời? Chẳng lẽ chỉ vì giao tình với Thôi tiên sinh mà ngài lại vạ dẫm xa xôi đến đây khám bệnh cho ta?”

Vương Thu Oánh không trực tiếp trả lời, thông thả lấy đơn thuốc từ trong tay áo: “Đơn thuốc ta sẽ đổi mỗi ngày, tiểu thư không thể tùy tiện uống thuốc khác, chỉ ăn các loại thức ăn thường ngày. Cũng không thể trồng hoa trồng cỏ, càng không được điều chế hương liệu...Tiểu thư đoán không sai, bản thân ta là do một vị đại nhân có lòng mời về để trị bệnh cho tiểu thư”.

“Có thể cho ta biết danh tính vị đại nhân kia hay không?” Tô Doanh lại hỏi: “Ta vốn hâm mộ đại danh của Vương thị ở Túc Châu, một thân cốt khí, khó ai có thể sai khiến nên rất tò mò, không biết vị đại nhân kia có tài cán gì mới có thể mời?”

Vương Thu Oánh đem đơn thuốc đặt lên bàn, nói “Người kia là ân nhân cứu mạng của đệ đệ ta”.

“Là nhị ca?” Tô Doanh cũng không thật sự kinh ngạc: “Huynh ấy biết...ta thường xuyên bị ảo giác?”

Vương Thu Oánh không ngờ Tô Doanh lại tinh tường như vậy, lúng túng trong chốc lát, không biết đáp lại như thế nào, chỉ đành kể lại chi tiết: “Tô nhị công tử cũng không biết tiểu thư bị bệnh gì. Chỉ thấy tiểu thư bị cảm tức, thường ngày lại có đại phu ra ra vào vào liền đoán là tiểu thư bị bệnh nên rất lo lắng. Thu Oánh vì tiểu thư chẩn bệnh, cũng không nói cho ngài ấy biết. Hiện tại là Thu Oánh thực sự tò mò. Làm sao tiểu thư có thể đoán ra chuyện này?”

Tô Doanh nhẹ nhàng cười “Cũng không có gì to tát...Là lúc sáng ta có nói chuyện cùng Thôi tiên sinh và được biết Vương thị có mười bảy người con, phần lớn đều y thuật cao minh, chữa bệnh cứu người. Chỉ có Thập lục công tử lại theo nghiệp nhà binh. Các huynh đệ kia của Vương thần y làm sao có thể nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có vị Thập lục công tử kia từng đóng quân ở biên thùy, trùng hợp cùng thời điểm Nhị ca ta cũng đóng quân ở đó. Vì vậy, ta chỉ đoán một phần, Vương tiểu thư liền thừa nhận, ta còn cái gì không xác định nữa”.

Vương Thu Oánh cười nói: “Lệnh huynh chí tình chí nghĩa, võ công cao cường, tiểu thư lại sắc sảo hơn người. Tô gia đúng thật là nơi ẩn chứa nhân tài”.

“Là Vương thần y gặp người của Tô thị quá ít”. Tô Doanh chán nản nói.

“Như vậy tiểu thư muốn lệnh huynh biết điều gì về tình trạng của mình?”

“Ngài xem mà làm”. Tổ Doanh uể oải trả lời.

“Như vậy được không? Nhị công tử chắc có lẽ sẽ phỏng đoán lung tung...”

Tổ Doanh lẳng lặng nhìn Vương Thu Oánh, mỉm cười đáp: “Chuyện nhà chúng ta, ngài không hiểu đâu. Ngài nói gì với Nhị ca, ta cũng mặc kệ”.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Sập bẫy

Tổ Doanh đã bày tỏ rõ ràng rằng nàng không muốn vào cung, cũng không muốn học những điều liên quan đến chuyện hậu cung. Tổ lão gia đầu tiên là khuyên bảo, sau đó là hù dọa, nhưng từ đầu đến cuối Tổ Doanh vẫn không nghe lời, cuối cùng giận dữ, gào thét lên: "Người ở trong tiểu viện này suy nghĩ cho kĩ đi. . . Nghĩ không rõ thì cả đời ở đây mà nghĩ!"

Tổ Doanh hồ hững nói: "Nữ nhi biết phụ thân sẽ nói như vậy . . . Nhưng nữ nhi thà bị nhốt trong viện không ra ngoài, cũng không nguyện ý đem cả đời chôn vùi nơi thâm cung. Phụ thân thật sự muốn đem cái mạng này của nữ nhi ném vào trong cung?"

Tổ lão gia dậm chân liên tục: "Làm sao con lại có thể cố chấp như vậy? Nếu lần này thuận lợi đưa con vào cung, ngộ nhờ ông trời có mắt, sắp đặt nhân duyên thì việc ngồi lên chiếc ghế Hoàng hậu dễ như trở bàn tay! Nếu như con là Hoàng hậu, còn có ai to gan có thể lấy mạng con?"

Tổ Doanh cười lạnh: "Vậy chuyện của phế hậu thì sao?"

Tổ lão gia thấy nàng cứng đầu như vậy, giận quá nhưng cũng không biết làm sao, phát tay nói: "Người! Người suy nghĩ kỹ một chút đi! Nhà chúng ta là gia đình như thế nào? Ta sẽ không bao giờ gả con gái cho một gia đình bình thường. Gả vào hào môn, nhà nào không có chuyện thế thiếp thành đoàn? Cũng phải lục đục đấu đá mà thôi? Tổ Lan không nói đến vì nó đang tân hôn nên trượng phu chưa cưới vợ bé. Giống như Tứ tỷ Tổ Huệ của người vậy, cũng gả cho một nhà có gia thế, bây giờ tướng công nó cũng tam thê tứ thiếp. Nếu không phải tỷ tỷ của con từ nhỏ khôn khéo tài tình làm sao có thể ngồi vững vị trí chủ mẫu? Tất cả đều phải đấu đá tranh giành, chưa chắc so trong cung yên ổn hơn, vẫn chỉ là đấu tranh có được vị trí chủ mẫu để dựa vào, nếu thất thế chỗ tốt gì cũng không có!"

"Cha nếu như một lòng buộc nữ nhi tiến cung, kể từ hôm nay, nữ nhi sẽ không uống thuốc nữa, sẽ điên điên khùng khùng cả đời." Tổ Doanh biết chuyện giải bày tâm sự với phụ thân mình không khác nào hạ cơn trùng ngữ băng, vì vậy, có chút hờn dỗi nói ra những lời này, sau đó cả ngày đóng cửa tiểu viện, ở trong phòng viết chữ, vẽ tranh hoặc đánh cờ một mình giết thời gian, kể cả Vương Thu Oánh đưa thuốc đến cũng đều đóng chặt cửa không thêm màng đến.

(1): Không thể cùng cơn trùng mùa hè bàn luận về băng tuyết

Tổ lão gia trong cơn giận dữ không cho phép hạ nhân cung cấp đồ để nấu cơm, nên Tổ Doanh cũng không ăn gì. Nàng đoán chừng phụ thân sẽ không nhẫn tâm để nàng đói chết, càng sẽ không để chuyện nàng không uống thuốc xảy ra. Quả nhiên, qua hai ngày, Tổ lão gia bị những người bên cạnh khuyên nhủ liên mềm lòng. Như vậy lại tiếp tục theo lẽ thường đem cho Vương Thu Oánh đem nguyên liệu đến để Tổ Doanh nấu cơm, Tổ Doanh lại đúng hạn uống thuốc, tất cả lại khôi phục trạng thái bình thường. Nhưng Tổ Doanh biết phụ thân sẽ không chết tâm, Tổ lão gia cũng biết ông chắc chắn sẽ tìm được phương pháp khiến Tổ Doanh khuất phục.

Uống thuốc của Vương Thu Oánh được một tháng, quả thật Tổ Doanh không nhìn thấy bạch y nữ nhân kia nữa. Nhưng Vương Thu Oánh vẫn không hài lòng, tiếp tục tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân bệnh trạng của Tổ Doanh. Nàng đem tất cả những đồ vật hay thức ăn mà Tổ Doanh thường ngày sử dụng ra xem xét kĩ càng, sắp xếp thành một danh sách, chính sự sắp xếp đó lại làm cho Tổ Doanh lần nữa thấy nữ nhân áo trắng kia.

Tổ Doanh thấy nàng mấy ngày này vẫn tận tâm tận lực, cũng đối với nàng thêm vài phần tin cậy. Năm ngày sau đó, Tổ Doanh lại thấy bạch y nữ nhân kia xuất hiện từ phía xa, giống như muốn nói điều gì đó nhưng sau lại thôi. Nếu là ngày trước, Tổ Doanh sẽ không nói với bất kỳ ai, lần này lại đem sự việc nói với Vương Thu Oánh.

Vương Thu Oánh biết được tình huống này, cau mày nghĩ ngợi hồi lâu, lại vui đầu suy nghĩ một ngày, hôm sau hình như phát hiện được điều gì đó, mặt mày tự tin đến tìm Tổ Doanh.

"Tiểu thư có biết, người ở Miền Nam muốn học tập chế hương, trước khi bái sư đều phải có thời gian một tháng ở trong phòng đốt hương, ghi chép lại về việc mỗi canh giờ đốt hương liệu nào. Sở dĩ làm như vậy, một là để xem xét khứu giác của người muốn bái sư, hai là để xem người đó đối với các loại hương liệu đặc biệt có phản ứng khác thường nào không." Vương Thu Oánh bình tĩnh hỏi: "Nghe nói tiểu thư bái sư là vị xuất từ danh môn cao thủ. Không biết sư phụ ngài có từng làm khảo nghiệm tương tự như vậy đối với tiểu thư không?"

Tổ Doanh trước kia đã từng nghe nói về chuyện này, nhưng chưa bao giờ để ở trong lòng. Nghe Vương Thu Oánh hỏi như vậy, nàng do dự lắc đầu, tiếp

theo cười nói: "Sự phụ ta . . . Là bị người khác bắt buộc nhận ta làm đồ đệ. Bất kể ta là nhân tài hay gỗ mục thì đều phải thu nhận ta, không cần phải làm mấy việc khảo nghiệm kia."

"Như vậy tiểu thư cũng không biết huân thảo sẽ khiến ngài sinh ảo giác?"

Tổ Doanh sùng sốt, ngơ ngác nhìn Vương Thu Oánh nói: "Sẽ không có ai vì đốt huân thảo mà sinh ra ảo giác . . . Huân thảo không phải loại hương liệu gây ra ảo giác."

"Nhưng mà tiểu thư là ngoại lệ." Vương Thu Oánh khẳng định nói: "Ngài phải biết, người với người thân thể bất đồng."

"Chỉ là bởi vì huân thảo?" Tổ Doanh trong lòng nói không ra là kinh ngạc hay không tin, chẳng biết tại sao, nhất thời còn có một cảm giác mất mát.

"Tiểu thư không ngại thì hãy thử một chút, xem nếu như không bao giờ đựng vào huân thảo nữa thì có còn xuất hiện ảo giác nữa không?" Vương Thu Oánh tràn đầy tự tin mỉm cười khiến Tổ Doanh không thể không tin.

Tổ Doanh chân chừ gật đầu, từ đó về sau liền đem toàn bộ huân thảo bên người vứt bỏ.

Vậy mà giống như là đề thị uy, bạch y nữ nhân kia qua vài ngày nữa lại tươi cười xuất hiện trước mặt Tổ Doanh.

"A Doanh!" nàng mỉm cười nói: "Thật ra thì trong lòng ngươi cũng không muốn ta chỉ là một ảo giác, đúng không? Nếu như mà ta là quỷ thần, như vậy ngươi có lẽ là con cung của trời; nếu như mà ta là ảo giác, vậy ngươi cũng chỉ là bệnh nhân mà thôi! Ngươi cũng không muốn chấp nhận việc ngươi là bệnh nhân, đúng không?"

Tổ Doanh lại nói ra sự xuất hiện của nữ nhân áo trắng cho Vương Thu Oánh biết, Vương Thu Oánh biết được sau cũng không nổi giận, lại lần nữa vì Tổ Doanh tìm kiếm nguyên nhân bệnh khác.

Hôm nay, Vương Thu Oánh đang hỏi mấy câu hỏi để chẩn bệnh cho Tổ Doanh thì thấy Hiên Nhân đang cầm một phong thư lão đảo chạy vào. Tổ Doanh thấy nàng kích động, không rõ chuyện gì xảy ra liền cầm bức thư lên xem, thì ra là thư của Tổ Táp.

Tổ Táp mới tới Tây Thủy đã viết một phong thư về, khi đó hắn vẫn còn đang nghĩ Tổ Doanh là kẻ điên, nên nàng cũng lười để ý đến hắn. Sau lại bót giận, đã từng viết qua mấy phong thơ, nhưng Tổ Táp cũng không có hồi âm. Tổ Doanh biết chiến sự ở Tây Thủy căng thẳng, hắn không có thời gian rảnh rỗi, liền không mong mỏi hồi âm của hắn nữa.

Lúc này thấy Tổ Táp gửi thư, Tổ Doanh tràn đầy tâm vui mừng, ai ngờ mở ra xem, bút tích của Tổ Táp run rẩy, cơ hồ khó có thể phân biệt. Tổ Doanh vội vàng đọc thư, mới biết ca ca lúc viết thư, đã bị trọng thương, hôn mê năm ngày mới tỉnh lại. Nhìn lại, đã là chuyện của hơn mười ngày.

Lòng Tổ Doanh đau như dao cắt, thấy từng câu từng chữ của ca ca đều là lo lắng cho thân thể của nàng, không nhận được lệ rơi đầy mặt. Nàng đem tình hình sơ lược nói qua với Vương Thu Oánh, Vương Thu Oánh vừa nghe cũng biết tình huống hung hiểm, không khỏi cũng biểu hiện ở trên mặt. Tổ Doanh nhìn thấy biểu hiện của nàng như vậy, hiểu rõ mạng của ca ca lần này treo lơ lửng, càng thêm đau lòng muốn chết.

Tổ lão gia cũng nhận được tin về Tổ Táp, biết được hắn ở chiến trường bị thương, cũng gấp phải xoay vòng vòng, vậy mà nước xa khó cứu lửa gần, gấp cũng không có biện pháp. Cũng may trong phủ có thần y Vương Thu Oánh, Tổ lão gia theo như đề nghị của nàng hóa tốc chuẩn bị rất nhiều dược liệu quý, sai người chuyển tới biên thủy cho Tổ Táp, chỉ cầu giữ được tính mạng của hắn.

Tổ Doanh vì thương thể của ca ca mà ăn ngủ không yên, dường như cũng muốn bị bệnh, may mắn không đến hai ngày lại nhận được tin. Phong thư này chữ viết thanh tú chỉnh tề, nội dung nói là Tổ Táp sau khi viết bức thư trước được ba ngày thì hạ sốt, chịu đựng qua một kiếp, chắc hẳn không có gì đáng ngại, đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng bình phục. Lòng dạ Tổ Doanh lúc này mới dễ xuống, nhìn lại lạc khoản của thư này, lại viết "Thịnh Nhạc chấp bút" bốn chữ, không khỏi kinh ngạc. Không ngờ nữ tướng cùng Tổ Táp xuất chinh dẹp loạn lại là Thịnh Nhạc công chúa, lại còn viết giùm thư gửi về nhà. Tổ Doanh không tiện phỏng đoán, chỉ nghĩ may mà ca ca vô sự, nàng cũng đem chuyện này tạm để một bên.

Nhưng mà Tổ lão gia lại không muốn buông tha nàng, tức giận phát tiết lên Tổ Doanh: "Người thân nhà người ta ra chiến trường, người nhà đều là lưu luyến không rời, duy chỉ có ca ca ngươi đi xa biên quan, ngươi cũng không thêm nói một câu đau lòng, còn khích lệ hắn đi! Ngươi mấy ngày trước tinh thần không ổn định, ta liền không nói gì ngươi, nhưng ngươi xem hiện tại? Chiến trường là nơi lấy mạng người! Ai Nếu chúng ta ở trong triều có người, cần gì khiến A Táp đi chịu khổ."

Tổ Doanh vốn ngưỡng mộ những vị danh tướng trong sử sách, suy nghĩ ca ca mình cũng không phải là người tầm thường, nghĩ khích lệ hắn ra chiến trường tạo dựng danh tiếng. Hôm nay sự thực đâm đĩa máu tươi đặt ra ngay trước mắt, nàng mới biết chiến trường thực hung hiểm, trong lòng cũng sợ hãi phần, hướng chỉ nàng chỉ có một vị huynh trưởng cùng mẹ duy nhất này nên khác với các vị huynh trưởng khác. Liền hỏi: "Ca ca khi nào có thể trở về?"

"Không biết!" Tổ lão gia tức giận đáp một câu, càng quyết định muốn đem Tổ Doanh tiến cung, để tránh mấy hài tử ngày sau cũng chịu đựng khó khăn này.

Tổ Doanh một lòng lo lắng cho ca ca, mỗi ngày đều viết thư cho hắn, không còn tâm trí đâu suy tính chuyện khác. Cho đến khi Tổ Táp đích thân viết thư hồi âm cho nàng, chứng minh thân thể đã có dấu hiệu bình phục, nàng mới an tâm.

Tháng sáu khi Tổ Táp trúng mai phục, Tướng phủ tặng ngó sen non, cố ý nói là quà cho Tổ Doanh, còn hỏi thăm thân thể của nàng có khỏi sắc không. Tổ lão gia biết Tướng phủ sẽ không vô duyên vô cớ tặng lễ vật, liền chuẩn bị rất nhiều quà đáp lễ, tự mình đem Tổ Doanh tới cửa nói lời cảm tạ.

Tổ Doanh căn bản không muốn bước vào cửa Tướng phủ một bước nào nữa, nhưng quan hệ của nàng gần đây cùng phụ thân gần đây quá căng thẳng, không muốn xảy ra mâu thuẫn hơn nữa, chỉ đành phải gượng gạo đi cùng.

Tổ Lan biết tỷ tỷ không muốn giao thiệp với người trong Tướng phủ, chờ nàng chào hỏi qua Tể Tướng, tìm lý do kéo nàng đến trong phòng mình, để cho nàng trông thấy cặp đôi hài tử của mình.

"May mà muội cứu ta, kéo ta đến đây." Tổ Doanh vừa trêu chọc con trai muội muội trong ngực, vừa buồn rầu nói: "Ta cảm thấy rất phiền phức khi đứng trước mặt cha chồng muội."

"Nhưng nghĩa phụ của tỷ rất mong nhớ tỷ!" Tổ Lan cười khanh khách nói: "Từ lần trước tỷ đi rồi, ông còn cố ý quay lại nói với muội . . . Muội có thể nhìn ra được là ông ấy còn có điểm thương thức tỷ."

Đứa trẻ mà Tổ Doanh đang ôm kêu lên một tiếng, nàng vội cúi đầu dỗ dành, thuận miệng hỏi: "Ông ta nói gì vậy?"

"Ông nói tỷ là người thú vị, rất thích lòng can đảm của tỷ. Tỷ tỷ! Tỷ lần đó đã làm chuyện gì có can đảm. Sao muội không biết?"

Đáy mắt Tổ Lan trước khi xuất giá cũng thường xuất hiện một tia ánh sáng như vậy, Tổ Doanh vừa thấy liền tăng thêm mấy phần cẩn thận, không nhanh không chậm đáp: "Ta không nhớ lắm . . . Có lẽ là ông ấy đang nói chuyện ta dám chống đối ông ấy."

"Cùng cao hương kia có liên quan?" Giọng nói Tổ Lan không nhanh không chậm, giống như rất tùy ý, nhưng Tổ Doanh lập tức cảm thấy khẩn trương . . . Muội muội của nàng cũng không vì lấy chồng sinh con mà trở nên ngu độn.

Không đợi Tổ Doanh lựa từ ngữ giải thích, Tổ Lan cười cười: "Muội không phải muốn truy hỏi tỷ đến cùng, chỉ là, tỷ tỷ lần sau nếu có việc cần dùng tới muội muội, thì cứ nói với muội muội một tiếng, nếu không muội muội chẳng hay biết gì, ngu ngơ thua thiệt thì biết làm sao."

Tổ Doanh tự nhận thấy mình lần trước làm việc quá kích động, đúng là để cho muội muội gánh chịu nguy hiểm, vì vậy cười cười tỏ vẻ xin lỗi, nói: "Quả trách hết cha chồng muội, trượng phu muội, phụ thân rồi lại đến ta? Muội mà bị thua thiệt sao? Muội muội là cát nhân thiên tướng, luôn có thể biến nguy thành an, còn có thể hưởng phúc tới cuối đời."

Tổ Lan thành khẩn lắc đầu nói: "Dựa vào vận số của mình cùng với sự quan tâm thương yêu của tỷ tỷ thì muội mới có thể thoải mái trong lòng." Nói xong liền cầm lấy tay Tổ Doanh, lại thần thần bí bí nói: "Tỷ tỷ có biết Tể tướng đại nhân lần này gọi phụ thân đến là vì chuyện gì?"

"Không biết." Tổ Doanh chỉ lo vui đầu trêu chọc tiểu hài tử.

Tổ Lan khẽ nhún mày, nói: "Là về nhị ca . . . Muội còn tưởng rằng, nhị ca thường tới nịnh bợ Tể Tướng, chỉ là muốn mưu cầu chức vị, không ngờ, thì ra là bởi vì Tả gia thân sinh hần ít con cái, người cuối cùng đi lính đã bị chết trận ở Tây Thủy." Nàng tựa như nói giỡn nói: "Nhị ca không quan tâm đến Tổ gia nữa rồi, hần muốn quay về nhận tổ quy tông! Có Hình Nương ở bên cạnh nói giúp, Tể tướng đã gật đầu đồng ý giúp hần cùng phụ thân nói chuyện."

Tổ Doanh sững sốt, nghe Tổ Lan lại nói: "Hần cũng thật là, chọn đúng thời điểm này. Nếu đi theo nhà chúng ta thì có tương lai lắm mà. . ."

"Có ý tứ gì?" Tổ Doanh cảnh giác hỏi.

Tổ Lan khẽ mỉm cười: "Theo muội thấy, tháng Giêng Từ Minh năm thứ ba, phụ thân đã làm cho cô cô ăn món quà sinh nhật là cái mô hình kia, năm nay cung điện thật chắc sắp vào tay nàng rồi."

Từ Minh năm thứ ba, Tổ phủ tặng quà sinh nhật cho Đan tần là một tòa tượng gỗ Đan Xuyên cung, mà Tổ Doanh cùng Tổ Táp chính là hai người làm ra.

"Thật chứ?" Tổ Doanh trông mong cuộc tranh giành hậu vị trong cung sớm có kết quả để tránh cho mình cả ngày lo lắng đề phòng.

"Muội đoán mò thôi. Hiện tại với tình hình hậu cung hiện giờ, người có thể đảm nhiệm trách nhiệm nặng nề này cũng không nhiều." Tổ Lan hạ thấp giọng cười cười: "Chỉ là, nhị ca cũng thật là vọng tưởng. Hần muốn ra khỏi nhà chúng ta, đổi lại họ Tả, chỉ là một công tử gia đình bình thường, đừng mong có thể lấy được tỷ tỷ."

"Muội nói nhăng nói cuội gì vậy?" Tổ Doanh bị nàng chọc giận, đem đứa bé trả lại cho nàng, nói: "Một mình ngươi suy nghĩ lung tung đi! Ta không nói chuyện với ngươi nữa, nếu không người khác sẽ cho rằng ta lại phát bệnh."

Nàng đang làm bộ phải đi, vừa vận nha hoàn vào nói: "Tướng gia mời lục tiểu thư qua bên kia hàn huyên một chút."

Tổ Doanh vừa nghe liền cảm thấy nặng nề, nhưng mình ở trong nhà người ta, không thể cứ làm theo ý mình, không còn cách nào khác là đi theo nha hoàn kia quay lại hành lang ở vườn hoa, đi tới thư phòng yên tĩnh của Tướng phủ.

Nàng cho rằng phụ thân có lẽ cũng ở đây, ai ngờ trong thư phòng chỉ có Cự Hàm Huyền thân nhiên ngồi đọc sách. Tổ Doanh vừa ngửi thấy trong thư phòng có mùi hương thoang thoảng, cũng có chút rầu rĩ, nàng gần đây vẫn không động vào hương liệu, chỉ sợ lại ra ảo giác.

"Đã mở cửa thông gió một lúc lâu, không còn vấn đề gì đáng ngại chứ?" Cự Hàm Huyền thấy nàng đứng chần chừ ở cửa, từ từ nói: "Nghe phụ thân ngươi nói, về sau ngươi không thể động đến hương liệu nữa. Đáng tiếc cho tay nghề của ngươi! Sau khi ngươi không làm phụng hương nữa, hoàng hậu thường nhắc tới hương liệu ngươi điều chế rất nhiều lần! Tất nhiên chuyện này là chuyện trước khi bị phế truất rất lâu."

Tổ Doanh không biết tại sao Cự Tề tướng lại nhắc tới phé hậu, yên lặng tiến lên hai bước, hành lễ.

Cự Hàm Huyền tỉ mỉ quan sát Tổ Doanh, khiến nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt của hai người sau đó thời điểm ông nhận nàng làm nghĩa nữ thời cũng đã từng nhìn nàng như vậy, trong ánh mắt có phần lạnh lẽo, mang khí thế bức người.

"Lời nói của ngươi lần trước, ta cũng chưa hoàn toàn tin." Hắc nói: "Mà ta cũng biết, ngươi không có bản lĩnh không có chuyện mà bịa đặt. Cho nên, ta liền cho người điều tra. . . Ngươi cũng không có nói sai."

"Tại sao đại nhân muốn nói với ta những chuyện này?" Tổ Doanh có chút lo lắng.

Cự Hàm Huyền cười cười: "Ngươi gieo hạt sau đó hái quả, mà không muốn biết nó lớn lên như thế nào sao?"

Khóe miệng Tổ Doanh nhẹ nhàng nhếch lên, nhưng không nói gì.

"A Doanh, ngươi mượn tay của ta thay ngươi báo thù cho muội muội, hiện tại đến thời điểm hồi báo rồi. Ngươi chẳng lẽ cho là ta ngu ngốc đến mức chỉ vì một câu nói của ngươi mà có thể định đoạt mọi chuyện chứ?" Cự Hàm Huyền đứng lên, đi tới bên cạnh Tổ Doanh, mỉm cười nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng nói: "Ta cũng muốn ngươi làm một chuyện cho ta."

Sắc mặt của Tổ Doanh khẽ trắng bệch, cổ chới cái: "Tổ Doanh chỉ là trước mặt đại nhân vô ý nói một câu. Chuyện phé hậu lớn như vậy, là đại nhân thúc đẩy. Chủ ý là do đại nhân định đoạt, Tổ Doanh có tài đức gì? Sao có bản lĩnh mượn tay đại nhân?"

Cự Hàm Huyền cười một tiếng dài: "Ta thường thức người khác có dung khí dám cùng ta tranh luận, nhưng ta cũng nói luôn cho bọn họ biết, ta thường thức, cũng không có nghĩa là ta sẽ cho họ có cơ hội lựa chọn bất cứ điều gì."

Tổ Doanh cắn răng, hỏi: "Đại nhân muốn ta làm cái gì?"

"Ta nghĩ, Tổ Táp có nói qua cho ngươi là ta đảm bảo đảm đem ngươi lên vị trí Thái tử phi." Cự Hàm Huyền mỉm cười nói, "Hiện tại, ta muốn ngươi đến bên cạnh một người khác, làm chuyện ngươi vốn nên ở bên cạnh Thái tử nên làm."

Tổ Doanh chợt thất sắc, nhỏ giọng nói: "Không. . ."

Cự Hàm Huyền sớm biết nàng sẽ phản ứng như vậy, không nhanh không chậm hỏi: "Ngươi nói cái gì?" Không đợi Tổ Doanh mở miệng trả lời, ông ta thu lại nụ cười, lạnh lùng hỏi: "Nghe nói, ca ca ngươi trước đó vài ngày bị trọng thương?"

Suy nghĩ của Tổ Doanh đang loạn lên, lại nghe ông ta nói như vậy, không khỏi ngớ ngẩn.

"Ngươi cũng đã biết, chuyện ra chiến trường là do hấn quyết định, nhưng có thể trở lại hay không thì hấn lại không thể quyết định." Về mặt Cự Hàm Huyền lạnh lẽo, chậm rãi nói: "Có tin hay không. . . Nếu như hấn không chết trận, ta có thể để cho hấn chết già ở biên thùy?"

Tổ Doanh vừa tức giận vừa đau lòng, nước mắt tràn mi.

"A Doanh, ngươi đã đề nghị ca ca ngươi làm một việc ngu xuẩn. Hiện tại, chính mình nên là người thông minh để đưa ra quyết định." Cự Hàm Huyền vỗ nhẹ bả vai Tổ Doanh: "Sau khi trở về, cố gắng đi theo Thôi tiên sinh, học tập tốt hơn, nhanh hơn. Nếu không, có lẽ ta sẽ thay đổi chủ ý, đem việc tốt này cho vị tiểu thư khác của Tổ thị".

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mùa hè trôi qua

Bốn ngày cuối cùng của tháng sáu, toàn bộ kinh thành ngập trong cơn mưa xối xả. Dĩ nhiên, những người nhàm chán theo thường lệ lại đem trận mưa này cùng kiếp số năm nay liên hệ với nhau. Mưa to bắt đầu dừng lại vào đêm hôm đó, ánh trăng rất sáng, không có vệt đen nào như thường lệ. Với hiện tượng kì quái này, Tinh quan xem xét, sau đó kết luận: giữa tháng nhưng hình thỏ cùng hình cóc (*) chợt không thấy, nguyên nhân là do sự thiếu hụt trong cung, phải làm nhanh chóng lập hậu.

(*): Người Trung Quốc có quan niệm vệt đen trong mặt trăng là Thỏ Ngọc hay Thiềm Thừ (con cóc)

Phé hậu bị phé cũng đã lâu nhưng trong triều vẫn có người vì nàng biện bạch, hy vọng Hoàng đế đón nàng hồi cung. Tổ Doanh nghe nói thái tử Duệ Tuấn từng ở trước đại điện quỳ thẳng hai ngày hai đêm không ăn không uống, để tố oan cho mẫu hậu hấn, cuối cùng bị Hoàng đế sai người dùng biện pháp mạnh đuổi về giam lỏng ở Đông cung, sau đó hấn ở trong Đông cung không ngừng ngâm thơ, viết văn, uyển chuyển phân trần, ý đồ đã động phụ hoàng của hấn. Nghĩ đến bộ dạng hấn quỳ mãi không chịu dậy ở đại điện cùng với bị giam lỏng đau khổ ở Đông cung, Tổ Doanh không khỏi khổ sở vì hấn.

Cũng có người dâng tấu lên Hoàng đế, yêu cầu đón những tú nữ đã được chọn về nhà đột trước bổ sung vào Hậu cung. Nhưng Hoàng đế lại hồ hững hồ hồ, không biết nghĩ cái gì. Hắn không biểu thị thái độ, quần thần khó có thể an tâm, không ngừng suy đoán tâm tư của hắn, mỗi ngày đều đưa ra những ý kiến mới, muôn hình muôn vẻ.

Mùa hè này đối với rất nhiều người mà nói, không thể nghĩ ngờ dài đằng đẳng và tràn đầy những khó khăn.

Lúc sắp tối, nắng nóng dần tan. Vịnh Hoa đường ve kêu râm ran, Tổ Doanh ngồi thất thần lắng nghe, vẫn là tư thế ngồi chuẩn xác, lưng thẳng tắp nhưng tâm không biết đã trôi dạt đến phương nào. Thôi tiên sinh thấy tinh thần nàng lơ lửng, liền đem tập phú trong tay khép lại, lẳng lặng nhìn nàng.

Tổ Doanh cũng không biết tiên sinh đã dừng giảng bài, vẫn ngồi yên thất thần. Thôi tiên sinh nhẹ nhàng lắc đầu mỉm cười, nói: "Thực đạm bạc mà ít ham muốn, chỉ cần vui vẻ mà ngâm nga —— ta nhớ là tiểu thư rất ưa thích Trần vương phú."

"Khô Hoàng Tước chế tác hại này, hoạn Đường Lang mạnh phú."(*) Mối Tổ Doanh khẽ nhúc nhích, âm thanh nhẹ nhàng chậm chạp: "Cẩn thận từng li từng tí ẩn nấp nguy trang sau đám lá, lại tránh không khỏi bị kẻ đứng phía sau tóm gọn. Vốn có cánh lại khó có thể bay cao . . . 《 Thiên phú 》ta vẫn không thích nhất . . . bởi vì quá mức vô vọng."

(*) Ý nói tránh được bộ ngựa ở phía trước còn có chim sẻ ở đằng sau.

Thôi tiên sinh thấy tâm tư nàng không ở Vịnh Hoa đường, nên quyết định: "Hôm nay dừng lại ở đây đi. Văn thơ vốn là sở trường của tiểu thư, về phần sử truyền, tiểu thư nghe nhiều nên thuộc, rất có tâm đắc, cũng không cần nói nhiều làm gì. Bắt đầu từ ngày mai, ta với tiểu thư cùng đọc Chư Tử."

Tổ Doanh cũng không mấy nhiệt tình, lạnh nhạt nói: "Những thứ này ta cũng đã từng đọc qua."

"Có một số thứ, học cả đời cũng không đủ." Thôi tiên sinh cũng không chê trách.

Tổ Doanh cười một tiếng: "Đã như vậy, ta sao lại có thể dùng vài ngày ngắn ngủi mà học hết? Học xong Chư Tử, còn có cảm kỳ thi họa, cười ngựa bắn cung thao lược . . ."

"Về bức tranh chỉ là để gửi gắm tình ý sâu đậm, nếu muốn ngắm cảnh, trong cung ắt có đào kếp, họa sĩ ra sức; chơi cờ cũng chỉ là nhất thời nhả hứng mà thôi, không am hiểu, nhiều lắm là không thể tận hứng, cũng không lo ngại. Phi tần giới cười ngựa bắn cung, đa số chỉ dùng ở khu vực săn bắn, nhưng khi đó người tay không mà về, cũng không có người chỉ trích. Về phần thao lược . . . Nếu không cần phải giống như kỳ nữ tiền triều Hoàng Thái phi hoặc Thịnh Nhạc công chúa rong ruổi sa trường, tinh thông thao lược, cuối cùng cũng chỉ là lý luận suông." Thôi tiên sinh không chút hoang mang nói: "Nếu không hiểu được những điều liên quan đến hậu cung, cũng không có tài nghệ thì khó mà đến gần hậu vị. Có thể nói, trong lúc rảnh rỗi thì những thứ cầm kì thi họa kia là kĩ năng để lấy lòng, nhưng ngộ nhỡ có chuyện, dựa vào chúng thì không thể bảo vệ tính mạng. Cho dù là người tinh thông tất cả những điều trên như phế hậu cũng không thể nào may mắn thoát khỏi nguy hiểm khi có chuyện xảy ra. Vì vậy, Chư Tử cần phải học, phải nghiên cứu tỉ mỉ."

"Chẳng lẽ đọc hết Chư Tử là có thể bảo vệ tính mạng?" Tổ Doanh cười nhẹ mang một chút giễu cợt: "Lẽ nào phế hậu chưa từng học qua?"

Thôi tiên sinh thông dong đáp lại: "Nàng mặc dù học qua, nhưng chỉ học hơn nửa, cũng không tinh thông. Nếu thật am hiểu sâu sắc thì sau đó phải dựa vào tài năng, chăm chăm giữ đạo lý của mình. Hiểu rõ những đối thủ cao thấp thế nào để vừa phòng thủ vừa tiến công, nào đến nỗi hôm nay."

Tổ Doanh nghe được trong lòng phiền muộn, ghé ngào nói: "Ngài trước kia cũng dạy những tỷ muội của ta như vậy?"

Thôi tiên sinh vẫn như cũ, mặt không biến sắc, thản nhiên trả lời: "Tiểu thư cùng các nàng không giống nhau. Ta dạy các nàng làm cách nào để từng bước thăng tiến trong cung còn tiểu thư ta lại dạy làm cách nào để giữ vững vị trí."

Tổ Doanh rừ rí mắt xuống, cẩn thận cân nhắc: ". . . Chẳng lẽ ngài thực sự cho rằng, ý đồ của Tề tướng và phụ thân ta có thể đạt được?" Nàng lẳng lặng cười một tiếng: "Phía sau phế hậu không phải chỉ là gia đình bình thường, bị tính kẻ cũng im lặng cho qua, bọn họ thế lực không yếu, huống hồ còn có Đông cung ủng hộ . . . Nói không chừng một ngày kia Thánh thượng hỏi tâm chuyển ý, tất cả những gì phụ thân làm đều uổng công. . . ."

Thôi tiên sinh nhìn Tổ Doanh mỉm cười: "Tiểu thư đây là đang suy nghĩ viễn vông sao... Nếu như không đếm xỉa đến, người thông minh như ngài, quyết sẽ không nói ra những lời như vậy."

Tổ Doanh bị ánh mắt sắc bén của nàng chiếu thẳng vào, lập tức cúi đầu.

"Phế hậu tuyệt đối không thể quay về." Giọng điệu Thôi tiên sinh có chút thương cảm, nhưng cũng không giấu diếm mà nói: "Lúc trước là Tề tướng không bảo vệ nàng, lại còn bỏ đá xuống giếng, đã đắc tội với nàng. Nàng nếu thật được quay về hậu vị lần nữa, nhất định sẽ không bỏ qua Tề tướng. Cur Tề tướng sẽ không bao giờ làm việc gì gây bất lợi cho chính mình nên đã quyết định Đông Sơn tái khởi thì sẽ không để chuyện bất lợi xảy ra. Nghĩa phụ của ngài là người dùng cảm kiên quyết và hoàn toàn khôn ngoan."

Tay Tổ Doanh đặt trên đầu gối, không tự chủ được run rẩy: "Đối với ông ấy, tiên sinh biết được bao nhiêu?"

"Vốn là cũng không hiểu lắm. Hiện tại, ta nghĩ, làm tiên sinh của ngài, ta cũng cần phải tìm hiểu những người liên quan. . ." Thôi tiên sinh trầm ổn nói: "Ngài nếu như đem lại niềm vui cho ông ta, ông ta sẽ đem tất cả những gì ngài mong muốn đưa đến trước mắt. Nếu như đối đầu với ông ta, ắt hẳn ông ta sẽ cướp đi tất cả những gì ngài đang có."

Trong giây phút đó, Tổ Doanh chợt nhớ tới ngày trước đã đọc qua kinh thư, hình như đã thấy người có tính cách giống như Cur Hàm Huyền (Có ai biết cái nhân vật có tính cách giống như ông Cur tề tướng này không ta? Mình có tìm qua mà chả thấy ai hết)

"Tiểu thư nếu muốn tốt cho mình —— không nên đối đầu với ông ta." Thôi tiên sinh thờ dài: "Đây là kiến thức cơ bản mà ta đã dạy qua cho tất cả các tiểu thư của Tổ gia —— tốt nhất vĩnh viễn không chống lại vị Tể tướng này."

Tổ Doanh đứng lên, run run vén váy áo, dịu dàng nói: "Chúng ta nói chuyện khác đi. . . Ta nghe Tổ Lan nói, trong cung có cao tăng khuyển Thánh thượng trai giới. Cho nên kể từ phế hậu xuất cung, hậu cung phi tần không có một người nào có thể thấy long nhan của Thánh thượng."

"Ta cũng có nghe nói về chuyện này, chắc hơn phân nửa là sự thật, nếu không Đan viện nương nương cũng sẽ không liên tiếp phái người đi Tướng phủ nhờ giúp đỡ." Thôi tiên sinh và Tổ Doanh cùng nhau ra khỏi Vĩnh Hoa đường, vừa đi vừa nói: "Không chỉ có như thế, Tĩnh quan còn nói, năm nay không lành, đối với những người cảm tình con chuột thì không tốt cho hoàng gia. Trong cung tất cả cung nữ cảm tình con chuột đều cho xuất cung —— nhóm tú nữ nhập cung cùng đợt với Thuận viện nương nương đều cảm tình con chuột, còn chưa có lệnh trục xuất nhưng chỉ sợ sẽ không được sủng ái. Nếu bị cho xuất cung rồi, muốn tiến cung trở lại là điều cực kì khó khăn."

Tổ Doanh cười lạnh: "Trai giới, cảm tình. . . Những chuyện quỷ quái này là Cur Tể tướng truyền ra phải không?"

"Tiểu thư lại nói ra những điều thể hiện sự nóng nảy rồi. Ngồi xuống đi. . ." Thôi tiên sinh cười nói: "Nếu là chuyện cần phải bày mưu đặt kế mới có thể đạt được mục đích, thì chắc chắn không phải do Cur Tể tướng làm. Cứ nhìn vào việc của phế hậu, là có thể thấy một khi ông ta đã làm việc là làm thẳng tay, không bày đặt tính kế này nọ? Sợ rằng việc duy nhất ông ta phải hao tâm bày mưu đặt kế, chính là tiểu thư ngài. Mà ngài cũng không cách nào cự tuyệt ông ta." Nàng dừng một chút, còn nói: "Tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều, chuyện hậu vị, chắc hẳn đã định sẵn."

Tổ Doanh trầm mặc không nói, đi tới bên cạnh một lùm hoa tử dương(*), nàng đưa tay bẻ một đóa, đặt ở chóp mũi ngửi, nhẹ nhàng nói: "Mùa hạ . . . Đã sắp qua rồi."

(*) Hoa tử dương:

[URL='http://i.imgur.com/d321cB2.jpg%5bimg%5dhttp://i.imgur.com/d321cB2.jpg[/img[/URL]]

Đông Bình Quận vương phủ một lần nữa mời Thôi tiên sinh về dạy tiểu thư đã không phải là bí mật gì. Mặc dù Đông Bình Quận vương nhiều lần công bố Thôi Lạc Hoa chỉ ở tạm trong phủ của hắn, đang tìm gia đình mới, nhưng những lời nói này khó có thể làm người ta tin. Cộng thêm sau khi hoàng hậu bị phế, Đông Bình Quận vương cùng Tể Tướng đi lại rất chuyên cần, người có lòng không khó đoán được trong đó có ý đồ gì. Tổ Doanh là tiểu thư duy nhất của Đông Bình Quận vương phủ duy nhất chưa gả, đối với quý tộc trong kinh thành trở nên rất nổi danh, đại đa số người chưa cần biết ưu điểm của nàng, đã tìm tòi thiếu sót của nàng.

Vì vậy khi Tể Tướng nói lên ý định lập tân hậu chủ trì hậu cung, hơn nữa đề cập đến Đông Bình Quận vương Lục tiểu thư tài đức vẹn toàn, lập tức gặp phải rất nhiều sự công kích hoặc là hàm súc hoặc là trực tiếp.

Không phải là bởi vì những người này không sợ Cur tướng, chỉ là bọn họ càng muốn ủng hộ viên cho hậu vị là nữ nhi của họ.

Không phải là bởi vì Tổ Doanh xuất thân không tốt —— Đông Bình Quận Vương phủ cũng đã từng có một vị Thái hậu và một vị hoàng hậu. Cũng không phải là bởi vì bọn họ hoài nghi tài đức của Tổ Doanh. Tiêu chuẩn để đánh giá tài đức thật ra là hết sức mơ hồ, bọn họ cũng rất khó khăn khi lấy vấn đề tài đức này ra phán xét Tổ Doanh.

Bọn họ đưa ra lý do phản bác rõ ràng nhất đó là: Trong kinh thành có rất nhiều lời đồn đãi rằng vị Lục tiểu thư của Đông Bình Quận Vương phủ là một người điên, có hơn mười vị danh y có thể chứng minh, vị tiểu thư này thỉnh thoảng có một số thời điểm sẽ nói ra vài lời kỳ quặc, thấy những thứ kỳ lạ —— Một người có bệnh như vậy căn bản không đủ tiêu chuẩn để vào cung, làm sao có thể đi lên hậu vị?

Tể tướng nhất phái cũng không vội vì Tổ Doanh mà tránh đàn, chỉ ngẫu nhiên đáp lại công kích của bọn họ. Vì vậy những người không có hảo cảm với Tổ Doanh càng được thể đem nàng nói thành một kẻ không ra gì. Nếu người Tể tướng đề xuất không có hy vọng, những người ủng hộ phế hậu cũng một lần nữa đẩy lên, dâng tấu khẩn cầu đem phế hậu đón về.

Phe phái trong triều trên căn bản được chia ra theo nhóm một cách rõ ràng, hờ hững một chút lại tranh cãi âm ỉ, liên tiếp không ngừng. Hoàng đế không thèm để ý tới tấu chương lập hậu, kết thúc trai giới. Bảy ngày sau đó lâm triều, lại gặp phải vấn đề như vậy —— đám triều thần cũng không cho phép Hoàng đế thanh tâm quả dục. Điều này làm cho ngài càng thêm phiền lòng.

Ngược lại Tể Tướng uyển chuyển nhượng bộ, khiến đông đảo triều thần có chút không hiểu. Cur Tướng nói: "Nếu lập Đông Bình Quận vương nhi nữ là điều khó khăn thì lập người khác hẳn là không thể. Tranh cãi âm ỉ như vậy cũng không phải là thượng sách, có lẽ hôm nay trở đi cho đòi đại thần trong triều thảo luận, có người tốt hơn để chọn, lại mời bệ hạ định đoạt."

Cur tướng làm như vậy, thật là khiến người ta tò mò, đến Hoàng đế cũng không biết trong hồ lô của hắn mua bán thuốc gì. Ngày đó, Hoàng đế ở ngự thư phòng triệu kiến Cur Hàm Huyền, hỏi vì sao tiền cử Tổ Doanh thì đầu tiên hắn đáp: "Tĩnh quan có nói qua kiếp hạn năm nay cần một vị có bất tự vô cùng đặc biệt để bình ổn, mà Đông Bình Quận vương lục nữ vừa lúc bất tự hợp với yêu cầu của Tĩnh quan. . ."

Hoàng đế không phải người ngốc, tự nhiên biết tất cả mọi chuyện đều có những điều ẩn sau, vì vậy cũng không ngạc nhiên.

Cur Hàm Huyền thấy trên mặt Hoàng thượng bình thần đạm bạc, hình như không có hứng thú, vì vậy thờ dài: "Bệ hạ mấy ngày liên tiếp vì chuyện này mà hao tổn tinh thần, không bằng tạm thời để sang một bên. . . Thật ra thì thần tiền cử nữ tử này, cũng chỉ là nhìn nàng dịu dàng thanh lịch lại thông tuệ nhã nhặn —— bệ hạ thật ra là đã gặp qua, nàng từng ở trong cung bên cạnh Thuận viện nương nương đã qua đời một khoảng thời gian."

Tìm Hoàng đế đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, đứng lên chấp tay yên lặng, cặp mắt nhìn vào một góc u ám trong cung điện, lạnh nhạt nói: "Thì ra là tỷ tỷ của Thuần viện..."

Cư Hàm Huyền thấy Hoàng thượng còn có ấn tượng, chậm rãi tiếp tục nói: "Từ xưa chuyện làm phong phú hậu cung đều là xem xét đến vấn đề dòng dõi. Tiểu thư của Đông Bình Quận Vương phủ tất cả mọi người đều biết..."

"Nàng quả thật giống như lời mấy triều thần đã từng nói, cả ngày huyền hoặc, hành động có vấn đề sao?" Hoàng đế hỏi.

Cư Hàm Huyền mỉm cười nói: "Sử sách đã từng có đề cập qua, những vị kỳ nhân thường gặp được những điều mà người thường khó có thể giải thích, điều đó thì có gì kì quái chứ? Cùng tiên nhân trò chuyện, trong mộng gặp diêm la mà thụ thai, chẳng lẽ đều là phán đoán? Theo ý kiến của thần, thay vì tin vào những lời nói bên ngoài, không bằng chính mắt nhìn thấy. Bệ hạ có thể triệu kiến xem một chút vị tiểu thư kia đầu óc có vấn đề như bọn họ nói hay không."

Hoàng đế nhẹ nhàng gật đầu một cái: "Ngày mai là mười ba tháng bảy, trẫm muốn đến Tây Giao làm lễ hạ trại. Đông Bình Quận Vương cũng sẽ tiếp giá?"

Cư Hàm Huyền vội vàng nói: "Vâng!"

Hoàng đế trầm mặc chốc lát, chợt dịu dàng hỏi: "Trẫm ngày trước cũng không quá lưu ý... Bộ dạng của nàng cùng Thuần viện tương tự sao?"

Tổ Doanh cùng muội muội Tổ Hòa không phải một mẹ sinh ra, tướng mạo cũng không quá giống nhau. Cư Hàm Huyền không muốn tùy tiện đáp lại, trầm giọng nói: "Bệ hạ thấy liền biết."

Trước hai ngày của ngày rằm tháng bảy, còn gọi là tết Nguyên tiêu, hoàng gia bắt đầu có kế hoạch đón tết —— tối mười ba tháng bảy, Hoàng đế cùng các đại thần tiến về Tây Giao, dự định ngày 14 sẽ mở yến tiệc ở đó.

Tổ Doanh cùng phụ thân được truyền đến đây, trong lòng sớm biết ý của Hoàng thượng là như thế nào. Nàng hoàn toàn không vui mừng, nhưng lại không cách nào cự tuyệt, mặc dù đang ở nơi tung bừng náo nhiệt này, lại chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không cách nào hòa chung không khí vui tươi được.

Trong tiệc rượu, cần hầu hạ rượu tự có hạ nhân lo liệu, Tổ lão gia lại vội vàng đến trước của Tể Tướng bái kiến, Tổ Doanh không có việc gì làm, nên ngồi trong trướng một mình, một lát thấy tay chân lạnh lẽo, mới phát hiện nơi này vào đêm khuya lại có thể lạnh như thế.

Nàng đi ra bên ngoài trướng, tránh những hạ nhân đang bận rộn, một mình đi ra xa, thành thoi ngấm trắng. Bầu trời đêm trong suốt, mặt trăng sáng bóng như ngọc, chỉ kém chút so với lúc trăng tròn. Ở phía xa, màn đêm dường như bao trùm lên tất cả, làm cho phong cảnh cũng trở nên mờ lung. Trên cỏ, sương đêm rất nhanh làm cho làn váy cùng vớ gấm của Tổ Doanh ướt nhẹp, từng giọt lạnh lẽo thấu xương thâm nhập làm nàng không thể không dừng bước.

Hoa dại bên đường ở dưới ánh trăng nở rộ, màu trắng của cánh hoa mỏng manh, có ánh trăng chiếu vào, giống như trong suốt. Tổ Doanh cúi người hái một đóa hoa, giờ lên soi trên ánh trăng, muốn nhìn một chút thực sự có phải óng ánh trong suốt, nhưng chẳng kịp chờ nàng xem rõ ràng, chợt có tiếng sào sạt của vật áo quét lên thảm cỏ, sau đó có người nói gì đó, mơ hồ nhắc tới tên Tổ Doanh, lại có người khẽ cười một tiếng.

Tổ Doanh kinh ngạc xoay người, hoa trong tay rớt xuống trên mặt đất, nàng quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế!"

Hoàng đế, Thái tử cùng hai hoạn quan, hai cận vệ, cũng đang nhàn nhã đi dạo dưới ánh trăng.

"Ban đêm sương lạnh, đứng lên đi." Hoàng đế nói xong, đi tới bên cạnh Tổ Doanh. Vị hoạn quan lạnh lợi đã hái được một đóa hoa nhỏ đưa đến trên tay Hoàng đế, Hoàng đế liền cười cười nói với Thái tử: "Lúc ta còn rất nhỏ, cũng thích đem những đóa hoa gần như trong suốt đặt ở trước mắt, cho là nhìn như vậy thì thể diện sẽ thay đổi, trở nên mỹ lệ hơn..."

Hoàng đế vẫn về đóa hoa, rồi đưa qua mắt, thờ dài nói: "Hoa thì không giống nhau, nhưng thể diện từ trước đến nay vẫn là như vậy." Vừa buông tay, đóa hoa nhỏ liền bay xuống trước mặt Tổ Doanh. Ánh mắt của Hoàng đế cũng di chuyển theo quỹ đạo rơi của đóa hoa, nhìn chăm chú vào mặt của Tổ Doanh, ôn hòa hỏi: "Người là Tổ Doanh?... Ngẩng đầu lên."

Tổ Doanh đang cúi đầu, từ từ ngừng lên, nhìn thấy ánh mắt nhu hòa của Hoàng đế —— hắn đưa lưng về phía ánh trăng sáng trên bầu trời nên Tổ Doanh không thấy rõ về mặt của hắn, duy chỉ thấy rõ Hoàng đế có một đôi mắt nhu hòa yên tĩnh, giống như trong hời ức của nàng.

Hoàng đế quan sát một lát, nhẹ nhàng gật đầu, tựa như mê man nói: "... Mặt mày đều giống như..." m thanh trầm thấp, như có như không.

Tổ Doanh không biết hắn nói nàng giống ai, chỉ nghe ra là khen ngợi, liền khẽ cúi đầu.

"Thời gian không còn sớm, ở chỗ hoang vu thế này, một khuê nữ không nên lang thang ở bên ngoài. Mùa hạ... Đã sắp qua đi, nên đêm hơi lạnh." Hoàng đế nói xong, truyền lệnh cho hoạn quan bên cạnh: "Đưa nàng trở về."

Tổ Doanh cảm tạ ân điển, đứng lên muốn đi, chợt nghe Đông cung thế tử hỏi: "Ca ca nàng gần đây có khỏe không?"

Nàng xoay người lại nhìn Thái tử một cái, phát hiện hắn vẫn còn lưu luyến, hình như muốn cùng nàng nói thêm mấy câu. Tổ Doanh vội tránh đi ánh mắt của hắn, khom người trả lời: "Hồi bẩm Điện hạ, ca ca kể từ khi được Điện hạ tiến cử đến biên quan, vẫn cẩn trọng, e sợ cho cô phụ sự tin tưởng của Điện hạ... Lúc trước mặc dù có bị thương nhưng gần đây đã tốt hơn nhiều."

Thái tử thấy nàng hơi câu nệ, đối đáp thận trọng, lẩm bẩm nói: "Vậy thì tốt . . ."

m thanh của hắn tự nhiên không vui, Tổ Doanh có chút bận tâm, nhưng nhiều người nhìn trừng trừng, nàng cũng không tiện nói nhiều, lại hành lễ với hắn rồi mới cúi đầu rời đi.

Nhưng nàng có cảm giác nóng bỏng sau gáy, không biết là ánh mắt của người nào một mực rơi vào nơi đó. . .

Thịnh yến Tết Trung Nguyên cũng không bởi vì bên cạnh Hoàng đế thiếu hụt một vị hoàng hậu mà nhạt hòa. Trừ Tổ Doanh, còn có mấy vị thiếu nữ quý tộc Tổ thị cùng phụ huynh cũng đến, mượn cơ hội để bá kiến thiên nhan. Hoàng đế đối với mấy thiếu nữ này đối xử như nhau, Tổ Doanh cũng không được hưởng đối đãi gì đặc biệt. Thấy như vậy, Tổ lão gia mặc dù có Tề Tướng chống lưng, vẫn không tránh được bồn chồn trong lòng.

Tổ Doanh ngược lại rất thân nhiên —— nếu là Hoàng đế không vừa ý nên không chọn nàng, như vậy ai cũng không rõ có thể trách nàng. Coi như phụ thân sẽ cầu nhau một khoảng thời gian, có lẽ cũng sẽ có ngày hết hy vọng.

Nhưng rạng sáng ngày mười sáu tháng bảy, sau khi hạ lễ, lúc các quý tộc sắp sửa quay lại kinh thành, Tổ Doanh chợt nhận được một phần quà tặng.

Hoạn quan mặc áo vàng cũng không kiêng dè người khác, đang ở đi qua đi lại trước mặt những người khác, cười mỉm đem một cái hộp kính tròn khảm gỗ lim, giao đến tận tay Tổ Doanh. Tổ Doanh thấy sắc phục của hắn là ngự tiền Thái giám đã cảm thấy tâm thần thấp thòm, khi mở hộp ra, lại càng không biết mình nên buồn hay vui.

Trong hộp tràn đầy những đóa hoa nhỏ màu trắng, mỗi một đóa đều mang giọt sương, trong sáng thuần khiết, mùi thơm bay ra ngào ngạt.

Hộp quà cũng không có kèm theo câu chữ nào. Vậy mà không cần bất kỳ ngôn ngữ nào, mỗi người đều biết tâm ý của Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đại hôn

Chuyện trong cung có khi rất đơn giản, chỉ cần một ám hiệu, tất cả mọi người đều đã hiểu ý, không cần phải nói nhiều. Nhưng có khi lại rất phức tạp, dùng những lễ nghi phiền phức đến mức khó tin để làm những chuyện thực sự rất đơn giản.

Hi nương của Hoàng gia vào ngày mừng ba tháng tám tới cửa chúc mừng, mặc dù Tổ lão gia sớm đoán được chuyện này nhưng vẫn không kìm được vui mừng.

Lễ nạp hậu định vào mười ba tháng tám. Tổ Doanh khi nghe nói thì cảm thấy thời gian có vẻ quá gấp gáp. Nhưng thời gian của Hoàng gia khá khác biệt so với dân gian, khó có thể thương lượng. Huống chi Tổ lão gia sợ đêm dài lắm mộng, chỉ ước gì Tổ Doanh sớm tiến cung. Hi nương vừa ra khỏi phủ, Tổ Doanh đã bị Thôi tiên sinh và một nhóm những nữ quan trong cung làm nhiệm vụ giám sát, bắt nàng chuyên cần học lễ nghi.

Tổ Doanh thật ra không hiểu rõ tại sao Hoàng đế chọn nàng. Một lần gặp nhau dưới ánh trăng nửa sáng nửa tối, Hoàng đế nói một câu vô nghĩa làm người ta thật sự không hiểu, lại làm cho nàng không còn có đường lui về phía sau. Nàng lén lút kể lại cuộc gặp gỡ bất ngờ này cho Thôi tiên sinh nghe nhằm hỏi nàng về nghi vấn trong lòng —— Liệu có phải Hoàng đế đối với Thuần viện còn có một chút nhưng nhớ?

Thôi tiên sinh không trả lời, chỉ cười nói: "Hoàng đế thì chính là Hoàng đế! Phải suy tính rất nhiều. Ngài ấy có lẽ sẽ bởi vì tiểu thư là tỷ tỷ của Thuần viện mà ban thưởng rất nhiều thứ quý giá, nhưng cũng sẽ không vì nguyên nhân này mà đem luôn hậu vị cho tiểu thư. Phía trước ngài ấy vừa mới quyết định, ngay sau đó hậu vị đã ở trong tay tiểu thư, chẳng qua ngài ấy nhìn vào thế cục, làm như vậy để bình ổn dị nghị mà thôi. Ngoài ra, một khi Cự tướng đã một mực sắp xếp người, Hoàng đế còn có thể chọn người nào khác? Nếu như Hoàng đế chọn người khác, người đó cũng không thể ngồi ở hậu vị dài lâu." Nàng dừng một chút, lại nói: "Nhưng mà bây giờ còn có một chuyện đáng để ăn mừng —— nhờ vào Thuần viện nương nương, Hoàng đế cũng không bài xích tiểu thư, hình như còn có một chút hảo cảm."

Tổ Doanh im lặng, đối với một cuộc hôn nhân như vậy để đạt được hậu vị mà nói, điểm này quả thật đáng được ăn mừng.

Hộp hoa đó, không phải đưa cho một mình nàng, mà là đưa cho rất nhiều người nhìn. Nàng sớm nên nghĩ tới.

Mấy ngày chậm chạp trôi qua, lúc này đã là mùng 6 tháng 8, Tổ Doanh tốn ba ngày luyện tập lễ nghi của hoàng hậu trong ngày đại hôn, học thuộc lòng những yêu cầu rườm rà đó để tránh khi làm lễ lại lóng ngóng, cho đến sau khi dùng xong cơm tối mới rảnh rỗi. Tổ Doanh vốn không thích những hình thức lễ nghi xã giao khách sáo, tối hôm đó khó được một chút nhân hạ, còn phải dùng để tiếp đãi những người đến chúc tụng khách khứa. Nàng ứng phó một lát, nhân lúc không ai để ý, lập tức chuồn mất.

Nàng cũng không có mục đích ra ngoài để làm gì, rảnh rỗi liền lững thững đi tới Vịnh hoa đường. Nhà chính của Vịnh hoa đường không thấp đèn, Tổ Doanh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một mảnh u ám, chợt nhớ tới nhiều năm trước, nàng từng rất nhiều lần ở bên ngoài cửa sổ, nghe Thôi tiên sinh dạy tỷ muội của nàng. Khi đó, đối với các vị tỷ muội, cung đình gần như vậy, dường như chỉ cần chạm tay là tới, mà đối với nàng lại xa xôi như vậy.

"Tiểu thư, ngài ở chỗ này làm gì?" Thôi tiên sinh tay cầm đuốc đến, căn phòng u tối bỗng bừng sáng, những hồi ức của Tổ Doanh bị ngọn đuốc xua đi, nhẹ giọng nói: "Tới nơi này tỉnh táo một lát."

"Tiểu thư mấy ngày nay quá mệt mỏi, cũng nên chú ý thân thể." Thôi tiên sinh mỉm cười nói: "Ngay cả Quận Vương cũng cảm thấy bất ngờ: ngày trước khi buộc tiểu thư học tập, tiểu thư vẫn còn rất mất hứng. Nay tiểu thư hoàn toàn không giống như xưa, còn có cố gắng."

Tổ Doanh nhàn nhạt cười một tiếng: "Mấy ngày trước, nếu không giả vờ giả vịt, chọc giận Tể Tướng, chi sợ tiền đồ của ca ca ta sẽ khó khăn. Hiện tại, ta không có lựa chọn. Nếu là chọc giận phu quân ta, tính mạng của tất cả những người thuộc Tổ gia sẽ nguy hiểm, ta sao dám phớt lờ . . ."

Thôi tiên sinh ôm mấy hộp sách, đặt lên bàn nói với Tổ Doanh: "Có lẽ đây là thời khắc cuối cùng mà ta còn có thể dạy học cho tiểu thư —— những sách này giao cho tiểu thư, về sau chắc sẽ sử dụng đến."

Tổ Doanh đi tới gần thì thấy đó là một hộp sách ‘Nữ giới’ và một hộp sách ‘Nữ Tắc’. Nàng cảm lên liếc mắt nhìn, đến lật cũng không thèm, tiện tay ném xuống đất, cười nói: "Không có vị hoàng hậu nào dựa vào chúng để ngồi yên trên hậu vị"

Thôi tiên sinh cũng không để ý, đem những quyển sách nhặt lên, phát nhẹ bụi, cũng cười nói: "Nhưng mỗi hoàng hậu đều lấy chúng ra để giả bộ bày ra lấy điểm. . ."

Tổ Doanh hai mắt chân thành, nhìn thẳng nàng: "Hóa ra Thôi tiên sinh dạy tỷ muội ta những thứ như vậy . . . Không biết tình cảnh của họ bây giờ như thế nào."

Ánh mắt của Thôi Lạc Hoa buồn bã, giọng điệu cũng trầm xuống: "Ta đã từng hỏi tiểu thư, tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời của ngài là cái gì. Tiếc nuối lớn nhất cuộc đời ta, là không dùng phương pháp dạy học trò của ta như bây giờ —— quá khứ ta dựa vào những tiêu chuẩn của mình hậu, hiện hậu dạy các tiểu thư, bây giờ ta chỉ muốn dạy cho học sinh của ta cách làm sao để sống sót." Nàng nhìn Tổ Doanh, hai mắt lộ rõ tình cảm yêu mến hiếm thấy: "Từ xưa đến nay, làm vợ vua là khó khăn nhất. Không biết bao nhiêu hoàng hậu sinh ra ở dòng dõi quý tộc bị vỡ mộng một cách thảm thương, hối hận vì đã sinh ra trong gia đình đế vương. Ta chỉ hi vọng tiểu thư về sau không phải hối hận."

Tổ Doanh vuốt những quyển sách, như có điều suy nghĩ: "Thôi tiên sinh sau này có tính toán gì không?"

"Nữ nhi của Thôi thị, cả đời chỉ có một dự định, chính là dạy học cho nữ nhi của Tổ thị." Thôi tiên sinh cười nói: ". Đến chết mới thôi." Luôn luôn như thế: thù bị phụ thuộc vào Tổ thị, tuổi già cô đơn, cũng không nguyện phụ thuộc vào nam nhân.

Tổ Doanh dịu dàng nhìn nàng, kiên định nói: "Thôi tiên sinh không cần lo lắng cho cuộc sống trong tương lai. . . Ta đã quyết định: dẫn theo tiên sinh vào cung."

Thôi tiên sinh có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh mỉm cười: "Trước đây thật lâu, ta cảm thấy tiểu thư rất giống hoàng hậu . . . Nàng cũng đem tiên sinh của mình cùng tiến cung." Khi cùng Tổ doanh nói về phế hậu thì Thôi tiên sinh vẫn cố ý xưng phế hậu là hoàng hậu, nhằm tránh được điểm xấu về hai chữ kia, nhưng mày của Tổ Doanh vẫn có một chút chau lại.

"Muốn trở thành hoàng hậu, không nên đem tiên sinh của mình để lại cho những tiểu thư khác của Tổ thị. . . ." Giọng điệu Thôi tiên sinh phức tạp, hình như có một chút tán thưởng, không đợi Tổ Doanh nói gì, nàng khom người cúi đầu, kính cẩn nói: "Đa tạ tiểu thư."

Tổ Doanh hơi gật đầu một cái —— nàng nhận cái cúi đầu này thật không hổ thẹn. Những năm gần đây, Thôi Lạc Hoa đã hiểu rất rõ Tổ Doanh, nếu không mang nàng vào cung, Tổ Doanh không thể xác định Tổ lão gia sẽ làm gì với nàng.

Rời khỏi Vành hoa đường, Tổ Doanh nhẹ nhàng bước đi từng bước, thật chậm. Ánh trăng không thật quá sáng, nàng dùng ánh mắt cố sức nhìn những viên gạch màu lát trên mặt đất, cũng không phải bởi vì có cảm tình đặc biệt đối với chúng, chẳng qua là cảm thấy sắp sửa rời đi tất cả những gì quen thuộc, có chút phiền muộn không tên.

Đi tới đi lui, nàng dẫm lên một cái bóng người mơ hồ liền dừng lại, men theo bóng dáng từ từ nhìn lên khóe mắt và đầu lông mày của hắn. Dáng vẻ của hắn rất phong độ, nhưng ngũ quan từ nhỏ đã không giống Tổ lão gia, di nương hay huynh đệ tỷ muội một chút nào, nhìn vào đều biết huyết thống khác. Mặc dù như thế, Tổ Doanh cũng không chỉ một lần cảm thấy, khuôn mặt, mỗi vẻ mặt, mỗi ánh mắt của hắn . . . Nàng vẫn luôn rất quen thuộc. Áo giáp này quá nguy hiểm, nàng cũng không dám nghĩ thêm.

"Nhị ca . . ." Tổ Doanh hơi gật đầu, coi như là chào hỏi.

Về mặt Tổ Chấn bình tĩnh, từ từ nói: "Từ ngày mai trở đi, muội không phải cần phải gọi ta như vậy nữa."

Rất nhiều người bây giờ đang cố bám lấy Đông Bình Quận vương phù làm thân. Thế nhưng hắn lại chọn ngày mùng bảy tháng tám nhận tổ quy tông. Từ ngày mai trở đi, trên đời cũng chưa có Tổ Chấn, chỉ có Hồ Bí lang tướng Tạ Chấn.

Tổ Doanh "Ừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa. Hai người đứng đối mặt trên con đường chật hẹp, lặng lẽ nhìn nhau, hình như cũng không biết nên nói những gì. Từ xa truyền đến một tiếng tiếng trống canh, Tổ Doanh thở dài, lắc đầu một cái, cất bước đi qua bên cạnh hắn.

Tổ Chấn chợt bắt lấy cổ tay nàng khi nàng vừa định bước qua, vẫn là hướng mặt về phía trước, nhưng hô hấp lại khó mà bình tĩnh.

Tổ Doanh cảm thấy trên tay truyền đến nhiệt độ cơ thể hắn, nóng hổi, cảm thấy hơi đau lòng —— nàng cũng không phải không hiểu tất cả những điều

hắn đang làm. Nhưng nàng đã suy nghĩ về chuyện này rất nhiều, cũng bởi vì quá rõ, ngay cả suy nghĩ "Nhất thời hồ đồ" cũng chưa từng có, cho nên chỉ có thể lại một lần nữa lắc đầu.

Trâm cài tóc với những hạt lưu ly trên đầu nhẹ nhàng đụng chạm xuất hiện âm thanh giòn tan, giống như là lúc nào cũng có thể vỡ.

"Buông tay thôi. . ." Nàng nói.

Hắn buông tay nàng ra, lại ôm chặt cả người nàng.

"Vào lúc này buông tay, cả đời này sẽ không thể ôm muội vào lòng. . ." Hắn nói.

Tổ Doanh bị sự lỗ mãng của hắn làm kinh ngạc đến ngây người, không biết tình cảm của hắn đã sâu nặng đến mức này. Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng sức không thấm vào đâu so với cái ôm của hắn. "Chúng ta mấy năm qua chỉ có gặp nhau mười bảy lần. . ." Tính ra thì vào năm nay là nhiều nhất. Ngày trước hắn đóng quân ở biên thành, ít về kinh.

Hắn nhìn nàng, dùng âm thanh nhẹ nhàng nhu hòa, nói: "Muội đã viết cho ta ba mươi lăm lá thư, tổng cộng mười vạn lẻ bốn trăm mười sáu chữ cái. . . Ta từng chữ từng chữ trong đó đều có thể hình dung muội đang làm gì, muội đang lo lắng điều gì, muội đang suy nghĩ như thế nào. Khi đọc xong bức thư thứ mười chín muội gửi, thì ta đã biết: trên đời này, không ai có thể hiểu muội hơn ta. Bất luận như thế nào, ta muốn cưới muội."

Tổ Doanh giận tái mặt, giọng điệu lộ ra lạnh lẽo: "Thỉnh tự trọng!"

Sự lạnh lùng của nàng làm cho ánh mắt nóng bỏng của hắn từ từ lạnh dần. Trong lúc hắn đang buồn bã, Tổ Doanh nhanh chân thoát khỏi, lui ra một bước, quay lưng lại với hắn.

Trên đường mòn lần nữa vang lên tiếng bước chân —— Thôi tiên sinh đi tới, ôm hộp sách lúc này Tổ Doanh không mang đi. Thấy cảnh tượng trước mắt, nàng sững sốt trong chớp mắt, định thần bình tĩnh nói với Tổ Doanh: "Tiểu thư, mặc dù rất nhiều người nói; biết sai có thể sửa, sửa thì sẽ tốt lên thôi, nhưng có vài người không thể phạm sai lầm —— vì họ không có cơ hội sửa đổi."

"Ta hiểu." Tổ Doanh vào thời điểm nói ra hai chữ này, cảm thấy có chút mơ hồ —— nàng chợt có loại dự cảm: Đã nói ra một chữ "Hiểu" này, đại khái, cả đời nàng cũng sẽ sống như Thôi tiên sinh từng nói, không thể, không có tư cách gặp được một Sơn Bá. . . Có vài người, nhất định chỉ có thể là bóng dáng thoáng qua trong cuộc đời.

Nàng lẳng lặng hít sâu một cái, nghiêng người bước qua Tổ Chấn. Hắn không còn kéo tay của nàng, nhưng nhẹ giọng nói: "A Doanh, xin muội hãy kêu tên ta một lần nữa. . . Giống như sáng sớm mùa đông năm ngoái, trước khi muội đến Đông cung ấy."

m thanh của hắn thực bất đắc dĩ, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt. Nhưng Tổ Doanh chỉ quay mặt sang nhìn hắn một cái, ngậm chặt miệng, không cách nào mở miệng. Nàng chán nản cúi đầu, lặng lẽ tiếp tục đi con đường của nàng, cuối cùng không nói một lời.

Tạ Chấn hôm sau liền rời khỏi Tổ phủ. Tứ phu nhân dù sao cũng hết lòng nuôi nấng hắn, không nhìn được mà rơi nước mắt. Những người khác đối với vị nhị công tử này luôn luôn xa lạ, huống chi lại có đại sự của Tổ Doanh đang tới gần, cũng không có vì chuyện này phân tâm.

Tổ lão gia cẩn thận quan sát sắc mặt của Tổ Doanh, phát hiện nàng cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, vì vậy mới an tâm hơn, nói với nàng: "Khi còn trẻ, u mê hồ đồ là điều khó tránh khỏi, qua một thời gian mọi chuyện rồi sẽ nhạt phai. Về sau, con ngẫm lại, có một số việc sẽ cảm thấy là mình chỉ hồ đồ mà thôi."

Thấy Tổ Doanh thờ ơ, Tổ lão gia lại nói: "Con là đứa bé hiểu chuyện —— về sau mỗi việc dù lớn hay nhỏ đều phải càng thận trọng. Ai —— cho đến sinh hạ hoàng tử, cũng không thể lơ lỏng được!"

Tổ Doanh cười lạnh: Tính toán của phụ thân thật là lâu dài.

Ngày mười ba tháng tám cuối cùng cũng đã tới, toàn bộ gia tộc Tổ thị đều tụ tập đầy đủ ở Đông Bình Quận vương phủ. Sứ giả của Hoàng gia dâng lên bữa ăn cùng với rượu ngon và sinh lễ đặc biệt, sau khi cả gia tộc Tổ thị lần lượt uống hoàng gia ngự tửu, mệnh phụ liền mời Tổ Doanh lên xe.

Ở nơi này đang tổ chức đại lễ long trọng, không biết tại sao, Tổ Doanh vẫn có cảm giác trống rỗng, giống như đây không phải là hôn lễ của nàng, giống như buổi đại lễ này không có liên quan gì đến nàng, không có cũng được. Nàng từng bước, im lặng thực hiện các lễ nghi đã học, đi một bước sau nghĩ tới bước kế tiếp, ngoài ra không hề có những ý niệm khác, bi thương vui sướng cũng không biết đã đi nơi nào. Xung quanh hoan ca như hải (*), nàng lại chỉ là một ngôi đá như một ốc đảo đơn độc, tỏ vẻ trầm mặc, không cách nào có thể hòa nhập vào khung cảnh vui vẻ đó.

(*): Ý nói khung cảnh vui vẻ, ca múa linh đình

Cho đến khi Tổ lão gia cùng Tổ phu nhân thay nhau đi lên bậc thang, vô cùng cung kính nói: "Kính chi giới chi, Túc Dạ vô vi mạng", "Miễn chi kính chi, Túc Dạ vô vi mạng" (*), Tổ Doanh lúc này mới ý thức được nàng đã hoàn thành tất cả nghi thức trong nhà —— bọn họ chỉ còn lo lắng tới nay nàng không thể làm người kia vui lòng.

(*) Đại khái ý nghĩa của câu này là cảm tạ ân điển của Hoàng thượng, nguyện trung thành phục vụ đến cùng.

Màn che rủ xuống, trống kèn nổi lên, con ngựa hiền lành vững vàng kéo xe hướng về phía Hoàng cung mà đi.

Khóe miệng Tổ Doanh nở ra một nụ cười lạnh, ngồi nghiêm chỉnh, tâm trạng lơ lửng chín tầng mây, cảm thấy thân thể trống rỗng, dường như không chịu

sự khổng chế của lí trí nữa, muốn động cũng không thể động đây.

"Con rồi . . ." Một âm thanh nhẹ nhàng giẽu cọt vang lên: "Người cho rằng, thuận theo bọn hần, là tất cả đều có thể vui vẻ? Con rồi cũng sẽ có cảm giác?"

"Câm mỉm!" Tổ Doanh biết âm thanh kia là của ai. Nữ nhân kia tuy không có hình dạng lượn lờ xuất hiện như ngày trước nhưng vẫn không quên dùng âm thanh tới quấy nhiễu nàng.

Giọng của nữ nhân biến mất nhưng Tổ Doanh khó lấy lại bình tĩnh.

Trong hoàng cung còn có nghi thức càn long trọng và dài dòng hơn nữa đang đợi nàng, nhưng tâm trí nàng đột nhiên nhớ không nổi nên làm như thế nào. Nếu là gả vào nhà người thường, làm sai điều gì, nàng cũng không cần sợ —— nhiều lắm là cũng chỉ là mọi người cười đùa một phen, ngày sau thành chuyện để đàm tiếu. Chọc tức nàng, nàng có thể ở trước mặt tướng công mình nũng nịu, không cho phép hần nhắc đến . . . Nhưng mà hôn lễ này của nàng là đại diện cho hình ảnh của cả đất nước, là khuôn thước mẫu mực, lưu vào sử sách, truyền lại đời sau, nếu có sai lầm đều sẽ bị người đời sau soi xét.

Tổ Doanh nhất thời hoảng hốt, cổ hết sức suy nghĩ, nhưng lại có một số điều không thể nhớ nổi.

Vừa đến cửa cung, Tể Tướng truyền sắc ban rượu, Tổ Doanh ở trong xe uống, tất cả ý niệm loạn lên trong đầu đều rất thần kỳ đều được ly rượu này làm cho trở lại bình thường.

Cách đại diện tầm bảy mươi bước, nàng phải xuống xe, dầm lên thăm dò từ từ đi về phía trước. Trên đường đi thấy đặt một bộ yên bạc, nàng vừa thấy liền biết là của ca ca Tổ Táp. Trong phân nghi thức dùng yên ngựa của ca ca, không biết là an ủi hay là nhắc nhở.

Tổ Doanh thăm khẽ thở dài một tiếng, trong nháy mắt lúc vượt qua yên ngựa mới thực sự cảm nhận được, nàng từ lúc này không còn là Tổ Doanh, mà là Tổ thị hoàng hậu.

Khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống thì buổi lễ long trọng tiến vào hồi cuối. Tổ Doanh được thượng cung hướng dẫn đi vào ngự điện. Thượng thực tiến rượu, thượng phẩm thiết tiệc(mấy thứ đồ trong phòng cưới), Tổ Doanh liếc mắt nhìn, trong lòng không nhận được mà lạnh lẽo, yên lặng hướng mắt nhìn xuống đất.

Nghe cung nhân bên cạnh quỳ lạy, mặc dù đầu bị trùm lại bởi tấm khăn, nàng cũng biết Hoàng đế đi tới trước mặt nàng. Sau đó, Hoàng đế dặt tay nàng, không nói một lời mang nàng ngồi vào vị trí —— chỉ có hai người bên bàn tiệc, khác với đại yến mới xong, yên tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh một chiếc lá rơi chạm vào song cửa sổ, một cây nến đỏ trong góc cháy nỗ lách tách ra hoa đèn. Bọn họ trịnh trọng nhận lấy ngũ cốc mà Thượng thực dâng lên, lại nhận lấy rượu tế điện Thần Minh, khiến bữa tối này xem ra càng giống như một cuộc hôn nhân cầu nguyện, là nghi thức thần thánh, có thể bảo đảm thiên hạ ngũ cốc được mùa. Bất luận bọn họ thích hay không thích mâm cỗ thịnh soạn này, cũng phải ăn vài ba miếng tượng trưng, uống qua rượu, súc miệng.

Thượng nghị quỳ tấu "Lễ thành", trong đầu Tổ Doanh chợt trống rỗng, thân thể không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy.

Một vị thượng cung dẫn Hoàng đế đến đông phòng để cởi áo bào, một vị thượng cung khác đứng bên cạnh Tổ Doanh, đợi nàng đứng dậy vào trong trướng. Tổ Doanh yên lặng ngồi không cách nào nhúc nhích, trong mắt vị thượng cung kia mang theo mấy phần trách cứ. Nàng không nói câu nào, rón rén diu Tổ Doanh lên, kế tiếp dường như nửa kéo nàng ngồi lên ngự giường, rút đi mũ phượng và cởi lễ phục cho Tổ doanh, sau đó liền thối lui khỏi màn trướng.

Dưới ánh nến cả căn phòng bao phủ bởi màu hồng nhưng sắc thái ảm áp này không thể nào trấn áp bớt cỗ hàn khí trong lòng Tổ Doanh, làm cho nàng khi chỉ còn một lớp quần áo, không ngừng phát run. Tất cả cung nhân cũng lặng yên không một tiếng động thối lui, Tổ Doanh nghe thấy tiếng cửa điện nhẹ nhàng khép lại, sau đó, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Sự yên tĩnh này đã làm cho tâm nàng hoảng loạn. Có người vén tầng màn trướng lên, tiếng bước chân đi về phía nàng, suýt nữa không để cho nàng có thể hô hấp. Nàng cúi đầu, nhìn từng bước áo trắng đi tới trước mặt, lại từ trước mặt nàng chuyển tới bên người nàng ngồi xuống.

Có lẽ mới vừa rồi, sự yên tĩnh kéo dài quá lâu, nhất thời hai người cũng không biết nên bắt đầu nói chuyện gì.

Hoàng đế dịu dàng kéo tay nàng đặt lên tay hần, lòng bàn tay ảm áp ngăn chặn sự run rẩy của nàng.

Tổ Doanh đã nhớ kỹ, trong lúc chuẩn bị hôn lễ, mỗi di nương đều truyền cho nàng rất nhiều kinh nghiệm, Thất di nương Bạch Tiêu Tiêu đưa nàng là một câu nói: "Cả hôn lễ quá mệt mỏi não loạn, hần chưa chắc có sức nhìn kỹ mặt của con —— khi chỉ còn dư hai người, con nhất định phải canh chừng thời điểm hần vừa nhìn con thì mỉm cười. Mặc kệ phu quân con về sau cưng chiều không cưng chiều con, nhưng sẽ mãi không quên nụ cười này của con."

Nghĩ đến điều này, nàng muốn ngẩng đầu lên mỉm cười, chợt nghe âm thanh trầm trầm vang lên: "Lúc này, nàng đang nghĩ đến người nào?"

Vừa nghe xong câu hỏi, tâm trí Tổ Doanh liền nghĩ đến vài người, mỗi người ai cũng làm cho nàng cười không nổi. Một giọt nước mắt đột nhiên xuất hiện, tí tách rơi trên áo lụa của nàng, thậm chí nàng còn không có thể cố nén lại.

"Thần thiếp có tội . . ." Nàng nhỏ giọng cáo lỗi.

Ngón tay của hần nhẹ nhàng lau đi nước mắt nàng, mon trón cảm, khoe môi, mí mắt rồi đuôi lông mày nàng.

"Khô sở thì cứ khóc đi." Hấn bế nàng trong ngực, ôn nhu nói: "Chỉ là nàng và trẫm, về sau, cũng đã không thể nghĩ tới những người đó nữa rồi . . ."

Sự dịu dàng của Hoàng đế khiến Tổ Doanh không ngờ tới, mặt của nàng dán vào lồng ngực ấm áp của hấn, sự lạnh lẽo trên cơ thể hoàn toàn biến mất. Hấn tựa hồ nghe được tim của nàng đập dần dần bình tĩnh, vì vậy đứng dậy buông tấm màn trướng gần giường nhất xuống.

Tổ Doanh cho là mình đã chuẩn bị tốt, nhưng tất cả đối với nàng mà nói đều rất xa lạ, thân thể cùng hơi thở của hấn khiến nàng không biết làm sao. Mặc dù hấn vuốt ve chậm rãi, nàng vẫn không kim được khăn trướng, dung nhan thất sắc. Hấn lớn hơn nàng mười chín tuổi, nhưng vẫn rất khỏe mạnh khi phách, khi khoảnh khắc kia tới thì nàng không nhịn được rơi nước mắt, thậm chí bị sợ đến cắn chặt đôi môi quên hô hấp. Hấn không nói chuyện, hôn hai gò má nàng, mỗi nụ hôn đều giống như cánh hoa rơi vào trên da thịt của nàng mềm mại, nhẹ nhàng. Mà nàng đầu vầng mắt hoa, chỉ có thể nhắm mắt lại, trốn tránh tất cả mọi việc trước mắt.

Rốt cuộc trong nháy mắt, nàng chợt mở mắt mà kinh ngạc kêu lên một tiếng ngân ngui. Dường như sự căng thẳng tràn đầy trong từng mạch đều ở trong nháy mắt kia buông lỏng . . .

Một tiếng, hai tiếng . . . Chiếc đồng hồ cát bằng ngọc chảy tí tách, Tổ Doanh tròn tròn mắt không biết đếm bao lâu, nhưng trong lòng chỉ lặp đi lặp lại "Một tiếng, hai tiếng". Nàng len lén xoay mặt, thấy hấn nằm bên cạnh, ngủ yên tĩnh, hô hấp đều đặn an ổn.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, muốn xuống giường, vén chăn đến gần tay hấn lại bị tóm lấy.

"Trời còn chưa sáng, điềm xấu." Hấn nhắm mắt nói.

Nghe nói đêm tân hôn nhất định phải cùng gối cho đến tận trời sáng, nếu không cuộc đời này thì khó có thể đầu bạc răng long.

Tổ Doanh chậm rãi nằm xuống, nhìn lên đỉnh trướng, thêu rất nhiều hoa phù dung.

"Không ngủ được? Đang suy nghĩ gì?" Hấn hỏi.

Tổ Doanh không dám nói cho hấn biết —— đầu tiên, nàng sợ không nhớ được lễ nghi vào ngày mai, khi đến Đông cung, phi tần ở Đông cung cùng quần thần, trong ngoài mệnh phụ đến hành lễ chúc mừng. Định bụng dậy viết những điều đó ở nhất trên mảnh vải, giấu ở cặp váy trong, để tránh lúc đó bị bêu xấu.

Hấn giống như hiểu ý đồ của nàng, nắm tay nàng nhẹ nhàng nói: "Không nhớ được những lễ nghi kia cũng không có vấn đề gì —— nàng là hoàng hậu, không làm gì cũng không có người nào có thể nói gì. Bọn họ sẽ xem sắc mặt của nàng mà làm việc, sẽ không để nàng khó chịu."

Tổ Doanh hé miệng nói: "Bệ hạ nói đùa."

"Không." Hấn nghiêng đầu nhìn nàng, cũng là cười một tiếng: "Đây là kinh nghiệm."

Khỏe mặt của hấn đã có nếp nhăn, vậy mà lúc mỉm cười hai mắt vẫn trong suốt như chứa làn nước mùa xuân, Tổ Doanh đỏ mặt, vội đảo mắt nhìn nơi khác. "Ngủ đi . . ."

Hấn nói nhỏ giọng nói: "Nếu không ngày mai nàng cũng chẳng có sức mà chống đỡ đâu."

m thanh của hấn trầm trầm, giống như có ma lực. Tổ Doanh rất nhanh đã ngủ, nhưng chỉ ngủ chưa tới hai canh giờ, lại đang lo lắng trong giấc mộng tỉnh lại.

Màn cửa hơi bay bay, nhiễm sắc đỏ của mặt trời sáng sớm, Tổ Doanh khó khăn lắm mới chịu đựng được đến hừng đông, rón rén bước bước xuống giường. Lần này, Hoàng đế không có lời kéo nàng, hình như hấn cũng đang ngủ say.

Tổ Doanh lại quay đầu lại nhìn hấn hai lần, mới yên mà bước thoát mái khỏi màn trướng. Đi ngang qua bàn trang điểm, nàng thuận tay nhặt lên một cây trâm cài tóc, đi đến trước một lư hương, mở nắp ra, dùng trâm cài tóc gầy gầy, lựa ra một khối hương liệu đang cháy dở.

Ngoài cửa sổ vang lên một âm thanh lạ, Tổ Doanh sợ hãi, khẽ run rẩy, đợi thấy rõ hình ảnh một con chim xẹt qua, nàng thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn vào sâu trong màn che —— Hoàng đế vẫn không có động tĩnh.

Trên bàn có tàn rượu đêm qua. Nàng liền đem khối hương chưa cháy hết kia, thả vào trong ly rượu sau đó nuốt xuống.

Vị cay của rượu từ từ chảy xuống cổ họng, nàng chậm rãi thở ra một hơi, rốt cuộc cũng an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đan Xuyên cung II

Chuỗi hạt ngọc bích, vòng tay lam ngọc, trâm cài đủ loại, khuyên tai phi thủy, khuyên tai bạch ngọc. . .

Trước khi xuất giá, mấy vị thượng cung dạy quy củ đã nói với Tổ Doanh: trang phục và trang sức của hoàng hậu sang trọng cao quý, toàn thân dát vàng dát ngọc rực rỡ, tượng trưng cho trời đất núi sông, là loại trang phục không những mặc vào người để thể hiện sự trang trọng quý phái bậc nhất của chủ hậu cung mà còn khiến hoàng hậu hiểu rằng: trên người nàng không chỉ là vinh hoa phú quý không có gì sánh nổi, mà còn phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề khác hẳn người khác.

Tổ Doanh đã từng mang một cái đầu cài đầy trâm và đủ loại ngọc bội trên người ngồi yên hàng canh giờ trong viện, nhưng mà khi đó không người nào dám để cho nàng dùng trang phục chính thức của hoàng hậu để luyện tập mà chỉ dùng đồ trang sức bình thường. Các vị cô cô vừa cầm mấy cây trâm nặng trĩu lên đầu Tổ Doanh, vừa nói: "Quá nhẹ, quá nhẹ!" Cho đến khi cổ Tổ Doanh đau ê ẩm mới chịu dừng tay.

Hôm nay lần đầu tiên mặc trang phục chính thức của hoàng hậu, Tổ Doanh mới biết cô cô không nói dối.

Nhìn vào trong gương, bóng dáng lộng lẫy trong đó giống như không phải là nàng, chỉ có thể nhìn thấy một hào quang bao quanh bóng dáng, diện mạo chỉ còn lại vẻ mơ hồ và hoàn toàn trắng bệch.

Một mùi thơm nhẹ nhàng thoang thoảng bay vào điện. Tổ Doanh biết là cung nữ phụng hương đang ở ngoài điện chờ, nàng ngửi một cái, nhìn Thôi Lạc Hoa đang đứng gần đó, khẽ nghiêng đầu

Thôi Lạc Hoa chăm chú để ý từng cử động của nàng, nhìn thấy ánh mắt của nàng, lập tức nói: "Thượng nghi, xin đem hương này đổi đi."

m thanh trong trẻo nhưng lại cực kỳ vang dội trong điện yên tĩnh, vẻ mặt Tổ Doanh vẫn không biến sắc, những người khác không khỏi vì giọng điệu không chút khách khí của vị Thôi tiên sinh này mà cảm thấy kinh ngạc.

Hai người thượng nghi nhìn nhau, cúi đầu thưa: "Nương nương, chuyện này . . . Không hợp quy củ. Lại nói, giờ lành sắp đến."

Tổ Doanh giống như mất hồn, không nói gì, ánh mắt chăm chăm nhìn vào hình ảnh xa lạ của mình trong gương.

"Người đặt ra quy củ không biết nương nương không thể ngửi mùi cỏ Huân thảo." Thôi Lạc Hoa nhìn họ mỉm cười: "Hiện tại hai vị thượng nghi đã biết, không phải là không nghĩ ra phương pháp xử lý đây chứ."

Hai vị thượng nghi nghe xong, vội vàng lui khỏi điện. Mùi thơm kia cũng rất nhanh bị phân tán. Khi Tổ Doanh bước ra khỏi điện thì hai người cung nữ đang cầm hương đi ở phía trước nàng, mùi hương nhân nhật quanh quẩn trong gió đã đổi thành mùi khác.

Ở phía bên ngoài điện, các cung nhân trải ra những tấm lụa vàng, tung bay nổi bật trong ánh nắng sáng sớm. Tổ Doanh cúi đầu suy nghĩ, mặc cho hai cung nữ dìu bước đi trên những tấm lụa vàng.

Đi không biết bao lâu, Triều Dương điện đã bị khuất sau những mái ngói cong cong của các cung điện khác.

Tổ Doanh chậm rãi ngừng đầu lên, khoe miệng tạo ra một nụ cười lạnh như băng —— Đan Xuyên cung . . . Lần đầu tiên nàng nhìn thấy thực sự rất trang nghiêm, xa vời, nhưng hôm nay cửa chính Đan Xuyên cung lại vì nàng rộng mở.

Lúc nhận sự hành lễ, quỳ lạy của tất cả mọi người, Tổ Doanh cũng không cần làm gì, mấy vị quan hướng dẫn nghi thức tự biết hướng dẫn lễ nghi, nàng chỉ cần nghe theo lời họ mà ngồi xuống, ở thời điểm nào đó ban thưởng quà tặng cho người này người nọ.

Khi Thái tử một thân áo bào tím, thắt đai lưng ngọc đi vào trong điện, Tổ Doanh cảm thấy hân hoan so với những lần gặp gỡ trước đây có sự bất đồng. Có lẽ là bởi vì nàng lần đầu tiên thấy hân hạnh lễ phục của Thái tử, nên vẻ mặt cũng phải tỏ ra cứng nhắc lạnh lùng cho hợp với khí chất cao quý . . .

Hắn không nhìn nàng, chỉ nghe lời chỉ dẫn mà làm hành động tiến lùi, tầm mắt đạt tới nơi xa nhất nơi, ước chừng là dưới chân nàng.

Tổ Doanh nhìn thẳng phía trước, khi hắn lui sang một bên, nàng liền gạt đầu ra hiệu cho cung nữ bên cạnh, đem những món quà ban thưởng ban xuống —— minh kim cung mạo, ngọc khẩu trừ huyền, thanh ngọc bội (mấy cái món đồ vàng ngọc này mình lười dịch quá), tất cả đều rất trân quý, nhưng đều là nội quan chuẩn bị theo thường lệ, không có cái nào nàng phải tự mình chọn lựa.

Thái tử phi mỉm cười tiến đến, mặt mày nhẹ nhõm, tràn đầy vui mừng. Tổ Doanh vẫn giữ nguyên biểu cảm, tuân tự làm từng bước theo chỉ dẫn của nội quan, thường nàng một đoá kim hoa lộ ra mình đang.

Phượng Diệp công chúa cùng phò mã Tổ Trầm, Vinh An công chúa cùng phò mã Bạch Tín Mặc lặng yên theo thứ tự bái kiến. Về mặt khinh thường của Vinh An công chúa là điều mà Tổ Doanh đã dự kiến ngay từ đầu —— nàng quỳ lạy qua loa, miễn cưỡng chỉ có ba phần thành ý, giống như là hành lễ với hậu vị, mà không phải hành lễ với Tổ Doanh. Nàng thẳng thắn biểu hiện cảm xúc như vậy thực ra khiến Tổ Doanh cảm thấy khá an tâm. Về phần những người khác, Tổ Doanh tỉ mỉ nhìn những lớp nguy trang trên khuôn mặt của họ, không nhìn ra một chút nào vui mừng, cũng không nhìn ra một chút tâm sự. Kể cả đại ca của nàng là Tổ Trầm cũng trưng ra bộ mặt nghiêm trang, có phần miễn cưỡng. Điều này làm cho Tổ Doanh cảm thấy thất vọng, nhưng cũng không có biểu hiện ở trên mặt, chỉ là trong lòng âm thầm tự giễu —— mọi người ở đây ai cũng ép buộc mình giấu đi tâm ý chân thật, giống như không hề suy nghĩ gì . . .

Một loạt những hành động quỷ lạ hành lễ yên lặng lập đi lập lại một cách nhàm chán cuối cùng dường như cũng sắp kết thúc, nhưng mà vì tiểu công chúa Chân Ninh lại bắt đầu xảy ra sự cố.

Vị công chúa nhỏ tuổi nhất này hành lễ rất có chuẩn mực, vậy mà sau khi hoàn thành toàn bộ lễ tiết, nàng liền đứng lại trước mặt Tổ Doanh, cười tủm tỉm nói: "Ta biết người —— người trước kia làm chức phụng hương, ở trước mặt mẫu thân ta, đầu cũng không dám nâng lên."

m thanh của nàng thanh thúy, làm cho toàn bộ không khí trong điện chợt tĩnh mịch.

Tổ Doanh nhẹ nhàng mỉm cười, cặp mắt cong cong, nhìn chằm chằm vào tiểu công chúa.

Nàng vào thời điểm còn nhỏ như Chân Ninh công chúa, cũng đã từng ý vào chuyện mình còn bé mà nói những lời làm người khác khó chịu, cho là những lời nói của trẻ con thì không cần chấp trách, không ai có thể làm gì nàng.

Tiểu công chúa ở dưới ánh mắt chăm chú của nàng, mới đầu vẫn có thể không sợ mà đối chọi, nhưng không lâu sắc mặt liền trắng bệch, hạ mi mắt xuống. Đối với phản ứng như vậy của tiểu công chúa, Tổ Doanh cảm thấy khá tiếc nuối: nàng thích sự dũng khí của Chân Ninh, nhưng không thích sự lỗ mãng của nó. Đứa nhỏ này chưa có suy tính chuẩn bị chu toàn cho mọi tình huống có thể xảy ra, đã mạo hiểm địa vị của mình đối đầu với chủ nhân mới của hậu cung, mở ra một mối quan hệ không tốt ngay từ đầu.

Quan nội cung phụ trách lễ nghi khen thưởng vốn nên vào lúc này tuyên cáo yết kiến kết thúc, nhưng thấy trường hợp lúng túng, lại đoán không ra tâm ý của tân hoàng hậu, có chút không biết làm sao.

Phượng Diệp công chúa tiến lên một bước, quỳ gối trước mặt Tổ Doanh: "Chân Ninh công chúa trẻ người non dạ, mong nương nương thứ tội."

Tổ Doanh không trả lời, nhìn quan phụ trách lễ nghi khen thưởng một cái, hần lập tức thông minh tiếp tục điều khiển buổi lễ, tuyên bố buổi yết kiến hoàng hậu và ban thưởng kết thúc.

Những triều thần cùng phu nhân của mình cũng đến hành lễ hướng hạ khiến Tổ Doanh hoa cả mắt. Nhất là những vị phu nhân đại thần kia, dường như làm đủ mọi trò để hấp dẫn sự chú ý của nàng để gây dựng mối quan hệ, nhưng mà thực sự Tổ Doanh vẫn không thể nào nhớ được những khuôn mặt kia. Bộ dạng của họ thật sự rất giống nhau: quần áo lụa là, trang sức óng ánh, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng . . .

Tổ Doanh cảm thấy, mình giống như nếu đi xuống dưới đó sẽ lâm vào một mê trận, bị một đám người giống nhau như đúc vòng quanh. Chiếc mũ phượng dường như càng ngày càng nặng nề, dường như muốn kéo cả cái đầu nàng xuống. Vì vậy, Tổ Doanh bắt đầu ngồi không yên. Nội quan phụ trách lễ nghi và khen thưởng chú ý tới từng hành động nhỏ của nàng, liền tại lúc làm lễ đẩy nhanh tốc độ —— chỉ là tăng nhanh một chút xíu, chỉ trừ em dâu của Hoàng đế là Ung vương phi nhú mày, cơ hồ không ai phát hiện, nhưng lại khiến cho Tổ Doanh thoát khỏi bế khổ nhanh hơn nửa canh giờ.

Quay về Đan Xuyên cung, cởi bỏ lễ phục, Tổ Doanh lại phải thay thường phục để tham dự gia yến ở Phụng Khánh điện cùng với Thái tử và mấy vị công chúa.

Nàng sớm biết rượu này nhất định uống không thoải mái, nhưng vẫn là đi cùng bọn họ khách sáo một phen, sau đó cũng lười xem sắc mặt của họ, hồ hững rời khỏi. Cứ như vậy, khách khí cả ngày rốt cuộc cũng đã kết thúc, Tổ Doanh coi như đã làm tròn trách nhiệm nặng nề của mình, đột nhiên cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, đi qua đi lại mấy bước, đầu của nàng hỗn loạn, dường như rượu uống vào bây giờ mới phát huy tác dụng, chỉ thấy uể oải buồn ngủ. May mà ở không xa Phụng Khánh điện này có một tòa bát giác đình, nàng liền vào ngồi một lát, lệnh cho mấy cung nữ thái giám bên người rời khỏi đình viện, chỉ chừa Thôi Lạc Hoa ở bên mình.

Nàng không nói một lời, Thôi Lạc Hoa cũng không quấy nhiễu đến sự thanh tĩnh của nàng.

Một cơn gió lạnh bay đến phả hơi lạnh vào mặt, rồi lan cả vào tâm can, Tổ Doanh hô hấp thật sâu, tinh thần chấn động, nhưng trên mặt lại sáng sủa không ít.

"Thôi tiên sinh . . ." Nàng cúi đầu hỏi: "Tuy tiên sinh không ở chỗ hành nghi lễ quỷ lạ tân hậu, nhưng mới vừa rồi trong bữa tiệc ngài đã nhìn thấy toàn bộ. Có cảm tưởng gì?"

Thôi Lạc Hoa mỉm cười nói: "Nương nương có con mắt tinh tường, cần gì phải người khác tham mưu?"

Tổ Doanh thở dài: "Việc làm Hoàng hậu này thật là khó khăn!"

Tiếng thở dài theo gió mà phân tán ra, nhất thời gió dường như cũng lạnh đi ba phần.

"Nương nương. . ." Thôi Lạc Hoa nháy mắt té nhị, Tổ Doanh liền đưa mắt nhìn, thấy Thái tử đứng ở bên ngoài đình cách đó không xa, nhìn về phía nàng chăm chú.

Tổ Doanh nhẹ nhàng gật đầu, Thái tử do dự trong chớp mắt sau đó tiến đến, Thôi Lạc Hoa biết điều bước ra xa mấy bước.

Thái tử không hành lễ, chỉ đứng bên cạnh, thất thần nhìn vào gò má nàng, một lúc lâu sau mới nói một cách chán nản: "Tại sao lại là nàng?" Giống như bắt đắc dĩ hỏi nàng, cũng giống như chỉ lăm bằm một mình.

Tổ Doanh liếc hần một cái, cười khổ, không biết nên trả lời thế nào.

Một trận gió nổi lên, chiếc chuông gió treo trong đình viện vang lên tiếng kêu leng keng. Về mặt Thái tử chợt chấn động, giống như đột nhiên thức tỉnh từ một mảnh suy nghĩ hỗn độn, nhớ đến địa vị hiện giờ của họ, ở bên cạnh nhau như vậy thật không hợp với quy củ, chỉ đành than một tiếng: "Nàng phải cẩn thận . . ."

Tổ Doanh cảm kích tâm ý của hắn, ngửa đầu nói: "Huynh cũng vậy."

Hắn xoay người rời đi, Tổ Doanh cũng dời tầm mắt, không nhìn hắn nữa. Thôi Lạc Hoa nhìn bóng lưng của Thái tử, tiến lên phía trước nói: "Thái tử hình như biết điều gì đó."

Thấy Tổ Doanh không tỏ thái độ gì, Thôi Lạc Hoa hạ thấp giọng nói: "Nương nương . . . Phế hậu không chết, chắc chắn sẽ có người trăm phương ngàn kế đưa nàng trở lại vị trí. Thái tử trước mắt không đành lòng làm hại nương nương, nhưng phế hậu dù sao cũng là mẹ đẻ hắn, chỉ sợ không bao lâu nữa hắn sẽ đưa ra lựa chọn . . . Tính mạng quan trọng, nương nương nên vì mình mà suy tính."

Tổ Doanh yên lặng đứng dậy, đi vài bước, buồn bã cười cười: "Có lúc, ta không thể không bội phục Cư Tử tướng—— thời điểm ông ta định đoạt số mạng của người khác, luôn có thể suy nghĩ thấu đáo, hành động tàn nhẫn. Tại sao là ta? Có lẽ . . . Nguyên nhân là Thái tử không đành lòng làm hại, cho nên, ta được chọn? Đổi thành người khác, Thái tử hoàn toàn có thể mặc kệ, để cho bè phái ủng hộ phế hậu tùy tiện làm cho người hiện giờ ngồi trên hậu vị biến mất?"

"Chính là vì thế, nương nương mới nên lợi dụng thời cơ hiếm có này mà tính toán cho bản thân mình."

Tổ Doanh dường như là không nghe thấy lời khuyên của nàng, lại thờ dài một tiếng, từ từ nói: "Để nói sau đi . . ."

Hôm nay là ngày Tổ Doanh chính thức chuyển vào Đan Xuyên cung. Sau khi cung nữ, thái giám bái kiến xong thì đã gần đến hoàng hôn. Nàng đoan chánh ngồi ở trên đầu giường, ánh mắt lẳng lặng nhìn những qua một lượt đồ dùng thượng hạng bằng vàng bằng ngọc được trưng bày trong Đan Xuyên cung.

Nàng đã ngồi nhìn một lúc lâu, người khác không biết nàng nghĩ cái gì. Thôi Lạc Hoa nhẹ giọng hỏi: "Nương nương có gì phân phó?"

Tổ Doanh mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng giống như là thôn thức: "Một chút dấu vết của nàng cũng không có . . ."

Nàng nhớ ngày trước trong Đan Xuyên cung, khắp nơi bày biện những trân phẩm mà Hoàng đế ban cho phế hậu. Phế hậu là người có con mắt thẩm mỹ, những bảo vật kia giống như là tùy tiện ném ra, nhưng lại làm cho trong điện có phong vị riêng. Hôm nay những bảo vật kia bị thu lại về kho chứa bảo vật, Đan Xuyên cung có vẻ có chút đơn sơ, giản dị. Thậm chí bức rèm che theo ý thích của phế hậu mà bày biện trước kia, cũng thay bằng loại khác, màu sắc cũng khác.

"Để cung điện này đổi một vị chủ nhân, thật là dễ dàng . . ." Tổ Doanh tự than thở trong lòng một tiếng.

Dùng qua bữa tối, Hoàng đế giả lâm.

Hôm nay, Tổ Doanh tham dự lễ bái kiến hành lễ của các hoàng tử công chúa và triều thần, Hoàng đế lại phải đến tổ miếu để báo cáo, bận rộn như nhau cả ngày, nhưng thần thái hắn vẫn bình thản an ổn như thường, không thấy một chút mệt mỏi trên khuôn mặt. Thấy Tổ Doanh có vẻ hơi mệt, hắn cười nói: "Sau này quen thì sẽ tốt thôi."

Tổ Doanh biết nàng sẽ phải quen—— những việc lớn như vậy một năm có bốn lần, nếu không có sự kiện gì đặc biệt, còn có tất cả lớn nhỏ mấy chục loại lập đàn tế cầu mưa, gặp gỡ, trò chuyện với các vị phu nhân đại thần, lễ nghi tiếp đón các sứ giả từ nước khác.

"Một năm chẳng phải là có hơn phân nửa thời gian làm những việc này?" Trong lòng nàng nghĩ tới liền cảm thấy mệt mỏi, không nhịn được nói ra.

Hoàng đế quay lại nhìn nàng, mỉm cười: "Rất nhanh thôi nàng sẽ chê ít, cảm thấy không có việc gì làm."

Lúc đi ngủ, Hoàng đế ngồi tựa đầu lên gối hỏi: "Có phải Chân Ninh tùy hứng hơn nhiều so với nữ nhi nhà khác?"

Xem ra hắn cũng đã nghe người dưới bẩm báo lại chuyện Chân Ninh công chúa hôm nay.

Tổ Doanh nghĩ thầm: hắn đòi này gặp nữ nhân, không phải những nữ nhi đã qua dạy dỗ của Tổ thị, thì cũng là nữ nhân Tổ thị sinh dưỡng nữ nhi cho hắn, nên đại khái hắn chắc cũng không biết phẩm chất tính cách nữ nhi nhà khác như thế nào. Mà nàng cũng vậy thôi.

Nàng không cách nào trả lời, không thể làm gì khác hơn là nói: "Công chúa không phải là nữ nhi của gia đình thường dân, cần gì phải so sánh."

Hắn còn nói: "So với Vinh An mười năm trước, con bé đã coi là rất hiểu chuyện. . ."

Nói xong, thờ dài, đột nhiên như nhận ra rằng năm tháng trôi qua nhanh chóng: "Hai ba năm nữa, Chân Ninh cũng nên lập gia đình rồi."

Tổ Doanh biết hắn đang trấn an nàng, nhưng trong lòng chợt không dễ chịu—— hắn cùng với nàng cũng chỉ mới gặp nhau mấy lần, lại đối xử với nàng quá tốt, làm cho nàng không biết phải đối xử với hắn như thế nào.

Ngày thứ hai, khi Tổ Doanh tỉnh dậy thì hắn đã đi. Hôm nay, nàng không có đại sự gì cần phải làm, thế nhưng hắn lại còn có việc thụ phong phụ thân của Tổ Doanh là Đông Bình Quận Vương lên Bình Vương, huynh trưởng là phò mã Tổ Trầm phong Đông Lạc Quận Vương, còn có rất nhiều họ hàng gần xa

của Tổ Doanh đều được phong chức phong hầu.

Đây chính là chân chính vinh dự cả nhà.

Tổ Doanh trang điểm xong, nhìn bộ dạng mới của mình đã có chút quen mắt. Nàng nhìn người trong gương cười cười —— chấm dứt một khoản nợ, đến hôm nay, nàng không còn nợ phụ thân bất cứ điều gì, những thứ ông ấy muốn, nàng đã cố gắng hết sức cho ông lấy được.

Một đội thái giám đang cầm đủ các loại khay sắc màu rực rỡ cùng với nhiều rương đồ trong kho bảo vật của hoàng cung tiến vào, hành lễ và truyền khẩu dụ: "Thánh thượng truyền, Đan Xuyên cung bây giờ khá trống trải nên ban cho nương nương bảy mươi bảy món đồ trang hoàng lại cung điện, xin nương nương xem qua."

Tổ Doanh chậm rãi nhìn qua, từ món đầu tiên đi về trước, qua hết tất cả những bảo vật. Hoàng đế chưa hiểu rõ sở thích của nàng, nên đã đem đến tất cả các loại rực rỡ hoa lệ cũng có, tinh xảo quý báu cũng có, thậm chí có cả những thứ mộc mạc, cổ xưa . . .

Thái giám dẫn đầu thấy Tổ Doanh khó có thể quyết định, còn dâng lên một quyển mục lục: "Thánh thượng phân phó, nếu là không có thứ nào hợp ý nương nương, thì tiếp tục quay lại kho chứa bảo vật lấy."

Khi Tổ Doanh nhận lấy cuốn sách, tay khẽ run một cái.

Hắn đối với nàng thật quá tốt . . . Rõ ràng, quan hệ của nàng và hắn chỉ cách hai người xa lạ một bước mà thôi.

Nàng trầm nghĩ, có lẽ đây là một khảo nghiệm, xem nàng và hắn có chung một loại yêu thích hay không. Nhưng nàng rất nhanh bỏ cái ý niệm này: nếu nàng muốn ở trong cung này ở cả đời, nàng không hy vọng ở chỗ ở của nàng chỉ toàn những thứ người khác yêu thích, mà không phải những thứ nàng yêu thích.

Nghĩ vậy, Tổ Doanh liền hăng hái lựa chọn, sau đó chỉ bảo cung nữ bày biện các vật phẩm đó.

Một lát sau, lại có thái giám đem danh sách vào, xin chỉ thị của Tổ Doanh có cần đổi những cung nhân phục vụ trong Đan Xuyên cung hay không.

Tổ Doanh ngồi nghiêm chỉnh, xem danh sách tên của những cung nhân trong Đan Xuyên cung từ trên xuống dưới một cách cẩn thận, hỏi: "Lúc trước có Bạch công công, bây giờ đã đi đâu rồi?"

Vị thái giám này cũng đã già, chắc hẳn hạ trong cung đã lâu, nói chuyện thông thả ung dung, không chút hoang mang bầm báo: "Bạch công công tự xin chuyển đi trông coi vườn ngự uyển đã hơn tháng nay."

Chân mày Tổ Doanh khẽ nhăn một cái: "Ngày trước ông ấy đã lên đến chức đó, chắc không lâu sau sẽ được thăng chức Tổng quản thái giám của Đan Xuyên cung. Cần gì phải làm vậy chứ? Khó được người khôn khéo, lại đi trông coi vườn ngự uyển, thật đáng tiếc . . .". Nàng không nói gì nữa, tiếp tục xem cuốn danh sách, lại nói: "Ban đầu phụ việc bên cạnh phụng hương có hai tiểu cung nữ, gọi là Uyển Vi cùng Linh Nhu, giống như cũng không thấy."

Thái giám lại tiếp tục bầm báo: "Hai người này trước kia có ăn bớt nguyên liệu điều chế hương, bị bắt giam để điều tra. Uyển Vi đầu năm trúng nước độc, đã chết. Linh Nhu vẫn còn ở làm việc vặt ở y cục."

(1): Phòng chuẩn bị đồ, thêu thùa, may vá

Tổ Doanh nhìn hắn một cái, cười nói: "Trí nhớ của công công thật tốt, chỉ có hai tiểu cung nữ nho nhỏ từ hai năm trước đi đến nơi nào, tình trạng như thế nào cũng nhớ rõ ràng như thế."

Thái giám kia hơi khom người, không nói câu nào.

Tổ Doanh biết mấy tên thái giám đã lén lút chuẩn bị sẵn những câu hỏi nàng có thể hỏi, e rằng đã thu thập và nhớ kỹ tất cả những cung nhân có lui tới với nàng khi xưa, liền đem danh sách tên kia để sang một bên, hỏi: "Tổ Mi bây giờ đang ở đâu?"

Thái giám quả nhiên không chút nghĩ ngợi liền đáp: "Bẩm nương nương, Hoán y phòng (2)."

(2): Phòng giặt quần áo

Tổ Doanh hơi ngần người: "Hoán y phòng? Thường ngày có phải làm việc nặng nhọc không?"

Thái giám nghĩ nàng nhớ thương tỷ tỷ, nên thành tâm, đáp: "Cung nhân ở hoán y phòng biết nàng từng là phi tần, cũng không làm khó. Nghe nói nàng hằng ngày chỉ thỉnh thoảng giặt giũ những đồ đạc nhẹ nhàng trong cung. Bây giờ đã có nương nương ở đây, cuộc sống của nàng sẽ càng không khổ sở."

Tổ Doanh yên lặng nghe, thờ dãi: "Mới có hai ba năm, vật đổi sao dời, người và vật đã không còn . . ." Nói xong đứng lên: "Ta muốn đi thăm nàng."

Cung nữ bên cạnh lập tức ngăn cản: "Hoán y phòng là nơi thấp kém, nương nương không nên đến những nơi như vậy!" Thôi Lạc Hoa cũng nói: "Nương nương nếu muốn gặp nàng, không bằng truyền nàng đến Đan Xuyên cung"

Tổ Doanh lắc đầu: "Ta nhất định muốn đi." Nói xong liền vội vã bước ra khỏi cung.

Thôi Lạc Hoa vội đi tới bên cạnh Tô Doanh, nói nhỏ: "Nương nương luôn luôn sáng suốt, vừa mới vào cung chưa lâu, sao có thể làm việc theo cảm tính . . ."

Tô Doanh khẽ nghiêng đầu, dùng âm thanh chỉ để cho một mình nàng có thể nghe thấy, nói: "Lâu ngày rồi, càng thêm không thể thẳng thắn."

Nàng cố ý không mang đám cung nữ theo hầu, chỉ mang theo Thôi Lạc Hoa cùng đi. Mấy cung nữ trong Đan Xuyên cung cho rằng nàng trẻ tuổi, còn quen hành động theo cảm tính, cũng không tiện kiên trì làm trái ý của nàng, để tránh sinh ra chán ghét, ngày sau khó xoay sở. Tô Doanh và Thôi Lạc Hoa một đường theo hướng hoán y cục mà đi.

Đi được một đoạn đường, Tô Doanh chợt nhìn thấy có cửa cung ở phía xa bị khép chặt, cửa cung này là chỗ thông Hậu cung và Đông cung. Nàng có chút kinh ngạc nhìn Thôi Lạc Hoa, nàng ta lập tức nói: "Sáng sớm hôm nay đã đóng lại —— nô tỳ có nghe nói qua về ý tứ của Thánh thượng. Thái tử đã thành niên, theo quy củ không thể tùy ý ra vào hậu cung. Ngày trước niệm tình hân có hiếu, thường vào cung để thỉnh an phế hậu, Thánh thượng cũng không ngăn trở. Hôm nay . . . Thái tử nếu có chuyện muốn vào Hậu cung, phải cần Thánh thượng đồng ý."

"Chẳng lẽ hân đã biết...?" Tô Doanh ngạc nhiên hỏi, lúc nói chuyện không khỏi hơi hạ giọng.

Thôi Lạc Hoa cúi đầu nói: "Cho nên nô tỳ mới nhắc nhở nương nương cẩn thận về mọi chuyện."

Tô Doanh đứng ở tại chỗ không lên tiếng, Thôi Lạc Hoa hỏi: "Nương nương định quay về Đan Xuyên cung chăng?"

"Đã đi gần đến tận đây rồi, quay lại làm gì nữa..." Tô Doanh lắc đầu: "Một khi lui bước, về sau chỉ sợ nơi này không có cơ hội tới thêm lần nào."

Hiển nhiên đã có người thông báo trước cho hoán y phòng rằng hoàng hậu đại giá quang lâm, thái giám và cung nữ rõ ràng đã có chuẩn bị sẵn. Tô Doanh đi thẳng vào vấn đề hỏi tỷ tỷ của nàng chỗ ở nào, biết được nàng ở phía sau giặt quần áo, sẽ tiếp giá mượn một chút.

Tô Doanh không tính toán với bọn họ, để Thôi Lạc Hoa ở lại trông chừng, không cho phép người đến quấy rầy nàng, trực tiếp thẳng đi tìm tỷ tỷ, quả nhiên là trông thấy ở chỗ giặt quần áo, có một cung nhân áo xanh đang giặt những tấm lụa trắng.

"Tỷ tỷ ——" Tô Doanh kêu một tiếng.

Cung nhân đó cũng không ngừng công việc trong tay, Tô Doanh gọi thêm một tiếng, nàng mới chậm rãi xoay người hỏi: "Nương nương đang gọi người nào?"

Tô Doanh nhìn kỹ khuôn mặt của nàng, đúng là tỷ tỷ, nhưng vẻ mặt lại khô khan rất nhiều. Tô Doanh nhìn chằm chằm nàng, nhẹ nhàng cười nói: "Ta cũng không biết ta đang gọi ai a."

Tô Mi khẽ chớp mắt, cười cười, quay lại với những tấm lụa trắng: "Nếu nương nương niệm tình tỷ muội, hãy bỏ qua cho nô tỳ."

Tô Doanh đi về phía trước mấy bước, thấy mấy thứ nàng giặt đều là các loại khăn lụa, đúng như thái giám nói, cũng không quá nặng nhọc. Nàng xem một lát, rồi dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, muội đem tỷ về làm việc ở Đan Xuyên cung nhé . . ."

Tô Mi liếc nàng một cái, cười lạnh: "Nương nương không cần khách sáo. Nương nương có lẽ biết người bị điều đến hoán y cục là những người nào? Không có một người nào không phải thân thể đặc biệt, biết quá nhiều, cũng không có thể thả ra cung, cũng không thể tùy tiện giết chết người. Một khi đã nhập cung, thì không còn cách nào thoát khỏi đây."

"Tỷ tỷ . . ."

"Ý của nương nương nô tỳ hiểu." Tô Mi lạnh lẽo nhìn Tô Doanh, nói: "Nương nương chỉ muốn từ chỗ nô tỳ biết được một số chuyện? Thực không dám dấu diếm, nô tỳ từ khi vào đây, chỉ ngại mình biết quá nhiều, nên không cùng người khác nói chuyện với nhau, càng không muốn biết người khác biết những gì —— không giúp được nương nương."

Tô Doanh thấy lời nói của nàng kịch liệt cứng rắn như thế, không giống như Lệ viện, cũng không giống Nhu viện. Nàng biết khoảng thời gian Tô Mi nhập cung, nhất định đã gặp phải biến cố gì đó rất lớn, khiến cho tính tình nàng thay đổi, nhất thời cảm thấy truy cứu tới cùng chưa chắc đã là chuyện tốt, nhưng lại càng không cam tâm cứ thế từ bỏ.

"Tỷ tỷ có biết, trong mấy tháng này âm hồn của Nhu viện cùng Thuần viện vẫn cố chấp quanh quẩn ở trong cung? . . . Muội thường mơ thấy A Hòe." Tô Doanh yếu ớt nói: "Mơ thấy muội ấy lẳng lẳng nằm ở trên giường, chết rồi . . ."

"Hai vị nương nương quấy phá là chuyện trước khi phế hậu xuất cung. Kể từ hoàng hậu nương nương đính hôn, trong cung làm gì còn có chuyện lạ?" Tô Mi chỉ lo vùi đầu giặt giũ, không biết đã giặt đi giặt lại tấm lụa trắng trong tay không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không nhìn Tô Doanh.

"Tỷ tỷ... "Tô Doanh chậm rãi nhìn chung quanh, xác định không có người khác, mới hỏi: "Ta chỉ muốn biết là ai hại A Hòe."

Tô Mi ngừng tay, một đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào Tô Doanh: "Đối với nương nương mà nói, chỉ là muốn một đáp án. Đối với nô tỳ mà nói, có lẽ phải đổi lại bằng cả tính mạng —— nương nương muốn dùng tính mạng của nô tỳ chỉ để cho bản thân mình an lòng thôi sao?"

Tô Doanh thấy nàng đã nói đến nước như vậy, không thể làm gì khác hơn là không hỏi nữa, ngưng ngừng xoay người liền nhìn thấy chuổi lụa trắng bồng bênh bay trong gió, lại thờ dãi nói: "Ta nghe nói, có người ở chỗ của người nhạc công kia phát hiện một chiếc khăn có thơ do chính tay phế hậu đề ——"

có phải lụa trắng giống như ở đây?"

Nàng bước đến cầm lấy một chiếc khăn tay, xoa xoa, thở dài nói: "Tỷ tỷ ngày trước khéo tay như vậy, hơn nữa lại còn viết chữ rất tốt, dường như không có chữ của người nào là tỷ tỷ không thể học được . . . Hôm nay lại phải làm việc nặng như vậy, thật đáng tiếc!"

"Nương nương! Nơi thấp kém như nơi đây, nương nương ít đến thì tốt hơn, tránh bị gặp phải những thứ xúi quẩy." Tổ Mi lại tiếp tục giặt khăn, cũng không ngừng đầu lên nói: "Nương nương không cần sợ, quý và nương nương không thù không oán, không thể đến mà quấy rầy nương nương được đâu."

"Chỉ mong giống như tỷ tỷ nói." Tổ Doanh vừa dứt lời trong lòng chợt buồn bã —— đến tỷ tỷ mình nói chuyện mà cũng giấu diếm như vậy, không biết trong cung còn có mấy người có thể trò chuyện một cách thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vô đề

Ngày thứ hai, Tổng quản thái giám của Đan Xuyên cung lại trình lên danh sách cho Tổ Doanh xem. Tổ Doanh biết hẳn định cho nàng xem cái gì, nhanh chóng mở ra xem, quả nhiên thấy có tên Bạch Tín Tắc và Linh Nhu. Nàng khẽ mỉm cười —— hạ nhân đã lẫn lộn ở Đan Xuyên cung nhiều năm có khác, không cần nàng mở miệng phân phó tất cả mọi thứ đã làm đúng ý.

Tổng quản thái giám thấy nàng cười, vội hỏi: "Hôm nay là ngày trực của Bạch công công, nương nương có cần triệu hấn vào thỉnh an?"

Tổ Doanh không nghĩ mình phải nhanh chóng triệu kiến một hoạn quan không có gì quan trọng, cho nên không gọi. Tổng quản thái giám lập tức khom người, lui về phía sau một bước, giống như là tỏ vẻ vì mình lỡ lời mà sợ hãi.

Quá lạnh lợi . . . Tổ Doanh nghĩ thầm, sự lạnh lợi của hấn có chút tự cho mình thông minh, không phải là thuộc hạ của Cur tướng.

Ban đầu Cur Hàm Huyền đưa nàng nhập cung làm phụng hương, hôm nay cũng sẽ có những kẻ nằm vùng khác ở bên cạnh nàng. Chỉ khác nhau ở chỗ, quá khứ hẳn không giấu giếm lai lịch của nàng với hoàng hậu, rất nhiều người biết nàng là người do Cur tướng tiến cử vào cung. Mà bây giờ, nàng sẽ không dễ dàng biết những người bên cạnh mình, người nào là do hấn đưa vào cung.

Nàng khẽ cười nhạo mình lo sợ không đâu, quay đầu lại nói với các cung nữ: "Hôm nay là ngày phi tần ở các cung đến bái kiến . . ."

Lập tức có câu trả lời: "Thời gian chỉ định là sau giờ Ngọ."

Rất sẵn sàng . . . Nếu như mới sáng sớm, Tổ Doanh đã phải tiếp đón mấy vị phi tần oanh oanh yến yến xong chắc cả ngày cũng không có tinh thần làm nổi việc gì nữa.

Tổ Doanh nhìn nữ quan mới cũng là nữ nhân Tổ thị, khẽ vuốt cằm tán thưởng. Nàng thuộc nhóm tú nữ cuối cùng vào thời Tiên đế, không được phong làm phi tần nên bị giữ lại trong cung làm cung nữ, tuổi đã lớn . . . Cũng sẽ không phải là nàng rồi. Cur tướng một khi đã sử dụng người, đại khái sẽ không mới hai ba ngày đã để cho nàng lưu lại ẩn tượng.

Thôi Lạc Hoa thấy Tổ Doanh giống như có tâm sự, tiến lên phía trước nói: "Nương nương sáng nay không có việc gì quan trọng, có muốn vào vườn ngự uyển đi dạo một chút?"

Tổ Doanh suy nghĩ một chút, nói: "Nếu không có việc gì quan trọng, truyền các nhạc công và vũ nữ vào diện kiến đi. Không biết trong cung có nhân tài xuất chúng không, am hiểu những thứ gì."

Chung quanh đều là người thông minh, biết nàng đang nghĩ đến nữ nhạc công đã tố giác phế hậu, nên có người nhanh nhẹn đáp: "Tiêu Nguyệt Cầm kia một ngón tỳ bà, không ai bằng."

Thấy Tổ Doanh gật đầu một cái, cung nữ vội vã xoay người đi triệu kiến nhạc công.

Thật ra thì đáng lý Tổ Doanh không nên vội vã triệu kiến những nhân vật chính của câu chuyện phế hậu ngày trước, chỉ là có chút không kềm chế được —— nàng không muốn để cho bất kỳ người nào biết: Nữ nhạc công kia vào lúc mười mười Tổ Doanh được cung chiều nhất chết một cách không rõ nguyên nhân thì im hơi lặng tiếng, và sau khi chuyện phế hậu xảy ra vẫn không hề hấn gì mà yên ổn ở lại trong cung, điều này thật khiến cho người ta nghi vấn . . . Nàng không cách nào lừa mình dối người, ở trên chiếc giường lớn kia, bên cạnh Hoàng đế, nàng luôn luôn ngủ không yên ổn.

Nàng không nhận được nghĩ phải dựa vào phán đoán của bản thân để nhanh chóng tìm ra đáp án, để có thể giúp nàng an tâm chìm vào giấc ngủ . . .

Lúc Nữ nhạc công Tiêu Nguyệt Cầm ôm tỳ bà đi vào, Tổ Doanh cố gắng nhìn qua bức rèm che chấp chòn để có thể thấy rõ mặt của nàng. Nhờ ánh sáng chiếu ra từ Linh Lung châu, nàng miễn cưỡng thấy được khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, nhưng lại an tĩnh mà vẫn nhả, khiến cho Tổ Doanh có phần hơi giật mình.

"Nô tỳ Tiêu Nguyệt Cẩm bái kiến nương nương ——" âm thanh của nàng trầm thấp mà nhu hòa, so với tưởng tượng của Tổ Doanh thì khác xa một trời một vực.

Khi nữ nhạc công kia tựa đầu vào cây đàn, gây lên những âm điệu, cả đại điện lập tức yên lặng, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào đôi tay xinh đẹp đang gây lên những âm thanh tuyệt vời kia.

Mới đầu trong cung từng truyền ra lời đồn đãi, nói Tiêu Nguyệt Cẩm ghen tỵ với tài năng của nhạc công Lưu Nhược Ngưu, mới đi tổ giác hấn. Tổ Doanh chưa bao giờ tin tưởng —— vì ghen tỵ mà mạo hiểm, cái giá phải trả quá lớn. Nhưng nàng từng cho là, người dám nói ra gian tình của hoàng hậu thì chắc chắn sẽ là người có sự cuồng ngạo nhất định. Nhưng con người Tiêu Nguyệt Cẩm này thực giống âm sắc của chiếc đàn tỳ bà mà nàng đang gây kia, trong vắt nhẹ nhàng thanh thoát như nước.

Một khúc nhạc kết thúc, nàng thờ phào, đứng dậy, lại quỳ gối.

Tổ Doanh buông lời khen ngợi thật lòng: "Hay cho một khúc nhạc ngân nga uyển chuyển! Có mang chút phong vị của gia tộc Đường thị ở Thái Châu."

Đường thị là gia tộc được hầu hết tất cả mọi người đánh giá là gia tộc nhất hạng trong ngón đàn tỳ bà, so sánh với các phái khác thì hơn nhau ở chỗ âm thanh tha thiết, đi vào lòng người.

Tổ Doanh từng thấy qua có người vì luyện ngón đàn của Đường thị mà mất ăn mất ngủ.

Quỳ dưới đất, tim của Tiêu Nguyệt Cẩm đập mạnh và loạn nhịp trong chớp mắt, đáp: "Nô tỳ chính là Đường thị đệ tử."

Tổ Doanh dường như mơ hồ nhận ra được điều bất thường, không khỏi mỉm cười —— nàng có một tỳ tỳ ngày trước từng bái tiên sinh Đường thị học tỳ bà, tiếc nuối chính là tổ chất có hạn, cuối cùng phải bỏ dở, dốc toàn lực luyện thư pháp. Nói như vậy, vị tỳ tỳ kia và Tiêu Nguyệt Cẩm được coi như là đồng môn.

Nghĩ đến đây, Tổ Doanh làm như vô tình hỏi: "Phải bao nhiêu năm khổ cực, mới có thể luyện thành một ngón đàn tỳ bà với âm sắc thanh điệu tuyệt vời như vậy?"

Tiêu Nguyệt Cẩm ngửa đầu mỉm cười, đúng lúc có một vệt ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nàng, xinh đẹp nhu mì, nhưng vẻ mặt kia lại cực kỳ trang trọng: "Luyện bao lâu không quan trọng, mà quan trọng là tâm ý của bản thân." Nàng đáp: "Tâm không chứa tạp niệm, chỉ một lòng hướng đến cảnh vật thiên nhiên, âm điệu gây ra ắt sẽ chất phác thuần tịnh. Nhưng nếu có tâm tư khác mà học đàn, âm điệu cũng sẽ biến thành những âm thanh phù phiếm."

Có lẽ đúng như vậy, nữ nhân Tổ thị có thể gây đàn không ít, nhưng thực sự không có một ai có thể tấu lên một khúc nhạc tuyệt đỉnh như vậy, tâm tư các nàng không thể an tĩnh, hao ngón đàn. Tổ Doanh nhìn Tiêu Nguyệt Cẩm cười cười, cho nàng lui.

Nữ nhạc công này có sự kiêu ngạo cùng tự tin, đủ để khiến cho nàng cảm thấy thích.

Từ đó, Tổ Doanh thỉnh thoảng triệu Tiêu Nguyệt Cẩm đàn cho nàng nghe, nhưng cũng không thường xuyên.

Một người yêu âm nhạc không cần lúc nào cũng tỏ vẻ không có nghe thấy thì không chịu được. Nhiều loạn tâm cảnh của nàng, tiếng tỳ bà sớm muộn sẽ biến thành tiếng đàn của Lưu Nhược Ngưu, giống như đóa hoa có sắc mà không hương. Mà Tổ Doanh cũng sẽ bởi vì trầm mê với điều yêu thích này mà bị chỉ trích.

Hôm nay, trừ Tiêu Nguyệt Cẩm, Tổ Doanh còn gặp được Đan viện đã lâu không thấy.

Lần trước gặp nhau, nàng còn là Đan tỳ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, lúc này lại trở nên an tĩnh khác thường, khiến Tổ Doanh lại càng cảm thán về uy lực thay đổi con người khi gặp phải sự cố mà ông trời an bài.

"Cô cô ... " Tổ Doanh vừa gọi một tiếng như vậy, Đan viện liền nhìn nàng lắc đầu sau đó cúi thấp người.

Trong lúc Hoàng hậu nói chuyện, phi tần phải lắng nghe với hành động và thái độ như vậy. Mãi nhìn vào cử chỉ xa lạ của nàng, nhất thời Tổ Doanh quên mất điều mình muốn nói. Vào lúc này, ở đây không có cô cô cùng cháu gái, chỉ có Hoàng hậu cùng Đan viện.

"Nương nương?" Đan viện vẫn hạ mí mắt như vậy, chăm chú lắng nghe.

Tổ Doanh phát phát tay, muốn xóa đi không khí ảm đạm này, nhưng cử động này hoàn toàn không có hiệu quả.

"Hậu cung quá tiêu điều rồi!" Tổ Doanh đổi đề tài. Phi tần, tú nữ hoặc chết hoặc ly tán, phi tần có phẩm cấp chỉ còn lại mấy người, có thể đếm được trên đầu ngón tay, phần lớn thất sủng nhiều năm, thậm chí có người hơn mười năm không được diện thánh. Họ đoan đoan chánh chánh ngồi ở Đan Xuyên cung, trên mặt dường như đều mang một vẻ khiêm tốn mỉm cười như nhau, nói chuyện cũng không quá tẻ nhạt, nhưng ánh mắt lại tiết lộ tâm lạnh như tro tàn của họ, Tổ Doanh chỉ mới nhìn họ thôi mà đã không nhịn được phát rét.

"Quá tiêu điều rồi ... " Tổ Doanh lại cảm thán một tiếng. Những người sôi nổi linh hoạt không biết đã đi nơi nào.

Không có ai đáp lại lời cảm thán của nàng, cũng không biết trong lòng các nàng có hay không vì nàng thờ dài mà may mắn rung động.

Tổ Doanh đối với lần gặp mặt này vô cùng thất vọng, thậm chí còn có chút sợ hãi: Nàng sợ khi nàng già nua đi, cũng trở thành những người như bọn họ.

Vì vậy đêm đó, khi nằm trong lòng ngực của phu quân, nàng càng giống như một con mèo nhu thuận khéo léo.

Nàng từ lúc còn rất nhỏ cũng biết: Nữ nhân nhất định phải tìm được người mạnh mẽ để có thể dựa vào, mặc dù nữ nhi Tô thị đang nắm trong tay quyền lực tối thượng, cũng không ngoại lệ.

Nàng đối với Hoàng đế xưa nay vẫn rất nhu thuận, nhưng hẳn nhận thấy được điều bất thường của nàng tối nay.

"Sao vậy?" Hắc diệu dàng hỏi.

Tổ Doanh úp mặt ở trước ngực hắn, đắn đo một lúc lâu mới hỏi: "Tại sao bệ hạ lại chọn thần thiếp?"

Trong lòng nàng sớm chuẩn bị cho hắn hai đáp án, một là bởi vì muội muội nàng, hai là bởi vì nghĩa phụ nàng. Nếu như câu trả lời của hắn là một trong hai đáp án trên, có nghĩa hắn đã thật lòng trả lời, đủ để chứng minh thành ý, khiến cho nàng có thể an tâm.

Nhưng hắn lại vuốt ve mái tóc dài của nàng, qua thời gian rất lâu mới cười nói: "Vì ảo giác mà nàng nhìn thấy."

"Cái gì?" Tổ Doanh nghi ngờ mình nghe lầm, tựa như nói giỡn hỏi lại: "Chẳng lẽ, bệ hạ cho rằng thần thiếp có tài năng dị bẩm?"

Tay của hắn vẫn vuốt ve mái tóc nàng, không đáp lại câu hỏi của nàng, chậm rãi nói: "Nghe nói, trước đây thật lâu, cũng có một vị quý phụ có mái tóc đẹp như của nàng vậy, bông bênh như mây, lại tựa như thác nước, chảy dài xuống tận mắt cá chân . . . Đáng tiếc nàng lại gặp phải một người chồng không tốt, bị cơ thiếp thấp kém chen ép, phải chuyển đến một chỗ hoang vắng."

Tổ Doanh nghe được câu chuyện không khỏi nín thở. Hắn dùng giọng điệu như hồ hững tiếp tục chuyện xưa: "Nàng không khóc than, bởi vì nàng tin tưởng khóc lóc sẽ làm cho dung nhan càng trở nên xấu đi. Nàng mỗi ngày cầu nguyện, hi vọng trượng phu có thể thay đổi tính tình . . . Nàng và nhi tử còn nhỏ cùng bị đẩy tới chỗ hoang vắng đó, mặc dù hắn còn nhỏ, nhưng cũng có thể hiểu số phận của hắn cùng với mẫu thân đang rơi xuống vực thẳm. Có một ngày, một thiếu niên áo xanh đi tới trước mặt hắn . . ."

Hắn dừng lại, hít một hơi thật sâu: "Thiếu niên áo xanh dùng giọng điệu rất ưu thương hỏi hắn: 'Nếu như . . . Ta thực hiện nguyện vọng của ngươi, ngươi có nguyện ý hay không dùng mười năm yêu cùng là mười năm được yêu tới trao đổi? Từ giờ trở đi, trong vòng mười năm ngươi không cách nào yêu ai; sau khi thực hiện được tâm nguyện, trong vòng mười năm không người nào yêu ngươi . . .'"

Tổ Doanh nghe thấy, toàn thân khẽ run rẩy. Hắn ôm chặt nàng, nhẹ nhàng nói: "Ta không hiểu rõ đứa bé kia tại sao lại đáp ứng yêu cầu của thiếu niên áo xanh kia và nói ra nguyện vọng cùng yêu cầu của mình. Chắc có lẽ do hoàn cảnh xuất thân, nên đứa bé kia trưởng thành sớm, hiểu được tất cả những điều mình muốn nhiều hơn . . . Sau này, thiếu niên áo xanh biến mất, một năm rồi lại một năm, nguyện vọng của hắn cũng đã thực hiện, cái giá phải trả cũng đã trả toàn bộ. Hắn cảm thấy đó là điều đương nhiên, bởi vì việc thấy thiếu niên áo xanh là do vận mệnh của mình tốt. Lại qua thật lâu sau này, hắn mới mơ hồ cảm thấy: Cái giá phải trả có lẽ không cần thiết, vì thứ hắn nhìn thấy là không là số mệnh, mà là dã tâm của hắn . . . Tựa như việc nhìn thấy thần tiên, chẳng qua chỉ là đối mặt với dã tâm của mình mà thôi."

Hắn im lặng, ôm lấy nàng hỏi: "Cái nàng thấy chính là số mệnh, hay là dã tâm?"

Tổ Doanh cuộn mình trong ngực hắn, khó có thể trả lời.

Hắn hôn lên trán nàng: "Ngủ đi."

Nhưng mà Tổ Doanh không cách nào ngủ được. Nàng biết hắn cũng không ngủ được, tiến đến gần hắn, nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp thấy, rất đẹp, nhưng cũng rất nguy hiểm . . ."

"Vậy thì không cần thử thực hiện." Hắn nhắm mắt lại nói.

Chớp mắt đã cuối thu, một hôm, Tổ Doanh đang dạo bước trong vườn Ngự Uyển, chợt nhìn thấy lá cây phong đã bắt đầu đổi màu, sắc đỏ nhuộm đầy cảnh. Nàng mỉm cười, đứng dưới tàng cây một lúc lâu, đến lúc hồi cung thì bị nhiễm phong hàn, có chút nhức đầu.

"Nương nương . . . Truyền Chu thái y?" Thôi Lạc Hoa biết rõ thái y Chu Tĩnh và Đông Bình vương có giao tình, cũng có thể coi ông ta là người có thể tin cậy ở nơi cung cấm này.

Tổ Doanh lắc đầu: "Thái Y Viện có vị Phương thái y, gọi hắn tới đây."

Nàng vừa nói, Thôi Lạc Hoa đã hiểu được ý tứ, âm thầm khuyên nhủ: "Nương nương, tình hình trong cung vẫn chưa ổn định lắm, cần gì lại khiến Thái Y Viện náo loạn một phen nữa?"

Tổ Doanh suy nghĩ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: "Thôi thì truyền Chu thái y vậy."

Tuy chỉ bị bệnh nhẹ, nhưng lại kéo dài. Tổ Doanh phải uống thuốc ba bốn ngày mới khỏi hẳn.

Đề phòng nàng nhiễm phong hàn cho Hoàng đế, ba bốn ngày nay, hắn đều không ngủ lại ở Đan Xuyến cung. Nghe nói nàng bị bệnh, hắn đến thăm nàng, cũng không có nói mấy lời ngọt ngào, chẳng qua cùng nàng uống một chung trà, đánh một ván cờ.

Tổ Doanh từ trước đến giờ không giỏi đánh cờ, cũng không hiểu mấy chuyện bày mưu lập trận nên lần đầu đánh cờ cùng hấn, không khỏi có chút sợ đầu sợ đuôi. Nhưng chỉ qua ba ván cờ, nàng đã phát hiện, phương thức chơi cờ của hấn bình thản, không quan trọng thắng thua. Nếu chỉ là cùng nhau đánh cờ giết thời gian, nàng cũng yên tâm mà thả lỏng.

Trong cung tĩnh lặng, chỉ là thỉnh thoảng có thể nghe một tiếng đặt quân cờ không nhanh không chậm. Cho nên đến khi bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập đến, rất nhiều người chú ý tới, chỉ có Tổ Doanh đang trầm ngâm ngâm nghĩ, không để ý.

Thái giám mặc áo vàng đứng bên cạnh Hoàng đế bước ra, sau đó đi vào, nói nhỏ bên tai Hoàng đế.

Hấn chợt đứng lên, khiến Tổ Doanh giật mình. Nàng ngược mắt lên nhìn, thì thấy hấn hết sức vui mừng. Nàng đã từng nhìn thấy hấn mỉm cười, nhưng lúc này mới biết khi hấn thật sự vui mừng thì sẽ có biểu hiện như thế nào.

"Tốt!" Về mặt rạng rỡ nhìn về phía Tổ Doanh, lúc đó cặp mắt hấn giống như phát ra cả những tia sáng của sự mừng vui: "Tây Thùy toàn thắng, ca ca nàng và Thịnh Nhạc sẽ nhanh chóng hồi kinh."

Tổ Doanh và đám cung nhân vội vàng quỳ xuống chúc mừng.

Hấn biết nàng rất nhớ Tổ Táp, đỡ nàng dậy, cười nói: "Không tới mùa đông, ca ca nàng sẽ trở lại. Đã lâu không gặp, không biết Tổ Táp có gì thay đổi hay không."

Nghe hấn nói như vậy, trong lòng Tổ Doanh vui buồn lẫn lộn: Một năm này, rất nhiều người đã thay đổi. Nàng không muốn ca ca mình cũng thay đổi.

Trước khi ra chiến trường, Tổ Táp là Tứ Phẩm võ quan, lúc trở về đã có phẩm cấp là Tam phẩm Quảng Võ tướng quân. Không chỉ bởi vì muội muội của hấn được thụ phong Hoàng hậu, mà thêm vào đó, chiến công của hấn ở trận chiến với quân Tây Thùy cũng rất hiển hách. Tổ Doanh nghe nói quan quân ở biên thùy đối với hấn tâm phục khẩu phục, rất nhiều người nhờ hấn mới có thể thăng cấp, chắc hấn hấn cũng đã có trong tay một số sự ủng hộ nhất định. Tinh mạng, chiến công, quyền lực, những người ủng hộ, ca ca của nàng hiện tại cái gì cũng không thiếu.

Trên điện Kim Loan, thấy hấn đứng hiên ngang trước mắt nàng, mặc một thân triều phục mới tinh hành lễ, Tổ Doanh vừa muốn cười, vừa muốn khóc. Một lời cho trọn vẹn nàng cũng không nói ra được, thật may là những lời như vậy Hoàng đế từ nhỏ đã nói cho thành thói quen. An ủi, chúc mừng, khen ngợi cuối cùng, ban xuống một tờ sắc phong, phong Tổ Táp lên Nhị phẩm Long Tước tướng quân. Tin tức này được hấn giấu kín, Tổ Doanh nghe xong cũng không khỏi ngạc nhiên. Nhìn lại bao nhiêu triều thần, không có một người nào còn trẻ như Tổ Táp mà đã có một thân quyền uy. Tổ Doanh yên lặng suy nghĩ, chắc trong sự việc này còn có chứa huyền cơ, chỉ là chưa thể hiểu rõ hết ngay được.

Thịnh Nhạc công chúa cũng đứng trên điện, một thân quân trang. Thấy Tổ Doanh có chút biểu lộ kinh ngạc, Hoàng đế nói khẽ với nàng nói: "Nó luôn luôn như vậy, không thích mặc nữ trang."

Tướng mạo công chúa đoạn chính thanh nhã, câu chữ gọn gàng linh hoạt, nói năng rất có khí phách, toàn thân tỏa ra một vầng hào quang của nữ trung hào kiệt. Tổ Doanh vừa thấy đã rất thích, vậy mà thật sự không nghĩ đến một vị nữ tử như vậy làm sao có thể có hành động dịu dàng kiểu như viết thư thay khi Tổ Táp bị thương. . .

Trong lòng nàng đang suy nghĩ đến ơn nghĩa của công chúa với ca ca mình, nhìn Thịnh Nhạc có phần âu yếm hơn, huống chi Thịnh Nhạc công chúa lại không phải là do phế hậu sinh ra, từ nhỏ không còn mẫu thân, Tổ Doanh lại có thêm sự đồng cảm, đều là mẫu thân mất sớm mà lớn lên. Những lời nói ân cần hỏi han lúc này không nói được với Tổ Táp chuyển qua hỏi hết với Thịnh Nhạc công chúa.

Tổ Doanh chỉ là hành động theo bản năng, nhưng những hành động này khi Vinh An công chúa nhìn vào, thì lại biến thành hành động có mục đích. Mới đầu, nàng không để ý, sau trong lúc vô tình nhìn thấy, biết Vinh An đang nghĩ nàng là kẻ tiểu nhân, cố gắng lôi kéo người khác. Tổ Doanh không quan tâm đến suy nghĩ của Vinh An, chẳng qua là sợ người khác cũng hiểu lầm, nên không nói gì nữa, nhìn Hoàng đế một cái: về mặt hấn bình thường, giống như cũng không để ý, nàng mới an tâm.

Sau yến tiệc chào mừng và ban tước, Tổ Doanh gọi ca ca tới Đan Xuyên cung. Lúc Tổ Táp đến, Tổ Doanh cho tất cả cung nhân lui, chỉ trừ lại Thôi Lạc Hoa. Đây là lần đầu tiên hai huynh muội Tổ Doanh Tổ Táp đơn độc gặp mặt sau mọi chuyện, Tổ Táp hành đại lễ, gọi hai tiếng: "Nương nương!" khiến Tổ Doanh cảm thấy rất mệt mỏi. Tổ Táp cũng biết nàng không thích, nhưng đây là quy củ, hấn không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu mỉm cười với nàng.

Tổ Doanh diu ca ca đứng lên. Sau khi từng trải một hồi phong ba bão táp, gương mặt Tổ Táp đã có chứa thêm mấy phần sự thành thực hào phóng, bên trái đuôi lông mày còn có thêm một vết sẹo chưa mờ hẳn, chắc chắn là chỉ mới tháo băng. Sau tai phải lại có thêm một vết sẹo trông rất khó coi, kéo dài vào tận trong đầu. . .

Thấy nàng nhìn mình nhăn mày, Tổ Táp vuốt ve những vết sẹo kia, dịu dàng nói: "Cái này là đứng trên thành trúng mũi tên của địch, suýt nữa bị mù. Cái kia là bị tướng địch chém một nhát, rất khó khăn mới có thể cầm máu, may Phó tướng đều cho rằng ta không qua khỏi."

Tổ Doanh cầm lấy cánh tay hấn vuốt ve vết thương, bên trên tay cũng có một vết sẹo rất lớn xuyên qua lòng bàn tay.

"Đây là một lần trúng mai phục, có một mũi tên bay về hướng Thịnh Nhạc công chúa một cách bất ngờ, trong tình thế cấp bách ta lấy tay bắt lấy, kết quả bị xuyên qua tay, rất lâu sau đó không thể giương cung." Tổ Táp nói nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng Tổ Doanh nghe xong lại lệ rơi đầy mặt, chảy xuống cả vết thương đã thành sẹo trên tay của ca ca mình.

"Không bao giờ... muối cho ca ca ra trận nữa..." Nàng nói.

Tổ Táp thấy nàng khổ sở, lắc đầu cười nói: "Nếu ta không đi, nương nương ngày sau ngồi trên điện Kim Loan cũng sẽ giống như hôm nay như vậy, không ngừng phải nhìn sắc mặt của người bên cạnh."

Thì ra ca ca vẫn chú ý đến từng biểu hiện của nàng... Tổ Doanh muốn phản bác, nhưng không tìm được lý do tốt nhất: hấn cần nàng che chở, nàng cũng cần ngoại thích mạnh mẽ làm hậu thuẫn.

"Và lại, điều này cũng không có gì không tốt —— ra chiến trường mới biết sao là nam nhân chân chính." Khi Tổ Táp nhắc tới chiến trường, trong từng ánh mắt đều tỏa ra những tia sáng rạng rỡ, khiến Tổ Doanh kinh ngạc. Hấn nói: "Mưu trí dùng để đối phó địch, dũng khí dùng để giết địch —— ta cũng học hỏi được không ít."

Tổ Doanh bình tĩnh nhìn ca ca, hấn để cho nàng nhìn qua cẩn thận. Hấn không có nói láo, nhưng Tổ Doanh vẫn thờ dãi: "Quá nguy hiểm!"

Tổ Táp không trả lời, nguyên nhân Tổ Doanh cũng biết, nơi họ đang đứng không phải là nơi tuyệt đối an toàn để nói chuyện riêng tư.

Nàng cười cười, lau đi nước mắt nàng còn đọng lại trên vết thương, lại hỏi: "Huynh ra trận với Thịnh Nhạc công chúa tốt chứ?"

"Là vị nữ tướng khiến người ta khâm phục, không kém nam nhân." Tổ Táp đáp rất cẩn thận.

"Ca ca!" Tổ Doanh giận dỗi, đến cả nàng cũng che giấu nữa.

Tổ Táp cười, nói: "Nàng rất tốt, tốt vô cùng."

Có câu này, Tổ Doanh quyết định tác hợp bọn họ. "Ca ca, huynh cũng đến tuổi lập gia đình rồi." Nàng thử dò xét tâm ý Tổ Táp.

Tổ Táp rũ mắt xuống, thờ dãi: "Tất cả mọi người... Thái tử, Nương nương cùng phụ thân đều thúc giục, có thể thấy được ta quả thực kéo dài quá lâu. Đồng liêu năm đó cùng làm việc ở Đông cung phần lớn đều đã thành thân, Thái tử thậm chí sắp làm cha rồi..."

"Chuyện ở Đông cung muối không rõ lắm." Tổ Doanh lạnh nhạt nói: "Thái tử phi dường như rất lâu rồi không qua thỉnh an, chắc có lẽ cũng sắp sanh."

Tổ Táp nhìn Tổ Doanh, trầm giọng nói: "Nương nương còn nhớ rõ lần đầu tiên theo hoàng gia đi săn không? Có còn nhớ rõ vết máu trên người Tề tướng đại nhân?"

Tổ Doanh dĩ nhiên sẽ không quên —— Thái tử đào tạo 200 tử sĩ, sau hành động tiêu diệt Tề Tướng thất bại, bị coi như thích khách của Nam quốc mà xử lý. "Ý của ca ca là sao?"

"Nương nương từng nói hấn là người tốt, muốn ta vĩnh viễn không phản bội hấn. Nhưng ta hi vọng nương nương đừng quên: hấn cũng không phải khi nào cũng lịch sự nho nhã." Tổ Táp nói: "Thời điểm hấn hạ quyết tâm làm một chuyện gì đó, người khác cũng không thể tưởng tượng được độ tàn nhẫn —— ngay cả ta cũng không biết hấn khi nào đã đào tạo nhiều tử sĩ như vậy." Thấy sắc mặt Tổ Doanh không tốt, hấn lại nói: "Ta lo lắng nương nương không có Tề Tướng chống lưng để chuyển nguy thành an. Gởi hy vọng vào việc hấn sẽ niệm tình xưa, quá không an toàn rồi."

Tổ Doanh không ngờ đến Tổ Táp cũng khuyên nàng ra tay trước để chiếm được lợi thế.

"Hấn không động thủ, ta không làm được..." Tổ Doanh chán nản nói: "Không hiểu tại sao, ta tình nguyện ngồi chờ, hy vọng hấn sẽ không thay đổi."

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Rối loạn ở ven sông

Tháng chạp, ngày sinh thần của Tổ Doanh, phi tần cung nhân từ sáng sớm đã lũ lượt kéo nhau tới chúc mừng, chỉ không thấy Thái tử phi. Bên Đan Xuyên cung tất cả mọi người đang xì xào bàn tán thì bên Đông cung đã truyền tin tức tới: Thái tử phi Tổ Ly sáng sớm hôm nay động thai khí, thật may là đã vượt qua gian khổ, an toàn sinh hạ một vị hoàng tôn.

Hoàng đế rất vui, ban thưởng cho Thái tử phi rất nhiều những thứ đồ quý hiếm, tấn phong tước vị cho người nhà nàng, hơn nữa còn ngay lập tức ban tên cho hoàng tôn là Duệ Hâm.

Sau khi Duệ Hâm ra đời, không khí trong cung có vẻ náo nhiệt hơn. Tổ Doanh thực sự đang suy nghĩ nát óc để tìm ra cách ứng xử với Thái tử phi, vì mối quan hệ giữa hai người khá phức tạp, nhưng có người đã nghĩ xong hộ nàng, Thôi Lạc Hoa đã phân tích tình thế trước mắt đầu vào đầy cho Tổ Doanh nghe: phê hậu và Thái tử phi là cô cháu ruột, bây giờ gia tộc bọn họ không chỉ có Thái tử phi, còn có hoàng tôn làm chỗ dựa, sợ rằng lại có những suy nghĩ không an phận. Mà bản thân Thái tử cũng có thể an tâm, vốn là người thừa kế ngôi vị hoàng đế chỉ có hấn, hiện tại hấn lại có nhi tử, địa vị Thái tử càng thêm vững chắc.

Thôi Lạc Hoa không khỏi thở dài nói: "Chính vì vậy, lẽ như nương nương sinh hạ hoàng tử thì càng phiền toái cho hần."

Giờ phút này trong Đan Xuyên cung vắng lặng đi rất nhiều, có rất nhiều người mượn cớ này cớ nọ để qua lại với Thái tử, Tổ Doanh vừa vặn được thanh tĩnh. Nghe Thôi Lạc Hoa nói vậy, nàng cười cười: "Sinh hạ hoàng tử nói dễ vậy sao!"

Nàng nói một câu đơn giản như vậy, nhưng Thôi Lạc Hoa lại cảm thấy có điều bất thường: "Nương nương chân chính là chủ hậu cung chân, lại còn đương tuổi thanh xuân, sinh hạ hoàng tử cho bệ hạ không phải đương nhiên sao?"

Tổ Doanh lẳng lặng nhìn những bông tuyết rơi xuống như nhảy múa bên ngoài cửa sổ, nói: "Thuần viện không phải còn tuổi thanh xuân sao? Cho dù là đã từng là chân chính chủ hậu cung phế hậu, nàng sinh Đại hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, cũng không thể nuôi sống... Chớ đừng nói là các phi tần khác. Thái tử phi là thuận lợi sinh hoàng tôn, nhưng Thái tử trắc phi vào cung cũng đã một năm, tại sao thân thể nàng vẫn không có động tĩnh gì?"

"Nương nương suy nghĩ nhiều quá rồi." Thôi Lạc Hoa nhỏ giọng nói: "Địa vị của nương nương và các nàng khác nhau rất lớn, phải nên thừa dịp hậu cung khá yên ổn, an tâm sinh hoàng tử mới đúng."

Tổ Doanh chăm chú nhìn góc hoa quỳnh cổ thụ ngoài cửa sổ, không trả lời.

Bởi vì một năm này có việc sắc phong tân hậu, lại có chuyện vui sinh hạ hoàng tôn, Hoàng đế trong dịp năm mới ban thưởng phong phú hơn rất nhiều so năm trước, còn quyết định vào tháng giêng cùng Hoàng thất đến ven sông câu cá.

Qua mấy ngày, Tổ Doanh nhìn thấy danh sách những người được đi cùng, nhìn một cái cũng biết chuyến đi này lại giờ trò cũ, mục đích là để chọn phò mã cho Thịnh Nhạc công chúa. Nàng thấy tên Tổ Táp cũng có trong danh sách, liền ra lệnh cho người có thể tin được đem đến cho Tổ Táp hai chữ "An Nhạc", ám chỉ chuyện kén phò mã cho Thịnh Nhạc cũng sẽ giống như chuyện của Vinh An, nói trước để Tổ Táp chuẩn bị kỹ càng.

Đề phòng chuyến đi này lại có biến cố như ngày trước, Tổ Doanh vừa cẩn thận xem xét danh sách, vừa suy đoán những ứng cử viên có thể có năng lực cạnh tranh với Tổ Táp, ngoài ý muốn nhìn thấy tên Tạ Chấn. Nàng nhất thời không kịp phản ứng, vừa liếc nhìn thấy tên hần, chợt ngăn người, sau đó mới kinh ngạc nhìn vào đó một lúc lâu.

Thái giám dâng lên danh sách thấy vẻ mặt nàng khác thường, hỏi: "Nương nương cảm thấy có gì không ổn sao?"

Tổ Doanh lắc đầu: "Rất tốt, cứ vậy mà làm thôi."

Chính là chỉ một Hồ Bí lang tướng, tên lại được đặt ở vị trí trang trọng nhất chính giữa, nếu không phải có người sắp đặt, ai cũng không thể to gan làm như vậy. Tổ Doanh biết, người sắp xếp nếu không phải Hoàng đế thì chính là Cự tướng, bọn họ làm như vậy, nhất định là coi trọng hần. Nhưng lúc này chỉ cần nàng mở miệng, sẽ có biện pháp để cho tên hần hoàn toàn biến mất, sẽ không trở thành mầm tai họa gây ảnh hưởng đến Tổ Táp.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại không làm như vậy.

Việc đi dã ngoại câu cá là truyền thống của Hoàng gia. Hàng năm vào tháng giêng hoặc tháng hai lúc băng trên sông chưa bị phá thì Hoàng đế cùng với quan lại, quý tộc tiến về phía áp sông sông, tiến hành một lễ hội câu cá truyền thống rất hoành tráng, cũng lấy chỗ câu cá mở yến tiệc. Năm nay, sủng thần cùng gia quyến của phi tần cùng tham gia lễ hội với Hoàng gia hoàn toàn khác biệt so với năm trước, gia tộc phế hậu cũng có mấy đại thần đồng hành bởi vì còn có Thái tử phi, nhưng khí thế rõ ràng kém xa so với nhà Tổ Doanh: phụ thân Bình vương, đại ca Tổ Trầm Đông Lạc quận vương cùng tam ca Tổ Táp Long Tương tướng quân.

Tổ Doanh nhìn từ trong xe ra, thấy biểu hiện của phụ thân khiêm tốn vững vàng, hai vị huynh trưởng cũng thật thận trọng, không hiện một tia kiêu ngạo, nghi thức cũng tuân thủ nghiêm ngặt theo địa vị, không có xa hoa phô trương thanh thế. Sau khi an toàn hạ trại, triệu kiến Bình vương, nàng có khen ngợi đôi câu, nào biết phụ thân lại cực kì lo lắng nói: "Nương nương chưa sinh hạ hoàng tử, ở trong cung căn cơ còn chưa ổn định, thân nào dám rêu rao khắp nơi..."

Lời này của ông lại khiến cho Tổ Doanh bức bối. May mà Bình vương cũng biết hôm nay trọng tâm là lo cho việc của Tổ Táp, chỉ nói dăm ba câu liền dẫn dò Tổ Doanh suy nghĩ cho ca ca mình, ngăn vạn lần không thể để cơ hội tốt này bị người khác đoạt đi.

Tổ Trầm cùng Tổ Táp ở trước mặt phụ thân có điều gì đó khó nói, đợi lúc Bình vương phải đi bái kiến Tể tướng, hai người mới hỏi mọi sinh hoạt hàng ngày trong cung của Tổ Doanh. Tiện đó nàng cũng hỏi thăm tình hình của Phượng Diệp công chúa, Tổ Trầm chỉ cười khổ nói thân thể công chúa còn chưa tốt lên. Thấy Tổ Doanh có lời muốn nói với Tổ Táp, Tổ Trầm liền tìm lý do cáo lui.

"Thân thể Phượng Diệp công chúa nếu thật sự không tốt lên được, cả nhà cũng khuyên đại ca suy tính nạp thiếp đi thôi." Tổ Doanh thở dài nói: "Đại ca là trưởng tử nhà chúng ta, thành thân đã nhiều năm như vậy, một mụn con cũng không có..."

"Trước kia muội có lẽ sẽ không nói như vậy..." Tổ Táp mỉm cười nhìn nàng: "Ngày trước không phải muội vẫn rất hâm mộ sự thâm tình của đại ca với công chúa sao?"

Khóe miệng Tổ Doanh hơi giật giật, xằng giọng: "Nói ra là để cho mọi người chuyển sang âm ỷ bên phía đại ca! Suốt ngày ở bên tai muội cảm râm... sinh con... sinh con. Người ta nhiều năm như vậy không có con nối dõi, cũng không thấy mấy người bắt bẻ một câu."

Tổ Táp yên lặng nhìn muội muội, đột nhiên nói: "Nương nương nể tình cũ với Phượng Diệp công chúa, tất nhiên không sai. Nhưng nương nương cũng nên nhớ, chuyện phò mã của Vinh An công chúa chính là vị hôn thê trước đây của ngài thì nàng chọn bảo vệ cho chính muội muội của mình, mà không phải

ngài." Thấy vẻ mặt Tổ Doanh tối sầm, hần chậm rãi nói: "Lúc ấy nương nương là tiểu cô cô thân thiết bên cạnh nàng, nàng còn như vậy, ngày sau nếu lại có biến cố, kết quả sẽ như thế nào . . . Công chúa là người coi trọng máu mủ ruột rà, đáng tiếc nương nương ngài không phải máu mủ của nàng."

"Ca ca từ bao giờ trở nên tính toán cặn kẽ hiệu quả và lợi ích? Người thân bên cạnh cũng đem ra so đo từng cái một?" Tổ Doanh cúi đầu đẩy đẩy chuỗi ngọc đeo quanh hông, chuỗi ngọc quý này bị nàng khẽ gạt gạt, phát ra âm thanh lảnh lảnh đang đang.

Tổ Tập nhìn nàng cúi đầu, bên quai hàm rừ xuống một lọn tóc không ngừng khẽ run, sinh lòng thương tiếc, nhẹ giọng nói: "Chỉ vì sợ nương nương quá dễ dàng lệ thuộc vào ân tình cũ mà đưa ra phán đoán." Thấy vẻ mặt nàng hồ hững, hần còn nói: "Đây cũng là ý tứ của đại ca . . . đại ca mặc dù yêu công chúa, nhưng cũng không hy vọng nương nương lơ là, thiếu cảnh giác . . ."

Hần không nói rõ, nhưng Tổ Doanh biết, bây giờ, trong lòng bọn họ, nàng chân chính là người quan trọng nhất trong nhà, không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm đối với nàng. Những người khác nên vì an nguy của nàng mà lo lắng xoay xở.

"Muội nhớ kỹ rồi." Tổ Doanh nhận nhặt trả lời: "Chỉ mong cho mọi người đều bình an vô sự."

Nhưng mà rất nhanh sau đó Tổ Doanh sẽ biết: Hy vọng bình an vô sự chỉ là suy nghĩ của một mình nàng.

Cách phá băng bắt cá của Bắc quốc và cách móc câu bắt cá của Nam quốc có sự khác nhau rất lớn, ba lưỡi câu sắt được thắt ở cuối sợi dây thừng, toàn bộ quá trình phải làm một cách chính xác, khi hất lưỡi câu lên, phải cực kì trịnh trọng, để thể hiện rõ thái độ hào phóng mà không làm mất đi vẻ thanh tao lịch sự qua hành động. Cuộc so tài bắt cá náo nhiệt vừa bắt đầu, quý tộc trẻ tuổi nhanh chóng chọn vị trí tốt trên mặt băng để đục mở miệng băng, cầm trong tay những cái móc câu chắc chắn, chực chờ những con cá nổi lên mặt nước lấy hơi liền vung móc câu (Ặc, thực sự là không hiểu cái cách câu cá của họ là sao nữa. . . Ta thề, ta dịch phải đến 90% trong QT đó. . .) Thịnh Nhạc công chúa thích những hoạt động tay chân như vậy, cũng gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Tranh cường hạo thắng Vinh An công chúa không chịu yếu thế, sai người chuẩn bị lưỡi câu liền gia nhập đội ngũ của phò mã Bạch Tín Mặc.

Năm trước Hoàng đế cũng có lúc cao hứng, cũng sẽ động thủ móc cá, nhưng hôm nay hình như hần chỉ muốn xem náo nhiệt. Tổ Doanh ngồi cùng hần ở trên bờ, ánh mắt nhìn qua từng nhĩ tử con nhà quyền quý tuy quần áo chỉnh tề nhưng rất hăng hái, thấy Tạ Chấn ở phía xa thì mí mắt nàng hơi lay động sau đó hạ xuống, vội dời ánh mắt sang người khác.

Trên băng nhanh chóng truyền đến một loạt những tiếng hoan hô. Tổ Tập đã móc được một con cá lớn. Chiều theo phong tục, người câu được con cá đầu tiên sẽ được trọng thưởng. Tổ Doanh thấy ca ca bản lĩnh, lưu loát, nhanh chóng đứng đầu, vui mừng từ đáy lòng, cùng Hoàng đế rời chỗ, đi tới đó để ban thưởng.

Chỉ một lát sau, Tạ Chấn, Tổ Trầm, Thịnh Nhạc công chúa cũng có thu hoạch riêng.

Tổ Doanh đang hết sức chuyên chú đếm ca ca mình móc được bao nhiêu con cá, thỉnh thoảng có một vật bay về phía nàng kèm theo tiếng rít trong không gian.

Nàng chỉ nghe có mấy người hô lên, bản năng nghiêng đầu để xem có chuyện gì xảy ra thì trước mặt bỗng tối sầm, ống tay áo của ai đó đã chặn lại mọi ánh sáng trước mắt nàng —— hần là Hoàng đế đang đứng bên cạnh đưa tay ra để bắt lấy một vật gì đó.

Nàng đang nghĩ như vậy thì bỗng tiếng huyên náo ở bờ sông lập tức lắng xuống, trên mặt sông đóng băng, tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống.

"Bệ hạ! ..." Sắc mặt Tổ Doanh tái nhợt, thấy máu hần nhỏ xuống từng giọt tí tách theo vạt áo, kêu lên một tiếng quỳ gối bên cạnh hần lấy tay hứng lấy những giọt máu đang nhỏ xuống đó.

Hoàng đế nén giận nhìn chằm chằm vào Vinh An công chúa quỳ ở cách đó không xa, nặng nề đem cái móc câu bằng kim loại đang cầm trong tay ném qua. Cái móc câu quay tròn mấy vòng trên băng sau đó trượt đến trước mặt công chúa.

Thế nào dây thừng gắn móc câu của Vinh An công chúa lại mở ra, không có móc câu ở đó. Công chúa cúi rạp trên mặt băng run lấy bầy, luôn miệng nói: "Nhi thần không cô ý! Là cái móc câu tự bay ra . . ."

Thái y nhanh chóng chạy tới để băng bó vết thương cho Hoàng đế, thấy trên tay Tổ Doanh có máu, cho là nàng cũng bị thương, nên chuẩn bị giúp nàng băng bó. Tổ Doanh thấy trên tay Hoàng đế có một vết thương dài khoảng ba tấc (*) đang chảy máu, thực sự đau lòng, nhất thời cũng không nghe rõ thái y nói những gì, mặc cho cung nữ cùng thái y lấy rửa tay rửa sạch vết máu.

(*) 1 tấc khoảng bằng 10 cm

Hoàng đế cũng không nhìn vết thương của mình, lại nhìn Vinh An công chúa cười lạnh, nhìn Thái giám bên cạnh, truyền lệnh: "Những ai chuẩn bị móc câu cho Vinh An công chúa đem ném hết xuống sông. Vinh An, người quỳ ở chỗ đó đi. Tuổi cũng không còn nhỏ nhưng lại không nghĩ đến hậu quả mà làm việc tùy hứng lỗ mãng."

Vinh An công chúa bị hần quát lớn trước mặt tất cả mọi người, quỳ gối trên băng, nhỏ giọng khóc sụt sùi. Bạch Tín Mặc đang yên lặng quỳ bên người nàng, nhẹ nhàng nhích lên trước một khoảng, khầu đầu cầu xin: "Xin bệ hạ hãy cho thần thay công chúa chịu phạt! Công chúa đã có có thai rồi . . ."

Hoàng đế và Tổ Doanh nghe hần nói xong thì hơi giật mình. Yên lặng trong một chớp mắt, Hoàng đế mới khoát khoát tay nói: "Tất cả đứng lên đi." Thuận thế kéo Tổ Doanh dậy, còn nói: "Để cho nó thỉnh tội với nàng, còn chuyện phạt quỳ thì tha."

Tổ Doanh vội nói: "Công chúa không có ý . . . Thiếp cũng không có chuyện gì. Nhưng mà tay bệ hạ . . . không sao chứ?"

Hắn cười cười không nói gì, dắt tay nàng cùng đi về chỗ ngồi.

Con cá đầu tiên do Tổ Táp móc được, ngư trù đã chế biến xong, bèn dâng lên cho Đế Hậu. Hoàng đế giống như không để tâm đến chuyện vừa mới xảy ra lúc này, thần thái tự nhiên mà ban thường yến, tất cả mọi người đang quỳ trên băng lúc này mới tạ ơn đứng dậy.

Trong bữa tiệc, Vinh An công chúa vội về mặt khó chịu, rồi ghé đến trước ghế của hoàng hậu, mời rượu tạ tội.

Tổ Doanh biết Vinh An không ưa gì mình, mà phải cúi đầu tạ tội cũng coi như làm khó nàng rồi, liền nhận rượu định uống.

Nàng mới vừa nâng chén, Tổ Trầm liền đứng lên thi lễ nói: "Nương nương —— rượu này là rượu đặc biệt, được chưng cất ba lần, nguyên liệu có chứa cây mộc hương. Nương nương không nên uống . . ."

Tổ Doanh vẫn luôn nghe lời Vương Thu Oánh dặn dò, trong khi ăn uống tắm rửa hay xông hương vẫn không dùng rất nhiều hương liệu. Cây mộc hương vào men rượu, lại trải qua chưng cất, vốn là không có gì đáng ngại, nhưng Tổ Doanh thấy đại ca ra mặt ngăn cản, đối với rượu này đã có ý nghĩ phải đề phòng, sợ rằng trong đó có sự tình khác.

Sắc mặt Vinh An khó coi nhìn chằm chằm vào Tổ Trầm, hừ lạnh một tiếng: "Quận vương là sợ trong rượu có độc sao? Ta thành tâm mời rượu tạ tội, nương nương nếu không vui về uống thì coi như không chấp nhận lời xin lỗi của ta." Nói xong thì lấy lại ly rượu kia trên tay Tổ Doanh.

Tổ Trầm hơi khom người nói: "Thần không chút hoài nghi tấm lòng của công chúa —— xin Thánh thượng để thần thay mặt nương nương uống ly rượu này để bày tỏ tấm lòng."

Hắn là huynh trưởng của Tổ Doanh, lại nguyện ý uống ly rượu kia, chứng minh hắn không nghi ngờ trong đó có độc, Tổ Doanh thuận nước đẩy thuyền đem rượu cho hắn. Tổ Trầm không chớp mắt uống một hơi cạn sạch.

Vinh An công chúa vẫn mang vẻ mặt giận dữ, nhưng cũng không còn cách nào khác, bực bội hừ một tiếng, trở về chỗ ngồi.

Rượu quá ba vòng, phò mã Bạch Tín Mặc này giờ vẫn im lặng bỗng nhẹ nhàng đứng lên, nâng chén nhìn Tổ Doanh: "Mặc dù Quận Vương đã thay mặt nương nương uống một ly, nhưng nếu nương nương không nhận một ly rượu bồi tội, Vinh An công chúa cuối cùng cũng khó an tâm. Thần thay mặt công chúa kính nương nương một ly —— rượu này không ủ bằng cây mộc hương mà ủ bằng vỏ cây quế, nương nương uống vào sẽ không sao."

Cho dù lời nói và hành động của hắn chân thành tha thiết, nhưng Tổ Doanh chung quy vẫn âm thầm trách hắn nhiều chuyện, cũng không hiểu rõ tại sao hắn lại kiêng dè xử sự với mình như vậy để làm gì. Ánh mắt của nàng chuyển một cái, nhìn thấy phản ứng của Vinh An, quả nhiên là trông thấy nàng cần rang nghiền lợi, trong mắt cơ hồ tóe lửa.

Tổ Trầm không còn lý do nào nữa để ngăn cản, vậy mà hắn cùng Tổ Táp lại có chung một hành động đó là trong tay vốn cầm ly rượu, lại đồng nhất đặt xuống bàn. Tổ Doanh nhìn thấy động tác nhỏ này của hai vị huynh trưởng, biết rằng hai người không muốn nàng uống, đang muốn tìm lý do thoái thác, đúng lúc đó nghe Hoàng đế bình thân nói: "Hoàng hậu đã nói là sẽ không trách Vinh An, thì chắc chắn sẽ không trách nàng. Cần gì phải dài dòng văn tự, kính tới kính lui, bắt buộc phải uống cho bằng được?"

Bạc Tín Mặc bị Hoàng đế nói vậy, chỉ đành phải khom người lui về chỗ ngồi.

Tổ Doanh giống như không có việc gì tiếp tục thưởng yến, nhưng lại lảng lạng lưu ý đến vợ chồng Vinh An. Nàng vốn tưởng rằng hành động vừa rồi của Bạc Tín Mặc nhất định sẽ khiến Vinh An khó chịu, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện Vinh An nhìn phu quân mình với vẻ mặt ôn hoà, giống như thân thiết hơn mấy phần, thật sự là không thể hiểu được.

Sau buổi thịnh yến, Tổ Doanh đang ở trong trường nói chuyện phiếm với Hoàng đế thì thái y đến để thay băng cho Hoàng đế. Tổ Doanh nhận lấy thuốc cùng lụa trắng muốn tự mình động thủ. Hoàng đế cũng không phản đối, vừa nhìn nàng bôi thuốc vừa nói: "Tổ Táp trầm ổn hơn nhiều so với trước kia —— trước kia hắn cũng rất tốt, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy tâm cơ hắn quá nặng. Xem ra xuất chinh đánh giặc là biện pháp rèn luyện con người tốt nhất. Mới đi một thời gian, mà ai cũng nhìn ra hắn bây giờ mới thực sự chừng chặc."

Nghe hắn khích lệ ca ca, Tổ Doanh chỉ mỉm cười, tay vẫn nhẹ nhàng linh hoạt quấn lụa lên vết thương trên tay hắn.

"Ngoài Tổ Táp, Hồ Bí lang tướng Tạ Chấn cũng được tính là thanh niên tuần kiệt."

Hoàng đế dường như nhớ tới điều gì, cười nói: "Lúc ấy thấy nàng sắp được phong hậu, ai cũng muốn có chút quan hệ để một bước lên mây, thế nhưng hắn lại chủ động xin hủy bỏ quan hệ với Bình vương phi —— ta đối với hắn cũng có mấy phần khâm phục. Nhưng hắn nói Tạ gia bây giờ không còn người nối dõi tông đường mới quay về nhận tổ quy tông, nhưng lại không thấy lấy vợ sinh con, không biết là tại sao?"

Tổ Doanh vẫn mãi mê cúi đầu thắt lại cuộn lụa trắng, mặt không đổi sắc nói: "Có lẽ trong lòng đã có ý trung nhân nhưng người ta lại có địa vị không thể với đến chăng . . ."

Hoàng đế cười nói: "Tạ Chấn là người thành thực, làm việc vững vàng, nếu đúng như lời nàng nói, nên tác thành cho hắn. Chi bằng triệu kiến hắn hỏi cho rõ ràng, dù sao thì hắn và nàng cũng làm huynh muội mấy chục năm."

Mới vừa rồi bởi vì thấy Đế hậu hai người thân mật, thái giám và cung nữ đã lui ra ngoài, nên lúc này trong trướng không có người phục vụ, Tổ Doanh thấy hần nói vậy, vội vàng gạt đầu, đi tới bên ngoài trướng nói với thái giám đang canh ngoài cửa: "Bệ hạ triệu kiến Hồ Bí lang tướng Tạ Chấn."

Thái giám vội vàng đi truyền thánh chỉ. Tổ Doanh lại nhỏ giọng phân phó một vị thái giám khác: "Người lập tức đi tới trướng của Bình vương, nói với ông ấy lập tức đến sau trướng chờ ta." Dứt lời sai người đem ngự trướng cuộn lên, ngồi với Hoàng đế, một mặt chờ Tạ Chấn, một mặt tùy ý nói chuyện phiếm.

Chỉ một lát sau, Tổ Doanh liền từ màn trướng đã được cuộn lên nhìn thấy phụ thân vội vã đi về phía sau trướng, lại thấy Tạ Chấn ngay lúc đó chạm mặt Bình vương. Tổ Doanh không chớp mắt nhìn bọn họ, thấy phụ thân cùng Tạ Chấn lướt qua nhau, nhưng cả hai bên đều phớt lờ nhau. Phẩm cấp của Tạ Chấn thấp hơn so với Bình vương rất nhiều, lại không thi lễ.

Hoàng đế cũng nhìn thấy một màn rõ ràng như thế, Tổ Doanh lưu ý phản ứng của hần, phát hiện hần nhẹ nhàng chau mày.

Tạ Chấn đã vào trướng yết kiến Đế hậu, câu chữ của Hoàng đế hòa ái, nhưng giọng điệu lại có vẻ không thân thiết như lúc trước trong cuộc trò chuyện với Tổ Doanh có nhắc tới hần, chỉ đơn giản hỏi mấy câu, cũng không nhắc gì đến chuyện tìm cho hần một mối nhân duyên tốt.

Tổ Doanh ngồi nghiêng phía sau Hoàng đế, chỉ có thể nhìn nghiêng qua nhìn qua mấy hành động của Tạ Chấn. m thanh của hần vẫn ôn hoà hiền hậu như ngày nào, nàng không khỏi cúi đầu, không muốn để cho bất cứ kẻ nào có thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng lúc này. Về phần Tạ Chấn nói những gì, nàng ngược lại không để ý, mà chỉ cẩn thận nghe hần phát ra từng âm thanh.

Lời nên nói đều đã nói xong, âm thanh của hần ngưng lại, Tổ Doanh cũng thu lại dòng hồi tưởng.

Hoàng đế mỉm cười cho Tạ Chấn lui, không khỏi tiếc nuối nói với Tổ Doanh: "Tạ Chấn quả thật là thanh niên tốt. Nhưng —— Bình vương đầu sao cũng là dưỡng phụ của hần vài chục năm, thái độ của hần đối với Bình vương lại . . ."

Tổ Doanh thấy hần có vẻ nghi ngờ, dùng thái độ hơi bất đắc dĩ, trả lời: "Quan hệ giữa hần với Bình vương xưa nay vẫn rất lạnh nhạt."

Hoàng đế khẽ lắc đầu: "Đối với phụ thân còn như vậy sao?" Hần nửa muốn nói nửa không muốn nói điều gì đó, nhưng Tổ Doanh đã làm xong việc nàng cần làm, hơn nữa lại còn rất hiệu quả.

Trong trướng ở phía sau, Bình vương lo lắng đợi đã lâu, không dễ dàng mới chờ được Tổ Doanh trở về trướng, vội vã hành lễ rồi nhanh chóng hỏi: "Thân thể nương nương khó chịu sao? Hay là Hoàng đế có chuyện . . ."

"Không sao..." Tổ Doanh từ từ nói: "Vương gia trở về nghỉ ngơi đi."

Bình vương không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng thấy Tổ Doanh dường như rất mệt mỏi, hoàn toàn không muốn giải thích gì với ông ta. Bình vương cũng rất thông minh, không dây dưa hỏi thêm, chỉ nghe lời cáo lui.

Tổ Doanh để cho cung nữ hầu hạ thay trang phục xong, nhất thời ngăn người ngồi ở trong trướng một lúc lâu. Lúc cung nữ khom mình lui khỏi doanh trướng thì một cơn gió chợt len vào, mang theo hương thơm thoang thoang của hoa mai. Tổ Doanh thấy thích thú, không dẫn theo một ai, đi ra phía bờ sông tìm cây mai.

Trước khi nàng đến đây, xung quanh doanh trướng chừng trăm bước chân, tất cả tuyết rơi đã được dọn dẹp, để phòng ngừa những mô tuyết mấp mô có thể khiến nàng bị ngã, cành khô cũng đã được dọn hết, để phòng các quý tộc vô ý dẫm lên trật chân té mà bị thương. Tổ Doanh mặc dù bước đi vững vàng, nhưng lại không có niềm vui được đạp tuyết tìm mai.

Mất nhìn thấy cánh đồng tuyết chưa bị dọn dẹp phía trước, nàng đang tràn đầy vui mừng muốn tiến lên, lại nghe có người sau lưng nói: "Nương nương xin dừng bước..."

Nàng vừa nghe đã biết là giọng của Tạ Chấn, bèn đứng lại, xoay người nhìn hần.

Hần yên lặng nhìn nàng, không bước lên trước, cũng không bái kiến. Ánh mắt của hần giống như là thất vọng, hoặc khổ sở, Tổ Doanh bị cái nhìn của hần làm cho xấu hổ, thấy không khí quá vắng lặng, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe hần nói: "Ta vốn không có ý định gì với Thịnh Nhạc công chúa. Nàng cần gì phải làm vậy chứ?"

Tổ Doanh đỏ mặt, cúi đầu, đá đá đông tuyết bên chân, sau đó ngẩng đầu lên ngang nhiên nói: "Ta hiểu biết rõ... Nhưng huynh nghĩ sao, cũng không quan trọng. Ta chỉ không muốn Hoàng thượng có một chút ý định nào về việc đó. Người đó nghĩ như thế nào mới quan trọng nhất..."

Hần nhìn chằm chằm vào nàng một lúc, xoay người bước đi hai bước, chợt quay đầu lại nói: "Lúc kiểm tra danh sách, gạch tên ta đi, không phải đơn giản hơn sao? Nàng là hoàng hậu, việc này dễ như trở bàn tay."

"Đối với huynh, ta..." Tổ Doanh muốn nói lại thôi, xoay mặt hít sâu một luồng khí lạnh, không nói thêm gì nữa.

Tạ Chấn thấy vẻ mặt nàng lạnh nhạt, cảm giận nói: "Sao lại không nói hết câu, nàng không làm như vậy, là sợ người khác chỉ trích nàng để tăng khả năng chiến thắng của Tổ Táp mà chèn ép người khác. Hoặc là sợ đắc tội với người đưa ta vào danh sách!"

Tổ Doanh có chút giật mình, giương mắt nhìn hần, ánh mắt trong trẻo nhìn vào cánh đồng tuyết trước mặt, lại thêm mấy phần lạnh nhạt. Tạ Chấn đợi nàng giải thích, nhưng nàng chỉ nói: "Nếu huynh đã nghĩ như vậy, thì cứ cho là như vậy đi."

Tạ Chấn thất vọng, mím chặt môi quay đầu bước đi. Mới đi mấy bước, nghe thấy sau lưng có tiếng xào xạc vạt áo quét lên nền tuyết, hần vội vàng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Tổ Doanh thực sự rảo bước ra cánh đồng tuyết trước mặt, đi tới chỗ cây mai cách đó không xa. Hần mới chỉ mới vừa có ý nghĩ lo lắng đã thấy nàng lao đảo một cái, vấp ngã trên mặt đất.

"A Doanh!" Hần thất thanh gọi, sải bước chạy lại dìu nàng.

Tổ Doanh quật cường đứng lên, tự mình phải đi những bông tuyết bám lên trên y phục, không thèm nhìn Tạ Chấn. Tạ Chấn đứng thẳng tắp yên lặng bên người nàng, sắc mặt có chút khó coi, rồi cuộc khom người nói với nàng: "Nương nương . . . Xin dừng bước. Có gì cứ phân phó, thần sẽ hết lòng."

"Về sau không được kêu nữa tên của ta —— cho dù là phụ huynh, cũng không thể kêu tên của ta nữa, huống chi người khác. Nếu cứ gọi tùy tiện như vậy sẽ bị trách tội." Tổ Doanh nhìn cây hoa mai thanh thoát đứng cô độc trong gió, khẽ thở dài, không nghe hần nói nữa mà đi thẳng, nhất quyết không quay đầu lại.

Đi lại trong thời tiết gió tuyết như vậy rồi quay lại trong trường mới thấu cái cảm giác ẩm áp, giày vớ hay vạt áo của Tổ Doanh đều ướt, những bông tuyết góc cạnh bám lên y phục của nàng cũng đã tan chảy thành nước. Các cung nữ nhanh chóng cời quần áo ướt của Tổ Doanh xuống để thay y phục mới nhưng Tổ Doanh không muốn thay y phục rườm rà nữa nên cho các nàng lui, chỉ mặc một bộ chiếc áo mỏng, trùm thêm chiếc chăn bằng da gấu thật dày, rồi ngồi ở trên giường. Nàng cảm thấy trong lòng ngổn ngang, giống như nhất thời lạc mất phương hướng, không biết mình đang làm gì, cũng không biết mình muốn làm gì, càng không biết những chuyện trước kia mình đã làm có ý nghĩa gì.

Có người nhẹ nhàng đi vào trong trường. Tổ Doanh cho là Thôi Lạc Hoa hoặc là cung nữ nên không để ý, đợi người nọ đưa tay vuốt ve tóc của nàng, nàng mới phát hiện người đi vào là Hoàng đế đang mặc một bộ thường phục. Nàng vội vã ngồi dậy, tấm da gấu trượt xuống khỏi người. Nàng muốn quỳ xuống hành lễ, lại bị hần ngăn lại.

Hần ngồi ở bên cạnh nàng, kéo tấm da gấu trùm lên trên người nàng, thuận thế ôm nàng vào lòng.

"Ta quyết định." Hần nhỏ giọng nói: "Đối tượng chọn để Thịnh Nhạc tái giá là Tổ Táp."

Tổ Doanh bị hần ôm lấy, lặng lẽ vươn tay vòng ra sau lưng hần. Hần không hỏi nàng tại sao bị ướt, có lẽ là đã biết. Hần giống như biết tất cả mọi chuyện, nhưng lại là không nói ra, giống như không để trong lòng chuyện gì, mọi chuyện đều cùng hần không quan hệ gì khác.

"Bệ hạ không phải rất coi trọng Hồ Bí lang tướng Tạ Chấn?" Tổ Doanh biết lúc này có thể không nói câu nào, nhưng vẫn là không nhịn được mà nhắc tới.

"Hần . . . Đường như còn chưa đủ chừng chặc." Hần nói: "Huống chi, trong lòng hần đã có người khác, không phải sao?"

Tổ Doanh "Uh" một tiếng —— hần quả thật biết.

"Ta hỏi qua Thịnh Nhạc, chính nó muốn gả cho Tổ Táp ." Hần còn nói: "Hơn nữa, nó còn muốn ta phong cho Tổ Táp làm Quận Vương —— ta đã đồng ý".

Tổ Doanh giật mình.

"Những năm trước đây ta cùng với Thịnh Nhạc không thân thiết, khi nó còn nhỏ, đã bị gả cho Chính Lỗ tướng quân hơn nó những mười một tuổi . . . Quả thật thấy mắc nợ nó quá nhiều. Nàng không muốn ở lại kinh thành, theo vị hôn phu đến đất phong, sống xa cách nơi thảo nguyên." Hần nâng cằm Tổ Doanh, nói một cách xa xăm: "Đến lúc đó, một nhà nàng tam Vương, hai vị phò mã. Nàng có biết ý nghĩa của việc này là như thế nào không?"

Tổ Doanh gật đầu: hần đang giải thích, nếu nói "Hậu đẳng" vừa lộ ra đầu mối. Mà nàng, càng phải cẩn thận đối mặt với những người có thể sẽ thao túng nàng, lợi dụng nàng, chèn ép người của nàng, bọn họ rất ưa thích đem những thứ, những người họ không thể khống chế bóp chết trong trứng nước. Tổ Doanh biết, rất nhiều người hy vọng nàng là một vị hoàng hậu không quyền không thế, để họ tùy ý điều khiển, trong đó bao gồm Cư tướng.

"Diễn lại trò cũ rất dễ dàng, bởi vì mọi người đã chấp nhận lời giải thích giống như việc cũ." Hoàng đế âm trầm nói: "Ta không hy vọng hoàng hậu của ta luôn là bởi vì có người làm khó mà đánh mất ngọc ẩn."

Tổ Doanh run rẩy hạ xuống, chậm rãi nói: "Không biết. Thần thiếp đồng ý với bệ hạ, những người không nên nghĩ đến, thần thiếp sẽ không nghĩ đến."

Hần thở dài: "Việc này quả thực rất khó? Ta chỉ hi vọng, nàng vào thời điểm thỉnh thoảng nhớ tới những người đó, cho dù chỉ trong chớp mắt, cũng không để cho ai phát hiện —— bao gồm cả ta." Hần nói xong liền ôm nàng chặt hơn: "Nàng a . . . Quả thật không giống với những nữ nhi đã được dạy dỗ cẩn thận của Tổ thị . . ."

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Yêu thương

Từ khu câu cá ven sông trở về, một số cung nhân nhảy bén có thể cảm nhận được hoàng hậu nương nương của họ có một chút thay đổi nho nhỏ——nàng lúc mới nhập cung dường như không mấy khi để ý đến chuyện gì, mơ mơ hồ hồ, làm việc cũng như vậy, lúc nhiệt tình lúc hờ hững, giống như thích cái gì thì làm cái đó, luôn cố tình làm được một nửa lại dừng lại, khiến cho một số người có tâm ý khác trong hậu cung sợ bóng sợ gió liên tục. Nàng không ra oai, không xét nét gì bọn họ, cũng không cố gắng lung lạc mấy người thân cận, thái độ đối với bọn họ cực kì mơ hồ. Không chỉ có thế, nàng cũng không tranh thủ tình cảm với Hoàng đế, mà dường như cũng chưa bao giờ thấy nàng đòi hỏi Hoàng đế mấy thứ cao xa. Trong cung còn có một lão cung nhân không theo phe hậu rồi kinh, họ len lén nhớ lại lúc phe hậu băng tuôi của Tổ Doanh tài hoa hơn người, lại lạnh lợi đáng yêu. Khi đó thế giới của phe hậu luôn lấy Hoàng đế làm trung tâm, hẳn chính là ông trời của nàng——ít nhất nàng đề cho hắn sinh ra loại cảm giác này, cho nên hẳn mới có thể cung chiêu, quan tâm hậu cung hết mực. Nhìn lại thì thấy, vị tần hoàng hậu này còn không có tìm cách thân cận hắn, mà nàng cũng không giống như đang để tâm thăm dò tâm tình Hoàng đế. . . . Chính vì thế, các cung nhân đều có dự đoán, sự sủng ái của Hoàng đế đối với Tổ Doanh khó mà có thể giữ lâu dài.

Vậy mà qua một chuyến đi câu cá, rất nhiều cung nhân lại phát hiện hoàng hậu đã không còn hơi hợt với cuộc sống trong cung, đối với phu quân cũng có thêm mấy phần quan tâm chăm sóc.

Tổ Doanh vì quan tâm đến vết thương trên tay của Hoàng đế, một khi đã hỏi han về chuyện vết thương, cũng không khỏi hỏi nhiều hơn, dần dần cũng quan tâm đến cuộc sống thường ngày của hắn luôn. Để ý nhiều chuyện, càng ngày càng biết thêm về những sở thích của hắn——trước kia đã từng có người nhiều lần đề cập với nàng những thói quen, những sở thích đặc biệt của Hoàng đế, muốn nàng để ý. Nhưng lúc nàng thật để ý, lại phát hiện những thứ hắn yêu thích thường xuyên biến đổi. Trừ săn thú và tụng kinh là hai việc hắn luôn luôn yêu thích, những cái khác giống như là nhất thời, lúc vui vẻ thì chơi một chút, đợi đến lúc nhặt nhòa, cũng không thấy tiếc nuối.

Mặc dù Tổ Doanh biết, hắn không hề nhắc tới Tân viện, Thuần viện, phe hậu, những người con gái từng được hắn coi như châu như ngọc mà trân trọng yêu thương nữa. Mặc dù lúc nàng chưa gả cho hắn cũng nhìn vào tấm gương của Đan viện cùng Thuần viện: lệ thuộc vào tình cảm của hắn là sai lầm, nữ nhi Tô thị so với việc cố tìm cách nắm giữ tình cảm của hắn thì tìm cách củng cố quyền lực xem ra còn có ích hơn. Biết vậy nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy mất mát.

Cuối mùa xuân lại có một đợt rét đậm, hiếm khi thấy sự việc là cuối xuân còn có tuyết rơi nhưng năm nay lại có một trận tuyết lớn.

Hoàng đế cảm thấy trận này tuyết rất thú vị, sai người mở Tổ tinh các, cùng một nhóm thân tử thưởng thức rượu Tuyết Âm. Tổ Doanh cũng đến đó bồi rượu, thấy Cừ Hàm Huyền mỗi khi làm một việc gì đó là chiếm được sự ủng hộ của cả sảnh đường, nhìn vào rất khí thế. Nàng không cam lòng, nhưng so về tài hoa thì nàng chưa thể sánh với phe hậu, huống hồ là so với Cừ tướng, nếu miễn cưỡng sợ rằng là vạch áo cho người xem lưng, như vậy không tốt, vì vậy nháy mắt với Thôi Lạc Hoa. Nhưng ánh mắt Thôi Lạc Hoa lúc nào cũng linh hoạt, lúc này lại giả bộ như không hiểu ý nàng. Tổ Doanh biết nàng không muốn ra mặt trước đông đảo quần thần, cũng không muốn tỏ ra là người của Đan Xuyên cung cố ý khiêu khích Tể tướng.

Người có năng lực bên cạnh mình không muốn xuất chiêu áp chế oai phong của Tể tướng, Tổ Doanh chỉ đành phải mặt lạnh nhìn Cừ Hàm Huyền cùng với mấy kẻ tay chân của hắn trong triều xã giao. Không khí rất náo nhiệt, nhưng Đế hậu giống chỉ ngồi yên lặng ở trên cao làm cảnh, chỉ có vai trò khai tiệc mà thôi. Nàng biết Tể tướng ở trong triều phách lối, hôm nay chính mắt thấy, cũng không nhìn được mà tức giận, nhưng Hoàng đế vẫn tự nhiên như cũ, không mấy may một chút tức giận, nàng thực sự không thể hiểu tại sao hắn lại coi việc này như là việc không quan trọng.

Đang có cảm giác không vui, hắn bỗng nhiên vươn tay cầm lấy cổ tay Tổ Doanh, cười nói: "Tại sao lạnh như vậy? Nếu là không chịu được, cứ hồi cung đi, ấm áp hơn."

Trên mặt Tổ Doanh ửng đỏ, nhìn vào đôi mắt tinh anh tò mò của hắn, không giống không thấy cục diện trước mắt. Nàng không thể làm gì khác hơn là bội phục tính cách hào phóng của hắn. "Thiếp thực sự tình nguyện đến xem cảnh tượng vui vẻ ngày hôm nay." Nàng cười yếu ớt, duỗi tay còn lại áp lên trên tay hắn.

Cảnh tượng phu thê hài hòa này, chúng thần đương nhiên là coi như không nhìn thấy, vẫn nhiệt tình làm thơ, vịnh thơ.

Rất nhanh sau liền có cung nữ trình lên một cái áo choàng da cáo màu xám, khi Tổ Doanh choàng vào người, ngón tay lập tức chạm vào một cuộn giấy nhỏ. Trong lòng nàng kinh ngạc đôi chút, nhìn kỹ cung nữ kia một cái, thấy nàng nhìn không quen mặt, không phải là người mình đưa vào cung. Tổ Doanh không biết cái này có ý nghĩa gì, cầm cuộn giấy trong bàn tay giấu kĩ, lặng lẽ đợi thời cơ.

Một cơn gió thổi qua, những cây cỏ thụ xum xuê vương tuyết rụng đưa, khung cảnh thanh khiết tuyệt đẹp, Hoàng đế nhìn ra ngoài cửa sổ thất thần, Tổ Doanh liền đem cuộn giấy nhỏ lấy ra liếc mắt một cái, vừa nhìn thấy nét chữ quen thuộc kia liền biết là của Hồ Bí lang tướng.

"Thanh trần trọc thủy"——hắn chắc chắn biết rằng nàng đã đọc thuộc lâu lâu tác phẩm "Thất ai thi" của Tào Tử Kiến.

"Quân nếu thanh đường trần, thiếp nếu trọc thủy nê

Chìm nổi khác nhau thế, hội họp khỏi ni hài..."(*)

Tổ Doanh đọc xong, mặt không biến sắc đem tờ giấy giấu vào trong tay áo.

(*) Bài thơ này là bài "Bảy nỗi buồn than" của Tào Tử Kiến hay Tào Thực (con trai của Tào Tháo). Trích đoạn của bản dịch thơ:

"...Chàng như bụi trên đường,

Thiếp như bùn dưới nước.

Chìm nổi đã khác nhau,

Hoan hợp bao giờ được?

Nguyện làm gió tây nam,

Xa thổi vào lòng chàng,

Lòng chàng như chẳng mở,

Tiền thiếp, biết nhờ ai?"

Đúng lúc có thần tử xin Đế hậu cùng ngâm thơ, Hoàng đế ngâm "Phi bạch", Tổ Doanh cũng ngâm "Thanh trần trọc thủy". Như vậy, thứ nhất, người của Tạ Chấn liền biết nàng đã nhận được thư của hắn, thứ hai, nếu không may bị người khác nhìn thấy cuộn giấy, nàng cũng sẽ có cái cớ để cho dễ nói chuyện.

Sau khi thơ đã ngâm qua một vòng, lại có người tiếp tục thì Tổ Doanh suy nghĩ sau đó nói với Hoàng đế: "Hôm nay mặc dù ngắm tuyết vịnh thơ, mặc dù tao nhã, nhưng cuối cùng cảnh cũng sẽ tiêu điều đi. Thiếp từng nghe nói "Xuân sinh tuyết động đang lúc", không bằng ra đề là mùa xuân, cầu nguyện năm sau mưa thuận gió hòa."

Hoàng đế mỉm cười nhìn nàng, con mắt đẹp của Tổ Doanh chuyển một cái, nói: "Ta chợt nghĩ tới "Mạch thượng tang" (*). . . Có phải đề mục này hơi khó không?"

Đề mục nàng nói quả thật là hơi khó, mấy triệu thần đang cố gắng tìm cách từ chối, để nàng ra đề mục khác thì Tổ Doanh lại nhìn Cư Hàm Huyền cười nói: "Quả thật là khó, nhưng chắc là không thể làm khó Cư tướng nhỉ?"

Nàng đã gọi đích danh, Cư Hàm Huyền chỉ suy nghĩ một lát là có thể cho ra một bài phú. Tổ Doanh chỉ cười nhàn nhạt, thầm nghĩ đề mục này tất nhiên đã truyền đến tai thuộc hạ của Tạ Chấn —— nàng cũng không phải là không biết Tạ Chấn vẫn đang chưa chết tâm, nhưng mà dây dưa như vậy có ích lợi gì?

La Phu tự có phu. . . (*)

(*) Bài ca này miêu tả một cô hái dâu xinh đẹp đã cơ trí cự tuyệt yêu cầu vô lý hoang đường của một tên thái thú hoang dã vô sỉ bằng cách làm một bài thơ thể hiện lòng chung thủy với chồng mình trong đó có câu "La Phu tự có phu. . ." nghĩa là La Phu đã có chồng.

Quần thần mãi mê thưởng tuyết vịnh thơ cho đến lúc màn đêm buông xuống mới tàn cuộc, mọi nơi trong cung đều đã thấp đèn, Đế hậu cùng quần thần ở trên đài cao nhìn xuống liền thấy ánh đèn chiếu lên những tượng đá ở dưới bậc thềm, khiến cho họ có cảm giác như đang đứng trên những đám mây trên bầu trời, những ngọn đèn được thấp sáng ở phía dưới giống như những chấm nhỏ, tùy tiện có thể cúi người xuống mà vớt.

Chúng thần ngắm cảnh uống rượu, tận hứng mà về. Tổ Doanh cùng Hoàng đế cũng ngà ngà say, song song đi đến Đan Xuyên cung thì trong cung đã chuẩn bị trà hoa quả giải rượu——hắn ngày mai còn phải lâm triều.

Tổ Doanh dùng châm băng ngà voi thử qua trà rồi sau đó đưa cho hắn, chợt phát hiện đầu ngón tay nhuộm một chút mực. Nàng bỗng chưng cười với hắn một tiếng thật vui vẻ, ánh mắt của hắn liền chuyển từ đang nhìn cái châm băng ngà voi trong suốt ống ánh qua trên mặt nàng.

"Đang nghĩ gì vậy?" Hắn dịu dàng hỏi.

Nàng cười không đáp, nhân thế dựa vào vai hắn, ti mi nói: "Sáng sớm hôm sau ngày đại hôn, bệ hạ không cho thiếp rời giường sớm."

Hắn cười: "Vô duyên vô cớ lại nghĩ đến chuyện này?"

Tổ Doanh chuyên chú nhìn hắn, dịu dàng hỏi: "Khi đó, bệ hạ nguyên ý cùng thần thiếp đầu bạc răng long, đúng không?"

Sắc mặt của hắn hơi thay đổi, như không muốn nghe nữa. Tổ Doanh có chút thất vọng, nhưng không hề nhắc đến những lời nói này nữa.

Thấy nàng có vẻ không vui, hắn lạnh nhạt nói: "Phu thê thì phải bên nhau là chuyện đương nhiên." —— theo như lời hắn nói, có nguyện ý hay không thì không biết, nhưng đó là đạo lý phu thê.

Trong lòng Tổ Doanh hiểu rõ: đạo lý phu thê ở những gia môn bình thường thì luôn rõ ràng minh bạch nhưng đạo lý của đệ nhất phu thê trong thiên hạ là Đế hậu thì không cách nào chọc phá một tấm lụa mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Yêu thương II

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Hoàng đế đã rời giường. Tổ Doanh đang ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ nghe được có mấy lời nói nho nhỏ, giống như là Hoàng đế nói chuyện gì đó với mấy tên thái giám. Nàng cau mày lật người, thấy động tác của cung nhân hầu hạ hẳn mặc quần áo vội vàng, nhưng mà giờ này rõ ràng chưa đến giờ lâm triều. Đứng bên cạnh còn có một thái giám khom người, thái độ cẩn trọng, chắc chắn không phải cung nhân làm việc trong Đan Xuyên cung.

Tổ Doanh thấy có điểm kì lạ, cố gắng nhòm người dậy, tay chống lên gối, hỏi: "Bệ hạ, có chuyện gì sao?"

Khi hẳn xoay người nhìn nàng thần sắc tối tăm đến nỗi Tổ Doanh cũng phải giật mình.

"Tể Tướng bị ám sát." Hẳn trầm giọng đáp một câu, toàn thân đã chuẩn bị xong xuôi, bước vội ra ngoài hai bước, quay đầu nhìn Tổ Doanh nói: "Nàng cũng dậy đi, đợi sau khi trẫm bãi triều, cùng đến Tướng phủ."

Tể Tướng bị ám sát? Tổ Doanh đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng những lời này lặp lại lặp lại trong đầu mấy lần vẫn không thể tin nổi. Nàng không thể che giấu được sự lo sợ và nghi hoặc trong lòng, truyền cung nữ rửa mặt chải đầu xong, chọn trang phục và đồ trang sức tối màu mặc vào, liền cho đòi thái giám vào hỏi chuyện.

Thì ra là Cự Hàm Huyền sau khi trở về từ tiệc rượu tối qua, ở trong phủ không lâu lắm thì bị thích khách đâm một đao, thương thế nguy hiểm. Tướng phủ náo loạn, triệu tập tất cả danh y trong kinh thành, thậm chí dường như còn muốn gọi tất cả các danh y trong thiên hạ tụ tập về đây một cách nhanh chóng. Theo Cự Hàm Huyền về Tướng phủ còn có mấy vị quan khác, vì vậy phần lớn quan viên trong kinh thành cũng rất nhanh biết chuyện này, cả đêm lục tục kéo nhau tới Tướng phủ. Duy chỉ có cửa cung khóa, người truyền tin của Tướng phủ hết người này đến người khác đến bẩm báo tin tức, nhưng này dù sao chuyện này cũng không giống với tin báo việc quân việc nước quan trọng, những cung nhân không ai dám gánh chịu trách nhiệm, tuy là có nghe phong phanh, nhưng cũng không dám tùy tiện vào thăm cung quấy nhiễu Đế hậu. Vì vậy, Đế hậu chính là hai người biết chuyện này muộn nhất.

Trong đầu Tổ Doanh ngổn ngang những suy nghĩ, nhưng tất cả đều quy về một mối đó là chuyện này có trăm hại mà không có một lợi. Nàng không khỏi nóng nảy, vội hỏi: "Cự tướng bây giờ như thế nào?"

Thái giám đáp: "Mới đầu rất nguy cấp, nghe nói mạng của Tướng gia giống như ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng may mà có các vị danh y kịp thời chạy chữa, một khắc trước có người đến truyền tin, nói là Tướng gia đã qua cơn nguy kịch, nhưng mà còn phải tĩnh dưỡng lâu dài."

Cả người Tổ Doanh giống như muốn đổ thẳng về phía trước, nghe hẳn nói như vậy, mới ngồi thẳng lại được, thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói liên tục: "Vậy thì tốt quá . . ."

Nhưng mà lại xoa xoa tâm mi nói: "Tướng phủ canh giữ nghiêm ngặt, thích khách làm sao có thể xâm nhập? Kẻ nào to gan dám làm chuyện như thế? Đã điều tra ra chưa?"

Thái giám lắc đầu: "Chỉ nghe nói thích khách trong lúc cố gắng tẩu thoát thì bị thị vệ của Tướng phủ bắn chết. Khuôn mặt của thích khách kia bị lửa đốt, nên diện mạo cũng hủy hết, không nhìn ra là lai lịch gì."

Tổ Doanh nghe khẽ run rẩy, thất thanh nói: "Ngay cả diện mạo cũng bị phá hủy rồi?" Nàng lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Nếu đối phương đã chuẩn bị đến như vậy, chỉ sợ đầu mỗi khác cũng không thu hoạch được gì."

Trong cung, đám cung nhân không có một ai dám tiếp lời. Chuyện Tể tướng bị ám sát quá mức trọng đại, bọn họ chỉ sợ lắm mồm nói sai nửa chữ, ngày sau bị cho trở thành đầu đề câu chuyện của người khác, rước họa vào thân.

Đan Xuyên cung nhất thời yên tĩnh, may mà nữ quan tới bẩm báo với Tổ Doanh, Hoàng đế đã bãi triều, chuẩn bị khởi hành đến Tướng phủ.

Bởi vì chuyện Tể Tướng bị ám sát ở trong lịch sử của triều đại có một không hai, huống chi vị Tể Tướng này quyền khuynh thiên hạ, ngay cả hoàng hậu cũng là nghĩa nữ của hắn. Mối quan hệ này mặc dù chưa bao giờ được Tể tướng và Hoàng hậu chính miệng thừa nhận, nhưng trong cung đối với chuyện này đã sớm biết. Thượng nghị nhất thời không biết phải làm sao, liền phải xin ý kiến của Tổ Doanh: "Nương nương ngọc liễn (*) nên treo rèm màu đen hay màu xanh?"

(*) Ngọc liễn: Xe của hoàng gia

Treo rèm đen là nghi thức lúc Hoàng đế hoặc Hoàng thái hậu bệnh nặng, treo màu xanh là nghi thức lúc trọng thần, công thần hay người nhà thân thuộc của Hoàng hậu qua đời. hai màu rèm này là hai màu rèm vô cùng trịnh trọng. Còn có trường hợp khác như treo rèm màu vàng, màu đỏ đều dùng trong nghi thức đại lễ vui vẻ, rõ ràng không thích hợp. Mà những màu rèm còn lại dùng trong những dịp bình thường, nếu như vậy có chút tùy tiện.

Tổ Doanh lờm lờm một cái: "Tể Tướng còn sống, hỏi mấy chuyện đó làm gì!" Nàng cố ý nhấn mạnh vào hai chữ "Tể tướng", thượng nghị nghe nàng nói như vậy có chút ngoài ý muốn, cuống quýt che mặt ra ngoài.

Lúc cung nhân hầu hạ Tổ Doanh lên xe thả rèm thì nàng rất hài lòng: Ngọc liễn được sử dụng rèm che màu trắng đơn thuần.

Đế hậu long câu phượng liền đi tới cổng lớn Tướng phủ, thì thấy ở đó đã có một đám người quỳ nhận thánh giá, một cách rất trật tự. Tổ Doanh nhìn vào những dấu xe ngựa ngổn ngang in dấu trên mặt đất, chắc hẳn mấy người này đang xông xáo chạy đến lấy lòng, tạo quan hệ với Tướng phủ. Trong lòng nàng cười lạnh, nhưng trên mặt không cười, hơn nữa nhìn thấy vẻ mặt Hoàng đế nghiêm túc, thì càng không dám bày ra một vẻ mặt không thích hợp.

Nàng nhìn một lượt tất cả những người đang quỳ ở kia, trong đó có cả những cáo mệnh phu nhân, Tổ Trầm cùng Bạch Tín Mặc lấy thân phận là phò mã cũng đã đến quỳ gối chỗ này. Mấy nhi tử của Cur Hàm Huyền đều không làm quan, nên quỳ gối ở phía sau của bọn họ. Tổ Doanh tiếp tục nhìn quanh, thấy Tạ Chấn, vội vàng quay đầu.

Đế hậu hai người đang muốn vào phủ, chợt nghe một hồi những tiếng chuông vang vang. Hoàng đế nghe thấy liền nhăn mày —— Tể Tướng bị ám sát nguy hiểm đến tính mạng vốn là chuyện buồn, ngay cả ngọc liên của Đế hậu cũng không treo chuông ngọc, tỏ vẻ bi thương.

Tổ Doanh chưa thấy xe ngựa đã đoán được là ai ngổn cuồng như thế, đợi thấy rõ ràng, quả nhiên là xe ngựa của Vinh An công chúa đang hướng đến bên này. Xe ngựa đã treo rèm màu vàng chứ không phải màu đỏ may mắn, Tổ Doanh cảm thấy chuyện này đối với Vinh An đã là làm khó nàng lắm rồi, sau đó lại chuyển ý nghĩ đoán, ước chừng là chuyện này còn chưa xứng đáng để nàng treo rèm đỏ, ước chừng rèm đỏ chỉ để treo lúc nàng xuất giá.

Hoàng đế không đợi công chúa đến gần, nặng nề hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi vào Tướng phủ. Tổ Doanh đi theo phía sau hắn, ý vị sâu xa nhìn Bạch Tín Mặc một cái, hẳn đang quỳ ngay giữa mấy người thuộc bè phái của Tể tướng, Tổ Doanh chỉ còn cách nhẹ nhàng lắc đầu. Mà Vinh An công chúa cũng không có ý định dừng xe, giống như chỉ vô tình đi qua, những tiếng chuông ngân lên đinh đinh đang đang, chậm rãi đi qua Tướng phủ.

Nàng trước sau vẫn như vậy, không che giấu chút nào sự chán ghét, cũng không sợ hãi người nàng căm hận, cho dù người nọ có là Tể Tướng —— Tổ Doanh vừa suy nghĩ, vừa đi qua trước mặt những người đang quỳ rạp dưới đất. Nàng đột nhiên cảm thấy, từ chuyện này nàng không còn quá ghét Vinh An công chúa, sự thẳng thắn và tùy hứng của Vinh An, nàng cả đời cũng không làm được.

Hoàng đế không thêm câu nệ lễ nghi gì cả, cùng Tổ Doanh trực tiếp đi tới phòng ngủ của Cur Hàm Huyền.

Trong phòng đã chuẩn bị tốt ghế ngồi cho Đế hậu, Tổ Doanh ngồi vào chỗ của mình, liếc mắt liền nhìn thấy người đang hầu hạ bên cạnh Cur tướng là Hình Nương. Hình Nương nay đã đổi kiểu tóc theo kiểu phụ nhân, quỳ xuống hành lễ với Đế hậu thì cúi mặt, sống mũi và cằm của nàng khiến Tổ Doanh nhìn có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi giống ai.

Nhìn thẳng vào Hình Nương, sau đó Tổ Doanh mới đi đến bên giường, nhìn Cur Hàm Huyền, vừa thấy bỗng giật mình, giờ phút này mới biết như thế nào gọi là "Mặt không có chút máu".

Sắc mặt Cur Hàm Huyền xám xịt, hai mắt nhắm hờ, Hình Nương kêu mấy tiếng, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng hừ mấy tiếng, không thấy tỉnh lại. Thấy bộ dáng hắn như vậy, Hoàng đế thở dài, nhìn hai bên hỏi: "Là ai chẩn bệnh? Trẫm muốn hỏi đôi lời."

Ngoài cửa lập tức có một vị nữ tử đi vào, Tổ Doanh nhìn lên, thì ra là người quen: Vương Thu Oánh. Nghĩ đến ở cửa ra vào nhìn thấy Tạ Chấn, đoán chừng Vương Thu Oánh là do hắn mời đến chẩn bệnh. Tổ Doanh nhìn qua Hình Nương, lại nhìn Vương Thu Oánh, vốn không muốn tin tưởng Tạ Chấn gia nhập vào bè phái của Cur tướng, nhưng thực sự không có lý do nào để phản bác.

"Nữ y?" Lúc Hoàng đế nhìn thấy Vương Thu Oánh có hơi kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng dứt khoát hỏi về thương thế của Cur Hàm Huyền. Vương Thu Oánh đều dễ dàng đáp lại một cách nghiêm túc chắc chắn, Tổ Doanh cũng nghiêm túc lắng nghe, thế mới biết: Cur Hàm Huyền bị thương ở ngực, trên tim một chút, cộng thêm hung khí dùng để đâm bị thương Cur Hàm Huyền có tâm độc, tình thế hết sức hung hiểm. May mắn đồng đảng danh y đồng tâm hợp lực, cuối cùng cũng lưu lại được cho Tể tướng một mạng.

Nàng nói chuyện lưu loát, thái độ lại chừng mực, Hoàng đế nghe xong liền an tâm mấy phần, hòa ái nói: "Không ngờ nữ y cũng có người cao minh như thế."

Tổ Doanh mỉm cười tiếp lời: "Vị này cũng chính là thầy thuốc của thần thiếp lúc thần thiếp chưa nhập cung Vương tiểu thư."

"Vậy ư?" Hoàng đế quan sát Vương Thu Oánh qua một lượt, nhìn Tổ Doanh nói: "Nếu vừa khéo gặp người quen cũ, nàng ở lại đây hàn huyên một lát cũng hay." Dứt lời liền khỏi giá hồi cung.

Tổ Doanh nghe theo phân phó, ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Cur hàm Huyền, nhìn Hình Nương cùng Vương Thu Oánh nói: "Các người nên làm cái gì thì làm cái đó đi, không cần câu nệ."

Hình Nương cùng Vương Thu Oánh không dám chậm trễ, tạ ân điển rồi mỗi người bận rộn với việc của mình. Tổ Doanh nhìn thấy hành động của Hình Nương nhẹ nhàng cẩn thận, cho dù là kê cái gối cho Cur Hàm Huyền cũng hết sức chăm chú. Đối với phần tình ý này của nàng, Tổ Doanh cảm thấy khó có thể tin được, ánh mắt không khỏi nhìn theo từng động tác của nàng, nhìn một lúc đến ngấy người, cố gắng nhớ xem nàng giống ai.

"Hình Nhi. . ." Cur Hàm Huyền bỗng yếu ớt kêu lên một tiếng, Hình Nương lập tức quỳ gối bên cạnh, lắng nghe hắn phân phó.

Nhưng mà cả người Tổ Doanh lại không nhin mà chấn động . . . hắn kêu một tiếng rất giống với...

Hắn cũng đã từng dùng chính cái giọng điệu này khẽ gọi một người khác.

Người nọ chính là phế hậu Tổ Nhượng Tĩnh.

Hình Nương trước đây ăn mặc theo kiểu của thiếu nữ, xõa tóc che đi phần trán. Nhưng bây giờ lại vén tóc mai lên búi trên đỉnh đầu, nhìn từ trên trán cho

đến hai bên gò má thì có đến đăm bảy phần giống phé hậu.

Trong lòng Tô Doanb có chút không thoải mái, không muốn tiếp tục nhìn nàng.

Cư Hàm Huyền từ từ tỉnh lại, Vương Thu Oánh liền vội vàng kiểm tra một phen, thấy không có gì đáng ngại mới yên tâm cáo lui.

Hình Nương từ từ đỡ Cư Hàm Huyền dậy, nam nhân cao lớn vạm vỡ thường ngày giờ này lại yếu ớt tựa vào bả vai nhỏ nhắn của Hình Nương, sắc áo màu san hô nhàn nhạt của nàng càng làm nổi bật vẻ nhợt nhạt trên vẻ mặt Cư tướng, tạo nên một bức tranh có vẻ hơi khác lạ, có chút tiêu điều mà thê lương.

Tô Doanb vốn muốn nói mấy câu, nhưng khi Cư Hàm Huyền cố gắng mở mắt ra, hai tròng mắt đen nhánh lộ ra một tia sắc bén mang khí thế bức người nhìn thẳng vào Tô Doanb, làm cho thần kinh nàng bỗng dưng căng thẳng trong nháy mắt, không tự chủ được cảnh giác... Người này giống như vĩnh viễn sẽ không bao giờ mềm yếu đi, cho dù là vào giờ phút yếu đuối bệnh tật này.

"Nương nương... " Hắn nỗ lực gạt đầu với Tô Doanb một cái, sau đó liền tiếp thờ dốc, lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Doanb không biết hắn dùng ánh mắt ra ám hiệu gì với Hình Nương, chỉ thấy Hình Nương cất mấy tấm nệm dựa phía sau, lại đắp kín chắn lên người hắn, sau đó không nói một lời mà lui ra ngoài.

Bên trong phòng chỉ còn lại hai người Tô Doanb và Cư Hàm Huyền khiến Tô Doanb có chút khẩn trương.

"Nhìn Cư tướng như vậy, mấy ngày nữa chắc là không có cách nào theo Thánh thượng đi săn rồi." Nàng cười yếu ớt nói: "Không được thấy tư thế oai hùng của Tể tướng, thật đáng tiếc."

Đầu Cư Hàm Huyền hơi ngẩng lên, giương đôi mắt bén nhọn nhìn Tô Doanb, cười lạnh nhạt: "Đây là lần đi săn đầu tiên sau khi nương nương thụ phong, thần không thể đi tháp tùng, quả thật đáng tiếc..." Nói một câu dài như vậy, hắn không thể không dừng lại nghỉ ngơi chốc lát, mới âm trầm tiếp theo: "Khu vực săn bắn tràn đầy máu tanh, nương nương cẩn thận chớ để mình bị dính máu."

m thanh của hắn yếu ớt, nhưng Tô Doanb biết câu nói đó có hàm ý khác. Trong lòng Tô Doanb suy nghĩ, không khỏi nghĩ đến —— chẳng lẽ Đông cung lại có mưu đồ gì, Cư tướng sợ rằng tới đến lúc đó không tránh khỏi, mới bày ra chiêu hiểm này?

Nghĩ như vậy, nàng lại thờ dãi: "Thù vạ của phủ Tể Tướng nổi tiếng gần xa là những người đặc lực, hành sự cẩn thận, giọt nước cũng không lọt, không ngờ cẩn thận mấy cũng có thời điểm sơ suất, để cho thích khách có thể xâm nhập... Sau này phải đề phòng hơn nữa mới được. Không biết Cư tướng có phán đoán gì với thích khách lần này không? Liệu có phải thích khách từ Nam quốc?"

Cư Hàm Huyền chỉ cười cười mà không bày tỏ một chút quan điểm nào, giống như lười nói đến mấy chuyện vớ vẩn, ngược lại đem đề tài chuyển hướng: "Thần hôm qua thấy tình cảm của nương nương và Thánh thượng rất tốt, muốn chúc mừng nương nương. Chắc hẳn nương nương không quên chuyện đã đồng ý với thần lúc trước." Hắn nói xong có chút mệt mỏi, thấy vẻ mặt Tô Doanb chần chờ, thì hít một hơi sâu, cười lạnh nói: "Nương nương chẳng lẽ cho rằng, chỉ cần lên làm hoàng hậu, là có thể không cần đặt ta ở trong mắt chứ?"

"Ta mặc dù không quá thông minh, nhưng còn chưa ngu ngốc như vậy." Mắt Tô Doanb khép hờ, chán nản nói: "Chỉ là, tâm tư của hắn... Không thể nắm bắt dễ dàng như vậy..."

Cư Hàm Huyền im lặng không lên tiếng, vẻ mặt cũng không biến hóa, Tô Doanb đoán không ra hắn có thất vọng với Tô Doanb hay không, đoán hắn đại khái bắt đầu hoài niệm đến người kia, người mà luôn có thể nắm bắt tâm tư của Hoàng đế --- phé hậu.

Có thể là do sự giống nhau giữa phé hậu và Hình Nương, mà lại nhìn Hình Nương cả buổi nên hôm nay Tô Doanb luôn nghĩ đến phé hậu.

"Người chỉ cần nhớ —— người là do ta đưa lên vị trí này. Chỉ vì một lý do duy nhất đó, thời điểm ta bị

kéo xuống, thì số phận của người cùng chẳng lấy làm tốt đẹp gì đâu." Cư Hàm Huyền giống như không còn hơi sức nào mà nói nữa, nhưng vẫn lạnh nhạt nói: "Nhớ được điều này, rất nhiều chuyện có thể hiểu rõ một cách dễ dàng."

Tô Doanb rất ghét nghe giọng điệu nói chuyện này của hắn, quay mặt sang, một bên.

Cư Hàm Huyền cũng biết rằng chung quy không thích việc hắn định đoạt số phận của mình, cũng không từng bước từng bước ép buộc, nghỉ ngơi một lát lại nói: "Phụ nhân nhà ta lâu lắm không được gặp nương nương, rất nhớ nhung. Nương nương nếu không chê, mời đến hậu viện, cho nàng diện kiến một lát." Dứt lời giống như là rất mệt mỏi mà nhắm mắt.

Tô Doanb thấy hắn đuổi khách, ừ một tiếng liền đứng dậy, chợt nghe hắn nghiêng đầu lên gối khe khẽ nói: "Thật sự là... Hắn sắp bức ta điên rồi..."

Tô Doanb kinh ngạc dừng bước, quay lại nhìn hắn, hoài nghi mình nghe lầm. Nhưng hắn đã khép mắt, hô hấp càng ngày càng nhẹ nhàng. Tô Doanb đứng ở đó nhìn một lát, thấy hắn rõ ràng đã ngủ mê man, mới nặng nề rời đi.

Chuyện Tể tướng bị ám sát rất nhanh đã tạo ra một trận sóng gió lớn nhất từ trước đến nay ở kinh thành. Từ triều đình cho tới mọi ngõ ngách trong kinh, đều có lời đồn đãi rằng thích khách là người đến từ Nam quốc với một thân võ nghệ cao cường, thậm chí còn có lời đồn, Nam quốc đã phái ra mười mấy tên thích khách giỏi như vậy để đối phó với mấy vị đại thần trong triều, thậm chí còn cả Hoàng đế. Còn có người nói khoa trương hơn nữa, những thích khách kia võ công cái thế, một người một kiếm đã tiêu diệt hết phân nửa thị vệ của Tướng phủ... Lời đồn càng lan truyền càng thêm phần lík,

nhưng quan viên phục vụ công tác duy trì ổn định trật tự ở trong kinh thành không còn cách nào khác là phải bắt hết những người lưu truyền ra những tin đồn nhảm này. Nhưng làm như vậy, bách tính lại lan truyền những tin này một cách kinh khủng hơn, lại càng phải bắt nhiều người, kinh thành đại lao không mấy khi dùng đến trước kia mấy ngày nay đã đầy ắp những người bị bắt. . .

Trong cung Tổ Doanh cũng đang rất sợ hãi và lo lắng — hoàng gia sớm đã quyết định nửa tháng sau đi săn ăn mừng trăm ngày của hoàng tôn, tất cả mọi việc đều đã chuẩn bị thỏa đáng. Mặc dù trong kinh thành đồn đãi chuyện như vậy, nhưng Hoàng đế vẫn không bỏ ý định đi săn. Tổ Doanh vừa sợ lời đồn là thật. Nam quốc thật sự phải thích khách đến ám sát Hoàng đế, lại sợ lời đồn không phải thật — ngộ nhờ thích khách không phải ‘Nam’, mà là ‘Đông’ tới, nàng lại càng không biết làm thế nào cho phải.

Quan lại trong triều đối với việc Hoàng đế khẳng khái cố chấp đi săn vẫn hết sức phản đối. Tổ Doanh biết phế hậu chính là bởi vì khuyên can không muốn Hoàng đế đi săn mà từ từ thất sủng, trong lúc mấu chốt này, nàng cũng không muốn hấn mạng theo nàng cùng đến địa phương có lẽ sẽ chứa đao quang kiếm ảnh kia.

“Bệ hạ, không đi săn... Có được không?”

Một tuổi tới nàng dịu dàng nằm trong ngực hấn, bộ dạng khó xử, nhỏ giọng xin xỏ.

Hấn không có ý kiến gì, mặt không có biểu cảm gì, chờ nàng nói câu tiếp theo.

“Ngộ nhờ thật sự có thích khách thì làm sao?” m thanh của Tổ Doanh càng ngày càng nhỏ lại.

Hấn cười to một tiếng: “Điều đó không phải rất thú vị sao? Có thể nhìn thấy kiếm thuật của mấy vị cao nhân xem có giống như trong lời đồn không, cũng có thể mở rộng tầm mắt.”

“... Khiến mọi người lo lắng cho bệ hạ, cũng có hứng thú sao?” Tổ Doanh ủy khuất nhìn hấn: “Thiếp cả ngày lo lắng đề phòng, bệ hạ cùng cảm thấy thú vị?”

Hấn nhìn nàng chăm chú, mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt dọc theo khuôn mặt của nàng: “Nhân dịp trăm ngày của hoàng tử hoàng tôn đi săn là tập tục lâu đời. Chỉ vì một lời đồn mà bỏ qua, uy quyền của Vương triều còn đâu nữa.”

“Lễ hội trăm ngày đi săn cùng chi để cầu sự may mắn. Nếu chỉ vì một chút may mắn nhỏ nhoi mà liên lụy đến sự an nguy của bệ hạ thì có đáng không?” Tổ Doanh suy nghĩ một chút, lại nói: “Cùng là đi lấy may, không bằng đến Hoàng Cực tự tra giới tụng kinh, cầu phúc cho Duệ Hâm, còn có thể được xưng tụng một việc công đức.” Chủ ý này Tổ Doanh được nghe Thôi Lạc hoa nói đến, là của một vị đại nhân nào đó đề nghị. Tổ Doanh sau một thời gian suy nghĩ, cảm thấy khá là phù hợp, mới mạnh dạn nói ra.

Hấn cười cười nhưng không nói gì, đối với đề nghị này không lập tức tỏ thái độ.

Nhưng hôm sau Tổ Doanh đã nghe bẩm báo, hấn đồng ý với tấu chương của vị đại nhân kia, hủy bỏ việc đi săn, đổi lại là đến Hoàng Cực tự trai giới tụng kinh mười ngày.

Lúc này Tổ Doanh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng không ngờ, sóng trước chưa lặng, sóng sau lại tới. Đề nghị này nhìn có vẻ như chuyển nguy thành an, lại đẩy nàng vào tình cảnh khó khăn hơn

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hoàng Cực tự

Vì Hoàng gia đổi chủ ý là đến Hoàng Cực tự cầu phúc, nên trong cung lại một lần nữa chuẩn bị mọi thứ.

Hôm nay, Tổ Doanh mới vừa dùng qua đồ ăn sáng không lâu, một tên thái giám đưa tới hai hộp cao thơm nhỏ, hỏi hoàng hậu dự định ban thưởng cho chư tăng tại Hoàng Cực tự loại nào. Cả hai loại cao thơm này Tổ Doanh đều biết, trong đó không có thành phần nàng phải kiêng kỵ, liền mở ra xem chất lượng ra sao. Vậy mà mới ngửi một cái, nàng đã cảm thấy nhộn nhạo trong lồng ngực, không kịp nữa kêu cung nữ hầu hạ, liền nôn hết điểm tâm ra ngoài.

Cung nữ bên cạnh vội vàng chạy đến, tên thái giám đem cao thơm đến bị sợ đến nổi nằm ở trên đất run cầm cập, liền tiếp khẩn cầu "Thứ tội".

Tổ Doanh sau khi nôn xong cũng không có cảm giác gì, nhưng mơ hồ có chút hoảng hốt, tùy tiện đem cao thơm đặt xuống, cho cung nữ đi tìm thái y Chu Tinh.

Chu thái y không dám chậm trễ, vội vàng mang theo hòm thuốc chạy tới.

Tổ Doanh đang suy nghĩ miên man, thấy hần tới, liền đuổi hết những cung nhân ra ngoài, ngay cả Thôi Lạc Hoa cũng chỉ đứng xa xa xem chừng. Chu thái y biết chuyện này không phải chuyện đùa, không dám chủ quan chút nào, ti mi hỏi triệu chứng của Tổ Doanh, lại cẩn thận chẩn mạch, sắc mặt lóe lên sự vui mừng.

Sắc mặt của hần chỉ có Tổ Doanh nhìn thấy, không đợi Chu thái y nói gì, Tổ Doanh đã đề thấp giọng nói lạnh lùng nói: "Chu Thái y chó vợi kết luận!"

Chu thái y ngăn người, nhìn về mặt Tổ Doanh không vui, lúng ta lúng túng nói: "Nương nương . . . Không cần lo lắng, này là ——"

Tổ Doanh nháy mắt tỏ ý không muốn hần nói ra, đưa tay vào trong ly trà chấm một chút nước, tay viết lên trên gối một chữ "Tử", nháy mắt.

Chu thái y gật đầu, không biết vì sao nhưng nàng xử sự có chút kì lạ.

"Làm sao lại như vậy?" Tổ Doanh thực sự rất bất ngờ, về mặt ngờ ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp. Chữ viết trên gối nhanh chóng biến mất, nàng vẫn đang còn sững sờ.

"Nguyệt sự của nương nương đã không tới một khoảng, sao lại không nghĩ đến chuyện này chứ?" Chu thái y nói một lúc lâu, nhưng không thấy Tổ Doanh phản ứng lại, bèn gọi liền hai tiếng "Nương nương", nàng mới lấy lại tinh thần, nói: "Ta kể từ lúc vào cung, nguyệt sự thường không ổn định . . . Nên cũng lười để ý, lại không nghĩ rằng là do nguyên nhân này." Nàng suy nghĩ một chút, nói nhỏ với Chu thái y: "Không thể tiết lộ."

Chu thái y biết phi tần trong cung khi mới mang thai đều sợ hãi bị người ta tính toán, khó tránh khỏi chuyện tinh thần khẩn trương, trước tiên chưa vội nói ra mà cẩn thận suy tính trước. Hần nghĩ tới chuyện này liền nhỏ giọng trấn an: "Nương nương chó sợ. Mạch tượng của nương nương ổn định, không có gì đáng lo ngại. Huống chi tất cả mọi việc trong cung đều là do nương nương và người dưới trướng lo liệu . .

"Chu Thái y!" Tổ Doanh cất cao giọng quát bảo ngưng lại, nhìn vào những cung nhân đang đứng ở xa xa, nhắm chắc họ không nghe rõ lời của nàng.. mới nói: "Chu Thái y chỉ thực sự nên nghe theo sự chỉ thị của ta. Chuyện này chỉ có ta và người biết, ta không hy vọng nghe thấy người thứ ba nhắc đến."

Chu thái y lúc này mới biết nàng đã quyết định, không khỏi khẩn trương: "Nương nương, giấu giếm chuyện này thực sự không thỏa đáng, hạ quan đảm đương không nổi. Lại nói, ngộ nhờ có một chút sơ sẩy, tổn thương đến phượng thể của nương nương, còn ảnh hưởng đến long thai, đây chính là..."

Tổ Doanh nhanh chóng đứng lên, đi mấy bước, xoay người nhìn Chu thái y, chỉ nói một câu: "Bây giờ còn chưa phải lúc."

Chu thái y thấy nàng tự có tính toán, không dám cố cãi lý với nàng, chỉ đành phải nói: "Chỉ mong nương nương mọi việc lấy phượng thể làm trọng."

Tổ Doanh gật đầu, nói: "Trong sổ sách hôm nay khám bệnh cứ tìm một căn bệnh nào đó thích hợp mà ghi vào -- đừng quên thêm một câu, nói ta thân thể khó chịu, tốt nhất ở lại trong cung nghỉ ngơi, không thể tùy giá đi Hoàng Cực tự."

Thuần viện Tổ Hòe đã từng nói một câu, trong kí ức của Tổ Doanh vẫn còn in sâu. Nàng nói: "Có một số việc, không ai dạy, người vĩnh viễn sẽ không biết."

Tổ Doanh khi còn bé cách ngưỡng cửa Hoàng gia quá xa, cho nên không có người dạy nàng quy củ trong cung, nhất là chuyện phòng the, lại càng không có người nói với nàng. Cho đến khi vào cung làm bạn với Thuần viện đang mang thai mà vẫn không biết, Tần phi một khi chán ra hỉ mạch, liền không thị tẩm nữa. Chuyện này đối với nàng bây giờ xem ra không khó hiểu, nhưng đối với Tổ Doanh trong quá khứ mà nói, cũng là mới nghe lần đầu. Cha nàng cơ thiếp đông đảo, lúc họ thụ thai ông cũng không kiêng dè, chỉ cần thích chỗ nào thì sẽ ngủ ở chỗ đó. Cho nên đối với việc sau khi Thuần viện mang thai, Hoàng đế liền không ngủ lại ở trong cung của nàng, Tổ Doanh cảm thấy khá là bất ngờ

Hôm nay đến lượt nàng

Tổ Doanh không hề giống với Thuần viện khi xưa, lo lắng suy nghĩ đến mọi nguy cơ tứ phía trong hậu cung, nhưng nàng hiện giờ là phải dồn tinh lực đi thăm dò, suy xét ý tứ của những nam nhân liên quan đến nàng đối với việc nàng mang thai như Hoàng đế, Đông cung, Cự tướng, phụ thân của nàng, cùng với đông đảo những thần tử đang nhìn chăm chăm vào nàng mà tùy cơ ứng biến...

Lúc bảo Chu thái y không được kết luận thì trong lòng Tổ Doanh đã suy tính kĩ đến hậu quả mà nó mang lại: vốn là thời gian ban ngày nàng và Hoàng đế gặp mặt có hạn, nếu như mất luôn cả khoảng thời gian gặp mặt ban đêm với hần... Nàng thật không muốn nghĩ đến. Huống chi tâm tư của hần thật sự không rõ ràng, nàng căn bản không dám vọng tưởng, mình đã nhận được sự sủng ái, hay trái tim của hần. Nàng không dám tự cao tự đại cho rằng, có hài tử, ngày tháng sau này không sợ mất đi sự quan tâm lo lắng của hần.

Thậm chí, nàng không thể không suy tính, đứa bé này xuất hiện có thể hay không để cho nàng mất đi nhiều hơn -- nàng đã sớm suy nghĩ đến vấn đề này, từ khi nàng phải trở thành mẹ kế của Thái tử, nàng đã bắt đầu nghĩ.

Nàng không giống với những phi tần khác, nàng là hoàng hậu. Có nghĩa là đứa bé của nàng sẽ ngang hàng với Thái tử, mang thân phận của con trai chính cung. Một đứa trẻ như vậy sẽ làm quá nhiều người suy nghĩ viễn vông. Có lẽ đứa bé còn chưa kịp mang lại cho nàng những ích lợi như mơ tưởng của một số người, người làm mẹ là nàng đã vì bào thai này mà làm nạn.

"Hoàng hậu trẻ tuổi" cùng "Hoàng tử của chính cung nương nương" cần phải gánh chịu những nguy hiểm không phải là nhỏ...

Nhưng việc đã đến nước này. Dùng mấy loại thuốc có tính hàn như nấy bài thuốc cổ xưa không hữu hiệu, nàng đã thụ thai, không cách nào vãn hồi.

Tổ Doanh cũng không hy vọng chuyện này tới nhanh như vậy, nhưng đứa bé tới, bất luận thế nào cũng là con trai con gái của nàng, nàng cũng không thể làm hại máu mủ của mình được.

Đúng lúc này không hiểu vô duyên vô cớ thế nào Cự tướng lại bị thương nặng -- mặc dù Tổ Doanh chán ghét, nhưng không thể không thừa nhận, trong mắt mọi người hẳn đang là chỗ dựa đầy uy lực của nàng. Cũng rất nhiều người cho rằng, thân thể hẳn bị thương nặng không rảnh lo chuyện khác, thể lực tiền tài chống lưng cho nàng sụt giảm nhiều, nàng cũng trở nên dễ dàng đối phó hơn. Lại nói, nếu thật sự Thái tử chính là người đâm sau lưng Tể tướng một đao, nàng lại càng không dám vào lúc này để Thái tử biết nàng có bầu, đem mũi nhọn công kích nhắm về phía nàng. Nàng không có niềm tin tuyệt đối với hắn, tự tin mười phần như Tể tướng còn không tránh khỏi ám sát.

Thật sự rất khó khăn... Khó khăn muôn trùng.

Nàng tự mình suy xét mọi bề, chỉ có thể quyết định trước mắt cứ giấu giếm chuyện này đi đã —— nghĩ đến đây, Tổ Doanh không khỏi cười chua xót: nàng không thông minh bằng muội muội nàng là Thuần viện, may mà có sự việc khi xưa mà học hỏi, chỉ mong vận số tốt hơn Thuần viện ngày trước.

Chu thái y vừa đi, Tổ Doanh liền bị bệnh, bệnh không nặng lắm, nhưng khó có thể đi Hoàng Cực tự.

Một là sợ Hoàng Cực tự hương khói, hơn nữa cúng bái thần linh quỳ lạy Phật tổ khiến thân thể khó chịu, hai sợ mười ngày trai giới quá dài khiến cho có người nhìn ra đầu mối, ba là sợ lần đi Hoàng Cực tự, Thái tử trong quá trình nhất định phải diệt trừ Tể tướng... động đao động kiếm làm ảnh hưởng đến thân thể của nàng. Tóm lại, nàng không đi, kiên quyết không đi.

Hoàng đế cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ là dặn dò nàng ở lại trong cung cẩn thận để ý thân thể, chăm sóc tốt cho sức khỏe.

Ánh mắt của hắn khiến Tổ Doanh sợ hãi, không biết có phải hắn đã phát hiện ra chuyện gì. Dù sao bào thai trong bụng là hài tử đầu tiên của nàng, nhưng hẳn thì lại khác, hẳn đã là phụ thân của hơn mười hài tử —— mặc dù trong đó có mấy bào thai chết từ trong bụng mẹ, còn có mấy người còn nhỏ mà đã qua đời... .

Nhưng hắn cũng không nói nhiều hơn, đối đãi với nàng vẫn như thường lệ, đến ngày liền khởi hành tiến về Hoàng Cực tự.

Tổ Doanh ở lại trong cung lập kế hoạch cho bản thân mình, ba ngày đầu bình an vô sự. Mỗi ngày đều có nội thị lui tới giữa Hoàng Cực tự và Từ cấm thành truyền lại tin tức, mọi động tĩnh trong Hoàng Cực tự Tổ Doanh đều có thể nắm rõ. Mà tin tức mỗi ngày cũng không có gì khác biệt lắm đều là Thánh thể không việc gì, trong chùa bình an.

Ngày thứ tư cảm thấy có chút nhàm chán, Tổ Doanh cho gọi Tiêu Nguyệt Cầm tới đàn một khúc, sau đó tản bộ trong ngự hoa viên, không quên dặn dò cung nhân: "Nếu có việc gì cần cầu kiến, cứ đến ngự hoa viên tìm ta." Đại khái có một chút dự cảm.

Không lâu sau, quả nhiên có thái giám lật đặt chạy đến bẩm báo: "Nương nương, Bình vương phủ cho người truyền tin, nói là Bình vương gia ốm nặng... ."

"Báo đã lâu chưa?" Tình cảm của cha con Tổ Doanh tuy không thể nói là phụ tử tình thâm, nhưng dù sao cũng là huyết nhục tương liên, nghe bẩm báo vẫn rất căng thẳng, luôn miệng hỏi: "Đã mời ngự y nào chẩn bệnh? Chẩn ra bệnh gì?"

"Người đưa tin của Bình vương chỉ nói vương gia mắc phải căn bệnh kỳ quái, chỉ nói mê sảng, không ngừng kêu tên nương nương, nhất định phải thấy nương nương. Đông Lạc Quận vương, Phụng Diệp công chúa và Lan Lăng Quận vương theo Thánh giá đến Hoàng Cực tự, người trong phủ không có khả năng quyết định, chỉ đành phải bẩm báo với nương nương trước, xin nương nương định đoạt."

Tổ Doanh hơi chần chừ: cho dù thật sự có chuyện xảy ra, việc hoàng hậu xuất cung về nhà cũng không phải là chuyện có thể dễ dàng quyết định. Lúc phụ mẫu qua đời, phi tần trong cung không thể hầu hạ bên cạnh cho tận hiếu rất nhiều, không có đạo lý nào nàng lại chỉ vì phụ thân bị bệnh liền có thể muốn là xuất cung. Nàng biết mình lúc này mình đang trong tình cảnh hết sức nhạy cảm, là chủ hậu cung chỉ cần bày ra một cái cớ nào đó là có thể làm theo ý mình, nhưng mà hành động thiếu suy nghĩ

như vậy hẳn là không tốt. Nhưng phụ thân bị bệnh không rõ nguyên nhân, thật làm người ta lo lắng...

Đang trong tình thế khó xử, nội thị truyền tin từ Hoàng Cực tự đã tới, hành lễ với Tổ Doanh xong nói ngay: "Thánh thượng truyền lời cho nương nương, nói là Bình vương phủ đột nhiên xảy ra chuyện, nương nương là phận làm con nên tận hiếu, nếu như trong cung không có việc gì, có thể nhanh chóng xuất cung về Bình vương phủ. Tất cả lễ tiết có thể giản lược, không cần làm từng bước." Nói xong lại nói: "Đông Lạc Quận vương đã từ Hoàng Cực tự trở về làm chủ mọi việc, xin nương nương an tâm."

Tổ Doanh đối với khẩu dụ từ trước đến giờ vẫn thận trọng, xem xét kỹ càng cung phù của nội thị kia, lại hỏi rõ ràng tên của hắn để chắc chắn, ghi tên cùng với số của cung phù chuẩn bị ngày sau nghiệm chứng, lúc này mới sai người chuẩn bị loan giá xuất cung, vội vàng đi về Bình vương phủ.

Mặc dù thánh chỉ đã nói Bình vương phủ không cần tiếp giá quá long trọng, nhưng khi Tổ Doanh về đến phủ vẫn có rất nhiều người tụ tập nghênh đón. Gia quyến, người làm của Bình vương phủ ra cửa quỳ tiếp giá đã xếp thành một hàng dài, trên đường lại có rất đông dân thường tụ tập lại chiếm ngưỡng thánh giá của hoàng hậu, trước phượng giá của Tổ Doanh toàn người là người, làm nàng hoa cả mắt, nhất thời cũng không nhìn rõ ai là ai. Nàng nhìn qua một lượt, tay bám lấy đại ca Tổ Trầm, vội vàng hỏi: "Phụ thân sao rồi?"

Tổ Trầm cúi đầu trả lời: "Thần vừa mới từ Hoàng Cực tự trở lại, nên cũng không rõ ràng lắm -- nương nương vào phủ rồi hãy nói chuyện."

Tổ Doanh gật đầu, cùng đại ca đi vào trong phủ, chợt nhớ tới một chuyện, lại hỏi: "Tam ca tại sao không trở về cùng với huynh?"

Kể từ khi Tạ Chấn quay về nhận tở tông, thực ra Tổ Táp đã đứng hàng thứ nên phải gọi là Tổ Nhị công tử mới đúng, nhưng mà tất cả mọi người đã quen rồi gọi hẳn là Tam công tử, ngay cả Tổ Doanh cũng một mực gọi hẳn là “Tam ca”.

Tổ Trầm nhỏ giọng nói. “Lan Lăng Quận vương thay mặt Thánh thượng ở Hàn Lộ quán trong Hoàng Cực tự chép kinh, nhất thời không về được. Thần về trước xem qua tình hình, nếu là chuyện không vội, không cần huy động nhân lực.”

Khi Tổ Táp thụ phong Lan Lăng Quận vương, Thánh thượng ban cho một thanh Bảo Quang kiếm, một áo lông cổ thêu hình con lân, một tòa Lan Lăng phủ uy nghi bề thế, lại còn cho phép hẳn có thể mang kiếm vào cung -- quyền cao chức trọng, ân sủng vô biên, hôm nay lại có thể thay mặt Hoàng thượng vào Hàn Lộ quán chép kinh, nói chung hẳn chính là biểu tượng cho một sủng thần trẻ tuổi bậc nhất trong vương triều từ xưa đến nay.

Tổ Doanh không suy nghĩ nhiều đến chuyện đó, cùng Tổ Trầm bước vào bên trong, phòng ngủ của Bình vương trước sau đều có thị vệ canh giữ nghiêm ngặt.

Mặc dù nàng lo âu, nhưng thấy ngoài phòng ngủ của phụ thân thủ vệ nhiều như vậy, bỗng hơi nghi ngờ, ngạc nhiên hỏi: “Đại ca đây là ý gì?” Nhìn giống như là Bình vương bị ép buộc giam lỏng ở trong căn phòng này. Bên trong phòng không có lấy một bóng tỳ nữ hay sai vặt, an tĩnh đến nỗi Tổ Doanh phải hoảng hốt.

Tổ Trầm im lặng lắc đầu một cái, đi tới trước giường vén rèm che lên.

Tổ Doanh kêu khẽ một tiếng, bước vội lên phía trước: “Phụ thân!”

Bình vương đang ngồi ở trên giường, bưng một chén cháo, không nhanh không chậm thưởng thức. Thấy Tổ Doanh, ông khẽ chén cháo xuống, hành lễ một cách quy củ. Làm gì có biểu hiện nào của việc bị bệnh? Tổ Doanh nhìn kỹ phụ thân một lượt, lại nhìn về vẻ mặt nghiêm túc của đại ca, khó hiểu hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra?”

“Truyền tin tức vào cung có nhiều bất tiện, chỉ đành phải dùng đến hạ sách này để gặp mặt nương nương.” Tổ Trầm khom người tạ lỗi, giọng điệu nặng nề.

Bình vương cũng từ trên giường ngồi dậy, nhìn Tổ Trầm hỏi: “Nửa đêm nửa hôm đột nhiên truyền tin tức về, bảo ta giả điên giả khùng. Rốt cuộc chuyện gì?”

“Trong Hoàng Cực tự đã xảy ra chuyện?” Trái tim Tổ Doanh lại nhảy lên một cái, hỏi: “Tam ca đã xảy ra chuyện?”

Tổ Trầm lắc đầu: “Tam đệ vẫn còn ở trong chùa thám thính động tĩnh. . . Nương nương, vì sao không đi Hoàng Cực tự?”

Nghe giọng điệu của hẳn, giống như có mấy phần giận trách, ngụ ý giống như đang nói. . ., nếu Tổ Doanh đi, sẽ đỡ được rất nhiều phiền toái.

“Muội tự có đạo lý của mình.” Tổ Doanh không giải thích, ngồi xuống hỏi: “Trong chùa xảy ra chuyện?”

Tổ Trầm suy nghĩ một chút, nói: “Đêm hôm trước, Thánh thượng vốn phải đến Hàn Lộ quán viết kinh, đã tắm rửa thay quần áo, chợt đổi chủ ý, truyền Tam đệ đi thay. Ngày hôm qua, ngự giá ở Chính Quang đường đóng cửa từ chối tiếp khách, bên trong truyền ra lời nói, nói là Thánh thượng đang tự mình chiêm nghiệm chân kinh, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Nhưng lại có người tiết lộ cho ta tin tức, nói, thật ra là có khách bất ngờ đến. . . Là phế hậu. . .”

Tổ Doanh ngẩn người, nghi ngờ mình nghe lầm.

Bình vương hít một hơi sâu, vừa giận vừa sợ nhưng lại không thể không hạ thấp âm thanh: “Làm thứ nhân làm sao có tư cách đến chỗ của Hoàng gia? Tin tức có thể tin được không? Là ai nói?” Ông ta vừa nói vừa nghĩ sau đó lắc đầu: “Chuyện này không giống bình thường. Sợ rằng có người đang tính kế”

“Tin tức là do ai mang tới?” Tổ Doanh trấn tĩnh, đặt câu hỏi, lúc này mới phát hiện ra mình bất tri bất giác đứng lên.

Tổ Trầm lấy ra một xấp giấy trong ngực đưa cho Tổ Doanh xem. Nàng yên lặng mở ra nhìn, trong lòng đầu tiên là vừa kinh ngạc vừa lạnh lẽo, cuối cùng ngũ vị tạp trần, không biết nên có cảm tưởng gì.

Đó là một xấp những bức tranh được vẽ bằng tay, trong đó là một gian nhà có sáu người. Khuôn mặt của bọn họ được phác họa một cách ít ỏi, không có gì gọi là cẩn thận chi tiết, vậy mà mỗi người đều mang vẻ mặt bất đồng, chỉ dùng những đường cong thật đơn giản phác họa, lại không làm cho người ta nhận lầm —— trong đó người đầu đội lông nguyệt quan là Hoàng đế, trước mặt hẳn có một nam nhân và bốn nữ nhân đang quỳ: bi thiết Phượng Diệp, sầu khổ Thái tử, bất bình Vinh An, non nớt Chấn Ninh, còn có Thái tử phi ôm trong Hoàng tôn trong ngực . . . Bên cạnh Hoàng đế có một người mặc đồ dân thường nằm ở trên mặt đất.

Bút pháp của người vẽ hết sức thần kỳ, chỉ dùng qua loa vài nét bút liền vẽ ra mỗi người một vẻ mặt một thái độ. Nhưng Tổ Doanh không còn tâm trạng nào mà khen tài hoa của họa sĩ, cũng không khen nổi việc hẳn tỉ mỉ, còn viết vào lời nói của những người kia ở những phần còn trống trên giấy. Nàng vội vã lật qua từng tờ, trước mắt giống như thấy được khung cảnh có vui có buồn trong những bức họa, nhịp tim cũng theo đó càng lúc

càng nhanh....

Nàng cơ hồ nghe phế hậu nằm ở trên đất mơ hồ khóc sụt sùi, nghe con gái của nàng cũng vì nàng mà khóc lóc thảm thương, năn nỉ phụ thân, mong phụ

thân rửa oan cho mẫu thân. Nàng thấy mình đang giống như lạc vào một khung cảnh hỗn loạn, ngực bị đè nén thở không thông.

Thấy tờ cuối cùng, nàng giống như đã đặt mình vào trong căn phòng, thấy tận mắt hần tự tay phế hậu đứng lên.... Trong nơi sâu nhất của lồng ngực Tổ Doanh bật lên một tiếng rên, tập tranh rơi xuống đất.

"Nương nương!" Tổ Trầm vội vàng tiến lên đỡ lấy muội muội.

Sắc mặt Tổ Doanh trắng bệch, run run hỏi: "Là ai đem đến?"

Tổ Trầm nói khẽ bên tai nàng, "Đây là Cự tướng phái người đưa cho ta."

Tổ Doanh cười lạnh, ngửa đầu nói: "Ta không tin hần."

Tổ Trầm thở dài: "Ông ta cũng đã nghĩ đến chuyện muội không tin, cho nên kèm theo xấp tranh còn có một thứ đồ đem cho muội." Hần lấy trong ống tay áo ra một khối sáp hình cầu: "Ông ta nói, nương nương nhìn là biết hần có phải là người thích đặt điều dựng chuyện hay không."

Trong lòng Tổ Doanh buồn bực không có chỗ phát tiết, chộp lấy khối sáp hình cầu đó, vừa dùng lực bóp nát, thấy trong đó là một mảnh giấy nhỏ nhàu nát. Tổ Trầm biết Cự Tướng lấy sáp bọc ngoài mảnh giấy đó mục đích chính là không muốn để cho hần nhìn thấy, vì vậy lui về phía sau hai bước, không nhìn. Tổ Doanh liếc mắt thấy liền ngậy người, cuống quýt đem cục giấy vo lại, giấu vào trong tay áo.

Đó cũng là một bức vẽ: trong một tòa lầu một đôi nam nữ trang phục chỉnh tề đang ngồi, nam nhân quay lưng về phía nữ nhân, mặt ngó về phía cửa sổ, ngoài cửa sổ có thể thấy được mơ hồ điểm chữ "Phi Tuyết". Nữ nhân lưng quay về phía nam nhân, len lén giở một tờ giấy nhỏ nhỏ trong tay.... chỗ trống nơi giấy vẽ viết "Thanh trần trọc thủy", khiến Tổ Doanh khó có thể bình tĩnh.

Nàng rất tức giận, không khỏi run rẩy: "Ông ta có ý gì?"

Tổ Trầm thấy muội muội luống cuống, biết chuyện không đơn giản, liền thuật lại y nguyên lời nói của Cự Hàm Huyền: "Ông ta chỉ nói, ý của nương nương, chính là ý tứ của hần."

Tổ Doanh tay nắm thành quyền, trong đầu ong ong vang lên rất khó chịu.

Bình vương từ nãy đến giờ không có cơ hội nói xen vào, lúc này không nhịn được oán giận: "Nương nương a nương nương! Bao nhiêu người đã khuyên bảo: phế hậu không chết, kiểu gì cũng xảy ra chuyện. Hôm nay vậy đó, ngài trừ chôn dung thân cho người khác nhưng người khác chưa chắc trừ chôn dung thân cho ngài!"

Tổ Doanh không nói một lời đưa tay giữ lấy Tổ Trầm, để hần đỡ mình ngồi xuống, nghĩ ngợi chốc lát, nói: "Ta muốn đi Hoàng Cực tự một chuyến."

Tổ Trầm vội nói: "Nương nương lúc này đến đó, trừ bút dây động rừng thì có thể có ích lợi gì? Thật sự đem chuyện này náo loạn lên nương nương muốn ứng phó với phế hậu và mấy hài tử của nàng như thế nào? Lại nói, nương nương nói không đi Hoàng Cực tự là có đạo lý của riêng mình. Điều cốt kỵ đó, chỉ vì sự kiện này mà trở nên không quan trọng sao?"

Tổ Doanh cười nói: "Ca ca đừng hoảng hốt. Ai muốn đem loại chuyện này náo loạn lên? Ta chỉ phải đến đưa tin cho Tam ca, nói cho hần biết phụ thân không có việc gì, không cần phải lo lắng."

"Chuyện như vậy cần gì nương nương phải nhọc lòng..." Bình vương thuận miệng tiếp một câu, lập tức vỗ vỗ ót sửa lời nói: "Nương nương có gì phân phó cứ việc nói."

Tổ Doanh nhàn nhạt cười một tiếng, nghĩ thầm khóc được thời điểm phụ thân cũng hiểu nàng.

"Một bộ nam trang chỉnh tề, một phong thư viết tùy tiện mấy câu, còn có đưa cho Tam ca mấy bộ đồ thường ngày."

Tổ Trầm vội vàng đi làm những việc mà nàng phân phó. Hai cha con Bình vương và Tổ Doanh bốn mắt nhìn nhau, không có lời nào để nói. Bình vương thở dài: "Biết ngài lười phải nghe cha lời nói. Lần này chính ngài tự lo liệu mà làm đi -- có lúc, kẻ địch đáng sợ nhất, chính là lòng nhân ái của chính mình. Ngài tự cho là thanh cao, sợ máu của kẻ địch làm dơ mình. Ngài chỉ biết trong lòng không đành, không biết từ từ lúc đó trở đi, nàng đã coi ngài chính là người khiến nàng phải mất đi địa vị, nhất định lật đổ ngài."

Tổ Doanh trầm mặc một lúc, nhỏ giọng nói: "Nữ nhi tự có định liệu của riêng mình."

Tổ Trầm chuẩn bị đồ đạc rất nhanh chóng. Tổ Doanh thay y phục ngay sau tấm bình phong, từ cửa ngầm đi ra ngoài. Bình Vương vẫn nằm trong phòng ngủ giả bộ bệnh, Tổ Trầm đi trước Tổ Doanh, nói: "Đã chuẩn bị tốt ngựa..."

"Chuẩn bị xe thôi. Cũng không phải xe ngựa mà là xe bò, chậm mà ổn định."

Tổ Trầm cười nói: "Chỉ có bọn hạ nhân mới dùng xe bò thôi."

"Cứ làm theo ý muội đi." Tổ Doanh lạnh nhạt nói nhưng rất kiên trì.

Nụ cười của Tổ Trầm nhanh chóng thu lại, chỉ muốn một giây liền khẽ trợn to hai mắt, "Nương nương.... Có phải!!!"

"Đừng nói ra vội." Tổ Doanh nhẹ nhàng dặn dò một câu.

Hoàng Cực tự to lớn uy nghiêm, là ngôi chùa có cấu trúc độc nhất vô nhị, đứng đầu trong thiên hạ .

Phu quân của Tổ Doanh cũng không phải vị đế vương duy nhất sùng bái Phật giáo trong lịch sử vương triều, trước đó cũng có hai vị tiên đế hết lòng tin theo Phật tổ, trong đó một vị đã ra lệnh cho xây dựng nên Hoàng Cực tự. Sau đó các vị Tiên đế không ngừng mở rộng quy mô hơn, càng ngày càng xa hoa, đến nay nơi đó đã là chùa chiền của riêng Hoàng tộc. Nghe nói cấu trúc, vật liệu trong chùa nếu so sánh với cung đình không kém chút nào, chỉ khác nhau ở mỗi nơi mỗi vẻ. Một bên xa hoa trang trọng, một bên tĩnh lặng, cao quý.

Hoàng Cực tự chỉ vì các sự kiện của Hoàng thất mới mở cửa, chúng thần trong triều nếu muốn xem cảnh tượng trong đó, chỉ có thể đợi đến dịp đặc biệt, ví dụ như lần cầu phúc cho hoàng tôn này. Tổ Doanh không ngờ, đề nghị của nàng khiến rất nhiều người có thể đường hoàng vào tự cúng bái, mà chính nàng lần đầu tiên đi vào Hoàng Cực tự, lại phải lén lút như vậy.

Mặc dù Bình vương phủ là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, hơn nữa ai ai cũng biết Bình vương phủ xảy ra chuyện, Tổ Trầm đã sớm chuẩn bị lý do để nàng đi vào Hoàng Cực tự, nhưng khi Tổ Doanh mang theo bái thiếp của Bình vương phủ thì cấm quân vẫn không chịu để cho nàng nhẹ nhàng vượt qua kiểm tra. Cấm quân được diện kiến dung nhan của Tổ Doanh cũng không nhiều, huống chi nàng đã thay một bộ y phục thiếu niên, tóc cũng vấn lên theo kiểu người làm, nếu nhìn qua ngay cả mình cũng không nhận ra được. Nhưng Cấm quân vẫn lẩn tránh bởi vì đối với một thiếu niên mà nói, nàng quá mức xinh đẹp. Bất kể có mục đích gì, nguy trạng bản thân là chuyện rất đáng hoài nghi.

Tổ Doanh nhanh trí, nói: "Như vậy nhờ mấy vị quan gia truyền tin cho Lan Lăng Quận vương ra ngoài, tiểu nhân đem thư cùng tín vật giao cho ngài ấy cũng được. Thư này là Đông Lạc Quận vương chính tay giao cho tiểu nhân, đã dặn dò kĩ lưỡng, ngoài tiểu nhân ra, không thể để ai khác ngoài Lan Lăng Quận vương chạm vào ."

Cấm quân đầu tiên là không chịu quá rầy Lan Lăng Quận vương, nhưng mà nếu đắc tội với sử giả của Bình vương phủ cũng là một chuyện không nên để xảy ra. Sau khi cân nhắc, bọn họ cảm thấy Lan Lăng Quận vương là người hòa ái, làm phiền một chút chắc cũng không sao, nên cứ người đi mời Tổ Táp đến.

Tổ Táp vừa thấy Tổ Doanh ăn mặc như vậy, vẫn rất bình thản, không biến sắc giải thích đôi câu, dẫn Tổ Doanh hiên ngang vào Hoàng Cực tự. Đi qua một bãi đất rộng rãi đầy cỏ, vòng qua vài tòa Phật điện huy hoàng, vượt qua một cây cầu chín khúc, rồi lại đi qua một vườn hoa thơm ngát, đi tới chỗ không người, Tổ Táp mới nhẹ nhàng trách cứ một câu: "Lỗi mạng!"

"Mặc dù lỗi mạng, nhưng cũng nằm trong dự liệu của Quận vương, không phải sao?" Tổ Doanh bắt đầu dĩ cười cười, cúi đầu đi theo sau lưng ca ca, không thèm nhìn vào cảnh sắc chung quanh, lúc ngẩng đầu phát hiện đã đi tới một cái sương phòng. Nhìn bề ngoài thì thấy bình thường, bên trong ngược lại bày biện cực kì tinh xảo. Tổ Táp tự mình ngồi xuống im lặng, lại chờ cho đến khi muội muội hắn đến bên cạnh thật gần mới ngẩng đầu lên, lúc này Tổ Doanh mới đề ý đến vẻ mặt âm trầm của hắn.

"Quận vương . . ." Nàng chỉ sợ tai vách mạch rừng, không dám lớn mật lấy xưng hô huynh muội.

Tổ Táp hơi run run, sau đó nhìn muội muội, thở dài: "Nơi này có thể an tâm nói chuyện. Tương gia biết lần này ý kiến của hai người sẽ không không giống nhau, nên cũng không đến góp ý làm gì. Có ông ta giúp đỡ đúng là tốt hơn hẳn, chúng ta cũng giảm bớt phiền phức."

"Tự nhiên ca nhắc đến ông ta làm gì?" Tổ Doanh nhớ tới khối sấp hình cầu chứa bức họa liền cảm thấy tức giận.

"Muội còn nhìn không ra?" Tổ Táp trầm giọng nói: "Ông ta muốn muội giúp ông ta diệt trừ hậu họa nọ."

Tổ Doanh cười lạnh nói: "Ca ca đề cao muội quá rồi. Trong mắt hắn, ta và người nọ có vị trí khác xa nhau!"

Giọng điệu Tổ Táp bình thản, nói: "Đúng là vị trí không thể so đo. Nhưng ông ta và người nọ, khó có thể hoà hợp êm thấm như ban đầu. Huống chi ông ta cũng biết: người nọ biết rằng ông ta xuống tay không được, nên mới ra tay trước. Ông ta cũng khó mà buông tha nữa."

Tổ Doanh thở dài nói: "Chỉ sợ . . . Chỉ cần người nọ đến trước mặt ông ta một cầu xin, ông ta lại không hạ nổi quyết tâm."

"Người nọ đã đem cả tử sĩ, mang theo kiếm tẩm độc đi hành thích ông ta." Tổ Táp lạnh nhạt nói: "Đấy chính là người mà hắn vẫn luôn tha thứ và muốn bỏ qua."

"Thật vậy sao?" Tổ Doanh quả thật đã bị dọa.

Tổ Táp gạt đầu, nói: "Chuyện này Tương gia đã tra ra kết quả, chỉ là không nói ra thôi."

"Ông ta đây là không đành lòng đem tên tuổi nàng nói ra?" Tổ Doanh cười khổ: "Tên thích khách đó không biết là tự mình hủy đi khuôn mặt, hay là ông ta ra lệnh hủy —— ông ta như vậy, muội thực sự sợ rằng việc không hay xảy ra với muội. Ngộ nhờ ngày nào đó ông ta lại chấp nhận lại nàng thì muội sẽ ra sao nhỉ?"

Tổ Táp giễu cợt hừ một tiếng: "Ông ta đầu tiên là Tể tướng, sau đó mới là nam nhân cuồng dại vì tình." Giọng điệu Tổ Táp lại càng nặng nề: "Lại nói, muội cho rằng mình là người không có vai trò gì sao? Mọi người chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi."

Tổ Doanh mím môi, một hồi lâu mới nhẹ giọng oán trách một câu: "Huynh để cho muội một niềm hy vọng nhỏ nhoi để muội trông cậy vào không được

hay sao? . . . Nhất định phải làm cho muội nghĩ, Hoàng đế sẽ vì một tội nhân mà phế muội? Làm gì có cái lý đó."

"Người muội gả chính là Hoàng đế, không phải tình thánh. Lâu ngày, chuyện gì cũng có thể xảy ra." Tổ Táp lạnh nhạt nói: "Hoàng hậu cùng nam nhạc công tư thông là hợp tình hợp lý ư? Phế hậu khi xưa ngồi trên hậu vị có bao giờ nghĩ mình sẽ bị biếm thành dân đen? Còn muội có bao giờ nghĩ tới mình sẽ được phong hậu? Cõi đời này chỉ có chuyện mà chúng ta không nghĩ tới, nhưng không có gì là không thể. Cho nên mới phải quyết định thật nhanh, nắm chắc thời cơ. Cùn từ này, nhắc nhở chúng ta rằng: tương lai vĩnh viễn không để cho hiện tại dễ dàng nắm bắt." Hân ngừng lại trong chốc lát, còn nói: "Vẫn đang bị coi là một thứ dân mà nàng ta đã có dã tâm như vậy, muội phải xem xét thế nào. Nàng lần này trở về, đã mưu tính cả một năm trời. Ta cùng với phụ thân, đại ca mặc dù vẫn có chuẩn bị, nhưng tóm lại vẫn thiếu tâm tư để ý tính toán của muội."

Tổ Doanh sau khi nghe ca ca mình nói chuyện thì tinh thần chán nản, trầm mặc thật lâu.

Hôm nay trời âm u, lúc này giữa không trung truyền đến một tiếng sấm. Bên trong sương phòng chợt tối hẳn, Tổ Táp đẩy cửa sổ nhìn một chút, trời vẫn

Hôm nay trời âm u, lúc này giữa không trung truyền đến một tiếng sấm. Bên trong sương phòng chợt tối hẳn, Tổ Táp đẩy cửa sổ nhìn một chút, trời vẫn đang rất u ám, rõ ràng là muốn mưa. Hân đóng kỹ cửa sổ, đi tới bên người muội muội vỗ vỗ bả vai của nàng, dịu dàng nói: "Ta biết rõ muội tới là muốn tận mắt trông thấy, nếu không vẫn nguyện ý không tin tưởng. Nhưng hôm nay thời cơ không được, muội mau trở về, coi chừng lạnh."

Còn chưa dứt lời, bầu trời đột nhiên lại vang lên một tiếng sấm, mưa ào ào trút xuống.

"Không phải là muội tin hay không tin." Giọng nói của Tổ Doanh nhẹ nhàng, chậm rãi: "Chỉ là tận mắt nhìn thấy để cho mình hạ quyết tâm, hoặc là chết tâm.."

Tổ Táp nhìn chằm chằm muội muội một lát, cúi đầu nói: "Che dù. Huỳnh dẫn muội đi."

Trời vừa mới mưa, trong chùa chợt lắng xuống, ước chừng tất cả tăng lữ triều thần đều đã về dùng bữa tại sương phòng của mình. Trong viện vẫn có cấm quân dò xét, nhưng thấy Tổ Táp nên cũng không nghĩ ngờ gì.

Tổ Táp mang theo Tổ Doanh một mạch đi tới một tòa Phật điện yên tĩnh, Tổ Doanh thu ô, thấy trong điện tất cả đều là từng tấm bia đá viết lại lịch sử của tất cả đời vua từ trước đến nay, được xếp ngay ngắn thành từng hàng thẳng tắp. Tổ Táp đóng cửa kéo nàng đi tới một cánh cửa sổ, ý bảo nàng nhìn ra ngoài.

Tổ Doanh thấy bên ngoài là một hồ sen lớn, có mấy lá sen đã vươn ra khỏi mặt nước, những hạt mưa quất thẳng lên những chiếc lá đó khiến cho chúng đung đưa trái phải, nhìn rất mãnh mai, yếu đuối. Mặt nước ở trong hồ sen điểm mấy cây lục bình, xung quanh sương trắng lượn lờ mờ mờ lung như cõi ảo mộng. Nghe nói đây cũng là một trong những thắng cảnh trong chùa, nhưng Tổ Doanh không thấy có nét đẹp gì đặc sắc.

Nhìn thẳng sang phía đối diện của hồ sen, có thể thấy một mái đình nhỏ nhỏ. Tổ Doanh vừa nhìn, tâm liền đau nhói -- phu quân của nàng đang ở bên trong đánh cờ, đối thủ là một nữ nhân tuyệt sắc, luôn mang theo một nụ cười nhã nhặn.

Tổ Doanh ngờ ngác nhìn bọn họ không cách nào nhúc nhích -- hân cũng đã đánh cờ cùng nàng, nhưng trong lúc đó Tổ Doanh có thể thấy hình như hân luôn có chút không để ý. Mà lúc này cùng nữ nhân kia đánh cờ thì hân đang mỉm cười.

Nụ cười của hân lần đầu tiên khiến Tổ Doanh cảm thấy cả người rét run. Còn nữ nhân kia cũng không mang một chút nào thẹn thùng, giống như hân cười với nàng là thói quen, là tự nhiên, là điều không có gì đáng nói đến.

Tổ Doanh thấy một ván cờ đã kết thúc, hân đứng dậy, nữ nhân kia quỳ xuống cung tiễn đưa giá. Hân bước đi mấy bước, sau đó bước chân chậm lại, giống như là cố ý chờ đợi.

Tổ Doanh thấy nữ nhân kia tiếp bước, đi ở phía sau hân, sau đó trong nháy mắt khi hân có ý dừng lại, nàng ta không để lại dấu vết thêm một bước đi tới bên cạnh hân.

Hồ hấp của Tổ Doanh ngưng trệ -- hân lại ngằm cho phép nữ nhân kia cùng hân sóng vai ngang hàng cùng bước...

Nàng nhìn bọn họ từng bước một đi xa, chỉ cảm thấy mỗi một bước đi của hân giống như là đạp lên trái tim nàng, mỗi bước một đau, trái tim trong chốc lát liền bị hân chà đạp thành từng mảnh nhỏ vỡ vụn.

Nàng đã xem qua tập tranh, muốn biết thực hư mối quan hệ của hân với nữ nhân kia rốt cuộc như thế nào. Nhưng lúc này lại kỳ vọng, mới một màn vừa rồi chỉ là một tập tranh trông rất sống động, không phải cảnh tượng nàng tận mắt nhìn thấy.

Cả người Tổ Doanh run rẩy, đưa tay bắt lấy khung cửa sổ, khớp xương khảnh khách vang lên. Tổ Táp vội vàng gỡ tay nàng ra, ôm chặt nói: "A Doanh, không nên lộn xộn. Hân sẽ phát hiện."

Hoàng đế quả thật quay đầu lại nhìn về phía này, nhưng ánh mắt không dừng lại lâu, xoay người tiếp tục đi.

"Hân không thấy." Tổ Doanh yếu đuối giấu mặt trong khuỷu tay của ca ca, âm thanh cực kỳ chua chát nói: "Trong mắt của hân, tất cả đều là nàng."

"Hân là Hoàng đế, tầm mắt của hân vĩnh viễn sẽ không bị một người lấp đầy. Nương nương không cần ghen tỵ."

Tổ Doanh mở to mắt nhìn ca ca: "Muội mới là hoàng hậu, tại sao lại phải ghen tỵ với một thứ dân thấp kém!"

Tổ Táp nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, trong ánh mắt có trù mẫn cũng có trách cứ. "Nương nương nếu thật có giác ngộ mình là hoàng hậu, thì hãy chú tâm vào củng cố địa vị của mình, không cần suy nghĩ đến mấy chuyện khác."

Bọn họ biết có đứng đây lâu thì cũng vô ích, lẳng lặng rút lui khỏi Phật điện.

Đi ở trong mưa, Tổ Doanh có chút mất hồn, bước chân càng ngày càng chậm. Tổ Táp không biến sắc bước chân chậm lại đi theo nàng, nàng cũng không phát giác.

"Ca ca làm sao biết nhất cử nhất động của bọn họ?" Nàng đột nhiên hỏi.

Tổ Táp đưa tay ra ngoài ô hứng lấy những hạt mưa, nói: "Bởi vì ta đã thay mặt nương nương nhận lời Tể tướng. Tai mắt của ông ta trong chùa sẽ bảo cho ta mọi việc."

Tổ Doanh không hề tức giận hay bất mãn -- đây là kết quả đã định sẵn, thật ra thì bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đến chết không thay đổi

"Nếu như có một ngày, muội bị phế truất . . . Ca nói xem vào thời điểm gặp lại muội, hắn có nhìn muội bằng ánh mắt đó, có cười với muội như vậy không?"

Mưa có vẻ như đang nhỏ dần, Tổ Doanh thấy hơi lạnh, lúc nói chuyện, âm thanh bắt giác mang theo mấy phần run rẩy.

Tổ Táp lẳng lặng trả lời: "Người bị phế truất là mẹ đẻ của Thái tử cùng mấy vị công chúa kia. Nương nương không phải."

Tổ Doanh miễn cưỡng cười cười: "Cũng đúng."

"Cho nên —— nương nương tuyệt không thể bị rơi vào hoàn cảnh đó." Nét mặt Tổ Táp nhu hòa, giọng điệu kiên định, đầy sức thuyết phục, bỗng thấy một đôi chủ tớ đứng trước cổng, ngay chỗ đường ra của bọn họ, giống như đang chờ đợi.

Tổ Doanh cũng nhìn thấy hai người nọ, không cần nhìn mặt nàng cũng biết là ai, vội vàng dùng tay áo che mặt.

Tổ Táp bình thản đi tới trước mặt người kia, khom người thi lễ: "Điện hạ."

Thái tử có nhìn qua Tổ Doanh, sau đó ân cần hỏi Tổ Táp: "Thân thể Bình vương như thế nào?"

"Có một chút vấn đề, nhưng cũng không đến nỗi quá nguy cấp."

Thái tử lại hỏi: "Nghe nói thần y cứu một mạng của Tể tướng là Vương tiểu thư y thuật cao minh. Có phải mời Vương thần y đến xem bệnh một chút?"

Tổ Táp vội đáp: "Vương tiểu thư hôm nay là người của Tướng phủ, không tiện đi mời nàng."

"Người của Tướng phủ thì cũng giống như người của Bình vương phủ không phải sao? Đến mời một tiếng là xong!" Thái tử cười cười.

Tổ Táp cười lạnh đáp: "Điện hạ nói đùa." Hắn nhìn xung quanh một lát, biết là Thái tử đứng ở đây là cố tình chờ hấn, nhưng vẫn là không thể không hỏi: "Trời mưa như vậy, Điện hạ vì sao ở chỗ này? Xin lấy quý thể làm trọng, sớm một chút trở về phòng, để tránh bị lạnh."

"Nghe nói Bình vương phủ phái người đến báo tin, ta muốn tự mình hỏi mấy câu." Ánh mắt Thái tử nhìn vào Tổ Doanh từ nãy đến giờ không chớp lấy một cái, hỏi nàng: "Bình vương bắt đầu nói mê sáng từ khi nào? Bây giờ còn mê sáng hay là đang hôn mê?"

Tổ Táp mỉm cười nói: "Thần đa tạ điện hạ quan tâm. Không biết Điện hạ cũng đã gặp qua người bị bệnh tương tự như Bình vương, có biết cách nào chữa trị không?"

Ý nói giống như là câu hỏi của Thái tử giống như là thầy thuốc.

Thái tử làm bộ như không có nghe ra ý tứ của hấn, lại nhìn Tổ Doanh nói: "Ngẩng đầu lên."

Tổ Doanh đành phải ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt cố tình tránh nhìn thẳng vào hấn.

Thái tử cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, còn mỉm cười nói: "Đây là hạ nhân của Bình vương phủ sao? Là thanh niên

tuần tú, nhìn có vẻ có tám chín phần tương tự với Hoàng hậu nương nương."

"Chính vì vậy gia phụ mới thấy hần hợp ý, liền mua về trong phủ cho hần làm thuộc hạ thân cận." Tổ Táp không vội vàng cuồng quát mà bình tĩnh đáp.

"Ta cũng thấy ta và hần có duyên. Nếu có thể ngày mai thỉnh Bình vương phủ đem thiếu niên này tặng cho ta đi." Thái tử làm như không có việc gì nói: "Có thể thấy hần là người cơ trí. Từ khi Quận Vương không làm việc ở Đông cung nữa, bên cạnh ta đang cần người như vậy."

Tổ Táp thấy Thái tử rõ ràng là đang muốn làm khó hần, suy nghĩ một chút đã nghĩ ra biện pháp giải quyết, liền mỉm cười gật đầu: "Điện hạ cất nhắc, là phúc khí của hần."

Thái tử thấy Tổ Táp đã đáp ứng lại quan sát Tổ Doanh thêm mấy lần.

Lúc này một thái giám mặc áo vàng vội vã đội mưa đi tới, nói với Tổ Táp: "Bệ hạ nghe nói Quận vương đã gặp qua sứ giả của Bình vương phủ, muốn truyền Quận vương đến hỏi mấy câu."

Thái tử liếc Tổ Táp một cái: "Nếu bệ hạ cũng đang quan tâm đến tình trạng của Bình vương, Quận vương vẫn nên nhanh tiếp kiến đi."

Tổ Doanh nhanh trí, đem cái ô trong tay cho thái giám đứng ở đó để che mưa cho Tổ Táp, còn mình thì chịu ướt đứng trong mưa, hành động giống như một hạ nhân đúng nghĩa. Lúc này, Tổ Táp không muốn để Tổ Doanh ở lại chỗ này, không khỏi nhìn Tổ Doanh một cách lo lắng.

"Yên tâm, ta chỉ là muốn hỏi hần một chút về thân thế lai lịch, sẽ không ăn thịt hần đâu." Thái tử cười cười, làm cho Tổ Táp càng thêm lo lắng, nhưng thần không thể để quân chờ đợi quá lâu, không thể không nhanh bước cùng vị thái giám kia.

Thái tử thấy hần đã đi xa, nói với hạ nhân bên cạnh: "Đưa cái ô cho hần, người lui ra."

Người theo hầu bên cạnh Thái tử không cần suy nghĩ gì mà đem cái ô nhét vào tay Tổ Doanh, để nàng che dù cho Thái tử.

Tổ Doanh đứng ở sau lưng Thái tử, vì phải cẩn thận duy trì khoảng cách giữa chủ tớ, nên cả người đều ở bên ngoài ô, chỉ chốc lát sau liền bị ướt sũng.

"Người có biết ở trên bức phù điêu này vẽ cái gì không?" Thái tử nhẹ nhàng hỏi.

Tổ Doanh liếc mắt nhìn, đáp: "Là Atula (*)."

"Đối đầu với Atula, chắc chắn sẽ bị diệt vong -- tranh này chính là về cảnh sinh linh lâm than dưới sự trừng trị của Atula."

(*) Atula: Atula vốn là thân của Ấn Độ, là nhóm ác thần. Người Ấn xem thần tốt thần xấu đều là thần, không phân ra quỷ với thần. Tên Ấn là Asura.

Tổ Doanh lại liếc mắt nhìn, lạnh nhạt nói: "Không biết là Atula tạo nên cảnh trừng phạt, hay là cảnh trừng phạt này tạo ra Atula." (Ý chỉ ấy bảo không biết là ác quỷ tạo ra sự lâm than cho con người, hay chính trong sự lâm than của con người mà tạo ra Atula)

Thái tử chăm chú lắng nghe nhưng chỉ im lặng, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Lúc này y phục của Tổ Doanh đã ướt đẫm, dính vào trên người, đúng là chưa bao giờ nàng cảm thấy khổ sở như vậy: hần nếu thật không có nhận ra nàng thì đối xử như vậy là điều hiển nhiên. Nhưng rõ ràng là hần có nhận ra, lại làm cho nàng bị nhục nhã như vậy. Nàng cắn chặt đôi môi, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, không nhận được run rẩy. Nước mắt cũng đã có chút đọng lại trên mi mắt, không rõ là do bị nhục nhã hay là do thất vọng.

Hần bất thành linh nắm lấy hai tay đang run rẩy cầm ô của nàng, lôi nàng vào trong ô, dường như mái tóc đang ướt nhẹp của nàng dán lên gương mặt của hần.

"Nàng khi đối mặt với người khác, cũng sẽ rơi lệ như vậy sao? Hay là..." Hần cùng với nàng bốn mắt nhìn nhau, sự sắc bén trong mắt dần dần nhạt bớt: "Hay là... đây chính là sách lược nàng dùng để đối phó với riêng mình ta?"

Tổ Doanh dùng hết sức lực rút tay ra, lùi lại về phía sau mấy bước. Cái ô cũng cách một tiếng rơi trên mặt đất.

Ánh mắt của hần xuyên thấu qua mưa bụi, trở nên mơ hồ khó dò.

"Ta đã thề, sẽ khoát thêm lần nào nữa -- nhưng mà nước mắt không phải cứ vì một lời thề đó mà không rơi nữa." Tổ Doanh nhàn nhạt cười một tiếng, ung dung lau đi cả nước mưa lẫn nước mắt trên mặt: "Nếu khiến Điện hạ phiền lòng ta sẽ thử về sau tuyệt đối không rơi một giọt nước mắt nào trước mặt Điện hạ nữa."

Thái tử yên lặng nhìn nàng, lúc đầu cười khổ: "Nữ nhân đã cười một con ngựa bất chấp đao quang kiếm ảnh đi tìm ta, rồi cùng ta một thân máu me cười ngựa về trại, đã không còn nữa đúng không? Vật trân quý luôn khó có thể cất giữ..."

"Nếu như Điện hạ chỉ có thể tiếp nàng của năm đó, không thể tiếp nhận sự thay đổi của nàng, như vậy, vật trân quý quả thật khó có thể cất giữ." Tổ Doanh nói nhỏ, nhặt cái ô lên, nhét vào trong tay hần, ngăn những giọt mưa đập vào mặt hần.

"Chớ làm chuyện điên rồ..." Thái tử nhìn sâu vào ánh mắt của Tổ Doanh, lặp lại từng chữ: "Chớ làm chuyện điên rồ!"

"Không phải chuyện ta muốn là được." Tổ Doanh cười khò: "Có người làm việc điên rồ, ta không thể không theo cùng."

"A Doanh . . ." Hấn cầm tay của nàng, chỉ cảm thấy đôi tay nhỏ bé của nàng rất lạnh lẽo, trong lòng không khỏi luống cuống. Nàng không do dự gì mà hất tay hấn ra ngay, âm thanh so tay còn lạnh lẽo hơn: "Điện hạ xin cho ta đi."

Tia sáng lóe ra trong mắt hấn chợt ảm đạm đi, đem cái ô đặt vào trong tay nàng: "Nàng cầm đi. . . Bảo trọng." Tổ Doanh không nói gì, cầm lấy cây dù tránh xa khỏi người hấn, quay người bước đi, được mấy bước, thiếu chút nữa không nhận được mà quay đầu lại.

Bước chân đã dừng lại, nhưng nàng vẫn quyết tâm không quay đầu lại. Trong phủ Bình vương, Tổ Trầm đã gần như mất hết kiên nhẫn khi chờ Tổ Doanh quá lâu, thấy nàng đã trở lại nhưng cả người ướt đầm, giặt mình hốt hoảng, bận rộn sai người hầu chuẩn bị nước nóng rửa mặt cho nàng. Tổ Doanh luôn tin tưởng, đại ca làm việc chu toàn, rửa mặt đã xong hỏi bang qư: "Tiểu quan ghi chép lịch trình huyênh tính sao?"

Nàng lần này hỏi phủ thăm người thân, theo quy củ, tùy thân dẫn theo một Lục sự quan để ghi chép lại mọi việc. Tổ Trầm cẩn trọng nói: "Đã cho hấn viết: Phương thuốc cần cho Bình vương có nước mưa tinh khiết, nương nương vì thế mà ở ngoài trời cầu mưa, hiểu tâm cảm động trời xanh. Nương nương tâm ý kiên quyết, đứng trong mưa, tự mình dùng chậu hứng mưa, nên bị ướt."

Tổ Doanh khẽ mỉm cười —— đúng là lý do quang minh chính đại, thật khiến người khâm phục. Tổ Trầm lại nói với ý quả trách: "Nương nương tại sao lại có thể tổn thương thân thể như vậy? Bây giờ thân thể nương nương ngàn vạn lần không thể để chuyện gì xảy ra." Tổ Doanh cười lạnh:

"Sau này phiền toái còn nhiều hơn nữa cơ, một chút mưa gió chưa thấm vào đâu hết. Thôi được rồi, không còn sớm nữa, muội phải quay về rồi." Nhắc tới chuyện hồi cung, nàng thờ dãi nói:

Đáng tiếc trong cung một người tin tưởng để truyền lại tin tức cũng không có."

Tổ Trầm dường như đã sớm chuẩn bị, cười nói: "Nương nương còn nhớ nha đầu cầm hồi trước hậu hạ nương nương tên là Hiền Nhân không?"

Ánh mắt Tổ Doanh sang lên, nói: "Tất nhiên là nhớ, lâu nay nàng ta như thế nào? Hôm nay cũng không kịp gặp nàng một lần."

"Phụ thân mấy ngày trước thu nàng làm nghĩa nữ." Tổ Trầm nói: "Nàng đã có họ rồi."

Mặt của Tổ Doanh bỗng nhiên trầm xuống, biết phụ thân không bao giờ làm mấy chuyện tốt bụng mà không có mục đích như vậy, mà mặc dù có tốt bụng, cũng sẽ không tùy tiện đặt vào một nha đầu cầm.

Tổ Trầm nhìn ra được sắc mặt nàng không vui, vội nói: " nếu nàng đã là nghĩa muội của nương nương, mang nàng vào cung cũng sẽ không bị đàm tiếu nhiều."

Tổ Doanh khép hờ mắt, đồng ý "Như vậy cũng được. hôm nay sẽ mang nàng hồi cung với muội luôn.

Hiền Nhân đã thay đổi một bộ trang phục cuart thiên kim tiểu thư của vương phủ, nhìn cũng ra vẻ thiếu nữ thanh lệ. nàng vẫn luôn nhớ đến tính tình ôn hòa, hiền lành của Tổ Doanh ngày xưa, nhìn thấy nàng liền tỏ vẻ vui mừng hơn hờ. Tổ Doanh vốn là yêu quý nàng, lúc này thấy như vậy cũng thấy thân thiết, không suy nghĩ nhiều nữa, cùng với nàng hệ so sánh mang hoa địa nói chuyện với nhau một lát, liền mang nàng cùng hồi cung. Sau khi ngồi lên kiệu, Tổ Doanh không nhận được quay đầu nhìn Hiền Nhân đang tràn đầy vui vẻ ngồi lên xe của Bình Dương phủ chuẩn bị cho nàng. Tổ Doanh chợt cảm thấy chua xót, nhanh chóng sai người hạ rèm.

Bởi vì phải đứng trong gió mưa lau, bị nhiễm lạnh, lại không dám uống những thứ thuốc bình thường vẫn dùng để trị cảm phong hàn, Tổ Doanh không tới hai ngày sau khi hồi cung liền cảm thấy đau đầu, cả người bủn rủn vô lực, nàng mới gọi cung nhân truyền Chu thái y, cẩn thận kê đơn sắc thuốc, uống ba bốn ngày, mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Hoàng đế và đám cận thần đến Hoàng Cực tự đã chín ngày, Tổ Doanh biết đã đến lúc trở về, đã chỉnh đốn lại tâm tình, chuẩn bị đối mặt với hấn.

Nào ngờ quá ngộ ngày thứ mười, hấn cho người truyền tin về cung: "Trẫm cùng chủ trì đang bàn luận dở chuyện phật pháp, nên sẽ ở trong chùa thêm năm ba ngày."

Tổ Doanh sau khi nghe xong liền ngơ ngác, một lúc lâu mới đứng truyền lời cho thái giám: "Chuyển lời tới thánh thượng . . ." chỉ nói nửa câu, nàng liền dừng lại.

Thái giám chờ một lúc lâu không thấy Tổ Doanh nói tiếp, đánh bạo hỏi: "không biết nương nương có lời nào muốn chuyển đến thánh thượng?"

Tổ Doanh nhắm mắt chốc lát nói tiếp: " nói rằng ta biết rồi."

Sau khi thái giám rời đi, Thôi Lạc Hoa và tất cả cung nữ ở đó đều nhìn ra tâm tình của Tổ Doanh không tốt, không dám nhiều chuyện, đang lo lắng đề phòng, nên nghe Tổ Doanh nói: "Các người đi ra ngoài, Hiền Nhân ở lại." mấy cung nữ như được đại xá, rí rít thối lui.

Tổ Doanh đối với hành động của các nàng làm như không biết, chỉ nắm tay Hiền Nhân ngồi thẩn thờ.

Hiền Nhân đã biết từ lâu việc Tổ Doanh có thể ngồi như vậy không nhúc nhích cả buổi, cũng may nàng quan tâm đến Tổ Doanh, cũng có tính nhẫn nại, nên cần ngồi như vậy với Tổ Doanh từ đó cho đến khi mặt trời ngả về tây.

Nhưng khi ánh sáng mặt trời chiếu vào trong đại điện dần dần tối đi. Nước mắt của Tổ Doanh lại từng giọt từng giọt rơi vào trên tay của Hiền Nhân, nàng luống cuống, vội vàng chạy đến cửa điều bộ như muốn gọi Thôi Lạc Hoa vào.

Thôi Lạc Hoa vừa tiến vào liền thấy tư thế ngồi của Tổ Doanh không khác gì so với tư thế lúc các cung nữ lui ra, trong lòng biết không ổn, vội vã chạy tới luôn miệng trấn an: “Nương nương! Nương nương tội gì phải làm vậy?”

Tổ Doanh hai mắt rung rung, khóc sụt sùi nói: “Một năm, là dài hay là ngắn? nếu một năm là rất dài, tại sao thời gian dài như vậy, đã một năm nay, ta đối với hân cũng không có ý nghĩa gì cả?”

Thôi Lạc Hoa vội nói: “Thánh thượng còn không cung chiêu nương nương sao? Thánh thượng đối xử với nương nương rất tốt, điều đó quá rõ ràng...”

“Nếu như, hân chỉ hành động như vậy cho người ta nhìn thì sao?”

Thôi Lạc Hoa lại nói: “Mới chỉ có một năm, cuộc sống về sau còn dài hơn nữa.”

Tổ Doanh vừa lắc đầu vừa cười khổ “Một năm không dài? Như vậy, ta chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đã mất đi hân. thế nhưng, chỉ với một năm bị phế truất, nàng đã khiến cho hân đã trở về bên người nàng...”

“Nương nương...” Thôi Lạc Hoa quỳ gối bên cạnh Tổ Doanh, dùng ống tay áo che mặt, “Xin đừng để thần thấy bộ dạng này của nương nương --- hoàn toàn không giống một vị hoàng hậu, cũng không giống tiểu thư trước đây ta từng biết.”

Tổ Doanh thu liễm vẻ đau khổ, lạnh lùng nhìn Thôi Lạc Hoa: “Người biết gì?”

Thôi Lạc Hoa không trả lời, nhưng Tổ Doanh biết, Thôi thị mấy đời dạy học cho nữ nhi Tổ gia, cũng sẽ có một số hiểu biết của riêng mình.

"Nàng ta đã là thứ dân rồi, sẽ không có uy hiếp gì quá lớn đâu." Thôi Lạc Hoa lạnh lùng nói: "Chỉ có khi đến đường cùng rồi, không còn cách nào khác, mới có thể bất chấp hậu quả mà liều lĩnh đánh cuộc như vậy. Ngay cả khi có Thái tử cùng hoàng tôn, nhưng bệ đảng của nàng ta đã đấu với bệ đảng của Cự tướng cả một năm nay, cũng đã tổn thương nguyên khí nặng nề, khó làm nên trò trống gì. Nói một cách khác: toàn lực của nàng chỉ còn dư một cái mạng."

"Ta thực ra tính toán muốn để lại cái mạng cho nàng." Tổ Doanh lau nước mắt trên mặt, khôi phục lại bình tĩnh.

Thôi Lạc Hoa cười cười: "Một khi đã ngồi lên hậu vị, cũng sẽ bị nó dây dưa cả đời, phải bước đi trên đó cho đến lúc chết —— hoặc là bởi vì nó bị trục xuất, lạnh nhạt, tịch mịch mà cơ khổ đến chết, hoặc là vì nó độ sức mà chết —— nhưng mà người bình thường nhất định sẽ lựa chọn cách sau."

Đối phương đã bắt đầu hành động, Tổ Doanh cũng không dám phớt lờ, hơn nữa trong bụng nàng còn có sinh linh bé nhỏ nhưng rất quan trọng kia nữa, khiến nàng làm việc gì cũng không thoải mái, nghỉ ngơi đủ thứ. Nàng cũng nhìn ra được mình mấy ngày nay đã có chút tiểu tụy, cung nhân cũng chỉ cho là nàng vừa thôi cảm phong hàn nên thân thể còn yếu, chỉ có Tổ doanh biết: Nếu cứ kéo dài như vậy, bộ dạng ốm yếu gầy gò lúc trước của Thuận viện chính là hình ảnh của nàng sau này. May mắn có Hiền Nhân luôn ở bên cạnh nàng. Mặc dù Hiền Nhân không nói chuyện, nhưng chỉ cần nhìn bộ dạng nàng khoa tay múa chân,

Tổ Doanh cũng cảm thấy rất náo nhiệt đáng yêu. Như vậy Tổ Doanh mới hiểu khi xưa muội muội nàng A Hòe mang thai tại sao gọi người nhà đến. không biết sao, nàng từ sau khi biết mình mang thai, luôn là nhớ tới Thuận viện Tổ Hòe. Thật ra đây là một điềm báo không tốt, Thuận viện dù sao cũng là người đáng thương phúc phận mỏng manh. Khi nghĩ đến muội ấy, Tổ Doanh luôn cảm thấy thương cảm, nhưng sự hiện diện của Tổ Hòe trong tâm trí Tổ Doanh luôn luôn không xua tan được.

Có lẽ loại bất an này, thật ra thì không phải là ký ức nó là dự cảm

Nghe nói Tổ Doanh đứng dưới mưa hứng nước cho phụ thân mà bị cảm lạnh, hoàng đế ở Hoàng Cực tự liền tiếp truyền về mấy đạo khẩu dụ, lệnh cho cung nhân trong cung chăm sóc chu đáo cho hoàng hậu, những đồ ăn thức uống bổ dưỡng quý báu không ngừng đem đến Đan Xuyên cung, những vật dụng hằng ngày cũng không keo kiệt chút nào.

Nhưng hân vẫn chưa trở về.

Bình vương phủ nhân cơ hội liền dâng lên rất nhiều thuốc bổ, tướng phủ cho Tổ Lan vào cung thăm tỷ tỷ cũng đem đến rất nhiều quà cáp.

Tổ Doanh nhìn muội muội cười trêu nói: “Sẽ không phải là người đưa thuốc bổ cho tướng gia nhiều quá không dùng hết nên nhất quyết đem đến chỗ ta chứ?”

Tổ Lan vội la lên: “Nương nương nói cái gì nha, trước hết không nói mượn cho muội thêm mấy lá gan, cũng vậy không dám làm như vậy, sau đó là nói đến tình cảm tỷ muội của chúng ta, muội chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy.” Tổ Doanh trong cung vẫn xưng hô tỷ muội nên Tổ Lan cũng xưng hô như vậy.

Tổ Doanh thấy vóc người nàng vẫn thước tha uyển chuyển như cũ, không khỏi thờ dãi nói: “Muội thích thật đấy – đã sinh bốn hài nhi rồi mà vóc dáng vẫn còn như còn thiếu nữ.”

“Ai biết chuyện gì xảy ra, hai lần sinh đều là sinh đôi.” Tổ Lan bĩu môi: “Người khác nghe nói muội là mẹ của ba hài tử, một nữ nhi, còn tưởng rằng muội đã già lắm rồi!” nói xong nàng lại cười hi hi: “Khi nào tỷ tỷ có tin vui? Nếu là công chúa, tỷ tỷ đừng quên nhà ta có ba con trai đấy.”

Tổ Doanh thấy giống như nói đùa nhưng cũng mang ý tứ, liền làm như không biết, cho rằng nàng là thật nói đùa, đưa tay nhéo một cái lên gò má nàng: “Muội có bao giờ nghe chuyện công chúa gả cho nam nhân không phải là con cháu của Tổ thị?”

Chuyện công chúa gả cho nam nhân không phải con cháu Tổ thị cũng có, nhưng Tổ Lan đã hiểu ý của tỷ tỷ, liền không nói đến chuyện này nữa.

Lúc tỷ muội hai người đang nói chuyện thì bên đông cung cử người sang.

Tổ Doanh có chút kinh ngạc, không ngờ trong lúc tình hình đang phức tạp như thế này mà thái tử còn tặng đồ cho nàng. Thế nhưng thứ đông cung đưa sang lại chính là một chén canh ngó sen chưng mật ong, nàng thực sự cảm thấy không ổn, không biết tên món canh này mang thâm thúy gì hay là trong canh có thêm thứ gì đó “đặc biệt”.

Tổ Lan cười nói: “Thơm quá a --- không biết nướng nướng có thể cho muội nếm thử một miếng được không?”

Một chén nhỏ canh chỉ uống được mấy miếng, sau khi Tổ Lan uống một miếng chỉ còn sót gần một nửa. Tổ Doanh nghĩ thầm, trừ khi thái tử hạ kịch độc ở trong canh còn không chỉ uống một miếng cũng chẳng có vấn đề gì.

Nàng múc một muỗng canh cho vào trong miệng: Chát mật ong, thang canh đậm đà, ngó sen mùi thơm ngát. Trong tích tắc đó Tổ Doanh dao động, nghĩ thầm, có lẽ đây chính là ý tốt của hần. dù sao, ngày đó, trong màn mưa, hần đã gọi nàng là A Doanh, mà không phải nướng nướng.

....

Dùng xong canh, Tổ Doanh mỉm cười hỏi thái giám đến từ đông cung: “Thái tử điện hạ còn nói gì?”

Thái giám vội trả lời: “Điện hạ chỉ nói, cín nướng nướng cẩn thận, căn bệnh phong hàn này tuy chỉ là bệnh vặt nhưng mà cũng khá nguy hiểm, nghe nói ít ngày trước, Bình vương phủ có một tiểu bộc đội mưa đến Hoàng Cực tự truyền tin của Bình vương cho Đông Lạc quận vương, lúc trở về cũng do bị nhiễm phong hàn mà chết. tất nhiên nướng nướng cát nhân thiên tướng, nhất định là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Lòng Tổ Doanh giống như bị người ta hung hăng nhéo một cái, cảm giác lời nói của hần chắc chắn có mang thâm ý gì đó.

Nó làm cho miếng canh ngó sen ngon ngọt mới nuốt xuống bụng cảm giác nặng như chì, không thể vui vẻ nổi.

Đợi đến đêm khuya yên tĩnh, Tổ Doanh mới không nhận được cảm khái: Mới có chừng đó thời gian, thái tử cũng đã biến thành một nỗi lo trong lòng nàng.

.....

Đêm hôm đó, những cơn mộng mị làm cho Tổ Doanh trần trọc khó ngủ - nàng dường như bị vây ở một nơi rất đáng sợ, không thể động đậy, khó thở thân thể dường như bị đập vụn, lại giống như bị bàn tay vô hình lôi kéo xuống Nàng bị hù dọa đến nỗi mồ hôi lạnh, từ trong mộng cô gắng tỉnh lại, trên người vẫn còn cảm giác đau đớn không còn chút sức lực.

Editor: Legi

Nàng mở to hai mắt hoàn toàn tỉnh táo, chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập nặng nề, cả người càng thêm đau đớn, trong bụng dường như có cái gì đó rơi ra.

Tổ Doanh thực sự cảm thấy có điều chẳng lành, bị sợ đến dung nhan thất sắc, vội vươn tay sờ xuống dưới hạ thân, lại sờ thấy một tay đầy máu, không khỏi kêu lên một tiếng thất thanh và đầy sợ hãi.

Cung nữ trực đêm vội vã thấp đèn chạy vào bên trong, đến bên giường Tổ Doanh vén rèm lên nhìn liền hét rầm lên, suýt nữa thả luôn cả chiếc đèn đang cầm trên tay xuống đất.

"Truyền . . . Truyền Chu thái y!" Sắc mặt Tổ Doanh trắng bệch, tay hung hăng siết quyền, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, lấy sự đau đớn nhắc nhở mình không thể bất tỉnh.

Cảm giác khổ sở này không có tăng thêm mà là dần dần giảm bớt, tâm Tổ Doanh dần trở nên lạnh lẽo, biết mình đã mất đi cái gì... Nàng vừa muốn cười khổ lại muốn khóc lớn: chỉ vì, chỉ vì hần gọi một tiếng "A Doanh", nàng lại phạm phải một lỗi lầm ngu ngốc đến vậy . . .

Chu thái y cách một tấm màn bắt mạch cho nàng, không thể nhìn thấy sắc mặt của hần, nhưng Tổ Doanh nhận thấy ngón tay đang đặt trên cổ tay nàng khẽ run.

"Nói đi..." âm thanh của nàng suy yếu, giọng điệu lạnh lẽo.

"Vi thần có tội . . . " Chu thái y một mực quỳ xuống nhận tội.

Tổ Doanh nhẹ nhàng cười một tiếng: "Không liên quan tới ngươi?" Nàng lẳng lặng suy nghĩ trong chốc lát, sâu kín hỏi "Thái y có mang chu sa theo không?"

Chu thái y không hiểu chuyện gì nhưng vẫn đáp: "Có mang theo."

"Viết thư báo tin mừng đi." Tổ Doanh chậm rãi nói: "Bây giờ đã đến lúc."

"Nương... nương... nương nương....!" Tuy Chu thái y đã từng gặp qua rất nhiều nữ nhi Tô thị, mỗi người chứa một bụng mưu mô xảo quyệt khác nhau, nhưng chưa từng gặp qua nữ tử như vậy, quả thực là quá điên cuồng rồi. "Sau khi báo tin mừng, Thái y viện sẽ cử ra ba vị Thái y đến chẩn mạch cho nương ương, xác định có thực sự mang long thai hay không... Đến lúc đó phải làm như thế nào?"

"Người chỉ cần làm tốt chuyện của người, những việc khác có ta đây." Tổ Doanh lạnh nhạt nói: "Trời vừa sáng, nhanh chóng đem tin tức đưa đến Hoàng Cực tự đi."

Ngự giá rồi cuộc cũng hồi cung.

Khi Thánh thượng đến Đan Xuyên cung thì Tổ Doanh đã mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Nàng mặc một cái áo khoác màu san hô có đính những hạt ngọc, phía trên thêu những cây cỏ nhỏ tinh xảo, giống như một đóa hoa nổi bật nở ra trên tấm thảm thêu đầy cỏ xanh. Trên tay nàng cầm một cuốn sách, có cơn gió thổi qua cửa sổ, những trang sách lật lật giống như đang nhảy múa trên bàn tay nàng.

Cung nữ thấy Hoàng đế nhìn cửa sổ nhú mày, vội vàng đem cửa sổ đóng chặt lại. Hoàng đế lẳng lặng ngồi trên giường, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Tổ Doanh suy nghĩ.

Mí mắt Tổ Doanh giật giật, trong giấc ngủ mơ màng tỉnh lại, nhìn hần cười.

"Thái y đang chờ ở bên ngoài." Hần dịu dàng nói.

Trên mặt Tổ Doanh hơi đỏ lên, đem sách vút qua một bên: "Gọi bọn họ vào đi."

Hần cười cười đi tới ngồi xuống bên cạnh. Cung nữ đã sớm chuẩn bị bức rèm che ngay trước mặt Tổ Doanh.

Trong cung an tĩnh nghiêm trang, Tổ Doanh nghiêng người ngồi phía sau bức rèm che, mắt nhìn thẳng, nghe tiếng bước chân liền biết ba vị thái y đang đi tới gần.

Ba người này theo quy định là do Thái Y viện rút thăm quyết định, không được có liên hệ gì trực tiếp với Hoàng hậu. Nhưng Tổ Doanh đã nghĩ qua hết những trường hợp có thể xảy ra.

Nàng duỗi tay qua bức rèm che, lặng lẽ đảo mắt, nhìn thấy trên góc chiếc gối nhỏ dùng để đặt tay lên khi bắt mạch thêu một chữ Vạn. Vạn thái y là Cư tướng đệ cử, không cần nàng phải lên lút bày mưu đặt kế, cũng không cần lo lắng.

Vạn thái y đây

đặn kinh nghiệm, chẩn mạch cực nhanh mà chính xác, nhưng hần không hề nói gì, mặt không thay đổi bắt mạch xong liền lui sang một bên.

Vị thứ hai là Phương thái y. Tổ Doanh liếc thấy hần cúi đầu tiến lên, nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng. m thanh tuy nhẹ, nhưng đủ để hần nghe thấy.

Phương thái y lo lắng bồn chồn mà đem cái gối đặt xuống, thấy tay của Hoàng hậu đưa ra nơi bức rèm che màu thanh thiên tái nhợt, trong lòng hần sinh nghi. Chợt, nàng mở ra tay, trong tay thấy một chữ "Thuần" viết bằng son đỏ tươi. Phương thái y cả kinh, suýt nữa nhảy dựng lên, lại bị bàn tay tái nhợt lạnh lẽo kia giữ chặt lấy cổ tay của hần. Hần không cách nào khác ngồi vào chỗ của mình, tìm đập thỉnh thỉnh, thật nhanh sinh ra rất nhiều liên tưởng đáng sợ -- nàng là sẽ không quên, sẽ không quên lúc muối muối của nàng chết, là lúc hần đứng ngay bên cạnh. Hần cũng sẽ không quên, phải nói là không cách nào quên nổi: lúc ấy nàng còn là tỷ tỷ của Thuần viện, ánh mắt của nàng, rõ ràng đang có chủ ý muốn đem chuyện ngày đó ra tính sổ. Kể từ khi nàng trở thành người đứng đầu hậu cung, hần đã cảm thấy không thể an tâm nổi, lo lắng để phòng gần một năm, nàng lại không đã động gì đến... Hần không có hậu thuẫn phía sau, từ đầu chí cuối cũng chỉ là nằm trong tay vị chủ nhân mới của hậu cung này...

"Phương thái y?" Hoàng đế thấy hần dùng dằng một lúc lâu, liền gọi một tiếng.

Trần Phương thái y mồ hôi chảy ròng ròng, mặc dù tâm hoảng ý loạn, nhưng cũng phát hiện mạch tượng kỳ quái. Hần bình tĩnh hiểu ra, hiểu được tại sao Hoàng hậu lại muốn uy hiếp hần, nhưng hần vẫn không rõ vị này muốn định đoạt hần như thế nào. Bỗng dưng nhớ ra, Vạn thái y là người của phe Cư tướng, mà Cư tướng lại là hậu thuẫn của Hoàng hậu, nói như thế, Vạn thái y cũng chính là cùng một phe với Hoàng Hậu...

Hần thờ phào nhẹ nhõm, quyết định nhìn vào phản ứng của Vạn thái y mà làm việc.

"Phương thái y?" Hoàng đế lại gọi một tiếng, có chút không kiên nhẫn.

Phương thái y vội thu dọn đồ đạc lui ra, tay của Hoàng hậu cũng chậm rãi thu vào phía sau rèm. Hần chỉ cảm thấy, cuộc đời này chưa từng thấy qua cái tay nào đáng sợ hơn cái tay này, nếu như hần có thể, hần sẽ không bao giờ đụng vào nó một lần nữa.

Vị thứ ba là thái y trẻ tuổi nhất trong Thái Y viện - Ngụy thái y. Hần hành lễ với Hoàng đế, Hoàng đế liền kinh ngạc tại sao lại để một người trẻ tuổi như thế này đến đây, hỏi: "Tại sao không phải là Lưu thái y?"

Thôi Lạc Hoa thay mặt đáp: "Lưu thái y là đệ tử của Chu thái y, theo quy củ thì không được bắt mạch."

Tổ Doanh khẽ nghiêng đầu nhìn Ngụy thái y một cái: nàng trước đó đã cho gọi một nữ quan đem đến phương thuốc mà hần đã kê để xem qua. Người

này kê đơn ôn hòa, không nặng không nhẹ. Nàng biết hẳn là Thái y trẻ tuổi, vừa mới được thăng chức, làm việc thận trọng, là người biết điều, biết tùy theo trường hợp mà làm, hi vọng không phải là nàng nhìn sai người.

Ngụy thái y bắt mạch thật lâu, ngón tay một lát đổi tay trái, một lát xin đổi tay phải, giống như kinh ngạc, không thể xác định kết luận của hẳn. Tổ Doanh đưa tay trái tay phải đổi hai ba lần, rốt cuộc không nhìn được rút tay về.

Ngụy thái y chỉ đành phải lúng túng lui ra.

Hoàng đế quét qua ba vị thái y một cái, mỉm cười nói: "Như thế nào?"

Vạn thái y cúi đầu, cao giọng nói: "Chúc mừng Thánh Thượng!"

Hoàng đế nhìn hai vị Phụng Vạn một chút, hỏi: "Là hi mạch?"

Phụng thái y cao giọng nói: "Nuơng nuơng ngày trước bị lạnh, thân thể hư nhược, thêm vào đó tối hôm qua lại không có kinh nghiệm trong việc phán đoán tình hình thai nhi nên khá nghiêm trọng, vì vậy hôm nay mạch tượng hơi hỗn loạn, nhưng mà...Có hi mạch là điều không thể nghi ngờ."

Ngụy thái y cũng cũng nói: "Vi thần cũng có chẩn đoán giống như Chu thái y, Vạn thái y và Phụng thái y."

Tổ Doanh nhìn xuyên qua bức rèm che thấy vẻ mặt ôn hòa của Hoàng đế tuy mỉm cười, nhưng cũng không có vẻ gì lấy làm vui mừng. Nàng thở dài, dù sao hẳn đã có con trai con gái, ngay cả hoàng tôn cũng đã có, không phải giống như nàng rất coi trọng hài tử của mình.

"Các người lui xuống lãnh thưởng đi." Hẳn cười nói: "Theo thường lệ ban thưởng cho các cung nhân trong Đan Xuyên cung."

Tất cả mọi người vui vẻ quỳ xuống tạ ơn Hoàng đế, lại quỳ lạy chúc mừng Tổ Doanh. Nàng cũng không khỏi mỉm cười, chỉ một thoáng sinh ra một ảo giác, đứa bé của nàng quả thật vẫn còn, tiếp nhận mọi lời chúc phúc của mọi người, không hề bị mất. Nhưng nàng lại không thể không lập tức tỉnh táo lại: đứa bé đáng thương, đã không còn nữa.

Việc nàng nên làm, không phải mong đợi, mà là đòi sự công bằng cho sinh linh bé nhỏ đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Giữ lấy hậu vị

Thái y cũng xác nhận Tổ Doanh đã mang long thai, nên bắt đầu từ ngày đó nàng không thị tẩm nữa. Tổ Doanh vốn sợ đồng sàng cộng chẩm với Hoàng đế mà sợ sảy thì sẽ bị nhìn ra dấu mối, nên nhờ quy củ này mà bớt đi phiền toái. Hoàng đế ngồi tới khi phải thấp đèn thì mới rời đi, lúc gần đi thấy bên trên thái dương nàng mang một tầng mờ hôi mờ, còn quan tâm hỏi han nàng có phải sau đợt bị cảm lạnh vẫn chưa khỏe lên.

"Nếu còn chưa khỏi hẳn, cứ gọi thái y bắt mạch, dùng chút thuốc không hại đến thai nhi cũng được." Hẳn nói với giọng điệu cực kỳ quan tâm săn sóc, nhưng Tổ Doanh chỉ cảm thấy thật bức bối khi nghe.

Tổ Doanh thấy thân thể mình vô cùng mệt mỏi, cả buổi ngồi khách sáo với hẳn những lời sáo rỗng như vậy lại càng thêm mệt mỏi. Nhưng nàng tuyệt đối không truyền thái y tới, ngộ nhờ hẳn thuận miệng sai khiến một tâm phúc tới chẩn bệnh, bí mật về cái thai không có thật càng thêm khó bảo toàn. Vì vậy nàng yểu chuyển cười nói: "Đêm qua ngủ không được ngon giấc. Nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt thôi."

"Vậy thì nàng nghỉ ngơi đi, đừng xem sách nhiều quá, hao tổn tinh thần." Hẳn nhớ lúc nãy bước vào thấy Tổ Doanh đang cầm quyển sách trên tay sau đó đặt xuống bên cạnh, liền cầm lên liếc mắt nhìn, mỉm cười hỏi: "Đọc sách gì vậy?"

Tổ Doanh nhẹ nhàng rút lại quyển sách trên tay hẳn, nói: "Đọc được sự tích hậu phi của Đường Minh Hoàng."

Hẳn gật đầu: "Đọc sử sách thường học được những bài học lưu lại hậu thế, rất tốt."

Tổ Doanh cười nhẹ một tiếng, không nói gì.

Bởi vì hoàng hậu mang long thai, trong Đan Xuyên cung càng chú ý mọi chuyện, phục vụ hết sức chu đáo. Tổ Doanh biết rõ nàng thực sự đã bỏ lỡ chuyện được chăm sóc chu đáo đúng nghĩa như vậy, nhưng vẫn hưởng thụ sự đãi ngộ này, thỉnh thoảng lừa gạt mình nàng nên nhận được những thứ như vậy.

Bình vương phủ không biết chuyện nàng đã bị sảy thai, vui mừng dâng lên rất nhiều thuốc bổ thai, điều dưỡng thân thể. Thực ra cái thai của Hoàng hậu chưa biết là trai hay gái, việc tăng bốc đi lại quan hệ vẫn còn sớm, nhưng mấy tên nịnh thần đã mượn cơ hội mà bợ đỡ Tổ Doanh rất nhiều, thỉnh thoảng dâng lên rất nhiều những thứ, những trò mới lạ. Tổ Doanh không có hứng thú với mấy thứ đó, phần lớn là không thèm ngó, nhất là thuốc bổ đáng tặc, vừa nhìn thấy là tâm lại không nhìn được mà lạnh lẽo, tất cả đều không nhận.

Theo phong tục, nếu một tỷ muội trong nhà có thai, những người khác phải tặng những đồ vật quý khảm bốn đồ vật may mắn là phật thủ, lý ngư, bảo bình, con dơi làm quà tặng. Tổ Doanh là hoàng hậu, tỷ muội của nàng tất nhiên phải cân trọng chuẩn bị, không thể qua loa.

Chỉ là tỷ muội của Tổ Doanh còn lại rất ít ỏi, vào cung chúc mừng chỉ có một mình Tứ tỷ Tổ Huệ.

Tổ Doanh ngạc nhiên hỏi: "A Lan tại sao không tiến cung với tỷ?"

Tổ Huệ nói: "Thần phụ có qua Tướng phủ, bên kia nói Lan muội hai ngày nay thân thể không tốt." Nàng suy nghĩ một chút, còn nói: "Hình như là nguyệt tín tới hơn mười ngày còn không có đi, cả người dường như cũng suy nhược đi nhiều."

Trong lòng Tổ Doanh sáng tỏ, có chút đau lòng, lại cùng Tứ tỷ nói mấy câu về Tổ Lan. Tổ Huệ đem hộp quà trình lên, vẻ mặt có chút ngượng ngùng: "Đây là một chút tâm ý của thần phụ, chức cho nương nương bình an cát tường, sớm sinh quý tử."

Trong hộp là một pho tượng bằng ngọc thượng hạng, tạo hình khéo léo, rất đặc biệt: một đôi phật thủ vững vàng nâng một cái bảo bình, thân bình chạm hoa văn là con dơi cùng cành hoa mẫu đơn, từ trong miệng bình tuôn ra một dòng suối ngọc, trên suối có một con cá chép đang quẫy đuôi. Cả chiếc bình ngọc có tinh có động, lại đem tứ bảo hòa làm một thể. Tổ Doanh vốn thích những vật tinh xảo, nhìn thấy thì thật thích thú vui mừng. Nhưng nàng cũng biết nhà chồng Tứ tỷ mặc dù là có tước hoàng tộc, nhưng gia cảnh thì lại bình thường, chuẩn bị một món quà tặng như vậy nhất định là khá khó khăn.

"Muội đã sớm đã đồng ý với Ngũ di nương, sẽ lo liệu cho tiền đồ của tỷ phu, đáng tiếc vẫn luôn không có thời cơ thích hợp." Nàng hạ thấp giọng nói với tỷ tỷ: "Cũng đã lâu rồi chỗ Hoàng thượng còn thiếu một chân Ngự sử, không biết tỷ phu có chịu hay không hạ mình."

Tổ Huệ mừng rỡ ... mặc dù chỉ là một chức Ngự sử, phẩm cấp không cao, nhưng nàng hiểu được Tổ Doanh chỉ là không muốn làm cho tỷ phu mình một bước lên trời, sẽ gặp nhiều gièm pha. Nhưng nếu nàng đã chủ động đưa ra ý kiến, có nàng nâng đỡ, ngày sau thăng chức còn có gì là khó. Tổ Huệ rồi rít cảm ơn: "Chuyện này thật là tốt. Nhà chúng ta bên chỗ Ngự sử đài kia vẫn chưa có người nào, nương nương nếu là tin tưởng cất nhắc gia phu, hẳn sẽ vì nương nương dốc sức."

Tổ Doanh cười cười: "Nhìn tỷ tỷ kia, nghĩ gì xa xôi vậy!" Nói một câu như vậy để lỡ sau này có chuyện gì xảy ra còn dễ bề xử lý.

Sau khi tiễn Tổ Huệ, Tổ Doanh ngồi yên trên ghế không nói gì, sau đó đột nhiên ra lệnh: "Đến Hoán y phòng truyền Tổ Mi đến đây."

"Nương nương, làm như vậy có được không?" Cung nữ cẩn thận nhắc nhở, Tổ Mi thân phận thấp kém, không thích hợp đến những nơi như Đan Xuyên cung này.

"Đó là tỷ tỷ của ta." Tổ Doanh cười mà không cười, không biết là có ý gì không.

Rất nhanh sau đó, Tổ Mi liền mang theo một hộp gỗ nhỏ tiến vào. Tổ Doanh liếc nhìn nàng, bên tóc mai đã có mấy sợi bạc thừa thốt, lặng lẽ nhìn thật lâu mới thở dài: "Tỷ tỷ, đừng cố chấp nữa." Nàng từng đề cập tới chuyện chuyển Tổ Mi đến Đan Xuyên cung, nhưng Tổ Mi chỉ cười lạnh, không chấp thuận. Tổ Doanh có quyền tự tiện quyết định việc điều chuyển cung nhân, nhưng nàng không muốn phá vỡ mối quan hệ máu mủ vốn đã mong manh này.

Tổ Mi làm bộ như không hiểu lời nói của nàng, vẻ mặt cứng nhắc đem hộp gỗ trong tay trình lên, nói: "Nương nương không bắt nô tỳ phải gặp Duệ phu nhân,

Đã là rù lòng thương xót nô tỳ. "Duệ phu nhân chính là Tổ Huệ, tỷ muội hai người năm đó vì chuyện vào cung mà dường như đã trở mặt thành thù.

Tổ Doanh mở hộp gỗ, bên trong là bốn chiếc vòng tay bằng bạc, phía trên mỗi một chiếc có chạm hoa văn phật thủ, lý ngư, bảo bình, con dơi bằng phi thủy rù xoắn.

"Là những thứ của tỷ tỷ đeo trên người hồi nhỏ phải không?" Tổ Doanh nhận ra ngay, bởi vì nàng khi còn bé cũng có bốn chiếc như vậy. "Nhưng tại sao lại có đến hai bộ?"

"Đó là của Nhu viện nương nương đã qua đời." Tổ Mi cười xọt xa nói: "Nô tỳ thay mặt tỷ ấy tặng quà chúc mừng nương nương."

Ánh mắt của nàng so với vài ngày trước đó có phần cổ quái hơn, nhưng Tổ Doanh không ngăn ngại chút nào, khoan dung đi về phía nàng cười cười cảm tay của nàng nói: "Tỷ tỷ những ngày qua có khỏe không? Thường ngày ở Hoán y phòng có gì khổ sở không? Tỷ muội chúng ta đã rất lâu không nói chuyện, hôm nay hai ta phải hàn huyên một lúc mới được."

Tổ Mi giương mắt lên, đôi mắt âm thầm không chút ánh sáng có vẻ hơi dọa người. "Nếu nương nương giờ phút này còn coi ta là tỷ tỷ, ta liền nói một câu hữu dụng cho nương nương: tỷ muội... là mối quan hệ bạc bẽo nhất trong Tổ gia."

m thanh của nàng lạnh lẽo đến mức làm cho Tổ Doanh sợ hết hồn.

Cung nữ bên cạnh lạnh lùng quát: "Lớn mặt! Ngươi lại dám can rờ trước mặt nương nương!"

Tổ Mi lập tức nằm rạp trên mặt đất, liên tiếp dập đầu. Tổ Doanh miễn cưỡng lắm mới nâng khóe miệng cười cười: "Mấy ngày nay, ta có ý định đi Hoàng Cực tự cầu phúc. Chỉ là không biết Thánh thượng có cho phép hay không. Nếu như Thánh thượng cho phép, tỷ tỷ hãy cùng đi với ta, thay ta tụng kinh siêu độ cho Nhu viện nương nương. Tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng cự tuyệt." Dứt lời phất tay ý bảo nàng lui ra. Tổ Mi như được đại xá, lập tức giống như một làn khói bay nhanh ra khỏi cửa.

Tổ Doanh nhìn cái bóng dáng màu xanh dần biến mất, ngẩn ngơ một lúc lâu mới nghẹn ngào: “Tỷ ấy tại sao lại biến thành người như vậy?”

Không biết cung nữ nào đứng hai bên cửa cười một tiếng, nửa đùa nửa thật nói: “Trong cung, chỉ có người chết mới không thay đổi thôi.” Phát hiện mình lỡ lời, nàng lập tức im miệng.

Tổ Doanh thời dãi, cũng không truy cứu là ai nói lời này, gây không khí không tốt nhưng hoàn toàn không sai.

Lại qua năm sáu ngày, thương thể của Tề tướng có khởi sắc. Vừa mới có thể rời giường, ông ta liền vào cung tạ ơn, Tổ Lan cũng theo vào thăm tỷ tỷ. Hoàng đế ở Vĩnh Ninh điện triệu kiến Tề tướng. Tổ Doanh cũng đến Vĩnh Ninh điện để gặp mặt.

Sắc mặt của Cừ Hàm Huyền mặc dù so với lúc Đế hậu đến thăm đã tốt hơn mấy phần, nhưng cũng chưa thể lấy lại thần sắc tốt như trước, chỉ là thái độ vẫn an nhàn tự tại.

“Tướng gia hoàn toàn không có gì đáng ngại, thật là quốc gia chi phúc.” Tổ Doanh khách sáo mấy câu, phát hiện thời điểm ông ta nhìn nàng cười như không cười, lại hại nàng âm thầm suy đoán lung tung.

“Thần còn chưa chúc mừng nương nương.”

Tổ Doanh chăm chú quan sát từng cử chỉ lời nói của Cừ Hàm Huyền, phát hiện lúc hắn nói chuyện thì nụ cười mơ hồ mang theo vài phần giễu cợt.

“Thần đã chuẩn bị một phần đại lễ dâng lên cho nương nương, đã đưa đến trong hậu hoa viên của Đan Xuyên cung.”

Tổ Doanh không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, làm bộ như có chút hăng hái ứng phó đối câu, vội vã xin phép hồi cung để gặp muội muội.

Khí sắc của Tổ Lan không tốt, nói chuyện cũng không giòn giã như lúc khỏe mạnh. Tổ Doanh rõ ràng biết mọi chuyện, nhưng lại chỉ ân cần hỏi thăm nửa ngày, lại trêu ghẹo nói: “Đáng tiếc nhà các người được liệu quý hiếm, linh đan thuốc bổ cũng không thiếu, làm cho ta không biết nên đem cái gì ban thưởng.”

Tổ Lan liu rít trả lời: “Nương nương có tâm là muội muội đã mừng lắm rồi.”

Lời nói của nàng không giống mọi ngày, trong lòng Tổ Doanh có quý, liền đoán nàng đã biết chén canh ngó sen kia có vấn đề nên không muốn nói đề tài này nữa, bèn chuyển hướng: “Tướng gia tặng cái gì cho ta? Ta còn chưa thấy đấy.” Nói xong liền kéo Tổ Lan đi hậu hoa viên xem.

Thì ra là Cừ Hàm Huyền đưa đến một pho tượng bằng vàng cao hơn ba thước sắc sỡ Từ Quan m. Tổ Doanh nhìn thấy, không hiểu được ý, quay sang hỏi Tổ Lan: “Đây là?”

Tổ Lan không nhanh không chậm, trả lời: “Tòa Từ Quan m này là do Bát Đại chùa gia công, nguyện nương nương sớm sinh quý tử.”

Cung nữ thấy pho tượng Từ Quan m tỏa sáng rực rỡ, khéo léo tuyệt vời, nhất thời ai cũng liú rú khen ngợi. Tổ Lan thừa dịp mọi người đang quan sát pho tượng và bàn tán với vẻ ngưỡng mộ và thích thú, ghé vào bên tai Tổ Doanh nói nhỏ: “Ông ấy nói, một khi đã đưa, thì sẽ đưa món đồ mà nương nương dùng được.”

Khóe miệng Tổ Doanh giật giật, lạnh lùng nhìn chằm chằm muội muội, Tổ Lan lại không thèm để ý đến.

Khóe miệng Tổ Doanh giật giật, lạnh lùng nhìn chằm chằm muội muội, Tổ Lan lại không thèm để ý đến.

"Ông còn nói ... đã không còn thì nói không còn, tự nhiên sẽ có người nguyện ý vì nương nương báo thù rửa hận. Nương nương cần gì phạm tội khi quân?"

Tổ Doanh nhìn Tổ Lan khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Ta đã đoán ông ta có ý như vậy mà."

Nàng lệnh cho cung nữ lui ra, để hai người bọn họ nói chuyện.

Hoàng hậu ngọc thể tôn quý, cung nữ vốn không dám lui ra quá xa, để tránh chăm sóc không tới. Nhưng Thôi Lạc Hoa biết chuyện tỷ muội hai người nói, ngộ nhờ tiết lộ ra ngoài, hậu quả càng thêm nghiêm trọng, bèn nói với cung nữ: "Quận chúa (Tổ Lan) làm việc so với các người tỉ mỉ hơn nhiều, nương nương cực kỳ tin tưởng nàng, các người có cái gì không yên lòng?"

Đội cung nữ lui ra xa, Tổ Doanh quay lưng về phía Tổ Lan, cúi đầu hỏi: "Người biết bao lâu rồi?"

Tổ Lan im lặng không lên tiếng, một hồi lâu mới lẩm bẩm nói: "Ngay từ đầu . . ."

Nàng nói còn chưa dứt lời, Tổ Doanh đã xoay người lại, tát thẳng vào mặt nàng. Thân thể Tổ Lan lung lay, sắc mặt tự nhiên không thay đổi, vẫn là không kinh không giận. Cung nữ đã lui ra xa thấy thế liền hết hoảng, có mấy người đã bước nhanh về.

Hôm nay Hoàng đế đến Đan Xuyên cung ngồi một lát, cảm thấy Tổ Doanh tâm sự nặng nề, cười hỏi: "Hoàng hậu gần đây luôn buồn bực không vui. Nàng có tâm sự gì sao?"

"Thần thiếp không có chuyện gì." Tô Doanh nhỏ giọng trả lời.

Hoàng đế nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một lát, giọng điệu như nói đùa: "Ngoại quốc tiến cống dưa lớn, lê thủy tinh, còn không phải đều đem đến Đan Xuyên cung? Hay là vải thun la sào không đẹp bằng lúc trước? Ngự trù chuẩn bị đồ ăn không đổi mỗi ngày? Hay là cung nhân Đan Xuyên cung không đủ cơ trí, làm nàng buồn lòng? Lẽ nào . . . Là trẫm sơ ý lơ là, để cho nàng khó chịu?"

"Làm gì có những chuyện như vậy . . ." Tô Doanh cười khê. Nàng ban đầu đã dùng những thứ cao quý không tả nổi, mấy ngày nay lại càng không phải nói, toàn là những thứ tốt đẹp nhất trong thiên hạ này, mỗi ngày mở mắt luôn nhìn thấy những thứ tốt nhất.

"Hay là chính Hoàng hậu lại tự tìm phiền não." Hần thuận miệng nói: "Vào thời điểm này, nàng chỉ cần chọn đồ tốt để dùng để chơi, chọn chuyện tốt nghĩ tới để cho mình vui mừng. Mọi việc đã có người khác vất vả rồi, nàng không phải suy nghĩ nhiều làm gì, phải hoàn toàn thoải mái."

Tô Doanh cứng người, vẻ mặt u sầu, nhẹ giọng lầm bầm: "Thiếp cũng biết gần đây tâm phiền ý loạn, cho nên muốn cầu xin bệ hạ chấp thuận cho thiếp đến Hoàng Cực tự cầu phúc."

Hần không chút nghĩ ngợi liền bác bỏ: "Nàng bây giờ không chỉ một mình, ngộ nhờ có gì sơ xuất thì biết làm sao?" m thanh êm tai như vậy...

Về mặt Tô Doanh càng thêm chán nản, nhẹ nhàng nói: "Lần trước bệ hạ cùng Thái tử, mấy vị công chúa đi, chỉ có thiếp không được đi theo. Tuy nói là thân thể khó chịu, nhưng làm cho người ta nghe qua, khó tránh khỏi cảm thấy thiếp đối với hoàng tôn . . . Tựa như có điều gì bất mãn."

Nàng thở dài: "Vừa vặn ngay lúc này thiếp có thai. Người bên Đông cung sẽ nghĩ sao đây? Thiếp nghĩ thừa dịp hiện tại còn dễ dàng đi lại, đi Hoàng Cực tự một chuyến. Thuận tiện cầu xin thần Phật phù hộ cho hài nhi trong bụng."

Hần nghe thấy Tô Doanh nói như vậy, sắc mặt thoáng hòa hoãn, nắm tay Tô Doanh nói: "Nàng nghĩ nhiều rồi. Thái tử là người khoan dung độ lượng, làm sao lại nghĩ như vậy? Lại nói một mình nàng mà dẫn theo cả một đoàn những kẻ hầu người hạ trùng trùng điệp điệp đến Hoàng Cực tự, sẽ không phải là chọc cho mấy kẻ nhân rồi nói này nói nọ sao?"

Tô Doanh sau khi nghe xong chán nản cúi đầu: "Vậy thì không đi nữa."

Hần nghĩ ngợi, vỗ nhẹ mu bàn tay Tô Doanh, nói: "Mà thôi, đi cũng được. Chỉ cứ để nàng cả ngày buồn bực ở trong cung, cũng không tốt. Nếu như phía trước lại bị Tô Doanh phát tay đuổi đi.

"Người biết, lại có thể cho ta uống?" Mắt Tô Doanh đỏ lên, cố gắng đè nén âm thanh, thân thể không ngừng phát run.

Tô Lan nhìn tỷ tỷ với một đôi mắt to trong trẻo, sáng ngời. "Nương nương, nếu là muốn lấy ta trút giận, ta cũng vậy không lời nào để nói. Nhưng nương nương, trong lòng nương nương tự hỏi đi, chẳng lẽ khi đó nương nương thật sự hoàn toàn không để phòng, vô tư mà uống canh như vậy?... Thật ra thì, có phải đã có lúc, nương nương hy vọng không có đứa bé này đúng không?"

"Cầm mồm."

"Thực ra trong nháy mắt, nương nương lựa chọn tin tưởng Thái tử, mà không bảo vệ cốt nhục của mình." Tô Lan chăm chú nhìn tỷ tỷ, lắc đầu cười nói: "Trong nháy mắt đó, nếu không phải ta đoạt một nửa bức Quan m này nương nương cũng không có thể đứng đây mà xem đâu."

Tô Doanh ngẩn người, cũng không nghĩ lại nghiêm trọng như thế.

Tô Lan cười cười, giống như các nàng đang nói chuyện gì đó vui vẻ lắm. "Hắn đối đãi với nương nương cũng thật là tốt đó, không muốn lưu lại con của ngài, nhưng vẫn thương xót, dùng cả chất độc hiếm có, ngàn vàng mới mua được, nghe nói sẽ không có cảm giác đau đớn, lại có thể xóa bỏ thai nhi trong bụng Hoàng hậu, trừ đi hậu họa."

m thanh của nàng lạnh lùng, Tô Doanh run lên, giống như từ nụ cười của nàng có thể trông thấy máu tươi... Nghĩ tới đêm hôm đó, nàng cũng không thể làm bộ như bình tĩnh, bi thương nói: "Người cái gì cũng biết, loại độc như vậy, cảm giác như vậy... Những điều này là Thôi tiên sinh dạy?"

"Những chuyện này nàng đại khái không biết. Nàng ta dạy dỗ tỷ tỷ tận tâm như vậy, nếu là nàng biết, tỷ tỷ tự nhiên cũng biết." Tô Lan cười khô: "Là vì mẹ ruột của ta không phải là người tốt làm gì."

Tô Doanh xoay mặt nhìn lên bầu trời, vô số những đám mây trắng như tuyết đang lững lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm.

"Trong phút giây đó, người có cơ hội để cho ta thay đổi tâm ý."

Tô Lan chậm rãi trả lời: "Nhưng ta cảm thấy, nhìn vào tình hình trước mắt mà nói, bỏ con săn sắt bắt con cá rô mới là thượng sách."

Tô Doanh không nói thêm gì nữa.

Hồi lâu, nàng hồ hững xoay người nói: "A Lan, người biết ta là cái gì vẫn nhớ thương A Hòe? Bởi vì nàng đến chết mới thôi, vẫn là muội muội của ta. Chỉ là 'muội muội' của ta mà thôi." Nàng thở dài: "Pho tượng Quan m này người mang về đi. Ta xem, so với ta, ông ta lại càng muốn ta có hài tử hơn."

Tô Lan lẳng lặng thi lễ cáo lui, đi ra mấy bước chợt quay lại, thẳng lưng nhìn Tô Doanh nói: "Tỷ tỷ về sau nếu không muốn gặp lại ta... ta cũng không tới

làm phiền tỷ làm gì. Cho nên, có mấy lời nói cho tỷ ty nghe nếu lỡ không còn cơ hội. Thấy bộ dạng của tỷ ty như vậy, ta cuối cùng vẫn cảm thấy khổ sở. Chẳng lẽ tỷ ty vẫn không thể hiểu ra sao? Hôn nhân của tỷ không phải như thường, là hôn nhân chính trị. Loại hôn nhân này không phải là thứ có thể ảo tưởng quá nhiều. Nếu phu quân mềm yếu, người sẽ phải kiên cường; phu quân ngu ngốc, người sẽ phải khôn khéo... Người không phải chỉ là một nữ nhân, mà cũng không có quyền để mềm yếu như một nữ nhân chân chính nữa! Nhưng tỷ ty... tỷ quá nhu hòa vô lực, vào cung mười tháng, hoàn toàn không gắng sức củng cố quyền lực. Tỷ có bao nhiêu "mười tháng" mà lãng phí như vậy? Người khác có thể chótý bao nhiêu thời gian để cho tỷ lưỡng lự?" Nàng thở dốc một hơi, thở dài nói: "Muội không biết cái gì mà A Hòe chỉ là muội muội của tỷ. Muội chỉ biết, tỷ ty đến được vị trí như ngày hôm nay quả thật không dễ, mong tỷ ty trân trọng."

Tổ Doanh nhìn muội muội rồi đi, trong lòng rất yên tĩnh. Tổ Lan không hổ là từ nhỏ đã được giáo dục tư tưởng hậu cung mà lớn lên, hiểu được những đạo lý to lớn như vậy, đã sớm không hề mơ tưởng gì đến tình yêu chân chính nữa.

Nàng nhìn trời lác đầu, trở lại Đan Xuyên cung, một mình nằm trên giường, kêu cung nữ lấy sách để xem.

Cung nữ hỏi lại tựa đề quyển sách, Tổ Doanh nói: "Ngày hôm qua đọc rồi, nhưng ta muốn đọc lại lần nữa."

"Nurong nurong đã đọc bảy, tám lần rồi!" Cung nữ cười hi hi trình sách lên.

Tổ Doanh lật lật vài tờ, nghĩ: giấc mộng của nàng cũng nên tỉnh rồi.

Những ngày qua Chu thái ý tới bắt mạch hai lần, mỗi lần cũng đều lên lút kháng nghị với Tổ Doanh: "Nurong nurong, chuyện này không thể kéo dài vậy nữa!"

Tổ Doanh chỉ cười cười mà không đáp.

Hôm Tổ Lan tới, Chu thái y cũng ở đây để bắt mạch theo thường lệ. Tổ Doanh tính toán mình đã hưởng thụ cuộc sống của phụ nữ có thai mười ngày, nhìn vẻ thấp thòm không yên của Chu thái y, thông thả hỏi: "Đồ chuẩn bị xong chưa?"

Chu thái y thở phào nhẹ nhõm, lại cẩn thận đáp: "Nurong nurong yên tâm."

Tổ Doanh cười nói: "Tốt."

Hôm nay Hoàng đế đến Đan Xuyên cung ngồi một lát, cảm thấy Tổ Doanh tâm sự nặng nề, cười hỏi: "Hoàng hậu gần đây luôn buồn bực không vui. Nàng có tâm sự gì sao?"

"Thần thiếp không có chuyện gì." Tổ Doanh nhỏ giọng trả lời.

Hoàng đế nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một lát, giọng điệu như nói đùa: "Ngoại quốc tiến cống đưa lớn, lễ thủy tinh, còn không phải đều đem đến Đan Xuyên cung? Hay là vài thun lụa sào không đẹp bằng lúc trước? Ngự trù chuẩn bị đồ ăn không đổi mỗi ngày? Hay là cung nhân Đan Xuyên cung không đủ cơ trí, làm nàng buồn lòng? Lẽ nào... Là trẫm sơ ý lơ là, để cho nàng khó chịu?"

"Làm gì có những chuyện như vậy..." Tổ Doanh cười khê. Nàng ban đầu đã dùng những thứ cao quý không tả nổi, mấy ngày nay lại càng không phải nói, toàn là những thứ tốt đẹp nhất trong thiên hạ này, mỗi ngày mở mắt luôn nhìn thấy những thứ tốt nhất.

"Hay là chính Hoàng hậu lại tự tìm phiền não." Hần thuận miệng nói: "Vào thời điểm này, nàng chỉ cần chọn đồ tốt để dùng để chơi, chọn chuyện tốt nghĩ tới để cho mình vui mừng. Mọi việc đã có người khác vất vả rồi, nàng không phải suy nghĩ nhiều làm gì, phải hoàn toàn thoải mái."

Tổ Doanh cứng người, vẻ mặt u sầu, nhẹ giọng lầm bầm: "Thiếp cũng biết gần đây tâm phiền ý loạn, cho nên muốn cầu xin bệ hạ chấp thuận cho thiếp đến Hoàng Cực tự cầu phúc."

Hần không chút nghĩ ngợi liền bác bỏ: "Nàng bây giờ không chỉ một mình, ngộ nữa có gì sơ xuất thì biết làm sao?" m thanh êm tai như vậy...

Về mặt Tổ Doanh càng thêm chán nản, nhẹ nhàng nói: "Lần trước bệ hạ cùng Thái tử, mấy vị công chúa đi, chỉ có thiếp không được đi theo. Tuy nói là thân thể khó chịu, nhưng làm cho người ta nghe qua, khó tránh khỏi cảm thấy thiếp đối với hoàng tôn... Tựa như có điều gì bất mãn."

Nàng thở dài: "Vừa vặn ngay lúc này thiếp có thai. Người bên Đông cung sẽ nghĩ sao đây? Thiếp nghĩ thừa dịp hiện tại còn dễ dàng đi lại, đi Hoàng Cực tự một chuyến. Thuận tiện cầu xin thần Phật phù hộ cho hài nhi trong bụng."

Hần nghe thấy Tổ Doanh nói như vậy, sắc mặt thoáng hòa hoãn, nắm tay Tổ Doanh nói: "Nàng nghĩ nhiều rồi. Thái tử là người khoan dung độ lượng, làm sao lại nghĩ như vậy? Lại nói một mình nàng mà dẫn theo cả một đoàn những kẻ hầu người hạ trùng trùng điệp điệp đến Hoàng Cực tự, sẽ không phải là chọc cho mấy kẻ nhàn rỗi nói này nói nọ sao?"

Tổ Doanh sau khi nghe xong chán nản cúi đầu: "Vậy thì không đi nữa."

Hần nghĩ ngợi, vỗ nhẹ mu bàn tay Tổ Doanh, nói: "Mà thôi, đi cũng được. Chứ cứ để nàng cả ngày buồn bực ở trong cung, cũng không tốt. Nếu như

thực sự muốn đi, chọn ngày tốt, đem theo ít người thân cận đi một hai ngày thôi."

Tổ Doanh cười vui vẻ: "Tạ ân điển của bệ hạ."

Hắn mỉm cười gật đầu: “Chọn ngày đi, sau đó báo cho mấy vị cao tăng trong chùa một tiếng, để cho bọn họ cẩn thận chuẩn bị.”

Tùy tùng của Hoàng hậu mặc dù giản lược ra sao thì cũng phải có hơn tám mươi người. Trừ mấy cung nhân thân cận phục vụ bên người Tổ Doanh tự mình chọn, những người khác giao cho nội quan an bài. Danh sách đã làm ổn thỏa nhưng Tổ Doanh vẫn chưa yên tâm, gọi nội quan cầm danh sách cho nàng xem lại.

Hành động này của nàng nhìn như có chút dư thừa, nhưng trong cung mọi người cũng có nghe qua: Thời điểm Thuận viện muối muối của nàng mang thai, thân kinh cũng rất căng thẳng, huyền não cả Lưu Bình cung. Nghĩ bấy giờ Tổ Doanh cũng như vậy, tính tình không yên nhưng ai cũng không dám oán trách.

Lúc Tổ Doanh nhìn danh sách thì cau mày, lựa ra một đám người, chèn tên bọn họ không tốt, đem danh sách ném cho nội quan, để cho hắn đổi người khác.

Nội quan không dám cãi lệnh, vội vàng chọn lại, sau đó lại đem danh sách giao cho Tổ Doanh. Lần này, nàng lại cho người đem toàn bộ bát tự của họ ra tra một lần, kết quả tra ra mười cái tương đối khác, nên đổi.

Lần thứ ba xem danh sách, Tổ Doanh nhìn hồi lâu tìm không ra có gì sai sót, rốt cuộc chấp nhận.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng, Hoàng hậu và tùy tùng rốt cuộc khởi hành. Ngày xuất phát chọn này lương thần cát nhật, nhân số cũng là chọn những người có bát tự tốt. Tổ Doanh vẫn luôn miệng hỏi về những hạ nhân theo hầu. Nàng trước khi lên loan giá vẫn không quên nói: “Ngộ nhớ có người không tiện, cũng đừng tùy tiện tìm một người qua loa cho đủ số.”

“Không có loại chuyện đó.” Nội quan cẩn thận đáp lời: “Cũng không quá nhiều người, hướng chi nô tài vừa mới kiểm tra lại lần cuối. Nương nương yên tâm.”

Tổ Doanh lúc này mới nhìn hắn cười cười.

Nàng không phải lúc nào cũng khó khăn chuyện hạ nhân hầu hạ là những người nào, nhưng lúc này cần thiết phải vậy.

Thật không dễ dàng, mới để cho tất cả những người nàng muốn đều xuất hiện trong danh sách.

Chỉ cần những người đó ở đây, cho dù trong Hoàng Cực đã sớm không có người nàng muốn tìm, nàng cũng có thể diễn một vở kịch lấy giả làm thật.

Hôm nay thời tiết nóng bức, loan giá đi tới Hoàng Cực tự thì đã gần đến giữa trưa, là thời điểm khó chịu nhất trong ngày.

Đây là lần đầu tiên Tổ Doanh chính thức xem xét Hoàng Cực tự, đúng là mở mang tầm mắt, nhưng cũng không để tâm nhiều. Những thứ hoa cỏ hiếm lạ tươi đẹp, đình đài kiến trúc kỳ vĩ cũng không thể thu hút tầm mắt nàng. Nàng trực tiếp tới Hàm Quang đường nghỉ ngơi Chu thái y rất nhanh liền cùng vào, bắt mạch.

Một lát sau, Thôi Lạc Hoa ra ngoài phân phó với chủ sự trong tự: “Nương nương có chút mệt mỏi, xin các vị đại sư đòi trước tiên thay mặt nương nương vì hoàng tôn tụng kinh. Một lát nữa thời tiết đỡ khó chịu, nương nương sẽ tự mình đến điện.” Nàng khom người, sau đó nói với Tổ Mi đang đứng bên cạnh: “Nương nương phân phó, người trước đến Tịch điện sao Kim Cương Kinh siêu thoát cho Nhu viện nương nương. Sau khi nương nương cầu phúc cho hoàng tôn xong, sẽ tiếp tục đến Tịnh điện tụng kinh.”

Tổ Doanh nhìn qua cửa sổ thấy mọi người đường ai nấy đi, nhắm mắt ngủ một lát.

Bất tri bất giác sắc trời tối xuống, nổi lên một trận gió. Các cung nữ hầu hạ vội rón rén đem cửa sổ đóng kỹ, lại thấy nàng giật mình tỉnh dậy. Một cung nữ từ bên ngoài vào nói: “Nương nương... có người cầu kiến.”

“Là ai?”

“Nàng nói là người bên cạnh Tướng gia, nhưng không ai biết.” Cung nữ lại nói: “Người nọ bị cấm vệ ngăn ở cửa chùa được một lúc rồi, nhưng vẫn chưa chịu đi. Ngộ nhớ thật là người của Tướng gia, người, phía dưới đảm đương không nổi... Cho nên...”

“Người nói cái gì vậy?” Cung nữ hầu hạ bên cạnh Tổ Doanh trách mắng: “Để người lai lịch không rõ gặp mặt nương nương, ngộ nhớ xảy ra chuyện không may, ai có thể chịu trách nhiệm?”

Tổ Doanh cười yếu ớt nói: “Mấy vị phu nhân của Tướng phủ và nha hoàn thân cận bên cạnh họ ta đều biết, nàng có xưng tên hay nói gì không?”

“Nàng nói là có chuyện cần nói cho nương nương nghe: nàng may mắn được giúp đỡ nương nương một lần, lúc đó, ngay cả ly trà có nóng hơn nữa nàng ta cũng có thể đỡ.”

Tổ Doanh ngăn người: Thân phận Hinh Nương không xứng với vào cung bái kiến, muốn gặp Tổ Doanh thật không dễ. Chỉ là không biết nàng vì sao chạy tới đây... “Mời nàng ta vào.” Nàng cười nói: “Lúc này có ai làm khó vị này, nhanh lên đến trong chùa thấp hương, tự cầu phúc cho mình đi.”

Mây đen đột nhiên kéo tới, bầu trời dần mang màu sắc âm đạm, bên trong phòng cũng tối dần. Tổ Doanh nhìn sắc trời một chút: “Hôm nay nhìn có vẻ không thể hồi cung. Báo tin về trong cung một tiếng: ta sẽ ở lại qua đêm trong Hoàng Cực tự.”

Các cung nữ mới thấp đèn lên, mưa liên rằm rằm đổ xuống. Tổ Doanh ngồi yên lặng cạnh cửa sổ ngắm mưa, người khác đoán không được nàng đang nghĩ gì, cũng không dám quấy nhiễu sự thanh tịnh của nàng.

Một cơn gió lạnh ứa vào khi có người đẩy cửa, Hình Nương mang theo hơi lạnh từ không khí ngoài trời bước vào, làn váy còn ướt mát một mảng. Nhưng Tổ Doanh không cảm thấy nàng nhếch nhác ... mỹ nhân cho dù có ướt đến đâu, cũng đáng nhìn hơn người khác mấy phần. Nhưng khi Tổ Doanh nhìn thấy gương mặt của nàng, trong lòng liền cảm thấy không vui.

Nàng quỳ rạp xuống hành đại lễ với Tổ Doanh.

"Mau mau đứng lên!" Tổ Doanh cười hỏi: "Người tới nơi này làm gì?"

"Nghe nói nương nương tới cầu phúc, nô tỳ đưa một vật tới để khiến cho nương nương vui vẻ hơn." Hình Nương cười cười. Không biết là do lạnh hay sợ, sắc mặt của nàng hơi tái nhợt. Lúc nói chuyện, nàng lấy ra một túi gấm trình cho cung nữ.

Cung nữ cầm lấy, đang muốn mở ra xem trước, Hình Nương vội nói: "Đồ vật bên trong rất quan trọng, xin nương nương xem một mình."

Cung nữ đang muốn trách cứ, Tổ Doanh đã cười lên: "Mới đi theo tướng gia mấy ngày, người cũng bắt đầu biến thành ... người tính tình kỳ quái rồi." Thật ra thì trong lòng nàng muốn nói là "Lén la lén lút" mới đúng.

"Trong cung có quy củ trong cung, vật quan trọng như vậy thì người không nên đưa cho ta theo cách như vậy." Tổ Doanh nhẹ nhàng cười lắc đầu.

Sắc mặt của Hình Nương càng trắng hơn, cất cao giọng nói: "Nếu không phải chuyện trọng đại, nô tỳ cũng không dám đến quấy nhiễu nương nương."

Tổ Doanh nhìn nàng, nhưng đưa tay tiếp nhận túi gấm mở ra xem, thấy trong đó là một tờ giấy đầy chữ. Nàng nháy mắt, cung nữ thái giám liền thối lui hai, ba bước.

Tổ Doanh mở giấy, quét mắt qua một vòng, thấy đề mục lòng liền trầm xuống《Man thành cảm hoài tứ thủ》. Đề bút là một đoạn viết rất đẹp: "Phong phiêu vũ đảng, độc đối hàn song thanh ảnh. Khổ mỉnh dĩ lãnh, tàn hương phượng tán, bút sinh sầu, tiền sinh ai, vọng đế kinh yên lông vũ điều, tiền sinh mộng huyền, tùy phong thốn đoạn..."

(Có nghĩa là: Trải qua mưa gió, sống trong cảnh bần hàn nhưng trong sạch. Trà lạnh, hương tàn, bút sầu không viết, thư từ không có, nhìn về phía đế đô, xa xăm mờ mịt, mọi chuyện nơi đó tưởng chừng như là câu chuyện của kiếp trước, theo gió bay đi)

Ngoài cửa sổ tiếng sấm vang rền, hợi nàng không cách nào có thể tập trung, chỉ có mười mấy chữ trong bức thư nhìn mãi mà không thể đọc hiểu hết.

Một tia chớp lóe sáng trên bầu trời, Tổ Doanh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Hay lắm..." Nàng nhìn xung quanh mình, may mắn mấy người này toàn là những hạ nhân biết an phận.

Tổ Doanh gọi Hình Nương tiến lên một bước. Mặc dù tiếng sấm ầm ầm, nàng còn hạ thấp giọng hỏi Hình Nương: "Người chọn lúc thời tiết gió mưa bão bùng chạy đến đây, bởi vì nó?"

Ánh mắt Hình Nương lạnh lạnh, mỉm cười nói: "Còn muốn nói với nương nương một câu: có người ở trên tay phải bị thua thiệt, liền đổi qua dùng tay trái."

Tổ Doanh cười nhạo nói: "Điều này có quan hệ gì với ta đâu?"

"Bức thư này là đưa cho phu quân của nương nương." Hình Nương lẳng lặng nói: "Cũng không có quan hệ gì tới nương nương sao?"

"Ta thì lại thấy người đang lo ngại chính là người. Chủ nhân của người cũng được nhận nó, có đúng hay không?" Tổ Doanh vừa nói vừa đem trang giấy này gấp lại đến nhỏ nhất có thể.

Nữ nhân ngọc này có ý định gì, nàng có thể đoán

được: không phải mỗi người đàn bà đều có năng lực để phản kích.

"Làm sao người lại ngu ngốc tới mức này?" Tổ Doanh nhìn Hình Nương, cảm thấy khó có thể tin: Chủ nhân của nàng ngay cả thư của phế hậu cũng có thể lấy đi, như thế nào lại không biết một người sống sờ sờ như nàng chạy đến trước mặt đương kim Hoàng hậu lộng ngôn xảo ngữ?

Hình Nương cúi đầu, nước mắt rơi từng giọt từng giọt trên đầu gối. Tổ Doanh nhìn cảm thấy thật đáng buồn: hay cho một người, coi trọng một con hồ ly tinh, vì hồ ly tinh này chuyện điên rồi gì cũng có thể làm.

Nghĩ tới đây, trong đầu nàng lóe lên: là hấn ngầm cho phép... Chỉ có hấn ngầm cho phép, Hình Nương mới có thể đến trước mặt nàng.

Tổ Doanh đột nhiên cảm thấy tức giận, Cư Hàm Huyền biết nàng đến Hoàng Cực tự làm gì. Giả sử như không biết toàn bộ, cũng nhìn ra được mục đích của nàng, hơn nữa hấn còn nguyên ý cung cấp đồ cho nàng làm việc.

"Ta sẽ cho người đưa người về." Tổ Doanh làm như không có việc gì nói: "Có một số việc, chúng ta vô năng. An phận, mới là điều tốt nhất."

Mưa to rất lâu, đến buổi chiều mới dừng. Tổ Doanh nằm trên giường nhỏ nghe những âm thanh quét dọn của cung nhân và đám hòa thượng trong chùa một hồi lâu mới không có âm thanh gì nữa. Một lúc sau, liền mang theo mấy cung nhân và hòa thượng đến đại điện cầu phúc cho hoàng tôn.

Việc này cũng không mất quá nhiều thời gian. Vừa mới mưa xong, trong đại điện ẩm ướt, sàn nhà lạnh lẽo, Tổ Doanh chỉ nghĩ người chốc lát, đã có rất nhiều người e ngại thân thể nàng, khuyên nàng sớm một chút nghỉ ngơi.

Tổ Doanh phải nghiêm mặt nói: “Việc cầu phúc chính là phải lấy thành tâm làm trọng, tại sao có thể qua loa kết thúc như vậy?”

“Nếu đã nói lâu thành tâm làm trọng, nương nương có lòng là được, hình thức vốn là không quan trọng.” Bên cạnh Hoàng hậu vĩnh viễn đều sẽ có người lo lắng cho nàng, sau đó cao giọng nói ra để cho nàng nghe được.

Tổ Doanh dùng dằng một lát, sau đó liền dời gót đến một biệt viện yên tĩnh~ nơi Tổ Mi đang sao Kim Cương kinh. Nàng ta đã sao được không ít.

Tổ Doanh thấy thế xem xét rồi khen: “Chữ của tỷ tỷ vẫn đẹp như xưa.” Sau khi cảm thán một câu liền cho hạ nhân lui: “Các người ở ngoài điện chờ, để tỷ muội chúng ta vì Nhu viện nương nương đã mất tụng một hồi kinh.”

Cặp mắt trống rỗng vô hồn của Tổ Mi liếc nhìn Tổ Doanh, tràn đầy hoài nghi.

Tổ Doanh mỉm cười với nàng, thật sự quý gồi trên bờ đoàn nhỏ giọng niệm một đoạn kinh.

“Nương nương chớ giả bộ.” Tổ Mi hừ lạnh: “Nương nương dẫn ta đồng hành, là vì Nhu viện đã mất, hay là hướng về phía ta?”

Tổ Doanh nhắm mắt giống như không có chuyện gì chậm rãi vãi lạy tượng Phật đứng dậy đi tới bên cạnh Tổ Mi, nhỏ giọng cười hỏi: “Có gì khác nhau sao?” Nàng từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đã được gấp nhỏ, giơ lên trước mắt nàng: “Thuần tỷ tỷ... Đôi tay của tỷ, ta mượn dùng một chút được không?”

Sắc mặt Tổ Mi trắng bệch, miệng giật giật, lại nói không ra lời nói.

“Giờ khắc này, coi như là tỷ hoàn hồn từ âm phủ, chuyện xong rồi, tỷ vẫn là nô tỳ ở trong Lê viện Tổ Mi.”

Tổ Mi hít một hơi, “Đã bị người biết, thì không thể quay lại như xưa... Cho nên ta mới nói, tỷ muội... là mối quan hệ bạc bẽo nhất trong Tổ gia.”

“Ta cũng không phải người có lòng tham không đáy. Ta chỉ là vì bảo vệ mình. Tỷ tỷ rơi vào hoàn cảnh như hôm nay cũng không phải là vì bảo vệ mạng của mình?” Tổ Doanh nói: “Ta không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì, cũng không muốn hỏi.”

Tổ Mi từ trong tay Tổ Doanh nhận lấy tờ giấy kia, mở ra nhìn, nói: “Chữ của nàng thay đổi. Nàng biết Tổ Doanh muốn đối phó người nào, không có mấy người đáng giá để Hoàng hậu tự mình ra tay.”

Tổ Doanh cũng không cùng với nàng nói nhảm, dứt khoát trả lời: “Nàng đổi tay trái.”

“Nương nương muốn ta viết cái gì?”

Tổ Doanh cười cười: “Nếu như tỷ là nàng, tỷ sẽ viết cái gì?” Nàng không định nói ra suy nghĩ của mình.

Tổ Mi nhìn muội muội một cái cầm bút lên viết.

Nàng viết rất chậm, thật lâu mới viết xong mười mấy chữ. Đem tấm này giao cho Tổ Doanh, sau đó lạnh lùng nói: “Tổ Doanh, người làm cho ta cảm thấy sợ.”

Tổ Doanh nhận lấy giấy cũng không nhìn lâu, giấu vào trong ngực, cười nói: “Tỷ tỷ từ nhỏ đã học những thứ này, ta sao có vượt mặt tỷ được.”

Ánh mắt tối tăm của Tổ Mi nhìn chằm chằm muội muội, lắc đầu mà nói: “Cho nên ta mới sợ. Chúng ta dựa vào kỹ năng, mà người, dựa vào bản năng.”

Tổ Doanh nghĩ người chốc lát, cũng cười nói: “Tỷ tỷ có thể sống đến hôm nay, còn có người khiến tỷ phải sợ hãi sao? Ta về sau cũng không truy cứu chuyện tỷ là Tổ Mi hay Tổ Thuần. Dù sao, Tổ Thuần cũng được, Tổ Mi cũng được, thậm chí là Tổ Doanh... Ai cũng vậy, cuối cùng đều phải chết trong chốn thâm cung, không trước thì sau mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Đóng kịch

Ngày đó chuyện gì xảy ra, rốt cuộc như thế nào?

Rất nhiều cung nhân cũng không rõ. Bọn họ có thể kể ra đại khái quá trình mọi chuyện diễn ra, nhưng nếu hỏi kĩ càng về sự việc thì hầu hết đều trả lời một cách rất mơ hồ.

Quá trình xảy ra sự việc có thể khái quát lại như sau: Buổi tối Hoàng hậu nương nương sau khi tụng kinh siêu độ cho Thuận viện, cảm thấy không thoải mái. Chu thái y cùng Phụng thái y lập tức chạy tới, kết quả Chu thái y do quá vội vàng, vô ý vấp ngã. Trời vừa mới mưa xong, hần bị té ngã nên khắp người dính đầy bùn, không thể không trở về thay quần áo. Phụng thái y không dám chậm trễ, đi trước một bước.

Phụng thái y hết sức không tình nguyện, còn có chút sợ, vừa nghĩ tới mạch tượng của Hoàng hậu chẳng khác nào người thường, hần thật sự rất sợ hãi. Hần đã phạm vào tội khi quân. Hồ đồ, thật là nhất thời hồ đồ, đáng chết lúc hồ đồ! Từ sau khi đưa ra quyết định hòa theo những thái y khác rằng Hoàng hậu mang long thai, hần đã tự mắng mình không biết bao nhiêu lần, nhưng sau khi tự mắng mình, hần lại nghĩ lúc đó làm gì có lựa chọn khác.

Hần bắt mạch cho Tổ Doanh, kiểm tra xem "Long thai" có điều gì khác thường hay không. Hần chỉ dám cúi đầu nhìn chăm chăm vào mặt đất, ánh mắt không cách nào tập trung ở một chỗ.

"Nương nương phượng thể không có vấn đề gì, ước chừng chỉ vì mưa to thời tiết lạnh bất ngờ, nhất thời bị nhiễm lạnh." Hần từ mạch tượng của Hoàng hậu không cảm thấy bất kỳ nguy hiểm nào, sự ổn định và hoàn toàn bình thường này giống như càng khẳng định ý nghĩ luôn giày vò hần mỗi khi nhắm mắt: Đây không phải là mạch tượng của nữ nhân mang thai, đây không phải là mạch tượng của nữ nhân mang thai . . .

Tổ Doanh thu tay lại, nhẹ nói: "Vậy có cần dùng thuốc không?"

Phụng thái y biết Tổ Doanh rất dễ nhiễm phong hàn, mỗi lần như vậy đều nằm mấy ngày, khẩu vị lại thường xuyên không tốt. Hần lắc đầu một cái: "Trước mắt, thân thể của nương nương không thích hợp để dùng thuốc. Thân cho rằng nên dùng một chén canh trừ phong hàn là được."

Tổ Doanh không nói gì. Phụng thái y vội vã cáo lui, lúc ra cửa vừa vịn ghế Chu thái y đi vào, hần không thể không đứng lại một lúc.

Mọi người đều biết Tổ Doanh tin tưởng Chu thái y, mặc dù thái y khác viết đơn thuốc, nàng cũng luôn hỏi ý kiến Chu thái y sau đó mới dùng thuốc. Chu thái y vừa bước vào, ngay lập tức hỏi Phụng thái y về việc chẩn mạch cho Tổ Doanh.

Tổ Doanh nói: "Phụng thái y nói không cần dùng thuốc. Nếu không có gì nguy hiểm, cũng không sớm, hai vị thái y lui xuống nghỉ ngơi đi."

Sau đó, cung nữ canh cửa cho biết: Hoàng hậu sau khi uống canh giải phong hàn liền đi nghỉ, ở nửa đêm chợt rên rì, hô to gọi người tới.

Các cung nữ vội vàng hấp tấp chạy vào thì chỉ thấy trên giường của Hoàng hậu máu loang lổ. Mặc dù ít ngày trước Hoàng hậu cũng

có một lần bất ngờ bị chảy máu, nhưng lại gặp trường hợp này một lần nữa, các cung nữ vẫn là bị dọa sợ đến mất hồn mất vía, vội vàng đi tìm thái y.

Nhưng Phụng thái y lại chẳng biết đã đi đâu.

"Mau gọi, gọi Đan Xuyên cung Vệ úy!" Khuôn mặt trắng như tuyết của Tổ Doanh lộ ra vẻ hốt hoảng cùng sợ hãi, âm thanh không ngừng run lên.

"Nương nương, đã truyền Chu thái y rồi." Cung nữ vừa mới chạy tới cho là nàng hoảng sợ nên lời nói không có mạch lạc, lại thấy Tổ Doanh cố gắng lắc đầu.

"Đan Xuyên, cung Vệ úy... Mau...!" Nàng tăng thêm giọng nói, nói xong không ngừng thở gấp, không thể nói ra câu hoàn chỉnh nữa.

Cung nữ nhìn nhau, không hiểu ý gì, may mà có cung nữ phản ứng nhanh, không nghĩ ngợi nhiều, thật nhanh chạy đi gọi.

Rất nhanh, Đan Xuyên cung Vệ úy vội vã chạy vào, đi đến bên cạnh tấm bình phong ngăn cách, dập đầu: "Nương nương có gì phân phó?"

Tổ Doanh vừa nghe âm thanh của hần, dùng hết sức lực toàn thân gượng người lên, khó khăn nói mấy chữ: "Tạ Chấn, Tạ tướng quân..." Mới chỉ nói mấy chữ này, nàng liền hoa mắt, lấy tay đè ép ngực, nặng nề ngã xuống giường. Cung nữ thái giám đồng loạt kêu lên, không biết người nào đụng vào bình phong. "Rầm" một tiếng suýt nữa đổ trên người Tạ Chấn.

Tạ Chấn quỳ trên mặt đất không động đậy, trợn to hai mắt, không chớp mắt nhìn Tổ Doanh. Lập tức có bốn cung nữ bước nhanh đi tới, lưng quay về phía hần đứng thành một hàng, ngăn tầm mắt hần lại. Nhưng hần đã nhìn thấy khuôn mặt Tổ Doanh hoàn toàn không có huyết sắc, mồ hôi lạnh cùng nước mắt khiến cho mái tóc đen tuyệt đẹp của nàng dính vào khuôn mặt tái nhợt, từng giọt từng giọt nước mắt từ trong mắt không ngừng chảy xuống. Tay của nàng nắm thật chặt thành giường, ngón tay xám trắng còn nhuộm máu. Nàng nhìn hần trong nháy mắt, chỉ có thể thờ đốc, âm thanh gì cũng không phát ra được. Ánh mắt của nàng đau lòng muốn chết, lại có một tia mong đợi.

Chỉ cần mấy giây nhìn thấy cảnh tượng nàng khổ sở như vậy, sắc mặt của hần cũng nhanh chóng tái nhợt, trái tim trong phút chốc cũng chảy máu đầm đìa... (Khó cái Tạ Chấn này. Nam phụ!!!)

Cung nữ thái giám đều bận rộn xoay sở hầu hạ Tổ Doanh, không ai chú ý tới sắc mặt kinh khủng của hần, chỉ có Thôi Lạc Hoa lặng lẽ đi theo ra ngoài.

Giận dữ ngút trời, Tạ Chấn sai bước đi nhanh, Thôi Lạc Hoa không đuổi kịp, vội vàng lên tiếng kêu lớn: "Tạ tướng quân đừng bước!"

Tạ Chấn đứng lại, bóng lưng vẫn căng lên như cũ, làm cho người ta sợ hãi.

Thôi Lạc Hoa đi tới bên cạnh hắn, từ từ nói: “Trong Đan Xuyên cung chưa bao giờ xảy ra chuyện lạm dụng tư hình, càng không có chuyện coi mạng người như cỏ rác.”

Tạ Chấn không trả lời. Hô hấp của hắn nặng nề, con tức giận vẫn không nguôi.

“Tạ tướng quân mới có mấy tháng ngắn ngủi đã lên chức Đan Xuyên cung Vệ úy, thật không dễ. Tin tưởng Tướng quân biết nên làm việc như thế nào.”

Tạ Chấn mở miệng nói chuyện, âm thanh còn có chút run rẩy: “Nếu như mà hắn sợ tội tự tìm đến cái chết ta đây cũng chẳng còn cách nào khác.”

Nếu như tìm được hung thủ lại không thể tra tấn phát tiết nổi hận, hắn sẽ làm cho người đó tự cầu xin cái chết hay sao? Thôi Lạc Hoa liếc mắt nhìn hắn, người này quả nhiên là như vậy. Khi Tổ Doanh bị Bạch gia thoái hôn thì Bình vương đã từng cố ý đem chuyện tiết lộ cho hắn, muốn mượn tay của hắn cho Bạch Tín Mặc một bài học. Bởi vì dường như tất cả mọi người đều nghĩ, bất cứ lúc nào, hắn sẽ giết chết những kẻ khiến Tổ Doanh chịu uất ức... Nhưng hắn lại thấy chuyện hôn ước bị hủy này là tốt mà không phải là chuyện có thể làm Tổ Doanh đau lòng muốn chết, chuyện này thực sự không giống như Bình vương mong đợi.

Tối nay, Tổ Doanh trước mắt hắn, cực kỳ tiêu tụy đáng thương.

“Hắn nếu chết ở trên tay Tướng quân, ngài như thế nào cũng không tránh khỏi liên lụy. Lại nói, ta không cho rằng Phương thái y đủ can đảm để làm ra loại chuyện như vậy. Tướng quân là người cẩn thận, nương nương cũng không muốn ngài đổ tội tất cả lên đầu hắn.” Thôi Lạc Hoa lạnh nhạt nói xong, xoay người rời đi.

Nàng đã nói rất rõ ràng, coi như Tạ Chấn bị nộ khí làm cho đầu óc choáng váng, cũng nên nghe ra ý tứ trong đó, người nhất gan như Phương thái y “Nhất định” là bị những người khác sai khiến, muốn Tạ tướng quân cẩn thận điều tra rõ ràng. Đau đớn tổn thất như vậy, nếu chỉ đổ vào một nhân vật nhỏ nhoi, không có chút giá trị nào, bất luận là vì Tổ Doanh hay là vì chính mình, cũng không tốt.

Về phần Tạ Chấn có thể đào bới tới người nào, liền để cho chính hắn suy nghĩ thôi.

Cùi chỏ rất đau, Thôi Lạc Hoa không nhận được đưa tay vuốt vuốt. Thời điểm vọt tới bình phong với mục đích xô ngã đã dùng quá sức, cùi chỏ đại khái đã bị một mảng lớn máu bị ứ đọng.

Tiếp đó, cung nhân được biết: Đan Xuyên cung Vệ Úy ra lệnh phong tỏa tất cả những nơi có thể ra vào của Hoàng Cực tự, dẫn người lần lượt lục soát hơn ngàn sương phòng của tất cả hòa thượng, không có một người nào có thể thuận lợi mà trốn thoát khỏi nơi này, hắn sẽ tìm được nơi mà Phương thái y đang trốn.

Mà Chu thái y sau khi vội vàng chạy đến, sơ cứu và chuẩn mạch đã đưa ra kết luận khiến tất cả mọi người ở đó đều lo lắng cho tương lai của mình: Hoàng hậu đã sinh non.

Tổ Doanh nằm trên giường với những vết máu loang lổ, không thèm chú ý hình tượng gì mà khóc lớn. Chung quanh các cung nữ không cách nào khuyên nài, nhìn biểu hiện quá đau đớn của Hoàng hậu, tất cả các nàng cũng cùng nhau khóc lén.

Nỗi lòng này, sự ảm ức này, nàng đã nhận quá lâu, phải khóc lên mới thỏa.

Tổ Doanh khóc rồi lại khóc, nghĩ đến mọi chuyện xảy ra dễ dàng như vậy, càng làm nàng cảm thấy hoang mang. Đã từng có lúc nàng ở trước mặt Tể tướng ra ám hiệu chuyện Hoàng hậu Tổ Nhượng Tĩnh tư tình, mà bị hoảng loạn mấy ngày liên tiếp. Ít nhất lúc đó nàng thực sự nghĩ về mùi hương đó mà nói ra nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Nhưng bây giờ, thời điểm nàng đóng kịch, không hề có một chút sợ hãi nào.

Bầu rượu của Chu thái y là một món đồ có cấu tạo rất đặc biệt, chia làm hai tầng, không phải trên dưới hai tầng, mà là nội ngoại hai tầng. Bên ngoài tầng kia tương đối mỏng, Chu thái y luôn rót đầy nước ở tầng bên trong. Cho dù người khác dùng đũa thử thăm dò, cũng sẽ không cho là nó có huyền cơ khác, chỉ coi nó tương đối dày nặng.

Tổ Doanh biết cách làm thế nào để mở tầng ngoài. Cái bình kì lạ này là quà tặng của phụ thân nàng cho Chu thái y. Chu thái y cũng không uống rượu, nhưng luôn mang theo bên người, để chứng tỏ mối quan hệ không tầm thường của hắn với Bình vương phủ cùng Hoàng hậu. Tổ Doanh có lúc cảm thấy, để phải làm những việc như vậy chính hắn cũng rất bất đắc dĩ: hắn đã lún quá sâu vào Bình vương phủ, khó có thể mà tự thoát ra được, không thể phản bội lại mối quan hệ này, nên mới treo lên một tấm biển

hiệu "Người ngoài không được đến gần".....

Trước đó, Chu thái y giấu máu trâu ở trong bình rượu. Tổ Doanh chỉ cần dùng nước pha loãng vẩy vào trên giường. Thời điểm làm chuyện này, tay không hề run rẩy.

Chiếc bình này được làm bằng ngọc quý, rất lớn, cố ý làm như vậy, chủ yếu là để khoe khoang giá trị, mà mắt chú ý đến điều quan trọng là công dụng của nó.

Từ bên trong đổ ra bao nhiêu là máu, Tổ Doanh quả thực thấy hơi ghê, vừa đổ ra vừa tự nói với mình: đây chẳng qua là máu súc vật thôi mà, không có gì ghê gớm.....

Thế nhưng một khác bỗng nghĩ, sợ sao?.....Giống như không có. Nàng đang làm chuyện phải làm, sợ cũng vô dụng. Làm không tốt mới đáng sợ.

Rốt cuộc mình đã biến thành người như thế nào rồi? Tổ Doanh giống như lại nghe thấy lời nói của tỷ tỷ Tổ Thuần: "Người làm cho ta cảm thấy sợ!" Nàng cũng không cảm thấy lời của tỷ tỷ làm cho nàng khổ sở, mỗi người một khi đã bước chân vào chốn thâm cung đều thay đổi, bao gồm cả Tổ Thuần. Chính nàng cũng đã thay đổi thì làm gì có quyền chỉ trích người khác.

Nhưng phản ứng của Tạ Chấn không hề thay đổi, vẫn giống như suy đoán của nàng.

Nàng đã lợi dụng sự không thay đổi của hắn.

Tổ Doanh vui mặt ở trên gối khóc đến nỗi thờ không nổi.

Coi như một vở kịch hay có thể diệt trừ tất cả những người có lỗi với nàng, lại làm cho những người luôn lo lắng cho nàng, đau khổ khi nàng đau khổ ra mà đùa giỡn....Nghĩ đến điều này nàng sẽ không có cách nào mà không khóc.

"Nương nương!" Cung nữ thái giám hầu hạ lâu năm trong cung, không phải là chưa từng gặp qua chuyện này, chỉ là chưa từng thấy ai có thể không thềm giữ hình tượng gì nữa mà khóc lớn như vậy: "Nương nương, xin bảo trọng thân thể...."

Tổ Doanh khóc đến kiệt sức khóc đến trước mắt tối đen, âm thanh cũng khó mà phát ra.

"Đều đi ra ngoài đi." Nàng phờ phạc mà nói.

Lúc này, nàng cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn một mình đợi kết quả. Hiện tại, nàng đứng ở ngã ba đường, nàng cần an tĩnh, lẳng lặng nhìn con đường xuất hiện ánh rạng động, ấy là con viết "Được như ý", nếu không thì sẽ xuất hiện con đường ánh lên mấy chữ "Tội khi quân".

Cung nữ lẳng lặng lui ra ngoài, chỉ có Thôi Lạc Hoa không đi.

"Người cũng lui ra đi." Tổ Doanh nằm ngửa mặt, nhắm mắt.

Thôi Lạc Hoa muốn nói lại thôi, thờ dãi: "Nương nương...là chuyện về Tổ Mi."

Tổ Doanh mở mắt, nhẹ nhàng hỏi: "Nàng thế nào?"

"Mới vừa, nàng nghĩ thừa dịp trong chùa đang hỗn loạn mà chạy trốn." Thôi Lạc Hoa nhỏ giọng nói: "Nàng cầm một phong thư nói là nương nương viết, bảo nàng mang đến Bình vương phủ."

Tổ Doanh không lên tiếng. Nàng không có viết thư từ gì cả. Chỉ là tỷ tỷ có thể bắt chước chữ viết của rất nhiều người, làm như vậy cũng không có gì kì lạ.

"Nhưng cấm vệ không có thả nàng đi, Vệ Úy đã đích thân ra lệnh phong tỏa các cửa ra vào." Thôi Lạc Hoa nói tiếp: "Huống chi, Vệ Úy biết tình trạng của nương nương không thể viết chữ liền bắt giam. Hẳn nghĩ ngờ Tổ Mi có liên quan đến việc nương nương sinh non nên mới vào lúc này chạy trốn."

"Đi nói cho hắn biết, Tổ mi không làm gì cả." Tổ Doanh chậm chạp nói từng chữ: "Nói cho hắn biết, Tổ Mi sợ ta, không dám ở trong cung tiếp tục ở chung, mới muốn chạy trốn. Sợ ta sẽ đổ tội cho những người đi cùng, suy nghĩ tiêu cực mới làm chuyện ngớ ngẩn mà thôi."

Thôi Lạc Hoa im lặng một lúc lâu không đáp, Tổ Doanh nghi ngờ hỏi: "Tại sao lại không nói chuyện?"

"Nương nương, nô tỳ bỏ trốn, bắt luận nguyên nhân gì, đều phải nhận hình phạt đánh 100 trượng.....100 trượng....Tổ Mi làm thế nào mà chịu được! Hiện tại, nàng cũng chỉ còn nửa cái mạng."

Tổ Doanh ngơ ngác nhìn bầu trời, chợt nói: "Ta muốn gặp nàng"

Thôi Lạc Hoa kinh hãi: "Nương nương mới vừa.....Như vậy thì làm sao có thể gặp nàng?"

Tổ Doanh liếc nàng một cái. Thôi Lạc Hoa chỉ biết Tổ Doanh lệnh cho nàng đánh ngã bình phong, khiến Tạ Chấn diệt trừ Phương Thái y, nhưng không biết chuyện Tổ Doanh sinh non là giả.

"Không biết ty muội chúng ta có thể gặp mặt nhau lần nào nữa không, thật là đáng tiếc. Người nghĩ biện pháp đi."

Thôi Lạc Hoa thấy Tổ Doanh đau khổ mệt mỏi, không đành lòng làm trái lời nàng, chỉ đành phải nói: "Có nương nương buông lời, người dưới sẽ không làm khó nàng." Dứt lời nàng liền cáo lui.

Tổ Doanh vẫn ngơ ngác nhìn bầu trời, cẩn thận lắng nghe những âm thanh xung quanh mình suy đoán quá trình Tạ Chấn tìm kiếm Phương thái y.

Đáng tiếc không gian quá yên tĩnh, nàng không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Sau đó, đám cung nhân lại nghe nói: Phương thái y trốn không thoát, núp bên trong nhà xí, rất nhanh bị phát hiện. Cấm vệ quân lục soát sương phòng của

hắn không buông tha dấu vết nào, ở trong góc tìm được một chút tàn tro của mảnh giấy bị đốt còn dư lại và một góc chưa hoàn toàn bị thiêu hủy.

Phương thái y có linh tính: Có chuyện không hay rồi.

Phương thái y có linh tính: Có chuyện không hay rồi.

Chuyện đã xảy ra hôm nay có cái gì đó không đúng. Hắn không thể nói không đúng chỗ nào, chỉ cảm thấy vô cùng không tốt. Hắn tối nay chột tiêu chảy, đối với Hoàng cực tự to lớn này chưa quen thuộc, lại không dám đi loạn. Lạc đường nhiều lần mới tìm được chỗ đi vệ sinh, lại bị mấy người Cẩm vệ quân hung dữ lôi ra ngoài.

Khi đó hắn mới biết Hoàng hậu bị sinh non.

"Không thể nào!" Hắn mắt không chế hết lên, trong bụng Hoàng hậu rõ ràng không có gì cả, làm sao có thể sinh non?

Không đợi hắn kêu tiếng thứ hai, một cây roi ngâm nước đã đánh xuống. Trận cực hình này, ước chừng đánh bay mất nửa cái mạng của hắn nhưng người vung roi còn chưa thấy thỏa mãn.

"Tướng quân xuống tay lưu tình!" Có người tiến lên ngăn trở.

Ngọn roi cuốn một cái, quét qua gương mặt Phương thái y, xoẹt một cái, đầm đìa máu tươi.

Phương thái y thực sự không thể suy nghĩ gì nữa, mọi chuyện thật quá điên rồ. Hắn luôn mồm nói như tụng kinh: "Oan uổng, oan uổng quá...." Hắn thật sự rất oan uổng, cần phải chứng minh như thế nào đây? Muốn nói với mọi người: "Hoàng hậu đã sinh non từ lâu rồi" sao? Chính hắn đã chẩn mạch cho Hoàng hậu, xác nhận nặng mang long thai, giờ lại nói không phải. Suy nghĩ đến chuyện này, hắn dần dần không phát ra được âm thanh nào.

Đan Xuyên cung Vệ Úy cầm lấy một con khay gỗ, phía trên có tro tàn cùng một mảnh giấy chưa đốt hết hỏi: "Đây là cái gì?"

Đầu óc Phương thái y sớm đã không hoạt động nổi nữa rồi, hắn cảm thấy không giải thích được. "Không, không biết . . ." Ánh mắt của hắn bị nước, mồ hôi, máu dính vào, miễn cưỡng nhìn thấy trên mảnh giấy vền vện lưu một hàng chữ, phần lớn

chỉ còn dư một nửa, nhưng miễn cưỡng có thể thấy một câu nói: "Đề một chút mầm mống sống sót, hậu hoạn vô cùng."

Hắn bắt đầu hiểu ra rồi.

Đây là một câu nói mang hai ý nghĩa. Trong cung người người đều coi Hoàng đế, Thái tử cùng Hoàng Tôn là nhất mạch tương liên Đế Vương, mà đứa bé này, ngay cả là con của chính cung nương nương, vẫn bị coi là một mầm mống không nên có. Lịch sử chưa từng thiếu những vị Quân Vương yêu mến những hài tử nhỏ này mà lập Tân Vương. Đứa bé này của Hoàng hậu ngày sau là một nỗi nguy hiểm, Hoàng hậu cũng vì thế mà trở thành một mối nguy hiểm....Hai mối hậu hoạn này, quả thật làm người ta lo lắng.

"Ai là chủ nhân của bức thư này?" Tô Chấn hỏi.

Phương thái y vô lực lắc đầu. Vật chứng này quá nghiêm trọng, hắn đã không biết nên ứng xử như thế nào.

"Ta không ám hại Hoàng hậu nương nương." Hắn dùng hết sức lực nói một hơi: "Ta không kê đơn cho nương nương, canh giải phong hàn là do ta nói nhưng không hề động thủ nấu.... Muốn tra xét cũng nên đi tra xét người của Ngự Thiện Phòng chứ!"

"Ác độc...." Tạ Chấn thấy hắn lại vẫn vô si chối tội, hận đến nghiêng răng: "Canh trừ phong hàn có chứa ý nhân (*)? Rất nhiều người biết ý nhân ảnh hưởng tới thai phụ, người thân là thái y lẽ nào lại không biết?"

(*) Ý nhân là một vị thuốc Đông y, ở Việt Nam thường gọi là ý dĩ hoặc ý nhĩ.

"Đó chẳng qua là lời đồn đãi trong dân gian mà thôi, sách được cũng không có nói qua. Huống chi phi tần có thai, trong cung chưa bao giờ cho ý nhân vào nhóm những loại được cấm dùng." Phương thái y nhanh nhẩu đối đáp, còn chưa nói xong đã bị Tạ Chấn đánh cho một chưởng nổ đom đóm mắt.

"Đó là hoàng hậu! Dù là chỉ có một chút tin đồn, cũng không thể phớt lờ, mới là điều một thái y nên làm!"

Phương thái y nỗ lực mở to đôi mắt nhìn về phía vị Vệ Úy đang nổi trận lôi đình kia, nghĩ thầm: Là hài tử của người hay sao mà người phản nộ đến vậy?

Chung quanh cả đám cẩm vệ cũng thấy Tạ Chấn hành động thất thố, cũng may thường ngày cùng hắn cực kỳ thân thiết, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng lần đầu tiên sau khi hắn nhậm chức Vệ Úy làm việc lại gặp phải loại chuyện này nên khó chịu: "Vệ Úy, ngài cứ nghỉ ngơi một chút. Chưa cho hắn chút hơi sức, để cho hắn hạo hạo suy nghĩ nói ra ai là kẻ đứng đằng sau sai khiến.

Bọn họ thay nhau tiến lên, từng khuôn mặt hung dữ xúm lại đặt câu hỏi: "Người cứ khai sớm một chút cho tất cả mọi người đều dễ chịu." "Người nói oan uổng, không làm hại Hoàng hậu, vậy sao lại có bức thư này?" "Tại sao muốn trốn?" "Cái gì? Tiêu chảy? Người cho rằng nói như vậy mà cũng có người tin tưởng?"...

Phương thái y dần dần thấy rõ tình cảnh của mình, đây hoàn toàn không phải là sự trùng hợp, có người nhất quyết đẩy hắn vào chỗ chết.

Mọi chuyện xảy ra sẽ không có nhiều sự trùng hợp như vậy, cũng không có ai tin vào chuyện có nhiều sự trùng hợp như vậy.

Tranh đấu trong cung, chính là làm cho các mắc câu, làm gì có chuyện trùng hợp.

"Là nàng! Là nàng!" Phương thái y thần trí không bình tĩnh nổi nữa mà hét lên. "Là âm mưu của nàng, ta không làm gì cả!"

"Là ai?" Cẩm vệ tiến lên trước.

Nhưng Phương thái y gần như đã bị tra tấn đến kiệt sức, chỉ có thể thều thào ngắt quãng: "Là....Hoàng....hậu..."

"Phế hậu?!" Cẩm vệ quân hít một hơi lãnh khí, hai mắt nhìn nhau.

Đúng nha.... bọn họ dĩ nhiên cho rằng hẳn đang nhắc đến "Phế hậu". Phe cánh trung thành của phế hậu, vẫn một mực xưng phế hậu là "Hoàng hậu". Hôn nữa nhìn lá thư còn sót lại, mỗi người đều ở đây lặng lẽ hoài nghi: "Có phải hay không là chỉ thị của vị hoàng hậu bị trục xuất khỏi kinh thành một năm nay hoặc Thái tử?"

Nghe hẳn gọi ra một tiếng "Hoàng hậu", hoàn toàn phù hợp với suy đoán trước đó của bọn hắn. Làm gì có ai nghĩ đến, cái từ "Hoàng hậu" mà Phương thái y nói là vị "Hoàng hậu" vừa mới khóc long trời lở đất vì mất hài tử đây?

"Vệ Úy..." "Tướng quân..." Cẩm vệ quân không dám làm chủ, nhìn về phía Tạ Chấn.

Mà Tạ Chấn đã có đáp án hẩn cần.

Cuối cùng, mấy cung nhân biết kết cục là: Phương thái y cắn lưỡi tự sát.

"Nương nương sẽ vĩnh viễn không cách nào biết được nguyên nhân cũng như sự tình về cái chết của Thuận viện nương nương nữa rồi." Thôi Lạc Hoa nói.

Tổ Doanh vẫn chưa ngủ, trả lời một cách mơ hồ: "Người chết rồi, biết chân tướng còn có công dụng gì? Đến thời điểm ta chết, chuyện đã xảy ra hôm nay cũng không còn người có hứng thú truy cứu nữa đâu."

"Nương nương ngàn vạn lần không được nói như vậy!" Thôi Lạc Hoa vội vàng ngăn những lời nói không may của Tổ Doanh lại. "Nương nương còn trẻ như vậy, vẫn còn có những cơ hội về sau."

Tổ Doanh nhắm mắt, thật lâu sau mới thở dài.

"Sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Xa cách I

Chuyện Hoàng hậu bị sinh non không làm lớn chuyện, cũng không cho ai nói ra nói vào, nhưng mà cái thai này của Tổ Doanh mất đi cũng nhận lại được cái giá khá tốt. Tra ra được phế hậu là người đứng sau chỉ điểm, chuyện này liền giao cho Hình bộ điều tra, không hề hỏi tới Đan Xuyên cung nữa. Nghe nói chuyện phế hậu chỉ điểm đầu độc giết chết long thai cũng bị lòi ra, quần thần trong triều rộ lên những ý kiến đòi trừng phạt nàng.

Tổ Doanh ở lại Hoàng Cực tự tĩnh dưỡng, không cho phép bất luận kẻ nào nói những chuyện này trước mặt nàng. Nàng cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng buổi tối lại không thể ngủ ngon, chỉ có ban ngày mới ngủ được mấy canh giờ. Sau chuyện một mối này, nàng thường đi xem và học cách vẽ tranh hoặc là nghe mấy cung nữ tụng kinh, một lòng muốn nghỉ ngơi, cố gắng thoát khỏi bộ dạng bị thương. Vai diễn của nàng trong vở kịch đã hoàn thành, chuyện còn lại để những nam nhân có liên quan kia xử lý.

Lúc ban đầu nghe Tạ Chấn bẩm báo nói Phương thái y khai ra phế hậu thì cho dù là người từng trải như Thôi Lạc Hoa cũng run lên trong một cái chớp mắt. Tổ Doanh không bỏ qua khoảnh khắc rừng mình đó, mỉm cười hỏi nàng: "Tiên sinh, người làm sao vậy?" Khi chỉ có hai người bọn họ thì thỉnh thoảng Tổ Doanh sẽ gọi Thôi Lạc Hoa là "Tiên sinh".

Thôi Lạc Hoa không trả lời. Nhưng Tổ Doanh có thể đoán được, trong suy nghĩ của nàng, thủ phạm sẽ là Thái tử, không nghĩ tới lại là phế hậu. Dù sao, đối với Thái tử, cái thai của Tổ Doanh mới là sự uy hiếp trực tiếp, còn phế hậu dù sao cũng không có liên quan bao nhiêu.

Nhưng Thôi Lạc Hoa cũng không nói ra ý kiến gì vào lúc này. Qua một lúc, nàng mới suy đoán ẩn ý của Tổ Doanh: không kéo Thái tử vào chuyện này, lẽ nào Tổ Doanh còn suy nghĩ là lúc này đối đầu với Thái tử là chưa phải lúc?

"Không phải." Tổ Doanh cười cười nói: "Tiên sinh thông minh như vậy nhưng lại chỉ phán đoán dựa vào những người, những việc bất lợi với ta mà đoán

nên không ra là đúng thôi."

Thôi Lạc Hoa nghĩ Tổ Doanh vì trong cung lan truyền ra lời đồn về "Chính mạch đế" nên phiền não. Nàng hờ hững đẩy cửa sổ, chỉ vào một cây lê bên ngoài nói: "Nương nương từ bên trên tán cây có thể nhìn ra ở đâu là cành nhỏ, ở đâu là thân cây không?"

Tổ Doanh tùy tiện chỉ một nhánh. Thôi Lạc Hoa mỉm cười nói: "Cái cây là một thứ rất kỳ diệu, gãy mất đi vài cành thì nó hoàn toàn không chết. Mọi người đều biết rõ đạo lý này nên thỉnh thoảng vẫn có thể bẻ đi một vài cành để chỉnh sửa. Cành bị cắt bỏ, liền bị ném đi không thương tiếc. Nhưng nếu có người để ý, cắm nó vào đất, chăm sóc tốt, thì nó sẽ nhanh chóng phát triển thành cây lớn, lúc đó, không ai còn suy nghĩ về chuyện lúc đầu nó là nhánh cây hay thân cây nữa. Còn về chuyện thân cây, nương nương có muốn xem không, nếu muốn lập tức sai người đem thân cây đốn xuống, chờ xem có phải sang năm trên thân cây sẽ mọc lên những nhánh mới, nhanh chóng ra lá và vẫn phát triển như thường, cũng sẽ nở hoa kết quả." Nàng nhìn Tổ Doanh, nói tiếp: "Chưa tới ba năm, hỏi người khác chỗ nào là thân cây, bắt luận tìm ra chỗ nào thì ban đầu nó cũng chỉ là một cành cây mà thôi."

Tổ Doanh mỉm cười lắc đầu: "Tiên sinh . . . Ngài nói không đúng rồi."

Về việc chỗ nào không đúng Tổ Doanh không nói tiếp.

Thôi Lạc Hoa cũng không có quyền cãi lý với nàng, huống chi vừa đúng lúc này Chu thái y tới bái kiến.

Chu thái y cùng Thôi Lạc Hoa đều là tâm phúc của Tổ Doanh, nhưng Thôi Lạc Hoa cũng có nhận ra: gần đây giữa Chu thái y và Tổ Doanh có một bí mật gì đó mà nàng không cách nào tham gia vào. Tất nhiên, chủ tử có quyền của chủ tử, nàng là tôi tớ, tuyệt không dám tra cứu, chỉ mong cho Tổ Doanh làm việc chắc chắn đúng mực, không làm chuyện gì khiến cho tiền đồ của cả Bình vương phủ bị chôn vùi.

"Thái y cực khổ." Tổ Doanh đối đãi với Chu thái y hết sức ôn hòa. Nàng thiếu ông ta một lời cảm ơn. Vị lão thái y này vì kế hoạch của nàng mà phải té ngã vào trong vũng nước, thừa dịp thời gian hay quần áo mà đến chỗ

Phương thái y bỏ thuốc tiêu chảy vào trong ấm nước, tiếp đó trong lúc chẩn bệnh lặng lẽ nhận bức thư mà Tổ Mi đã viết lúc trước trong tay Tổ Doanh, thừa dịp Phương thái y đi ngoài lên lút vào sương phòng của Phương thái y đốt bức thư đó thật khéo sao cho còn dư một góc. Những việc phức tạp như thế, ông ta lại làm không kém chút nào.

"Khó trách Bình vương từng nói với ta, trong cung chỉ có Chu thái y là người tin cậy, đáng để giao việc."

Chu thái y giống như là có chút phiền não, nói: "Nương nương quá khen. Lúc trước không chăm sóc tốt cho nương nương, thần tội đáng chết vạn lần."

Tổ Doanh nhìn hần cười cười: "Có phải hôm qua Bình vương có ý phái người đến Chu phủ, khiến thái y khó chịu?"

Nàng không quan tâm đến chuyện của Tổ Nhược Tĩnh nữa, nhưng đối với chuyện ở Bình Vương phủ thì vẫn còn lưu ý.

Chu thái y cười khổ: "Bình vương làm như vậy thần không dám trách một câu, thần xác thực tội đáng muôn chết..."

"Thái y không cần phải khổ sở như vậy, chuyện qua rồi." Tổ Doanh bình tĩnh nói: "Ngươi so với ta chắc còn hiểu Bình vương hơn. Phụ thân ta nếu quả thực muốn làm khó dễ ngươi, chắc là sẽ không ban ngày ban mặt chạy đến trong phủ chất vấn." Nàng cười lấy ra một hộp gỗ lớn, nói: "Mấy ngày nay Bình vương đem rất nhiều thứ thuốc bỏ cho ta, ta chưa dùng tới. Không biết trong hộp có những gì, thái y cầm đi."

Chu thái y vừa tạ ơn vừa nhận lấy hộp gỗ, cảm thấy hết sức nặng nề. Hần đổi một đề tài: "Nương nương đã nghỉ ngơi trong chùa năm nay, khí sắc đã tốt lên nhiều. Lúc này di giá hồi cung đã không còn đáng ngại... Nương nương, cũng nên hồi cung thôi."

"Thế nào? Lần này, bọn cung nhân nhờ ngươi đến làm thuyết khách?" Tổ Doanh cầm cuốn sách đặt bên cạnh lên, vừa nhìn vừa nói: "Nơi này yên tĩnh! Chờ bọn họ ở trong triều âm ỉ xong, ta ngay lập tức sẽ trở về."

Chu thái y không thể thay đổi tâm ý của nàng, hỏi qua loa chuyện ăn uống của Tổ Doanh xong liền lui xuống. Về phòng, hần lặng lẽ mở hộp gỗ ra, thấy bên trong chỉ có một cành Linh Chi, nhưng dường như quá nặng so với trọng lượng của cây Linh Chi này. Hần cau mày vỗ vỗ hộp gỗ, phát hiện một tầng khác, bên trong chính là bầu rượu của hần.

Sách trong tay Tổ Doanh đã lật hết qua tất cả các trang. Nàng cũng không biết đã nhìn bao nhiêu lần, rõ ràng là đã chán ngấy, nhưng hết lần này tới lần khác cứ lật đi lật lại, nhìn chăm chú vào từng chữ.

Lại đọc qua mấy tờ nàng để sách xuống để nghỉ ngơi một lát, lúc này cung nữ mới bẩm báo: "Vệ Úy đang ở bên ngoài cầu kiến nương nương."

"Mời vào." Tổ Doanh nhẹ nhàng gật đầu với cung nữ nói, thái giám cung nữ đứng bên cạnh nghe vậy vội vàng bưng đến một tấm bình phong, đặt xuống.

Tạ Chấn cách bình phong hành lễ, quỳ bất động. Tổ Doanh vẫn theo lẽ thường nói mấy câu xã giao, khen hần làm việc tận tâm, ban thưởng, sau đó cho phép ngồi.

Sau đó là một khoảng im lặng, vì Tổ Doanh không biết nói gì mà hần cũng trầm mặc.

"Các ngươi... lui ra. Ta có chuyện cơ mật muốn hỏi Vệ Úy." Tổ Doanh cho cung nữ lui, Thôi Lạc Hoa có chút lo lắng nhìn nàng một cái, nhưng nàng làm bộ như không nhận ra.

Cho dù không có người khác, có thể tùy tiện nói bất cứ điều gì nhưng chung quanh vẫn an tĩnh bởi vì Tổ Doanh vẫn không suy nghĩ được nên nói gì.

"Nương nương, vì sao không hỏi cung?" Vẫn là hấn mở miệng trước.

Tổ Doanh cười cười nói: "Không vội."

Tạ Chấn đột nhiên hỏi: "Chẳng lẽ nương nương đang đợi Thánh thượng tới sao?"

Tổ Doanh giật mình, cười một tiếng như mỉa mai: "Ta không đợi gì mà mắt công chờ những người chắc chắn không đến."

"Giọng nói của nương nương có vẻ đã tốt hơn nhiều..." Giọng điệu của hấn có phần dịu dàng hơn kể một cách chi tiết: "Hôm trước Tây Thùy lại tới cấp báo, Thánh thượng giờ phút này đang cùng các đại thần thương nghị đại kế, khó có thể phân thân."

"Những thứ này ta hiểu biết rõ." Tổ Doanh lạnh nhạt nói. Dường như nàng không hề quan tâm đến chuyện mà phế hậu đã đối xử với mình như thế nào thì phải.

"Tướng quân..." Tổ Doanh cố gắng nhìn ra người đang ngồi phía bên ngoài bình phong kia, nhưng chỉ có thể nhìn thấy lơ mờ về bờ vai chắc chắn của hấn, khuôn mặt bất luận như thế nào cũng không thấy rõ.

"Tướng quân vì sao lại chuyển sang làm nội cung Vệ Úy?" Nàng hỏi: "Nội cung vô quan, lên chức đến đỉnh cao, cũng chỉ là Đông cung Vệ Úy hoặc là Đan Xuyên cung Vệ Úy mà thôi. Dựa vào năng lực của Tướng quân, có thể làm nhiều việc lớn lao hơn. Tướng quân khi xưa vào sinh ra tử, lập được nhiều chiến công, chẳng lẽ cứ lặng lẽ làm chức quan nhỏ nhỏ như vậy đến cuối đời hay sao?"

Nhưng thật ra với những câu hỏi đó nàng biết rõ câu trả lời, biết rõ tất cả những việc hấn làm là vì điều gì. Bọn họ hiểu rõ lòng nhau, cho nên hấn không cần trả lời.

Tổ Doanh tiếp tục hỏi: "Tướng quân có muốn đi Tây Thùy lần này?"

Hấn hít một hơi sâu, lẳng lặng hỏi ngược lại: "Nương nương đang lo lắng về điều gì?" Sự hấn suy nghĩ nhiều, hiểu ra mọi chuyện, rồi khiến cho chuyện nàng muốn làm tan vỡ trong nháy mắt sao? Vì vậy muốn đem hấn đuổi đi xa?

Giờ phút này, hấn chỉ suy nghĩ thâm trong lòng được như vậy đúng không? Chẳng hiểu tại sao, Tổ Doanh cảm thấy nàng suy nghĩ đúng tâm tư của hấn, không thể khác được.

Nàng nhắm mắt lại trong chốc lát, sau đó chậm rãi mở ra.

"Như thế tốt cho ta cũng tốt cho Tướng quân..." Nàng rõ ràng nói ra mấy chữ này thì cảm thấy giống như đã từng quen biết... là Hoàng đế cũng từng nói với nàng những lời như vậy, khuyên nàng nên quên người mà nàng đã từng quyến luyến.

"Tướng quân, ngài không phải là người thích hợp ở lại hậu cung." Nàng từ từ nói: "Người có thể làm nên chuyện ở hậu cung, nói chuyện chỉ nói ba phần câu chuyện thôi, nhiều hơn nữa một phần chính là đại đột. Về phần không có kỳ gì mà đem cảm xúc biểu hiện ra mặt, như vậy không khác gì chuyện tự tìm đến cái chết. Đáng tiếc, Tướng quân là kiểu người cuối cùng mà ta đã nhắc đến ở trên."

"Như vậy nương nương thì sao?" Hấn lớn mật hỏi ngược lại.

Tổ Doanh hết cách nói chỉ đành cười khò: "Ta sẽ từ từ thích ứng, nhưng không muốn ngài tận mắt nhìn thấy ta thay đổi."

"Nói như vậy những lời nói này của nương nương là ngớ ngẩn, tự tìm đến cái chết rồi, không phải nói hết nỗi lòng rồi sao?" Hấn cười cười, Tổ Doanh cũng cười theo.

Tiếng cười thoáng chốc nghe có vẻ lạc lõng, vẫn là trầm mặc thích hợp với không khí với không khí ở đây hơn.

"Chuyện ngày đó..." Tổ Doanh có loại kích động, muốn đem chân tướng chuyện xảy ra nói ra. Vào thời điểm này, nàng thực sự rất tin tưởng hấn, muốn kể cho hấn nghe tất cả nỗi ám ức. Nhưng luôn có một âm thanh nhắc nhở: Không được lỗ mãng! Sau này, nếu hấn không si mê nguoi như bây giờ nữa... lời nói của nguoi hôm nay sẽ biến thành nhược điểm có thể khiến nguoi mất hết mọi thứ ngay.

"Nương nương không phải nói gì về chuyện đó nữa." m thanh của hấn rất bình tĩnh: "Chuyện ngày đó thần đều biết hết."

Tổ Doanh có chút ưu sầu nói: "Thực ra... chuyện đó..."

Nhưng hấn không làm cho nàng nói tiếp: "Nếu như đó là chuyện nương nương muốn ta tin tưởng. Ta tin."

Trong lòng Tổ Doanh nhẹ nhàng than một tiếng đầy khổ sở, cúi đầu nói tiếp chuyện dẫn binh đi Tây Thùy: "Nội cung vô quan muốn mượn chiến công để thăng chức, rất khó có cơ hội. Nếu là lần này đi Tây Thùy đạt được chiến công, tiền đồ của Tướng quân sẽ phát lên như điều gặp gió, tốt hơn ở lại Đan Xuyên cung nhiều. Huống chi chuyến đi lần này cũng không quá nguy hiểm... có Lan Lăng Quận vương làm thống soái, sẽ không có chuyện gì lớn ngoài ý muốn xảy ra."

Hấn lắc đầu một cái, cười nói: "Nương nương, chuyện thắng bại từ trước đến giờ có ai nói trước được." Dừng một chút còn nói: "Nương nương, thế gian

này không phải chuyện gì việc gì cũng diễn ra như trong chốn nội cung nhỏ, rất nhiều chuyện, nương nương còn chưa hiểu rõ đâu."

Có lẽ là bởi vì giọng điệu hần quá bi thương, Tổ Doanh nghe hần nói vậy cũng không tức giận, ngược lại có chút thương cảm.

"Nếu như Tướng quân nguyên ý, ta lựa thời cơ có thể tiến cử." Nàng nhỏ giọng nói: "Ngài cùng Lan Lăng Quận vương đồng hành, ta cũng đỡ lo lắng."

"Ừ?" Hần không nghe rõ câu nói.

"Có Tướng quân cùng Lan Lăng Quận vương đồng hành, ta 'cái gì' cũng không lo lắng nữa." Tổ Doanh lập tức đổi giọng, cất cao giọng nói lại một lần nữa.

"Thần nguyên ý nghe nương nương an bài." Không oán trách, không tìm cớ, không dùng những lời nói sáo rỗng ám hiệu hỏi nếu hần làm được chiến công thì sẽ được lợi ích gì, cũng không đề cập đến chuyện sẽ củng cố lực lượng phục vụ, thậm chí cũng không ngẩng mặt lên nhìn nàng lần nào.

"Cứ quyết định vậy đi." Vào thời điểm nói ra câu này, Tổ Doanh cũng không hiểu được cảm xúc chân chính của bản thân là gì.

Hần biết đây chính là buổi gặp mặt cuối cùng, chắc sẽ một thời gian dài nữa họ mới được gặp lại nhau ... nhưng cũng hành lễ với nàng sau đó cáo lui.

Tổ Doanh loáng thoáng nhìn vào bóng dáng cao lớn đi ra ngoài, lên tiếng: "Tướng quân!" Thấy hần dừng lại, nàng hỏi: "Ngài ... còn muốn gì không?"

Hần suy nghĩ trong chốc lát, sau đó trịnh trọng nói từng chữ: "Ta chỉ muốn ngời sống thật tốt, thật vui vẻ." Dứt lời cũng không quay đầu lại, bước đi.

Trong nháy mắt Tổ Doanh lẩm bẩm nói, khẽ khàng như một con gió: "Ta cũng muốn vậy lắm chứ ... " Cười xong lại có chút mất mát: Đây có lẽ là câu nói cuối cùng của Đan Xuyên cung Vệ Ủy Tạ Chấn nói với nàng. Về sau, vận khí tốt, hần sẽ giống như Tổ Táp, tiến lên những đỉnh cao của danh vọng, không biết dừng ở nơi nào.

Đối với chuyện xử lý phế hậu liên quan đến Tổ Doanh mãi vẫn không có kết quả. Bởi vì vận khí của phế hậu quả thật không tệ, đang lúc xử lý lại vừa vặn gặp phải chuyện Tây Thùy khai chiến nên chuyện của nàng lại bị xem nhẹ đi. Tổ Doanh có nghe các cung nữ ở sau lưng nàng nói chuyện phiếm về phế hậu: Phế hậu tất nhiên không thừa nhận âm mưu làm hại Tổ Doanh, nhưng rõ ràng là nàng ta đã vào kinh thành mà không được cho phép. Chỉ cần một lý do đó, phế hậu chắc chắn đã bị bắt giam.

Mười ngày, mười hai ngày, mười lăm ngày trôi qua, Tổ Doanh đã cảm nhận thấy thất vọng Thiên ý - Chiến tranh lại xảy ra. Mà quan trọng là những nam nhân kia rõ ràng không muốn xử trí phế hậu, bọn họ thực sự làm cho Tổ Doanh mất hết lòng tin.

Ngày thứ mười sáu, Tể Tướng đích thân tới Hoàng Cực tự.

Tổ Doanh biết hần tới khuyên nàng hồi cung. Hai ngày nữa chính là ngày Tổ Táp xuất chinh, bọn họ cần nàng xuất hiện bên cạnh Hoàng đế.

Nhưng từ khóe mắt đến đuôi lông mày Cur Hàm Huyền đều theo ý tứ cười nhạo, không có ý tứ khuyên bảo nào hết.

"Trở về đi thôi." Hần cười cười như đùa cợt nói: "Hần cũng không sung ái ngời như ngời nghĩ đâu. Cứng rắn mãi chỉ có ngời thua thiệt thôi."

Tổ Doanh giả bộ kinh ngạc nhìn hần chằm chằm: "Tướng gia biết ta lâu vậy rồi, trông ta có vẻ giống như người tự cho mình là người trên vạn người, luôn có ý nghĩ ý sủng mà kiêu sao?"

Cur Hàm Huyền liếc nàng một cái: "Long Tương tướng quân sẽ phải mang binh xuất chinh, thủ phạm hại muội muội hần để non vẫn bình yên vô sự, Hoàng hậu muội muội của hần lại cô độc một mình ở ngôi chùa đã từng xảy ra chuyện mình bị hãm hại. Loại chuyện như vậy, cho dù ai nghe, cũng cảm thấy không hợp tình hợp lý. Quan trọng hơn, thân là thê tử, nương nương không nên khiến trượng phu của mình khó xử."

Ca ca của nàng đã có thể khiến Hoàng đế cảm thấy khó có thể đắc tội sao? Tổ Doanh cười tủm tỉm nhìn Cur tướng: "Tướng gia nói như vậy chỉ là để cho ta một bậc thang mà xuống nước thôi."

"Thần tới Hoàng Cực tự chuyển này, chính là nguyên ý đem cho nương nương một bậc thang. Nương nương nếu như không sáng suốt chấp nhận, thì thần cũng chẳng còn gì để nói nữa."

Tổ Doanh mỉm cười không nói, nghiêng đầu nhìn hần một lát, mới nói: "Thật ra thì ta hiểu rõ. Lúc đầu, ngài nguyên ý giúp ta hãm hại nàng. Ngay sau đó, ngài không hối hận, bởi vì chính nàng phải thích khách muốn đưa ngời vào chỗ chết. Nhưng đến khi nàng thật sự bị ta hãm hại, ngài mới phát hiện: Ngài không hề muốn ta được như ý. Tiếp đó, ngài bắt đầu hi vọng nàng không có việc gì...Hiện tại, ngài lại muốn nàng được sống thật tốt. Tướng gia, ngài có biết là ngài rất thú vị không?"

Ông ta bị Tổ Doanh nhìn đúng tâm sự, ánh mắt nhìn nàng càng thêm lạnh lẽo.

Tổ Doanh ngang nhiên đón ánh mắt của hần, vẫn ung dung mỉm cười.

Nhưng ông ta không buông tha cơ hội châm chọc nàng: "Thật ra, nhìn có vẻ như Hoàng hậu là người rất sáng suốt hiểu chuyện, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một nữ nhân tầm thường, lòng dạ ghen tuông."

Tổ Doanh gật đầu: "Hon nữa còn là một nữ nhân gốc gác nghèo, hoàn toàn không muốn tự mình dập tắt chuyện này, phải làm cho ra lẽ đến cùng, từ gốc

rẽ cho đến ngon."

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, giọng gao hỏi: "Nhất định nàng phải chết?"

Tổ Doanh cười một tiếng chua chát: "Ngài cứ tự đi hỏi nàng y nguyên câu hỏi này đi. Ta nguyện ý dùng câu trả lời của nàng làm kết quả cho hành động của ta. Nếu như nàng nói "Không nhất thiết phải như vậy. Ta lưu lại tính mạng cho Tổ Doanh", ta cũng sẽ không làm khó nàng ta bất cứ chuyện gì nữa."

Sắc mặt của Cur Hàm Huyền khẽ trầm xuống. Nàng nhất định sẽ nói: Đúng, ta muốn Tổ Doanh chết. Trước đây, có lẽ câu trả lời sẽ không nhưng bây giờ có người ra tay hãm hại nàng, liền sẽ thành cái gai trong mắt.

"Như vậy làm gì có chuyện thương lượng được nữa..." Tổ Doanh từ từ nói: "Hai mươi năm, ngài cũng nên tới gặp nàng ta để nói lời tạm biệt rồi?"

Cur Hàm Huyền nhìn Tổ Doanh, trong sâu thẳm ánh mắt chứa một cảm xúc khó định nghĩa: "Nếu như hai mươi năm sau, Ta Chấn muốn đem người bức tử...."

"Đại nhân...." Tổ Doanh bước tới gần ông ta thêm một bước, lạnh lùng nói: "Ngài đừng quên, ta là nhân vật ngài dùng để thay thế vị trí của phế hậu. Giữa ta cùng với phế hậu, ngài đã suy nghĩ lựa chọn. Cuối cùng ngài chọn ta, là tự ngài quyết định. Hiện tại muốn đổi, đã không còn kịp nữa rồi."

Hắn cúi đầu nhìn khí thế bức người toát ra từ Tổ Doanh, chợt cười. Tiếng cười càng ngày càng vang dội, đầu tiên là bất đắc dĩ, sau đó là sáng khoái, cuối cùng có một chút dịu dàng.

Tổ Doanh không thể giải thích nổi tại sao ông ta lại cười khó hiểu như vậy.

"Nương nương có thường phục không?" Hắn cười nói: "Thần nhớ nương nương rất ưa thích giả trang thành thiếu niên chạy loạn khắp nơi."

"Thường phục để làm gì?"

"Nương nương không phải muốn giải quyết mọi chuyện từ gốc rễ lên đến ngọn sao? Để người khác hành sự, nương nương có thể yên tâm được sao? không bằng..." Dáng vẻ tươi cười của hắn đáng biến mất, nói: "Để ta mang nương nương đi xem hai mươi năm sau của nương nương."

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Xa cách II

Tổ Doanh ở Hoàng Cực không có thường phục như Cur Hàm Huyền nói, vì vậy viết một bức thư tay nhỏ, giao cho tâm phúc đem đến Long Tương tướng quân phủ.

Cur Hàm Huyền sau khi cáo lui cũng không rời đi, tìm một gian phòng nghỉ tạm. Bọn hạ nhân cho rằng Cur tướng ý định khuyên Tổ Doanh hồi cung không thành, nhưng vẫn muốn ở lại tiếp tục khuyên nhủ, chờ nàng hồi tâm chuyển ý.

Sau khi dùng xong ngọc thiện, Tổ Doanh cho người gọi Hiên Nhân. Thực ra lúc đầu, Hiên Nhân không có trong danh sách những người đi theo Tổ Doanh, nhưng sau khi nhận tin Tổ Doanh muốn nghỉ ngơi tại Hoàng Cực tự mấy ngày nên đến đây với nàng. Tổ Doanh có lúc cùng nàng ngắm tranh, có lúc dạy nàng viết chữ, nếu như mãi chơi đến quá khuya cũng sẽ lưu nàng cùng ngủ. Các cung nữ lâu dần cũng quen với sự xuất hiện của Hiên Nhân nên cứ khi có nàng tới thì họ yên tâm lui ra.

Hiên Nhân mặc dù không nghe không nói nhưng bù lại khứu giác lại rất nhạy cảm, vừa vào phòng liền phát hiện Tổ Doanh dùng hương. Nàng biết Tổ Doanh một khi dùng hương liệu hết sức cẩn thận, không bao giờ để qua tay người khác, vì vậy cũng không hề nghi ngờ. Nhưng lúc này lại chỉ ngồi xem tranh chữ cùng Tổ Doanh một lát, nàng đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, miễn cưỡng duy trì hành động nhưng rốt cuộc vẫn nhìn không được mà mờ mịt ngủ thiếp đi.

Tổ Doanh diu nàng đến giường, dập tắt lư hương, sau đó mở cửa sổ để mê hương trong phòng tản đi, mới cho giải dược trong miệng ra. Nhìn Hiên Nhân ngủ say sưa, nàng thả rèm, lại đem bình phong kéo lại. Làm như vậy với mục đích để cho người khác nếu như không tới gần thì không thấy rõ người nào đang ngủ trên giường.

Nàng ngồi yên lặng một lát, nghe phía bên ngoài cửa có người rón rén gõ ba tiếng, sau đó để xuống một tay nải. Tổ Doanh mở cửa cầm tay nải đi vào trong phòng mở ra, thấy bên trong là một bộ y phục mới của hạ nhân trong Long Tương tướng quân phủ, sau khi thay xong mới biết đúng luôn kích cỡ của mình.

Nàng tính toán thời gian không sai biệt lắm. Lúc này đúng là lúc Đan Xuyên cung Vệ Úy giao ca sau khi dùng xong bữa trưa, các cung nữ thường cũng không chọn lúc này đi lại.

Trong chùa yên tĩnh, Tổ Doanh bước ra cửa, thấy Thái giám đem y phục đến cho nàng vẫn còn đứng ở cửa, nhỏ giọng cười nói: "Bạch công công nhớ

canh chừng kĩ lưỡng, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào."

Bạch Tín Tắc cũng không hỏi nàng định đi đâu, làm gì, lại càng không hỏi nàng bao lâu mới trở về, chỉ nói một câu "Nương nương yên tâm", liền cúi đầu đứng ở cửa, miệng không nhúc nhích lấy một lần nào nữa.

Tổ Doanh vòng qua mấy khúc cua, quả nhiên thấy Cự Hàm Huyền cũng đã đổi thường phục, đứng chờ ở cửa sau.

Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tổ Doanh một phen, cười lạnh nói: "Thật là can đảm, đến cả người Bạch gia cũng có thể thu nhận làm tâm phúc."

Khóe miệng Tổ Doanh nhẹ nhàng nhướng lên, giật giật, nhưng không nói gì thêm.

Thị vệ canh cửa thấy Cự tướng dẫn theo người đến, nhanh chóng khom người hành lễ, không dám nhìn ngó lung tung. Nhưng bọn họ còn chưa đi được hai bước, chợt nghe có người cao giọng nói: "Xin dừng bước."

Cự Hàm Huyền hồ hững quay đầu lại, thấy là Tạ Chấn, lạnh lùng hỏi: "Tướng quân không nhận ra ta?"

Tạ Chấn đã đổi thường phục, giao ca xong đang muốn rời đi lại thấy Cự tướng cũng đổi thường phục đi ra từ cửa phụ, lại thấy đi theo bên cạnh hắn là một hạ nhân mặc đồ của Long Tương tướng quân phủ, cảm thấy có chút kỳ lạ. Khi tới bên cạnh Cự tướng thì lễ thì thấy kia người cố ý thối lui sau lưng Cự tướng để tránh hắn, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

"Tướng gia có cần hạ quan giúp gì không?" Tạ Chấn khom người lúc nói chuyện, nhìn qua tên hạ nhân kia thì thấy tay hắn rất trắng. Bình thường, khi hạ nhân đi với chủ nhân luôn luôn thả lỏng bàn tay một cách tự nhiên, tuy nhiên người này lại cố ý nắm tay thành quyền. Tạ Chấn không khỏi suy đoán: "Người đó" nhất định có một bộ móng tay rất đẹp.

"Tướng quân không phải đã giao ca sao? Về nghỉ ngơi đi." Giọng điệu Cự Hàm Huyền lạnh nhạt, nhưng Tạ Chấn không để bụng.

Mặc dù sớm biết ở hậu cung tai mắt của Tể tướng không ít, nhưng Tạ Chấn không ngờ ngay cả ban ngày ban mặt mà ông ta cũng dám mang cung nhân ra vào.

"Tướng gia..." Hắn nghĩ muốn uyển chuyển ngăn cản, Cự Hàm Huyền đã không để ý tới hắn, mang theo người kia quay lưng bước đi.

Tạ Chấn vừa ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy gò má Tổ Doanh, thất kinh. Tổ Doanh cũng biết hắn đã nhận ra, nháy mắt ra hiệu cho hắn không được tỏ thái độ. Vậy mà Tạ Chấn lo lắng không nhận được sai mấy bước đi theo. Tổ Doanh thờ dãi, nhưng lại khó lên tiếng đuổi đi hắn.

Cự Hàm Huyền quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, hừ một tiếng: "Tướng quân nếu không yên lòng, vậy đi theo đi."

Ba người sau khi ra khỏi cổng phụ mười mấy bước lại có một cánh cửa khác, qua cánh cửa này mới thực sự ra khỏi địa phận Hoàng Cực tự. Cự Hàm Huyền vừa mới bước chân ra khỏi cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tổ Táp mặc một thân thường phục, cười ngửa đứng ở trước cửa.

"Thì ra là nương nương đã tìm người hộ giá." Ông ta không biến sắc nói: "Thần để cho Tạ tướng quân đi theo chúng ta, xem ra là làm điều thừa."

"Cùng Tướng gia đồng hành, ta làm sao dám để chuyện gì sơ suất xảy ra." Tổ Doanh mỉm cười sai bước tới một con ngựa khác mà Tổ Táp mang tới.

Tạ Chấn cứ nghĩ Tổ Doanh mấy ngày trước vừa mới sinh non, tiến lên một bước cầm lấy dây cương, nhỏ giọng nói: "Nương nương không nên cười ngửa."

Tổ Doanh thấy trong ánh mắt hắn tràn đầy lo lắng, vừa định nói không cần đi theo, nhưng ngay lúc đó Tổ Táp lại thúc ngựa đến sát đầu ra hiệu, ý bảo nàng quay đầu nhìn, hai nhi tử của Cự Hàm Huyền đang dắt ngựa đi tới đây.

"Tĩnh Triển, Vân Thùy! Tôi bái kiến Long Tương tướng quân cùng Đan Xuyên cung Vệ Úy." Cự Hàm Huyền nói với nhi tử, sau đó quay lại nhìn Tổ Doanh nói: "Vốn là không nên để khuyến tử đến hoa tay múa chân trước mặt hai vị Tướng quân, chẳng qua thần luôn làm việc cẩn thận, hy vọng nương nương không trách tội."

Tổ Doanh đã từng nghe Tổ Lan nói về trượng phu của mình - Vân Thùy, là một người có dũng có mưu, chắc là Tĩnh Triển cũng sẽ không kém, liền nhìn Tạ Chấn nói: "Tướng quân nguyên ý theo tới cũng không cần nói nhiều, ta tự có chừng mực."

Nghe nàng nói như vậy, Tạ Chấn dĩ nhiên không có ý kiến gì thêm, im lặng đến dắt ngựa của mình.

Tổ Táp vẫn không mở miệng, lúc này chỉ nhìn muội muội, lắc đầu kèm với một tiếng thờ dãi.

Tổ Doanh giục ngựa đi về phía trước mấy bước, nói chuyện với ca ca: "Long Tương tướng quân hai ngày nữa sẽ phải xuất chinh, Thánh thượng còn trông cậy vào ngài vì nước ra sức. Ngay lúc này bất cứ ai cũng không dám làm gì với ngài."

"Nếu không phải do nguyên nhân này, nương nương làm sao có thể tìm ta hộ giá? Chỉ khổ cho ta toàn phải đi làm những việc liều lĩnh cùng nương nương thôi." Tổ Táp hậm hực nói.

Tổ Doanh thật sự thấy uất ức, cúi đầu nói: "Ca ca tại sao lại nghĩ như vậy....Muội muội cảm thấy sợ mới tìm ca tới, lại không đúng?"

"Nếu sợ, vì sao không dứt khoát giao cho ta làm? Cần gì tự mình xuất môn, mạo hiểm như vậy!" Giọng điệu Tổ Táp thêm mấy phần nghiêm nghị: "Ngài hôm nay còn là Quận Vương phủ tiểu thư sao? Còn có thể chạy loạn khắp nơi sao? Nương nương...Bây giờ quay về còn kịp đó."

"Ta không muốn quay về." Tổ Doanh nói xong, nhìn thấy Tạ Chấn cười ngửa tới đây, thờ dài nói: "Ca ca cái gì cũng đừng hỏi. Chuyện này ta chỉ có thể đích thân làm, ca không có cách nào làm thay được đâu."

Hoàng Cực tự cách Hoàng Thành cũng không xa, cười ngửa nửa canh giờ là tới.

Tổ Doanh không giải thích bất cứ câu nào về việc nàng cùng Cự tướng đang làm cho Tổ Táp cùng Tạ Chấn nghe, nhưng lúc đoàn người ra khỏi cửa thành chạy về hướng tây nam, Tổ Táp cùng Tạ Chấn liền hiểu rõ mục tiêu của bọn họ là đến nơi nào. Tổ Táp không khỏi lo lắng, mấy lần nghiêm mặt nhìn về phía Tổ Doanh, nàng lại một chút bộ dáng khẩn trương cũng không có. Cho đến khi mấy người bọn họ tiến vào cửa lãnh thành, Tổ Doanh mới ung dung nói: "Đã rất lâu không có rời khỏi Tử Cấm thành, thiếu chút nữa đã quên mất thế giới bên ngoài như thế nào rồi."

(1): Chỗ này giống như lãnh cung nhưng lãnh cung là ở trong cung còn lãnh thành là ở một nơi ngoài Tử Cấm thành.

Tổ Táp không muốn xưng hô vi thần- nương nương, trầm giọng nói: "Muội... Sẽ không để tay mình dính máu chứ?"

"Làm gì có chuyện tự Hoàng hậu đích thân làm mấy chuyện như vậy..." Tổ Doanh thấp giọng, cười cười.

Tổ Doanh cùng ca ca chưa bao giờ tới lãnh thành nhưng Cự Hàm Huyền thì lại thập phần quen thuộc với nơi này, mang theo bọn họ ngoặt đông ngoặt tây đi tới một chỗ nhìn như đã lâu không ai tu sửa, chăm sóc.

"Là hành cung Nam Thiên môn." Tạ Chấn ở bên cạnh Tổ Doanh nhỏ giọng nói một câu, sau khi xuống ngựa bản năng muốn đỡ Tổ Doanh nhưng nàng đã nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa, hơi cúi thấp đầu cảm tạ sau đó bước chân đi qua.

Tổ Táp liếc Tạ Chấn một cái, lạnh lẽo nói: "Tướng quân đường đường là Đan Xuyên cung Vệ Úy, hạ mình đỡ hạ nhân của bản phủ, không khỏi quá thiếu tự trọng."

Tạ Chấn nhìn hần, không khỏi thờ dài: "Nơi này không có người khác, Tướng quân cần gì khoanh tay đứng nhìn."

Tổ Táp cười lạnh nói: "Một khi đã làm việc, sẽ phải làm đến mức giọt nước không lọt... cho nên ta sớm cũng đã biết, A Doanh không ngốc như người đầu."

"Nàng là người hiểu chuyện, nhưng cũng không phải cứ người hiểu chuyện là phải không cần người khác ở chỗ không có người ngoài đỡ xuống ngựa." Tạ Chấn cũng không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Tổ Táp một cái.

Hai người đều không vui, im lặng buồn bực đi theo phía sau Cự Hàm Huyền và Tổ Doanh, từ Nam Thiên môn đi vào lãnh thành.

"Tướng gia thường đến đây sao?" Tổ Doanh thấy thị vệ canh giữ ở hành cung đối với Cự Hàm Huyền một mực cung kính, hơn nữa một câu cũng không hỏi, liền nghi ngờ bọn họ là người của ông ta.

Cự Hàm Huyền không nhìn Tổ Doanh, một mạch ngẩng cao đầu đi về phía trước, đi đến hành cung tiêu điều cách đó không xa, chợt dừng chân không bước tiếp.

Tất cả cửa sổ của hành cung đều đóng chặt, chỉ có cửa chính mở ra một nửa. Bên trong một cung nữ nhìn thấy bọn họ, vội vã chạy đến, trực tiếp chạy đến bên cạnh Cự Hàm Huyền hành lễ.

Tổ Doanh nhận ra cung nữ này khi xưa là người của Đan Xuyên cung, bây giờ cùng phế hậu tới lãnh thành. Quần áo của nàng đã có chút phai màu, chỗ cổ áo đã có chút lỏng lẻo, chỗ thêu hoa thậm chí còn thấy cả đường chỉ đứt ra. Tổ Doanh không ngờ tới cuộc sống ở hành cung lại nghèo túng như vậy, không khỏi nhăn mày, sinh lòng trắc ẩn.

Cung nữ kia lại không thèm nhìn Tổ Doanh lấy một cái, từ trong tay áo lấy ra một cây phát trần bằng bạc bóng loáng, vung lên rồi quay đầu, không nói một lời nữa thì lễ, xoay người về lại trong cung sau đó khép cửa.

Tổ Doanh cảm thấy không thể giải thích được, nhú mày nhìn cửa hành cung đóng chặt, sau đó quay lại nhìn Cự Hàm Huyền.

Sắc mặt của Cự Hàm Huyền không thay đổi, bình tĩnh nói: "Nàng chưa từng chịu gặp mặt ta, chính người vào đi thôi."

Tổ Doanh do dự đi về phía trước một bước, Tổ Táp cùng Tạ Chấn lập tức đuổi theo, lại bị Tinh Triền cùng Vân Thùy ngăn lại.

"Vân Thùy, người biết nàng là ai..." Tổ Táp liếc muội phu một cái, giọng điệu không tốt.

Cự Vân Thùy không chút cử động, nhàn nhạt trả lời: "Tam ca, ta cũng biết rõ người ở bên trong là người nào. Tam ca thật sự không nên tới gần nơi đó thì tốt hơn, tránh việc tự tìm phiền toái cho mình."

Thấy bọn họ có ý làm khó, Tổ Táp và Tạ Chấn lập tức mỗi người cầm một cánh tay của Tổ Doanh, lôi nàng về bên người.

Cự Hàm Huyền cười lên một tiếng: "Cả tòa hành cung trong ngoài chỉ có tất thảy năm mươi sáu người, bên ngoài có ba mươi sáu thị vệ, bên trong có

mười tám cung nữ, ngoài ra còn có một nữ nhân là tiên sinh Thôi thị theo nàng từ lúc còn chưa nhập cung. Giờ phút này bên trong chỉ có hai người, một là cung nữ vừa mới ra tiếp kiến ta tên là Mê Nhạn, còn người kia chỉ là một thứ dân. Nơi này cũng chỉ là nơi giam lỏng một nữ nhân thất sủng, chẳng lẽ hai vị Tướng quân còn sợ bên trong có thiên quân vạn mã?"

Tổ Doanh nhẹ nhàng cười một tiếng, rút tay về, đi tới trước bậc thang của hành cung, phát hiện nơi này cách chỗ Cư Hàm Huyền đứng đúng hai mươi bước chân. Nàng bước lên bậc thang, tim đột nhiên đập mạnh.

Cửa khép cũng không chặt, khẽ đẩy một cái liền mở ra.

Tổ Doanh quay đầu lại liếc mắt nhìn ... Hai mươi bước chân, nhẹ nhàng đẩy cửa, hai việc đơn giản như vậy, nam nhân muốn làm việc này nhất lại không làm được.

Nàng nhìn kỹ hành cung u ám này, tâm càng thêm một mảnh lạnh lẽo: Tuy là ban ngày, bên trong lại tối đen như mực. Trong ánh sáng mờ mờ chiếu qua khung cửa sổ, Tổ Doanh nhìn thấy một người ngồi yên bất động, y phục màu trắng nổi rõ trong khung cảnh mờ mờ tối. Tổ Doanh ngờ ngác nhìn, mắt dần dần thích ứng với bóng tối, cảnh tượng nhìn thấy làm nàng quên cả việc vượt qua ngưỡng cửa đi vào.

Nàng lần đầu tiên nhìn Tổ Nhượng Tinh ăn vận như vậy, tóc dài tùy ý rủ xuống vai, đen nhánh một mảng.

"Tóc đẹp như vậy, nhưng trước kia nàng luôn luôn cài cung trang, thật là đáng tiếc ... Tự đáy lòng Tổ Doanh than một tiếng, bước vào.

Tổ Nhượng Tinh quay đầu nở một nụ cười với Tổ Doanh, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành không bởi vì quang cảnh u tối mà giảm bớt, ánh mắt vẫn sáng như sao, nụ cười tươi tắn như gió xuân.

Tổ Doanh không nhịn được lại than một tiếng, tới gần nàng mấy bước, thấy Tổ Nhượng Tinh đang một mình thân nhiên đánh cờ.

"Nương nương hạ mình đến đây, đúng là làm người ta kinh ngạc." Tổ Nhượng Tinh vẫn ngồi, không nhúc nhích, giọng điệu cũng rất qua loa. Tổ Doanh cũng không so đo, cười nói: "Làm người ta kinh ngạc, là dung nhan xinh đẹp của người cơ."

Tổ Nhượng Tinh cười cười, tiếp tục nhìn vào bàn cờ, thuận miệng hỏi: "Nương nương biết đánh cờ không?"

"Ta không dám múa rìu qua mắt thợ." Tổ Doanh vừa nói, vừa ngồi vào chỗ đối diện nàng, nhìn kỹ ván cờ: "Thế cờ cao như vậy, ta lại càng không dám nhận là mình biết phá giải."

Tổ Nhượng Tinh cầm một quân cờ trắng lên, đặt vào một chỗ. "Người giỏi bày trận chính là người luôn miệng nói ta không hề mạnh hơn người khác, luôn miệng nói tâm kế của mình không bằng người." Nàng nói: "Kết quả khi người khác rơi vào thế trận của người, mới biết thế nào là hung hiểm."

"Ta có dàn dựng thế trận nào sao?" Tổ Doanh không biết nên khóc hay cười nhìn thẳng vào mắt nàng.

Tổ Nhượng Tinh lại nhặt một quân cờ đen lên, một lúc lâu sau vẫn không đặt xuống, quay qua một bên thở dài nói: "Đừng nha, người không bày trận ... Trời cao thay người bày trận, mới thực sự đáng sợ." Nàng nhướng mắt, nhìn chằm chằm Tổ Doanh nói: "Có lúc ta nghĩ, nếu như khi đó, không dùng tống cho Vinh An đoạt vị hôn phu của người ..."

"Người cũng chỉ nên nghĩ tới đây thôi, sẽ không tiếp tục có cơ hội sửa lại những việc trong quá khứ đâu." Tổ Doanh thấy sau khi nàng đặt quân cờ trắng xuống tình thế đại biến, liền cầm một quân cờ đen đặt lên bàn cờ, nói: "Người chắc cũng đã hối hận không ít. Cũng đã nhiều lần suy nghĩ, nếu như đề ta gả cho Bạch Tín Mặc, nếu như đề ta gả cho Thái tử, nếu như thời điểm nước trong cung bị nhiễm độc người không có nhân cơ hội đuổi tử nữ thì mọi chuyện đã đi theo chiều hướng khác."

Tổ Nhượng Tinh nghiêm túc nhìn vào bàn cờ, sau đó đặt xuống một quân cờ trắng. "Kết quả, những thứ kia ta cho là ta vì mình dọn đường, cũng chỉ là trời cao muốn ta thay người làm việc."

"Tin tưởng số mạng là một chuyện rất tồi tệ." Tổ Doanh nhìn vào bàn cờ một cách cẩn thận, dự định nên đặt quân cờ xuống đâu.

"Nhưng có lúc ta không thể không nghĩ: số mạng thật sự tồn tại, chỉ là chúng ta không biết." Tổ Nhượng Tinh nhìn chằm chằm những quân cờ đen trắng kia, nhìn một lúc lâu, thở dài: "Quả nhiên ... Người thắng ..."

Tổ Doanh nhún vai nói: "Thật ra thì ta biết đánh cờ."

"Người cũng rất biết cách làm thế nào để làm Hoàng hậu." Tổ Nhượng Tinh đưa tay sửa lại vị trí một quân cờ, đôi tay thon dài mảnh khảnh, đẹp đẽ động lòng người.

Tổ Doanh thấy nàng vào giờ phút này còn có thể như thế trầm tĩnh an nhàn, buồn bã nói: "Người cùng hán mới thật sự xứng đôi."

"Thâm Hoàng?" Tổ Nhượng Tinh bật thốt lên, thấy vẻ mặt Tổ Doanh có chút mờ mịt, cười nói: "Người không biết tục danh của hán?"

Tổ Doanh không lên tiếng, Tổ Nhượng Tinh trầm giọng: "Người thống trị cả thiên hạ, không cần người xứng đôi làm gì."

Hai người bọn họ trầm mặc trong chốc lát, Tổ Nhượng Tinh tiếp tục: "Ta đoán người sẽ không bỏ qua cho ta."

"Nếu như không có nghĩ kỹ về tất cả mọi việc có khả năng xảy ra và lường trước mọi hậu quả, người sẽ không mạo hiểm hỏi kinh gặp hán." Tổ Doanh cười nói. "Nếu như không lường trước mọi hậu quả, người sẽ không thư thái đón chờ giống như bây giờ."

"Nhưng trong tất cả những kết quả ta lường trước, không có tính đến một Tổ Doanh như vậy." Ánh mắt Tổ Nhượng Tinh sáng lên: "Ta có nghe nói người thay đổi, nhưng không ngờ tới là lại biến thành như vậy. Tổ Doanh mà ta đoán sẽ không ở nơi này bình thản ung dung mỉm cười."

"Người cho rằng lúc vừa mới xảy tai, ta liền không nói hai lời chạy ngay đến đây, cầm một ly rượu độc đặt trước mặt người?"

"Có lẽ là một lò nung." Khóe miệng Tổ Nhượng Tinh giương lên một nụ cười thần bí, "Không phải người tự mình đem đến, mà là một kẻ tin lời nói dối của người, nóng nảy đưa đến trước mặt ta."

Thấy Tổ Doanh chỉ cười cười mà không nói gì, Tổ Nhượng Tinh lại chậm rãi nói: "Ngưng...Hán hai mươi năm qua vẫn luôn tin tưởng ta, nhưng chỉ một lời nói dối của người liền che mắt hán, để cho hán ở thời điểm ta cần trợ giúp nhất phản bội ta. Đúng là không thể tưởng tượng nổi..."

Tổ Doanh biết tên tự của Cư Hàm Huyền có một chữ "Ngưng", lần đầu tiên nghe được có người gọi hán như vậy, có chút không quen. Nàng hồ hững nói: "Người chưa bao giờ nói dối, lần đầu tiên luôn có thể thành công."

Tổ Nhượng Tinh khẽ thở dài một tiếng liền lâm vào trầm mặc, trên nét mặt chợt hiện ra vẻ mệt mỏi, làm cho người ta phát hiện nàng đã không còn trẻ nữa.

Tổ Doanh nhìn nàng trong chớp lát, bật cười, vừa lắc đầu cười cười nói: "Thì ra là vậy...." Tổ Doanh lúc này chợt nhận ra phong thái của nữ nhân này vẫn mang đậm phẩm chất của một vị mẫu nghi thiên hạ. Tổ Doanh cười lắc đầu: "Người và Cư tướng không có đoán sai: Ta quả thực không phải là người khuất phục số mệnh, cũng không chủ động đi gây chuyện với người khác. Đáng tiếc người chưa lường trước tất cả mọi khả năng, thật sự ta luôn cho rằng Tổ Nhượng Tinh vĩnh viễn chỉ tin mình, không tin số mệnh. Đem hai chữ Thiên mệnh nói ra, thật sự không thích hợp với người."

Tổ Nhượng Tinh thất thần nhìn vào bàn cờ, sau đó khẽ mỉm cười: "Không phải kiểu thuận theo ý trời không thích hợp với một mình ta, cả người và ta đều lựa chọn không tin." Nàng nhìn Tổ Doanh sâu kín, nhàn nhạt nói: "Thật may vì người không trở thành trắc phi của con trai ta."

"Người nói vậy là lo lắng cho Thái tử hay là lo lắng cho Thái tử phi đây?" Tổ Doanh cúi đầu, mân mê những quân cờ màu đen, nhẹ nhàng nói: "Người cả đời ngôn ngữ thận trọng, nhưng mà lúc này không cần cố làm ra vẻ huyền bí nữa! Có những lời, hiện tại nếu không nói thì sẽ không còn cơ hội nói nữa đâu."

Ánh mắt Tổ Nhượng Tinh chợt thay đổi, Tổ Doanh đang ngồi đối diện và nhìn thẳng vào mắt nàng, trong phút chốc cảm giác mình giống như hiểu một chút về ý định của nàng. "Như vậy, người thử nghe ta nói, xem một cô đúng với ý nghĩ của người hiện giờ hay không..." Tổ Doanh cười cười, nhặt một quân cờ trắng lên, cân nhắc, đặt ở chính giữa bàn cờ: "Người đã từng đường đường là một vị mẫu nghi thiên hạ, uy quyền tột đỉnh..." nàng vừa nói vừa lấy bốn quân cờ trắng vây kín một quân cờ đen vừa nói: "Hoàng đế và người tương kính như tân, Thái tử rất hiếu thuận với người, Tể Tướng che chở người, gia tộc lệ thuộc vào người."

Nàng mở to mắt quan sát nét mặt Tổ Nhượng Tinh, lạnh đạm lắc đầu nói tiếp: "Nhưng mọi chuyện giờ đã khác: Hoàng đế không cần người nữa. Thái tử luôn muốn bảo vệ người nhưng bất lực, Tể Tướng đã kéo người xuống nên rất khó có thể nâng người lên lại vị trí ban đầu, về phần gia tộc...Bọn họ đã giết dây cho người làm tất cả những gì có thể rồi, bây giờ đối với họ mà nói, người đã không có gì để lợi dụng nữa rồi? Người đã nỗ lực làm tất cả những gì người muốn làm rồi, cung đã thất bại. Hiện tại tình cảnh khó khăn người cứ khẳng khái níu lấy không tha quân cờ này, sớm muộn gì cũng hỏng tay." Tổ Doanh nhẹ nhàng lấy quân cờ trắng trên bàn cờ bỏ đi, đổi khác một con cờ trắng bên cạnh quân cờ tượng trưng cho Thái tử: "Hiện tại, Thái tử phi mới chính là niềm hy vọng của gia tộc." Nàng đem quân cờ đen tượng trưng cho gia tộc dời đến đặt dưới quân cờ Thái tử phi.

"Nhưng..." Nàng lại cầm một quân cờ trắng khác đặt lên chỗ trống chính giữa bàn cờ. "Nơi này lại xuất hiện một vị mẫu nghi thiên hạ mới và gia tộc của nàng...Nhân vật đó chính là ta và gia tộc của ta đang càng ngày càng nhận được nhiều ân sủng."

Nói xong, Tổ Doanh nhìn Tổ Nhượng Tinh cười cười: "Ta không nói sai đâu. Dù sao, tiền sinh của ta và tiền sinh của người mặc dù tuổi tác có khác biệt, nhưng dù sao cũng là chị em ruột, phương pháp dạy dỗ của họ không khác nhau là mấy đâu."

"Người muốn gì?" Tổ Nhượng Tinh dùng ánh mắt dò xét nhìn Tổ Doanh.

Tổ Doanh không chút hoang mang nói: "Muốn cùng người làm một vụ giao dịch."

Tổ Nhượng Tinh cười một nụ cười đầy mỉa mai, cầm quân cờ trắng bị Tổ Doanh bỏ qua một bên: "Giao dịch với một quân cờ đã bị bỏ đi, có gì hữu dụng đâu?"

Tổ Doanh mỉm cười nói: "Ta cứ thích giao dịch với quân cờ đã bị bỏ đi đó thì sao ... làm như vậy sẽ không ai đoán được ý đồ."

Tổ Nhượng Tinh nhìn thẳng vào mắt Tổ Doanh, chậm rãi hỏi: "Giao dịch gì?"

"Thái tử phi." Tổ Doanh không chút hoang mang nói: "Nàng là niềm hy vọng của gia tộc người. Nếu người không làm khó ta thì ta sẽ không làm khó nàng, không làm khó dễ gia tộc người."

"Tổ Ly cũng không có làm gì, người làm sao có thể thế nào làm khó nó?"

"Văn tài viện cũng không có làm gì." Tổ Doanh lạnh nhạt nói: "Nhưng vẫn có người có đủ khả năng làm cho nàng trở thành gián điệp đến từ Nam quốc."

Tổ Nhực Tinh nhìn Tổ Doanh, sau đó quay mặt nhìn về một góc tối tăm nhất trong căn phòng: "Còn tưởng rằng ngươi chỉ là một nữ hải tặc cái gì cũng không hiểu. Hóa ra là ta xem thường ngươi."

"Cõi đời này không có người nào ngu ngơ, cái gì cũng không hiểu mãi." Tổ Doanh nói: "Huống chi nữ nhi Tổ thị."

Sắc mặt Tổ Nhực Tinh dịu xuống, giống như là đang nói chuyện phiếm: "Muốn dùng cái gì để đổi việc ngươi bỏ qua cho Tổ Ly?"

"Ngươi bá chủ Đan Xuyên cung nhiều năm, chắc hẳn là cũng đã đào tạo được nhiều nô tài sẵn sàng phục vụ cho ngươi, cho Thái tử." Tổ Doanh mỉm cười: "Vậy ta có một câu hỏi ... nếu gặp phải sự việc một câu nô tài phản bội, ngươi sẽ làm gì? Giết chết câu nô tài đó nhằm mục đích rung cây dọa khỉ hay là giết chết tất cả những câu nô tài phản bội, nhất quyết đào tạo một lứa nô tài mới hay là giết chết tất cả những đối tượng đang rung rinh giao động muốn ăn cây táo rào cây sung?" Nàng lại nói tiếp: "Thật ra đây là câu hỏi muôn đời của tiên sinh Thôi thị. Ta đoán năm đó khi được hỏi vấn đề này cái vấn đề này thì ngươi chọn đáp án cuối cùng phải không?"

Khóe miệng Tổ Nhực Tinh thoáng run rẩy.

"Ô! Lẽ nào ngươi chọn đáp án thứ hai?" Nàng nhìn Tổ Doanh, cười một cách rất cổ quái: "Ngươi không phải là bởi vì ghen tỵ với vợ trước của phu quân mình, tới nhìn tận mắt ta chết. Ngươi tự mình đến, là vì chuyện này ... làm chủ Đan Xuyên cung gần một năm, hiện tại cuối cùng cũng bắt đầu dọn dẹp những chướng ngại vật rồi đây. Bất quá, hải tặc của ngươi bị người ta hãm hại mà chết non, nên bắt đầu phần hận trả thù là điều tất nhiên thôi." Nàng chậm rãi gật đầu một cái: "Ngươi không để cho thân tín đến làm khó ta, là bởi vì ngươi căn bản không có thân tín! Không muốn khiến Bình vương phủ ra mặt là bởi vì sợ gia tộc ngươi sẽ gặp rắc rối? Hôn nữa, chỉ có nhìn tận mắt ta, chính tai nghe ta nói ra, ngươi mới có thể tiếp tục dàn dựng thế cục. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tin tưởng chính bản thân mình, thật khổ cực a!"

Tổ Doanh lặng lẽ nghe nàng nói, không tỏ thái độ gì.

"Đây là một bàn cờ đặc biệt." Tổ Nhực Tinh vuốt ve quân cờ trắng trong tay, rũ mắt nhìn bàn cờ: "Nó không được phép xuất hiện hai quân cờ trắng như thế này cùng một lúc. Và mỗi một quân cờ trắng phải dựa vào những quân cờ đen đứng xung quanh mình rất nhiều. Tổ Ly và ngươi đều như vậy." Nàng nhìn quân cờ trên tay thờ dãi: "Quân cờ ở ngoài trận không thể xen vào được thế cờ của những quân cờ trong trận. Ngươi muốn xử lý xong vấn đề này, chỉ có thể dựa vào chính mình phán đoán những đường đi nước bước thôi."

"Đây là ngươi đang ép ta làm những việc mà ta không định làm đấy nhé!" Tổ Doanh lắc đầu, nghiêm túc nhìn Tổ Nhực Tinh, thấy cằm nàng khẽ nâng lên, vẻ mặt kiên nghị trấn định giống như đang nói: Con trai của ta cùng phi tử của hắn không hề yếu ớt như ngươi nghĩ đâu.

Tổ Doanh một lần nữa lại cảm thán trong lòng: "Đúng là mình hiểu nàng quá", nhẹ nhàng cười cười, biết cứ cố chấp ở lại đây cũng không giải quyết được vấn đề gì.

"Tổ Nhực Tinh, những điều ngươi lường trước về ta hình như cũng có sai lệch." Tổ Doanh lấy ra một bọc giấy từ trong lòng ngực, đặt trước mặt Tổ Nhực Tinh: "Đây là lần cuối cùng ta điều chế hương liệu cho ngươi ... hãy từ từ thưởng thức nhé."

Tổ Nhực Tinh kinh ngạc nhìn bọc giấy, nhìn một hồi lâu mới mở ra, mở hồ nói: "Đã mài vụn rồi cơ đấy."

Làm như vậy, sẽ không dễ dàng biết đó là loại hương liệu gì, cũng không dễ dàng đoán xem những nguyên liệu gì được dùng để điều chế, tác dụng của nó lại càng không.

Tổ Doanh đi vài bước, quay đầu lại hỏi: "Nghe nói người đến lúc sắp chết, lời nói cũng thật hơn, cho nên ta vẫn muốn hỏi ngươi: Thuận viện có phải hay không bị ngươi hại chết?"

"Có một số việc vĩnh viễn không biết được đáp án. Không phải lão sư đã dạy ngươi như vậy?" Tổ Nhực Tinh trả lời: "Huống chi cái vấn đề này của ngươi, ta cũng không tìm được đáp án. Đi hỏi cái vị tỷ tỷ giả thần giả quỷ kia của ngươi, không phải đơn giản hơn sao?"

"Thật sao?" Tổ Doanh thở dài một tiếng, còn nói: "Sau khi ca ta yên ỏn xuất chinh đánh giặc, chuyện ngươi ở lãnh thành, cấu kết thái y gây chuyện trong cung, cũng sẽ có kết luận. Ngươi ... Có muốn giải thích gì với Hoàng đế không? Có lẽ có một ngày, ta sẽ nói cho hắn biết."

"Ý ngươi là, có một ngày, ngươi sẽ dùng di ngôn của ta để đối lấy sự thanh thản trong tâm hồn?" Tổ Nhực Tinh cười lạnh, cặp mắt nhìn Tổ Doanh lóe ra tia sắc lạnh: "Không cần. Hắn cũng như chúng ta, không chấp nhất với chân tướng."

Nàng nói xong nhìn về phía bàn cờ hờ lạnh một tiếng, lật đồ bàn cờ: "Nghe có vẻ oai phong lắm khi nói quyền lực vô biên, phú quý viên mãn? Nói cho cùng cũng chỉ là một quân cờ bị bao vây tứ phía." Sau đó đứng dậy, nghiêng ngàng đến chỗ góc phòng, ngay gần ngồi xuống cạnh chiếc tỷ bà, đàn lên một khúc nhạc.

Tổ Doanh ngăn người trong chốc lát, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Cư Hàm Huyền đứng ngầy ra như phỗng, nhịp tim đập mạnh chăm chú lắng nghe tiếng đàn của Tổ Nhực Tinh.

Tổ Doanh đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nói: "Tướng gia, không phải tất cả hiểm chiêu có hiệu quả vì đánh bất ngờ. Nàng quá kiên cường, diễn không vai diễn nữ tử yếu đuối khuất phục số mạng."

Cư Hàm Huyền không nói gì.

"Ta hiểu biết rõ ngài hi vọng nàng cứ như vậy mà sống. Đáng tiếc, nàng không tình nguyện với việc sống một cuộc sống như vậy." Tổ Doanh thở dài thong thả nói: "Một người như vậy, ở tại một nơi như thế này, khó trách nàng tha chọn cái chết cũng không muốn sống ở đây."

Cư Hàm Huyền vẫn không để ý đến nàng.

Tổ Doanh nghe nhạc khúc đến lúc cao triều, hỏi: "Ngài đang nhớ về quá khứ? Khúc này chẳng phải là ‘Tướng phu liên!’"

"Nương nương nghĩ nhiều rồi... Khúc này, chẳng phải là ‘Tướng phu liên’ sao?" Cư Hàm Huyền lại hồ hững nói: "Nương nương nghe không ra sao? Tô Nhượng Tĩnh oán hận những người làm hại nàng thất sủng."

"Mỗi người một suy nghĩ." Tổ Doanh đánh mắt nhìn Tổ Táp và Tạ Chấn, ý muốn đi, lại nghe tiếng đàn ngưng bật, cửa cung mở, Mê Nhạn chạy ra.

"Mời tướng gia tới đây, chủ nhân nhà ta có lời." Mê Nhạn dứt lời, lập tức chạy về.

Thần sắc Cư Hàm Huyền thần chấn động, bước đi lên bậc thang, nhưng Mê Nhạn lại đem cửa cung khép chặt, ý nói là ông ta phải đứng ngoài cửa nghe.

Tổ doanh dừng bước, yên lặng nghe, không có nghe rõ người bên trong nói gì, chỉ nghe Cư Hàm Huyền nhanh chóng trả lời: "Ta đồng ý với nàng." Hình như Tô Nhượng Tĩnh chỉ nói một câu vô cùng ngắn gọn.

"Ca?" Tổ Doanh biết lỗi tai của những người tập võ như Tổ Táp rất thính, nhìn hẩn nhíu mày ý hỏi.

Tổ Táp nhẹ giọng nói: "Nàng nói- chăm sóc Vinh An."

Chăm sóc Vinh An. Ta đồng ý với nàng... Cuộc nói chuyện của Tô Nhượng Tĩnh và Cư Hàm Huyền chỉ có hai câu này.

Tổ Doanh giống như có chút hiểu, lại giống như không hiểu lắm. Lúc hồi kinh, trong lòng hồ nghi nhưng không dám khẳng định: Phượng Diệp công chúa là đại tẩu của Tổ Doanh, tất nhiên Tô Nhượng Tĩnh không cần phải lo lắng. Thái tử cùng Tể Tướng như nước với lửa, đã không còn cách nào hòa hợp. Nhưng tại sao là Vinh An? Chân Ninh công chúa còn nhỏ tuổi càng cần chăm sóc, huống chi Vinh An công chúa hờn hĩn chán ghét Cư tướng ra mặt.

Tổ Doanh suy nghĩ về chuyện này trong suốt chặng đường, vẫn không ra đáp án.

Thấy nàng tâm sự nặng nề, Tổ Táp thừa dịp tiến vào của Kinh thành đông đúc, thúc ngựa chậm lại chờ Tổ Doanh đến bên cạnh, nói: "Muội không phải cần phải cảm thấy có lỗi với bất kỳ ai."

"Ý của ca là?"

"Hại nàng đi tới bước này là gia tộc của nàng, không phải muội." Tổ Táp kiên định nói, "Nhà nàng liên tiếp bốn đời hoàng hậu, thật sự đã quên mất chữ nhân, vừa gặp phải khó khăn cũng không ra sức bảo vệ mà loại ngay quân cờ là nàng. Muội chẳng qua phải làm điều mà tân Hoàng hậu nên làm."

Tổ Doanh im lặng: "Có phải bất cứ ai một khi ngồi lên hậu vị... Đều phải bước lên chung một con đường tranh đấu đến chết?"

"Ta đảm bảo, sẽ không để muội rơi vào hoàn cảnh của Tô Nhượng Tĩnh." Tổ Táp nói.

Sau khi bình an trở lại Hoàng Cực tự, Tổ Táp cùng Tạ Chấn vội vàng cáo từ. Tổ Doanh cũng nhanh chóng quay lại phòng thi thấy Hiền Nhân còn chưa tỉnh nên không làm kinh động nàng, đợi y phục, đến đại điện tụng kinh.

Ngay sau đó, Cư Hàm Huyền lại tới cầu kiến.

"Có nhiều đại thần nói qua với ta chuyện kia đã bẩm báo lên, vẫn là xử tử. Thánh thượng vẫn còn đang do dự, chỉ là, cũng sẽ không do dự lâu nữa đâu. Bây giờ không có lý do gì, có thể làm cho hẩn bỏ qua nàng." m thanh của hẩn vang vọng, quanh quẩn mãi trong đại điện vắng lặng.

Tổ Doanh lặng lẽ quỳ trước tượng Phật, cũng không biết có đang nghe hẩn nói chuyện hay không.

"Nương nương, hiện tại an tâm hồi cung rồi chứ?" Hẩn hỏi Tổ Doanh.

"Chưa vội, thêm một chút thời gian nữa." Tổ Doanh vừa khầu đầu, vừa nói.

"Rốt cục là ở đây đến khi nào?"

"Ta sẽ không làm khó Thánh thượng cũng như Tướng gia. Ta nghĩ, có thể là sáng sớm mai ta sẽ khởi giá hồi cung." Tổ Doanh nói xong đi tới bên cạnh Cư Hàm Huyền, nói nhỏ: "Nàng ta phải chết, sao ta vẫn thấy Tướng gia bình thường như vậy nhỉ!"

"Theo nương nương, ta nên phản ứng như thế nào?" Cư Hàm Huyền hỏi ngược lại.

Hai mươi năm tình cảm vẫn luôn được giấu kín, bởi vì một khi bị người khác biết được một chút về điều đó, hai người bọn họ chắc chắn sẽ gặp phiền toái. Cuộc sống ngày ngày trôi qua, tâm ý dần dần giấu mãi thành thói quen, đến bây giờ cũng khó biểu lộ ra. May mắn người nợ cuối cùng còn để lại cho ông ta bốn chữ. Đã không biết bao nhiêu năm nàng ta hoàn toàn không coi trọng ông, vậy mà chỉ mấy chữ người đó phớt lờ qua cánh cửa đóng

chặt cũng làm ông ta coi như thánh chỉ.

"Thật sự rất ngốc!" Tổ Doanh nhấn mạnh.

Giờ khắc này, nàng thật có chút ghen tỵ với nữ nhân đã bị phế truất đó. Hai mươi năm sau, nàng chưa chắc có thể có một người vẫn luôn coi trọng như Tổ Nhược Tĩnh.

Cư Hàm Huyền vội vàng giữ lấy cánh tay Tổ Doanh, ánh mắt lạnh lẽo.

"Ta đã đồng ý với nàng, phải chiếu cố Vinh An công chúa." Hần nói.

Tổ Doanh cau mày: "Được thôi! Nàng lúc sắp chết còn có người đáng tin cậy để phó thác là Tướng gia, đúng là đáng mừng."

"Chớ vì nam nhân như Bạch Tín Mặc mà đi trả thù Vinh An công chúa, làm cho ta khó xử." Hần lại nói.

Tổ Doanh khinh thường hất tay của ông ta ra, xoay người đi ra ngoài, đi vài bước lại quay đầu lại, nói: "Cho ta hỏi, ông đã từng hại qua rất nhiều người, chắc có kinh nghiệm với mấy chuyện này, hỏi Phật không bằng hỏi ông: đối với người bị chết trong tay ta mà ta không cảm thấy khổ sở. Cái này có phải hay không một loại nghiệt chướng?"

Cư Hàm Huyền đi tới trước bức tượng Phật quỳ xuống, vừa lạy vừa nói: "Vậy làm sao có thể gọi là tội nghiệt? Người không phải là Phật, chỉ là con người. Mà đã là người thì luôn có sẵn sự ích kỷ. Ngày mai mặc dù có người phải chết, nhưng mình còn sống, nghĩ

đến điều này thì làm sao có thể khổ sở. Nhưng tất nhiên có lúc người chết so với mình còn quan trọng hơn thì tự nhiên sẽ hiểu cái gì là khổ sở."

Tổ Doanh ở Hoàng Cực tự thêm một buổi tối.

Sáng sớm hôm sau, từ lãnh thành truyền tới một tin tức: Phế hậu Tổ Nhược Tĩnh vì sợ tội đã tự tử.

Tổ Táp ngày mai sẽ phải xuất chinh, nghi thức khi tướng lĩnh xuất chinh cần hoàng hậu xuất hiện, Tổ Doanh thực sự phải đi giá hồi cung rồi.

Cung nữ dọn dẹp đồ đạc hồi cung, phát hiện một bọc hương liệu, kinh ngạc nói: "Nương nương khi nào làm những thứ đồ này?"

Tổ Doanh nhẹ nhàng nói: "Buổi tối ngủ không ngon, tiện tay điều chế ra. Hiện tại đã ổn hơn, ban cho người. Cái này rất tốt cho giấc ngủ."

Đích xác là hương liệu thượng hạng, không có gì đáng sợ. Đáng tiếc người đa nghi hiểu lầm nó là độc dược, thả lựa chọn tự tử mà không nguyện ý thử đốt nó.

Chỉ là trong thâm tâm . . . Tổ Doanh nghĩ, nếu đổi lại là bản thân mình, cũng không nguyện chết ở trong tay đối thủ, tự vẫn bảo toàn danh dự vẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Xa cách III

Cờ chiến mang họ của Long Tương tướng quân phàn phật bay trong gió, đoàn quân trùng trùng điệp điệp, ai cũng mang mũ giáp sắt oai phong. Tô Doanh lần đầu tiên tham gia nghi thức xuất chinh, tận mắt nhìn thấy khí thế của đội quân, nàng không khỏi kích động, cảnh tượng quá hùng vĩ, không tự chủ được mỉm cười.

Hoàng đế chủ trì nghi thức một cách nhanh chóng và chính xác, chỉ là nhìn ác mặt hần lúc khích lệ tinh thần tướng sỹ khiến Tổ Doanh có một chút lo lắng. Chuyện chọn phò mã cho Thịnh Nhạc công chúa đáng lẽ đã được công bố, nhưng lại dùng dằng cho đến lúc Tổ Táp xuất chinh vẫn không thấy động tĩnh gì. Điều này khiến Tổ Doanh có suy nghĩ là trong chuyến xuất chinh này sẽ có người sắp xếp để Tổ Táp không thể quay về.

Tổ Táp đứng đầu đoàn quân, hiên ngang mạnh mẽ. Hai bên trái phải phần lớn là những tướng lĩnh và thân tín do chính hần cất nhắc đào tạo, Tạ Chấn được Tổ Doanh tiến cử nên cũng có mặt trong đoàn quân. Với tình hình này thật sự không cần Tổ Doanh lo lắng vẩn vơ.

Sau khi quét mắt nhìn qua Tạ Chấn, Tổ Doanh mới nhớ ra: chuyến đi đến lãnh thành lần trước là lần cuối cùng hần lấy thân phận là Đan Xuyên cung Vệ Ủy bảo hộ nàng.

Giống như cảm nhận được tầm mắt của nàng, Tạ Chấn cũng nhìn về phía Tổ Doanh.

Tổ Doanh yên lặng nhìn hần, dùng ánh mắt để nói: Xin hãy toàn lực giúp đỡ ca ca ta . . . Cần thận một chút.

Ánh mắt của hần kiên định, giống như hiểu tâm tư của nàng, khẽ gật đầu một cái.

Sau khi Hoàng đế thực hiện xong tất cả nghi thức, Tổ Táp liền tới trước mặt Đế hậu khấu đầu hành lễ. Hoàng đế nói một vài câu khách sáo như thường lệ, Tổ Doanh đặt tay lên vai Tổ Táp, vô cùng kiên quyết nói: "Nhất định ca phải bình yên trở lại!"

Lúc tuyên thệ, bình thường tướng quân đều phải nói những câu đại loại như: "Vì nước cống hiến, da ngựa bọc thân", không bao giờ được nói những câu cầu nguyện sống sót trở về.

Nhưng Tổ Táp hiểu được tâm ý của Tổ Doanh, bất luận kết quả của trận chiến với Tây Thủy này như thế nào, chỉ cần hắn còn sống trở lại, nàng nhất định có thể nghĩ cách bảo vệ hắn. Cũng chỉ có hắn còn sống trở lại, ngày sau mới có thể bảo vệ nàng. Hắn cúi đầu, xúc động nói: "Thần nhất định không phụ sự kì vọng của nương nương và Thánh thượng, chiến thắng trở về."

Sau nghi lễ xuất chinh, Đế hậu cùng nhau trở lại hoàng cung.

Về Đan Xuyên cung, Tổ Doanh đầu tiên đi tới giường, cảnh tượng nhìn thấy khiến Tổ Doanh cảm thấy thực sự kinh ngạc: Rất nhiều những đóa hoa tươi được khéo léo may lên tấm rèm che, trên mặt cánh hoa còn mang theo những giọt nước sáng lấp lánh.

Cung nữ cười cười: "Thánh thượng nói, chỉ mong nương nương nhìn thấy tấm rèm che bằng hoa tươi này thì sẽ thấy trong cung thêm phần điểm lệ mà vui về."

Tổ Doanh nhẹ nhàng vuốt ve những đóa hoa kia, một câu cũng không nói, đi tới phía sau rèm hoa, lẳng lặng nằm lên giường.

"Thánh thượng mới từ Tây Giao hồi cung không phải luôn rồi rảnh sao? Lúc này không nghỉ ngơi mà còn làm gì?" Nàng chậm rãi hỏi.

Cung nữ nhỏ giọng trả lời: "Thánh thượng mấy ngày nay luôn ở Chiêu Văn các, lúc này chắc có lẽ cũng đang ở đó."

Chiêu Văn các là nơi Hoàng đế xử lý việc nước, có bố trí phòng ngủ, nếu gặp phải lúc có việc gấp cần giải quyết một cách nhanh chóng, Hoàng đế sẽ ở lại nơi đó nghỉ ngơi. Chuyến xuất chinh Tây Thủy mới vừa chấm dứt, hắn lại phải đến Chiêu Văn các, chắc là có người đem cái chết của Tổ Nhưộc Tinh đến quấy nhiễu hắn rồi đây.

Tổ Doanh hừ nhẹ một tiếng.

Mùi hoa trên tấm rèm che tỏa ra thoang thoảng, khiến tinh thần Tổ Doanh thư giãn, nhắm mắt lại nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Thoải mái đến mức làm cho Tổ Doanh cảm thấy giấc ngủ trưa này thật quá ngắn ngủi. Tổ Doanh mơ màng tỉnh lại, cung nữ liền vào bẩm báo: "Nương nương, Vinh An công chúa cầu kiến."

"Không gặp." Tổ Doanh không nhanh không chậm trả lời.

Thôi Lạc Hoa đang đứng bên cạnh tiến đến nhắc nhở: "Nương nương cứ thử triệu kiến nàng, xem nàng nói những gì. Với tính cách của nàng, nếu nương nương không gặp thì nàng sẽ ngay lập tức chạy sang bên Thánh thượng ồ ào."

Tổ Doanh mỉm cười nói: "Không nghe ta cũng biết nàng muốn nói chuyện về mẫu thân mình. Trừ chuyện này còn có thể là gì? Cứ mặc kệ nàng."

"Nương nương, Vinh An công chúa nổi tiếng nói chuyện không nề mặt ai ..."

Tổ Doanh nhìn vào gương, sửa sang mái tóc, quay đầu lại cười nói: "Thích nói gì là chuyện của nàng. Thánh thượng nghĩ như thế nào, lại là một chuyện khác. Hắn tự có chủ ý của mình, ta chả cần gì phải lo mấy chuyện Vinh An nói này nói nọ. Không gặp."

Cung nữ đi ra ngoài truyền lời, nhanh chóng vào bẩm báo: "Vinh An công chúa đã đi rồi."

Tổ Doanh không thèm để ý, nhìn vào mình trong gương đồng thời cũng thấy bóng dáng uể oải không vui phía sau tấm rèm hoa, cười cười quay lại hỏi: "Trong vườn ngự uyển hoa nở chứ? Ta muốn đi xem một chút. Lần đầu tiên nhìn thấy hoa trong ngự hoa viên là lúc mười bốn tuổi, chớp mắt một cái, đã năm năm trôi qua."

Thôi Lạc Hoa cười lắc đầu nói: "Nương nương, là bốn năm a!"

Tổ Doanh ngẩn ra, suy nghĩ một chút về năm sinh của mình, lại nghĩ về năm nay, bật cười nói: "Thật sự! Thì ra là năm nay ta mới mười tám tuổi . . . Mà cứ tưởng rằng đã rất già. Bỗng dưng nhận ra mình trẻ một tuổi, nên ăn mừng chứ, các người đều cùng ta đi dạo đi."

Nàng mang mấy chục cung nữ đi dạo ngắm hoa trong ngự hoa viên, còn gọi Tiểu Nguyệt Cầm đến đàn một khúc tỳ bà.

Trước mắt là trăm hoa đua nở, đẹp đẽ cao quý cộng với tiếng nhạc du dương, nhưng Tổ Doanh vẫn cảm thấy trong lòng không yên, cảm giác như có cái gì đó rất kỳ lạ đang xảy ra, luôn có cảm giác trống trải không chỗ dựa.

Đang suy nghĩ mông lung thì thấy có một thái giám đang rụt rè đi qua đi lại, Tổ Doanh phiền nhiễu hỏi hắn có chuyện gì.

"Nương nương! Thái tử cầu kiến." Thái giám nói.

"A! Thật sự?" Tổ Doanh nhân nhặt cười một tiếng: "Thái tử đi từ đâu tới?"

Thái giám không ngờ tới nàng hỏi về việc này, thành thật trả lời: "Thái tử Điện hạ từ Chiêu Văn các tới, Thánh thượng bảo ngài đến bái kiến nương nương."

Tổ Doanh vừa nghe đến ba chữ Chiêu Văn các, đã hiểu bảy tám phần, gật đầu nói: "Mời Điện hạ đến đây đi."

Duyệt Tuân vẫn đang mặc triều phục trông khá oai phong, tuy nhiên hần hay vẫn giống như trước kia, cung kính hành lễ, nhưng sau khi nhìn thấy khung cảnh Tổ Doanh đang hưởng thụ, ánh mắt hần lạnh lẽo hần, âm trầm lạnh lùng nói: "Chỉ ít sau khi sói chết hồ ly còn cảm thấy bị thương!"

Tổ Doanh cảm thấy giọng điệu của hần quá khắc nghiệt nhưng mặt vẫn không biến sắc cho cung nữ thái giám lui, tiện tay bẻ một đóa hoa bên cạnh, hờ hững nói: "Nhưng chưa từng nghe nói hồ ly chết, mà gà sẽ rơi nước mắt."

Đôi môi Duyệt Tuân mím thật chặt, đứng thẳng bất động.

Tổ Doanh nhẹ nhàng cầm bông hoa trên tay đưa lên mũi ngửi, phát hiện trên cánh hoa có một chút bụi bẩn, vì vậy cẩn thận dùng đầu ngón tay lau sạch.

Duyệt Tuân thấy thế cúi đầu thờ dài một tiếng: "Hôm qua, có một cung nữ từ lãnh thành tới kinh thành, muốn gặp ta. Bởi vì không gặp được, cho nên nàng ta liền đến phủ phủ mã gặp Vinh An." Thấy Tổ Doanh thờ ơ, hần tiếp tục nói: "Nàng nói, nương nương bức tử mẫu thân của ta. Nhưng ta biết rõ, nếu tới hỏi nương nương thì nương nương cũng sẽ không thừa nhận."

"Ngươi và Vinh An muốn ta thừa nhận sao?" Tổ Doanh thờ dài: "Các ngươi không phải thật sự cho rằng lời cung nữ kia là thật, bèn gặp phụ hoàng ngươi cáo trạng sao?"

"Ngươi . . . Làm gì phải tuyệt tình đến nỗi không chịu bỏ qua cho một nữ nhân đã bị phế truất?" Ánh mắt Duyệt Tuân lộ ra sự tối tăm và lạnh lẽo. "Tại sao không dứt khoát đi đối phó với ta?"

Tổ Doanh không trả lời, mà nói: "Trước đây, lúc ta ngã bệnh, Điện hạ đã cho người mang đến một chén canh ngó sen rất ngon. Thái tử Điện hạ vẫn luôn đối đãi với ta rất tốt, ngài không làm khó ta...ta tại sao lại muốn đối phó ngài?" Nàng vừa nói vừa vung tay lên, đóa hoa theo gió bay đến rơi bên chân Duyệt Tuân.

Hần không bỏ được nàng, nên ra tay làm hại hần từ trong bụng nàng có nguy cơ uy hiếp đến địa vị của hần. Vì nguyên nhân này, nàng chỉ diệt trừ vị mẫu thân của hần, người mà cũng có khả năng uy hiếp địa vị của nàng mà không nhằm vào hần.

"Đây coi như là một loại báo ứng." Tổ Doanh nghiêng răng nói.

"Đây coi như là một loại báo ứng." Tổ Doanh nghiêng răng nói.

"Đây là trả thù, không phải báo ứng."

Duyệt Tuân nhặt đóa hoa lên, cúi đầu nhìn một lúc lâu, giọng điệu mơ hồ: "Ta đã nói qua chưa nhỉ? Bốn năm trước, thời điểm ngươi lau bụi bám trên cánh hoa, đẹp đến nỗi khiến cho chốn cung đình xa hoa này không xứng với ngươi."

Tổ Doanh thất thần, sau đó âm thầm nói: "Giống như, đã từng nói qua . . . Ta không nhớ rõ nữa."

"Nếu ta nguyện ý nói lại lần nữa, về ngươi sau có thể nhớ hay không?" Hần nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, nhẹ nhàng nói.

Tìm Tổ Doanh run lên một cái.

Về mặt Duyệt Tuân càng thêm dịu dàng, nói tiếp: "Ta bỗng nhớ về chuyện xưa: hôm đó, trong một mái đình nho nhỏ, hoa cỏ đẹp như tranh vẽ, một thiếu nữ và một vị công tử vừa điều chế hương liệu, vừa tâm sự về lịch sử và công dụng của các loại hương liệu ít ai biết đến. Nàng ung dung làm việc, đôi tay kia rất đẹp, giọng nói trong trẻo, nụ cười lại càng tuyệt mỹ. Ánh mắt của vị công tử chăm chú nhìn vào nàng không thể dời mắt, biết là không thể nhìn nữa bởi vì nếu cứ như vậy sẽ đắm chìm. Nhưng hần không biết, đã quá muộn để hần thoát khỏi lưới tình."

Tổ Doanh cúi đầu, nhỏ giọng oán hận: "Ngươi và phụ hoàng ngươi giống nhau, ai cũng thích kể chuyện xưa."

"Bởi vì chính phụ hoàng đã dạy cho ta: nếu đem chuyện kể thành chuyện của người khác, thì điều gì muốn nói cũng sẽ khá dễ dàng." Duyệt Tuân nhìn lên bầu trời xanh thăm cao xa vợi vợi, cười nói: "Đối với những người

Như chúng ta, động lòng là việc cả đời chỉ gặp một vài lần, nhưng cũng đủ. . . Đủ. . . Nguy hiểm."

Tổ Doanh giận tái mặt: "ngươi kể chuyện xưa, cũng phải xem người khác có thích nghe hay không rồi hãy kể."

"Nghe một chút ngại gì?" Duyệt Tuân mỉm cười nói: "Dù sao cũng sẽ quên. Ít nhất, vào thời điểm cần quên thì chắc chắn sẽ quên sạch."

Tổ Doanh trầm mặc. Người sống trong chốn cung cấm này thường không nói nhiều, hần cũng giống như vậy, chỉ nói đủ để nàng hiểu được dụng ý của hần.

Không phải là bởi vì tin tưởng nàng có thể giữ bí mật cho hắn, cũng không phải là bởi vì không thể kiềm chế nổi mà lộ ra chân tình. Mà là ...

Tuyên chiến...

Hạ quyết tâm triệt để, nói ra tất cả, thì tất sẽ không còn đường lui, chỉ có thể tiến lên phía trước. Hắn đặt mình vào tử địa, cũng đẩy nàng lên một vách đá cheo leo phía đối diện.

Không biết ai là người có thể sống sót.

Nắng ấm, gió nhẹ, cả vườn ngự uyển hoa cỏ yên tĩnh lay động trong gió, không khí quá yên tĩnh, càng làm cho âm thanh của hắn chậm rãi êm ái hơn.

Tổ Doanh lẳng lặng nghe hắn nói. Tâm ý của hắn đối với nàng thật sự sâu đậm như vậy sao? Tổ Doanh giống như rất chăm chú lắng nghe nhưng không tài nào nhớ hết mọi chi tiết về câu chuyện hắn kể, ngơ ngác nhìn hắn, còn cảm thấy khá thương cảm. Suy nghĩ của hắn giờ phút này thực sự không rõ ràng. Những câu chuyện trong quá khứ kia, những chuyện mà ta coi như bảo bối để giấu kín trong tim, ta trả lại tất thảy cho người. Những lời nói lúc này thực ra là hoàn toàn không nên nói ra mà phải chôn chặt trong tim nhưng giây phút này lại đem ra bởi vì sau này chúng sẽ không thể tồn tại nữa... Những tình cảm đã từng tốt đẹp đó... Chấm hết.

Tổ Doanh mỉm cười yên lặng nghe hắn đem chuyện cũ nói ra bằng hết. Vừa nghe, nàng vừa gật đầu phụ họa.

Đến lúc hắn dừng lại, Tổ Doanh biết, câu chuyện của Tổ Doanh và Duệ Tuân đến đây là kết thúc, về sau cũng chỉ có chuyện của Hoàng hậu và Thái tử.

"A Doanh... có mấy lời, ta đã dự định đến lúc mười chín tuổi sẽ nói cho nàng biết." Duệ Tuân ưu thương mà cười nói: "Nhưng đến lúc này ta mười chín tuổi, cảm giác mình đã thành thực, không thường việc đi nói những chuyện nhĩ nữ tình trường nữa. Thực ra giấu lại thì có những chuyện nên nói lúc ta muốn nói, chần chừ để sau thì sẽ không còn cơ hội nữa."

Tổ Doanh từ trước vẫn không mở miệng, lúc này không khỏi cảm thán: "Cả đời chỉ có một năm mười lăm, mười sáu, mười bảy tuổi, giấu lại ta cũng đã bỏ qua rất nhiều chuyện."

"Đừng vậy! Có lẽ chỉ có một ngày, khi chúng ta phát hiện đã bỏ qua rất nhiều thì ta đã biến thành người giống như phụ hoàng, mà người cũng đã biến thành người như mẫu thân ta vậy."

Tổ Doanh không nhúc nhích, vẻ mặt mờ mịt, chậm chậm trả lời: "Ta thực sự không trông chờ ngày đó. Ta thực sự hy vọng ... trước khi mọi chuyện giống như vậy, trong hai chúng ta có một người không còn tồn tại nữa."

Duệ Tuân yên lặng trong chốc lát, thu lại thần thái dịu dàng, nhìn Tổ Doanh nói: "Nương nương..."

"Thái tử Điện hạ..." Tổ Doanh mỉm cười nghĩ, từ lúc này trở đi, mọi chuyện đều đã là quá khứ. Vì vậy nàng nói: "Như vậy cũng tốt, từ nay về sau, người kêu ta 'nương nương'. Bởi vì mỗi lần người kêu ta 'A Doanh' ta lại rơi lệ."

Hắn thất thần trong chớp mắt, chợt cười nói: "Trên đời này, người không khóc chỉ có hai trường hợp, một là thật sự hạnh phúc thỏa mãn, hai là chết lặng không thể khóc nổi. Người ở trong cung không khóc, chỉ có một lý do. Trong ấn tượng của ta, thiếu nữ năm xưa chắc chắn sẽ khóc nhiều. Nương nương cùng với nàng không hề giống nhau nữa, điều này cũng rất tốt." Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Vĩnh An công chúa đến cáo trạng với hoàng thượng ngài ban thưởng hương liệu chứa độc cho Tổ Nhược Tĩnh. Ta beets thủ pháp của nương nương sẽ không vụng về như vậy. Nương nương thân là mẫu nghi thiên hạ, cùng với Cư Tế tướng quyền cao đức trọng, thêm vào đó còn có Long Tương tướng quân cùng nhau đến lãnh thành chỉ để bức tử một thứ dân, đúng là khí thế hào hùng."

Hắn lạnh lùng khom người hành lễ với Tổ Doanh: "Ta về sau sẽ nhớ: Nương nương cho dù giết gà thì cũng sẽ dùng dao mổ trâu."

Tổ Doanh nhẹ nhàng gật đầu một cái. Duệ Tuân không nói thêm câu nào nữa, nhìn chăm chăm nàng một cái, xoay người bước đi, không có chút chần chờ.

Tổ Doanh đưa mắt nhìn bóng lưng hắn biến mất sau bức tường, nói với Thôi Lạc Hoa đang bước tới: "Hay thật... Mặc dù từ ngày đầu tiên đặt chân vào Đan Xuyên cung, ta đã biết sớm hay muộn... ta và hắn cũng sẽ đối đầu."

"Nhưng nương nương cũng không nói bất kỳ lời nào về việc sẽ đối đầu." Thôi Lạc Hoa mặt không biến sắc nói: "Thần bội phục định lực của nương nương. Chỉ hy vọng nương nương không cho rằng thời khắc đối đầu với người đó còn chưa tới."

Lúc Tổ Doanh trở lại Đan Xuyên cung thì rèm che hoa tươi trước giường đã được thay cái mới.

Tổ Doanh thấy, nhẹ nhàng "A" một tiếng, giống như giật mình, cũng giống như là cảm thấy tiếc nuối.

Tiểu cung nữ hầu hạ bên cạnh hỏi: "Nương nương không thích màu sắc này sao?" Loại hoa mới hái không giống loại hoa trước kia. Đổi một màu sắc mới, thần thái của Đan Xuyên cung cũng khác đi nhiều.

Tổ Doanh lắc đầu. Hoa có màu trắng và vàng nhạt, nhu hòa ấm áp, nàng rất thích.

Điều nàng không thích là: trong cung này một khi đã đổi cái gì đều hoàn toàn sạch sẽ, không lưu lại một chút dấu vết.

"Ta còn không nhớ rèm hoa ban đầu màu sắc, kiểu dáng như thế nào nữa." Nàng cười khổ.

Tiểu cung nữ nhanh nhẩu trả lời: "Thánh thượng nói rồi, nếu nương nương thích, ngày mai tiếp tục làm."

Nụ cười của Tô Doanh tắt hẳn, sai người lấy ra sách của nàng, nằm nghiêng ở trên giường tùy ý lật xem. Cuốn sách này mấy ngày qua không biết nàng đã xem bao nhiêu lần, nhưng nàng vẫn là muốn đọc lại lần nữa. Lúc ban đầu cũng không hiểu tại sao nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa, trên đời này không có nhiều chuyện đáng giá để nàng đau lòng như vậy.

Xem một lát, nàng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Các cung nữ không quấy rầy nàng, chỉ lấy đi cuốn sách trong tay, để trên bàn.

Khi Tô Doanh tỉnh lại, xuyên thấu qua tấm rèm che hoa tươi đủ loại nhìn thấy Hoàng đế ngồi gần đó, nhìn nàng một lát sau đó lại quay qua nhìn sách.

Chân mày hắn hơi chau lại, trong mắt hình như có chút thể lương... Thực ra, rèm hoa quá dày, Tô Doanh chỉ nhìn thấy mơ hồ vẻ mặt của hắn.

Vào lúc này, chiếc rèm hoa không làm cho Tô Doanh cảm nhận được cái gì gọi là cao quý mỹ lệ mà chỉ làm cho nàng nhìn thấy hắn càng thêm mơ hồ mà thôi.

Nàng cố không gây ra tiếng động, lặng lẽ nhìn hắn, thấy hắn chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào cuốn sách đặt bên cạnh một lúc lâu nhưng không hề lật một tờ.

"Thì ra là, nàng đang một mực chăm chú vào đoạn này." Hắn chợt nói chuyện, âm thanh hơi khác thường.

Tô Doanh không thể giả bộ ngủ nữa, từ từ đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, nhìn vào sách thì thấy đang ở đoạn: Thời điểm Đường triều Huyền Tông còn là Thái tử, Hoàng đế rất sủng ái Thái Bình công chúa, nhưng lại rất kiêng kỵ Thái tử. Lúc Thái tử phi Dương thị mang thai ba tháng, hắn nói: "Người đang nắm quyền không hy vọng ta nhiều hài tử, chỉ sợ liên lụy đến Dương thị." Vì vậy liền đem thuốc phá thai ban cho Dương thị, tuy nhiên bình thuốc kia chưa kịp đến tay Dương thị thì đã bị đổ đến ba lượt. "Đây là ý trời!" Thái tử nghĩ như vậy, bỏ qua. Sau lại đứa bé kia bình an sinh ra và lớn lên, chính là vị vua kế tục Huyền Tông.

"Hắn thật sự là một người cha cứng rắn." Về mặt Hoàng đế thần thờ.

Tô Doanh lắc đầu, chậm rãi nói: "Hắn là người có tình cảm, xuống tay không được, cho nên mới phải ba lượt đổ bình thuốc đi, lấy nó làm lý do buộc mình dừng tay. Cũng bởi vì là người nhân đức, cho nên sau này yêu phải một nữ nhân khiến cho lịch sử xoay vần."

Hắn cầm lấy tay nàng, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười, nhưng sao đi chăng nữa Tô Doanh cũng cảm thấy nụ cười của hắn rất âm trầm. Nàng chậm rãi hỏi: "Thái tử đã thương lượng với Hoàng thượng về hậu sự của Tô thị rồi sao?"

Hắn gấp sách lại, lạnh nhạt nói: "Có cái gì để thương lượng? Hậu sự của người sợ tội mà tự vẫn, đã có quy định xử lý như thế nào từ xưa rồi."

Mi tâm Tô Doanh run lên một cái... tỷ tỷ của nàng Nhu viện mất cũng chưa bao lâu, đã thành "Tiền lệ" rồi, hóa thành một câu chuyện cũ của người sợ tội mà tự vẫn rồi: Tước phong hào, tên tuổi, cuốn chiếu cho xuất cung trả về phủ. Tô Doanh vừa cẩn thận nhìn nam nhân này: Thời điểm Tô Nhượng Tĩnh gả cho hắn mười ba tuổi, hắn mười bốn tuổi. Bọn họ lấy quan hệ thân mật nhất trên thế gian này cùng nhau lớn lên, nàng đã từng sinh cho hắn bảy đứa bé, bọn họ cùng nhau trải qua đau thương khi mất đi ba hài tử, cũng cùng nhau chia sẻ sự hạnh phúc khi một hài tử và hai nữ nhi dựng vợ gả chồng.

Hắn là người anh minh, mà lại không có hoài nghi người khác vu oan giá họa cho Tô Nhượng Tĩnh? Thông tuệ xinh đẹp, đa tài đa nghệ như phế hậu, không biết từ lúc nào đã đánh mất đi sự yêu thương của hắn, cứ như vậy bị hắn bỏ qua như hàng ngàn hàng vạn nữ nhân bình thường khác trong cung đình...

Cung kế của Tô Doanh khe khẽ rung lên khi nàng tựa vào vai hắn, không biết nên nói những gì.

Hắn ôm lấy vai Tô Doanh, trầm mặc một lúc, chợt nói: "Nàng có còn nhớ ta đã từng kể qua về một đứa trẻ mười mấy tuổi không?"

"Chuyện mà hắn dùng mười năm yêu cùng mười năm được yêu đổi lấy việc thực hiện được tâm nguyện." Tô Doanh gật đầu: "Hình như lúc đó đứa bé kia mười tuổi, hai mươi năm cũng đã qua rồi."

Hắn ôm lấy nàng cười rộ: "Nha đầu ngọc... hai mươi năm qua lâu rồi. Nhưng mà người thiếu niên kia có quá nhiều nguyện vọng, lại tự cho là mình có rất nhiều thời gian để trao đổi. Hai mươi năm còn chưa kết thúc, hắn lại có một tâm nguyện khác, tiếp tục tình nguyện bỏ ra thêm hai mươi năm nữa. Những điều này một khi đã bắt đầu, 'hai mươi năm' sẽ không phải là điểm cuối."

Trái tim Tô Doanh thoáng lạnh lẽo, không tự chủ mà co rúm lại trong lòng hắn.

Hắn không chú ý đến hành động nhỏ này của nàng, lẳng lặng nói: "Cuộc sống có thể có mấy lần mười mấy năm? Thế nhưng hắn lại đồng ý dùng quá nhiều thời gian để làm giao dịch. Cho nên cả đời này, hắn cũng sẽ không thể giống Đường Huyền Tông hoàng đế ba lần đổ bình thuốc, cũng sẽ không vì sủng bất kỳ hồng nhan nào mà gây đại loạn."

Tô Doanh giương mắt nhìn một bên khuôn mặt hắn. Nàng không cách nào tưởng tượng nổi những lời nói nhẹ lời chân thành của người này đã lấy cái gì để trao đổi mười mấy năm cuộc đời của hắn. Nàng thật sự không thấu hiểu nổi tâm tư hắn, chỉ đành phải cười trừ: "Bệ hạ anh minh, mà thần thiếp chỉ là nữ nhân bình thường. Mặc dù may mắn được làm vợ ngài, nhưng ta còn là chỉ có thể giống như một nữ nhân bình thường, kính yêu phụ quân của mình mà thôi."

Hắn khẽ cười một tiếng, nắm tay của nàng nói: "Khổ cực cho nàng rồi." Hắn dừng một chút, sau đó tiếp tục dịu dàng nói: "Chỉ là ... thay vì bình kính yêu ta, thì không thể vì ta trở nên thông minh hơn ư? Như vậy đối với cả nàng và ta đều sẽ tốt hơn."

Tâm Tổ Doanh thất lại: Thì ra là thứ nàng cho hắn, cũng không phải thứ hắn cần. Mọi hành động việc làm của nàng từ trước đến nay, theo ý hắn cũng không tốt chút nào.

Hắn cần chính là một vị Hoàng hậu trung thành và thông minh nhanh nhẹn, không cần tình yêu.

"Vậy a ... " Tổ Doanh mỉm cười ôm cổ, thì thầm bên tai hắn: "Những lời này để về sau từ từ nói có được hay không? Xin bệ hạ đừng nói vào hôm nay nữa ... Đã xảy ra quá nhiều chuyện ... Thần thiếp mệt mỏi."

Bọn họ quần quýt triển miển. Chỉ là khi nhìn vào tấm gương qua tấm

rèm hoa đang tung bay phấp phới, trầm tĩnh nam nhân cùng mềm mại nữ nhân đều cố ý tránh nhìn vào mắt đối phương, giống như sợ giờ phút này ánh mắt sẽ tiết lộ ra những điều không nên tiết lộ đối với đối phương.

Đêm hôm đó hắn ngủ lại Đan Xuyên cung. Trước khi đi ngủ, hắn nhìn rèm che hoa tươi nhẹ nhàng nói: "Thay cái khác đi, hoa sắp tàn hết rồi."

"Đừng!" Tổ Doanh ôm cánh tay của hắn, dịu dàng nói: "Giữ lại nó ... thần thiếp không muốn ở trong vòng một ngày mà có quá nhiều thứ bị mất đi."

Hắn cười cười, thuận theo nàng.

Hắn vẫn đối với nàng tốt như cũ, vì hắn vẫn như vậy nên Tổ Doanh không có lo sợ hay khản trương nữa. Nàng đã thông minh giống như hắn muốn, tránh những chuyện hắn không muốn nhìn thấy xảy ra, nhưng cũng rất lo lắng hắn sẽ phát hiện ra chân tướng vụ sảy thai và Tổ Nhược Tĩnh mà phế nàng.

Nghĩ tới đây, lựa thời cơ hắn quay lưng lại, cắn một cái trên vai. Hắn bị đau, quay lại nhìn nàng, nhưng cũng không nói gì bởi vì nàng đang làm bộ mặt như không có chuyện gì xảy ra.

"Hoàng thượng! Ngài vẫn luôn biết đúng không?" Tổ Doanh ngửa mặt nhìn lên đỉnh trường: "Biết ta mỗi lần ân ái đều dùng hương liệu có tính hàn để ngừa thai ..."

Cũng biết nàng sau lại vẫn không thể nào may mắn thoát khỏi việc có bầu.

Tựa như nếu như không được sự ngầm cho phép của Cư Hàm Huyền thì Hình Nương không thể nào đưa thư của phế hậu đến Hoàng Cực tự giao cho Tổ Doanh, không được sự ngầm cho phép của hắn, Thái tử không thể nào đưa một chén canh ngó sen mật ong đến Đan Xuyên cung.

Bọn họ biết rõ lòng dạ nhau: Hắn chỉ muốn nàng làm Hoàng hậu, không cần nàng làm mẫu thân của hoàng tử. Hắn đã có Thái tử, không cần nhiều hơn mấy người sau khi hắn trăm tuổi gây thêm phiền phức.

Phụ thân tâm địa cứng rắn như vậy ... so với Đường Huyền Tông độc ác hơn nhiều, hắn còn để chính Thái tử đến làm khó nàng ...

"Lỡ như ta chết cùng đứa bé kia thì sao?" Tổ Doanh bị ai hỏi.

Hắn im lặng rất lâu, cuối cùng âm trầm nói: "A Tuân nhất định sẽ không để cho nàng chết."

"Chuyện gì cũng sẽ có lẽ như."

Hắn vuốt ve mái tóc dài của nàng, hơi thở phảng phất qua gò má nàng thật sự ấm áp nhưng hoàn toàn không thể xua tan cái lạnh lẽo trong tim nàng: "Nếu như nàng thật sự không còn ... Thật ra thì ai cũng biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Ta sẽ lập một nữ nhân Tổ thị khác làm Hoàng hậu."

Tổ Doanh không lên tiếng, đột nhiên cảm thấy ở giữa nàng và hắn có một tầng băng dày dâng lên, sự lạnh lẽo lan tràn, chia cách hai người về hai phía.

Hoàng quyền, Tướng quyền, Đan Xuyên cung, ... quyền lực tối thượng trong đó, Tổ thị là một trong những chân kiềng trong đó, bốn thế lực này luôn tồn tại đồng thời và ảnh hưởng qua lại lẫn nhau, cho nên một khi nắm được một trong bốn không ai muốn buông tay, hậu vị vĩnh viễn sẽ không để trống. Tổ Nhược Tĩnh rồi đến nàng, phía sau nàng tiếp tục sẽ có một vị Hoàng hậu Tổ thị chờ đó.

Nàng không phải không muốn nghe lời nói thật lòng của hắn, chỉ là lời nói thật lòng này lại được nói ra vào thời điểm nàng muốn nghe hắn nói láo.

Bên môi Tổ Doanh xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng, phảng phất nhưng lại đặc biệt tươi tắn, nụ cười này giống như cả đời sẽ không hoàn toàn nở rộ cũng sẽ không héo tàn. Hắn không nhìn được đuôi ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve khóe miệng nở nụ cười đó.

Tổ Doanh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không nói câu nào, rất nhanh, hô hấp của nàng đều đặn. Hắn nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi, sau đó cũng nhắm mắt.

Nhưng giấc ngủ này hết sức ngắn ngủi. Nhiều năm qua hắn đã hình thành một bản năng kỳ quái, bất cứ lúc nào cũng có thể mơ hồ nhận thấy được người khác nhìn chăm chú vào hắn. Hắn giật mình tỉnh lại thì thấy Tổ Doanh nằm bên cạnh đang mở to mắt nhìn chăm chú vào gò má hắn, ánh mắt giống như có chút mơ màng, có chút ngơ ngẩn, giống như có ý nghĩa gì đó, lại giống như hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Đang nhìn gì vậy?” Hấn hỏi. Đột nhiên nhớ ra, vấn đề này trước kia cũng đã từng hỏi, khi đó nàng đang say rượu, hai má ửng hồng vô cùng xinh đẹp, hai mắt trong suốt, trong mắt tất cả đều là nụ cười.

Nàng nhẹ nhàng trả lời: “Đang nhìn Đế Vương.” m thanh mơ hồ, mềm mại vô lực. Dứt lời xoay người đưa lưng về phía hấn, ngay cả việc xoay người cũng vô lực, giống như đã nhìn quá lâu, quá mệt mỏi.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, nếu chăm chú có thể nghe thấy tất cả mọi tiếng động dù là nhỏ nhất. Và hấn nghe được một âm thanh vang lên, giống như tiếng nước mắt rơi lên gối.

Nàng đang nhìn để xem thế nào là một vị Đế Vương vô tình? Hấn không kim được vòng tay ôm eo nàng, từ trên vai nàng nhìn về bên ngoài. Ánh trăng xuyên thấu qua rèm hoa, khiến hấn nhìn thấy trên sàn in bóng những đóa hoa, còn có hương thơm phảng phất.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Liên thủ

Mấy đêm liền, Tổ Doanh luôn bị kéo vào một giấc mộng: Mình đứng bên trong một hành lang nhỏ hẹp, lạnh lẽo và tối tăm, chung quanh vang lên từng tiếng mưa rơi tí tách. Giống như ở sâu trong bóng tối có một rừng cây rậm rạp, nàng nghe được lá cây ở trong mưa khóc thút thít. Giống như đứng trong hành lang nhìn xuống có thể thấy một nước hồ sâu thẳm, nàng nghe được âm thanh của những giọt mưa rơi trên mặt nước, cũng giống như tiếng rên rỉ khe khẽ của ai đó khi bị chạm vào vết thương.

"A Doanh, người đang đợi ai vậy?" Có một âm thanh nhẹ nhàng hỏi.

Tổ Doanh nhìn vào bóng đêm vô tận, hoảng hốt trả lời: "Người nào đến, ta sẽ chờ người đó."

"Sẽ không ai đến cả." m thanh kia từ xa tiến lại gần, trong nháy mắt tiến đến trước mặt nàng.

Ông tay áo màu trắng phát phơ trước mắt Tổ Doanh, bạch y nữ nhân đưa tay chỉ phía trước, nhìn Tổ Doanh mỉm cười: "Người xem, con đường này hẹp như vậy, lại khó đi. Đây là con đường chỉ có một mình người phải tiếp bước."

Trong mộng Tổ Doanh dễ dàng chấp nhận lời nữ nhân này nói là sự thật. Một giọt nước mắt theo gương mặt của nàng chảy xuống, rơi vào hồ nước, phát ra tiếng động kinh thiên động địa.

Tổ Doanh bị tiếng nổ này làm cho giật mình thức giấc, phát hiện ngoài cửa sổ vẫn đang âm u một mảng, sau đó ánh sáng tia chớp lập lòe, tiếng sấm ầm ầm, không biết bao lâu trời bắt đầu đổ mưa. Người bên gối đã không thấy, trước giường rèm hoa cũng không thấy đâu nữa.

Một ngày mới bắt đầu.

Nàng cuộn người trong áo ngủ bằng gấm không muốn nhúc nhích, không biết lưu luyến hơi ấm của hấn hay của chính bản thân mình lưu lại. Cung nữ nghe được động tĩnh, tiến lên mời nàng đứng dậy.

"Đàn viện nương nương, Cung tần nương nương, Cảnh tần nương nương sáng sớm đã tới, nghe nói nương nương chưa dậy, họ đã để lại quà tặng và trở về rồi."

Sau khi Tổ Doanh từ Hoàng Cực tự trở về còn không có rảnh rỗi để mấy vị phi tần đến thỉnh an, ngày thứ nhất khôi phục nếp sống hậu cung lại rơi ngay vào một ngày mưa, làm khổ bọn họ đội mưa đi một chuyến.

Tổ Doanh vừa rửa mặt vừa nói: "Đi truyền lệnh, gọi các nàng đợi mưa tạnh tới nữa Đan Xuyên cung lần nữa."

Một cung nữ thi lễ sau đó ra ngoài, chỉ chốc lát sau trở lại nói: "Túc tần nương nương cùng An tần nương nương cầu kiến."

Tổ Doanh có chút kinh ngạc: Túc tần nhiều năm trước vô ý mà bị thương ở mặt, từ sau đó thấy mình xấu xí, không dám diện thánh nữa, lâu dần thất sủng. Mà An tần bởi vì sau khi thụ phong cả nhà đều mất, lại không có con cái, bên ngoài không có nhà mẹ đẻ hậu thuẫn vừa không có tỷ muội cô cháu chiều chuộng lẫn nhau, luôn ở trong thâm cung sống im lặng qua ngày. Hai người yên lặng nhất hậu cung này, vào một ngày mưa lại chạy đến Đan Xuyên cung. Rất có ý vị.

Thôi Lạc Hoa vừa bước vào, đứng lúc nghe Tổ Doanh nhìn về cung nữ hai bên ngạc nhiên cảm thán: "Với kiểu thời tiết này, thế nào cũng không giống ngày hoàng đạo, sao họ lại chọn lúc này đến nhỉ?"

"Nương nương quên rồi?" Thôi Lạc Hoa ung dung nói: "Tháng bảy năm nay, lại đến kỳ tuyển tú nữ rồi."

Tổ Doanh ngẩn người, nói nhỏ: "Nhanh như vậy?"

Thôi Lạc Hoa lắng lắng đáp: "Đúng vậy. Theo như tục lệ trong cung, trước tháng sáu cũng là lúc vị trí Đoan Phụng Hiền Huệ phi tần được chọn."

Tổ Doanh cười cười. Đoan Phụng Hiền Huệ phi tần? Nhất thời cũng không nghĩ ra hậu cung còn có những vị trí như vậy.

"Nương nương không cần nghĩ quá nhiều. Mặc kệ có phải hay không ai được tấn vị, cũng phải cúi đầu trước Hoàng hậu, đó là luật lệ trong cung cấm. Huống chi nương nương mới vừa gặp chuyện không may nhưng không hề thất sủng, họ càng phải ân cần đi lại, bởi nương nương giải sầu là điều tất nhiên."

Nghe nàng nhắc tới chuyện này, thần sắc Tổ Doanh vẫn âm u. Nàng vô lực phát tay nói: "Ra nói với Túc tần cùng An tần một tiếng: ta biết họ đã tới. Nhưng hôm nay tinh thần ta không tốt, mời các nàng trở về."

Cung nữ còn chưa đi vài bước, Tổ Doanh lại nói: "Lúc mấy người khác tới, cũng như vậy mời về."

Hiên Nhân tới thỉnh an ngược lại không bị ngăn lại, Tổ Doanh thấy nàng tới, liền kéo nàng cùng nhau xem quà tặng các phi tần khác mang tới, hỏi Hiên Nhân thích món nào cho nàng cầm về. Nhà mẹ Cung tần, Cảnh tần rất có nền tảng, ra tay đều là bảo bối tinh xảo rực rỡ, Hiên Nhân nào dám mở miệng, chỉ nhìn rồi cười cười.

Đội cung nữ đem quà tặng Đan viện tới, Tổ Doanh nhìn thấy một hộp quà tặng rất lớn. Trong lòng nàng có chút tò mò, mở ra xem, thì thấy đó là một tòa cung điện bằng gỗ.

"Thật sự là một khối trầm hương hảo hạng!" Trong số mấy cung nữ đứng đó có kẻ nhận biết trầm hương, liền tiếp khen ngợi.

"Là khối gỗ hảo hạng, thủy trầm hương." Tổ Doanh cười cười, đi đến gần người người, nhẹ nhàng nói: "Khối gỗ này vẫn nguyên như xưa."

Thôi Lạc Hoa biết khối gỗ này là của mẫu thân Tổ Doanh để lại cho hai huynh muội nàng, cười nói: "Là của nương nương, sớm muộn gì cũng sẽ quay về tay của nương nương thôi."

Tổ Doanh cười cười: "Vật này là đưa cho chủ Đan Xuyên cung, không phải đưa cho ta. Nó hôm nay trở lại trong tay ta, cũng chỉ là bởi vì ta trùng hợp đang làm chủ Đan Xuyên cung mà thôi." Nàng nói xong, khép hộp lại, không hề nhìn thêm một lần nào nữa.

Tổ Doanh kéo tay Hiên Nhân tiếp tục thưởng thức những món đồ quý giá, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn chung quanh một chút. Chỉ chốc lát sau, quả nhiên nhìn qua cửa sổ thấy một cung nữ nhanh nhẹn chạy ra ngoài. Tổ Doanh đã biết, không biến sắc sai người dọn dẹp những quà tặng kia. Không bao lâu sau, cung nữ liền báo: Đan viện cầu kiến.

Sau khi tức giận lỡ tay đánh chết cung nữ và bị giáng vị, Đan viện không vênh váo giống như quá khứ nữa, nhưng Tổ Doanh cũng nghe nói trong viện của mình, nàng vẫn rất hay bắt bẻ phát giận lên kẻ dưới. Sau khi Tổ Doanh được phong hậu, hai cô cháu cũng không thân cận. Lần đầu tiên Tổ Doanh vào cung, Đan viện cũng không đặt nàng ở trong mắt. Lần thứ hai vào cung, Đan viện đối với làm doanh mặc dù không tệ, nhưng Thuận viện, Nhu viện, Lệ viện liên tiếp gặp chuyện không may mà Đan viện hoàn toàn không đếm xỉa đến. Tuy nói là tùy vào suy nghĩ và tâm của mỗi người, bo bo giữ mình cũng không sai, nhưng nghĩ đến vẫn làm Tổ Doanh thấy giận. Lần thứ ba Tổ Doanh vào cung, thân phận đã khác đi rất nhiều, chuyện xưa Tổ Doanh có biết, coi như nàng nói không đã hỏi đến, trong lòng Đan viện vẫn là tồn sự ngại ngùng. Cho nên cô cháu hai người ngầm định nước sông không phạm nước giếng, mỗi người sống cuộc sống của mình.

Tổ Doanh cho mấy cung nữ lui, truyền Đan viện vào, cười hỏi: "Mưa vừa tạnh, cô cô liền đến, chắc hẳn có chuyện gấp?"

Đan viện quy củ hành lễ xong, trả lời: "Tiện thiếp làm việc không suy nghĩ, chộc giận nương nương, tất nhiên là phải gấp gấp đến bồi tội."

Tổ Doanh ban thường nàng ngồi phía dưới tay trái mình, mỉm cười nói: "Không dọa cô cô một chút, làm sao ngài tới nhanh được như vậy?"

"Chỉ có ta tặng quà tặng không hợp ý nương nương, ta tất nhiên nên nhanh tới bồi tội. Nếu không phải như vậy, Cung tần Cảnh tần mấy người họ cũng không để ta một mình đến đây." Đan viện mặt không thay đổi nhìn Tổ Doanh, còn nói: "Kính xin nương nương ngày sau tìm tiện thiếp thì cho gọi một tiếng là được rồi. Tiện thiếp không có suy nghĩ thâm sâu giống nương nương, cộng thêm lớn tuổi rồi, thấy đau đầu nhất là phải suy đoán tâm tư của người khác."

Tổ Doanh cười cười: "Cô cô vẫn là như vậy đi thẳng về thẳng, so với ta thẳng thắn hơn nhiều."

Đan viện vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, nói: "Nương nương tìm tiện thiếp đến rốt cục có chuyện gì, mời nói."

Lần này đến phiên Tổ Doanh tò mò về ngạc nhiên: "Nghe giọng điệu này của cô cô, giống như chuyện không có quan hệ gì với ngài, là ta đơn phương suy nghĩ. Vậy ta cũng mạn phép hỏi một chút tại sao cô cô lại tặng lễ vật cho ta?"

Bị nàng hỏi như vậy, Đan viện liền im lặng, một lúc lâu mới cân nhắc từng câu từng chữ, chậm rãi nói: "Mấy ngày trước Bình vương sai người vào cung truyền tin cho ta nói, nương nương khó khăn lắm mới mang Long thai lại nhanh chóng bị sảy, ông ấy rất đau lòng, nói nương nương dù sao cũng còn trẻ tuổi, đôi lúc còn chưa chú ý giữ gìn tốt, cho nên nhờ tiện thiếp chiếu cố nương nương nhiều hơn."

Tổ Doanh ngồi nghiêm chỉnh, tay đặt trên đùi, mỉm cười nhìn Đan viện, lúc này nụ cười mặc dù không đổi, nhưng khi nghe nhắc đến chuyện này, đầu ngón tay không tự chủ được mà nắm chặt lại.

Nói đến "Chiếu cố", chuyện Đan viện có thể giúp Tổ Doanh cũng không nhiều nhưng Tổ Doanh hiểu ý tứ của phụ thân. Để vững vàng trên hậu vị, khi chưa sinh được hoàng tử thì phải có một người sẵn sàng thay mặt hoàng hậu xử lý những chuyện lật lọng trong hậu cung để hoàng hậu có thể yên tâm làm việc quan trọng khác, ví dụ như hết sức chuyên tâm phục vụ Quân vương, sinh dưỡng hoàng tử.

Cư Hàm Huyền chọn đối tượng giúp Tổ Nhược Tĩnh, Bình vương chọn đối tượng giúp Tổ Doanh, nhưng không hẹn mà cả hai bọn họ đều tìm tới Đan viện.

Tổ Doanh nhìn ánh mắt Đan viện trở nên phức tạp: Trừ chuyện này ra, mấy người bọn họ không thêm đêm xia đến nàng, càng không ai có ý định giúp nàng lên ngôi Hoàng hậu, nàng giữ lại này tòa cung điện bằng gỗ này cũng vô ích.

"Cô cô . . ." Tổ Doanh hòa nhã nói: "Ngài có thể cự tuyệt mà."

Đan viện khẽ nghiêng đầu nhìn Tổ Doanh, đôi mắt nàng vẫn đẹp như xưa, nhưng ngạo khí trên khuôn mặt thì không thể giữ như thời nàng còn thanh xuân.

"Nhưng người biết ta không cách nào làm như vậy." Giọng điệu Đan viện ưu thương, giống như tiếc hận thân thể của mình. "Phụ thân người cùng Tể tướng đại nhân đối với ta như thế nào, ta rất rõ ràng. Người đối với bọn họ, đối với ta như thế nào, ta cũng vậy rất rõ ràng."

Khóe miệng Tổ Doanh giật giật nhưng sau đó cũng không nói gì thêm.

"Mặc dù vào cung nhiều năm như vậy, nhưng thật ra thì không phút giây nào ta không sống dưới bóng gia tộc, vì gia tộc mà làm việc. Những việc đại loại như cự tuyệt yêu cầu của người đứng đầu gia tộc, không phải ai cũng có thể nói ra. Mà nếu như ta cứ khẳng khái cự tuyệt thì ở chốn hậu cung ăn thịt người này ta còn đâu chốn dung thân: Ca ca của ta Bình vương, cũng chính là phụ thân của người không cần người vô dụng. Từ trước đến nay, ta vẫn sống thoải mái trong chốn này là dựa vào nui lớn là Tể tướng đại nhân. Trong thâm tâm luôn nghĩ nếu ta có thể có thể lực to lớn, ung dung tự tại, không cần bộ đỡ ai cũng có thể vững chân trong hậu cung, chắc chắn ta sẽ cự tuyệt. Nhưng sự thật là ta chưa từng có dũng khí cùng bọn họ vạch rõ giới hạn bởi vì ta không có gì trong tay cả."

Nàng nói một câu dài như vậy, giống như trút được gánh nặng: "Ta sẽ sống như vậy cả đời . . . cả đời . . . nương nương có phải cảm thấy ta rất buồn cười hay không?"

Tổ Doanh yên lặng trong chốc lát, chậm rãi hỏi: "Cô cô, người cảm thấy thích phong hào Khâm phi hay Hòa phi hơn?"

Đan viện cười một tiếng, vừa cười vừa lắc đầu.

Tổ Doanh mỉm cười nhìn Đan viện, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng: "Cô cô không cần lắc đầu, người xứng đáng. Hoặc là Trương phi? Mẫn phi?"

"Tên nào cũng giống nhau thôi." Đan viện tránh không đáp, dời mắt nhìn quanh cảnh đại điện của Đan Xuyên cung, trừ Thôi Lạc Hoa và Hiến Nhân chỉ có mấy cung nữ, không khỏi thở dài một tiếng: "Rất quanh quẩn!"

Tổ Doanh ung dung đáp: "Thật sao? Đây là chưa xử lý hết tai mắt đấy, ta còn cảm thấy chưa đủ sạch sẽ đâu."

"Không nên ra tay dứt khoát quá, sau này lại khó làm việc."

"Trợ thủ giỏi khó tìm." Tổ Doanh than thở: "May mà đã có cô cô đến đây."

Về mặt Đan viện hơi thất thần: "Nếu nương nương muốn kiếm chuyện thanh lọc hậu cung, ồn ào là điều sẽ không thể tránh khỏi."

Tổ Doanh nhàn nhạt cười một tiếng: "Ta chưa từng có cho là, chỉ cần dựa vào một tay ta là có thể định đoạt được mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung. Tiền sinh không phải đã nói sao? Một mình chiến đấu hằng hải không không chỉ không đem lại kết quả tốt đẹp, hơn nữa thật đáng buồn." Nàng cảm chặt tay Đan viện, nụ cười không phai nhạt: "Thật may là ta còn có người nhà ở đây, không đến nỗi rơi vào thảm cảnh đơn phương độc mã."

Bà vai Đan viện khẽ run rẩy. Nhưng nàng nhanh chóng trấn định, chậm rãi nói: "Có đức thì mới xứng với chữ Trương, học cao hiểu rộng thông minh mẫn tiệp thì mới xứng với chữ Mẫn. Tiệp thiếp đức độ không dám xưng hơn người, tài hoa cũng có hạn. Đối xử với tất cả mọi người hòa nhã, được mọi người yêu thương mới xứng với chữ Bình, thiếp cũng không dám xưng hiền huệ."

Nói một lúc lâu thì ra là nhắm đến chữ Khâm, phong thái uy nghi, quả thật thích hợp với nàng.

Tổ Doanh cười nói: "Cô cô thường xuyên sang Đan Xuyên cung chơi nhé, đừng khiến cho ta muốn gặp ngài cũng phải cho người truyền tin thông báo ."

"Tất nhiên phải vậy." Đan viện nhanh nhẹn nói.

Qua lại nhiều, nàng mới có thể chiếu cố, giúp đỡ tốt cho Hoàng hậu. Nhiệm vụ của nàng ngay lập tức đã bắt đầu rồi.

Tổ Doanh nhìn bóng lưng Đan viện bước ra khỏi đại điện: vẫn tư thái thướt tha, dáng điệu vẫn mềm mại uyển chuyển như xưa. Hậu cung có thắng có trầm, nàng hôm nay lại quay lại vị trí vinh sủng như xưa, lại tiếp tục cao ngạo mà sống . . . Sống như vậy cả đời . . .

Sau cơn mưa trời lại sáng, bầu trời xuất hiện một chiếc cầu vồng bắc ngang qua bầu trời, nguyên vẹn và rực rỡ. Tâm tình Tổ Doanh chính vì vậy mà tốt hơn hẳn, chắc buổi chiều của Hoàng đế cũng đã gần kết thúc liên sai người lấy nước mưa hứng trên đỉnh Vân Sơn mà phụ thân lúc sáng sớm mang đến

cho nàng pha trà. Hôm nay, Tổ Doanh lười động tay nên để Hiên Nhân làm.

Thôi Lạc Hoa thấy nàng vui vẻ, thừa dịp hỏi: "Nương nương thật sự yên tâm giao việc cho Đan viện?"

Tổ Doanh liếc nàng một cái, đem lời đề nghị ra: "Chắc chắn sẽ có người tấn phong, vì sao không thể là cô của ta?"

Cũng chỉ là một cái danh hào mà thôi. Cho các nàng đổi lại phong hào, cũng sẽ không thay đổi cái gì. Trong hậu cung những nữ nhân kia nếu có khả năng tranh đấu hậu vị, ban đầu cũng sẽ không để Tổ Doanh từ bên ngoài nhập chủ Đan Xuyên cung. Đan viện thời điểm gọi là "Đan viện" không chiếm được sự yêu thương sủng ái của Hoàng đế, chẳng lẽ đổi thành "Khâm phi" là có thể thay đổi căn khôn?

Hiên Nhân cẩn thận đem trà rót vào trong chén, Tổ Doanh nhận lấy, ngửi qua mùi hương thoang thoảng và cảm nhận hơi ấm từ ly trà, lại nếm thử vị trà, rất hài lòng, liền bảo Hiên Nhân rót một ly giao cho cung nữ, nói: "Lập tức đưa đến chỗ Thánh thượng. Nhớ mời Thánh thượng uống lúc còn nóng."

Thấy ánh mắt Thôi Lạc Hoa bên cạnh lóe lên, Tổ Doanh cau mày hỏi: "Sao vậy?"

Thôi Lạc Hoa do dự trả lời: "Nương nương không biết ... Sáng nay lúc Thánh thượng đi, sắc mặt nhìn không tốt."

Tổ Doanh hơi ngần ngừ, Thôi Lạc Hoa tiếp tục nói: "Thánh thượng có điều gì không vừa lòng với nương nương sao?"

Tổ Doanh cúi đầu thờ dài: "Là ta giận hấn. Chỉ là ... Ừ thì ta giận hấn, hấn bức mình với ta. Mặc kệ người nào tức giận, luôn luôn ta lùi một bước."

Nàng cười cười: "Nói những lời nhảm nhí này cũng không có tác dụng. Còn không mau đem trà qua?"

Nhưng cung nữ đứng cạnh cửa vẫn ậm ừ đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt đau khổ tránh qua một bên bởi vì ... Sau lưng nàng chính là Hoàng đế.

Nhưng cung nữ đứng cạnh cửa vẫn ậm ừ đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt đau khổ tránh qua một bên bởi vì sau lưng nàng ... Chính là Hoàng đế.

Tổ Doanh cười cười, sắc mặt không thay đổi. Hiên Nhân cùng Thôi Lạc Hoa cuống quýt quay xuống hành lễ.

"Đem trà đây ta nếm thử." Hắn nói xong, nhận lấy trà từ tay cung nữ, nếm thử một ngụm, khen ngợi: "Trà ngon. Rất thơm."

Tổ Doanh đi tới bên cạnh hắn, tự tay rót thêm một ít trà nóng vào trong ly của hắn, mỉm cười nói: "Chờ thêm một lát, hương thơm sẽ đậm đà hơn nữa."

Hắn ôn hòa nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn, nở một nụ cười tươi tắn.

Nàng giận dữ, hắn lại có thể xuống nước đến đây trước. Như vậy là nể mặt mũi nàng lắm rồi, nàng còn phải dựa vào hắn để tồn tại, có thể giận dữ với hắn cả đời sao?

Thật ra thì ... Cuộc sống trong kiếp này của nàng cũng chẳng khác gì so với cuộc sống của Đan viện.

Cả hai người bọn họ cả đời này cũng không thể kiên quyết khăng khăng làm theo ý mình.

Hắn còn chưa thay y phục, có nghĩa là trực tiếp từ Diêu Đức điện tới đây. Tổ Doanh thừa dịp hắn ra sau tấm bình phong đổi thường phục, hỏi Thái giám hầu hạ hắn trong buổi chiều ra hỏi vài câu mới biết: Thì ra trong buổi chiều, các triều thần lại xảy ra cãi vã.

Tổ Doanh không hỏi bọn họ nói về những thứ gì chỉ cười cười: Chắc chắn là một cuộc cãi vã lớn, nếu không đến mức đó hắn sẽ không đến mức phải tránh đến hậu cung.

Chuyện một mối nhất trên cuộc đời này chính là nghe một đám người tự cho mình là tài trí hơn người gây gổ. Bọn họ phần lớn là xuất thân từ khoa cử, mỗi câu nói đều mang đạo lý hùng hồn rõ ràng. Người cực khổ nhất trên đời chính là người nghe bọn họ bàn luận phải trái sau đó đưa ra quyết định – Hoàng đế. Một khi đưa ra một phán đoán sai lầm, mấy trăm năm sau vẫn còn có người mắng hắn là "Hôn quân"! Bọn họ nào đâu biết: Làm gì có vị Đế Vương nào muốn đưa ra quyết định sai lầm, làm hại đến muôn dân? Hắn cũng chỉ là do nghe những ý kiến rất có đạo lý sau đó lựa chọn cái đó nghe hợp lý nhất mà làm sao. Thật bất hạnh khi phải đưa ra quyết định thông qua cái nhìn của những người khác. Đáng tiếc có lúc, ý kiến của người sáng suốt lại không thể thuyết phục hắn.

Tổ Doanh nghĩ đi nghĩ lại liền không nhịn được cười, từ bình phong bị Hoàng đế nhìn thấy. Hắn mỉm cười hỏi: "Chuyện gì khiến nàng vui vẻ như vậy?"

"Bệ hạ giống như không có gì phiền não lo lắng, đây còn không phải tin đáng phải vui mừng sao?"

Hắn biết nàng đã hỏi qua về tình hình lúc sáng, cười nói: "Đây không phải là rất tốt sao? Chỉ có bạo quân mới khiến cho mấy vị đại thần nhiều chuyện đó có ý kiến nhưng lại không dám nói ra. Buổi chiều của ta rộn ràng như vậy chứng tỏ ta không phải là một bạo quân." Hắn cũng không nói thêm về chuyện cãi vã nữa mà nói sang chuyện khác: "Ta có mang theo một thứ thú vị cho nàng xem."

Thái giám nghe xong ngay lập tức mang đến một hộp gỗ nhỏ trông có vẻ đơn giản. Tổ Doanh tò mò nhanh chóng mở ra.

"Ồ! Thật thú vị?" Nàng bật cười. Đó là kiểu cờ của những đứa bé thường chơi, trên bàn cờ hình vuông chia ra bốn loại địa hình núi, sông, đất liền và biển, mỗi loại địa hình có hai khối vậy là tổng cộng có tám khối, phân ra hai màu lam và bạch. Hai vị kỳ thủ đều có bảy loại dã thú ác diệu: Hồ, báo, lang, cáo, ngựa, linh dương, ung, một đội màu đỏ, một đội màu đen. Điểm mấu chốt của bàn cờ này là mỗi đội sẽ có một quân cờ nang hình thỏ. Kỳ thủ phải

lợi dụng những chỗ rảnh rang, không có bảy ác thú đã điều rình rập bắt quân cờ hình thỏ, đồng thời phải vừa đề phòng vừa công kích mãnh thú của đối phương.

Thấy mấy quân cờ mãnh thú kia điều khác đơn giản vùng vể, Tổ Doanh thuận miệng hỏi: "Đây có lẽ không phải là đồ trong cung?" Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại nghĩ: Ngày hôm qua gần tối hắn đã đến Đan Xuyên cung, sáng nay vào triều sớm, bãi triều lại chạy ngay đến đây, ở đây mà có được một bộ quân cờ như vậy đây?

Hắn hăng hái cho người mở bàn cờ, nói: "Thời điểm chúng ta rời cung làm lễ xuất chinh, Chân Ninh len lén chạy ra phía ngoài chợ mang về."

Như vậy, sau khi hồi cung, hắn có ý định qua chỗ Chân Ninh công chúa. Hay là nghe nói công chúa xuất cung, mới cố ý đến?

Tổ Doanh hơi biến sắc, tạ tội nói: "Là thần thiếp quân giáo không nghiêm . . ."

Hoàng đế cũng không có ý trách móc, phất tay một cái, hờ hờ ngồi xuống: "Tới đây, chúng ta đánh cờ."

Tổ Doanh nhìn những quân cờ với đường cong xù xì, dịu dàng cười nói: "Nhiều năm không rồi, chỉ sợ bêu xấu trước mắt Hoàng thượng!"

Thất thú kì ở bốn địa hình có những ưu thế riêng, Tổ Doanh chọn màu đội quân mãnh thú màu đỏ và địa hình màu trắng, theo như cách thường đầu tiên là thăm dò như lúc nhỏ chơi mà bắt đầu. Mãnh thú màu đen của Hoàng đế thì lại dùng một phương thức đánh rất mới lạ, dàn trận khắp nơi làm Tổ Doanh càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái: Đối với mọi người thường thì linh dương là dùng để làm mồi dụ quân cờ, không có tác dụng gì lớn, nhưng trong trận của hắn lại rất được coi trọng, đặt ngay bên cạnh Hồ Vương.

Hai người mới chỉ đi vài nước cờ, ngoài cửa sổ gió dần mạnh lên, mây đen kéo đến, giống như trời rất nhanh sau sẽ mưa.

Tổ Doanh cảm thấy thời tiết không sao cả, chuyên tâm bày trận. Hoàng đế cũng trầm tĩnh như nước, gấp chiếu phá chiếu. Thái giám đứng bên cạnh có chút nhấp nhom không yên, chọn cái lúc cả hai người đang suy nghĩ, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, Thái tử điện hạ . . ."

Hoàng đế thờ ơ, mắt vẫn chăm chú nhìn vào bàn cờ.

Thái giám thấy hắn không có làm gì không nhịn được giọng điệu đã có chút thổn thức nói: "Trời đang mưa, còn không biết bao lâu nữa mới tạnh. Thái tử điện hạ đứng trong mưa chờ, sợ là không ổn."

Tổ Doanh khẽ nhướng mày bày tỏ sự kinh ngạc: Thái tử lại đuổi theo hắn đến tận hậu cung sao? Chắc là có chuyện tình hết sức khẩn cấp.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ: Trời đang mưa rất lớn và không có dấu hiệu dừng lại. Năn nỉ giúp Thái tử một câu không phải là không thể, nhưng Tổ Doanh sợ có người cho là nàng còn vương vấn tình xưa với Thái tử, lại sợ có người bày đặt tâm kế khi nàng làm bộ làm tịch như không hề quan tâm. Huống chi nàng cũng không biết Thái tử cầu kiến vì chuyện gì, suy nghĩ một lúc lâu, quyết định chuyện giữa phụ tử hai người bọn họ tốt nhất mình không nên xen vào.

Hoàng đế ngẩng đầu lên nhìn Tổ Doanh nhẹ nhàng cười một tiếng, trong mắt lóe lên tia sáng mà nàng nhất đoán không ra được ý nghĩa: "Hoàng hậu kỳ nghệ rất tốt." Hắn nói.

Tổ Doanh thấy hắn giờ phút này chỉ lo chơi cờ, liền cùng hắn tập trung tinh thần đánh cờ. Đáng tiếc nàng một lúc nàng thất thần trước đó đã để rơi vào thế hạ phong, rất đã nhanh thua thảm hại.

"Khó được lúc bày trận kì tốt, nhưng chỉ để lỡ một nước cờ lại dẫn đến kết quả hoàn toàn không như mong muốn!" Hoàng đế thờ dãi, dọn dẹp bàn cờ, có ý bày lại bàn cờ tiếp tục chơi.

Tổ Doanh lúc này cố ý thua hắn, để cho hắn có thời gian giải quyết chuyện của Thái tử, nhưng mà dường như hắn không thêm để ý chút nào.

Thái giám thấy thế lại mở miệng vì Thái tử cầu cạnh, Hoàng đế lại cười lạnh nói: "Là do ngươi ở một bên om sòm, làm hại nương nương không tập trung mà thua trận trước . . . tất cả đều đi ra ngoài!"

Hắn hạ lệnh, nào có ai dám nói nhiều thêm một câu. Cung nữ thái giám nhất thời đồng loạt lui xuống.

Tổ Doanh đang yên lặng vuốt ve quân cờ trong tay, liền nghe thấy hắn lớn giọng nói: "A Tuân chỉ vì một chuyện không quan trọng gì mà từ Diên Đức điện đuổi theo ta đến tận Đan Xuyên cung."

Hắn nói xong liền di chuyển quân cờ mang hình hắc báo, giọng điệu không có một tia gọn sảng: "Đứa bé này càng ngày càng khó bảo. Lúc còn nhỏ, ta hận không cho hắn cả thiên hạ này thật sớm thì hắn không muốn. Bây giờ thì lại oán trách ta không thể sớm một chút đem thiên hạ giao cho hắn xử lý."

Tổ Doanh vừa nghe hắn nói chuyện vừa suy nghĩ nước cờ nên nước đi cũng chậm hơn nhiều.

"Ngàn vàng dễ có, tri kỷ khó cầu. Nhưng thực ra dưỡng dục một hoàng tử có thể thấu hiểu tấm lòng của phụ hoàng so với việc tìm tri kỷ khó khăn hơn nhiều." Giọng nói thì không có thay đổi nào nhưng khi hắn đặt quân cờ xuống bàn cờ thì dần mạnh "Pằng" một tiếng.

Tổ Doanh làm bộ như không có phát hiện ra sự tức giận mà mạnh tay của hắn, thuận miệng hỏi: "Chuyện gì khiến Thái tử cố chấp như vậy?"

Hắn chẳng hề để ý nói: "Ta muốn đến Sùng Sơn. Hắn kiên quyết phản đối."

Sùng Sơn ... là khu vực săn bắn của hoàng gia. Tổ Doanh nhớ lại thì quả thật Hoàng đế đã lâu lắm rồi không đi săn. Nhưng mà ... hắn muốn đến đó vào thời điểm này?

Tổ Doanh nghiêng đầu, nhìn cơn mưa nặng hạt ngoài cửa sổ. Thái tử khẳng khái quỳ dưới trận mưa này để cho người nào nhìn đây? Khiến những quan viên phản đối việc Hoàng đế đi săn thấy hắn tài đức sáng suốt sao?

Hoàng đế liếc nhìn nàng một cái: "Nàng hãy chuyên tâm đánh cờ với ta đi. Nó nên quỳ ở nơi này."

Hắn đang ngụ ý về một chuyện khác. Không có sự chấp thuận của hắn, Thái tử muốn tới nơi này quỳ cũng không thể. Hắn muốn Thái tử quỳ gối nơi này, cũng không phải vì thỉnh cầu hôm nay.

Tổ Doanh chỉ có thể cười khổ: Vương tử phạm pháp vĩnh viễn sẽ không bị xử phạt giống như thứ dân. Cái móc câu của Vinh An bay về phía nàng có thể dùng một ly rượu xóa bỏ, thai nhi chưa có hình hài trong bụng nàng đòi lại việc Thái tử quỳ xuống, đã là không tệ.

"Chuyện đó sẽ coi như xong chỉ vì một lúc quỳ dưới mưa của hắn sao?" Trong không gian yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một âm thanh khiến Tổ Doanh run lên. Bạch y nữ tử xuất hiện bên cạnh bàn cờ, rõ ràng đứng ở chỗ nàng có thể vươn tay đến.

Gương mặt nữ tử áo trắng lạnh lùng, đưa tay gẩy gẩy bàn cờ: "Thiên hạ sắp sửa giao cho một người như vậy? Hắn xứng đáng sao?"

Tổ Doanh cố ý tránh nàng ta, bất chợt nhìn sang phát hiện Hoàng đế đang nhìn mình với ánh mắt thăm dò. Quân cờ tiếp theo là nàng phải đi nhưng nàng lại thất thần mất một lúc lâu.

Tổ Doanh không có quá nhiều thời gian suy tư, thuận tay đi nước cờ mà bạch y nữ nhân chỉ, định thần nhìn kỹ thì mới phát hiện sau khi đi nước cờ này, bàn cờ xoay chuyển theo hướng đầy công kích.

"Rất sắc bén." Hắn tán thưởng mang theo một chút kinh ngạc, tiếp theo cười nói: "Nhưng nước này không thích hợp với nàng."

Hắn nói xong thì đặt một quân cờ xuống, đem đàn thú của nàng bao vây. Tổ Doanh cuống quýt tìm đường ra, nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, không ngừng gió tanh mưa máu mai danh ảm tích, càng không có một chỗ giữ lại khoan nhượng. Nàng đã bị đặt vào trong thế cờ không thể động đậy của hắn.

Bàn cờ này chưa từng thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Tổ Doanh bỏ cờ đầu hàng, cười chua chát: "Bệ hạ cơ trí, thần thiếp cam bái hạ phong."

"Hoàng hậu . . ." Hắn ăn quân cờ Xích Hổ vương, lắc đầu cười nói: "Từ đầu đến cuối đường đi nước bước của nàng rất cẩn trọng nhưng chỉ hành động thiếu suy nghĩ trong một nước cờ là đã thua sạch."

Tổ Doanh cười nói: "Thiếp không ngờ bệ hạ kỳ nghệ tốt như vậy. Khó trách thái độ vẫn luôn giữ thái độ thần nhiên như vậy."

Hắn nhìn mưa ngoài cửa sổ, cất cao giọng gọi một tiếng, thái giám đang chờ ở bên ngoài lập tức đi vào.

"Bảo Thái tử về đi." Hắn phân phó một câu.

Tổ Doanh đưa mắt nhìn thái giám lui ra, từ từ hỏi: "Vẫn còn muốn đi Sùng Sơn sao?"

"Dẫn nàng cùng đi."

"Chuyện hậu cung không có gì đáng lo lắng nhưng mà chuyện quốc gia đại sự thì ai lo?" Tổ Doanh vừa hỏi xong thì đã biết đáp án nhất định là ...

"Có Cự tướng."

"Bệ hạ có vẻ tin tưởng Tề Tướng hơn cả Thái tử thì phải?" Nàng cười đến vân đạm phong khinh.

"Ghen tỵ?" Hắn cười một tiếng ôm nàng vào ngực, đưa tay chỉ vào bàn cờ: "Mỗi con tiểu báo đều hi vọng hổ vương chết sớm một chút, bởi vì hổ vương vừa chết, là hắn có thể thay thế được. Nhưng đại đa số lang lại không hy vọng hổ vương mất sớm. Mà tiểu linh dương ở trong bàn cờ này không có cách nào dựa vào mãnh thú, chính là quân cờ duy nhất chân chính không hy vọng hổ vương chết đi. Quân cờ này hổ vương sẽ không đem ra làm mồi dụ."

Mọi điều hắn nói đều là thật, nhưng Tổ Doanh cười không nổi, khi trên cánh tay bị hắn ấn một cái mới hoàn hồn: "Chúng ta cứ vui vẻ mà đi, để Tề tướng cùng Thái tử ở lại đây, không biết bọn họ lại cãi vã thành cái dạng gì."

Hắn cúi đầu nhìn gò má nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Có khi nào tiểu báo tham ăn mà ăn luôn lang?"

Tổ Doanh cười nói: "Không thể."

"Như vậy nếu lang có khả năng thao túng ý chí tiểu báo thì sao?"

Tổ Doanh lắc đầu: "Bây giờ thì không thể."

"Vậy còn có cái gì lo lắng?" Hần nhẹ nói: "Ngày nào đó bọn họ không đầu đá nữa, mới thật sự cần phải lo lắng."

Đến lúc thật sự khi họ không cãi vã lại nên lo lắng thế lực của Tể tướng cùng Thái tử tập trung một chỗ, sự sống còn của hần và nàng mới thật sự lo lắng.

Tổ Doanh thở dài, lại tiếp tục thở dài.

Hần lần đầu tiên trước mặt nàng nói những điều như vậy... đánh giá về quyền lực của Tể tướng cùng ngôi vị Hoàng đế sau này của Thái tử. Là do nàng nói ra những lời "Đang nhìn Đế Vương", cho nên hần sẽ để cho nàng chân chính nhìn thấy suy nghĩ của hần?

Xem ra một khi nàng đã ngồi lên vị trí Hoàng hậu thì sẽ luôn đồng hành bên cạnh mỗi bước đi của hần, tuyệt không có đường lui.

"Lại nghĩ gì buồn phiền vậy?" Hần vuốt ve tóc của nàng và hỏi.

"Thiếp không có buồn phiền!" Tổ Doanh không thừa nhận, đẩy hần ra, nói: "Từ chỗ Chân Ninh lấy đi bàn cờ nàng mất công lắm mới lấy về được, nàng chịu sao? Đem trả lại cho nàng đi! Về sau thiếp nhất định quản giáo nàng nghiêm khắc."

"Vậy thì cho nàng đưa về. Dù sao cũng đã tận hứng rồi." Hần nói một cách rất nhẹ nhàng.

Tổ Doanh tự tay dọn dẹp tất cả quân cờ, cuối cùng mới cầm quân cờ linh dương thật nhanh ném vào cái hộp. Sau khi đóng hộp lại, nàng có một thoáng mất mát, giống như đem cả đời mình cùng những mảnh thú đang giương nanh múa vuốt khóa chặt lại với nhau. Nàng rất chán ghét mình luôn thích làm lớn chuyện, cũng quá nhạy cảm, mơ hồ nên đem oán khí vào bàn cờ này gấp mạnh hộp gỗ, không muốn nhìn thêm một chút nào nữa.

Nhưng ngay sáng sớm hôm sau, nàng đã lại nhìn thấy chiếc hộp thất thú kì. Lúc đó, chiếc hộp gỗ đang mở trôi dạt dềnh trong hồ sen của hậu viện Đan Xuyên cung, trên mặt nước khắp nơi những quân cờ hình động vật trôi nổi vô định.

Giống như là có người dùng hết toàn lực ném nó xuống hồ ở Đan Xuyên cung cho hả giận, cũng có thể có người cố ý làm vậy để gây ra sóng gió trong Đan Xuyên cung.

Tóm lại... Chân Ninh không cần những thứ gì nàng đã chạm qua.

Tổ Doanh nhìn những quân cờ trôi nổi trên mặt nước đó thì có một loại dự cảm kỳ quái: Nàng cảm thấy vị tiểu công chúa căm hận nàng tội cùng kia, vào một ngày có lẽ sẽ ném nàng vào một hồ sâu không đáy giống như những quân cờ kia.

"Nương nương..." thấy Tổ Doanh nhìn mặt nước ngẩn người, cung nữ bên người nàng nhỏ giọng gọi một tiếng.

"Ồ!" Tổ Doanh lấy lại tinh thần, vội vã xuyên qua vườn hoa đi đến Hoán y cục.

Bước chân vội vã làm mất đi dáng vẻ uy nghi của một vị mẫu nghi thiên hạ nhưng mà nàng không để ý tới.

Nếu chậm chân một chút, chỉ sợ không được gặp vị tỷ tỷ đang nguy khốn đến tính mạng lần cuối.

Có rất nhiều vấn đề cần đáp án, Tổ Doanh đã nghĩ muốn bỏ qua. Nhưng còn có một chút chuyện, nàng vẫn muốn từ tỷ tỷ của mình hỏi cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nổi sóng

Thực ra Tổ Doanh mới chỉ có mười chín tuổi, hiểu biết về cuộc đời chưa thể nói là nhiều nhưng đối với kiểu gọi là "Bạo bệnh" hay "Chết bất đắc kỳ tử" trong cung cũng có đôi chút hiểu biết: trúng độc hoặc bị giết và Tổ Doanh nghĩ trường hợp của tỷ tỷ nàng rơi vào trường hợp thứ nhất.

Đã có suy nghĩ như vậy từ trước nên khi nhìn thấy khuôn mặt xám xanh của Tổ Mi, nàng không quá kinh ngạc.

Chỗ ở của cung nữ Hoán y cục rất đơn sơ nhưng khá sạch sẽ. Vốn Tổ Mi thừa dịp xảy ra chuyện hỗn loạn ở Hoàng Cực mà chạy trốn, bị Vệ Úy bắt được sau đó giao về Chính Đương vụ cai quản việc hậu cung xử lý. Nhưng vì Hoàng hậu đã đặc biệt phân phó không được làm khó nàng nên mấy ngày nay Chính Đương vụ đối xử với nàng tương đối khoan dung, nhưng tối qua bỗng nhiên nàng gặp phải tình huống tử chi co quắp, hô hấp khó khăn. Người của Chính Đương vụ sợ Hoàng hậu hỏi tội liền tới Thái y viện mời y chính đến chẩn mạch, nhưng hết cách xoay chuyển, mới vội vàng bẩm báo với Hoàng hậu.

Tổ Doanh thực sự muốn gặp tỷ tỷ lần cuối, tuy nói nàng thân phận cao quý không nên đến chỗ ở của nô tỳ, nhưng người của Chính Đương vụ không cách nào dùng kiểu như "Không hợp quy củ" để ngăn cản Hoàng hậu, chỉ có thể mau chóng đem Tổ Mi về Hoán y cục.

Y chính quỳ trên mặt đất bẩm báo: "Sợ là không chịu đựng được nữa. Mới vừa nài đã hai lần bất tỉnh." Hắn còn muốn nói nữa, nhưng Tổ Doanh đã phát tay ngăn lại, trực tiếp hỏi: "Nàng còn có bao nhiêu thời gian?"

"Một chân đã đặt vào quỹ môn quan . . ."

Y chính này là đệ tử của Chu thái y nên Tổ Doanh cũng không muốn làm khó hắn, ngăn gọn phân phó: "Người có thể lui xuống."

Y chính còn muốn giải thích: "Nương nương biết đấy: người đã tới mức này, Hoa Đà tái thể cũng bó tay hết cách."

Tổ Doanh biết bệnh tình Tổ Mi nguy kịch, kinh thường nghe thêm mấy câu nói về đạo lý gì đó, phát tay đuổi hắn. Nàng quan sát Tổ Mi đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, còn chưa liếc được mấy cái bên ngoài vang lên một âm thanh chói tai: "Chính Đương vụ Dương Phưong tham kiến nương nương."

Tổ Doanh cho gọi hắn, không nhiều lời thừa thãi, trực tiếp hỏi: "Nàng còn có thể tỉnh lại hay không?"

Dương Phưong là một trung đẳng thái giám, vóc người trung bình, luôn cúi đầu khi nói chuyện, đến nỗi Tổ Doanh cũng không thấy rõ tướng mạo của hắn. Hắn cúi đầu đi tới bên cạnh Tổ Mi nhìn kỹ một chút, chậm chạp trả lời: "Có thể."

"Đừng làm cho nàng quá đau." Tổ Doanh nói. Dương Phưong liền từ trong ngực lấy ra một cái túi, cố ý giấu diếm khiến cho Tổ Doanh không thể nhìn thấy trong đó có những gì. Sau đó, hắn đứng cúi đầu nhìn vào Tổ Mi đang nằm trên giường, đưa lưng ngăn chặn tầm mắt của Tổ Doanh.

Thái y, y chính một khi biết mình không cách nào vẫn hồi mạng người, sẽ thuận theo tự nhiên khiến người nọ chết đi. Mà người của Chính Đương vụ chính là những người cai quản phạm nhân hậu cung nên đặc biệt có biệt tài làm cho người ta muốn chết cũng không dễ dàng. Nói là biệt tài thì cũng không chính xác lắm bởi vì bọn họ không thể làm những người sắp chết bật dậy sống khỏe mạnh mà chỉ là bất chấp hậu quả làm cho người ta sống lại vài khắc để tra khảo. Hồi không ra kết quả, bọn họ sẽ không để cho người đó nhắm mắt. Khi Chu thái y uyển chuyển bày tỏ hắn không giúp được gì thì thuận miệng nói ra những thứ này cho Tổ Doanh biết.

"Nghe nói Dương Phưong người là một người có tay nghề rất tốt." Đan viện đã từng nói với nàng về chuyện của Chính Đương vụ và người tên Dương Phưong này với vẻ mặt không thích thú gì nên Tổ Doanh thấy khá tò mò. Và lại việc có thể nắm bắt một ít chuyện từ Chính Đương cung cũng không có gì là không tốt cho nên với Dương Phưong này nàng cũng không ngại nói thêm vài câu.

Nếu có thể làm cho Đan viện cùng Chu thái y chán ghét ra mặt, chắc hẳn người này không sẽ tìm thù. Tổ Doanh cũng không muốn nhìn việc Dương Phưong làm thế nào để gây vò một người gần chết, nghiêng người sang không nhìn.

Chỉ trong chớp lát, Tổ Mi đang nằm thoi thóp bỗng nhiên rên lên một tiếng. Theo như Tổ doanh nghĩ chắc hẳn là là thét lên một tiếng, đáng tiếc nàng ta đã quá yếu ớt, tiếng thét chói tai cũng trở thành một tiếng rên đầy khổ sở.

"Nương nương có việc gì xin cứ hỏi." Dương Phưong cuộn túi vải lại, cực kỳ cẩn thận ôm nó trong ngực, lại nói: "Nương nương nhớ: nàng nói chuyện một lát sẽ ho lên hai tiếng, trong khoảng thời gian đó vẫn ổn nhưng đến khi ho ra tiếng thứ ba, chắc chắn sẽ mất mạng, cho dù ai cũng bất lực." Hắn dứt lời, lui xuống.

Hai mắt Tổ Mi mở lớn, đục ngầu từ từ sau đó có chút sáng lên, ánh sáng của hy vọng, giống như là gom góp hết tất cả sinh lực còn sót lại vào lần mở mắt này. Ánh mắt đó khiến tâm Tổ Doanh lạnh giá, dường như hi vọng nàng đừng mở mắt, bởi vì hy vọng được sống sót sáng lên đó chỉ vài khắc sau sẽ hoàn toàn lụi tàn.

Khi Tổ Mi cứng ngắc quay đầu nhìn Tổ Doanh, Tổ Doanh liền cúi người, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại không cẩn thận như vậy?"

Tổ Mi nhận ra nàng, hít một hơi thật sâu, không muốn trả lời.

Tổ Doanh thấy nàng tỏ thái độ không thèm để ý đến mình, liền nhìn ra ngoài cửa kêu một tiếng: "Dương Phưong . . . nàng không trả lời."

Nghe được hai chữ "Dương Phưong", khóe miệng Tổ Mi run lên, suy yếu nói: "Không phải là không cẩn thận . . . Là ta không thèm chấp nữa."

Nàng đã từng bị nhốt vào Chính Đương vụ, chắc hẳn biết tiếng Dương Phưong đáng sợ.

Tổ Doanh mỉm cười vươn tay, nhẹ nhàng gỡ những lọn tóc rối của Tổ Mi, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tổ Mi không nhúc nhích, hình như toàn thân không thể động đậy chỉ có một cái đầu dùng được nên chỉ có thể nghĩ có thể nói có thể nghe có thể nhìn.

"Tỷ tỷ, có muốn hay không ta gọi A Lan vào gấp tỷ lần cuối?" Tổ Doanh nhẹ giọng hỏi.

Tổ Mi cười lạnh: "Nương nương cũng đừng nói những thứ xa vời như vậy. Ai cũng biết ta chẳng thể chống đỡ được bao lâu nữa. Nếu như đã gọi cả người của Chính Đương vụ đến thì chắc là có chuyện đại sự muốn hỏi ra từ trên người nô tỳ? Nương nương mau hỏi đi rồi cho nô tỳ ra đi được lưu loát một chút."

Tổ Doanh nhìn nàng một chút, thu lại ý cười.

"Tỷ tỷ, ta buổi tối ngủ không ngon." Nàng từ từ nói, giọng giống như là đang cùng tỷ muội oán trách thời tiết quá nóng hoặc là khẩu vị không tốt. "Dù là ban ngày, một thân một mình thời điểm ta cũng thấy sợ . . ."

Khóe môi Tổ Mi hiện lên một nụ cười quỷ dị, lẳng lặng nhìn nàng.

"Khi mấy tỷ muội chết ở trong cung thì phụ thân nói: A Doanh, ta cho con biết chân tướng là có người muốn đem nhà chúng ta đuổi ra khỏi chốn cung đình. Ánh mắt của Tổ Doanh giống như đang nhìn về một nơi xa xôi nào đó hoặc thật lâu trước trải qua, nhỏ giọng ní non: "Khi đó ta cảm thấy được ông không nói sai: Thái An, Uy Vũ, Thanh Hà, Đông Bình, Tây Lăng, Nam An, Bắc Cố, Tổ thị; bảy gia tộc đã có hai nhà ở trong hậu cung giao thiệp mỏng manh lực bất tòng tâm khó bảo toàn, nhà chúng ta chắc là nhà thứ ba." Nàng vươn tay, nhìn mười ngón tay mảnh khảnh: "Nhưng ta đã tới được Đan Xuyên cung. Trong quá trình đó có bao nhiêu chuyện xảy ra: nước độc, loại bỏ cung nhân, phi tần bị bệnh phải xuất gia, tú nữ bị đuổi về nhà, hoàng hậu bị phế, Phương thái y chết, phế hậu tự vẫn . . . Trải qua những thứ kia, người muốn đuổi người nhà của chúng ta còn ở đó hay không? Họ còn dám hay không nhắm vào Đông Bình vương phủ, có còn sức khuấy đảo cho biến loạn nổi sóng hay không?"

Nàng thần thờ cúi đầu nhìn chăm chú vào cặp mắt Tổ Mi, gần từng chữ nói: "Tỷ tỷ, ta nghĩ, người so với ta hiểu biết hơn nhiều."

"Người không phải là vì tốt cho ta, cho gia tộc, người chỉ là muốn vào buổi tối ngủ một giấc an ổn." Tổ Mi khinh miệt nói: "Nếu không, người nên hỏi một chút ta đây vì sao thiếu chút nữa chết."

Nụ cười của nàng càng cổ quái, giọng càng khinh miệt: "Người mặc dù là người đứng đầu hậu cung, cũng không cách nào biết hết tất cả chuyện xưa nơi này. Chúng ta là nữ nhi của Tổ thị, rất biết cách đem bí mật mang vào quan tài." Nàng cười to, cười xong một nửa đột nhiên ho một tiếng.

Ánh mắt Tổ Doanh lạnh lẽo quan sát nàng từ trên xuống dưới, không chút hoang mang nói: "Sau khi tỷ chết, thi thể sẽ đưa về nhà chúng ta. Quan tài trần đây bí mật của tỷ sẽ được đặt bên cạnh ‘Nhu viện’. Hai người vốn là song sinh tỷ muội, rốt cuộc cũng có thể ở chung một chỗ, dưới chôn suối vàng linh thiêng, hy vọng hai vị tỷ tỷ vẫn sống hòa thuận như xưa."

Sắc mặt của Tổ Mi thay đổi: "Ta tuyệt đối không chôn chung với tỷ ấy!"

"Vậy tỷ nên báo mộng nói chuyện cùng phụ thân đi." Tổ Doanh nói: "Ta hiểu biết rõ tỷ tỷ cái gì cũng không muốn nói với ta, ta cũng vậy không nói một lời chuyển cáo tới phụ thân."

Tổ Mi chăm chú nhìn Tổ Doanh, chợt cảm thán: "Không có sai . . . Chính là vì về mặt này của người mà ta cho dù là liều chết cũng không muốn nói ra chân tướng với người. Nếu như ta lúc trước đồng ý làm quân cờ của người, chỉ sợ nửa đời sau của ta sẽ luôn luôn vì người mà đau đầu."

Tổ Doanh hiểu ý tứ của nàng, nghiêm mặt hỏi: "Thuần viện đẻ non mà chết, Nhu viện tự vẫn, Lệ viện bị phế, Đan tần bị hạ phong hào . . . Người đã kích nhà chúng ta từng bước từng bước là ai? Có phải phế hậu hay không?"

Tổ Mi mỉm cười, lắc đầu: "Người nói Tổ Nhược Tĩnh? Nàng a, nàng không có làm như vậy. Nàng không hại Thuần viện. A! Nương nương, về mặt lúc này của nương nương thật sự làm cho ta muốn sống lâu một lát, nhìn lâu một lát!" Nàng khe khẽ cười nói: "Tổ Doanh, người có biết hay không? Bản thân mình tự cho mình là người thông minh nhất, chính nghĩa nhất . . . hãm hại Hoàng hậu để báo thù cho muội muội . . . cũng chỉ là bị lừa, bị người lợi dụng! Nhưng người làm việc cũng không tệ lắm. Người không phải then là với danh nghĩa nữ nhi Tổ thị, trời sinh là những người am hiểu việc nói dối."

Ánh mắt Tổ Doanh ngay lập tức lộ sự lạnh lùng: "Là ai nói cho người biết ta hãm hại phế hậu?"

Tổ Mi cười cười nhìn nàng, nói: "Người đoán xem."

"Ta không nói dối." Tổ Doanh trấn tĩnh phản bác: "Mùi thơm mà ta đã ngửi thấy trên người phế hậu và Ngu nhạc công là giống nhau . . . Chắc chắn! Những điều ta nói đều là những điều ta chắc chắn, hơn nữa ta chưa bao giờ nói qua câu nào về chuyện nàng cùng nhạc công có cái gì mờ ám, ta không vu oan hãm hại nàng, chuyện của nàng là người khác tra ra! Coi như không phải thật, cũng là những người đó hãm hại nàng!"

Tổ Mi không bình luận gì về điều này, mỉm cười nhìn nàng, trong cổ họng khanh khách vang dội: "Ta không thể nói cho người biết! Ta tuyệt đối không nói cho người biết chân tướng . . . ta muốn nhìn về mặt mặt mũi chán chường của người cho đến chết."

Nàng vừa nói vừa ho một tiếng.

Tiếng thứ hai.

Nàng vừa nói vừa ho một tiếng.

Tiếng thứ hai.

Tổ Doanh đã mất hết kiên nhẫn. "Tổ Thuần! Tổ Thuần!" Nàng cắn răng, hô lên tên thật của tỷ tỷ mình, đôi tay nhanh chóng giữ lấy vai Tổ Thuần. "Người hại chết đại tỷ, còn làm hại thanh danh của tỷ ấy, khiến người đời phi nhỗ tỷ ấy là kẻ tham sống sợ chết. Người có phải hay không ở dưới suối vàng còn muốn gọi cái tên này? Đến lúc người khác có lòng nhớ thương người, đến trước bia mộ người cũng tể, nhưng thật ra là hoá vàng mã cho đại tỷ! Đại tỷ bị người hại chết sẽ nhận hết những thứ người đáng được hưởng khi yên nghỉ, người có phải hay không muốn như vậy? Đã như vậy, ta cho người biết, vị Đường tiên sinh đã từng dạy đàn tỷ bà, phụ thân vẫn không cho phép hấn bước nửa bước vào nghĩa địa của nhà chúng ta. Có lẽ ta có thể thuyết phục phụ thân, chấp thuận Đường tiên sinh hàng năm được đến gặp mặt người . . . Mà người . . . người nằm đó, với tên tuổi của Tổ Mi, nằm ở bên cạnh xem thôi!"

"Câm mờ!" Tổ Thuận hét lên một tiếng thật to, thờ dốc một cách nặng nề.

Tổ Doanh buông vai nàng ra, đến cả bản thân mình cũng thờ gấp đến nỗi cả người run rẩy.

"Ta không có lựa chọn nào khác . . . Chính đại tỷ muốn hại chết ta trước." Tổ Thuận cố gắng hô hấp khiến cho ngũ quan trở nên vẩn vơ, "Tỷ tỷ ruột thịt của ta muốn hại chết ta, muốn đem tất cả tội lỗi đẩy lên người ta . . . ta không thêm coi nàng là tỷ tỷ của ta! Chết cũng không cần chết ở bên người nàng!"

"Người...người tại sao lại có thể lật lại tình huống?" Tổ Doanh nghe chính miệng nàng nói ra, vẫn cảm thấy khó có thể tin.

"Nàng chết là đúng lắm! Dám cùng một phe với Tổ Nhược Tĩnh. Tổ Nhược Tĩnh ám hiệu nàng, muốn nàng có hành động bày tỏ thành ý, nàng liền ra tay làm hại A Hòe. Chuyện bị tra ra, nàng nói nàng không còn đường đi. Nàng nói, Chính Đương vụ sớm muộn cũng sẽ tra được nàng, hoàng hậu cũng không yên tâm về nàng. Nàng nói, dù sao chúng ta cũng là tỷ muội từ một bào thai, cầu xin ta lấy mạng mình cứu nàng." Tổ Thuận vừa roi lệ vừa cười khò: "Ta để cho nàng giải thoát. Ta nhận mình là nàng thừa nhận việc sử dụng độc dược ở hậu cung, khiến "Lệ viện" bị phế. Coi như cuộc sống sau này khổ cực, cũng không có vấn đề gì! Ta sống, hơn nữa còn phá hủy danh dự của nàng, vậy là đủ rồi!"

"Ô thước (*) mặc dù gây tổn hại đến thân thể, cũng không thể khiến A Hòe nhanh chóng mất đi tính mạng như vậy!"

(*) Là loại độc mà Tổ Hòe bị trúng mà sảy thai dẫn đến mất mạng.

Tổ Doanh thấy vẻ mặt nàng khổ sở, biết rằng thời gian của nàng không còn nhiều lắm, còn muốn hỏi nữa, chợt bên ngoài vang lên một khúc nhạc, tiếng tỷ bà với âm thanh nhu hòa triền miên.

Tổ Thuận vừa nghe khúc nhạc này liền chăm chú lắng nghe, mặt mũi cũng dần dần trở lại yên tĩnh. "Nguyệt Cầm không liên quan gì đến chuyện đó." Ánh mắt của nàng mang theo câu khấn.

"Ta biết." Tổ Doanh ôn hòa trả lời.

Nước mắt Tổ Thuận lại rơi. "Người có thể làm hại người ở trong cung không nhất định là nhân vật ở trong cung. Người ra ám hiệu với Tề tướng việc hoàng hậu có tư tình cũng không ở trong cung. Người hại chết Thuận viện căn bản không ở trong cung. Không có gì đáng lo lắng, không có ai có tình nhắm vào người nhà chúng ta. Chỉ cần không quá dễ dàng tin người, vị trí này của muội vẫn có thể vững vàng."

Tổ Doanh mềm lòng, cầm tay của nàng hứa hẹn: "Tỷ tỷ, ta sẽ khôi phục lại thân phận Tổ Thuận của tỷ . . . Để cho mọi người hằng năm đi tảo mộ đúng người . . . nhất định, nhất định!"

Không biết Tổ Thuận có nghe câu nói này của Tổ Doanh hay không, chỉ chuyên chú nghe tiếng tỷ bà, không biết nhớ đến người nào, dịu dàng triền miên thờ dài một tiếng: "Ai . . ." âm thanh hơi rung, sau đó biến thành một tiếng ho . . .

Tiếng ho thứ ba . . .

Một tiếng thờ dài này khiến cho hốc mắt Tổ doanh nóng lên, những giọt nước mắt chực trào ra, không đợi chúng rơi xuống nàng liền cuống quýt đưa tay lau đi.

Tổ Doanh nhìn ánh sáng trong mắt tỷ tỷ dần dần tan biến, lấy ra khăn tay lau sạch sẽ nước mắt trên mặt Tổ Thuận, nói: "Tỷ tỷ, tỷ chưa từng làm chuyện có lỗi với muội. Muội đã từng nghĩ . . . Vì nguyên nhân này, muội nên giúp tỷ đã từng nghĩ cách để cho tỷ còn sống rời khỏi cung đình, sống một cuộc sống mà mình mong muốn."

Nàng cười khổ lắc đầu: "Không chỉ vì bảo vệ tính mạng tỷ mà cũng là vì an ủi lương tâm muội. Nhưng mà, nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, muội không biết có thể đem tỷ đến nơi nào, và lại muội cũng không biết mình có thể trụ được ở đây tới bao lâu. Rốt cuộc . . . Cứu người thật khó, còn chưa bắt đầu, đã không còn kịp nữa . . ."

Lúc bước ra khỏi cửa, vẻ mặt Tổ Doanh đã trở lại trạng thái bình thường, bình tĩnh nhìn Dương Phương nói: "Khổ cực cho người. Ta sẽ ghi nhớ sự giúp đỡ của người."

Dương Phương nghe được lời cam đoan của nàng, biết ngày sau sẽ có chỗ tốt, liền cung kính lui ra.

Tiểu Nguyệt Cầm đang ôm tỷ bà ngồi không xa bên bệ giếng, lúc này vội vàng đứng lên, toàn thân ướt nhẹp nhưng nàng không thêm để ý.

"Nô tỳ bái kiến nương nương." Nàng ôm tỷ bà trong ngực, uyển chuyển quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ áo nhếch nhác, mong nương nương thứ tội."

Tổ Doanh nhìn nàng, từ từ nói: "Đường thị đệ tử, đàn một khúc rất đa diết. Khúc này nếu thực sự là đàn cho người bên trong thì rất thành công rồi. Nàng đã rất cảm động."

Trong ấn tượng của Tổ Doanh, ngón đàn tỷ bà của Tổ Thuận cũng không kém. Nhưng phụ thân lại nói nàng "Thiên tư có hạn", dùng cái lý do mơ hồ này không cho nàng học đàn nữa, sau đó đuổi tiên sinh của nàng là Đường công tử ra khỏi cửa, sau đó mời danh sư về thư pháp dạy nàng luyện chữ. Vốn là vào thời gian đó, gia nhân trong phủ cũng có một số lời đồn đãi không hay nhưng sau khi Tổ Thuận vào cung cũng mờ nhạt dần đi. Nhiều năm sau, Tổ Doanh lại nghe nói: Đường công tử lần nữa tới cửa, thỉnh cầu đến bái tế Nhu viện đã mất. Khi đó nàng liền đoán được: không phải tất cả lời đồn đều là không mà nói có. Không ngờ vị tỷ tỷ này của mình cũng có những tình cảm thời thanh xuân sôi nổi.

"Đường tiên sinh- người dạy nàng đàn là biểu huynh của nô tỳ." Tiêu Nguyệt Cầm đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Hắn đến nay vẫn chưa lập gia thất."

"Vậy a . . ." Về mặt Tổ Doanh có vẻ ngạc nhiên, không nói được câu nào.

"Nô tỳ không biết hai người đã xảy ra chuyện gì." Tiêu Nguyệt Cầm còn nói: "Khi đó hắn còn trẻ, nô tỳ còn nhỏ."

"Ta cũng vậy không rõ ràng lắm." Tổ Doanh thở dài: "Khi đó, nàng còn còn trẻ, ta cũng còn nhỏ."

Tại sao chuyện tốt đẹp chỉ có thể xảy ra ở khi còn trẻ? Hơn nữa, luôn luôn là không thành . . . Chẳng lẽ chỉ bởi vì họ là nữ nhi mang họ Tổ?

Đi vài bước, Tổ Doanh chậm chậm nói: "Biểu huynh ngơoi vì nàng độc thân cho đến nay, cho nên người cũng giúp nàng nói dối. Căn bản chuyện phế hậu người không biết rõ. Ta nói không sai chứ?"

Bởi vì ông trời bất công nên người ta luôn luôn tìm một đối tượng để oán hận, để phát tiết. Đối với Tổ Thuần có lẽ là căm hận sự tồn tại của Tổ Nhược Tĩnh làm cho tình cảm tỷ muội của các nàng bị sút mẻ, cũng có thể là sợ thân phận bị vạch trần, có lẽ là oán hận đã lâu . . . Có lẽ còn có rất nhiều ẩn tình mà Tổ Doanh không thể hiểu hết mà Tổ Thuần đã ngụy tạo bút tích của phế hậu để Tiêu Nguyệt Cầm đi tố giác. Lúc đó lại đúng thời cơ Cur tướng nghi ngờ phế hậu nên âm mưu của hai người được hoàn thành.

Vậy mới nói người muốn nhắm vào một người trong cung chỉ cần quan sát động tĩnh, chờ đợi thời cơ và phán đoán khi nào ra tay là có lợi nhất, không cần thiết phải ở trong cung mới làm được.

Tổ Doanh thở dài: Hi vọng nếu có ai đó nhắm mục tiêu thì chỉ là nhắm vào Tổ Nhược Tĩnh. Nếu không nàng cũng không thể không suy tính còn bao nhiêu sóng gió mà mình phải vượt qua.

Tiêu Nguyệt Cầm đi rất chậm, bước chân ổn định. Nàng ung dung nói: "Nô tỳ chỉ làm những chuyện mình cho là đúng, chỉ nói những lời mình cho là thật. Có phải giúp nàng hay không, nô tỳ không biết."

Tổ Doanh cười lạnh. Nữ nhi Tổ thị muốn mượn tay người khác làm việc, luôn có thể tìm được cách, rất ít khi phải mở miệng nhờ giúp đỡ. Chỉ cần Tổ Thuần ra mấy ám hiệu, Tiêu Nguyệt Cầm đã tự động nhảy vào bẫy, quay đầu lại còn tưởng rằng tất cả là thuận theo ý chí của mình.

Ngay cả Tổ Doanh cũng có chút xem thường thủ đoạn mà nữ nhi Tổ thị được dạy dỗ từ bé nhưng cuối cùng cũng phải bước chân vào con đường giăng bẫy, chờ người khác sập bẫy như tất cả nữ nhân Tổ thị khác.

"Nếu như ta không phải là Hoàng hậu, chỉ đơn thuần là muội muội của Tổ Thuần, hỏi người có hay không trợ giúp tỷ tỷ của ta, người sẽ trả lời như thế nào?"

Tiêu Nguyệt Cầm không vội vã trả lời: "Muội muội của Tổ Thuần là một người khác chứ không phải nương nương. Nô tỳ chưa từng thấy qua nàng, chỉ hình dung theo lời kể của Tổ Thuần, theo như người mà nô tỳ hình dung thì đại khái nàng sẽ không hỏi."

Tổ Doanh gật đầu: "Phải . . . Tổ Lan và ta rất khác nhau."

Ở chốn hậu cung, nếu như có vị phi tần nào đó mất còn có thể gây ra một vài chấn động nho nhỏ, nhưng chỉ một cung nữ nhỏ chết đi thì quả thực không ai thêm chú ý tới. Cho dù nàng có là tỷ tỷ của chính cung Hoàng hậu, thì cũng chỉ là đem thi thể về nhà vào chôn cất mà thôi.

Hôm sau, Bình vương phủ phái người tới nhận thi thể của một cung nữ của Hoán y phòng Tổ thị. Tổ Doanh không tiện ra mặt bèn bảo một tiểu cung nữ đi xem. Tiểu cung nữ trở lại bẩm báo: "Bình vương phủ phái tới một vị quân sự, mang theo hai người làm, đứng ở cửa Bắc Thái nhận thi thể cung nữ Tổ thị."

Tổ Doanh hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tiểu cung nữ bị nàng hỏi như vậy, lúng ta lúng túng sau đó nói: "Sau đó . . . Bọn họ nhanh chóng rời đi."

Bọn họ nhanh chóng rời đi.

Ngày trước tỷ tỷ song sinh của nàng còn có hai người huynh đệ tới đón, chỉ vì trước khi chết còn giữ được phong hào "Viện". Mà nàng, bốn tuổi đã được dạy dỗ để vào cung, mười năm khổ cực học đủ tài nghệ mưu mẹo, ba năm đầu nhập cung vinh sùng tràn đầy, bốn năm kế tiếp mất đi sủng ái, cuối cùng là ba năm sống cuộc sống của cung nữ giặt áo quần trong Hoán y cục. Sau khi chết đi, chỉ có hai người làm đến đem về.

Tổ Doanh không nói câu nào nữa, gọi Hiên Nhân tới nói: "Người vẫn một mực ở bên cạnh hầu hạ ta, cũng rất lâu không có trở về vương phủ. Chi bằng ngày mai hãy trở về vương phủ vài ngày thay ta bày tỏ hiếu tâm với Bình vương." Dứt lời lại giao cho nàng một phong thư gửi Bình vương.

Nội dung chính của thư là giao phó hậu sự của tỷ tỷ. Tổ Doanh biết phụ thân mình là người như thế nào, chỉ có nữ nhân được chôn cất trong Hoàng Lăng mới là nữ nhân tốt, mới là nữ nhi tốt của ông ấy. Và lại, phụ thân và Tổ Trầm đã an bài Hiên Nhân ở bên cạnh Tổ Doanh vốn là dùng vào lúc gặp phải tình huống khẩn cấp thì có người dễ dàng truyền tin về nhà. Tổ Doanh đã làm đến mức phái Hiên Nhân về là hy vọng phụ thân có thể hiểu rằng nàng rất coi trọng chuyện này.

Hiên Nhân tất nhiên không biết nàng bị dùng như một quân cờ chỉ làm nhân vật truyền tin, một lòng một dạ với Tổ Doanh. Nàng thực sự không muốn rời xa Tổ Doanh nhưng Tổ Doanh khẳng khái giữ ý định, bắt nàng nội trong ngày hôm nay phải về Bình vương phủ.

Sau khi tiễn chân Hiền Nhân, Tổ Doanh vừa mới ngồi thần thờ một chút thì kế hoạch đi săn của hoàng gia đã được đưa đến.

Lúc Đan viện tới bái kiến, Tổ Doanh có nhắc tới chuyện đi săn với nàng: "Lần đi săn này không để cho cô đi cùng, cô sẽ không trách ta chứ?"

Đan viện cười ả ý nói: "Thiếp gần đây thân thể khó chịu, coi như nương nương ưu ái, thiếp cũng không có cách nào khác mà phải từ chối."

Bộ dạng của nàng thực sự không giống người có bệnh. Thực ra cả Tổ Doanh lẫn nàng đều ngầm hiểu: nếu như một khi họ đã quyết định liên thủ, một người đã theo đoàn đi săn thì người kia nhất định phải ở lại hậu cung để trông chừng mọi việc.

"Mong rằng chuyến đi này sẽ không có gì bất trắc xảy ra." Tổ Doanh vừa lật xem danh sách những người đi cùng vừa nói: "Lần này cũng mang theo bốn hoặc năm tú nữ đi theo, không chừng lại có người may mắn như ta, một lần săn thú liền nhận được bao nhiêu thánh sủng."

"Bốn hoặc năm tú nữ có phải nhiều quá hay không?"

"Hậu cung kể từ chuyện nước độc quá tiêu điều... phải nhiều người một chút mới náo nhiệt."

Đan viện chăm chú nhìn Tổ Doanh, cười cười: "Nương nương còn trẻ như vậy mà đã suy nghĩ thấu đáo như vậy thật tốt."

"Trẻ tuổi? Coi như trẻ tuổi, cũng không thể cứ khư khư một mình giữ lấy Hoàng thượng." Tổ Doanh mỉm cười đầy thâm ý: "Thánh thượng còn trẻ, dưới gối lại chỉ có một vị hoàng tử chính là Thái tử đúng là làm người ta phải suy nghĩ. Nếu như có vị tú nữ nào thông minh lanh có thể được Thánh thượng yêu thích, mau sớm vì Thánh thượng sinh thêm nhi thêm nữ, đó chính là quốc gia chi phúc, cũng là phúc khí của chúng ta."

Thân là hoàng hậu, tự mình sinh con thực sự rất khó khăn, nhưng cũng có cách khác để có được đứa bé của riêng mình.... Bất kỳ một cung nhân nào đó sinh hạ nam hài thì đều là nhi tử trên danh nghĩa của nàng, chỉ cần nàng muốn thì luôn có thể tìm được biện pháp đem đến bên cạnh đường dục.

Đan viện hiểu nàng, sau khi nghe xong muốn nói gì đó sau lại thôi. Tổ Doanh thấy vẻ mặt nàng khác thường, liền hỏi: "Có chuyện gì cô cứ nói. Áp á áp ứng như vậy không giống như tác phong của cô cô."

Đan viện cười nói: "Bình vương đã từng đặc biệt nhắc nhở thiếp... thiếp không tin tưởng lắm... nhưng mà... Bình vương nói, nương nương số mệnh đặc biệt, nếu như nuôi dưỡng hài nhi của người khác sẽ có chuyện không hay xảy ra. Nói đến chuyện này cũng có bài học từ xưa. Lại nói nương nương còn trẻ, cũng không phải là không có cơ hội mang thai lần nữa."

Tổ Doanh biết bọn họ sợ nàng sau này gặp chuyện không may, bị mẹ đẻ của hoàng tử cướp mất vị trí đáng lẽ thuộc về mình, trắng tay uất ức mà chết.

"Chuyện sau này ta chưa nghĩ đến, cứ lo hiện tại đã. Sau này lại nói chuyện tương lai." Tổ Doanh không muốn nói chuyện này nữa liền chuyển sự chú ý sang việc đi săn. Nàng nhìn danh sách cau mày nói: "Vinh An công chúa và phò mã cũng muốn cùng đi tham gia náo nhiệt."

"Công chúa muốn đi, phò mã tất nhiên sẽ phải đi theo, thủ hạ của phò mã là Phi Hồ vệ tất nhiên cũng sẽ đi theo. Nói như vậy để nương nương cẩn thận... Dù sao, nàng cũng luôn coi nương nương là kẻ hãm hại mẫu thân mình, luôn miệng muốn đòi công bằng cho nàng." Trong khi nói những lời mang tính cảnh cáo như vậy nhưng Đan Viện cũng không tỏ vẻ gì là lo lắng, hình như rất có lòng tin đối với Tổ Doanh.

"Nàng ta luôn hành sự lỗ mãng, nhiều nhất chỉ là nói mấy câu làm ta mất mặt. Điều ta sợ là nơi đó địa thế hiểm trở, có kẻ sẽ mượn cơ hội này mà có vài hành động mờ ám."

Đan viện cũng cảm thấy mệt mỏi thay cho Tổ Doanh: "Đúng lúc này Đan Xuyên cung Vệ Úy lại không có ở đây.... Khó lắm mới có một người đảm nhiệm chức vụ Vệ Úy có thể tin cậy, sẵn sàng vào sinh ra tử vì nương nương. Không biết vị Vệ Úy mới nhậm chức mấy ngày lại lịch như thế nào nữa."

Tổ Doanh uống trà, liếc mắt nhìn nàng: "Ý của cô cô là gì?"

Đan viện cũng không vòng vo tam quốc nữa mà nói thẳng: "Tổ Lan muốn quay lại làm tỷ muội tốt với nương nương như xưa. Nương nương cũng biết, phu quân của nàng có thể sai khiến Thanh y vệ của Tướng phủ. Tuy ít người nhưng Thanh y vệ lấy một địch trăm, danh tiếng lẫy lừng."

Tổ Doanh cười lạnh: "Thế nào? Ta vốn là hoàng hậu, chột vạt đến nỗi phải dựa vào Thanh y vệ của phủ Tể Tướng tới bảo vệ? Coi như Đan Xuyên cung Vệ Úy không nhờ vả được nhưng cũng có đại ca ta mang theo Phi Long vệ đồng hành đấy." Lời vừa ra khỏi miệng, Tổ Doanh đã phát hiện không ổn: Phi Long vệ, Phi Hồ vệ là quân hồi môn của Phụng Diệp công chúa, trên danh nghĩa là do phò mã cai quản, nhưng mà khi cần thiết Phụng Diệp, Vinh An hai vị công chúa cũng có quyền. Giả thiết Vinh An công chúa thật sự làm khó dễ, Phụng Diệp công chúa nhất định không để Phi Long vệ đối phó với muội muội của mình. Thủ hạ của Tổ Tập cũng có rất nhiều người giỏi nhưng đã theo ca ca nàng đến biên thùy rồi.

Tổ Lan biết rõ Tổ Doanh không tìm được chỗ dựa vào, mới có can đảm mượn cơ hội này để làm hòa.

"Mấy chuyện động đao động kiếm lúc không cẩn thận xưa nay không hiếm. Quân Vương bị cận vệ mưu hại cũng đã xảy ra, huống chi Hoàng hậu? Tổ Lan đã có lòng, muốn nói lại tình cảm tỷ muội, và lại ai cũng vậy lúc cần thì cứ quan hệ, không cần nữa thì thôi, cần gì phải cự tuyệt?"

"Cô cô không phải nói nhiều." Tổ Doanh gấp danh sách, nói đều đều, không biểu cảm: "Thánh thượng đã đi săn rất nhiều lần, chưa lần nào xảy ra biến cố. Ta mặc dù không đức không tài, nhưng còn chưa đến nỗi rơi vào cảnh phải dựa vào muội muội đã xuất giá tới bảo vệ."

Đan viện thấy nàng khẳng khái không chịu để cho Tổ Lan phụ trách an toàn, cười cười giải thích: "Nương nương cũng biết nô tỳ những năm gần đây

cùng Tể Tướng phủ giao tình không ít, vì con dâu của Tể Tướng nói một vài câu cũng là lẽ dĩ nhiên, còn nữa, nàng vốn là cháu gái của ta cũng là muội muội của nương nương."

Tổ Doanh không nói gì, nhưng trong lòng có chút sợ hãi: Đông cung có Vệ Suất phủ, nhị vị công chúa có Phi Long vệ, Phi Hồ vệ, mỗi người bọn họ vững vàng nắm giữ một đội quân của riêng mình. Nàng chỉ có Đan Xuyên cung Vệ Úy, mà vị Vệ Úy này nàng chưa thể nắm giữ trong lòng bàn tay, điều này làm cho nàng cảm thấy không an toàn, thật sự vô cùng không thích loại cảm giác này.

May mà hôm sau Hoàng đế đến Đan Xuyên cung nhắc tới chuyến đi săn và có nói tới Vinh An công chúa.

"Nó bụng to như vậy còn muốn đi tham gia náo nhiệt, quả thật hồ đồ." Hần vừa lắc đầu vừa nói.

Thấy Tổ doanh có vẻ u sầu, hần có thể nhìn thấu tâm tư của nàng bèn trấn an nàng, nói: "Ta đã lệnh nàng ngoan ngoãn ở nhà, không cho phép đi theo. Nếu không . . . Không biết ta lại phải thay nàng ngăn cản thứ gì."

Tổ Doanh cười nói: "Lần đó là vật dụng của công chúa xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Một lần ngoài ý muốn còn chưa đủ hay sao, lần đó đáng lý ra phải phạt thật nặng." Hần dứt lời, như không có việc gì bổ sung một câu: "Thân thể Phụng Diệp không được khỏe, cũng không đi. Chỉ có hai vị phò mã đi theo. Tổ Trầm làm việc chừng chặc, Bạch Tín Mặc cũng có bản lĩnh, ta rất thích dẫn bọn chúng cùng đi săn."

Hần đã nói như vậy, Tổ Doanh tất nhiên không còn có thể nói thêm gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chân tướng

Tháng năm là thời điểm tốt để săn nai. Cuối tháng tư, cung nhân đã được phái tới Sùng Sơn để dựng trường và giải tỏa khu vực săn bắn. Tháng năm, Hoàng đế cùng Hoàng hậu dẫn theo mấy trăm thân tử tâm phúc trùng trùng điệp điệp giá lâm Sùng Sơn.

Vốn Hoàng đế muốn ở đây đến tận tháng bảy, nhưng không thể bỏ bê quốc sự nên những vị đại thần trong triều cũng theo đến đây, ở Kinh thành chỉ lưu lại Tể Tướng cùng Thái tử. Tổ Doanh không tin là hần chỉ vô ý hành động như vậy, mỗi việc làm đều mang một dụng ý nào đó mới là phong cách của hần. Vì vậy, Tổ Doanh có suy nghĩ về ẩn ý đằng sau hành động của hần là như vậy: Thái tử cùng Tể Tướng hiểu rõ thế lực và vai trò của đối phương, thậm chí cả phong cách hành động của nhau cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Nếu như một trong hai người ai có ý định rục rịch thì phe kia nhất định sẽ khắc chế. Vì nguyên nhân này họ nhất định sẽ an phận.

Về phần hậu cung, Tổ Doanh cũng đã có sắp xếp: Trước khi đi, Đan viện nhanh chóng được phong làm Khâm phi. Thật ra thì Tổ Doanh cũng không yên tâm lắm về vị cô cô này: Hai người bọn họ cũng biết, Bình vương là người luôn nghiêng về phía nữ nhân có hy vọng, có nghĩa là chỉ cần nữ nhân đó ở trong cung có thực lực, có lòng dạ thâm sâu, tuy đã làm chuyện sai lầm, hần cũng sẽ bỏ qua, dốc hết sức nâng đỡ. Tổ Doanh lo lắng cô cô một khi đã được nâng đỡ sẽ phản bội mình nên cũng giữ thái độ dè chừng với nàng. Thêm vào đó, chỉ một Khâm phi được tấn phong hình như có chút không thỏa đáng, Tổ Doanh liền xa gần đề nghị Hoàng đế tấn phong Cảnh tần vào vị trí Hi phi, An tần vào vị trí Ninh phi. Khâm, Hi, Ninh- ba phi cùng đứng hàng thứ hai trong cung, nhưng Tổ Doanh lại có ý nâng đỡ Khâm phi, để cho nàng quyền lực hơn một chút. Vậy mà Hoàng đế cũng không đồng ý với đề nghị của Tổ Doanh. Có lẽ hần sợ nàng tạo ra một hậu cung quá rối loạn sau đó khó có thể khống chế cục diện. Nếu hần đã nghĩ cho nàng như vậy, Tổ Doanh cũng không thức dục, vui vẻ cùng hần đến Sùng Sơn.

Điều duy nhất làm nàng không thích là: Tổ Lan lấy thân phận muội muội của Đông Lạc quận Vương đi theo đoàn săn bắn. Tổ Doanh gần đây đã ngầm ra, Hoàng đế không muốn hậu cung và thế lực của Tể Tướng kết giao quá sâu. Một vị Khâm phi lệ thuộc quá nhiều vào Tể Tướng không được sủng ái, thậm chí Hoàng hậu Tổ Nhược Tĩnh nhiều năm qua cùng Tể Tướng có quan hệ không mỏng cũng khiến cho Hoàng đế không vui. Tổ Doanh vốn là nghĩa nữ của Tể Tướng, tăng quan hệ này khó mà chối bỏ nên chỉ có thể tận lực cùng người của Cư phủ giữ khoảng cách. Vì chuyện chen cạnh ngó sen trước kia, Tổ Doanh vẫn canh cánh trong lòng nên không thèm ngó ngang gì tới Tổ Lan.

Sáng sớm hôm chính thức đi săn, Hoàng đế mặc một bộ áo giáp vàng, nón viền trắng, áo choàng màu xanh thêu những đám mây màu tím pha đen. Có lẽ là do màu sắc quá gọi hình, khi Tổ Doanh thấy hần bình thân ung dung bước ra lập tức nghĩ tới bầu trời xanh cao vợi vợi, thỉnh thoảng có một vài đám mây lững lờ trôi trên thảo nguyên.

Đầu tiên, Đế hậu cùng tất cả cận thần, quý tộc thượng thức nghi lễ cầu son thần thổ địa cho chuyến đi an lành, vui vẻ, sau đó tự mình rót rượu, xin lỗi son thần thổ địa vì mình săn thú sẽ đem đến nhiều sự ồn ào náo động, cũng thỉnh cầu bọn họ ban cho nhiều con mồi, cuối cùng là hứa hẹn sau buổi đi săn sẽ hiến tế những con mồi tươi ngon nhất cho thần linh.

Sau khi những nghi thức hoàn thành, buổi đi săn mới chính thức bắt đầu.

Tổ Doanh đã từng đã tham gia buổi đi săn của Hoàng gia, thế nhưng hoàn toàn không có hứng thú gì với việc săn bắn này. Đến bây giờ nàng mới có chút thấu hiểu, tại sao những vị Quân Vương lại yêu thích loại hình tiêu khiển này. Thảo nguyên rộng lớn vô biên, đến chỗ này đổi mắt chung quanh mới có thể

hiểu thiên hạ do mình đứng đầu rộng lớn đến chừng nào. Gió thổi khiến cây cối nghiêng ngả như múa, mây cuốn mây tan, không khỏi khiến lòng người bị mê hoặc mà cất cao giọng hát. Dừng sĩ phóng ngựa rong ruổi, cất tiếng hát vang, giống như có thể thấu tóm cả thiên hạ trong tay. Hàng ngàn dừng sĩ cười tuần mã, tung hoành ngang dọc, hào khí ngút trời . . . Cảnh tượng "Giành lấy thiên hạ" trong lịch sử có thể cảm nhận đầy đủ ở nơi này.

Mà trong mắt nàng lúc, bức tranh hào hùng kia đã hóa thành cảnh tượng ngay lúc này. Trên đồng cỏ thoát ần thoát hiện một bóng dáng màu xanh cười ngựa trắng, bất chợt hân hoan rơi hô lên một tiếng, gương cung trắng kện, anh tư không thua bất kì thiếu niên nào.

Tổ Doanh nhìn hân bất tri bất giác mỉm cười, chậm chậm cười ngựa tiến sát hân, nhìn hân đang chăm chú nhắm bắn, mũi tên vèo bay ra khỏi ngân cung, một con nai to lớn ở phía xa trúng tên ngã xuống.

Những tiếng reo hò vang dậy, hân cười vui vẻ, tiếng cười lay động không gian, ánh mắt tràn đầy niềm vui tươi phần khởi thực thụ không giống như gương mặt luôn luôn giữ vẻ trầm tĩnh an hòa như mọi khi, làm cho gương mặt chợt vô cùng sinh động. Tổ Doanh nhìn hân đến ngẩn người, cảm thấy hân giờ phút này thật khác biệt.

Ở trên thảo nguyên rong ruổi khá lâu, hân nói: "Hoàng hậu thích đi đâu thì cứ đi đi."

Hân luôn dẫn đầu đội quân tìm thú săn, nhưng cũng không miễn cưỡng người khác phải đi cùng hân.

Có lẽ là do đang ở trên thảo nguyên bao la rộng lớn, âm thanh hân nói chuyện cũng hào sảng hơn rất nhiều, không giống với kiểu nói chuyện trầm tĩnh an ổn thường ngày. Tổ Doanh muốn biết, lúc này đi theo hân, nàng còn có thể phát hiện bao nhiêu điều mà trước kia nàng không biết về hân. Vì vậy nàng ngừng đầu lên nói: "Nguyện cùng bệ hạ đồng hành."

Hân nheo mắt nhìn nàng cười cười: "Cùng ta vào núi đều là dừng sĩ. Ở sâu trong Sùng Sơn mãnh thú ần hiện, nàng không sợ sao?"

Tổ Doanh mỉm cười: "Gặp thú mà trốn, còn có thể gọi là đi săn thú sao?"

Hân cười vang, vung tay hô lên: "Đến đây đi."

Sùng Sơn địa thế cũng không quá hiểm trở, nhưng cây cối rậm rạp, đoàn người dừng chân ở chân núi một lúc sau đó rẽ vào con đường mòn nhỏ ngoằn ngoèo để lên đỉnh núi, trông thấy con thú nào thì ngay lập tức giương cung, đi tới lưng chừng núi đã thu hoạch được rất nhiều thú rừng. Hoàng đế không săn được dã thú nào như hổ hay gấu nên có chút tiếc nuối. Tổ Doanh ngược lại săn được rất nhiều gà rừng và thỏ hoang đến nỗi ngay cả mình cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Sau này mới biết là Hoàng đế không muốn nàng cảm thấy việc đi săn nhàm chán nên sai người cố ý xua những con thú nhỏ đó đến gần chỗ nàng.

Dần dần đi tới chỗ cao, Tổ Doanh thấy hơi lạnh nhưng Hoàng đế cười ngựa song song với nàng vẫn rất hăng hái.

"Phía trước có chỗ có thể nghỉ ngơi, hãy nghỉ một lát." Hân cầm roi ngựa chỉ về phía trước, Tổ Doanh nhìn theo hướng roi thì thấy trên sườn núi có một bãi đất trống khá rộng. Hân giải thích: "Nơi này gọi là Chấn choảng đài . . . đường đi được một nửa, ở lưng chừng núi, uống một nửa rượu, nửa tỉnh nửa say."

Tổ Doanh buồn cười: "Ở chỗ này say chuếnh choảng, đến đỉnh núi chẳng phải là say khướt? Như vậy làm sao mà xuống núi?"

Thế nhưng hân lại khôi phục giọng điệu thường ngày, hồ hững đáp: "Đến đỉnh núi, nàng sẽ rõ: thật ra muốn say khướt cũng không dễ dàng. Cao xử bất thắng hàn (*). . . khi đó sẽ tỉnh táo hơn nửa ấy chứ." Cho dù trong cuộc đi săn, hân giống như biến thành một người khác, nhưng dấu vết của con người lẫn lộn nhiều năm trong cung cũng không cách nào chối bỏ được.

(*) Ý nói là ở nơi cao thì không khí sẽ lạnh hơn.

Tổ Doanh thấy hân mắt hừng, vội vàng giật giật ống tay áo của hân nói: "Bệ hạ, có hồ ly!"

Hân nhanh chóng giương cung, một mũi tên bắn ra hoàn toàn trúng đích nhưng hân không thèm nhìn con hồ ly mà quay sang nói với Tổ Doanh: "Cũng nhờ nhãn lực của nàng tốt, con hồ ly này ban cho nàng."

Tổ Doanh vừa mới tạ ân điển xong thì đã có người cầm con hồ ly kia tiến đến. Một mũi tên trúng ngay mắt trái của nó, hoàn toàn không tổn hại đến bộ lông. Tổ Doanh ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm, tròn xoe mắt. Hân nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, vui vẻ cười hai tiếng, vỗ vỗ vào lưng Tổ Doanh sau đó giục ngựa lên trước.

Chuếnh choảng đài đã được dọn dẹp sạch sẽ, rượu cũng đã chuẩn bị xong. Để hậu hai người ngồi trên tháp cao. Các dừng sĩ ngồi trên chiếu của mình nướng thú săn được cùng nhau nâng chén. Hoàng đế thấy vậy cũng gia nhập hàng ngũ của bọn họ, tự thân động thủ nướng thịt. Việc này xuất hiện ở lúc đi săn không có gì kì quái nhưng Tổ Doanh lần đầu nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc một lát. Nàng ở một bên quan sát cẩn thận, phát hiện hân giờ phút này thái độ đối với kẻ dưới cực kỳ thân thiết, giống như hân chỉ là thú linh trong đám thợ săn. Những quân thần kia đối với hân vẫn cung kính như cũ, nhưng thái độ so sánh với thường ngày có phần buông thả hơn rất nhiều. Một đại đội nhân mã ở Chuếnh choảng đài khí thế ngất trời uống rượu và ca hát, trừ việc ăn mặc và dụng cụ đi săn cao cấp hơn bình thường một chút còn lại cũng không có gì khác biệt lắm so với những người thợ săn đồng hành lên núi.

Tổ Doanh ngồi trên tháp cao ngắm nhìn, thấy Hoàng đế còn bình dị gần gũi như vậy, nàng cũng nên buông bỏ một chút lễ nghĩa, lập tức bỏ áo choàng ra, kéo ống tay áo đi tới bên cạnh hân, mỉm cười nói: "Thần thiếp cũng muốn thử một chút." Hân đang ngồi ở giữa hai vị phò mã nướng một khối thịt hươu, thấy thế đem cây nướng thịt đặt vào tay Tổ Doanh.

Tổ Doanh thành thực nướng thịt, sau một lúc quay trở đã đem khối lớn thịt hươu nướng chín năm phần, sau đó nhanh chóng dùng dao cắt từng thớ trên khối thịt, lấy muối rắc vào để có vị mặn. Tất cả mọi người nhìn thấy đều ngỡ người nhìn động tác của nàng, ngay cả Tổ Trầm cũng cảm thấy kinh ngạc. Hẳn chỉ biết muối muối đã từng vào cung chăm sóc việc ăn uống thường ngày của Thuận viện, lại không biết nàng quả thật là tự thân tự lực. Hoàng đế giống như là sớm biết năng lực của nàng, nhâm nhi khối thịt hươu Tổ Doanh chính tay nướng, nhìn mọi người cười nói: "Chỉ sợ ngày sau tú nữ đều không phải học cầm kì thi họa nữa, họ sẽ đi học nấu ăn đấy!"

Tổ Doanh nghe nói vậy là biết hẳn thích, trong lòng rất vui mừng. Nàng dù sao cũng là Hoàng hậu của một nước, mặc dù không tự cao tự đại, nhưng cũng không dám cùng mọi người tỏ vẻ quá thân thiết, cợt nhả, cùng bọn họ uống rượu ăn thịt nên vội tìm cớ, đứng dậy ngắm phong cảnh xung quanh.

Chỉ một lát sau, Hoàng đế không mang theo hạ nhân, lặng lẽ đi tới phía sau nàng, nói: "Cảnh sắc ở bìa sau của Sùng Sơn còn đẹp mắt hơn." Dứt lời cầm tay nàng, dẫn ra chỗ khác.

Phía trước quả nhiên không gian rộng mở - rừng cây xanh ngắt trùng trùng điệp điệp và rộng mở như hút hết tầm mắt nhưng nếu nhìn kĩ, xa xa có thể thấy được khung cảnh của thảo nguyên với màu xanh nhạt pha chút vàng đặc trưng. Trời đã về chiều, ánh mặt trời sắp lặn chiếu những tia sáng sắc vàng pha đỏ lên những ngọn cây, đỉnh những ngọn cây như được dát vàng lay động trong gió rục rờ. Khung cảnh vô cùng tráng lệ. . . Trong tiếng gió vi vu, Tổ Doanh hít thở thật sâu, giang rộng đôi tay để hứng lấy những cơn gió. "Thích thật a. . ." Cảm giác này rất đặc biệt nhưng chỉ có thể dùng ba từ đơn giản này để biểu đạt.

Hắn nhẹ nhàng gạt đầu, chỉ vào thảo nguyên phía xa nói: "Ta nên oanh oanh liệt liệt sống ở nơi đó." Hắn đưa cánh tay vung lên, chỉ hướng về rừng cây thăm thẳm một màu xanh: "Sau đó, nhẹ nhàng thoải mái chết ở nơi đó."

"Bệ hạ!" Tổ Doanh vội lên tiếng ngăn không cho hắn nói những điều không may.

Hắn nhìn nàng cười cười, không nói nữa.

Ngay cả là Đế Vương, cũng có những nguyện vọng không thể thực hiện. Lúc hắn lên ngôi chưa được bao lâu thì đã chỉ định xây Hoàng lăng của riêng mình, được xem xét phong thủy thổ địa, nghiên cứu kiến trúc một cách nghiêm túc và cầu kỳ, cách xa nơi này vạn dặm. Theo Tổ Doanh biết, nơi đó vào mấy năm trước đã xây xong. Nàng nhìn sang nam nhân đứng bên cạnh mình, chậm chậm cầm lấy tay hắn.

Bọn họ vai kề vai, tay nắm tay cho đến khi mặt trời khuất núi.

"Chúng ta sẽ tiếp tục lên đỉnh núi chứ?" Tổ Doanh tuy có lưu luyến cảnh sắc tráng lệ trước mắt, nhưng vẫn mong đợi phong cảnh nơi điểm cuối của hành trình.

Thế nhưng hắn lại lắc đầu nói: "Chúng ta xuống núi thôi."

"Hả?"

Hắn nghiêng đầu nhìn lên ngọn núi, giọng nói hơi trầm: "Ta đã lên đỉnh núi một lần . . . Lần đó là cùng đi săn với Tiên hoàng. Có một tên đại thần ra sức khuyến khích ta lên núi trước, ta đã rất phấn khích nhưng về sau khi ngắm lại ta luôn cảm thấy hối hận: Tại sao lại đi lên trước? Tại sao không ngừng lại ở Chuẩn choáng đải?" Hắn cúi đầu trầm mặc một lát, sửa lại vạt áo cho Tổ Doanh, cười cười: "Một lát nữa, trên núi sẽ rất lạnh, nàng ăn mặc như vậy, không ở lại được đâu . . . Quay lại thôi."

Kết quả của buổi đi săn hôm nay rất tốt, buổi tối tất cả quân thần cùng nhau đốt lửa trại, nướng thịt và hân hoan ca múa, dường như quên luôn cả thân phận cao quý của mình. Ngày thứ hai Hoàng đế lại dẫn đội săn vào núi, bắt được một con gấu đen rất to, thoạt nhìn rất khỏe mạnh và hung dữ, thật làm Tổ Doanh mở rộng tầm mắt. Ngày thứ ba Đế hậu cùng nhau đến thảo nguyên bắt thú hoang, lúc hoàng hôn, dừng lại bên hồ để ngựa uống nước, Tổ Doanh cười trên con ngựa Đạp Tuyết của mình, dõi mắt trông về phía xa.

Ánh trời chiều lan tỏa, sắc vàng dẹt trên thảm cỏ, đẹp như tranh vẽ, gió đêm nổi lên từ bầu trời xa xôi phía chân trời . . .

Tổ Doanh bẽ một đoạn thân sậy, vót nhọn một đầu, đặt ở bên môi thổi, đáng tiếc âm sắc không thật sự hay, vốn là một khúc nhạc không vui vì nhạc cụ này mà càng thêm phần thê lương. Hoàng đế cười trên con ngựa Lưu Tinh của hắn, lắng lắng lắng nghe.

Thôi xong khúc nhạc, Tổ Doanh thở dài: đẹp thì đẹp thật, nhưng ngay cả khi được sống ở một nơi đẹp như vậy cả đời người, nhất định ai cũng sẽ có phiên nào của riêng mình.

Tiếng thở dài của nàng còn quanh quẩn đâu đây, nhưng nhanh chóng bị một âm thanh vui vẻ của bài nhạc khác xóa tan . . . Là Hoàng đế đang thổi một khúc đồng dao. Chỉ với một bản nhạc ngắn gọn nhưng lại mang một sắc thái tươi vui đặc trưng của một bài đồng dao, hắn thổi xong cười nói: "Khúc nhạc kia của nàng quá bi thương, không hợp với cảnh đẹp nơi đây." Nói xong cao giọng hỏi tùy tùng sau lưng: "Còn ai có thể thổi một khúc đồng dao như ta?"

Cận vệ ai cũng nhanh chóng thổi lên những khúc đồng dao đậm chất quê hương, mang bản sắc của nơi mình sinh ra và lớn lên. Khi một người thổi thì mọi người phụ xướng, tạo nên một âm sắc đặc biệt dưới trời chiều.

Thân sậy được lấy làm nhạc cụ bị hắn tiện tay ném sang một bên . . . Lúc khởi hành quay về, Tổ Doanh bèn cúi người nhặt lên, dùng một sợi cỏ buộc lại một chỗ, cẩn thận bỏ vào trong túi gấm bên hông. Mặc dù nàng nhắc nhở mình: bọn họ thuộc về chốn cung cấm thâm sâu kia, người hôm nay đang mỉm cười với nàng, có lẽ ngày mai sẽ thay đổi. Nhưng nàng vẫn quý trọng thời khắc trước mắt này- thời khắc mà thấy những mặt khác của hắn mà nàng chưa

từng được thấy trước đây và nàng sẽ cất giấu nó trong tận đáy lòng.

Ngày thứ tư, sau khi cùng đá cầu, Hoàng đế liền vào ngự trường nghị sự cùng mấy vị đại thần. Tổ Doanh đợi tới đợi lui, không thấy trong ngự trường có động tĩnh gì liền có linh cảm chẳng lành. . . Nàng đã từ từ học được cách làm sao để ý đến những động tĩnh xung quanh hân, hay quan sát sắc mặt của mỗi một người hầu hạ bên cạnh hân để suy đoán tình huống, mà lúc này giờ phút này kết quả quan sát khiến cho nàng lo lắng.

Nàng phái người tới ngự trường hỏi thăm, nhưng không dò la được tin tức gì hữu dụng.

Trong lúc nàng đang căng thẳng lo âu, nhưng lại không thể không lo là được bạch y nữ nhân nhân rồi bay tới bay lui trong trường, điều này làm cho nàng càng phiền muộn hơn.

"A Doanh, ngươi có biết cái gì là bất hạnh không?" Nàng hỏi nhưng không đợi Tổ Doanh mở miệng đã nói tiếp: "Lúc mang theo hi vọng mà đến, lại phát hiện niềm hi vọng của mình chỉ giống như quyết tâm xây lâu đài trên cát. Đầu tiên rất có ý chí chiến đấu, muốn làm chuyện lớn, nhưng sau khi nhận thấy hiện thực, mục tiêu to lớn lại biến thành một điều rất cơ bản đó là sống sót. Những quyết tâm, ý chí lúc đầu như vậy nhưng giờ đây lại chỉ gây giằng dề sinh tồn . . . Đây chính là bất hạnh." Nàng chỉ chăm chú nói lên ý kiến của mình, không thêm nhìn sắc mặt của Tổ Doanh.

Tổ Doanh liếc mắt nhìn nàng, sau đó tự nhủ: "Ta không nhìn thấy nàng ta, nàng ta nói gì đều mặc kệ!"

"Ngươi thiếu chút nữa không thấy được ta!" Bạch y nữ nhân bay lượn tự do trong không trung: "Khi ngươi đã coi bất hạnh là chuyện đương nhiên trong cuộc sống cung đình, thời điểm ngươi tự nhủ rằng ‘ta phải thích ứng với cuộc sống thâm cung này, cố gắng sống sót’ ngươi chắc chắn sẽ không gặp ta. Nếu ngươi càng ngày càng không dám mạo hiểm, càng ngày càng trầm mặc, tất cả những gì mở miệng đều phải đắn đo suy nghĩ, có lúc dứt khoát không mở miệng. Kết quả, từ từ biến thành một cái xác không hồn . . . Như vậy ngươi sẽ không bao giờ nhìn thấy ta nữa."

Nàng còn nói: "Người tự hài lòng với cuộc sống hiện tại, cho dù trước mắt có bao nhiêu lựa chọn đi chăng nữa, bọn họ cũng không nhìn thấy. May mắn thay ngươi lại có thể nhìn thấy ta. Nhanh lên, A Doanh! Ngươi lại đến thời điểm không thể không đưa ra lựa chọn . . . Thay vì từng bước giằng dề, vì sao không dùng đến quyền lực to lớn ngươi đang nắm trong tay để khiến cục diện hoàn toàn thay đổi?"

"Lựa chọn?" Tổ Doanh đứng trước loan trường của Hoàng hậu, lạnh lùng nhìn nàng: "Bây giờ địa vị và quyền lực của ta chênh lệch rất xa so với kết quả đạt được khi thực hiện giao dịch với ngươi sao? Một khi ta đã muốn, với tay là có thể chạm vào. Coi như địa vị và quyền lực ngươi hứa với ta có thể to lớn hơn, đối với ta mà nói chỉ là dư thừa. Ta chỉ lấy những gì cần thiết."

"Đó là ngươi còn chưa biết thôi . . . Có thể đem những thứ ngươi cần cho ngươi, ngươi muốn hưởng tới hân tìm kiếm sự che chở của người đàn ông này . . . Bỏ ngay suy nghĩ đó đi. . . Hân sắp chết." Bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng bay tới đình ngự trường.

Đúng lúc này, Hoàng đế cùng mấy vị đại thần bước ra. Bạch y nữ nhân bay đến bên cạnh Hoàng đế, để tay trên vai hân. Hoàng đế giống như có cảm giác đầu vai hơi lạnh, rung mình một cái.

Tổ Doanh thấy vậy, sắc mặt càng thêm tái nhợt, không khỏi bước nhanh đi về phía hân.

"Hân rất nhanh sẽ chết." Bạch y nữ nhân lại nói một lần.

"Ngươi nói láo!"

"Có tin hay không . . . tùy ngươi." Bạch y nữ nhân hờ hững nói: "Tổ Doanh, nhanh tự có tính toán cho bản thân mình đi! Đứa trẻ tám tuổi không hiểu ý nghĩa của việc có được thiên hạ này, nữ quan phụng hương cũng không kham nổi gánh nặng thiên hạ, nhưng ngươi bây giờ đường đường là một vị mẫu nghi thiên hạ, ngươi phải hiểu rằng: Không thể nói hai chữ không muốn, nếu không ngươi chỉ còn lại hai bàn tay trắng."

Tổ Doanh càng chạy nhanh, về mặt khó dò đi thẳng đến bên cạnh Hoàng đế, không thêm để ý đến quy củ mà kéo tay áo hân. Tuy Hoàng đế không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng thấy về mặt nàng vừa nghi hoặc vừa kinh sợ pha chút khổ sở, hân khoan dung nhìn nàng cười cười, nói: "Đi vào đây, ta có lời muốn nói với nàng."

Hân nói xong, nhẹ nhàng kéo tay áo của mình nhưng không cách nào thoát khỏi bàn tay đang sống chết nắm lấy tay áo mình của Tổ Doanh, vì vậy dùng về mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Rõ ràng là mặt trời đang ngay trên đầu nhưng Tổ Doanh lại cảm thấy có chút lạnh, còn có chút mê mang, càng ngày càng không thấy rõ hân. Nàng bèn nhắm mắt lại, hít sâu một cái, sau đó buông ông tay áo, theo hân đi vào ngự trường.

Ngay sau khi được hạ xuống, ngăn cách không khí ba ngày vui vẻ ở bên ngoài doanh trường hoa lệ này, hân lại trở về đúng vị trí Quân Vương.

Trong trường có mùi hương trong veo ấm áp, nhẹ nhàng di động chung quanh hai người.

Tinh thần Tổ Doanh vẫn chưa ổn định lại, đứng trước mặt hân, cũng không biết nên nói gì, chỉ là ngăn người quan sát từng hành động của hân. Sau khi các đại thần rời đi, sắc mặt của hân không tốt. Thấy ánh mắt nàng thâm lương, hân trầm giọng hỏi: "Ngươi đã biết?"

Tổ Doanh khẽ run rẩy, hỏi ngược lại: "Về cái gì?"

"Lan Lăng Quận Vương ở Tây Thùy liên tiếp bại trận, thương vong rất nhiều." Chân mày hân nhíu lại: "Trong trận chiến vừa rồi hân bị bắt, là Phó tướng Tà Chân đánh bắt ngờ trại địch cứu hân trở về. Bây giờ chiến sự tại Tây Thùy lâm vào cục diện bế tắc, tình thế không tốt."

"Cái gì?" Tổ Doan cả kinh, lập tức quỳ xuống tạ tội cho ca ca của mình. Xưa nay Đế Vương thường hay nói "Con dân của mình có tội, cũng là mình có tội", đem tội lỗi khắp thiên hạ nhận vào bản thân mình, chỉ có như vậy mới được coi là minh quân. Thân là thế tử của hân, Hoàng hậu của một nước cũng phải học tập. Người nhà nàng có tội, trong đó nhất định là có lỗi của nàng, nàng phải chủ động cầu xin thứ tội mới biểu lộ mình là người hiểu đạo lý, nếu như cầu cạnh, ngược lại không tốt. Không biết lúc nào điều này biến thành một loại quy củ. Ngay cả Tổ Doan một lòng lo lắng cho ca ca của mình, cũng theo bản năng theo quy củ này trước quở trách chính mình, hơn nữa còn phải không ngừng bày tỏ thái độ sợ hãi và hối lỗi.

Hân tùy ý trấn an đôi câu, sau đó nói: "Thái tử thỉnh cầu Tây Chinh."

"Chiến sự căng thẳng như vậy sao?" Tổ Doan lúc này thực sự đang rất nóng lòng: Thái tử mười bốn tuổi được thụ phong binh mã thiên hạ Đại Nguyên Soái, mang binh xuất chinh, là một kì tài trong quân sự. Nhưng Tổ Doan lại sợ một khi hân Thống soái quân chống Tây Thù, có thể dễ dàng tìm cách đưa Tổ Táp vào chỗ chết, dù là tiền trạm hậu tầu cũng chưa hân không thể.

Không phải nàng tự nhiên lo lắng những chuyện không đâu, cũng không nghĩ nhiều đến an nguy xã tắc gì nữa mà chỉ tính toán cho mình, cho ca ca mình. Có thể Thái tử thật sự không có ý đồ gì khác, nhưng mà chỉ một đội quân Tây quốc, nào đến nỗi để cho hân tự mình lãnh binh? Trong triều cũng không phải là không có tướng tài có thể xuất trận. Thái tử trên danh nghĩa đã mang hàm Đại Nguyên Soái, không cầm binh thì không nói, một khi thật sự nắm chặt binh quyền trong tay, mưu quyền soán vị là điều dễ như trở bàn tay, lịch sử không phải chưa bao giờ có chuyện đó xảy ra.

"Thân là Thái tử, làm như vậy có quá mạo hiểm không?" Nàng đang cố ám thị địa vị đặc thù của Thái tử cho hân để hân có thể ý thức được rằng- Nếu để Thái tử lãnh binh đi lần này, người nên lo lắng không có nàng mà còn có hân.

"Quả thật . . . Còn cần phải suy nghĩ thêm." Hân thoáng kéo dài giọng điệu, thể hiện sự mệt mỏi. Tổ Doan phát hiện hân cũng không yên tâm về Thái tử mới hơi an tâm.

Chân mày hân nhíu chặt, đi đi lại lại trong ngự trướng: "Chinh Lỗ tướng quân tử trận, Lan Lăng Quận Vương đánh bại Tây quốc chưa được bao lâu, bọn họ lại ngóc đầu trở lại. Đội quân của Lan Lăng Quận Vương rất thiện chiến, lần này giao chiến cũng bị thua thiệt. Tây quốc . . . thật không thể khinh thường."

Tổ Doan tiến lên trước, ôm lấy hân: "Cũng chỉ là một tiểu quốc, làm sao có thể làm khó được người muốn oanh oanh liệt liệt sống ở trên thảo nguyên như Bệ hạ?" Chuyện quốc sự không tới phiên nàng quan tâm, nàng không muốn tự cho là thông minh mà bày mưu tính kế trước mặt hân. Tin cậy hân, chính là hành động thông minh nhất.

Nàng nín nọt làm cho hân sáng khoái cười một tiếng, ít nhất là hài lòng với biểu hiện bây giờ của nàng. Tiếp đó hân lại hỏi: "Nói chuyện khác đi . . . Đan Xuyên cung mấy ngày nay vẫn ổn chứ?"

Hoàng hậu đi xa, Đan Xuyên cung sẽ không bẩm báo về tất cả mọi việc nhưng hình như hân biết việc Khâm phi sẽ đúng hạn chuyển tin tức đến cho Tổ Doan.

Tổ Doan nhấp nháy, lập tức không chút nào giấu giếm trả lời: "Bình an vô sự." Thường thì hân không bao giờ hỏi nàng về việc hậu cung, lúc này nhắc tới, tất nhiên là bởi vì ca ca nàng ở bên ngoài bị thua thiệt, nếu nàng có những hành động thiếu suy nghĩ khó tránh khỏi nguy cơ kẻ dưới bị lung lay. Đạo lý này Tổ Doan hiểu, thận trọng trả lời: "Xin bệ hạ yên tâm."

"Chỉ hy vọng như thế." Hân không nhanh không chậm nói: "Ta nghe nói, nàng luôn luôn để ý đến chuyện của Thuận viện, gần đây có điều tra. Có một số việc, khuấy lên thì dễ dàng nhưng đè xuống lại khó khăn. Nếu như không phải là người có thể khả năng giải quyết mọi việc một cách êm đẹp, hãy bỏ qua đừng đụng đến nó nữa. Ta không muốn nghe chuyện người bên cạnh nàng chết một cách không minh bạch . . . nhất là vào thời điểm này." Giọng điệu mặc dù không quá nghiêm nghị nhưng ngầm lại kĩ thì đây hoàn toàn là một lời trách cứ.

Tổ Doan không tùy tiện trả lời, nhưng vẫn có chút hậm hực trong lòng. Từ trước đến nay, hân luôn luôn bỏ ngoài tai những lời nói bóng nói gió vô dụng. Hôm nay chợt nhắc tới, hơn phân nửa là vừa mới có kẻ mượn cơ chất vấn phẩm hạnh của nàng, khiến Hoàng đế cũng đã không thể làm bộ như không biết. Trong triều chưa bao giờ thiếu những kẻ vừa nghe phong thanh gió đổi hướng nào để ngã ngay theo hướng đó nhưng phản ứng này không khỏi quá nhanh.

"Quên Thuận viện đi. Chuyện đã qua, người đã chết, tìm hiểu chân tướng cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi." Hoàng đế nhìn thấy sắc mặt Tổ Doan âm trầm, chậm rãi nói: "Giả sử quá nhân rồi rồi nhớ lại chuyện cũ cũng còn nghe được. Nhưng còn có rất nhiều chuyện nàng phải làm, không nên chấp nhất mãi với quá khứ."

Đây phải chăng là kiểu trước trách cứ sau trấn an? Tổ Doan mở to hai mắt nhìn hân, chợt sinh ra một loại kích động muốn hỏi hân: Hân thật sự có thể thấy chuyện sinh ly tử biệt là chuyện thường tình? Nói cách khác đối với hân, quên đi một người hân từng yêu thích dễ dàng như vứt bỏ một tờ giấy bị viết sai? . . . Nhưng nàng hỏi không được.

"Tổ Hòe là một nữ nhi được dạy dỗ từ nhỏ của Tổ thị, cũng không hoàn toàn ngờ nghệch như nàng nghĩ đâu." Ánh mắt của hân thật bình tĩnh, giọng điệu đều đều, trước sau như một.

Tổ Doan trong lòng hơi oán hận: Những bộ mặt của hân mà A Hòe đã thấy chưa chắc đã là bộ mặt thật của hân. Tình cảm giữa bọn họ cũng giống đóa phù dung sớm nở tối tàn, những nụ cười lưu luyến, ánh mắt triền miên cũng có thể cùng người chết mà bị chôn vùi?

Trong lòng nàng chua xót: Một ngày nào đó nàng không có ở đây, hân nhất định cũng sẽ dễ dàng quên mất nàng. Nhưng giả sử hân đi trước nàng, nàng sợ rằng không bao giờ có thể vô tư thoải mái quên đi được tất cả như hân.

"Vực sâu có cá ... đầm chẳng lành." Hấn nhìn nàng chăm chú, sàu nào nói tiếp: "Chuyện nàng sắp xếp trong Đan Xuyên cung ý đồ quá lộ liễu rồi, làm như vậy bọn hạ nhân sẽ hoảng loạn, chính nàng cũng sẽ gặp bất lợi."

Hấn cảm thấy ý đồ của nàng quá lộ liễu?

Vậy ra tất cả suy nghĩ, ý đồ của nàng đều bị hấn nhìn rõ? Hấn còn nói: "Cười ngua mà buông dây cương tất nhiên là không được nhưng nếu siết dây cương quá gấp cũng không tốt, vung roi quá nhanh cũng không phải điều sáng suốt ... Đạo lý này nàng không phải không biết?"

Lần đầu tiên nghe hấn dùng giọng điệu không thêm giấu diếm sự trách cứ như vậy, Tổ Doanh cúi đầu không phản bác được.

Vì mookk lời nói vô căn cứ của một nữ nhân không biết là thần hay là quỷ mà lo lắng cho tính mạng của hấn, ở trước mặt triều thần luống cuống cả tay chân. Mà sự lo lắng của hấn vĩnh viễn chỉ là những mối quan hệ chằng chịt và phức tạp trong cung.

Thấy sắc mặt nàng biến đổi, hấn dịu giọng nói: "Hôm nay nàng cũng mệt, ta cũng mệt rồi nên không đi đâu nữa, về trường nghỉ ngơi đi."

Tổ Doanh không nói một lời cáo lui.

Nhưng mà loại chuyện giống như nghỉ ngơi không phải là vào lúc này. Rời khỏi ngự trường, đầu óc Tổ Doanh bắt đầu xoay chuyển. Về đến loan trường, nàng trầm mặc ngồi suy nghĩ về tình cảnh hiện tại.

Một lúc sau, cung nữ vào bẩm báo: "Bạch công công cầu kiến."

Tổ Doanh thức tỉnh từ trong những suy nghĩ hỗn loạn, không biết hấn vì sao lại đến, nhưng cảm giác hấn đến rất đúng lúc, lập tức cho gọi hấn vào trường.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Huynh đệ

Bạch Tín Tắc nhìn thẳng, cầm một túi da nhỏ trong tay, vững vàng tiến lên từng bước. "Nương nương, túi da của ngài bị rơi trên đường."

Đó là túi mà hôm qua trong chuyến đi săn thú Tổ Doanh mang theo, chắc lúc đó nút buộc ngang hông bị lỏng, trong lúc Tổ Doanh không để ý mà rơi mất. "Hôm qua, người không có đi cùng, thế nào nhặt được vật này?"

"Là Bạch tướng quân lượm được, đem cho tiểu nhân trả lại nương nương."

Tổ Doanh nhìn chăm chú túi da trong tay Bạch Tín Tắc sau đó cười nói: "Nếu như hôm nay Vinh An công chúa ở đây, hấn nhất định sẽ tự mình đem cho ta ngay trước mặt nàng." Nàng siết chặt chiếc túi da, bắt tri bắt giác dùng lực khiến chiếc túi da bị nhấn lại.

"Tín Tắc ... " Nàng mỉm cười nói: "Có nhớ khi ta gọi người về Đan Xuyên cung làm việc đã nói gì với người hay không?"

"Lời nói của nương nương nô tài luôn khắc sâu trong tâm trí, chưa bao giờ dám lơ là." Bạch Tín Tắc nhỏ giọng trả lời.

Khi đó nàng nói: Một người thà phải cùng đệ đệ ruột thịt làm bộ như bất hòa vài chục năm vẫn nhất quyết sống ở trong cung thì chắc chắn hấn là một hoạn quan, chỉ có cung đình mới là nơi có thể dung thứ hấn. Một khi đi ra ngoài, coi như trong nhà có quyền có tiền, lại có em dâu là một vị công chúa, nhưng dưới con mắt của người đời, hấn cũng chỉ là một kẻ khác người, một nam nhân không hoàn chỉnh.

Tổ Doanh nhớ, Ngũ di nương Bạch Tiêu Tiêu mấy năm trước cũng đã nói, con trai cả của Bạch gia làm mất hết thể diện của phụ thân hấn. Ngay cả thứ xuất cô cô cũng còn không để hấn vào mắt, Bạch gia còn có ai sẽ quý trọng một hoạn quan nghèo khổ, không quyền không thế?

Khi đó Bạch Tín Tắc im lặng cắn răng nghe nàng nói mà không tỏ bất cứ thái độ gì.

Tổ Doanh cảm thấy giữa nàng và người này tồn tại một loại duyên phận kì diệu. Nàng cũng không phải quá tin tưởng vào những thứ hư vô như "Ý trời" hay "Duyên phận", nàng tin rằng những suy nghĩ và hành động của con người mới là điều tất yếu để các sự kiện xảy ra. Chính vì vậy, nàng càng muốn thu người này về dưới trướng. Vì vậy nàng lúc ấy quả quyết nói: Nàng không cần Bạch Tín Tắc ra sức nịnh nọt nàng làm gì, nàng cũng sẽ không vui vẻ gì với hấn. Trong quá khứ, việc Bạch gia đối xử với nàng như vậy, ai ai cũng biết, cũng rất nhiều người cho là nàng đem Bạch Tín Tắc làm thủ hạ là để hành hạ hấn, vậy bọn họ vừa đúng có thể thuận nước đẩy thuyền, diễn một đôi kẻ thù. Tín Tắc chỉ cần đối xử với nàng giống như với Bạch Tín Tắc là được rồi.

Nghe nàng nói vậy... Bạch Tín Tắc cũng không tỏ ra kinh ngạc hoặc nghi ngờ, chỉ là bình tĩnh hỏi: "Tiểu nhân là người của Bạch gia, nương nương không hận?"

Tổ Doanh thờ ơ trả lời: "Nói tới có hận hay không có vẻ quá nặng nề. Trong lòng ta, Bạch gia cũng chưa có sức nặng như vậy. Về phần xuất thân Bạch gia của người có đáng tin cậy, ta tình nguyện thử một chút."

Lần đầu tiên thử thách là ở Hoàng Cực tự. Tổ Doanh sai Bạch Tín Tắc coi chừng cửa phòng của nàng, lý do là hắn phạm một sai lầm nho nhỏ nào đó, phạt đứng, thuận tiện coi chừng nàng ngủ trưa, vô luận ai tới quấy nhiễu cũng không cho vào. Một lần kia hắn quả thật sự không để bất luận kẻ nào nhận thấy được Hoàng hậu đã không có trong phòng. Không những thế, trong lúc hắn đứng canh cửa, người nào có thái độ muốn dò xét đến cùng, người nào đối với nhất cử nhất động của Hoàng hậu đều để ý hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nhưng Tổ Doanh vẫn chưa tin cậy hắn, bởi vì vẫn chưa có cơ hội thử hai dùng hắn vào việc gì để tiếp tục thử thách.

Bạch Tín Tắc luôn luôn cúi mặt nhìn mũi chân của mình, thận trọng nói: "Nurong nurong là tấm gương sáng cho hậu cung, ai ai cũng tâm niệm như vậy." Ý của hắn là không nghe thấy mấy lời nói bất lợi đối với nàng trong hậu cung.

"Lỗ tai của người không thánh như ta trông đợi rồi."

Tổ Doanh đứng lên, từ hộp nữ trang ném ra một hộp phấn, mở hộp ra, bên trong là một khối phi thủy. Nàng đem khối phi thủy cho Bạch Tín Tắc, nghiêm mặt nói: "Ta muốn người làm một chuyện. Đi hỏi hắn một câu, hắn trước kia nói qua, hắn không có quyền được lựa chọn cưới người nào, nhưng có thể lựa chọn yêu người nào. Người đi hỏi hắn: Hắn chọn lại một lần nữa đi. Nếu như hắn đồng ý, ta tác thành cho hắn, khối phi thủy này không cần cầm về nữa."

"Nurong nurong . . ." Bạch Tín Tắc hơi ngẩng đầu lên nhưng mắt vẫn nhìn trên mặt đất, không dám dùng ánh mắt nhìn thẳng vào Hoàng hậu: "Hắn là đệ đệ của tiểu nhân."

Trong lời nói của hắn có ý: Thử hỏi một kẻ đến huynh đệ ruột cũng có thể bán đứng, có đáng giá để được tin tưởng hay không?

Ánh mắt Tổ Doanh mang theo tia châm biếm lạnh lùng nhìn hắn trong chốc lát, nói tiếp: "Một khắc sau ngộ thiện, trưởng sử dụng như nhà kho tạm thời của Đan Xuyên cung lúc đi săn sẽ không có ai."

Giọng nói của nàng rất kiên quyết. Hạ nhân không thể nào cự tuyệt chủ thượng. Bạch Tín Tắc không nói thêm lời nào, đem khối phi thủy nắm thật chặt ở lòng bàn tay, khom người cáo lui.

Tin tức Lan Lăng Quận Vương ở Tây Thùy thảm bại lan truyền nhanh chóng, tất cả mọi người ai cũng biết Hoàng hậu tâm tình không tốt, nàng miễn cưỡng dùng ngộ thiện sau đó khép chặt trường, không tiếp bất cứ ai.

Mà giờ khắc này, Tổ Doanh cảm thấy rất nguy hiểm nhưng lại không có cách nào xoay chuyển tình thế. Nàng chưa bao giờ cố ý đi nghe lén người khác nói chuyện- chuyện này thật không đúng với phong thái của một Hoàng hậu. Nhưng nàng đang làm như vậy. Nếu như có ai biết nàng đang núp ở trong trường chứa đồ dùng lật vật, trốn sau đồng hồ gỗ đặt sau bình phong, nghe lén một hoàn quan cùng phò mã đối thoại, không biết mọi chuyện sẽ thành cái dạng gì? Hành động lén lút này vượt quá sự tưởng tượng của bất kì ai cũng như chính Tổ Doanh, nhưng mà quả thực nàng đang làm vậy.

Có một số việc nữ nhân nhất định phải dựa vào nam nhân. Ví dụ như lúc này, Tổ Doanh không thể mặc giáp trụ ra trận phụ trợ ca ca của nàng chuyển bại thành thắng.

Nàng cần một vị tướng tài, có thể tin cậy ra trận giúp đỡ Tổ Táp. Thân là Hoàng hậu, nàng cũng có thể đem quyền lực ra để hứa hẹn với một ai đó, nàng tự tin vào năng lực của mình có thể đưa ra mỗi như tốt. Nhưng một khi muốn điều khiển người khác, đều phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý: nàng chưa chắc là người ra giá cao nhất. Người chịu để nàng điều khiển đồng thời cũng có thể bị mua chuộc bởi kẻ khác, làm trận phản bội.

Trên đời này chỉ có một loại quả cân không cách nào cân đo đong đếm sức nặng, chính là "Nhân tình". Đáng tiếc sức nặng của "Nhân tình" luôn biến hóa khôn lường.

Tổ Doanh cũng không mong đợi Bạch Tín Mặc đối với nàng nhớ mãi không quên, nhưng hắn năm lần bảy lượt ở trước mặt Vinh An mà vẫn rat ay bảo vệ nàng. Tổ Doanh mặc dù không hiểu rõ duyên cớ trong đó, nhưng nàng nguyện ý thử dò xét, xem một chút có phải hắn thật sự vẫn còn yêu thương nàng, nguyện ý làm những gì tốt đẹp nhất cho nàng.

Bạch Tín Tắc đến muộn hơn nàng một lát. Hắn đi qua đi lại trong trường vài bước, bước chân dừng ở trước bình phong, giả bộ thường thức phía những dụng cụ đi săn, nhưng không có đi vòng qua phía sau dò xét đến cùng. Hắn nghĩ: Hoàng hậu chỉ định cho hắn chỗ này, cũng sẽ không để cho hắn gặp bất lợi bèn yên lặng đứng chờ.

Lúc Bạch Tín Mặc bước vào, bước chân rất an tĩnh, Tổ Doanh dường như không phát hiện việc hắn đã bước vào. "Đại ca . . ." hắn gọi Bạch Tín Tắc một tiếng.

Tổ Doanh từ giữa khe hở nhìn ra ngoài nhưng Bạch Tín Tắc đứng chặn tầm mắt của nàng khiến nàng chỉ có thể nghe âm thanh mà không nhìn thấy về mặt hay ánh mắt của bọn hắn.

Bạch Tín Tắc lấy khối phi thủy kia ra, dây đeo màu sắc thanh nhã được gắn thêm trên khối phi thủy nhẹ nhàng lay động.

Không cần giải thích thêm, Bạch Tín Mặc liền hiểu rõ hàm nghĩa của việc này. Hắn thở dài: "Bạch gia sẽ không tham gia vào tranh chấp giữa Đông cung và Đan Xuyên cung. Đây là quyết định của phụ thân."

Tổ Doanh nghe hắn nói như vậy có chút thất vọng, nhưng trong lòng vẫn thấy còn chút hy vọng vì giọng điệu của hắn cũng không phải quá quyết liệt.

"Nàng là nữ nhân người đã từng muốn cưới." Khi Bạch Tín Tắc hạ thấp âm điệu của giọng nói thì nó lại mang một sự mềm mại ôn hòa không nghĩ tới. Nhưng Bạch Tín Mặc không chút nghĩ ngợi trả lời khiến bầu không khí hoàn toàn thay đổi.

"Ta đã cưới được nữ nhân ta muốn." Hắn nói: "Nàng chỉ là một phần của kế hoạch, ta có lo là kế hoạch mấy ngày... Mấy ngày đó ... dường như đã qua thật lâu."

Tổ Doanh hoàn toàn ngẩn người. "Kế hoạch". . . Nàng quả thật chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của hắn.

Tổ Doanh hoàn toàn ngẩn người. "Kế hoạch". . . Nàng quả thật chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của hắn.

"Nhưng người lại hoàn toàn đắm chìm vào trong mấy ngày ngẩn ngui khi thực hiện kế hoạch đó." Lời của Bạch Tín Tắc vừa êm êm vừa chậm chậm, văng vẳng bên tai Tổ Doanh: "Vừa bắt đầu, người cố ý chọn nàng làm vật hy sinh, sau đó lại bắt tri bất giác quên ý nghĩ ban đầu, đùa mà thành thật mà thực sự yêu thương nàng."

Bạch Tín Mặc lên tiếng phủ nhận: "Đây chỉ là suy nghĩ của đại ca. Chỉ là đùa giỡn nhưng nếu không giống như thật, tại sao có thể khiến cho Tổ tiểu thư động tâm? Mà đến bây giờ còn nói chuyện này thì có ích lợi gì? Đại ca, ta khuyên người không nên nhúng tay vào chuyện của nàng, không cần gây thêm phiền toái cho Bạch gia."

"Người là trụ cột của Bạch gia, quả thật nên thận trọng một chút." Bạch Tín Tắc thờ dãi: "Nhưng người đừng quên rằng là người động vào nàng trước. Tình cảnh của nàng hiện tại rất khó xử, muốn người tỏ rõ lập trường. Nếu người chọn sai, sẽ gây phiền toái cho Bạch gia."

Bạch Tín Mặc tùy ý ứng phó một câu, nghe có vẻ không liên quan lắm: "Nàng bây giờ muốn trọng dụng ta, cũng chỉ là ngay lúc này không thể tìm được người có xuất thân, năng lực có thể đảm đương được việc mà còn để cho nàng tùy ý sai khiến! Nhìn cách nàng đối xử với Tạ Chấn cũng biết cách nàng đối đãi với mấy người dưới trướng như thế nào. Nếu như ta chọn đứng về phía nàng, chuyện đầu tiên sẽ rơi vào đầu ta chính là lãnh binh thay thế Thái tử đi Tây Thù, vừa có thể để Thái tử ở lại trong kinh, lại có thể trợ giúp ca ca của nàng. Nhưng ta không phải Tạ Chấn, ta không chọn nàng."

Bạch Tín Mặc bước lên trước. Tổ Doanh cho rằng hắn bước tới để lấy khối phi thúy trong tay Bạch Tín Tắc, nhưng hắn chỉ sờ vào dây đeo. "Khối phi thúy này đại ca có thể tùy ý xử lý, không cần trả lại cho ta." Đối thoại kết thúc, hắn quay lưng bước đi.

Ở giữa khe hở chật hẹp nhìn ra, Tổ Doanh nhìn thấy vẻ mặt hồ hững lúc hắn quay người bước đi, nàng cố gắng mím môi, mở to mắt, vẫn cảm giác trước mắt mơ hồ không rõ. Đây thật sự là Bạch Tín Mặc? Nam nhân anh tuấn tiêu sái, ôn nhu ấm áp Bạch Tín Mặc... Đây mới thật sự là bộ mặt của hắn? Nam nhân đã từng có lời thề son sắt cả đời chỉ yêu thương một mình nàng?

Bạch Tín Tắc hỏi lại lần nữa: "Người thật sự có thể bỏ rơi nàng?"

Bạch Tín Mặc trầm mặc một lúc, trả lời: "Cũng chỉ là một nữ nhân."

Bạch Tín Tắc cúi đầu thờ dãi một tiếng. Giống như một hồi âm cho câu trả lời của đệ đệ hắn, một góc khác trong trướng cũng xuất hiện một tiếng cảm thán của ai đó. m thanh kia mặc dù cực kỳ bé nhỏ, nhưng Bạch Tín Mặc vẫn nghe thấy, vẻ mặt sợ hãi biến sắc, đột nhiên rút bảo kiếm bên hông ra, mặt kiếm đâm tới.

"Dừng tay!" Bạch Tín Tắc lên tiếng ngăn lại, nhưng không kịp.

"Vèo" một cái, trên chóp mũi Tổ Doanh lướt qua một luồng gió lạnh lẽo. Bản năng khiến nàng hơi ngửa người về phía sau, sợ hãi đến nỗi mồ hôi lạnh ướt sũng cả người: lưỡi dao sắc bén cắm vào một chiếc rương, ngay trước mặt nàng.

"Ra ngoài!" Bạch Tín Mặc rút kiếm, nhỏ giọng gầm lên.

Tổ Doanh đứng lên, bước ra khỏi chỗ nàng ẩn thân. Cả Bạch Tín Mặc lẫn Bạch Tín Tắc đều không ngờ: Quân thoa chấp chờn ẩn hiện hình bóng của Hoàng hậu nương nương. Bọn hắn nhìn thấy Tổ Doanh mặt mũi tái nhợt, ngây người quên cả hành lễ. Đây chỉ là một khắc tinh đập mạnh và loạn nhịp, huynh đệ hai người lập tức khôi phục thái độ bình thường, quỳ rạp trên mặt đất không dám ngẩng nhìn Hoàng hậu, quăng kiếm hai miệng đồng thanh: "Vi thần đáng chết".

Tổ Doanh lẳng lặng nhìn Bạch Tín Mặc, giờ phút này nhìn rõ ràng rồi, nàng vẫn cảm thấy xa lạ, vì vậy cười khổ: "Ta vốn không trông cậy vào trên đời này có một Tạ Chấn thứ hai. Về phần người. . . Ta bỗng nhiên cảm thấy, ta chưa từng quen biết người."

Bạch Tín Mặc khẽ nâng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy xa lánh. Đã trấn định lại, gật đầu nói: "Quen biết tuy đã lâu nhưng thực sự chung đụng không dài. . . Lại nói, chúng ta đều không phải là loại người dễ dàng có thể nhìn thấu người khác, hoặc là để cho người ta dễ dàng nhìn thấu."

"Có lẽ, nên chuyển sang nơi khác nói chuyện." Tổ Doanh lạnh lùng ra lệnh.

Bạch Tín Mặc đứng nghiêm bất động, giọng điệu bình thản: "Nương nương, giữa chúng ta làm gì có giao tình sâu đậm đến nỗi phải nói thêm gì nữa?"

Tổ Doanh kinh ngạc suy nghĩ về nam nhân hiện đang đứng yên. Nàng đã từng cho rằng, hắn để lại cho nàng những kỉ niệm vừa đẹp vừa thương tâm mà cả đời này nàng sẽ không quên, là bị kịch một gây đánh uyên ương, một lần cười ngửa rong ruổi dưới hoàng hôn thổi khúc tình ca, cùng một lời hứa trọn đời trọn kiếp. . . Nhưng người trước mắt này, thật sự là nam chính trong quá khứ của nàng, là nam nhân lúc nàng mười lăm tuổi tình nguyện phó thác cả

đời người sao?

"Bạch Tín Mặc . . ." Tổ Doanh lắc đầu thờ dãi: "Người chỉ vào lúc đó cần ta? Hiện tại không cần nữa nên giữa chúng ta cũng không có giao tình sâu đậm gì đúng không?"

Hắn không chút tỏ vẻ xúc động.

Bạch Tín Mặc từng có hôn ước với nàng đã là quá khứ, trước mắt nàng hiện giờ là em rể của Đông cung Thái tử.

Tổ Doanh chợt hiểu Thái tử ban đầu tại sao lại vì sự thay đổi của nàng mà vô cùng đau lòng. Nàng cho là, trước kia trong mắt Duệ Tuấn thấy không phải nàng, mà là chính một hình ảnh tốt đẹp về nàng do chính hắn dựng nên. Ai ngờ trăm sông đổ về một biển, nàng đối với Bạch Tín Mặc cũng như vậy.

"Từ lúc vừa mới bắt đầu, người đã muốn cưới Vinh An công chúa?" m thanh của nàng nguội lạnh, không kìm nén nổi sự chua xót.

Bạch Tín Mặc không trả lời.

Tổ Doanh giễu cợt hắn: "Mặt nạ đã vỡ, diễn trò còn có ý nghĩa gì nữa đâu?"

Bạch Tín Mặc nhìn vào ánh mắt nàng, rành mạch trả lời: "Nương nương quả là người thông minh."

Thông minh . . . Qua lâu như vậy, cuối cùng cũng thông minh ra rồi . . .

Tổ Doanh cố gắng lắm mới có thể gạt đầu một cái: "Thì ra là như vậy . . ."

Không phải là từ trước đến giờ nàng và hắn chưa từng nói chuyện nhiều như vậy. Nhưng mà lúc trước cuộc trò chuyện của bọn họ chắc hắn đã phải chuẩn bị rất nhiều lời nói dối. May mắn cho hắn, đã đến lúc không cần phải chuẩn bị bất cứ lời nói dối nào nữa rồi.

Tổ Doanh yên lặng đi qua bên cạnh hắn đi, trong một cái chớp mắt vai kề vai, hắn hình như không tự chủ được mà nghiêng đầu nhìn nàng, nhưng nhận được xoay mặt.

Đây chính là người vô tình vô nghĩa đó . . .

Tổ Doanh chợt nghĩ đến: Dự đoán của phu quân nàng thật sự khiến người ta kinh ngạc, nếu nhìn quá rõ ràng về những con cá dưới vực sâu, quả nhiên sẽ thất vọng.

Nàng cắn chặt răng, không cho phép mình thất vọng.

Chỉ ở những lời nói dối tưởng chừng như tốt đẹp, không đáng giá thất vọng.

Tổ Doanh đi rất chậm, Bạch Tín Tắc cũng chậm chậm theo sát, thủy chung đi ở phía sau nàng nửa bước. Tổ Doanh trong lòng không mục đích, đi tới đi lui dần dần rời khỏi khu vực đi săn, đi vào bãi đất hoang trống trải.

Bầu trời trong xanh, thỉnh thoảng có những đám mây nằm rải rác, nàng mắt nhìn bầu trời xanh lam thỉnh thoảng lại có chút trắng tinh, thất thần. Sự yên tĩnh bao trùm khắp nơi, trừ thỉnh thoảng từ khu vực đi săn truyền tới những tiếng cười nói mơ hồ, còn có trăm phượng bằng vàng trên đầu nàng bị gió lay động, phát ra âm thanh trong trẻo.

Để đánh vỡ không khí quá yên lặng này, Tổ Doanh cất tiếng. Nhưng giọng điệu nàng có chút mờ mịt, giống như tinh thần vẫn chưa ổn định lại: "Bạch Tiêu Tiêu làm mai ta và hắn, là thật tâm muốn cùng nhà ta kết thân sao? Bạch gia từ lúc nào bắt đầu mưu cầu nghiệp lớn?"

Bạch Tín Tắc nhỏ giọng trả lời: "Là từ khi gia phụ biết được Vinh An công chúa thường xuyên lui tới Đông cung. Khi đó Bạch Tín Mặc mười bốn tuổi, công chúa mười một tuổi."

Tổ Doanh quay đầu lại nhìn Bạch Tín Tắc: "Nói chuyện với người xong, cảm thấy thật thoải mái!"

Bạch Tín Tắc đáp lại: "Không có lựa chọn đứng bên cạnh nương nương bên là Tín Mặc, không phải tiểu nhân."

Về mặt Tổ Doanh thần thờ, cũng không tin. "Người muốn làm trái với ý của Bạch gia, tình nguyện bị cuốn vào chuyện giữa Đông cung và Đan Xuyên cung?"

"Nương nương biết đấy, đối với tiểu nhân, cung đình là nhà." Bạch Tín Tắc cho dù trong lúc không có ai, bên cạnh Hoàng hậu, eo và lưng vẫn tự giác cong xuống. Dáng vẻ nhún nhường, nói chuyện cũng không siểm nịnh cũng không vội vàng: "Huống chi Bạch gia đối với tiểu nhân đã sớm không còn hi vọng, phụ thân cùng mấy đệ đệ quyết định khoanh tay đứng nhìn thì cũng không liên quan đến quyết định của tiểu nhân."

Tổ Doanh vẫn không tin: Đây là cách Bạch gia huynh đệ thường dùng để qua mặt người ngoài, một đi Dương quan đạo, một đi Độc Mộc kiều, dù cho người nào đi nhầm, còn có người khác tương trợ. Có lẽ đoạn đối thoại vừa rồi, ở trước mặt nàng, hai huynh đệ nhà này đã âm thầm trao đổi ý kiến. Nàng đối với những người thuộc Bạch gia không dám khinh thường, nhưng nàng không ngại mượn cơ hội này nghe xem Bạch Tín Tắc nói gì. Hắn đã muốn trải lòng thì nàng cũng nên nói mấy lời thật lòng.

"Lúc ta mười lăm tuổi, đã gặp phải một nam nhân xuất chúng với đầy đủ những ưu điểm thu hút người khác, nam nhân đó trân trọng ta, hứa hẹn cùng ta đầu bạc răng long. Vào lúc đó cuộc đời đúng là không có gì đáng hối tiếc. Hiện tại mới tính ngộ, ta của mười lăm tuổi còn rất ngây thơ, nhưng khi đó hẳn đã hai mươi tuổi, lăn lộn trong cung đình hơn mười năm! Hẳn không thể nào ngây thơ giống như ta được . . ." Tổ Doanh nhân nhợt cười một tiếng, lại không che giấu được sự thê lương trong mắt: "Nếu như ta không trở thành Hoàng hậu, mà là gả vào một gia đình quyền quý nào đó khác, có lẽ tình huống nhớ tới đoạn cảm tình này còn có thể âm thầm mỉm cười."

Đây là những lời thật lòng của nàng. Nàng còn nhớ rõ ánh nắng trong buổi hoàng hôn đó, dưới bóng cây cổ thụ bên hồ bao quanh là cánh đồng cỏ hoang sơ bất tận, hơi thở ấm áp và giọng nói dịu dàng của hắn . . . Nàng sẽ mãi mãi chẳng thể quên nổi.

Đây là những lời thật lòng của nàng. Nàng còn nhớ rõ ánh nắng trong buổi hoàng hôn đó, dưới bóng cây cổ thụ bên hồ bao quanh là cánh đồng cỏ hoang sơ bất tận, hơi thở ấm áp và giọng nói dịu dàng của hắn . . . Nàng sẽ mãi mãi chẳng thể quên nổi.

Đáng tiếc, không phải tất cả những gì mình dùng cả tâm can để đối xử với người khác, đều được người ta hồi báo một cách xứng đáng. Nhìn lại quá khứ chỉ có thể thở dài một tiếng: "Không cách nào tưởng tượng được, trong lúc hắn đang đóng vai nam chính trong vở kịch thanh xuân của ta lại đang tính toán làm nam chính trong cuộc đời Vinh An."

"Trên đời này có một loại người, bọn họ chưa từng phải tức giận vì bất cứ chuyện gì, bởi vì những thứ bọn họ muốn đều dễ dàng có thể lấy được, bọn họ cũng coi đó là chuyện đương nhiên, không để ý lắm. Vinh An công chúa chính là loại người này." Bạch Tín Tắc nhẹ nhàng hòa nhã nói: "Tín Mặc cùng Lan Lăng Quận Vương ở trong mắt công chúa đều là nam nhân như nhau cả thôi. Chỉ khác là Lan Lăng Quận Vương giống như tất cả những nam tử con nhà quyền quý khác, luôn luôn trung quân, đem ý chí của Thánh thượng làm trọng- là đang nói về hội đi săn kén phò mã, hơn nữa còn coi đó là một loại vinh dự. Nhưng Tín Mặc lại khác, hắn cố tình làm cho công chúa cảm thấy vĩnh viễn không thể có được hắn, ít nhất, cách làm của hắn sẽ khiến nàng cảm thấy việc có được tất cả tâm lòng của hắn khá khó khăn. Việc đó sẽ kích thích ý chí chiến đấu của nàng. Hắn vĩnh viễn sẽ không đem ngọc phi thủy cho Vinh An công chúa, thậm chí còn khiến công chúa có cảm giác là hắn vẫn còn lưu luyến nương nường. Vì vậy, công chúa luôn canh cánh chuyện của nương nường, sẽ ra sức lấy lòng hắn."

Hắn xòe bàn tay, dây đeo màu xanh ngọc của miếng phi thủy từ lòng bàn tay rũ xuống.

Tổ Doanh ngắm nhìn miếng ngọc đang phát sáng dưới ánh nắng mặt trời, cảm thấy có chút chói mắt: Nó và nàng đều nằm trong kế hoạch của Bạch Tín Mặc, thế nhưng nàng lại đem một công cụ trong vở kịch coi như bảo vật.

"Ban đầu, Tín Mặc cùng lệnh huynh cùng là thư đồng của Thái tử, công chúa luôn luôn cho rằng hai người bọn họ đều có ý với nàng nên đối xử với bọn họ như nhau. Lệnh huynh hành sự cẩn trọng chắc chắn, rất được Thái tử thương thức. Cho nên Tín Mặc im lặng lùi một bước.

"Cùng Cư tướng đối đầu một chút, Tín Mặc quả nhiên bị điều khỏi Đông cung. Hắn bước ra xa công chúa một bước, công chúa quả nhiên tới gần hắn hai bước. Nàng ở trước mặt mẫu thân nàng cầu xin, đem Tín Mặc điều đến Đan Xuyên cung. Cuối cùng Tín Mặc quyết định ra tay xử lý chuyện tiếp theo, đánh một trận lớn.

"Nương nường là muội muội của Tổ Táp, môn đăng hộ đối, lại không hợp vào cung, không nghi ngờ chút nào là người chọn lựa thích hợp nhất. Công chúa là một người tương đối tự phụ, một khi có chuyện không hợp ý mình xảy ra đều không nhìn lại mình mà luôn đổ lỗi cho mọi người xung quanh. Nghĩ đến việc nương nường đoạt đi người nàng ta vừa mất, tiếp đó cảm thấy Tổ Táp cũng có lỗi khi không quản được muội muội của hắn, mặc cho muội muội cùng người khác tự ý chung thân."

"Hơn nữa . . ." Tổ Doanh quay lưng về phía Bạch Tín Tắc, tiếp lời: "Hắn trước đó ở trước mặt Thái tử tố cáo ca ca của ta, nói hắn qua lại với Cư tướng. Vinh An công chúa xưa nay chán ghét Cư tướng, nghe hắn nói vậy sẽ càng căm ghét ca ca ta. Thật không nhìn ra, một Bạch Tín Mặc hoàn mỹ chính trực một khi làm việc lại tỉ mỉ kín đáo như vậy."

Bạch Tín Tắc khẽ hí hóp: "Hắn vô cùng muốn làm phò mã của Vinh An công chúa . . . Từ đầu hắn đã thích nữ nhân này. Một khi Tín Mặc đã thích cái gì, nhất định là sẽ có được."

Tổ Doanh đột nhiên quay người lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

"Người biết, ta có lý do để hận hắn, cũng không tìm cách bảo vệ cho đệ đệ mình." Nàng cười lạnh: "Người đang có ý hại đệ đệ của người!"

"Tư thân là người của Bạch gia nói thẳng với nương nường, dù sao cũng hơn người khác thêm dầu thêm mỡ nói vào." Bạch Tín Tắc càng cúi người thấp xuống hơn nữa, giọng nói có chút áy náy: "Tiểu nhân có tự đánh giá: Địa vị của Bạch Tín Mặc ở trong lòng nương nường đã không còn quá quan trọng nữa rồi. Hôm nay ngài là Hoàng hậu, hắn là phò mã, đều không phải là những người bình thường nữa. Chuyện cũ năm xưa có đáng giá hay không nhắc lại, nương nường tự nhiên sẽ biết cân nhắc."

Tổ Doanh nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, mới than thở: "Quả nhiên là người của Bạch gia . . . Phân tích suy đoán hay lắm!"

Nói một cách chính xác . . . Khi Tổ Nhược Tĩnh còn là Hoàng hậu, hắn sắp lên tới chức Tổng quản thái giám Đan Xuyên cung không phải là không có đạo lý.

"Nương nường nếu vẫn còn oán giận Bạch gia có thể tùy ý sai khiến tiểu nhân. Tiểu nhân nguyện lấy công chuộc tội." Bạch Tín Tắc nói một cách nhẹ nhàng nhưng Tổ Doanh khó có thể hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói. Hắn là ca ca của Bạch Tín Mặc, mặc dù khi hắn rời nhà Bạch Tín Mặc còn nhỏ nhưng dù sao cũng có chút tình cảm huynh đệ ruột thịt. Chỉ vì lý do này nàng cũng không thể nào hoàn toàn trọng dụng hắn.

Nàng không lập tức tỏ thái độ, nửa đùa nửa thật nói: "Lấy công chuộc tội? Người có thể đến Tây Thùy? Có thể giúp ca ta khai hoàn?" Nàng thuận

miệng tìm một chuyện hán không làm được, tỏ vẻ nàng đối với năng lực của hán hoàn toàn không tin tưởng, vậy mà hán thung thảng tiếp lời: "Tiểu nhân không thể làm được việc đó, nhưng tiểu nhân có thể giúp Quận Vương còn sống trở về."

Nói káo! Tổ Doanh vừa nghe hán nói xong thì trong lòng nghĩ như vậy. Nhưng Bạch Tín Tắc ngay lập tức làm cho nàng thay đổi suy nghĩ.

"Nương nương có biết, Trắc phi của Thái tử - Tổ Từ đang mang thai?"

Tổ Doanh cẩn thận suy nghĩ một chút những lời này, nhìn lại Bạch Tín Tắc, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Không có chuyện gì không tồn tại mối liên hệ, chỉ là có một số người có thể nhìn thấy những mối liên hệ đó sớm hơn mà thôi- người đang đứng trước mặt nàng là một người như vậy.

"Người muốn gì?" Tổ Doanh trực tiếp hỏi. Đưa bé ba tuổi sẽ cho rằng: Người chung quanh có thể đối xử tốt với nàng một cách vô điều kiện. Nhưng mỗi Hoàng hậu, bất luận bao nhiêu tuổi đều hiểu: Trên đời này không có mấy người sẽ bỏ ra cái gì đó mà lại không hề đòi hỏi báo đáp. Nàng cùng Bạch Tín Tắc không có gia tình tốt đến mức hán chủ động bày mưu tính kế cho nàng mà không đòi hỏi bất cứ quyền lợi nào.

Lưng của Bạch Tín Tắc thoáng thẳng tắp quay qua nhìn Tổ Doanh một cái, lại nhanh chóng cup mí mắt xuống nói: "Thần phục chủ thượng là bổn phận của tiểu nhân."

Tổ Doanh mỉm cười, tiếp tục hỏi: "Tổng quản thái giám của Đan Xuyến cung? Ta biết rõ, người đã nhần nhện bao nhiêu năm nay, cốt là nhằm vào vị trí này."

Bạch Tín Tắc biết nàng không có tâm tình để nghe hán nói xằng, một lần nữa thẳng lưng, ánh mắt tràn đầy kiên nghị, vẻ mặt chột thay đổi, giống như biến thành một người khác. Tổ Doanh kinh ngạc nhìn hán trong nháy mắt thay đổi: Một hoạn quan khúm núm, lập tức biến thành một nam tử nghiêm nghị oai hùng. Nàng lúc này mới nhớ tới: Rất nhiều năm trước, người này đã từng là một võ tướng thiếu niên rất có tiền đồ.

"Đan Xuyến cung . . . Vệ Úy." Hán chậm chậm nhưng chắc chắn trả lời.

"Đan Xuyến cung Vệ Úy?" Đáp án hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Tổ Doanh khiến nàng không tự chủ được mà nhướn mày. Muốn chiếm được sự tin tưởng của nàng, nói hán muốn làm Tổng quản thái giám Đan Xuyến cung cũng không tệ, cũng không sẽ làm nàng suy nghĩ gì thêm. Nhưng hán muốn lại muốn đứng đầu năm ngàn binh lính, võ quan Tứ phẩm nội cung- Đan Xuyến cung Vệ Úy. Nàng lắc đầu: "Hoạn quan làm sao có thể?" Huống chi hoạn quan này là bởi vì dính líu tới tội mưu phản mà phải vào cung.

Bạch Tín Tắc mỉm cười cúi thấp đầu, lại biến thành một thái giám khiêm nhường: "Đối với Hoàng hậu nương nương mà nói, có thể hay không không quan trọng, quan trọng là có đáng giá hay không."

Tổ Doanh nhìn hán chằm chằm, chột cười rộ lên: Dã tâm của hán không nhỏ. Hán không muốn gây thù chuốc oán với Hoàng hậu nên chờ thời cơ để làm giao dịch, không nhắm vào việc đứng trên mây cung nữ thái giám nhỏ nhỏ của Đan Xuyến cung mà đứng trên đội quân bảo vệ Hoàng hậu, muốn làm Đan Xuyến cung Vệ Úy. Đệ đệ của hán- Bạch Tín Mặc nổi tiếng anh dũng theo hầu Thái tử nhiều năm, cộng thêm sự ủng hộ dàn xếp của công chúa, cũng chỉ được đến phó Vệ Úy mà thôi.

Trên cành cây phía trước vang lên một tiếng ve sầu, phá tan không khí yên tĩnh của buổi trưa hè.

Tổ Doanh "Ah" một tiếng, cười nói: "Sớm thật. Đã có ve kêu rồi cơ đấy!" Đây là lần đầu tiên nàng ở trong khu vực đi săn nghe thấy âm thanh ve sầu cất tiếng, âm thanh biểu trưng cho mùa hè.

Bạch Tín Tắc cũng cười cười nói: "Không còn sớm! . . . Nó đã cẩn thận từng li từng tí ngủ đông từ lâu, nếu không nắm lấy thời cơ phá kén, cũng chỉ có thể cả đời không thể thấy ánh sáng mặt trời." Lúc nói chuyện, ánh mắt hán sáng ngời, ý nghĩa đằng sau không cần nói cũng biết.

Trong lúc Bạch gia đang có nguy cơ gặp trở ngại, lại đúng là cơ hội của hán. Hán sẽ thực hiện được lí tưởng của đời mình.

Tổ Doanh bắt đầu có chút tin tưởng người này là thành tâm vì nàng làm việc . . . Nhưng mà chỉ là có một chút tin tưởng.

Ít nhất, người mà đang yêu cầu nàng làm gì đó cho hán, có nghĩa là hán sẽ ra sức chứng minh năng lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đấu rựu

Một mình trở lại loan trường, tâm tình của Tổ Doanh không thể kiểm soát nổi mà tụt dốc, nhưng mà lại càng mệt mỏi hơn khi thấy có người đang ngồi trong đó.

Tổ Trầm có lẽ đã đợi được một lát, thấy muội muội trở lại, lập tức hành đại lễ. Tổ Doanh vội vàng bảo hấn đứng dậy, ban ghế ngồi sau lập tức hỏi: "Ca ca đã qua ngự trường bái kiến chưa?"

"Ta ở bên đó tạ tội sau đó mới qua đây." Tổ Trầm chậm chậm trả lời.

Vào những thời điểm như thế này mới hiểu hết ý nghĩa của câu: Một người có tội, mọi người cùng gánh.

"Thánh thượng không trách tội." Tổ Trầm nói: "Chỉ là không chấp thuận thỉnh cầu dẫn quân đến Tây Thùy của ta."

"Đại ca!" Tổ Doanh nói với giọng điệu quở trách: "Vì sao huynh muốn đi Tây Thùy mà không bàn bạc với ai?"

Tổ Trầm thần nhiên cười một tiếng: "Nương nương và ta đều biết, muốn tìm một người thay thế Thái tử để đi Tây Thùy rất khó. Người nào vào lúc này ra mặt, chính là thể hiện thái độ với Thái tử, có thể là không tin tưởng thực lực của hấn, hay là không tin tưởng lòng trung hiếu của Thái tử đối với Thánh thượng." Tổ Trầm nhu mày sau đó tiếp tục: "Ta nghĩ, nếu như là ta, đại khái sẽ không có ai dị nghị về vấn đề này. Ta là huynh trưởng của Lan Lăng Quận Vương, trong lúc đệ đệ gặp nguy hiểm muốn đi ứng cứu cũng là lẽ dĩ nhiên. Về phía Thái tử, Phụng Diệp công chúa ắt sẽ có cách đối phó."

Thân hình Tổ Doanh hơi lung lay, nói: "Đại ca cùng Tam ca đều rời khỏi Kinh Thành, cũng không tiện."

"Thánh thượng cũng không đồng ý." Về mặt Tổ Trầm rất lo lắng, nói: "Mặc dù Thánh thượng nói Phụng Diệp công chúa thân thể yếu ớt, không thể lo lắng cho phu quân ra trận thêm nữa. Nhưng ta nghe giọng điệu của hấn, giống như đã quyết định để Thái tử lĩnh quân."

"Sao cơ?" Tổ Doanh không thể nói rõ tin tức này là trong dự đoán hay là ngoài dự đoán, chỉ bình tĩnh hỏi: "Hấn nói thế nào?"

Tổ Trầm cung kính trả lời: "Ta đã nói, nếu để Thái tử lĩnh binh Tây chinh không khác nào lấy ngọc quý ném chim sẻ. Thánh thượng nhưng lại cười hỏi ngược, ngọc quý nếu như chỉ giấu kín trong hộp thì có ích lợi gì? . . . Thái tử những năm gần đây luôn giam mình trong chốn thâm cung, xa cách quân tình. Thánh thượng có lẽ là đã suy tính đến tương lai, cố ý buông tay để Thái tử gây dựng thế lực."

Tổ Trầm thấy Tổ Doanh vẫn bình thản, không khỏi có chút ngạc nhiên: "Thánh thượng hoàn toàn tin cậy Thái tử, giao cả ngàn quân mà không sợ bị quay lại làm khó, người khác cho là lẽ tất nhiên. Nhưng nương nương thì khác, ngài không lo lắng sao?"

"Thái tử là Đại Nguyên Soái thống lĩnh binh mã thiên hạ, khó có cơ hội thể hiện năng lực, Thánh thượng đã trao cơ hội cho con trai ngài, ta lấy tư cách gì mà ngăn trở. Ca ca ta đã tạo ra một cục diện rối rắm, Thái tử đi giải quyết, dù ai nói gì đi chăng nữa, ta nên cảm tạ hấn mới đúng." Tổ Doanh bình thản nói: "Đại ca, huynh nên nhanh chóng về sai người chuẩn bị hai bộ khôi giáp thượng hạng cho nữ tướng đi . . ."

"Nương nương!" Tổ Trầm lấy làm kinh hãi: "Ngài muốn làm gì?"

Tổ Doanh cười nói: "Làm cho người khác. Một bộ cho Thịnh Nhạc công chúa, một bộ cho Thái tử phi."

Tổ Trầm mãi không lên tiếng, Tổ Doanh lại nói: "Hậu phi tông chính là chuyện thường tình của triều đình ta. Từ đời Thánh Tổ, một khi Đế vương thân chinh, thế tất theo quân xuất chiến là chuyện quá bình thường rồi. Thái tử phải đi, Thái tử phi đi theo cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa gì."

"Coi như nàng không muốn đi, nương nương ban thưởng nàng khôi giáp, nàng cũng không có đạo lý gì mà từ chối." Tổ Trầm giống như là có mấy phần không đồng ý: "Vi huynh ngu độn, không biết nương nương ép Thái tử phi theo quân thì có ích lợi gì?"

Tổ Doanh tự mình rót một ly rượu, nhấp một ngụm, sau đó từ tốn nói: "Phu thê Thái tử không có ở đây, ta sẽ đem Hoàng tôn Duệ Hâm tới Đan Xuyên cung tạm thời trông nom. Nếu như ca ca ta trên chiến trường xảy ra biến cố thì ta khó tránh khỏi đau lòng khổ sở, thần trí hoảng hốt mà làm việc sơ xuất, nhất thời vô ý làm liên lụy đến Hoàng tôn."

Tổ Trầm nghe xong không ngừng lắc đầu: "Nếu như hài tử của hấn không còn thì sinh một vài hài tử khác. Nhưng tam ca Tổ Táp của nương nương chỉ có một, ngộ nhỡ có mệnh hệ gì, không ai có thể thay thế được. Làm việc này cũng không có lợi ích gì."

"Coi như Thái tử mặc kệ con trai hấn sống chết ở chỗ của ta, Thái tử phi cũng không bỏ được." Tổ Doanh cười cười: "Ta mới vừa nghe nói, trác phi của Thái tử có bầu. Tổ Từ vào cung cũng đã lâu, thật vất vả mới mang thai. Đúng lúc không có Thái tử cùng Thái tử phi duy trì đại cục ở Đông cung, sợ Từ trác phi mệt mỏi nên ý định của ta là cho phép nàng về nhà dưỡng thai, cần phải để đứa nhỏ này được an toàn sinh hạ. Ngộ nhỡ Duệ Hâm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trác phi lại sinh hạ nam hài, người thua thiệt vẫn là Thái tử phi." Lòng này nàng nương lên, nói tiếp: "Ca ca ta sống hay chết không liên quan gì đến Tổ Ly nhưng sống chết của con trai nàng thì lại khác. Vì con trai của nàng, nàng nên biết liệu cách mà hành xử."

"Thái tử trác phi thật sự đang mang thai?" Giọng Tổ Trầm mang chút nghi ngờ: "Nương nương không có người bên Đông cung, chuyện này có phải hay không nên điều tra một chút?"

Tổ Doanh thấy hấn không yên lòng, nhân dịp trả lời: "Đông cung có tất cả mười ba đình viện, hạ nhân hơn ngàn người, không phải ai cũng trung thành với hấn, tâm vô tạp niệm."

Tổ Trầm còn muốn nói nữa, Tổ Doanh không cho hấn nói tiếp: "Huống hồ còn có Thịnh Nhạc công chúa. Nàng ở Tây Thùy nhiều năm, kinh nghiệm chinh chiến phong phú. Ta đã cầu cạnh nàng xuất chinh nên sẽ nể mặt ta mà đi. Chỉ cần nàng tự nguyện muốn đi, Thánh thượng cũng không có lý do gì mà thoái thác. Và lại, nàng là người muốn gả cho Tam ca, trên tiền tuyến cũng sẽ không trở mặt vô tình."

Tổ Trầm suy nghĩ một lát, mới nói: "Thịnh Nhạc công chúa là người coi trọng tình cảm, có lẽ sẽ hành động trong vòng dự liệu của nương nương. Nhưng

Thái tử phi Tô Ly . . ."

"Đại ca có từng đọc qua, sủng thiếp của Tần Chiêu Vương chỉ vì được đứt lót một chiếc áo lông cáo mà nói lời đường mật khiến Tần Chiêu Vương bùi tai, thả đi một nhân tài của quốc gia là Mạnh Thường Quân chưa? (*)" Tô Doanh chậm rãi nói: "Bởi vậy mới nói, tầm nhìn của nữ nhân luôn hạn hẹp. Bởi vì lòng người hay thay đổi nên nếu một nữ nhân có thể sáng suốt mà nhìn về tương lai vì nam nhân hy sinh, cũng không cách nào biết được một ngày kia hẳn đạt được nghiệp lớn, còn có thể nhớ nổi nữ nhân đã hy sinh cho hắn. Tô Ly luôn không có lòng tin vào Thái tử, và lại gia tộc trông cậy cả vào nàng trong lúc này, nàng sẽ trước tiên bảo vệ mình rồi mới suy nghĩ cho Thái tử."

(*): Năm 298 TCN, tướng quốc nước Tề là Mạnh Thường Quân- Điền Văn đến nước Tần. Chiêu Tương vương nghe nói Điền Văn là người hiền, muốn giữ lại, bèn nghĩ ra kế nếu Điền Văn quy phục sẽ phong tướng, còn không sẽ giết. Điền Văn nghe tin, đến chỗ sủng thiếp của Chiêu Tương vương cầu cạnh giúp mình và đứt lót cho nàng ta một chiếc áo lông cáo. Nghe lời sủng thiếp, Tần Chiêu Tương vương đồng ý thả Mạnh Thường Quân về nước. Nhưng khi Mạnh Thường quân sắp đến biên giới thì Chiêu Tương vương hối hận, sai quân đuổi theo nhưng Điền Văn đã kịp thoát.

Trong lúc Tô Doanh phân tích, Tô Trầm vẫn cau mày, Tô Doanh nhìn thấy không khỏi than thở: "Đại ca vẫn luôn không yên tâm về ta thì phải."

Tô Trầm gật đầu, thờ dãi: "Nương nương không giống như Tô Lan, Tô Hòe . . . Nữ nhi của Tô thị từ bé đã nhận được những bài học về cuộc sống trong cung ai cũng thông minh lanh lợi, dũng cảm kiên quyết, họ ngàn người như một, xử lý mọi việc một cách khéo léo, khác với nương nương, ngài luôn hành xử mọi việc theo thiên tính, theo cảm nhận. Mỗi khi có chuyện xảy ra trong cuộc sống cung đình, các nàng luôn có ánh mắt nhìn vào sự việc một cách minh bạch và xử lý một cách đầy lý trí. Trên đời này có rất nhiều người thông minh nhưng không phải ai cũng có bản lĩnh suy nghĩ chín chắn kín kẽ trong song gió cung đình như nữ nhi của Tô thị. Đây chính là mấy trăm năm đạo lý của nữ nhi Tô thị đứng đầu thiên hạ." Hắn nói rất chậm chạp, hoàn toàn không có sự trách cứ cùng thái độ thất vọng, nhưng ngôn từ lại xuất phát từ tận đáy lòng. Tô Doanh nghe đại ca mình nói vậy thì yên lặng suy nghĩ rất lâu, có hơi xúc động.

"Không biết là do Thôi tiên sinh dạy không đúng cách, hay là nhà chúng ta không may mắn, có rất nhiều người vào cung nhưng không có người nào giữ được sự thông minh tinh táo cả đời. Kể từ khi cái thai của nương nương mất đi, ta liền lo lắng: Không biết cần bao nhiêu thời gian, nương nương mới có thể thật sự hiểu được bản chất của cuộc sống chốn thâm cung, có rút ra được bài học nào sau chuyện xảy ra với mình không." Hắn nói: "Vốn là Tô Lan thường xuyên lui tới trong cung trông chừng giúp đỡ nương nương nên ta cũng yên tâm phần nào. Vì sao nương nương và muội ấy lại xảy ra hiềm khích, rồi không qua lại với nhau nữa?"

Tô Doanh ngồi không yên, đứng lên đi mấy bước mới nói: "Ta thật sự không hiểu, Tô Lan thì có gì tốt? Ngay cả đại ca cũng tới làm thuyết khách cho nàng?"

"Bốn tuổi đã được dạy dỗ về cách sống trong cung, mười năm học tập, lại không có thể bước vào cung đình. Tô Lan đã từng tràn đầy tự tin cho là mình có thể hầu hạ Quân Vương, ảnh hưởng đến tương lai của triều đại này, đứng ở đỉnh cao danh vọng, kết quả lại không thể làm gì khác hơn gã cho người bình thường. Tất cả đều công cốc, kể tiếp chỉ còn lại sinh mấy đứa bé, giúp chồng dạy con, quanh quẩn trong đại viện . . . Sống như vậy cả đời không phải là cuộc sống mà muội ấy muốn." Tô Trầm lại nói: "Bây giờ Tề Vương còn sống, muội ấy là thiếu phu nhân Vương phủ. Một khi Tề Vương mất, cũng chỉ là thê tử gia đình thương nhân thấp hèn. Muội ấy không cam lòng. Nhưng chỉ cần một khi nương nương còn là Hoàng hậu, Tô Lan chính là muội muội của Hoàng hậu . . . Nương nương là hi vọng của muội ấy, A Lan sẽ không có hành động gây bất lợi cho nương nương."

Tô Doanh coi như cũng hiểu ẩn tình trong lời nói của hắn: Trong mắt phụ thân, Tô Doanh và Tô Lan địa vị không giống nhau, nhưng đối với đại ca mà nói, họ đều là những vị muội muội bị số phận trêu đùa. Tô Lan là người năng lực có thể sống sót tốt nơi hậu cung lại vì lý do bất đắc dĩ mà không được vào cung. Tô Doanh thua kém Tô Lan hơn nhiều về năng lực lại ngẫu nhiên mà được ngồi lên hậu vị, gian nan tìm hiểu thích nghi với cuộc sống trong thâm cung. Gia tộc của Hoàng hậu tất nhiên là vinh dự, nhưng một khi Hoàng hậu đi sai đường, gia tộc cũng bị liên lụy. Hai vị muội muội này tốt nhất có thể liên thủ chỉ càng tăng thêm sức mạnh, tốt cho cả hai người và cả gia tộc.

Tô Doanh không đồng ý, đang muốn lên tiếng, Tô Trầm lại nói: "Lúc trước, nương nương và Tô Hòe rất thân thiết. Vì sao cùng là muội muội của ngài, Tô Lan luôn khéo léo xử sự như vậy, nương nương lại thờ ơ lạnh nhạt?"

Tô Doanh mở miệng, vốn muốn nói cho hắn biết chân tướng của việc Tô Hòe mất hài tử và mất cả mạng sống, nhưng lại cảm thấy nhiều lời cũng vô ích nên chuyển chủ đề: "Tô Lan không phải người trong cung, ta không muốn nàng lún sâu vào chuyện của hoàng gia."

"Nhiều người cho rằng, nương nương vốn dĩ được Thánh thượng yêu chiều chẳng qua là vì Thuần viện, cho nên cho dù chuyện cũ của Thuần viện nương nương đã qua đi rất lâu nhưng trước mặt Thánh thượng luôn cố tỏ vẻ để tâm đến chuyện của nàng. Về tất cả mọi mặt, Tô Lan đều hơn nương nương, vì vậy nương nương không muốn nàng đi lại trong cung quá nhiều."

Tô Doanh đỏ mặt, cao giọng: "Chả lẽ ta đối xử tốt với ai, cũng phải xem sắc mặt của người khác, tìm lý do để cho bọn họ tin phục?"

Tô Trầm thấy nàng tức giận, lắc đầu thờ dãi nói: "Nương nương trước kia cũng biết, Tạ Chấn bởi vì ở trước mặt dưỡng phụ bắt kính khiến cho Thánh thượng cảm thấy thất vọng về hắn. Hôm nay người bên ngoài đồn đãi nương nương đối với muội muội của mình còn nặng bên này nhẹ bên kia, truyền tới tai Thánh thượng, hẳn làm sao có thể nguyên ý lúc Đông cung không có ai chăm sóc mà giao Hoàng tôn cho ngài?"

Tô Doanh á khẩu không trả lời được, chỉ nhìn chằm chằm đại ca mình, rốt cuộc nổi giận thỏa hiệp: "Đi gọi Tô Lan vào đây."

Tô Trầm giống như đã giải quyết xong một nỗi lòng, ý vị sâu xa nói với muội muội mình: "Chính là bởi vì Tô Lan không phải người trong cung, mới có chỗ tốt. Nương nương về sau sẽ biết."

Trong một gia đình, vốn là tỷ muội thường thân thiết với nhau hơn rất nhiều so với huynh muội, nhưng muội muội này của Tô Doanh lại là một nữ nhi xuất chúng trong số tỷ muội của nàng- Tô Lan. Giữa các nàng xảy ra quá nhiều chuyện, có quá nhiều việc cơ mật không thể nói ra. Ngay khi Tô Lan

nước vào loan trường thì ngay cả bạch y nữ nhân cả ngày lượn lờ quanh quần cũng mang vẻ mặt khác thường, tránh lui mấy bước.

Tổ Doanh rót rượu. Lúc Hoàng đế đi sẵn, thích nhất mang theo loại rượu mạnh tinh khiết có vị cam này theo bởi vì nó dễ khơi gợi sự hào hùng trong mỗi con người. Tổ Doanh đặt hai chén đặt trên bàn, nhìn muội muội chột nhứ mảy: "Tôi uống rượu!"

Tổ Lan thoải mái bước đến, nhìn tỷ tỷ mình cười lên một nụ cười không cam chịu: "Phạt cái gì?" Đẩu rượu là tục lệ của thiên triều, Quý tộc thường thường dùng việc này tiêu khiển. Tổ Doanh bưng chén lên, nhướn mày nói: "Người ở thế hạ phong, muốn nói một câu cuối cùng thì người thắng nhất định phải ghi nhớ kỹ trong lòng."

"Tốt." Tổ Lan ngửa cổ uống hết ly rượu, vừa đặt chén xuống đã cảm thấy có chút chóng mặt, không ngừng lắc đầu: "Rượu này nồng độ thật mạnh!"

Tổ Doanh chậm chậm uống, nhưng sau khi uống xong, sắc mặt không đổi, mỉm cười rót tiếp.

Tổ Lan tự nhận thua kém về mặt này, chống cằm nói: "Tỷ tỷ là người tốt. Tỷ chưa bao giờ từng nhận được đồ tốt, cho nên một khi người khác đối xử tốt với tỷ, tỷ liền tin tưởng đối phương là thật lòng. Chỉ cần người khác đối xử tốt với tỷ một lần, tỷ sẽ luôn luôn nhớ đến điều tốt đẹp đó. Vì vậy mới nói tỷ tuyệt đối là người tốt, đáng tiếc cũng vì nguyên nhân này, mới bị Tổ Hòe xoay như con rối trên tay nó."

Cảm xúc của Tổ Doanh bỗng chìm xuống, lại nghe Tổ Lan nói: "Ta sẽ không kể cho tỷ nghe về chân tướng cái chết của Tổ Hòe. Đem chân tướng nói cho người tốt, là chuyện tàn nhẫn nhất."

Nếu nàng đã nói vậy, Tổ Doanh cũng không kiên trì hỏi cho ra nhẽ. Đến khi uống chén thứ hai, Tổ Lan lập tức bị sặc, gò má nhiễm hồng. Tổ Doanh không nhìn được cười, Tổ Lan cũng không trách, xấu hổ cười cười, lại nhận thua: "Tỷ tỷ, thời điểm tỷ vào cung, cả nhà ai cũng vui mừng hơn hờ, nhưng ta thấy việc đó chẳng có gì đáng để vui mừng cả. Phụ thân suy nghĩ thật kỳ lạ, muốn dùng hai tháng cải tạo một nữ nhân đã lớn, đã có suy nghĩ chính kiến để làm Hoàng hậu. Hai tháng, chừng ấy thời gian tuyệt đối không đủ. Nếu là ở hậu cung của triều đại khác thì có thể, nhưng ở hậu cung triều đại tất cả đều là những nữ nhân Tổ thị, thì hai tháng này đúng là không thể chấp nhận được. Tỷ tỷ với kiểu tính cách như vậy làm Hoàng hậu, nhất định là bị kịch, hơn nữa còn là bị kịch trong số những bị kịch thể thảm nhất."

Nàng nói xong, liền giành lấy bầu rượu, tiếp tục rót vào chén của mình.

Tổ Lan biết Tổ Doanh mượn danh nghĩa đẩu rượu này để cả hai người bày tỏ quan điểm của mình, nàng cũng biết dựa vào tính cách của Tổ Doanh, tuyệt sẽ không mở miệng trước, vì vậy trước tiên nàng sẽ lùi hai bước. Sau đó, Tổ Lan lại uống cạn một ly rượu, sắc mặt không thay đổi, cười tủm tỉm chờ Tổ Doanh bày tỏ quan điểm.

Tổ Doanh bưng chén lên, lại cảm thấy khó có thể nuốt xuống, uống một nửa thì để xuống nhận thua.

Hồi tưởng về những việc đã trải qua, nàng cảm thấy đã quá mệt mỏi, chậm rãi nói: "Trong cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ lần trước của chúng ta, ta đã nói Tổ Hòe mới đích thực là muội muội của ta . . . Bởi vì ta cảm thấy nó và ta có chút giống như. Chúng ta đều không biết tại sao mình đột nhiên lại được gả cho Hoàng đế, nhưng cả đời này chỉ có thể gả một lần nhưng nghĩ đến cuộc hôn nhân đó chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, khó tránh khỏi như có mất mát. Hi vọng người mình gả có thể làm cho cuộc hôn nhân chỉ có một lần trong đời của mình không quá lạnh lẽo nhàm chán . . . Tổ Hòe và ta đều là nằm mơ giữa ban ngày." Đôi môi Tổ Doanh giật giật, cảm khái nói: "Hiện tại, ta không mơ mộng gì nữa rồi. Nơi ta đặt chân đến không phải là nơi để mơ mộng, nó là nơi làm con người ta vỡ mộng. Nhưng người thì sao? Người gả cho một người tốt, lại muốn phần đầu quên mình chỉ để chui vào bãi lầy này?"

Tổ Lan trầm mặc, không trả lời.

Tổ Lan trầm mặc, không trả lời.

Tổ Doanh lại thở dài: "Tổ Hòe có lẽ làm nhiều chuyện sau lưng ta, nhưng trong thâm tâm, nó vẫn luôn coi ta là tỷ tỷ ruột thịt. Trước khi ta xuất giá, người cùng từng đối với ta như vậy. Nhưng hôm nay, người lại nhĩ vào vị trí Hoàng hậu mà đối xử với ta. Người không phải là của ta muội muội của ta nữa, mà giống như là một người luôn kè kè bên cạnh ta chỉ để bày mưu tính kế."

Dứt lời, nàng bưng ly rượu còn dư một nửa, uống cạn. Uống xong, đầu óc cũng có chút nặng nề.

Tổ Lan không nói một lời, tiếp tục rót rượu cho cả hai người. Hai tỷ muội bưng chén lên, cụng ly sau đó uống một hơi cạn sạch ly rượu của mình. Tuy có mấy phần giả bộ say, hai cặp mắt vẫn trong trẻo như cũ, nhìn nhau cười một tiếng, tiếp tục rót rượu.

Sau mấy lần nâng ly nữa mà vẫn bất phân thắng bại, Tổ Doanh nhượng bộ: "Người cũng biết, trong cuộc chiến chốn thâm cung, người có thể toàn mạng có mấy người?" Nàng trầm mặc chốc lát, nói: "Tổ Thuần chết rồi. Nguyên nhân mặc dù không được nói đến, nhưng giữa tỷ muội chúng ta có nói một chút cũng không sao: nàng nguy tạo bút tích của phế hậu, vu hãm phế hậu cùng người khác thông dâm. Chuyện bị bại lộ chân tướng."

Tất cả mọi chuyện đều như vậy, lần thứ nhất hành động, có thể thành công, lần thứ hai sẽ không may mắn như vậy. Tổ Thuần nghe lời Tổ Doanh bắt chước bút tích của phế hậu tổng cộng có mười sáu chữ. Bức thư nàng ta viết đêm Tổ Doanh giả vờ say thối ở Hoàng cực tự là Tổ Doanh cố ý bày mưu để nàng giao cho thủ hạ của Cư Hàm Huyền. Vừa mới đến tại Cư Hàm Huyền, ông ta nhất định sẽ nghi ngờ. Sự việc lần trước của phế hậu cũng giống như vậy, chỉ tìm thấy bút tích của phế hậu trong phòng Ngu nhạc công là bằng chứng thông dâm. Trong lúc Cư Hàm Huyền tức giận vì nghĩ Tổ Nhượng Tinh phản bội, sẽ hành động nóng nảy, nhưng thời điểm tỉnh táo lại, hẳn chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết: Trong cung có người có thể bắt chước chữ viết nhằm vu oan cho Tổ Nhượng Tinh. Như vậy việc Tổ Nhượng Tinh để thơ trên lụa gửi cho Ngu nhạc công, cũng chưa hẳn là thật.

Hắn không thể lộ ra, nhưng hẳn có thể sử dụng cách của mình để tra ra người kia, sau đó dùng phương thức của mình mà đòi lại một chút công đạo cho

phế hậu đã chết. Chủ quản Chính Đàng vụ Dương Phương đã âm thầm báo cho Tổ Doanh: Ở nhà giam của Chính Đàng vụ, người độc chết tỷ tỷ nàng người, là tay chân của Tể Tướng.

"Nương nương, xin đừng xem thường tỷ tỷ của chúng ta." Tổ Lan tỏ vẻ khó nói, lại có một chút thương cảm chân thật: "Tỷ ấy là nữ nhân Tổ thị chân chính, không phải người dễ dàng lời xuôi... Trừ phi tỷ ấy tự nguyện. Lúc tỷ ấy bị giáng chức đuổi đến Hoán y cục, ta đã từng cho người vào cung gặp mặt. Tỷ ấy nói, tỷ ấy phải sống sót để đấu với Tổ Nhược Tĩnh một trận, phải làm cho nàng ta cũng giống như ‘Nhu viện’ phải mang tội mà chết."

Cung nữ gắt gỏng ở Hoán y cục vọng tưởng đưa Hoàng hậu vào chỗ chết, quả thật cần phải có can đảm và thực lực đến mức nào. Ngay tạo một cái gian tình để khiến Tổ Nhược Tĩnh bị phế, vẫn còn còn sống. Tỷ tỷ của các nàng coi như chỉ là một cung nữ không tiếng tăm trong Hoán y cục có thể làm được. Mặc dù trong một khoảng thời gian khá dài để chờ đợi nhưng quả thực tỷ ấy đã làm được! Sau khi hoàn thành ước nguyện, nàng không muốn sống khổ sở trong chốn cung cấm này nữa, đã đến lúc chấm dứt. Sơ hở, trốn cung, phạt trọng... Chính là nàng tự mình muốn đi vào tử lộ.

Tổ Doanh lắc ly rượu, gạt mình như người vừa tỉnh mộng, nhỏ giọng nói: "Không biết là nàng giúp ta trừ khử Tổ Nhược Tĩnh, hay là ta giúp nàng."

Tổ Lan nghiêm mặt: "Ta đã khuyên như tỷ ấy, nhưng tỷ ấy hoàn toàn không để ý tới. Mặc kệ ai cuối cùng hại chết tỷ ấy, cũng chỉ là người đi theo đường đi nước bước của tỷ ấy, thuận theo ý nguyện của tỷ ấy mà thôi."

Tổ Doanh thất thần nhìn muối muối, không biết Tam di nương sinh ra nữ nhi giống ai, tính tình trời sinh đã mang theo một sự ngang ngạnh bẩm sinh, một khi gặp phải chuyện bất bình, luôn luôn không cam lòng mà khiêu chiến ngay với kẻ gây sự với mình.

"Người cũng tham dự vào chuyện này." Tổ Doanh nhấp một ngụm, hé mắt quan sát về mặt Tổ Lan phản chiếu qua ly rượu: "Vốn là cô cô nói cho ta biết, Tổ Nhược Tĩnh không liên quan đến cái chết của A Hòe. Thật ra thì cũng có rất nhiều người có khả năng mưu hại muối ấy, nhưng người đã ám hiệu với ta: Người nói, vong hồn của A Hòe đến quấy phá khiến Hoàng hậu ngày đêm không yên ổn. Cũng là người đã nói với ta, cao hương kia chỉ có Hoàng hậu đang dùng. Thật ra thì, người có thể đem cao hương Tướng phủ điều chế cho ta, tất nhiên cũng có thể cho đại tỷ, nhị tỷ. Cái chết của A Hòe có liên quan đến đại tỷ nhưng người lại hướng ta đến chỗ Tổ Nhược Tĩnh... Người hại A Hòe là người của người, về phần Tổ Nhược Tĩnh... Thật ra thì nàng không làm gì, không cùng đào kếp thông dâm, không mưu hại A Hòe. Người chỉ là giúp tỷ tỷ người báo thù."

"Tổ Nhược Tĩnh không làm gì?" Tổ Lan uống một ngụm lớn rượu rồi cười ha ha, gật đầu nói: "Nàng là Hoàng hậu! Ngay cả một Phương thái y- nhân vật nhỏ như vậy cũng có liên quan đến cái chết của không biết bao nhiêu người, huống chi nàng là Hoàng hậu. Coi như nàng không hại người, cũng có rất nhiều người mong đợi nàng bị hạ bệ. Coi như nàng không có làm gì, cũng có rất nhiều người hăm he lời nàng khỏi vị trí đó. Ai làm Hoàng hậu cũng phải chuẩn bị tâm lý cho việc hãm hại người và bị người hãm hại!"

Nàng lại tiếp tục rót rượu, khinh thường cười: "Trong chốn cung cấm này, không có ai trong sạch hết. Nếu không Thánh thượng cũng sẽ không phế nàng! Sử sách cũng có nói qua, Tăng Sâm chỉ vì một chén cơm sống mà bỏ thê tử của hắn. Tỷ cho rằng đó chính là chân tướng? Lấy cớ này, cũng chỉ là hắn còn giữ nết phản tỉnh cũ, không muốn đem chân tướng chiếu cáo thiên hạ, để cho thê tử của hắn phải gánh chịu tiếng xấu nghiêm trọng hơn."

Tổ Doanh nhìn chất lỏng sáng màu được rót từ từ vào chén, ngần ngừ hỏi: "Như vậy, hẳn vì nàng tìm lý do, là muốn che giấu chân tướng gì nữa?"

"Ta không biết." Tổ Lan nói một cách rất nhẹ nhàng: "Chuyện trong cung nhiều như vậy, luôn có chuyện chúng ta không cách nào biết được. Chuyện của nàng không còn quan trọng nữa."

Một vò rượu rất nhanh đã bị họ uống sạch. Tổ Doanh lại xách ra một vò, Tổ Lan không khách khí vạch vừa mở vò rượu vừa nói: "Về chuyện của Tam ca, sẽ có rất nhiều người lợi dụng chuyện này mà tính toán làm lợi cho mình, chưa chắc đã có thể làm gì tỷ."

Nhưng mà tỷ tỷ phải hiểu rõ, người khác muốn nhắm vào tỷ, luôn có thể dùng những lý do tưởng chừng như chẳng có liên quan gì mà lôi tỷ xuống nước."

Đã uống được một lúc lâu, Tổ Lan bắt đầu tiến vào chủ đề chính: "Vốn là, tất cả mọi chuyện đều có thể từ lớn hóa nhỏ, đáng tiếc trong lòng tỷ tỷ phải rõ ràng: Chuyện Tam ca tỷ không nên làm lớn chuyện nhưng cũng không nên coi như không có chuyện gì."

Nàng tập trung tinh thần, giống như đã có phương pháp chuyển nguy thành an, lại giống như nàng đã nhận định: Nữ nhân sống trong hậu cung, không có kẻ địch vĩnh viễn, tỷ tỷ của các nàng lúc này chắc chắn sẽ thỏa hiệp.

Tổ Doanh chuyên tâm uống rượu, làm bộ như không nghe thấy, "Còn nhớ Vinh phi của Tiên Đức hoàng đế vì cái gì mà bị phế không?" Tổ Doanh trước mắt đã có chút choáng váng, lau miệng nói: "Có người phát hiện ra muối muối của nàng ở trong nhà nguyên rủa Long Huy hoàng hậu đang bị bệnh nặng, cầu nguyện Vinh phi sớm leo lên hậu vị. Nghe nói Vinh phi chắc chắn có liên quan đến chuyện này, cho nên nàng bị giam vào lãnh cung, muối muối của nàng bị loạn tên bắn chết. Thật ra thì... Trong gia tộc Tổ thị vẫn lưu truyền là, Long Huy hoàng hậu lo lắng sau này nàng rất, Vinh phi tấn vị sẽ đem thân quyền của nàng đuổi tận giết tuyệt, cho nên ra tay diệt trừ hậu hoạn. Muối muối của Vinh phi cũng giống như nữ nhân của Tổ thị, nếu chịu yên ổn mà sống qua ngày cũng có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng nàng cố tình tự cho mình là thông minh, đi nhúng tay vào chuyện trong cung."

Tổ Lan nhìn tỷ tỷ khẽ mỉm cười: "Chúng ta không phải là các nàng."

"Người tự cho mình thông minh, mặc dù biết kinh nghiệm của người trước luôn có ích nhưng chưa bao giờ tin tưởng những việc tồi tệ như vậy sẽ xảy đến với chính mình." Tổ Doanh hừ nhẹ một tiếng, sau đó nói: "Uống rượu!"

"Tỷ tỷ..." Tổ Lan đã có ba phần men say, dựa lưng vào Tổ Doanh, lầm bầm nói: "Có lời đồn đãi nói nữ nhi của Đông Bình vương phủ, cũng chính là nhà chúng ta, trúng phải lời nguyền, nhất định tỷ muội tương tàn. Nhưng ta biết, để cho tỷ muội cù húc ta có tình thân là do phụ thân dung túng, không phải là lời nguyền rủa."

Tuy là chỉ trích phụ thân nhưng nàng không có cảm giác chút nào về việc mạo phạm trưởng bối.

“Phụ thân chỉ nhìn nhận và coi trọng những nữ nhi có địa vị trong cung, cũng chỉ coi trọng người hạ sinh được những nữ nhi như vậy cho ông ta. Bạch Tiêu Tiêu là một trường hợp đặc biệt, ngay cả mẹ ta cũng đối với nàng kính nhi viễn chí. Trừ ra nàng, còn có vị di nương nào không phải dựa vào nữ nhi mà nở mày nở mặt sống trong phủ? Một khi nữ nhi không có tiền đồ, ông ta đối đãi như thế nào? Tô Hòe là tú nữ Tô thị nên ai cũng không đề cập tới chuyện nó thiếu chút nữa độc chết ta! Thập nhị di nương đau thương quá cho Tô Hòe mà điên dại, hẳn cũng mở miệng một tiếng là nàng lia đời. Quả thật ghê tởm! Hai tỷ tỷ của ta vừa chết hẳn đã đối xử lạnh nhạt với mẫu thân ta...”

Nàng dừng lại nhìn Tô Doanh cười chua chát: “Mẹ ta tám ngày trước mất rồi, chết ở một biệt viện ở thành Kỳ Dương. Ông ta còn không thèm đi nhìn một cái! Ông ta bây giờ là Bình vương, phụ thân của Hoàng hậu. Ta ở trong mắt của ông ta không có vị trí nào hết, ‘con dâu tể tướng’ cái thân phận này ông ta không để vào mắt, không cầu được ông ta đi gặp mặt mẹ ta lần cuối. Sau này, Tể Tướng trăm tuổi, ta sợ rằng càng thêm không thể trong cậy vào nhà mẹ đẻ.”

Tô Doanh chăm chú nghe nàng nói, khoảng thời gian nàng dừng lại, than một tiếng, “Tỷ tỷ là Hoàng hậu ca ca là phò mã, là Quận Vương, là nhị phẩm Long Tướng tướng quân, mà ta, là thê tử của một thương nhân tầm thường... Mười bốn tuổi lập gia đình, ta và phu quân coi như trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, cảm y ngọc thực, ta cũng có thể giống như những nữ nhân khác cảm thấy hạnh phúc viên mãn. Nhưng qua cái chết của tỷ tỷ, của mẫu thân mới thực sự nhận thấy: Ta không thể sống mà nhịn nhục như vậy cả đời.” Tô Lan ngửa đầu uống từng ngụm rượu lớn, sau đó rót thêm rượu vào ly của Tô Doanh: “Ta cùng tỷ tỷ... sẽ không tương tàn.”

Tô Doanh đã uống đến hơi chệnh choáng, mọi thứ nhập nhòa, bóng dáng của bạch y nữ nhân trước mắt là thứ duy nhất không thay đổi rõ. Nàng nhàn nhạt hỏi: “A Lan, nếu như cho ngươi thời gian một năm ‘quyền khuynh Thiên hạ’, nhưng mà ngươi phải trả một cái giá rất lớn, vậy có nguyện ý đổi không?”

Tô Lan xoay người nhìn chằm chằm tỷ tỷ, suy nghĩ dụng ý của nàng. Thấy Tô Doanh giống như thực sự đã hỏi say, nàng chỉ cho là câu nói đùa, cười khanh khách nói: “Vi sao không cần? Xưa nay những người mưu phản hồng soạn vĩ, đừng nói là một năm ‘quyền khuynh Thiên hạ’, chỉ vì ước mong được đứng trên thiên hạ một khắc thôi mà tổn hại bao nhiêu mạng người, kéo theo bao nhiêu hệ lụy đến người thân, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện lao đầu vào lửa.”

Những lời này hình như rất được bạch y nữ nhân thưởng thức, nàng nhẹ nhàng bay đến bên cạnh Tô Doanh, dịu dàng đặt tay lên vai nàng, nói: “Đối với Hoàng hậu mà nói, tất cả mọi thứ khác đều khó có được như tình yêu, tình thân... Nhưng chỉ có quyền lực, bất cứ lúc nào cũng làm được việc độc ác, luôn có thể lấy được. Tại sao không cần? Coq lẽ ngươi bây giờ không còn nghĩ đến chuyện có nó thì được gì, nhưng đến thời điểm phu quân của ngươi mất đi, ngươi ngay lập tức sẽ biết: Không có nó, tính mạng của ngươi cũng khó mà giữ.”

“Nhưng... Thiên hạ là thứ không phải là ai muốn nắm giữ trong tay cũng được.” Tô Doanh chậm chậm thưởng thức rượu ngon, nhưng lại thấy vô vị tẻ nhạt: “Không phải ai cũng có thể đem thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay. Nhìn Thiên tử, nhìn dưới một người trên vạn người Cư tướng... So với họ, chúng ta còn quá non trẻ.”

Tô Lan cười ha hả: “Chúng ta còn quá non trẻ? Thời điểm chân chính già đi, không phải tóc bạc da mồi, mà là nhìn lại hình ảnh xinh đẹp của trước kia mà nói... Chúng ta đã già.”

Tô Doanh trầm mặc thật lâu. Tô Lan biết tỷ tỷ thường xuyên không nói tiếng nào chỉ im lặng suy nghĩ, cũng không quan tâm, chỉ uống rượu. Qua một lúc lâu, Tô Doanh mới uống một ngụm rượu, nói: “Muội muội có chí hướng như vậy, ban đầu nếu được vào cung, nhất định sẽ rất có tiền đồ. Chuyện làm chủ Đan Xuyên cung cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc đó, không chỉ cái cung đình căn cỗi này được đổi mới hoàn toàn, chỉ sợ quốc gia này cũng sẽ thay đổi hình dạng!”

Tô Lan nghe nàng nói nghiêm trọng như vậy, chung quy vẫn là không yên tâm về mình, vì vậy nghiêm mặt nói: “Số mạng của người ta rất khó nói, người ông trời muốn thành toàn chính là tỷ tỷ.”

Tô Doanh trượt tay, ly rượu rơi xuống, trên người cũng bị ướt một mảnh.

Thành toàn nàng không phải ông trời, là mấy người coi nàng như quân cờ để đặt tới đặt lui.

“Ông trời không thành toàn cho ta... ta chỉ có thể trong cậy vào tỷ tỷ thành toàn.” Tô Lan chú tâm lau vết rượu trên váy Tô Doanh.

Tô Doanh chống cằm nhìn nàng, không hiểu họ làm sao có thể do một phụ sinh ra. Đáng lẽ nàng nên có hứng thú với việc tranh đấu trong cung cảm như muội muội mình. “Rượu ngon không?” Nàng hỏi.

Tô Lan cười gượng một tiếng: “Nuông nuong mồi, đương nhiên là rượu ngon.”

Tô Doanh cảm chén rượu đã uống hết, một lần nữa rót đầy nói: “Uống thêm chén nữa.”

Một câu cuối cùng cũng là lời thật lòng, nàng nói: “Ngươi ngay sau sẽ hối hận.”

Tô Lan lại nói: “Tỷ tỷ, ta không sợ hối hận. Trên đời này có ai chưa làm vài chuyện khiến bản thân hối hận? Ngay cả cảm giác hối hận cũng không có, ngày ngày sống một đời mới là đáng sợ!”

Kết cục: Một năm thiên hạ I

Kỳ đi săn bởi vì Thái tử chuẩn bị dẫn quân xuất chinh mà vội vã kết thúc. Tổ Doanh theo thường lệ tham gia nghi lễ đại quân xuất chinh, chỉ là nghi lễ này không được hùng tráng bằng lúc Tổ Tập xuất chinh. Nắng gắt như lửa, nhưng ánh mắt trời gay gắt tỏa xuống hoàng thất giống như không đủ sức nóng, không làm tan chảy được không khí cứng ngắc giữa bọn họ.

Hoàng hậu ban cho Thái tử phi khôi giáp rất tinh xảo, nhưng người tiếp nhận món quà tặng này lại không thể giống như thường ngày bày ra bộ mặt hòa khí. Mấy ngày liên tiếp, khuôn mặt của nàng dường như luôn không có chút sức sống nào.

Trước đây, trong cung xảy ra những chuyện không hay liên tiếp. Những chuyện đó không thể coi là chuyện nhỏ nhưng cũng chưa tính là sóng gió, bởi vì còn chưa gây nên phong ba gì, đã trở lại bình thường. Mọi chuyện lần này xuất xứ từ việc Thái tử phi Tổ Ly không muốn theo quân, lấy lý do là Hoàng tôn còn nhỏ mà cự tuyệt. Nhưng hậu phi tông chính là chuyện thường ở triều đại này. Huống chi trong quá khứ, nàng đã có lần tham gia nghị sự về quân tình, đối với việc bày binh bố trận am hiểu rất sâu sắc, do đó mới gây được ấn tượng với Hoàng đế và Thái tử. Từ đó về sau, nàng vẫn được coi như là nữ tướng có hiểu biết và am hiểu về quân sự mà không có cơ hội thi triển năng lực, rất nhiều người cho rằng nàng theo quân xuất chinh là điều đúng đắn.

Nhưng mà bản thân Tổ Ly không cảm thấy như vậy. Thao lược của nàng so với mấy nữ nhân trong cung thì đúng là hơn người nhưng nếu để ra trận thì nàng chưa phải là đối thủ của ai. Nàng nghĩ rằng sau khi rời cung, chắc chắn sẽ xảy ra những biến cố mà nàng không mong muốn.

Nàng đã từng thân nhiên thừa nhận mình chỉ biết lý luận suông, nhưng sau khi Hoàng hậu cùng Tể Tướng trước sau dùng lời lẽ và hành động khéo léo bày tỏ sự tin tưởng tuyệt đối với tài năng của nàng, Tổ Ly rất nhanh phát hiện: người khách sáo giữ nàng ở lại rất ít. Hoàng hậu muốn con trai của nàng, Tổ Ly hiểu. Trắc phi Tổ Từ muốn nàng đi xa để thuận lợi sinh con, Tổ Ly nhắm mắt cũng có thể nhìn ra. Trong cung không có ai muốn giúp nàng, tất cả bọn họ đều muốn nàng phải đi.

Nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, vì vậy trong lúc chuẩn bị xuất chinh lại đột nhiên bị bệnh, bệnh tình rất nguy hiểm, khó có thể khỏi trong ngày một ngày hai. Nhưng Hoàng hậu lo lắng cho sức khỏe của nàng, ra lệnh cho Thái y viện dốc toàn lực chữa trị cho Thái tử phi nếu không sẽ nghiêm trị, chỉ trong vòng bốn ngày, nàng đã buộc phải hoàn toàn khỏe mạnh.

Giống như rất nhiều nữ nhân của Tổ thị khác, Tổ Ly biết chuyện mình nhìn ra được là hoàn toàn không tốt nhưng cũng không thể chống cự đúng là chuyện rất đáng thất vọng. Khi này chuyện này rơi vào nàng, nàng không có cách nào phản kháng, cũng không có cách nào lôi kéo người khác đồng tình nên buông xuôi, không liều mạng chống lại. Nàng chỉ có thể dùng tất cả sức lực phản kháng một lần, khi đã không thể làm gì khác, bèn lựa chọn như tất cả nữ nhân khác- lựa chọn thỏa hiệp.

Một lần thỏa hiệp này, có lẽ là thắng lợi đã ở trước mắt, cũng có thể không còn năng lực để chống lại nữa. Trong lòng Tổ Ly rõ ràng. Lúc đêm Hoàng tôn đến cửa Đan Xuyên cung, nàng ôm thật chặt nhi tử không muốn buông tay, đến khi có cung nhân tiến đến khuyên nhủ, nàng mới thờ dãi đem Hoàng tôn đang ngủ say giao cho vú nuôi.

Đối với việc Hoàng hậu chăm sóc hoàng tôn, người thứ hai tỏ vẻ lo lắng sốt ruột là Tổ Ly.

Người thứ nhất là phụ thân của Tổ Doanh - Bình vương.

Đại ca của Tổ Doanh trước đó có nghe nói về dụng ý của nàng về việc chăm sóc Hoàng tôn, nên cũng thúc đẩy mọi chuyện theo ý Tổ Doanh. Nhưng Bình vương lại ra sức bày tỏ sự phản đối.

“Chẳng lẽ nương nương chưa từng nghe chuyện nuôi ong tay áo?” Ông vì chuyện này đã đích thân vào cung cầu kiến, thờ hỏn hển nói: “Huống chi nó còn là nhi tử của kẻ thù nương nương – Thái tử!”

Tổ Doanh cau mày nói: “Hoàng tôn có phụ mẫu, ta đã bao giờ nói muốn nuôi nó? Chỉ là chăm sóc nó trong thời gian phụ mẫu nó đi vắng thôi.”

Bình vương liên tiếp dậm chân thờ dãi: “Thần lúc trước mời người xem số mệnh cho nương nương, cao tăng đã nói số mệnh của nương nương không thể đường dục nhi tử của người khác, nếu không vinh hoa phú quý cả đời sẽ bị tiêu từ kia thiếu rụi.”

Tổ Doanh từ trước đến giờ không quan tâm đến những chuyện bói toán số mệnh này nọ nên một chút cũng không để ở trong lòng, thuận miệng an ủi: “Nếu như mọi việc là do trời định, chúng ta đều là phàm nhân, há có thể tránh?”

Bình vương thấy nàng không quan tâm, không khỏi than thở: “Nếu nương nương muốn làm bộ làm tịch làm mẫu nghi thiên hạ một chút còn được nhưng ngàn vạn lần xin nương nương đừng có ý nghĩ khác.”

Hôm đó là ngày đầu tiên Hoàng tôn vừa mới bị mang đến Đan Xuyên cung, Tổ Doanh bởi vì gặp mặt phụ thân nên chưa được nhìn thấy vị tiểu thiên hoàng quý trụ này. Nghe phụ thân nói này nói nọ lúc lâu, nàng không khỏi mất hứng. Nhưng sau khi bước chân vào đại điện, tâm trạng của nàng lại tốt hơn hẳn.

Cung nữ đồng loạt quỳ xuống, trên mỗi gương mặt trẻ trung và xinh đẹp đều mang theo một sự vui vẻ khác hẳn so với mọi ngày. Tổ Doanh thấy thế hỏi: “Hoàng tôn ở đâu?” Cung nữ lập tức vui vẻ kéo một chiếc xe nôi được phủ rèm.

Nghe thấy những âm thanh ồn ào, Duệ Hâm toàn thân đang được bọc ở trong tấm chăn gấm hảo hạng nhanh chóng quay người, ngược đôi mắt tròn xoe lên nhìn những người xa lạ kia.

Tổ Doanh vừa nhìn thấy tiểu tử phần nộn đáng yêu này liền không nhịn được mỉm cười, ngồi vào trên giường trêu chọc hân: “Mau, đến đây!”

Duệ Hâm y y nha nha phát ra những âm thanh không có ý nghĩa gì, sau đó lật người nằm ngửa, tò mò nhìn Tổ Doanh. Cả đám cung nữ vây quanh nhìn

thấy ai cũng cười rộ lên. Đan Xuyên cung ít khi có những tiếng cười vui nhộn như vậy, nhất thời không khí trong đại điện thoảng như gió mát thổi vào những ngày hạ nắng gắt, khiến trong lòng Tổ Doanh ấm áp hẳn lên.

Có một cung nữ từ Đông cung tới nói: “Ba lật sáu ngời chín bò... Hoàng tôn vẫn chưa được chín tháng tuổi, nên chưa biết bò!” Vừa mới dứt lời, Duệ Hâm vùng đôi chân nho nhỏ hươ hươ, muốn tiến gần về phía Tổ Doanh. Tổ Doanh thấy tiểu tử kia hoạt bát hiểu động, thật sự rất thích, hỏi nhũ mẫu của hắn: “Bên Đông cung bình thường gọi hắn như thế nào?”

Nhũ mẫu đáp: “Hoàng tôn có một nhũ danh là A Thọ, thường ngày Thái tử phi gọi như vậy. Thánh thượng cùng Thái tử điện hạ đều gọi Hoàng tôn là Hâm nhi.”

Tổ Doanh ngăn người. “Tên gì?”

Nhũ mẫu không biết mình nói có gì không đúng, cẩn thận đáp: “Là theo tên mà Thánh thượng ban cho.”

Tổ Doanh dường như có chút không vui, cúi đầu kêu một tiếng: “Hâm...”

Duệ Hâm nghe thấy, đưa đôi tay nhỏ bé về phía nàng, nắm lấy ống tay áo Tổ Doanh. Tổ Doanh cố ý trêu đùa, nhẹ nhàng tránh thoát, tiểu tử kia nắm lấy không thả, thân thể cũng theo quán tính mà di chuyển về phía trước.

“Ồ! Hoàng tôn bò rồi!” Các cung nữ thấy vậy nên rất vui vẻ.

Tổ Doanh nhìn họ cười cười: “Được rồi, các người việc ai nấy làm đi, để Hoàng tôn yên tĩnh nghỉ ngơi một chút.”

Cung nữ khom người cáo lui, Tổ Doanh vẫn ngồi ở bên giường nhìn tiểu Hoàng tôn bò bò hai bước lại lần ra nằm, lần nữa lại khẽ gọi một tiếng: “Hâm nhi!”

Duệ Hâm cười híp mắt ngậm ngón tay, nằm bên cạnh nàng, vừa nghe người khác gọi tên mình liền háp háp mắt nhìn nàng. Ánh mắt của nó long lanh và sáng ngời, phải nói từ khi vào cung đến nay Tổ Doanh chưa bao giờ thấy được một ánh mắt nào trong sáng và long lanh như đôi mắt này. Tổ Doanh ngắm nhìn mãi, càng nhìn càng thêm thích thú, dịu dàng nói: “Hâm nhi, ta và cháu sinh cùng ngày cùng tháng đó.” Vừa dứt lời đã cảm thấy buồn cười: Cùng đứa bé nhỏ như vậy nói những lời này làm sao nó hiểu được chứ.

“Sợ sao?” Nàng ôm lấy Duệ Hâm, cảm thấy tiểu tử này nhìn nhỏ bé như vậy nhưng lại nặng hơn nhiều so với tưởng tượng. Duệ Hâm không giẫy giụa cũng không khóc, chỉ dùng đôi mắt tò mò nhìn nàng. Tổ Doanh ôm hắn ở trong khuỷu tay nhẹ nhàng đung đưa: “Rất tốt, cháu dũng cảm hơn rất nhiều người đấy, những người đó sợ ta tổn thương cháu, nhưng cháu lại không sợ chút nào.”

Duệ Hâm cố gắng đưa tay, ôm cứng cánh tay Tổ Doanh, nằm ở trên vai nàng ngo ngoáy. Tổ Doanh sợ hắn ngã xuống, vội ôm vào trong ngực, nói: “Cũng có người nói, đôi ta không thể nuôi đứa bé của người khác. Nhưng mà ta không sợ nuôi cháu đâu.”

Đại kết cục: Một năm thiên hạ II:

Dàn trống, lễ đài, tế sinh (nghi thức giết gia súc tế lễ). Uy nghiêm Hoàng đế trịnh trọng đem binh phù lệnh ấn giao cho nhưng trang Đông cung Duệ Tuân.

(*) Những thứ dùng trong buổi tế lễ thời xưa.

Tổ Doanh bị bộ áo giáp phát sáng rực rỡ của Thái tử khiến cho chói mắt, không thể mở nổi, chỉ đứng bên cạnh Hoàng đế, miệng hé mở, neho mắt, đoạn trang mỉm cười.

Nhưng Duệ Tuân lại nhìn nàng với khuôn mặt cực kì lạnh lẽo.

Lúc hắn biết được Hoàng hậu tự nguyện chăm sóc Hoàng tôn trong khi Thái tử và Thái tử phi xuất chinh, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tự mình đến Đan Xuyên cung, cảm tạ tâm ý của Hoàng hậu, ca tụng nàng nhân từ hiền huệ, sau đó bày tỏ sự áy náy vì chắc Hoàng tôn sẽ mang cho nàng một số phiền phức. Tổ Doanh đáp lễ bằng việc khích lệ hắn dũng cảm chinh chiến, cầu chúc hắn thắng lợi trong cuộc chiến và khẳng định sẽ chăm sóc tốt cho Hoàng tôn trong những ngày sắp tới.

Lời nói cừ chỉ của Duệ Tuân không chệ vào đâu được, Tổ Doanh cũng mỉm cười ứng đối nhưng trong lòng lại toát ra một ý niệm: Tương lai nếu cho tình cảnh này vào sử sách thì đây chính là một khung cảnh rất hoàn mỹ, chỉnh sửa thêm một ít liền có thể biến thành một đoạn nhạc đệm dịu dàng thấm thiết nơi cung đình.

Đáng tiếc là, đoạn nhạc thực sự do ông trời sắp đặt lại chân thật chứ không tốt đẹp giống như sự biên soạn vào sách sử của Sử quan. Ông trời không biết cách dùng những tình huống sai sự thật, khiến cho ai ai sống trên cõi đời này cũng thiện mỹ như nhau hay tất cả đều vui vẻ chung sống với nhau.

Nghi lễ xuất chinh trong ngày hè chói chang vốn dĩ phải khiến cho người người ai cũng cảm thấy hào hùng, sôi sục nhưng người dẫn đầu binh mã thiên hạ Đại Nguyên Soái Đông cung Thái Tử Duệ Tuân trong trường hợp này lại từ đầu đến cuối tâm sự nặng nề. Không biết hắn đang suy nghĩ gì, về mặt trang nghiêm quá mức của hắn khiến cho người ta nhìn liền cảm thấy khản trương, cảm thấy hắn đối với chuyện chinh phạt này không có lòng tin. Bất cứ một tướng quân nào cầm binh chinh chiến, có nắm chắc hay không chiến thắng trong tay thì trước mặt tướng lĩnh của đội quân đều phải ra vẻ khí thế dăng trào nhằm mục đích khích lệ ý chí của tướng lĩnh, đây cũng là quy củ từ bao đời nay, không cần nói cũng phải biết.

Hắn lại cố ý không làm theo quy củ này khiến Hoàng đế lộ vẻ không vui, hình như là đối với biểu hiện của vị binh mã thiên hạ Đại Nguyên Soái có chút

bất mãn, lại không tiện nói. Thế nhưng Duệ Tuấn căn bản không chú ý tới vẻ mặt biến hóa của phụ hoàng hắn. Tổ Doanh là người biết nhìn sắc mặt người khác nói chuyện, thừa dịp Hoàng đế đang làm nghi thức rót rượu tế trời thì nhỏ giọng nói với Duệ Tuấn: "Trước mặt tướng sĩ, Điện hạ vì sao lại tỏ thái độ lo lắng trùng trùng như vậy?"

Duệ Tuấn liếc nhìn nàng một cái, nhưng không nói lời nào.

Cho đến lúc đoàn quân hiên ngang rời khỏi, hắn cũng không nhìn về phía nàng thêm một lần nào nữa.

Hoàng đế vẫn nhìn chăm chú về phía chân trời, cho đến khi tất cả đều kết thúc vẫn còn thất thần. Tổ Doanh thấy bóng lưng hắn cứng ngắc, trong lòng cảm thấy lo lắng, tiến lên trước thỉnh cầu hắn mau chóng hồi cung.

Hắn im lặng xoay người, giữa lông mày chợt lộ ra vẻ già nua, giống như là một khắc nữa thôi sẽ gục ngã. Tổ Doanh chưa từng thấy qua bộ dạng kia của hắn, theo bản năng giờ tay muốn xoa xoa chân mày hắn lại bị hắn khéo léo tránh né.

Tổ Doanh không bận tâm đến sự lạnh nhạt của hắn, chỉ cảm thấy khí sắc hắn khác thường, trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, ngày hôm đó, sau khi hồi cung, hắn liền bị bệnh.

* * *

Mới đầu Hoàng đế chỉ là có chút khó chịu nên cũng không cho đó là chuyện lớn, chỉ nghỉ ngơi qua loa. Qua hai ngày, cơ thể chuyển biến tốt, hắn lại quay lại làm việc và nghỉ ngơi như thường, vào triều, bãi triều, cùng quần thần ở chiều Văn Các nghị sự, thỉnh thoảng đến Đan Xuyến cung thăm Hoàng tôn.

Không biết là bởi vì Đan Xuyến cung có thêm một tiểu hài nhi, hay là bởi vì tinh thần của hắn chưa hoàn toàn khôi phục, lúc đến Đan Xuyến cung, về mặt và hành động nhu hòa an tĩnh hơn rất nhiều so với trước kia. Hắn nếu không trêu chọc hay chơi với Hoàng tôn, bình thường cũng chỉ lặng lẽ nhìn Tổ Doanh chơi đùa với Duệ Hâm.

Tổ Doanh cảm thấy trong mắt hắn có một chút áy náy mơ hồ, còn có một chút tìm tòi nghiên cứu, hình như đang cố suy nghĩ xem có phải Tổ Doanh thực sự yêu thương tiểu hài tử này không. Tất nhiên không phải chỉ có một mình hắn có loại tìm tòi suy nghĩ về vấn đề này. Vinh An công chúa cũng ba phen bảy bận cầu kiến phụ hoàng nàng, muốn thay thế Tổ Doanh chăm sóc Duệ Hâm, nhưng bản thân nàng đang bụng mang dạ chửa, cần người khác chăm sóc, sao có thể chăm sóc thêm đứa bé của người khác nữa. Tổ Doanh không muốn giao Duệ Hâm cho nàng, Hoàng đế cũng biết nàng cố tình gây sự, không thêm đề ý tới. Nhưng có một sự kiện đã xảy ra khiến Tổ Doanh biết: Tất cả những sự lựa chọn đều có giá phải trả. Nàng lựa chọn đem Hoàng tôn về bên cạnh mình, cái giá là có vô số đôi mắt mang theo thành kiến nhìn chăm chú nàng, ai ai cũng nghi ngờ nàng sẽ hạ độc thủ đối với con trai độc nhất của Thái tử.

Vì những con mắt nhìn chòng chọc vào nên Tổ Doanh rất cẩn thận chăm sóc Hoàng tôn, nhưng ông trời lại giống như không muốn giúp nàng. Trong mấy ngày nắng nóng gay gắt, trong cung có mấy người xuất hiện triệu chứng tương tự như cảm nắng, mấy ngày lại phục hồi như cũ, Thái y viện cho là bệnh thường tình ở mùa hạ. Nhưng hầu hết những cung nữ thái giám lại liên tưởng đến bệnh dịch mùa đông năm ngoái, nhất thời lòng người hoang mang lo sợ. Tổ Doanh từ khi chủ trì hậu cung cho tới nay, lần đầu tiên gặp phải chuyện trong cung bộc phát bệnh dịch, may mà bên cạnh nàng không thiếu mưu thần, bày mưu tính kế cho nàng xử lý tất cả mọi chuyện một cách ngay ngắn rõ ràng, rất được Hoàng đế tán thưởng.

Thật không may rủi ro này chưa qua thì rủi ro khác lại tới: Vào lúc này Duệ Hâm lại bị bệnh.

Duệ Hân thương ngày hoạt bát khỏe mạnh, tiếc rằng bên cạnh Hoàng hậu gần đây có thêm nhiều người hỗn tạp, cũng không biết là có người cố tình hãm hại, hay là vô tình đem dịch bệnh vào Đan xuyến cung, trẻ con vốn dễ dàng nhiễm bệnh, cuối cùng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hoàng tôn tuổi còn quá nhỏ, lúc này Thái y viện chẩn mạch càng thêm cẩn thận. Bọn họ xưa nay hành y đề cao yếu tố “Trung hòa”, lúc này càng thêm thận trọng, liên tiếp mấy ngày dùng thuốc cũng không thấy hiệu quả, Duệ Hâm ngày trước nhanh nhẹn hiếu động bây giờ cả ngày không có chút tinh thần nào. Tổ Doanh biết một khi trẻ con mắc bệnh kéo sẽ không tốt, trong lúc nóng giận bất ngờ nhớ tới Vương Thu Oánh, lập tức sai người mời nàng vào cung.

Vương Thu Oánh từ sau khi Tể tướng bị hành thích liền bị ở lại Tướng phủ, để cho nữ của Tướng phủ chữa bệnh cho Hoàng tôn, không tránh được chuyện bị thiên hạ chỉ trích. May mắn y thuật Vương Thu Oánh cao siêu, về phần chuẩn bị thuốc than tự tay Tổ Doanh lo lắng, không đến nửa tháng, tình trạng của Duệ Hâm dần chuyển biến tốt.

Hoàng tôn ở Đan Xuyến cung nhiễm bệnh thì những người đa nghi nghiễm nhiên cho rằng chuyện này có ẩn tình. Nhưng trải qua sự chăm sóc lo lắng của Tổ Doanh dành cho Hoàng tôn, khi nói đến Hoàng hậu, người người đều khen ngợi tâm đức của nàng. Cộng thêm việc Hoàng hậu đặc chuẩn Vương Thu Oánh hợp lực với Thái y viện chữa trị cho cung nữ, thái giám bị bệnh. Sau khi dịch bệnh được khống chế, kể cả trong lẫn ngoài cung ai ai khi nhắc tới Hoàng hậu đều khen không dứt miệng.

Văn võ bá quan bỗng nhớ ra, Hoàng hậu Tổ Doanh này chưa có tôn hiệu Hoàng đế lúc mới kế vị cứ dựa theo truyền thống, được tôn là “Thiên hoàng đế”. Bởi vì đức hạnh nên phế hậu - mẹ đẻ của Thái tử cũng đã từng có tôn hiệu, nhưng tân Hoàng hậu lại không có. Vì vậy mấy vị đại thần đức cao vọng trọng dẫn đầu, bách quan xin tôn Hoàng hậu Tổ thị Tổ Doanh là Nhân Cung hoàng hậu.

Trong lịch sử các vị Hoàng hậu tôn hiệu nhiều vô số kể, tất cả đều giống nhau là tìm cơ hội đạt được danh tiếng “Hiếu từ hữu nghị, nhân đức lâu năm”, nhưng cuối cùng lại để cho người khác leo lên thay thế ngôi vị. Tổ Doanh âm thầm nghĩ ngợi, cảm thấy ca ca mình không có tin chiến thắng, thế lực của phụ thân cũng không có vẻ gì là quá cường thịnh, không biết những đại thần đạo mạo lẫn lộn quan trường nhiều năm này, khừu giác so với nàng bén nhạy hơn nhiều đến tột cùng muốn từ chỗ nàng nhận được gì mà lao tâm khổ tứ như vậy.

Sau này nàng mới phát hiện: Thì ra bọn họ không giống nàng, luôn muốn Hoàng đế khỏe mạnh.

Rất lâu sau, ngẫm lại nàng không thể không bội phục những người này.

Hoàng tôn khỏi bệnh, Vương Thu Oánh có công rất lớn, Tổ Doanh thật sự rất tin tưởng y thuật của nàng, đặc biệt mời nàng tiếp tục ở lại Đan Xuyên cung một thời gian. Nhưng mỗi khi Vương Thu Oánh thấy Tổ Doanh lại bày ra một bộ dạng giống như muốn nói lại thôi. Rốt cuộc có một ngày, nàng không nhịn được, khấu đầu trước Tổ Doanh nói: “Nô tỳ liều chết cũng muốn hỏi rõ nương nương chuyện này. Nương nương gần đây còn gặp tình trạng ảo giác như ngày trước không?” Nàng là muốn biết Tổ Doanh còn nhìn thấy nữ nhân áo trắng kia không.

Người khác mặc dù biết lúc trước Hoàng hậu có bệnh không tiện nói ra, cũng sẽ làm bộ như không biết, hoặc là cố ý giả vờ giống như đã quên mất. Cho dù là muội muội của Hoàng hậu - Tổ Lan, sau khi đầu rượu cùng tỳ tỳ đề nói ra những lời thật lòng cũng phải giả vờ như quên hết câu chuyện đó. Những chuyện về Tổ Doanh nàng có thể nhớ từng câu từng chữ, nhưng những câu chuyện mà Hoàng hậu muốn nàng quên thì nàng bắt buộc phải quên. Vậy mà Vương Thu Oánh đã ở Tướng phủ lâu như vậy vẫn không thay đổi tính tình, luôn muốn tìm hiểu chứng bệnh khi xưa của Hoàng hậu một cách rõ ràng.

Tổ Doanh cũng không trách phạt về sự cố chấp của nàng cười nói: “Thực ra trên đời có một số bệnh, người có y thuật cao minh đến đâu cũng không trị được.”

Vương Thu Oánh không phục, quỳ xuống cầu xin: “Vạn mong nương nương ân chuẩn, nô tỳ muốn thử lại lần nữa.”

Tổ Doanh đang ôm Duệ Hâm giờ đã khỏe mạnh, cầm một đóa hồng giờ qua giờ lại trước mặt nó. Nghe Vương Thu Oánh nói vậy, nàng lơ đãng trả lời: “Có phương pháp nào khiến cho người ta không nằm mơ nữa hay không? Có loại thuốc nào khiến cho người ta không còn dã tâm, không làm những việc hung tàn âm hiểm nữa không?”

Vương Thu Oánh đáp là không. Tổ Doanh nhìn nàng cười khoan dung: “Ta đã suy nghĩ thông suốt rồi. Con người ta đã có thể có nhiều dục vọng như vậy, thêm một chứng ảo giác nữa cũng không có gì đáng ngại?”

Bạch y nữ nhân đang ở bên người nàng cách đó không xa, nhìn vẻ lúng túng của Vương Thu Oánh mà bật cười. Có thể nàng không muốn nhìn thấy nhưng nữ nhân đó vẫn cứ quanh quẩn ở đây, cùng với Tổ Doanh mười năm. Tổ Doanh bi ai nghĩ, có lẽ trong cuộc đời nàng, chỉ có bóng dáng mờ ảo của nữ nhân áo trắng này sẽ không bao giờ xa rời.

Có một ngày, Tổ Doanh rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Người rốt cuộc là cái gì?”

Nữ nhân vói vè nhọt nhọt đặc trưng, cúi người tò mò nhìn Duệ Hâm đang ngủ, lúc say sưa ngấm nhìn đứa trẻ đang ngủ say bèn cất giọng nói trầm thấp: “Thích thì ta trả lời cho người biết, ta là quý, là thần, là kẻ thống trị. Ta trả lời vậy xong, người vẫn không biết quý là gì, thần là gì, cũng không biết kẻ thống trị người là gì. Suy ra hỏi ta là ai, là vấn đề nhảm chán nhất trên đời này.”

“Người có tên không?”

Nàng nói: “Ta không có tên, nhưng người nhìn thấy ta bị người khác gọi là ‘kẻ điên’. Lâu ngày rồi, bọn họ cũng cho rằng mình bị điên thật rồi, cuối cùng điên cuồng đến chết.”

“Từ nay về sau, ta gọi người là ‘U Phúc’ nhé, mùi hương ngây ngất trong bóng tôi.” Tổ Doanh nói.

Đại kết cục: Một năm thiên hạ III

Thân ảnh màu trắng của nữ nhân rời khỏi chỗ Duệ Hâm, bay thẳng về phía Tổ Doanh, khuôn mặt mỹ lệ vô song tiến tới trước mặt Tổ Doanh một cách nhanh chóng. “Có đứa trẻ kia ở đây, người vĩnh viễn đừng mong có được hài tử của mình.” Thấy Tổ Doanh ngoảnh mặt làm ngơ, khuôn mặt của nữ nhân áo trắng trầm xuống, lại bay tới bên cạnh Duệ Hâm, nhìn đứa trẻ với vẻ mặt nghiêm túc lại có chút suy nghĩ lơ đãng.

Nàng ta không phải là một người bạn tâm giao có thể nói chuyện phiếm, vĩnh viễn không phải là đối tượng có thể nói những chuyện sâu xa có ý nghĩa. Tổ Doanh thờ dài, vui đầu xem xét quần áo mới của Duệ Hâm.

“Bị nhiều người vây quanh như vậy nhưng lại chỉ có thể đắm chìm trong sự tịch mịch đáng sợ, tự mình tưởng tượng ra một bóng trắng ảo diệu không ai nhìn thấy. Rõ ràng có nhiều người xung quanh bày tỏ sự trung thành, nhưng lại không thể tin tưởng nổi ai mà phong bế chính bản thân mình, chỉ nói chuyện với một ảo giác”. Nữ nhân áo trắng bay là khắp Đan Xuyên cung, không quên châm biếm Tổ Doanh. Tổ Doanh cố ý không quan tâm đến những lời nói móc của nữ nhân áo trắng, ôm lấy những bộ y phục nhỏ nhắn của Duệ Hâm.

Nhưng mà nữ nhân kia không chịu để Tổ Doanh yên, cố ý từng bước từng bước ép sát.

“Cô đơn có thể khiến nhiều người trở nên kiên cường, nhưng cũng có thể làm cho nhiều người cực kỳ đau khổ. Không tin tưởng người khác có thể khiến nhiều người trở nên khôn khéo, nhưng cũng có thể làm cho rất nhiều người lâm vào những nỗi lo âu không đáng có. Hoàng hậu nương nương, người nghĩ người thuộc loại nào?” Nàng dùng ánh mắt chứa đầy thương hại nhìn Tổ Doanh, thờ dài. “Cần thận ngẫm lại một cách sâu sắc đi, nếu không một khi phu quân của người chết đi, địa vị Hoàng hậu của người cũng sẽ chẳng là gì, đến lúc trắng tay, bị buộc đến Bắc cung mới truy tìm nguyên nhân tại sao lại như vậy thì đã quá muộn rồi.”

Không biết đây có phải là một lời tiên tri tai hại hay không, nhưng nó đúng là đang nói về một cuộc sóng gió về sau, Tổ Doanh suýt nữa đã phải chuyển từ Đan Xuyên cung đến Bắc cung - Sùng Nghi cung. Nơi này đã từng là chỗ ở của Thái hậu, sau lại gần như trở thành lãnh cung. Gần trăm năm nay, chỉ

có duy nhất một vị Thái hậu Tổ thị sinh sống trong lãnh cung này, chính là vị Long vận Thái hậu nổi tiếng trong sử sách mà ai ai cũng biết. Lúc phu quân băng hà, nàng đang là Hoàng hậu. Tần đế mới đăng cơ- Tĩnh đế không phải là con ruột của nàng. Vì vậy, nàng bị đẩy tới Sùng Nghi cung, không được phép can hệ gì tới chuyện của Hoàng gia nữa. Đan Xuyến cung lúc này bị mẹ đẻ của Tần đế- Khai Thái hậu nghiêm nhiên chiếm cứ, từ đó thời đại của Long vận Thái hậu chính thức kết thúc, bị giam lỏng trong Sùng Nghi cung. Không lâu sau, nàng bị Khai Thái hậu phế truất, bị áp giải tới lãnh thành. Không lâu sau, sử sách chỉ ghi lại về nàng mấy chữ: "Mất vào ngày tháng năm nào", sau đó hoàn toàn biến mất.

Kể từ sau chuyện của Long vận Thái hậu, những vị Thái hậu khác của Tổ thị luôn luôn kiêng kỵ Sùng Nghi cung kia, không ai muốn dọn vào trong đó mà thích ở Đan Xuyến cung phụ tá Ấu đế. Bởi vì, tất cả những vị Tần đế lúc lên ngôi đều còn bé, chưa lập gia đình, không có con dâu tới giành Đan Xuyến cung. Đến lúc Hậu phi của Hoàng đế được lập, cũng được phân cho những cung khác. Và lại một khi họ đã trở thành Thái hậu chính thức rồi, ở chỗ nào cũng không quan trọng nữa. Trải qua quá trình nhi tử trưởng thành, lập Hậu phi, đại đa số họ sẽ đến Trường Ninh cung dưỡng già. Sùng Nghi cung càng ngày càng lạnh lẽo, thực chất trở thành lãnh cung trên danh nghĩa chỗ ở của Thái hậu.

Mỗi nữ nhân Tổ thị đều biết về chuyện này nên ai ai cũng đã quyết tâm từ khi còn trẻ: Cho dù có chuyện gì xảy ra, nhất quyết không làm Long vận Thái hậu thứ hai. Mà mỗi vị Hoàng hậu Tổ thị đều âm thầm suy tính, có tư tưởng ăn sâu bám rễ trong lòng: Chỉ vì Tần quân kế vị không phải nhi tử ruột thịt của mình mà bị ruồng rẫy, số phận như vậy thật quá thê lương, họ tuyệt không cam tâm.

Nay Tổ Doanh đang ngồi trên hậu vị cũng hoàn toàn thấu hiểu: Nàng... mười tám tuổi... cũng có nỗi sợ hãi như bao vị Tổ thị Hoàng hậu khác, sợ trở thành vị chủ nhân bất đắc dĩ của Sùng Nghi cung.

Chiều tối nay, Duệ Hâm đột nhiên khóc lớn nên Tổ Doanh đang cố gắng dỗ dành. Chợt có một tên Thái giám hét hoảng xông vào Đan Xuyến cung, bẩm báo: "Thánh thượng ở Chiêu Văn Các đột nhiên ngất xỉu."

Hoàng đế lần trước bệnh vẫn chưa thể khỏi hẳn, Tổ Doanh vừa nghe tin đã cảm thấy chẳng lành, vội đem Duệ Hâm giao cho cung nữ, vội vã chạy tới chỗ Hoàng đế.

U Phức đang lượn lờ chung quanh nàng, trên mặt mang một ý cười thâm sâu, dùng những lời nói âm trầm quấy nhiễu nội tâm Tổ Doanh: "Thật ra thì người cũng biết, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn. Hẳn chắc chắn sẽ ra đi ngay trước mặt người."

Tổ Doanh đang rối loạn trong lòng nên không thêm đề ý tới đề ý tới nàng, chạy thẳng tới Chiêu Văn các. Vừa bước vào liền thấy vẻ mặt mấy vị Thái y đó đều không tỏ thái độ rõ ràng. Trong đó không có Chu Thái y, sức khỏe của Hoàng đế là chuyện cơ mật, vì mục đích tránh Hậu cung hoặc Đông cung tò mò sau có mưu đồ, Thái Y Viện xưa nay đối với bọn họ cực kỳ đề phòng, những Thái y qua lại thân thiết với Hoàng hậu hay Thái tử, đều không được Hoàng đế tin cậy. Xưa nay, Thái y tâm phúc của Hoàng đế luôn là Ngô Thái y và Lý Thái y, mà từ trong miệng của bọn hắn rất khó hỏi thăm được bệnh tình của Hoàng đế. Tổ Doanh tiến lên hỏi thăm mấy câu, bọn họ quả nhiên ung dung trả lời: "Thánh thượng gần đây long thể hơi yếu ớt, hơn thế nữa thời tiết hôm nay nóng bức, vì vậy chỉ hơi bị cảm nắng mà thôi."

"Thật chứ?" Tổ Doanh không thể đoán ra đây là lời nói thật hay chỉ chống chế, nên tự mình nhanh chóng vào bên trong nhìn xem.

Hoàng đế đã tỉnh nhưng sắc mặt tái xanh, đôi mắt cũng không giữ được vẻ trong trẻo như thường ngày. Nàng thấy đau lòng, tiến lên quỳ gối bên cạnh hắn, muốn hỏi hắn cảm thấy như thế nào, lại sợ hắn đang mệt, nói chuyện sẽ càng mệt hơn.

Hoàng đế thấy nàng lo lắng không thôi, cầm tay nàng, dịu dàng nói: "Không có gì đáng ngại."

Tổ Doanh đưa tay lau tảng mồ hôi lạnh trên trán hắn, tỏ vẻ trách cứ: "Đã như vậy rồi, còn nói không có gì đáng ngại?"

Lúc nói chuyện Thái giám đưa một chén canh nóng vào, Tổ Doanh tự mình ném thử sau đó đút cho hắn ăn từ từ uống. "Vừa đúng lúc nàng tới, có đồ tốt cho nàng." Hắn giật giật tay, Thái giám lập tức đi lấy một hộp gỗ đi vào.

Tổ Doanh không biết chuyện gì xảy ra, mở mิด mở hộp ra, nháy mắt liền mất hồn.

Trong hộp đầy những bông hoa, đủ loại đủ kiểu nhưng chỉ có hai màu sắc duy nhất đó là màu vàng và trắng, được bao phủ bởi những giọt sương long lanh.

Hộp hoa đặc biệt này không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, nhưng tim vẫn đập thình thịch.

"Thực ra ta định tối nay sẽ đem đến Đan Xuyến cung." Hắn nói.

Tổ Doanh nhớ ra hôm nay là ngày gì, nâng hộp hoa lên, cúi mặt ngửi, sau đó ngẩng đầu, trên chóp mũi, trên lông mi cũng dính những giọt sương long lanh. Nàng nhìn hắn cười cảm kích, xoay người bước mấy bước tới bên cạnh bàn, nhẹ nhàng đem cái hộp đặt xuống, sau đó trở lại ngồi bên cạnh hắn.

Hắn giơ tay lau những giọt sương đọng lại trên chóp mũi nàng, từ từ nói:

"Vào thời điểm ta còn là 1 thiếu niên, Tiên hoàng từng nói với ta: nữ nhân coi trọng con nhất sẽ khóc thút thít trước mặt con, nhưng nữ nhân con nên coi trọng là nữ nhân tại nơi con không nhìn được sẽ khóc thút thít mà tại nơi con có thể nhìn thấy lại mỉm cười... Tiên hoàng là 1 người vô cùng cơ trí."

Tổ Doanh cầm tay hắn, hắn xiết chặt tay nàng, cười nói: "Thật ra thì đêm hôm đó, ta không nhìn rõ tướng mạo của nàng."

Tổ Doanh nghe hắn nói vậy cũng cười: "Nhưng bệ hạ nói ta mặt mày giống người kia."

“Ừ.. có chút giống muội muội của mẫu thân ta... là 1 vị hoàng hậu rất đặc biệt.”

Tô Doanh vẫn cho là lúc đó hắn nói đến Tô Hòe, mà không hề nghĩ đối tượng hắn nói đến là Hoài Mẫn hoàng hậu – vị hoàng hậu được chôn cùng Tiên đế. Tô Doanh mơ hồ cảm thấy, nàng có khí chất giống với Hoài Mẫn hoàng hậu không phải là 1 loại phúc khí. Mọi người đều nói nàng được (chôn sống) tuần táng cùng Tiên đế, kỳ thực cái chết của nàng vốn rất bí ẩn. Còn có người nói, nàng bị tỷ tỷ của mình, mẹ đẻ của đương kim Hoàng đế Khang Dự Thái Hậu ban cho cái chết. Bất luận lời đồn nào là thật thì kết cục của vị Thái hậu này đều chỉ có thể dùng 2 chữ “bi thảm” để hình dung.

“Thời điểm nàng quỳ gối trước mặt ta, ta cũng cảm thấy nàng cũng sẽ là 1 vị Hoàng hậu vô cùng đặc biệt.” Hắn tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Nàng là nữ nhân mà Tể tướng tiến cử về mặt thái độ ta thấy nàng có chút né tránh. Nàng có lẽ có chút sợ hãi Tể Tướng, nhưng chắc chắn không phải là người của hắn, nàng và A Tuân là người quen nhưng lại cố ý giữ khoảng cách với nó. Nàng và A Tuân có thể có chút chuyện xưa nhưng cũng không có mối liên hệ quá mật thiết với nó.”

Tô Doanh không nhớ được ngày đó mình có biểu hiện như thế nào, nghe hắn miêu tả như vậy, giống như thấy được cảnh tượng 1 thiếu nữ thận trọng quỳ gối trên thảm cỏ đêm, khuôn mặt bị cái bóng của hắn che khuất, nhưng giọng điệu cùng thái độ của nàng đã tiết lộ rất nhiều ẩn tình.

“Chỉ vậy mà bệ hạ cũng có thể nhìn ta được khi đó thần thiếp không muốn làm Hoàng hậu.” Nàng nhìn chăm chú vào mắt hắn.

“Nàng có muốn làm Hoàng hậu hay không không phải là vấn đề quan trọng.” Hắn cười cười: “Lúc đó ta đã nghĩ nàng như vậy sẽ không theo phe nào giữa Thái tử và Tể Tướng, cũng sẽ không cùng 1 trong 2 người đó hợp tác để tổn thương 1 người kia, lại sẽ càng không có mưu đồ thâm sâu. Đây chính là người ngồi ở vị trí Hoàng hậu mà ta muốn.”

“Bệ hạ muốn, không phải là 1 vị mẫu nghi thiên hạ chuẩn mực, có thể cai quản tốt hậu cung hay sao?”

Hắn cười to lên: “Hoàng hậu ở thâm cung, ai chả phải là mẫu nghi thiên hạ? Ta nói nàng có thể làm thì chắc chắn nàng có thể làm. Một ngày kia ta không có ở đây, Quân vương tương lai nói không thể... Nàng ngay lập tức trở thành không thể... Sau phần có thể hoặc không có thể đó, việc nàng cai quản phi tần hậu cung như thế nào là chuyện mà người đã trở thành Hoàng hậu như nàng nên quan tâm không phải là chuyện mà ta cần suy nghĩ.”

Tô Doanh nghe hắn nói vậy liền có chút ngơ ngẩn, trầm mặc chốc lát mới nói: “Thật ra thì thần thiếp cũng không nhìn long nhan của Bệ hạ. Khi đó thần thiếp cho rằng không cần biết Bệ hạ là người như thế nào.”

Hắn vẫn nắm tay nàng như cũ, không dùng lực nhưng cũng không buông ra: “Hiện tại lời của ta nói, nàng phải nhớ kỹ.” Hai mắt của hắn lóe lên, lời nói rõ ràng kiên định: “Ta cả đời mặc dù không dám xưng là tín đồ của Phật tử, nhưng đối với tăng nhân Phật tử luôn luôn quan tâm, từng dùng 10 vạn quan lương để cứu đói cho dân chúng 10 quận bị bệnh dịch. Một khi ta đã về miền cực lạc, nàng hãy đến 1 ngôi chùa, vì ta tụng kinh cầu siêu, tốt nhất cách xa Kinh thành, đặc biệt không thể chọn ở Hoàng Cực tự.”

Tô Doanh đầu tiên cảm thấy lạnh đầu ngón tay, sau khi nghe hắn nói xong thân thể cũng theo đó mà run rẩy.

“A Tuân... Không phải là 1 vị Hoàng đế tốt.” Giọng điệu của hắn không quá thất vọng, giống như đã sớm đón nhận sự thật này. “Một vị hoàng tử có tư cách trở thành Hoàng đế thì phải thể hiện năng lực của chính mình giữa tất cả huynh đệ của mình, có thể khiến phụ hoàng hắn nhận định đó là hắn, thật sự không nên đem tất cả huynh đệ của mình ra đuổi tận giết tuyệt, khiến phụ hoàng trừ hắn ra không còn lựa chọn nào khác. A Tuân không có lòng tin như vậy, cho nên hắn chỉ có thể chờ đợi, đợi 1 ngày không còn ai có thể phản đối hắn đến. Người chân chính có khả năng luôn biết nhắm ngay vào chỗ yếu, một kích tất trúng. Thế nhưng hắn lại câu nệ chuyện vụn vặt, lo được lo mất, lại có quá nhiều chủ ý, muốn cả thiên hạ này thuần phục tâm ý của hắn. Ta không chấp nhận đề nghị của nó, bởi vì những ý kiến đó quá thiếu sức thuyết phục. Nhưng mà đầu sao nó cũng là người thừa kế duy nhất của ta. Khi nó leo lên được ngai vàng sẽ nhanh chóng vuron tay. Khi đó tất cả những chiếu thư ta viết cũng sẽ biến thành 1 đồng giấy lộn mà thôi, khó có thể bảo vệ bất luận ai.”

Hắn làm như không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Doanh, vẫn nói đều đều: “A Tuân đã từng mấy lần khuyên nhủ ta về việc không nên quá ưu tiên cho những tăng ni Phật tử, cũng đã nhiều lần thỉnh cầu cất giám tăng ni trong chùa chiến và yêu cầu chùa chiến phải đóng thuế như dân thường. Nên đến ngày kế vị, nó nhất định sẽ biết những ý kiến mà ta không thông qua thành thực tế.”

Nhưng nếu nàng vào chùa tụng kinh cầu siêu cho ta, nó sẽ suy nghĩ về việc nàng là Hoàng hậu của Tiên đế mà nói tay. Như vậy thứ nhất có thể bảo vệ chùa chiến bình yên vô sự, thứ hai tăng ni cũng sẽ vì sự hiện diện của nàng mà chu đáo lo toan mọi thứ. Nên nhớ trong Hoàng Cực tự... Có không ít người cùng mẫu thân hắn qua lại thân thiết, dây mơ rễ má 1 cách sâu xa, nàng tốt nhất nên tránh xa nơi đó.”

“Bệ hạ!” Tô Doanh nhỏ giọng rên lên 1 tiếng, lấy tay che mặt.

Lời của hắn giống như di ngôn, nàng càng nghe càng như mất hết dũng khí. Nhưng hắn lại khoát tay 1 cách dứt khoát, không cho phép nàng lên tiếng cắt đứt, tiếp tục nói: “Khi đó... trên danh nghĩa là chọn Hoàng hậu nhưng thực tế lúc đó ta nghĩ rằng vị hoàng hậu này chỉ là vật hi sinh. Hoàng hậu này của ta chỉ có 2 trường hợp về sau: 1 là trở thành thái hậu, 2 là 1 cái chết thần bí, chỉ chừa lại mấy chữ về ngày tháng năm mất nguyên nhân cái chết bị sơ lược.” Hắn nói xong, lại bắt đầu hôn mê, khép mắt, tay cũng xệ xuống bên giường.

Tô Doanh vô cùng đau đớn, đồng thời cũng không hiểu tại sao Hoàng đế ra lệnh nghiêm ngặt cho Thái y viện không được tiết lộ bệnh của mình cho Hậu cung và Đông cung nhưng lại chính mệnh giao phó hậu sự với nàng. Nàng chẳng phải là người đứng đầu hậu cung, 1 trong 2 mối lo của hắn ư?” “Tại sao muốn nói cho ta biết những thứ này?” Nàng hỏi. Chẳng nhẽ hắn không sợ nàng từ đây bày mưu tính kế hay sao?

“Bởi vì ta đã từng nói qua trong bàn cờ thất thủ với nàng. Ta nhất định sẽ không bỏ rơi tiểu linh dương. Hiện tại, ta đã đưa ra lựa chọn tốt nhất cho nàng.”

Đối với nỗi khổ tâm của hắn trong triều, giống như nam nhân trầm ổn mà nàng nhìn thấy thường ngày. Trong giờ phút này, Tô Doanh tin chắc hắn đã nhìn

ra sự việc Tổ Doanh sẽ không tạo nên sóng gió gì cho quốc gia này.

Nàng không còn chút sức lực nào nhắm mắt lại, nghiêng người gối lên cánh tay của hắn, một lúc lâu mới kìm nén được run rẩy, chậm rãi hỏi: "Bệ hạ... đây mẹ đẻ Thái tử đến lãnh thành là lựa chọn tốt nhất cho nàng? Mặc dù nàng đã vận dụng tất cả những mối quan hệ sâu xa trong Hoàng cực tự để đổi lấy được nụ cười dịu dàng của bệ hạ, nhưng nàng vẫn không thoát nổi số mạng của 1 Hoàng hậu."

Hắn mở mắt nhìn nàng chăm chú, sau đó lạnh nhạt nói: "Nàng ấy và nàng hoàn toàn khác nhau, không phải là ta không muốn để cho nàng ấy ngồi cạnh ta, là nàng ấy không muốn làm Hoàng hậu nữa..."

Tổ Doanh kinh ngạc đến nỗi không nói được lời nào, ngờ ngác nghe hắn dùng âm thanh bình tĩnh nói tiếp: "Mỉm cười là khoan thứ nàng, cũng là bởi vì trừ mỉm cười ta sẽ không cho thêm nàng bất kỳ vật gì. Nàng ngán vẫn lần không được có ý nghĩ như nàng ta, nếu không ta cũng sẽ làm như vậy với nàng."

Tổ Doanh trong lúc kinh ngạc không tự chủ nín thở, hồi lâu mới bật ra 1 hơi thở.

Hắn dịu dàng vuốt ve tóc của nàng, động tác dần dần dừng lại, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Trong nháy mắt, trong lòng Tổ Doanh nảy sinh 1 nỗi sợ hãi, sợ rằng hắn sẽ không tỉnh lại. Nàng khẩn trương đến nỗi không dám thở mạnh, lẳng lặng trong chốc lát, thấy hô hấp hắn vẫn đều đều, mặc dù giọng mũi hơi nặng nề, nhưng không có vẻ quá khó khăn, lúc này mới rón rén nhẹ nhàng bước ra khỏi trường.

Đại kết cục: Một năm thiên hạ III

Khi được hỏi về chuyện tại sao Hoàng đế lại ngắt xiu, Ngô Lý hai vị thái y trăm miệng một lời, cho là Hoàng đế mấy ngày liên tiếp vất vả quá độ, sau đó lại bị cảm nắng nên thân thể suy yếu, ngủ say là điều tất nhiên. Hồi có lệ nhưng Tổ Doanh không hề tin tưởng lời nói của bọn họ chỉ khách sáo dẫn dò bọn họ cẩn thận hầu hạ. Vài ngày trôi qua, bệnh tình của Hoàng đế vẫn không thuyên giảm, dễ dàng chìm vào giấc ngủ, một khi ngủ thì rất khó tỉnh lại. Tổ Doanh vẫn kiên trì hỏi về bệnh tình của Hoàng đế nhưng Thái Y Viện cũng tìm mọi cách đưa đẩy khiến tâm tình nàng càng ngày càng nặng nề.

Chớp mắt đã đến cuối tháng bảy, là thời điểm tuyển chọn tú nữ và tấn phong phi tần. Nhưng bệnh tình của Hoàng đế bệnh không mấy chuyển biến, mà gia tộc của mấy tú nữ cũng đã nghe phong thanh, biết là Thánh giá không yên, tiền đồ khó liệu. Trải qua tầng tầng chọn lọc nghiêm ngặt của quan tuyển tú chỉ có ba tú nữ là phù hợp với tiêu chuẩn của Hoàng gia, những tú nữ còn lại không phải là có thói quen sinh hoạt cực kì xấu thì cũng vì thể chất và tinh thần không thích ứng được với cuộc sống cung đình, hay bỗng dưng đến kì nguyệt tín, nằm ngủ nói mê, tướng ngũ bất nhĩ, nói năng không cẩn thận, thần thái không đoan trang, làm việc không ôn trọng, biểu hiện ở Thục Văn điện không đủ thông tuệ, không đủ nhanh nhẹn, không đủ đôn hậu... Có muốn vắn lí do được đưa ra để loại bỏ các nàng. Cuối cùng chỉ còn lại ba tú nữ được giữ lại, nhanh chóng được phong hào Định viện, Phong viện và Thừa viện. Biểu hiện của ba người mặc dù không tệ, nhưng tướng mạo không quá xuất chúng, lời nói cử chỉ xem ra cũng không phải hoàn hảo nhất trong đám tú nữ.

Theo Tổ Doanh thấy, có thể tuyển chọn từ ngàn người mà chỉ lấy ba người như vậy, quan tuyển tú quả thật là làm việc phi thường. Nếu như nàng không phải nữ nhân mà Tể Tướng tiến cử mà xuất thân từ tú nữ cũng chưa chắc có thể thông qua. Tất nhiên nàng cũng biết qua trình tuyển chọn tú nữ lần này có điều mờ ám, nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của Hoàng đế mà không quan tâm lắm đến kì tuyển tú lần này. Ngược lại Khâm phi lại có vẻ khá quan tâm đến nhóm tú nữ này, không đợi họ chính thức được thụ phong đã bắt đầu đối xử kiểu cách với các nàng. Sau khi Tổ Doanh biết đã khuyên nàng đừng làm những việc quá đáng, để tránh ngày sau nhóm tần viện nữ quan hợp sức đối phó nàng.

Khâm phi lại nói: "Họ đều là nữ nhân Tổ thị, đầu tiên không ra tay trấn áp trước, ai biết họ sẽ mưu toan gì? Cũng may mấy người lần này cũng không phải là loại thâm tàng bất lộ. Nương nung cứ giao cho ta là được, ta đảm bảo sẽ không làm tổn thương hòa khí giữa các nàng và Đan Xuyên cung." Mặc dù tính khí Khâm phi không tốt nhưng từ lúc hợp tác vẫn luôn rất cung kính với Tổ Doanh. Thực ra Tổ Doanh cũng phần nào đoán được toan tính của cô cô mình: Khâm phi cũng giống như nhiều người khác nghĩ nếu như bệnh tình của Hoàng đế vẫn xấu như vậy mà Thái tử không thể nhanh chóng quay về Kinh thành, chuyện đã từng xảy ra rất nhiều trong lịch sử Vương triều có thể xảy ra lần nữa. Đương kim Hoàng hậu- Tổ Doanh sẽ phải buông rèm nhiếp chính.

Tổ Doanh từ chối cho ý kiến đối với những dự đoán của người qua kẻ lại, mỗi ngày chỉ quan tâm một việc đó là ở bên cạnh chăm sóc tỉ mỉ cho Hoàng thượng.

Đến lúc chính thức sắc phong tú nữ, thân thể Hoàng đế vẫn không khá hơn. Không biết nguyên nhân gì, hai vị Định viện và Phong viện vô duyên vô cớ lại sinh ảo giác trong giấc ngủ, chỉ còn lại một vị Thừa viện thì lại một tai mất thánh giác. Nhiều người vùng trộm nghĩ ngờ Khâm phi động thủ, tất nhiên Khâm phi phủ nhận quyết liệt. Tổ Doanh cũng đã biết từ trước, cô cô mình thà chấp nhận làm quân cờ của Tể Tướng chứ không làm chuyện hại người, vì vậy nàng hoài nghi là ba nữ tử kia muốn trốn tránh, cho nên tính tra ra rõ ràng sau đó sẽ trừng phạt thật nặng. Nhưng Hoàng đế lại ra lệnh không nên truy cứu tới cùng làm gì nên đành dừng lại. Mấy ngày qua, bởi vì thân thể hắn không tốt nên đã triệu tập tăng chúng cầu phúc, dưới trướng Phật tổ làm phúc, niễn sắc phong cho ba tú nữ được chọn, không mở rộng Hậu cung thêm nữa mà hoàn toàn tịnh tâm. Không lâu sau lại đại xá thiên hạ, truyền chỉ rộng rãi về việc cho cung nữ xuất cung, ngay cả tú nữ đã tuyển vào cung cũng cho xuất cung nếu muốn nhưng đồng thời cũng bổ khuyết vài vị nữ quan từ nhóm tú nữ sang phía Đông cung.

Tổ Doanh thấy chuyện lần này không chỉ đơn giản như ý chỉ của Hoàng đế nên có tìm hiểu về nguồn gốc của mấy nữ quan bổ khuyết sau đó phát hiện những người này đều là những nữ nhi Tổ thị với gia thế hiển hách. Tất cả họ đều xuất thân tướng môn, gia phụ đều là những vị quan từ bậc trung đẳng trở lên, danh tiếng tốt, xử sự vững vàng với người dưới.

Sau khi xem xét kĩ lưỡng, Tổ Doanh cũng đã hiểu ra phần nào đó dụng ý của Hoàng đế: Hắn đang cố ý cân nhắc những người có khả năng giúp đỡ cho sự nghiệp sau này của Thái tử, đầu tiên là cho Thái tử đích thân lãnh binh, bây giờ lại đem những nữ nhi của võ quan đưa vào Đông cung... Giống như hắn đã bắt tay vào việc truyền ngôi. Phát hiện này khiến tâm Tổ Doanh khá phiền loạn, không biết đại nạn của hắn sẽ đến vào lúc nào, mười ngày nữa

tháng nửa hay là nửa năm một năm nửa sẽ đến.

Hoàng đế bởi vì ngã bệnh mà đã một tháng nay không lên triều, việc này trong lịch sử cũng ít khi thấy, vì vậy ngay cả bên ngoài cung cũng dần dần nổi lên những tin đồn. Hoàng đế một khi đã đến Hậu cung đóng cửa không gặp mặt ai nên bên ngoài ngay cả hân còn sống hay đã chết cũng không có thể dễ dàng biết được. Để ổn định lòng người, hân thỉnh thoảng cho gọi một vài triều thần vào yết kiến nhưng mặc dù mấy người đó rõ ràng chứng kiến hân vẫn có thể nói chuyện với họ nhưng lại càng không có lòng tin vào tình hình sức khỏe của Hoàng đế.

Hôm đó Bình vương vào cung cầu kiến, có ý dò hỏi về tình trạng thực tế của Hoàng đế từ phía Tổ Doanh nhưng nàng cũng chỉ trả lời qua loa, không cho ý kiến gì nhiều về việc này. Bình vương không nhận được mà hỏi thẳng: "Hiện giờ Thánh thượng còn có đủ khả năng tự mình xử lý chánh sự hay không?"

Tổ Doanh cho là vấn đề này hết sức bất kính nên sắp nổi giận đến nơi, Bình vương lại nói: "Nương nương phải biết, Tổ thị Hoàng hậu vào lúc này nên làm như thế nào." Đây quả thực là biểu hiện không coi trọng gì lễ nghĩa quân thần nữa mà ám hiệu Tổ Doanh phải nhúng tay vào chuyện triều chính. Tổ Doanh nhìn chằm chằm phụ thân, quát lớn một tiếng "Càn rỡ", nhưng nhất thời cũng không thốt lên được lời nào nữa.

Bình vương khẩu đầu tạ tội, nhưng sau khi đứng dậy lại nói: "Nương nương, cuộc sống của một Hoàng hậu chính là dựa vào hai chữ ‘khổng chế’. Vào lúc này, Thái tử không ở đây, Thánh thượng lại đang nghỉ ngơi tại Hậu cung, không giao tiếp với bên ngoài. Thường thì với tình trạng như vậy, Hoàng hậu tất nhiên sẽ là người . . ."

"Thánh thượng chưa đến mức như vậy!" Tổ Doanh nhăn mày tỏ ý không muốn nghe hân nói tiếp. "Những chuyện vừa phải đang do Tể Tướng làm chủ, còn những chuyện quan trọng Thánh thượng còn có thể xử lý. Nếu thật sự có bất trắc, Thánh thượng ắt sẽ truyền Thái tử hồi kinh."

"Cứ theo đà này, ngộ nhờ một ngày nào đó, thân thể Thánh thượng thực sự không thể làm gì được nữa nhưng Thái tử chưa kịp hồi kinh thì sao?" Thái độ của Bình vương vẫn rất ung dung, giống như trong lòng đã sớm tính toán đầu vào đấy.

"Ta sẽ chờ thân thể Thánh thượng tốt trở lại."

"Lỡ như vẫn không chờ được ngày đó thì sao? Huống chi chiến sự Tây Thù đang vào hồi gay gắt, có một số việc một khắc cũng không chờ được."

Tổ Doanh cười lạnh: "Chuyện đó có nam nhân mấy người lo là được rồi."

"Bọn họ đang lo chuyện của mình, những chuyện khác bọn họ không thể làm chủ. Lúc này là lúc Tổ thị Hoàng hậu nên làm chủ."

"Đúng đúng. . ." Tổ Doanh thở dài: "Ta đứng ra làm chủ, sau này nếu có chuyện không hay xảy ra bọn họ sẽ đùn đẩy trách nhiệm cho ta. Nếu ta sáng suốt, làm việc cẩn trọng thì công đầu là do bọn họ giúp đỡ ta đưa ra những đề xuất tốt; còn nếu như ta có quyết định gì đó sai lầm, là do nữ nhân không có kiến thức như ta đứng ra quyết định mới khiến mọi việc như vậy. Bọn họ không dám phê phán Thánh thượng một cách kịch liệt, nhưng mà để phê phán ta thì họ thừa dũng cảm."

"Nương nương hãy nghĩ như vậy đi: Ngày hôm nay người đứng ra quyết định một việc thì hôm sau sẽ có đứng ra quyết định chuyện khác và càng ngày sẽ càng có nhiều việc do ngài quyết định. Mặc cho bọn hân dị nghị nói trước nói sau thì việc của nương nương cũng đã xong rồi. Bọn hân có nói mãi đi nữa thì cũng chẳng thay đổi được gì. Đến lúc nào đó, họ sẽ chẳng còn dám phê phán nương nương nữa đâu."

Tổ Doanh không ngờ phụ thân sẽ nói ra những câu như vậy, trầm mặc một lúc lâu, sau đó xoay mặt, nói một câu ngắn gọn: "Bình vương! Xin hãy lui ra."

Mặc dù Tổ Doanh ngày ngày đều cầu nguyện cho phu quân của nàng sớm ngày bình phục, nhưng hân vẫn cứ nằm trên giường như vậy mãi, khiến cho nàng thật sự rất lo lắng. Hiếm khó cơ hội Hoàng đế ở lại Đan Xuyên cung mà không bị tầng tầng lớp lớp Thái y và nội quan canh giữ, Tổ Doanh lặng lẽ cho gọi Vương Thu Oánh vào bên trong.

Vương Thu Oánh lén lén lút lút chắn mạch cho Hoàng đế, thấy hân vẫn mê man, không có phản ứng gì mới đánh mắt ra hiệu cho Tổ Doanh ra chỗ khác nói chuyện.

"Nương nương có biết sau khi Thánh thượng bị nhiễm bệnh có triệu chứng gì không?"

Tổ Doanh vội lấy ra một xấp giấy được sắp đặt gọn gàng, trong đó viết rất chi tiết, cơ hồ một ngày mười hai canh giờ đều ghi chép lại tất cả biểu hiện của Hoàng đế. Nàng thấy Vương Thu Oánh còn có bận tâm, cau mày nói: "Người từ trước đến nay đối với việc chẩn bệnh vẫn luôn rất thẳng thắn và chắc chắn, có gì hãy nói rõ ra xem."

Nhưng Vương Thu Oánh lại không hề tự tin giống thường ngày, do dự trả lời: "Nô tỳ chưa từng chẩn bệnh cho Thánh thượng trước đây nên không dám ăn nói lung tung. Nhưng mấy năm trước nô tỳ đã gặp qua người có chứng bệnh tương tự, người nọ là mấy năm trước đã mắc bệnh nặng vào thời gian trước, sau đó vẫn dùng thuốc bảo vệ, sau lại tái phát. Tình trạng tái phát của hân có chút giống bệnh trạng của Thánh thượng. Nhưng tất nhiên là không phải giống một cách hoàn toàn."

Tổ Doanh giật mình nói: "Thánh thượng vẫn luôn khỏe mạnh, ta chưa từng thấy hân uống thuốc bao giờ."

"Thuốc không cần mỗi ngày uống ba bữa, có thể cách hơn mười ngày, thỉnh thoảng uống thì sẽ không bị người khác chú ý. Có lẽ nương nương không có cố tình quan sát, hoặc là do phu quân của ngài giữ bí mật quá tốt."

"Cách hơn mười ngày dùng thuốc một lần? Đây là thuốc chữa bệnh gì?" Tổ Doanh sinh lòng nghi ngờ.

Vương Thu Oánh biết không thể gạt người được nữa, nhỏ giọng trả lời: “Lúc trước bệnh nhân kia của nô tỳ uống thuốc để giải quyết chất độc còn dư lại trong cơ thể. Hắn đã từng trúng độc, sau vẫn dùng thuốc để kiểm chế độc tính, nhưng tàn dư của chất độc vẫn còn trong cơ thể càng ngày càng tụ lại... Vài năm sau rốt cuộc cũng phát tác.”

Tổ Doanh khó nén sự kinh ngạc trong lòng, trợn mắt, há hốc mồm chừng nửa khắc mới thức tỉnh, âm trầm nói: “Nếu như Thánh thượng đúng là bị như vậy... Với tình hình như vậy có nghĩa là hắn đã trúng độc từ bao lâu?”

“Nhìn vào điều kiện phát tác có thể thấy Thánh thượng đã trúng độc được chừng ba bốn năm, không thì chỉ ít cũng phải hai năm.”

Ba bốn năm trước, Hoàng đế đã từng trúng độc sao? Tổ Doanh thực sự không biết. Nàng chưa từng nghe nói qua chuyện như vậy. Mặc dù khoảng thời gian đó Tổ Doanh đang làm nữ quan phụng hương ở trong cung, nhưng lúc đó nàng chỉ là một nữ quan nhỏ làm sao có thể biết chuyện của những nhân vật đứng đầu như Hoàng đế, Hoàng hậu hay đám phi tần hậu cung, cũng giống như những nữ quan bây giờ cũng không bao giờ có thể biết được nàng đang làm gì. Những chuyện thường ngày trong cung luôn được giấu diếm cẩn kẽ. Người trong cung không thích cũng như không được phép nói đến chuyện ngày xưa, khi nàng trở thành Hoàng hậu, chuyện của ba bốn năm trước đều không được nhắc đến nữa. Mà hắn đã sống trong cung bao nhiêu năm, am hiểu nhất chính là giấu diếm những chuyện cần phải giấu diếm, những người biết chuyện sẽ lặng lẽ biến mất từng người từng người một, tàn tích còn lại duy nhất của sự việc năm đó chính là thân thể suy yếu đến nỗi vài năm về sau không thể che giấu nổi nữa.

“Người đã từng xem bệnh cho bệnh nhân kia, hắn còn có thể sống bao lâu nữa?” Tổ Doanh trong lòng tràn ngập hi vọng nhìn Vương Thu Oánh “Người cứu hắn sao?”

Bộ dạng Vương Thu Oánh không dám chắc, khó xử đáp: “Lần trước bệnh nhân kia chỉ kéo dài được bốn tháng... Về phần Thánh thượng... Nô tỳ không dám tùy tiện linh mệnh. Xin nương nương hãy để cho nô tỳ về suy nghĩ lại một cách cẩn thận.”

Tổ Doanh thất vọng xoay người, vén màn che, yên lặng nhìn về phía thân ảnh đang ngủ say trên giường. Hắn đang ở trong mắt nàng cho tới bây giờ luôn là nam nhân phi phạm. Nàng không phải là không thể tin tưởng, mà là căn bản không nguyện tin tưởng. Đến một ngày nào đó hắn cũng sẽ ra đi, mà một ngày kia, cư nhiên lại không phải là lúc nàng đã già.

Khoảng ba bốn ngày sau, Hoàng đế lại ngất xỉu thêm lần nữa. Sự kì vọng về bệnh tình Hoàng đế thuyên giảm của Tổ Doanh cũng bị đã kích không nhẹ. Điều làm cho nàng lo lắng hơn cả là trong triều đã có mấy người tiếp tục cầu xin truyền Thái tử hồi kinh.

Tổ Doanh nhìn ra được Tể tướng Cự Hàm Huyền thật sự không hài lòng với loại kết cục này. Con sói này quả nhiên giống như Hoàng đế đã nói qua, không muốn thấy người khác ngồi lên ngai vị. Hắn và Thái tử giống như kẻ địch từ kiếp trước, lần trước có người đưa ra đề nghị truyền Thái tử hồi kinh thì hắn đã lấy cớ để phản bác: “Cuộc chiến với Tây Thù đang ở trong tình thế nguy cấp, nếu như triệu chủ soái về Kinh thì sẽ làm tướng lĩnh hoang mang, huống chi Thánh thể đã dần hồi phục, ít ngày nữa có thể lâm triều.” Thân là đương kim Hoàng hậu, Tổ Doanh cũng đã bị mời đến một số cuộc gặp gỡ của mấy vị đại thần. Chủ đề chính trong hội nghị đó là chất vấn về tình trạng sức khỏe của Hoàng đế, đối với những lời chất vấn đó, phần lớn thời gian Cự tướng đều lựa chọn im lặng.

Tổ Doanh nhìn những đại thần trụ cột của quốc gia này, không thêm quan tâm đến bộ dạng của họ như thế nào, chỉ quan tâm đến phe phái của bọn họ. Hai phe phái riêng biệt, những người ủng hộ Thái tử đúng là can đảm đến khó tin, bởi vì dù sao những người về phe Cự tướng là đa số, trong đó có cả chính phụ thân của nàng. Lặng lặng nghe bọn họ tranh cãi nàng hiểu rõ: Có lẽ lần này Thái tử vẫn chưa thể về được.

Vì vậy nàng ung dung tuyên bố: “Thánh thượng mặc dù long thể có chút bất an nhưng tinh thần vẫn minh mẫn. Huống chi Hoàng đế là Thiên tử luôn có lão Thiên che chở, thỉnh thoảng gặp một số vấn đề nhỏ, nhưng nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra. Gần đây ta đang trai giới, nhập thái miếu cầu phúc cho Thánh thượng sớm ngày an khang. Chư vị thay vì ở đây tranh cãi không ngừng thì nên đồng tâm hiệp lực, cùng với Tể tướng xử lý chính sự, đợi Thánh thượng khang phục lâm triều mới phải.

Lúc này có một Võ tướng lỗ mãng hỏi: “Nếu như Thánh thượng đột nhiên ra đi về miền cực lạc, trong triều lại không có Thái tử chủ trì, thì sẽ phải làm thế nào? Trước mắt nên truyền Thái tử hồi kinh, lỡ có chuyện không hay xảy ra còn có thể xử lý kịp thời.”

Tổ Doanh thấy hắn là Thái sư đã từng dạy võ nghệ đồng thời có mối quan hệ thân thiết với Thái tử. Duệ tướng quân thì hồ hững nói: “Thánh thượng xưa nay thân thể cực kì tráng kiện, lần này chỉ là không may mắc phải bệnh nhỏ thôi, Tướng quân không cần quá lo lắng những điều không xảy ra. Huống chi Thánh thượng chỉ có một mình Thái tử là truyền nhân, sớm muộn gì Thái tử cũng sẽ kế vị. Trước mắt chiến sự Tây Thù căng thẳng là điều không ai có thể nghi ngờ, long thể bất an là tin đồn hoàn toàn vô căn cứ. Tướng quân muốn Thái tử bỏ qua chuyện chiến sự ngay trước mắt để lo lắng cho việc vô căn cứ sao?”

Sắc mặt nàng không tốt, Duệ tướng quân lập tức hiểu được: “Nếu như hắn còn dám nhắc tới chuyện này nữa, vậy thì không chỉ là nói những lời mê hoặc lòng người mà còn giống như là không thể chờ đợi được nữa mà muốn Thái tử đảo chính, là mưu phản,” Hắn lập tức tìm một cái cớ qua loa, không để mình bị dính vào tội danh mưu phản như vậy.

Tổ Doanh mặt không đổi sắc, đứng lên, tuyên bố kết thúc hội nghị này.

Cự Hàm Huyền từ đầu đến cuối không mở lời, nhưng Tổ Doanh cảm thấy hắn rất hài lòng với biểu hiện của nàng này giờ. Tổ Doanh cố gắng trốn tránh ánh mắt của ông ta. Nàng biết ý đồ của người này vĩnh viễn không thay đổi: Ông ta muốn trói buộc Tổ Doanh vào khuôn khổ, muốn Tổ Doanh nghe theo sự điều khiển của mình.

Cũng không phải bởi vì Cự Hàm Huyền đang cần một quân cờ vô dụng, hoặc là bởi vì nàng là nhân vật trọng yếu, mà bởi vì là hắn thích nhất việc nắm giữ cục diện, ai cũng phải nằm dưới sự điều khiển của ông ta. Cự Hàm Huyền lúc này đã chiếm một vị trí vô cùng trọng yếu trong triều, nhưng hắn vẫn muốn

từ bệnh tình của Hoàng đế mà không chế thêm nhiều người, trang bị thêm cho mình nhiều nanh vuốt hơn nữa, vươn xúc tu xa ra hơn nữa. Khi hẳn không chế được càng nhiều, những thứ hẳn cần cũng nhiều hơn.

Trong nháy mắt, Tổ Doanh có chút dao động, nhớ tới lời mẫu thân nàng nói: “Nữ nhân luôn luôn phải dựa vào nam nhân mà sống. Nam nhân nàng phải dựa vào chính là “Quân Vương” của một quốc gia. Nhưng khi nui dựa lộ ra dấu hiệu sụp đổ, nàng nên vì mình tính toán. Cư Hàm Huyền lúc này cần nàng, chỉ cần nàng ra một ám hiệu, liên kết thành đồng minh là điều dễ dàng.

Nhưng trong lòng Tổ Doanh vẫn đang chứa một ý tưởng có thể nói khá vô lý nhưng rất kiên định: Sự cường thế của Tể tướng cũng chỉ giống như ánh sáng hào nhoáng dễ tàn lụi, có thể bây giờ rất nhiều người không thể không cúi đầu trước ánh sáng của ông ta, nhưng khi ánh sáng mất dần sự hào nhoáng, ai dám bảo đảm mấy người kia vẫn cúi đầu trước hẳn hay bỏ đi còn nhanh hơn thế. Trở thành Hoàng hậu được Tể tướng đề cử không phải là lựa chọn của Tổ Doanh. Nếu để cho nàng tự lựa chọn cuộc đời mình, nàng không muốn đem tương lai của mình giao phó cho một luồng ánh sáng hoa lệ nhưng dễ lụi tàn.

Ở trước mặt mấy vị đại thần kia, nàng có thể tỏ thái độ cứng rắn, nhưng khi trở về Hậu cung, thấy tình trạng của phu quân, nàng không có cách nào có thể tự lừa dối mình về một thân thể chỉ nhiễm bệnh nhẹ được.

Vì vậy, Tổ Doanh tắm rửa trai giới, đi vào thái miếu, cầu nguyện với Thần Phật cũng như các vị Tiên đế, cầu cho phu quân của nàng an khang trở lại.

Ngay lúc nàng kính cẩn cầm nhánh hương lên dập đầu thì bạch y nữ nhân đó lại xuất hiện, nghiêng người dựa vào yên ngựa của thần thú Bạch Mã canh giữ thái miếu: “Ta đã nói qua, lúc ngươi hồi tâm chuyển ý thì hãy trở lại cầu xin ta.” Nàng vừa đi về phía Tổ Doanh vừa nói: “Nếu như ngươi vẫn cố chấp theo phu quân ngươi, như vậy việc hẳn ngày mai chết cũng giống như chuyện hẳn mười năm nữa mới chết mà thôi. Hiện tại, có thể nói là thời điểm tệ nhất của ngươi nhưng cũng có thể nói là cơ hội tốt nhất của ngươi. Ngươi bây giờ có thể tranh thủ để xem ai đối với ngươi đối trá, ai là thật lòng nguyện ý theo ngươi. Xét trong Tứ phi thì có Khâm phi, quân sư Thôi Lạc Hoa, tai mắt tinh thông Bạch Tín Tắc, còn có Cung Đang tư Dương Phương có thể làm cho bất cứ người nào ngươi không muốn nhìn thấy biến mất, trong Tướng phủ có Tổ Lan có thể thấy được những tin tức trọng yếu. Còn có Tổ Táp, mặc dù binh quyền không nó là ngất trời nhưng cũng không phải là người có thể để người khác khinh thường hay trượng phu của Tổ Huệ vừa mới nhậm chức ở Ngự sử đài, nếu cất nhắc thêm chút nữa, hẳn hoàn toàn có thể bác bỏ những người có thể chỉ trích ngươi... Ngươi đã có rất nhiều trong tay, chỉ cần một thời cơ là có thể nắm lấy thiên hạ.”

Tổ Doanh lẳng lặng nhìn bạch y nữ nhân, một lúc lâu mới lẩm bẩm: “Ngươi thật sự có thể cho ta thiên hạ?”

Kết cục: Một năm thiên hạ - Hoàn

Tổ Doanh lẳng lặng nhìn bạch y nữ nhân, một lúc lâu mới lẩm bẩm: "Ngươi thật sự có thể cho ta thiên hạ?"

Thấy được sự hồi đáp của Tổ Doanh, bạch y nữ nhân lập tức nhẹ nhàng bay một vòng sau đó dừng lại trước mặt nàng, trả lời một cách chắc chắn: "Tất nhiên! Ta có thể làm mọi cách mà ngươi muốn để có được thiên hạ! Chỉ cần ngươi tình nguyện dùng thời gian của ngươi để đánh đổi."

Tổ Doanh nhẹ nhàng rũ mí mắt, nhìn chằm chằm vào nền đá, giọng điệu mơ hồ: "Ngươi cũng đã thấy rồi đó, mười năm qua, ta chưa bao giờ có một khoảnh khắc vui vẻ chân chính. Những điều tốt đẹp cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt, kết quả luôn là không tốt. Như vậy mười năm đó có tính là sự trả giá hay không?"

Bạch y nữ nhân mỉm cười lắc đầu: "Thời khắc ngươi cúi đầu trước ta, mới xem như hiểu được mười năm thời gian là đáng quý như thế nào. Cho nên ngươi nhẫn nhục trong vòng mười năm, sau đó mới dùng mười năm đáng quý đó hiến tế."

Tổ Doanh ngửa đầu cười lạnh: "Ta chấp nhận bỏ ra tương lai của ta, làm như vậy là để không bị người khác định đoạt nữa, kể cả ngươi. Nhưng mà ta cũng biết mọi việc đều có nhân quả, nên không cần cái gọi là "Thiên hạ". Vì ước nguyện lúc này, ta đã chuẩn bị cho tương lai mười năm tịch mịch. Ngươi liệu còn có muốn mười năm này của ta?"

Bạch y nữ nhân kinh ngạc nhìn Tổ Doanh, sau đó nhanh chóng mỉm cười vỗ tay. Khi ý thức được không cách nào thay đổi được sự kiên trì của Tổ Doanh, nàng liền thỏa hiệp.

"Ta tuyệt đối không cách nào trở thành Nữ vương." Tổ Doanh vẫn bình tĩnh như vậy, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của bạch y nữ nhân, "Đầu tiên, ta hiểu biết rõ năng lực của ta không đủ. Tiếp theo . . . Người của Tổ thị gia tộc đều đã đọc hiểu tất cả sử sách. Tiền triều đã có một vị Hoàng hậu đăng cơ làm Nữ vương, khi triều đại của nàng kết thúc, cả gia tộc của nàng cơ hồ bị tiêu diệt, những người còn sống sót cũng không có ai có thể leo lên vị trí Hoàng hậu nữa. Mặc dù Tôn tử của vị nữ vương đó vô cùng sủng ái một nữ nhi đời sau của gia tộc này, nhưng chỉ bởi vì nàng kia họ Võ, tất cả mọi triều thần cho đến dân chúng đều phản đối họ Võ một lần nữa ngồi lên hậu vị. Nàng đến chết chỉ có thể là Huệ phi."

Trên mặt nàng thủy chung vẫn giữ nụ cười khô có phần chế giễu.

"Ta là Tổ thị

“Ta là Tổ thị nữ nhân. Tổ thị nữ nhân ta chỉ muốn yên ổn ngồi trên hậu vị. Người ngoài phản ứng ra sao tạm thời không nói đến, ngay cả phụ thân ta luôn ham mê quyền lực, cũng sẽ không đồng ý cho ta làm những si tâm vọng tưởng giống như đứng đầu thiên hạ. Tất cả Tổ thị nữ nhân của Bình Vương phủ, những người thân của ta, cũng sẽ không cho phép ta có ý đồ lật đổ Duệ thị. Bởi vì một khi thời đại của ta kết thúc, nữ nhi của bọn họ, cháu gái hay thậm chí tất cả những nữ nhân đời sau. . . ngay cả cơ hội làm hoàng hậu cũng không có.”

“Vật ước muốn của ngươi bây giờ là gì?”

“Ta muốn trọng phụ của ta được sống.” Về mặt Tô Doanh kiên định, hai mắt mở lớn, ánh mắt sáng rực giống như đã hiểu rõ vấn đề. “Nam nhân đứng trên thiên hạ, có lúc cần đổi mặt với sự lựa chọn giữa giang sơn mà mỹ. Nhưng nữ nhân Tô thị đứng trên thiên hạ, không cần nghĩ nhiều như vậy, Hoàng đế phụ quân chính là thiên hạ. nếu như người có thể làm được, ta nguyện ý đổi mười năm của ta lấy lại tuổi thọ cho hân.”

Bạch y nữ nhân nhìn Tô Doanh, không tỏ ra kinh ngạc cũng không tỏ ý đồng tình. “Hân biết mình sống không được bao lâu nữa liền đưa ra quyết định để người và gia tộc của người làm vật hy sinh.” Nàng hết sức khinh thường nói: “Có lẽ là sau khi trúng độc, lòng nghi ngờ nhĩ tử mưu hại soán vị, muốn tìm một thế lực mới phân tán sự chú ý của Thái tử; đã nghĩ sắc lập một nữ nhân do Tể tướng đề cử, một mặt là để bên ngoài mặt làm yên lòng Cur tướng khiến Cur Hàn Huyền cho rằng hân không chừng còn có thể là lựa chọn của Đế vương; cũng có thể hân nhìn trúng người không phải là người của Cur tướng cũng không dựa vào Thái tử, lập người làm hoàng hậu chính là để cân bằng thế lực giữa Đông cung và phủ Tể tướng. Hân cho gia tộc người những đặc ân to lớn, nhưng những đặc ân đó lại chỉ có thể kéo dài trong vòng một năm cuối cùng của cuộc đời hân. Sau khi nhiệm vụ của người hoàn thành, hân lại muốn đem người ném vào Tự Miếu. Nhưng người lại tình nguyện dùng mười năm của mình muốn hân sống thêm một năm? Bây giờ người nói lại cho ta nghe thật sự là muốn vậy sao?”

Về mặt Tô Doanh trở nên nhu hòa, giọng nói mềm mại chậm rãi nói ra nguyện vọng của mình: “Mỗi bước đi của ta đều bị người ta tính toán. Thậm chí ngay cả tương lai, hân cũng lựa chọn thay ta. Ta muốn thoát khỏi số mạng làm vật hy sinh, không muốn thuận theo mà hướng người khác an bài mà bước đi. Ta nghĩ muốn hân còn sống, nhìn linh dương của mình làm sao thoát khỏi thế cờ mà hân đã định. Ta không cần một năm này đứng đầu thiên hạ, không dị nghị, không phản đối, ta chỉ muốn một năm này hân có thể che chở cho ta. Ta cũng không cần chuyện ai cũng chăm chăm nhìn vào nhất cử nhất động của ta, chỉ cần hân có thể thấu hiểu tình cảm của ta.”

Bạch y nữ nhân kiên nhẫn nghe nàng nói xong một tràng dài những nguyện vọng của mình, hơi hơi hít thở, liếc xéo Tô Doanh một lúc lâu, sau đó âm trầm nói: “Người không phải muốn làm vật hy sinh thì sẽ phải không ngừng đưa người khác lên trên tế đàn, chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn cho bản thân. Nhưng mà, nếu như đây là lựa chọn của người, ta còn gì để nói chứ.”

Nàng chợt bay đến sát bên cạnh Tô Doanh, sau đó bất ngờ hóa thành một mảnh hơi nước bao phủ thân thể nàng, thoáng qua biến mất. Tô Doanh cảm thấy thân thể mình lạnh lẽo, trong vai vang vọng âm thanh đầy vẻ dụ hoặc của Bạch y nữ nhân: “Tạm thời như thế đi. Khi người càng có nhiều nguyện vọng, ta sẽ xuất hiện lần nữa. A Doanh, ta tin tưởng, sẽ mau thôi... chuyện ta và người tái ngộ.”

Toàn thân Tô Doanh chấn động, sau đó mở mắt. Không hiểu tại sao nàng lại nằm bất tỉnh trên sàn nhà lạnh lẽo của Thái Miếu.

Ánh trăng sáng tựa như ảo mộng khiến Tô Doanh có một linh cảm mãnh liệt: Rồi sẽ có chuyện tốt xảy ra.

Quả nhiên, ngay sau khi nàng trở lại Đan Xuyên cung, Vương Thu Oánh nhanh chóng cầu kiến ngay trong đêm.

“Một nă...” Nàng bảo đảm với Tô Doanh: “Nếu nô tỳ dốc hết sức lực thì có thể đủ vì Thánh thượng kéo dài một năm tuổi thọ. Nhưng trong một năm này... Thánh thượng chỉ là sống sót, nhưng không thể khỏe mạnh như xưa, hơn nữa, thường xuyên còn có thể rất khổ sở.” Nàng sau khi nói xong, cup mắt quan sát sắc mặt Hoàng hậu, sợ nàng thất vọng, lại thấy khóe miệng Tô Doanh chậm rãi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, giống như đã sớm biết kết quả.

“Hóa ra là như vậy... Một năm...” m thanh toát ra từ Tô Doanh trầm đục đến nỗi khiến người khác nghi ngờ chủ nhân của giọng nói này còn trẻ như vậy.

“Như vậy... Một năm” mấy chữ đó thực sự có ý nghĩa gì, người khác thực sự không hiểu rõ.

Nhưng chính bản thân Tô Doanh cũng không thể chân chính nói rõ hoàn toàn.

-----Hoàn chính văn-----

Bạn đang đọc truyện *Một Năm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.